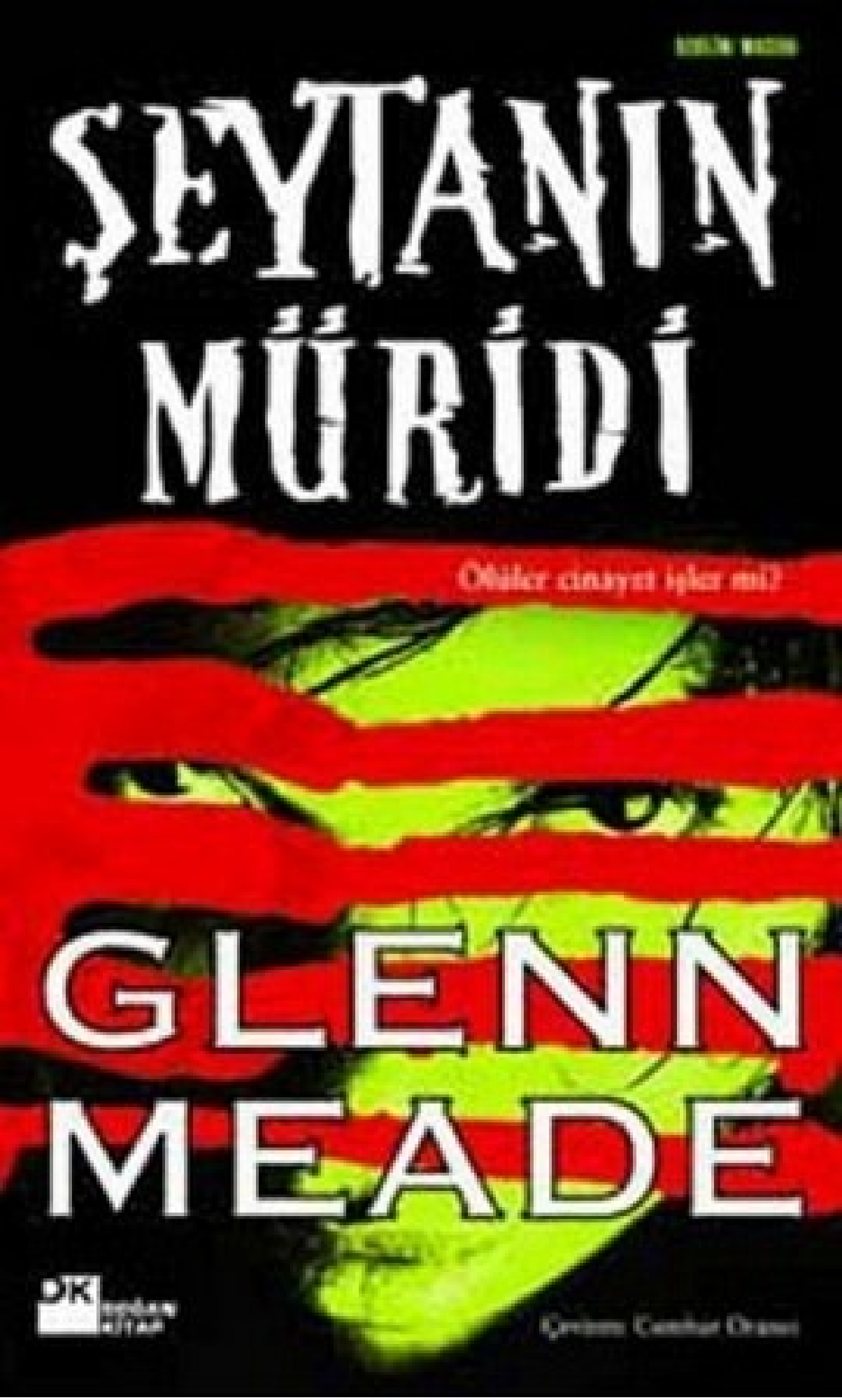

ŞEYTANIN MÜRİDİ
Ölüler cinayet işler mi?
GLENN MEADE

Şeytanın Müridi

Glenn Meade

Çeviren: Cumhur Orancı

1

Greensville, Virginia

Böylesine soğuk bir gece, böylesine beyaz bir kış, böylesine dondurucu bir ölüm olamaz.

GreensviUe Cezaevi'nin dışındaki, dolmak üzere olan park yerine arabamı bıraktığımda kar yağıyordu. Arabadan dışarıya adımımı atar atmaz, ocak ayının buz gibi havası akciğerlerimi ateş gibi yaktı. Sekiz yaşındaki Bronco marka arabamın kapısını kilitleyip hapishanenin girişine doğru yürüdüm.

Lapa lapa yağan kar, haber kanallarından gelen çekim ekiplerinin üstlerinde dans ediyordu, televizyoncuların araçları ve uydu çanak antenleri buz kristalleriyle donmuştu. Ayaklarını sertleşmiş kaıın üstünde çatır çutur sesler çıkarıyordu, ne üstümdeki yün manto ne de kaşkolüm insanın kemiğine işleyen soğuktan beni korumaya yetiyordu. Ayaklarımda eski deri çizmeler vardı, mantom açık bej rengiydi, yani ölüm karası değildi. Bir idama tanıklık etmek üzere burada olsam da biraz sonra bir insan ölecek diye ağıtlar yakmıyordum; bu ölümü kutluyordum.

Bir katil birazdan zehiıii bir iğneyle ölecek ve ben, infazı sabırsızlıkla bekliyorum.

Çünkü bu adam öyle sıradan bir katil değildi. Bir televizyon muhabiri beni tanıdı, seslendi, "Kate, Kanal Beş izleyicilerine söylemek istediğin herhangi bir şey var mı?"

Soruyu duymazlıktan gelip yürüdüm.

"Bayan Moran, birkaç kelime sadece. Lütfen. Constantine Gamal birazdan idam edilecek, Tanrı aşkına!"

Gazete muhabirleri ilgimi çekebilmek için ellerini kollarını salladılar, ama ben medyayı görmezden geldim ve projektörlerle ışıklandırılan girişe vardım. Birkaç cezaevi görevlisi kapının yanında duruyordu, kaşkollar takmışlar ve askeri paltolar giymişlerdi, havanın soğukluğundan ağızlarından buharlar çıkıyordu. Görevlilerden biri kapıyı açtı, cezaevi kabul salonunun sıcak havası yüzüme çarpıncaya kadar bana eşlik etti. Sıra sıra plastik iskemleler ziyaretçileri bekliyordu, bir köşede

de çikolata ve meşrubat makineleri duruyordu. Salonun ucundaki hapishanenin iç kısmına girilen metal detektörlü kapıyı ve kapınm yanındaki masayı gördüm. Masada bir görevli oturuyordu, masanın önüne geldim, kimliğimi gösterdim ve cezaevi müdürü Lucius B. Clay'in bir tebligatını imzaladım. Onu telefonla özel olarak aramış bu gece burada tanık olarak bulunma izni talep etmiştim.

"Sayın Bayan Moran, îş bu belgeyle 13 ocak, cuma günü saat 21.00'de gerçekleştirilecek olan Constantine Ganıal'ın idamının infazına tanıklık etmenize izin verildiği teyit edilir."

Belgenin altında da, "Şeytanın piçinin çığlıklar atarak cehenneme gitmesine tanıklık ederken meşrubat ikram edilecektir" diye yazsın istesem de böyle bir şey yazmıyordu tabii ki. Fakat yine de idam tanıkları arasında nasıl olsa birkaç kişi çıkıp Constantine Gamal'ın idamım bir kara mizah olarak nitelendirir diye geçirdim içimden.

Cezaevi görevlisi belgelerimi gözden geçirdi, ardından da yüzümü inceledi; belgelerimin hepsi sahte olabilirmiş gibi bir tavrı vardı, hatta ne FBI belgelerimi önemsedi ne de cezaevi müdürünün bana göndermiş olduğu davetiyeyi ciddiye aldığım belli etti. Cezaevi görevlisi yüzüme bakıp "Uzman Ajan Katherine Moran mı?" dedi.

Aslında cezaevi görevlisine, hayır ben burada federal hükümet görevlisi bir ajan olarak değil, Kate Moran adında sade bir vatandaş olarak bulunuyorum, demek geçti içimden, ama işi fazla uzatmak istemedim; görevliye, "Evet, benim" dedim.

"Diğer tanıklar L Ünitesi'ndeki infaz odasına cezaevi minibüsleriyle gönderildiler."

"Richmond'a gelene kadar trafik çok yoğundu, o yüzden geç kaldım."

"Tabii, anlıyorum, kar yüzünden bu gece herkes geç kaldı. Merak etmeyin, ben sizi götürecek bir minibüs bulacağım. Ama önce izin verirseniz cezaevi müdürünü arayıp sizin burada olduğunuzu söylemem gerekiyor Han'fendi."

Görevli, belgelerimi bana geri verdi, kısa bir telefon görüşmesinden sonra telefonu kapattı. "Hepimiz hazırız. Cezaevi müdürü yola çıktı ve birazdan bir minibüs gelip sizi alacak. En fazla beş dakika sürer." "Teşekkür ederim." Tanrım, hep bu anı bekleyip durdum. Constantine Gamal cehennem fırınında pişirilecek ve ben de bu alayı maç seyreder gibi tribünden seyredeceğim.

Kafamı geriye doğru çevirdim, pencereden dışarıya, haber kanallarının buz tutmuş park yerindeki ekiplerine baktım. Muhabirler, kameramanlar, teknik görevliler kahvelerini yudumluyorlar, ısınmak için ayaklarını yerlere vururken ağızlarından da buharlar çıkarıyorlardı. Karlı kış manzarası park yerini aydınlatan

güçlü ışıkların altında göz kamaştırıcı bir beyazlıkta parıldıyordu. İşte tam o sırada bu geceyle ilgili tuhaf bir durum olduğunu fark ettim. Radarlarımın algılayabileceği ola-

13

ğanüstülükte bir şeydi bu, ama birtakım nedenlerden ötürü (belki geç kaldığım için, belki de diken üstünde olduğum için) algılayamamıştını.

infaza kırk beş dakika kalmış olmasına rağmen cezaevi dışında, tek bir idam cezası karşıtı görülmüyordu. Bir tekinin bile olmaması olağanüstü bir şeydi. Genellikle protestocu gruplar olurdu; büyük bir çoğunluğu iyi niyetli kişilerdi; bazıları mum yakarak idamı protesto ederlerdi: CİNAYETLERİ DURDURUN ve İDAM AHLAK DIŞIDIR gibi sloganların yazılı olduğu pankartlar taşırlar, dualar edip ilahiler söylerlerdi. Ama ocak aymm bu buz gibi gecesinde hiçbiri yoktu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, idam cezası karşıtları arasından bir kişi bile çıksaydı da Constantine Gamal'ın birazdan gerçekleşecek olan infazını bir trajedi olarak görseydi şaşardım, idam cezası karşıtları arasından bile bu adamın damarlarına zehir akıtmaya gönüllü birilerinin çıkacağından emindim. Ama bu idam öyle sıradan bir idam değil. Ayrıca birazdan idamı infaz edilecek olan adam da sıradan biri hiç değil.

Aslında, bu katili tanımlayabilecek en güzel ismi Washington 'lu bir gazeteci koydu: Şeytanın Müridi. Onu Arizona'da bundan bir yıl önce yakaladığım gün, hayatım boyunca hiç unutamayacağım bir dönüm noktası oldu. Gerçekte, o gün iki çok önemli şey meydana gelmişti, ilki, kafama kurşun sıkıp intihar etmek isteyişimdi.

2

Arizona

Saat gecenin ikisi, hava alışılmadık derecede soğuk ve rüzgârlı, Se-dona'nın bir uçundayım, beylik otomatik silahım kafama dayalı, üzerinde kara kara yağmur bulutlarının gezindiği uzaklardaki çöle bakıyordum. Yağmur kaldığım Comfort Inn Moteli'nin »lamını dövüyordu. Yorgunluktan bütün kemiklerim sızlıyordu ve uykusuzluktan şişmiş gözlerim bulanık görüyordu.

Penceremin ötesindeki sıcaktan kavrulmuş doğa manzarası, insanda sanki dünyanın sonunun geldiği duygusunu uyandıran, ufuk çizgisinde şimşeklerin çaktığı, bardaktan boşanırcasına yağmurların yağdığı Arizona fırtınalarından biriyle dövülüyordu. Dünyam duygudan yoksundu, yıkılmak üzereydi, her şey ters gitmişti. Glock marka tabancamı yanağıma dayadım, soğuk demiri yumuşak tenimin üstünde hissettim. Bu bana David'in parmaklarının tenimde dolaşmasını anımsattı. Tanrım. Bana bunu neden çektiriyorsun? Onsuz zaten çok kötü bir yıl geçti ve bu acının bir sonu yok. Ne olursun Tanrım, buna bir son ver artık.

Silahı yeniden şakağıma kaldırırken gözlerimin yaşlarla dolduğunu fark ettim. Düzensiz bir uyku uyumuştum ve on dakika önce de bana çok yabancı gelen şiddetli, başa çıkılması güç bir çaresizliğin pençesinde uyanmıştım. Dört yıl boyunca ölesiye çalışmak bana acılardan ve sinir bozukluklarından başka bir şey vermemişti. Kafamın içindeki bir ses bana buna bir son vermemi, David ile Megan'a, yani hayatta en çok sevmiş olduğum iki insanın arasına katılmamı söylemişti, ama yine başka bir ses de, David ile Megan'ın katillerini yakalamak gibi bir borcun var senin, demişti.

Boşandığım eşim Paul benim genellikle sert biri olduğumu, ama kırk yılın başında da olsa bazen yumuşadığımı söylerdi. İşte o sırada da yumuşadığımı hissetmiştim. Ama bu durum hiç de bana göre değildi. Yatak odamın kapısının ansızın yumruklanmasıyla yerimden sıçradım, az kalsın tetiği çekecektim.

15

"Kini o?" diye seslendim ve Glock marka otomatik silahımı komodinin üzerine bıraktım.

"Kate, ben Lou."

Tanıdık birinin sesini işitmek beni rahatlatmıştı; gözlerimi sildim, yataktan kalkıp kapıyı açtım. Lou Raines karşımda duruyordu, güneşten teni biraz yanmış gibiydi, ama yorgun görünüyordu, gömleği ve kravatı biraz perişanlaşmıştı. Huysuz Lou, yani benim patron, ağzına geleni söyleyen, iğneleyici konuşan bir adamdı. O, yirmi beş yıllık hizmeti cüzdanında taşıyan, derisi bir jokeyin kıçı kadar sertleşmiş. Washington DC yönetim bürosunda görevli müfettiş ajandı. Ama FBI'ya katıldığım günden beri bana karşı bir baba gibiydi, ben de onu her zaman sevmiştim. Hatta onunla hep aynı şeyleri hissettiğimizi bile düşünürdüm. "Şu yağmura bak, amma da kasvetli yağıyor, değii mi miço? Hey, öyle paldır küldür içeriye girdiğim için kusuruma bakma Şaşırmış gibisin."

Lou'ya oturması için yer gösterdim. David'in ağabeyi Patrick'in bir yelkenli yatı vardı, bir gün David'le birlikte Lou'yu bu yatla gezintiye davet etmiştik, işte o günden beri bana ne zaman takılsa hep "miço" derdi. "Ben de seni Mag'larla Hawaü'de üç haftalık tatildesin sanıyordum."

Lou ceketindeki yağmur sularım silkeledi, homurdanarak kapıyı kapattı. "Biz dün sabah döndük" dedi. "Karım, baş başa tatilimize bir gün daha devam edersek, birimizin cinayetle yargılanacağına karar verdi, ben de madem öyle, o zaman gidip soruşturma ne durumda bakayım dedim. Bürodan da senin burada olduğunu öğrendim."

"Buraya ne zaman geldin?"

"Dün gece Phoenix'e vardım, son dakikada uçakta yer bulabildim ve bir araba

kiralayıp buraya geldim. Dayak yemiş gibi bir halin var. Seni uyandırdım mı?"

Lou'nun hiç de canı sıkıldığı için kalkıp da buralara kadar gelmiş gibi bir hali yoktu, bu yüzden de gardımı almaya karar verdim. "Biraz dinleniyordum" dedim. "Sen de iyisindir umarım."

Odanın içini gözden geçirdi, komodinin üzerinde duran kahve fincanım ile Glock'uma, kırışıklığından, açılmadan Üzerinde yatıldığı anlaşılan yatak örtülerine öylesine bir baktı. "İçimden sana, en son ne zaman şöyle güzel bir uyku çektin, diye sormak geliyor."

Bir haftadan beri geceleri üç saatten fazla uyku uyuyamamıştım. "Durup dinlenmeden işi bitirmeye çalışırsan ne hale geleceğini biliyorsun."

Lou'nun kaşları çatıldı. "Beş yıldan beri bu işi bir an önce bitirmeyi umut edip duruyoruz. Benim yokluğum sırasında bir şeyler oklu gibi geliyor bana. Anlatmak ister misin?"

"Katilimizle ilgili teorimizi hatırladın mı?"

Lou ıslak ceketini çıkardı, bir iskemlenin arkasına astı ve eliyle kel kafasını kaşıdı. "Bir sürü farklı teorimiz vardı Kate. Hangisi olduğunu hatırlatsana bana."

16

Lou'nun oraya gelmesi öfkemi de yatıştırmıştı, yatağın üzerine oturdum. "Şu ana kadar Mürit'le ilişkilendirdiğimiz yirmi sekiz maktulün tamamı ikişer ikişer öldürüldü, cesetleri de yakıldı. Bunlar çoğunlukla ya baba kızdılar ya da aralarındaki yaş farkı nedeniyle, yaşlı adam olanı baba ve genç bayan olanını da kızı olarak kabul ettik; sadece üç vakada, öldürülen ikililerden genç olanı buluğ çağındaki erkeklerdi. Çoğunluğu Amerika'da öldürülse de ikişerli maktullerden onu yurtdışındaki şehirlerde öldürüldüler. Bu şehirler Paris, Londra, Roma, Viyana ve İstanbul'du. İşte bu yüzden de başlarda katilimizin ya bir uçak pilotu ya uluslararası bü işadamı ya da üst düzey holding yöneticisi olduğunu düşünmüştük. Ya da kurbanlarını öldürmeden önce benzodiazepinle uyuşturduğuna göre tıp ya da veterinerlik eğitimi almış biri olabileceğini düşünmüştük." Lou başını "evet, öyle" anlamında salladı. "O zamanlar bu bize makul bir değerlendirme olarak gelmişti; çünkü tamamen yanmamış bazı kurbanların cesetlerinde bu ilacın izine rastlamıştık. Bu da bizi çıkmaza sokmaktan başka bir işe yaramadı Kate. Ancak, her cinayetini bir öncekinden daha profesyonel bir çabayla ve cinayetlerini en mükemmele ulaşmaya çabalayarak ya da dengesiz beyninin kusursuz olarak nitelediği biçimde işlemesi seri katil mantığına uygundu. Sen ne diyorsun bakalım?"

"Elimizde yeni ipuçları olmadığını görünce ben de geriye doğru gitmeye karar verdim. Her şeyi bir başka açıdan yeniden ele alacağız."

"Ne açısı bu?" diye sordu Lou.

"Mürit'in cinayetleri hep aşağı yukarı altı ay aralıklarla meydana geldi, en fazla bir aylık bir oynama olmuştur, işte bu yüzden ben de önümüzdeki bir iki ay içerisinde bir dizi yeni cinayet meydana geleceğini tahmin ediyorum. Senin izne gitmenden hemen sonra, bir buçuk ay içerisinde ülkede yapılacak olan her uluslararası konferansı gözlemlemeye karar verdim. Toplam sayı elli iki. Araştırma birimini beş ekibe böldüm ve bu konferansların hepsini izlemeye başladık. Sadece bu hafta içinde, sekizinci kongreyi gözlemledik." Lou bir kaşını kaldırdı. "Bir sürü iş yani" dedi. "Sedona'daki ne toplantısı peki?"

"Sheraton'da otuz ülkeden yüz yirmi delegenin katılımıyla akıl ve. ruh sağlığı uzmanları için bir sempozyum düzenleniyor."

Lou, "Peki o zaman strateji nedir?" dedi.

"Şöyle başlayalım, Mürit'in kurbanlarının öldürülüp parçalandıkları yerlerin büyük bir çoğunluğu uzak, sapa yerlerdeki yer altı mahalleri, genellikle de mağaralar ya da tüneller, terk edilmiş maden kuyuları, yeraltı metro istasyonları, mahzenler, gözden ırak, kapalı ve karanlık neresi varsa orası. Kurbanların cesetlerini tüyler ürpertici törenlerle yakıyor, iki maktulün arasına, siyaha boyalı ahşaptan küçük bir Isa'lı haç bırakıyor. Cesetler olaydan epey bir süre geçinceye kadar bulunamıyorlar, bulunamadığı süre zarfında da katilin kullandığı ulaşım aracının geride bıraktığı izler çeşitli etkenlerden ötürü silinmiş oluyor. Bulduğu-

muz iki adet belli belirsiz araba tekerleği izi de cinayet mahallerinde yağan sağanak yağmurdan ötürü hiçbir işimize yaramadı. Ayrıca, Isa'lı haçları bulduğumuz mahallerde, geride hiçbir iz bırakılmamıştı."

Lou kafasını "evet" anlamında salladı. "Isa'lı haçların ne anlama geldiği konusunda geçerli bir neden bulamadık, tek düşündüğümüz şey bunun dini bir gerekçesi olabileceği. Şimdi bana araba kiralayan delegeler üstünde yoğunlaştığınızı falan söylemeyeceksindir herhalde? Bir de hani dini konularda geçmişi falan olanlarla ilgilenmemişsinizdir umarım. Eski rahiplerle ya da halen görevlerini sürdürenlerle ya da pastörlerle demek istiyorum."

Başımı "hayır" anlamında salladım. "Dini geçmişlere girebilmek için daha fazla zamana gereksinimimiz var Lou. Armut piş ağzıma düş olmadığı, zanlı karşımıza rahip yakalığıyla çıkmadığı sürece bu konuyu bir tarafa bırakmalıyız. Ama arabalar konusunda haklısın. Delegelerden yirmi dördü araba tuttu. Üç delegeyi kadın oldukları için saymadık çünkü profil uzmanlarımız aradığımız kişinin bir erkek olması gerektiğini söylüyor, bir de bir üçüncü kişiyi yaş profilinin dışında olduğu için listeden çıkardık."

Lou kafasını salladı. "Tamam. Konuya gelelim."

"Katilin yirmi beş ile kırk yaşları arasında bir Amerikan vatandaşı olduğunu düşünüyoruz, çünkü cinayetlerin büyük bir çoğunluğu Amerika'da işlendi, bu niteliklerde araba kiralayanlar arasında dört kişi bulundu. Ben bu dört kişiden seçtikleri araba tipine göre eksiltme yaptım, iki kişi üstü açık spor araba kiraladı, bu tür arabalarda ceset taşıyacak genişlikte bagaj bulunmuyor, ayrıca bu tür arabalar çok lüks görünümlü arabalar oldukları için dikkat çekiyorlar, bu yüzden de birilerini kaçırmaya uygun arabalar değil, işte geriye gözümüzü üzerinden ayırmamamız gereken iki delege kaldı. Bu arada bir ikinci ekibim de Chicago'daki Hilton'da bu gece yapılacak olan dişçi kongresinin katı-lımcılarıyla ilgili inceleme yürütüyor." Lou'nun dudaklarında bir gülümseme belirdi, bir kaşını kaldırdı. "Bütün bu emeklerin harcamalarının faturasını görünce patronun atacağı bokları temizlerken epey ter dökecek olsam da çalışmandan etkilendim. Çok çalışmışsın."

"Ben bir de orman bekçilerinin uyarılmalarının iyi olacağını düşündüm, özellikle de Sedona bölgesinde, mağarası olan doğal koruma alanlarında çalışanların, çünkü bunlar katilimizin işine yarayabilecek türden yerleri oluşturuyor. Orman bekçilerine önümüzdeki birkaç gün boyunca gözlemlerinde biraz daha dikkatli olmalarını, karşılarına çıkan biri en ufak bir şüphe çektiğinde hemen bizimle temasa geçmelerini ya da polisi çağırmalarını söyledim. Onlar da en ufak bir şüphede bizi bilgilendireceklerine söz verdiler."

"Güzel bir çalışma yapmışsın. Peki Vance Stone nerede? 0 da bu işte mi?"

"Hayır, o birkaç günlüğüne izinli."

Lou kaşlarını çattı. "Onu da çağırmayı düşünmedin mi? Stone bence çok iyi bir uzmandır Kate." Vance Stone çalışma arkadaşlarımdan biriydi, ama aramızda birtakım meseleler vardı. "Tabii ki öyle, ama aramızın nasıl olduğunu da biliyorsun, kedi köpek gibi kavga edip duruyoruz. Bu yüzden de yapılacak en iyi işin birbirimize ayak bağı olmamamız olduğunu düşündüm."

Lou kafasını iki yana salladı. "Seninle hemfikir değilim. Peki senin şu izlemeye aldığın iki adam kim?"

"İşte beni heyecanlandıran da bu nokta Bunlardan biri şarap rengi bir Toyota Camry kiraladı, diğeri de açık mavi bir Ford Taurus. Aralarında görünüşü beni daha çok heyecanlandıran Taurus'u kiralayan."

"Neden seni heyecanlandırdı ki?"

"Çünkü bu arabayı kiralayan Constantine Gamal adında bir psikiyatrisi. Ermeni asıllı bir göçmen, bu ülkeye on beş yıl önce öğrenci olarak gelmiş ve burada kalmaya karar vermiş. Soyadı aslında Gamalyan ama kısaltmış, ayrıca vatandaşlık başvurusunda çocukluğunu İstanbul'da geçirdiğini söylüyor. Bakın işte, bana

fakslanan bilgi burada."

Dosyamdan başvurunun bir kopyasını çıkarıp Lou'ya verdim, Lou da eline alıp kâğıdı inceledi, kafasını kaldırıp bana baktı. "Bence ihtimal dahilinde. Baksana. Adam psikiyatrist olduğuna göre kendini kaptırıp acımasız bir katile dönüşmüş olabilir. Bu benim de aklıma yattı. Bana şundan biraz daha bahsetsene." "Burada görmezden gelinmeyecek kadar önemli bir tesadüf söz konusu. Mürit'in cinayetlerinden ikisi Virgi-nia'da işlendi, bir de İstanbul'da. Gamal'ın bu her iki bölgeyle de bağlantısı var."

Lou'nun gözlerinde şimşekler çaktı. "Peki Virginia'yla bağlantısı ne?"

"Bilmem inanacak mısın ama Bellevue Akıl ve Ruh Sağlığı Enstitü-sü'nde çalışıyor, Angel Körfezi yakınlarında, yani evimden on dakika uzaklıkta. Ayrıca profile de çok uyuyor. Çok iyi eğitim almış bir profesyonel, otuzlu yaşların sonlarında, evlenmemiş, değerlendirme yapabileceğimiz bir ailesi de yok ortada Dahası var, hani tesadüf demiştim ya, aslında ben bu adamla karşılaştım bile."

Lou'nun kaşları çatıldı. "Ciddi misin?"

"Paul'le evliliğimiz çıkmaza girmeden önceydi travma sonrası bozukluğu yaşayan ve kendi isteğiyle Bellevue'ye yatan bir polis arkadaşı ziyaret etmemiz gerekiyordu. Gamal onun psikiyatrisiydi, Paul'le birlikte onunla kısa bir görüşme yapmıştık."

"Nasıl birine benziyor?"

"Hani öğrenciliğinde inekleyip duran hanım evlatları vardır ya, biraz öyle ve biraz da hayattan bezmiş, mülayim bir muhasebeciye. İnce yapılı, kalın çerçeveli gözlükler takan, varlığıyla yokluğu bir biri. Hani kimsenin gözüne çarpmayan, silik tiplerden."

19

Lou elindeki vatandaşlık başvurusunu bana geri uzattı. "Peki adamın izlenmesinden herhangi bir şey çıktı mı?"

Başımı "hayır" anlamında salladım ve elimdeki belgeyi dosyanın içine koydum. "İşte zaten sorun da burada, dışarıya adımını bile atmadı. Zannederim yatağında uyuyakaldı. Bugün öğleden sonra yapılan şizofreni hastalıklarının tedavisi üzerine panelin ardından akşam yemeğini erken bir saatte yedi ve akşam saat dokuzda da perdelerini çekti, sonra da odasından ayrılmadı. Adamı biraz daha izlememiz gerekiyor. Belki de epeyce."

"Bakarız. Peki ya Toyota'yı kiralayan kim?"

"Ondan da bir şey çıkmadı. Dört saat önce odasına bir fahişe getirtti. Büyük

göğüsleri olan bir kadın, saçları uzun, bacakları da uzun, ayrıca yüksek ökçeli ayakkabılar giyiyor. Kadın yarım saat sonra odadan çıktı ve sonra bir baktık adamı sedyeye koymuşlar, lobide ambulans bekliyor, göğüs ağrıları varmış, kalp krizi geçirmesinden şüpheleniyor-larmış. O saatten beri de hastanede."

Lou yorgun yorgun içini çekerek, "Müthiş doğrusu" dedi. "Bu orospu çocuğunu asla yakalayamayacakmışız gibi bir his doğdu içimde. Hani bir tane Green River katili vardı, ancak yaşlandığında ele geçirilmişti, ama ele geçirildiğinde cinayet işlemeyi de çoktan bırakmıştı, bu da onun gibi olacak galiba." Yatağımın yanındaki sandalyeye çöktü. "Bence artık benim de bir şeyler söylememin zamanı geldi de çattı Kate."

içimden bir ses Lou'nun buraya esas geliş nedenini birazdan işiteceğimi söyledi. "Seni dinliyorum."

Pencerenin ötesinde bir şimşek çaktı ve Lou bir an kafasını çevirip şimşeğe doğru baktı; bakarken yüzünde sanki bana söyleyeceği şeyleri kafasında tartıp biçiyormuş gibi bir ifade belirdi, derken bana döndü. "Bizim FBI şu Şeytanın Müridi'ni yakalayabilmek için altı buçuk yıldan beri elinden geleni yapıyor, bu katilin radarımıza takılmasından sonra Chicago ve DC'deki çifte cinayetlerini ilintilendirdik, özel bir araştırma ekibi kurup onu yakalamaya çalıştık. Bu altı buçuk yılın dört yılında ekibin başında sen vardın, ben terfi alınca yönetimini sana devretmiştim, çünkü bu vakanın başına yeni birinin geçmesini istemiştin». Vakayı sana devrederken bir soruşturmayı senden daha iyi kovalayabilen birini de tanımıyordum. Göreve geldiğin andan itibaren haftanın yedi günü yirmi dört saat çalıştın. Kişisel olarak böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini bilmiyorum. Ben de senin ekipteki başka biri de bu kadar koşuşturma-cıya dayanamaz havlu atardı."

İhtiyatlı davranmam gerekiyordu. "Sanki ufukta bir 'ama' varmış gibi bir hisse mi kapılıyorum acaba?"

Lou bir "ÖP dedi. "Kate, bence senin de atın üzerinden inip dizginleri bir başkasına devretmenin zamanı geldi."

Lou'ya kuşku dolu gözlerle baktım, birkaç dakika önceki yılgınlığı-

mın yerini öfke almıştı, onurumun kırıldığı hissine kapılmıştım. "Yerime sert mi geçiyorsun?" **www.cizgiliforum.com**

"Kate, sen Washington yönetim bürosuriüri bugüne kadar yaptığı en önemli soruşturmalardan birini yürüttün. Ama kendi iyiliğin için birazcık ara vermen gerekiyor. Sen sadece yirmi sekiz kişiyi öldünnüş bir seri katilin peşinde koşmuyorsun. Sen son altı ay içinde hem nişanlını hem de nişanlının on dört yaşındaki kızım katletmiş bir katilin peşinde koşuyorsun. İş tamamen kişisel bir kovalamacaya dönüştü. İşte bu adamı Tilerken kendini çıkmazda bulup durmanın

nedeni de bu."

Komodinin üzerinde duran Glock'uma bir göz attım, eğer on dakika önceki perişanlığımı bilse Lou ne der diye geçirdim içimden. David'in taktığı nişan yüzüğü hâlâ parmağımdaydı; beyaz altın halkanın üzerinde basit bir elmastı bu. Bu yüzük bana David ile Megan'm öldürülmelerini hep hatırlatıp duruyordu, zaman zaman da bu olayı asla kafamdan silip atamayacağımı düşünüyordum.

Lou'yla göz göze geldim. "Bunu kişiselleştirenin Mürit'in kendisi olduğunu ikimiz de biliyoruz. Vakadan medyaya yansıyanlardan çemberi daralttığımı ve onu yakalamaya çok kararlı olduğumu biliyordu. Bu yüzden de beni sarsmak amacıyla David ile Megan'ı öldürdü. Ama onları öldürerek onu yakalama konusundaki kararlılığımı daha da pekiştirdi. Beni bu vakadan alarak istediğini elde etme fırsatı tanıdığını görmüyor musun? Ben vakadan çekilirsem, kazanan o olacak."

uKate..." Lou kafasını iki yana salladı. "Kate, senin onca iyi çabana karşılık bu soruşturmanın hiçbir sonuca varamayacağı gerçeğiyle yüzleşmek durumundasm. Bu katili bulabilmek için sürücü koltuğuna yeni birini oturtmamız gerekiyor. Tabii bir de şöyle bir gerçek var Eğer kendine dikkat etmezsen katili yakalayayım derken kendini ona öldürteceksin."

İçimden bir ses Lou'nun haklı olduğunu söyledi: Varlığını hissettirmeye başlayan gerginlik beni korkutuyordu. Biraz Önce yaptığım gibi beylik tabancamla oynamak pek bana özgü bir davranış değildi. Hatta intihara teşebbüs etme düşüncesi bile kişiliğime aykırı bir şeydi. "Lou, bana birkaç ay daha bir süre tanışan." "Keşke tanıyabilsenı, ama kararım kesin." "Ya sen karışmazsan, karan ben verirsem?"

"Zaman israfından başka bir şey olmaz. Patron gider benim yerime birüıi bulur."

"Peki o zaman ben de çıtayı yükseltiyorum." "Kate, mantıklı ol biraz..." "Benim yerime kim gelecek?"

"Senin yerine Vance Stone'u düşünüyorum. Bu sayede o çok istediği terfisine de bir an önce kavuşur, tabii eğer katilimizi yakalayabilirse"

Stone'un terfisiyle bir sorunum yoktu, ama Lou'nun beni böyle silip atması yüzüme bir tokat gibi öylesine inivermişti İd söyleyecek bir söz

21

bulamıyordum. Kapı çalındı. Açtığımda karşımda araştırma birimi ajanlarından birini saçları yağmurdan sırılsıklam bir halde buldum. "Rahatsız ettiğim için kusura bakma Kate..."

"Ne var?" diyerek ajanın sözünü ağzına tıkadım.

"Sedona'nın dış tarafında bulunan doğal koruma alanındaki orman bekçilerinden

şimdi bir haber geldi. Çığlıklar işitmişler, birinin mağaraların yakınlarında gizlice dolaştığını düşünüyorlar. Polisler adamı köşeye sıkıştırmışlar. Biz de bunun adamımız olabileceğini düşündük Kate. Kötü haber ise, adamın elinde genç bir kızı rehine olarak tutması."

3

Tim elemanları avlarına yaklaşıyorlardı. Mürit kireçtaşı mağaraların içlerinde genç kızı peşinden sürükleyerek kaçıyordu. Köpeklerin havlamalarını işitince daha da hızlandı, bedenindeki bütün gözeneklerden ter fışkırıyordu. Boynundaki kordonun ucunda sallanan şey profesyonel amaçlı bir el feneriydi ve sol elinde sıkıca tuttuğu ağzı tırtıklı bıçak kan içindeydi.

Durmadan koşuyordu.

Peşinden gelenlerle arasındaki mesafeyi elinden gelebildiğince korumaya çalışıyordu, ama on üç yaşındaki kızın sık sık tökezleyip durması hızını kesiyordu. Kızın adı Melanie Colleen Jackson'du, kızı ve babasını kaçırdıktan sonra kızın eşyalarını karıştırdığında ancak bu kadar bir bilgiye ulaşabilmişti. Kızın ellerini ve ağzını gri renkli ambalaj bandıyla bağlamıştı, ama kızın korku dolu inlemeleri etraftan duyuluyordu. Bıçakla kızın işini bitirip ondan kurtulmak istese de içinden bir ses kızı elinde rehine olarak tutmasının daha iyi olacağını söylüyordu.

Tünelde bir çatala vardı, önünde tünel ikiye ayrılıyordu, biri sağ tarafa gidiyordu, diğeri de sol tarafa her an yakalanabileceği korkusunu duyarak bu tarafa daha önce gelmiş miydi gelmemiş miydi hatırlamaya çalıştı, ama tepelerinden sarkan parlak floresan lambaların sarp duvarları aydınlattığı mağaralann içleri hep birbirlerini andınyordu. Mürit'in atletik bir vücudu vardı, kaslı ve yapılıydı, ayrıca birkaç saniye durması nefesini yeniden toparlamasına yetiyordu. Kaybolmuş olduğundan emin olsa da kaçmaya devam etmesi gerektiğinin farkındaydı, kurtul maktan başka bir şey düşünmüyordu.

Kızın yüzünü mengene gibi kavradı, adamın eliyle kapattığı ağzından zar zor nefes alabilen genç kız kanlı bıçak yanağına dayandığında acıdan inledi. "Çeneni kapayıp koşmazsan babanı doğradığım gibi seni de doğrarım, anladın mı Melanie?"

Kız başını "evet" anlamında salladı, nemli gözleri ölüm korkusuyla kocaman kocaman açılmışlardı. Adam bıçağı kızın yüzünden çeldi, geriye kırmızı bir iz kaldı. "Merin sana küçük kız. Şu güzel bacaklarını çalıştırmaya devam et bakalım."

23

Mürit yine koşmaya, kızı da peşinden sürüklemeye başlamıştı. Polis köpeklerinin çılgınca havlamalarını işitti, bunun bir ölüm kalım kaçışı olduğunu artık çok iyi biliyordu ve geriye sadece tek bir soru kalmıştı. Nasıl oldu da her şey böylesine ters gitti?

Sheraton Oteli'nden gece saat on birde çıktığında her şey yolunda gidiyordu. Peruk ve bıyık takarak kılık değiştirmiş, Dockers marka siyah bir anorak ile mavi bir kumaş pantolon giymişti, ince, suni deriden kahverengi eldivenler takmıştı, ayağında da ayak izi bırakma ihtimali karşısında cinayet yerinden, çok uzakta bir yerlere atabileceği ucuz bez ayakkabılar vardı. Siyah renkli doktor çantasında ihtiyacı olan malzemeler vardı: ten rengi deriden üstünde bir bıçak takımının dizili olduğu kasap kemeri, testereler ve kurbanlarını parçalara ayırmaya yarayan satırlar, ameliyat eldivenleri, sabun ve daha sonra kendini temizlemek üzere şişelenmiş su.

Otelinden ayrılmadan önce her şeyi en küçük ayrıntısına kadar planlamıştı. Her zaman olduğu gibi iki odalı bir kral dairesi ayırtmak istemiş, rezervasyon yaptırırken, "İki odalı bir süite ihtiyacım var. Ailemden iki kişi daha sonra bana katılacak" demişti.

0 süitte ondan başka kalan yoktu, ama bu taktik sayesinde şüphe çekmediğinden, gerçek kimliğine tanıklık edilemeyeceğinden emin, bitişik dairenin kapısından çıkabilecekti. Şehri tanımak amacıyla araba kiralayıp dolaşıyor, kaçış yollarını planlıyor, ama kurbanlarını kaçırmadan önce kiraladığı arabayı otelin garajında bırakıyordu.

işte yine arabasını otel garajına bıraktıktan sonra bir taksiye binerek şehrin doğusuna gitmiş, bir bilardo salonunun dışındaki dar bir sokakta duran büyük bagajlı altı yaşındaki mavi bir Pontiac'ı gözüne kestirene kadar caddelerde yürümüştü. Arabanın kapısı kapalıydı, ama anahtarlar kontak kilidinin üzerinde duruyordu. Pontiac'ı çalıp üç sokak ötede arabanın plakalarım mıknatıslı sahte plakalarla değiştirdi, ardından şehrin güney tarafına gidip bir benzincide durdu. Plastik bir benzin bidonu satın alıp içini yirmi litre benzinle doldurdu, bidonu arabanın bagajına koydu, Birinin kalkıp aracı tespit etmesi halinde çalıntı araba kullanmak onu koruyacaktı. Stetoskop ile siyah çanta yolcu koltuğunda duruyordu, bunların yanında bir harita, ince bir el feneri, deri altı şırıngası ile kalın bir deriyle örtülmüş ince demir çubuktan oluşan ölüm aletleri kullanılmak üzere hazır bekliyorlardı. Derken Sedona'nın arka sokaklarında dolaşmaya başladı, yeni kurbanını arıyordu, çünkü öldürme arzusunu midesindeki açlık gibi hissediyordu.

En azından ikişer çift potansiyel kurban tespit etti, ama sokaklar ya çok kalabalıktı ya da etrafta tanıklar vardı. Geceyarısı olduğunda, fırtına bulutlan karanlık gökyüzünde toplanmış, caddeler, sokaklar boşalmıştı. Tam o gece kendine yeni kurbanlar bulma umudunu yitirip Pontiac'ı Sheraton'dan on cadde ötede bir yere bırakıp sahte plakaları da

sökmeyi düşünürken şansı donuverdi. Üzerinde yanıp sönen pembe bir neon ışıkla "Dans Stüdyosu" yazan yerin önünden geçerken bir adamın ve genç bir kızın kapıdan kaldırıma çıktıklarını gördü. Adam karanlık stüdyonun ön kapısını

kilitlerken kız da ön tarafa park etmiş To-yota'ya binmek üzereydi. Mürit caddedeki ışıkların çoğunun söndürülmüş olduğunu, yolun da bomboş olduğunu gördü; etrafta ne bir yaya vardı ne de oradan geçmekte olan bir araba. Cinayet işleyebilecek olmanın umuduyla kalp atışlarının hızlandığını, avuçlarının terlemeye başladığını hissetti, bedeni heyecandan yanıyordu.

Pontiac'ı durdurdu, arabanın yan camını indirdi ve potansiyel kurbanlarını çabucak inceledi. Kızılımsı saçları, yumuşak dudakları ve masum bakışlarıyla kız on iki on üç yaşlarmdaydı. Adam kızın paltosunun altında yeşil renkli bir streç dansçı giysisi olduğunu fark etti. Baba kız mı bunlar? Öyle olmasını umuyordu. Kurbanların akrabalık derecesinin yakınlığı ölçüsünde cinayetin heyecanı artıyordu. Mürit stetoskopu koltuktan alıp boynuna taktı. Alet basit bir tuzaktan başka bir şey değildi, insanların karşılarında bir doktor gördüklerinde psikolojik olarak savunma mekanizmalarını kullanmadıklarını biliyordu. Kafasını arabanın penceresinden dışarıya çıkardı. "Merhaba. Mümkünse bana StCatherine Hastanesi nin yolunu tarif edebilir misiniz? Zannederimyolu kaybettim."

Adam karanlık gökyüzünde bir şimşek çakarken işyerinin kapısını kilitlemeyi bitirdi. Yabancı adamın stetoskopunu fark etti, Pontiac'a yaklaştı ve başını salladı. "Hiç duymadım, Beyefendi, ismin doğru olduğundan emin misiniz?"

Mürit adamın bedeninin ince, ama yapılı olduğunu fark etti. Kız gibi, herhalde bu adam da bir dansçıydı. Çok fazla zorlanmadan adamın işini görebileceğini düşündü. "Evet, özel bir hastane. Ben doktorum, acil bir vaka için hemen oraya gitmem gerekiyor. Ama burada yolları bilmiyorum. Haritam var, ama bir işe yarar mı, bilmiyorum."

Mürit adama haritayı ve el fenerini verip arabadan indi. Kızın yolcu koltuğu tarafındaki kapıdan beş adım ötede durduğunu görmek adamı rahatlattı -kızın işini de hiç sorun yaşamadan hemen görebilecekti- bu arada kurbanlarını kaçırma kararını kesinleştirmeden önce boş sokağa bir kez daha göz attı. Birazdan olacakların beklentisi içinde sanki elektrik akımına kapılmış gibi tepeden tırnağa titredi.

Yağmur çiselemeye başladığında adam da haritayı inceliyordu. "Ben burada St Catherine diye bir yer göremiyorum, Doktor Bey."

Hiç yanıt vermeden Mürit kolunu kaldırdı ve göz açıp kapayıncaya kadar deri altı şırıngasını adamın boynuna sapladı.

"N'oluyor be..." Adam elini boynuna götürdü, şaşkınlıkla geri gerigitti ve sanki un çuvalı gibi yere yığıldı. Korku içindeki kız eliyle ağzını kapattı. "Baba!"

2',

Mürit hoyratça boynundan tuttuğu kızı kolundan itti. Kız inleyerek yere yığıldı. Şu benzodiazepin müthiş bir şeydi. Kısa söylenişiyle benzo, uygulanır uygulanmaz

uyku veren güçlü bir narkotikti, genellikle zorluk çıkaran psikiyatri hastalarını saküüeştirmede kullanılırdı.

Mürit kan ter içinde kalmıştı; bilincini kaybeden kurbanlarını teker teker yerden kaldırıp Pontiac'ın bagajına koymuş, ağızlarını ve ellerini ambalaj bandıyla bantlamıştı. Kurbanlarını bagaja kilitledi, sonra da yerden haritayı ve adamın arabasının anahtarlarını alıp cebine attı, ama el fenerini elinde tuttu. Artık hızlanan yağmur boş sokağa yağıyordu. Elindeki fenerle yere baktı, acaba o ya da kurbanları yere herhangi bir kanıt düşürmüş müydü; bir şey bulamayınca da Pontiac'a bindi ve oradan uzaklaştı.

Gece saat birde mağaralara varmıştı. Arabayı birkaç ağacın bulunduğu bir yerin arka tarafına park etti, ayakkabılarına kalın galoşlar taktı, baygm durumdaki kurbanlarını mağaranın elli metre kadar içine teker teker sürükleyerek götürdü, yağmur yağmaya devam ediyor, fırtına da gittikçe şiddetleniyordu. Uyuşturduğu kurbanlarını yere yan yana sıralama işini bitirdiğinde yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Cinayet bölgesine daha önceden üç kez gelerek her tarafı gözden geçirmişti. Burası duvarlarındaki Apaçi Kızılderililerinin resimleriyle öne çıkan turistik bir yerdi; kamyonetlerle gelip park çevresinde bira içerek kafa çeken gençler dışında kimsecikler olmuyordu. Ama saatlerin geceyarısını geçtiği böyle rüzgârlı bir gecede burası tamamen terk edilmişti.

Mürit yüzündeki yağmur damlacıklarını sildi. Şimdi kesme işine başlayabilirdi.

İşinin tam orta yerinde kızın inleyerek ayılmaya başladığını gördü. Adamın cesedi kanlar içindeydi ve Mürit cesedin yanına el büyüklüğünde siyah tahtadan bir haç koymuştu, yanında da bir benzin bidonu duruyordu, kızın işini bitirdikten sonra bidondaki benzinle cesetleri yakacaktı.

Mürit her cinayetinde kurbanını kesip doğrarken hissettiği müthiş canlılığı, kızın babasını keserken de hissediyordu. İçi coşku doluydu, tüm bedeni heyecandan âdeta yanıyordu. Adamı doğramak için kullandığı bıçak takımı ile satırlar' taşların üzerine düzgün bir şekilde sıralanmıştı, kurbanının gövdesinden bir cerrah titizliğiyle çıkartmış olduğu organlar ise yerde kanlar içinde üst üste yığılmış bir halde duruyorlardı: kalp ve akciğerler, pankreas ve dalak, karaciğer, bağırsaklar ve mide. Kızm üzerine eğildi, kızın gözkapaklan titrerken yeniden çalışmaya başlamak üzereydi, Kız ayıldı, sersem sersem etrafına bakındı. Ne kızın bu kadar çabuk ayılacağını hesaplamıştı, ne de kızın ağzındaki bandın

gevşeyebileceğini; kullandığı benzo miktarında bir şekilde hata yapmıştı. Kız yanında yatan babasının içi boşaltılmış cesedini görür görmez korkunç bir çığlık attı, çığlık mağaranın her yerinden bir siren gibi duyuldu. Mürit el yordamıyla siyah çantanın içinden ambalaj bandını çıkarıp kızın ağzını büyük bir güçlükle bantladı.

Sesi duyulmaz hale gelen kız artık taş kesilmiş gibi kaskatıydı. Tam bıçak

setinden eline bir bıçak alıp kesip biçme işine yeniden başlayacakken taş tıkırtılarına benzer bir ses işitti. Kaşlarını çatıp sese kulak kabarttı, ama başka bir şey duyamadı. Kızın çığlığı ya birilerini harekete geçirmişti ya da vahşi mağara hayvanlarından birini rahatsız etmişti? Emin olması gerekiyordu, bu yüzden de kızı orada bağlı bir halde bıraktı, el fenerini aldı ve inceleme yapmak için mağaranın ağzına doğru elli metre kadar yürüdü, tırtıklı bıçağını elinde sıkı sıkı tutuyordu, attığı her adımda hisleri biraz daha fazla çevikleşiyordu. Hiç ummadığı bir anda çakan güçlü bir projektörün ışığına yakalandığında üniformalı iki orman bekçisi karşısında bitivermişti. "Dur! Olduğun yerde kal!"

Mağaranın içi bir anda apaydınlık oluverdi, bir elin şarteli "klik" sesi çıkartarak kaldırmasıyla duvarlara belli aralıklarla monte edilmiş flo-resan lambaları bir dizi titrek yanıp sönmelerin ardından mağaranın içini aydınlatmaya başladı. Mürit neye uğradığını anlayamadı, panik halinde hemen kızın yanına gitti ve kızı peşinden sürüklemeye başladı. Koşuyor, bir galeriden çıkıp diğerine koşarak giriyordu, ama on beş dakika sonra kendini başladığı yerde buldu, burası kızın babasının ölüsünün durduğu çıkış yeriydi. Bir galeriden diğer galeriye daireler çizerek geçmiş ve sonunda buraya varmıştı.

Mürit kızı yere doğru itti ve kendisi de bir kaya çıkıntısının üzerine yığıldı. Vücudunun bütün gözeneklerinden ter fışkırıyor, kayanın üstüne çökmüş solumaktan başka bir şey yapmıyordu. Nadiren silah taşırdı, bıçaklan ve kurbanlarını uyutan deri altı şırıngasını silaha tercih ederdi, ama şimdi keşke bir silahım olsaydı, diye geçiriyordu içinden. Orman bekçileri ortalıkta görünmüyorlardı, ama seslerinin kireçtaşı galerilerde yankılandığını işitti, peşindekilerin mağara duvarlarında uçuşup duran gölgelerini gördü ve uzaklardan bir yerlerden kulağına köpek havlamaları geldi. Yaklaşıyorlardı, hisleri ona birazdan ellerine düşebileceğini söylüyordu. Peki ama onu nasıl bulmuşlardı'/

Tuzağa düşmüştü, ama henüz her şey bitmiş sayılmazdı. Kolunu kızın boynuna doladı, elindeki bıçağı da kızın tomurcuklanan göğüslerinin arasına bastırdı. Birazcık baskı yaptı mı bıçak kızın kaburga kemiklerinin arasına tereyağına girer gibi girecek ve kızın kalbini delecekti. Kız artık onun rehinesiydi. Buradan çıkışının biletiydi. Ağzı kapalı kız için için ağlıyor ve terler döküyordu, o sırada adam kızın kulağına, "Ben ne dersem aynen onu yapacaksın Melanie" dedi. "Sakın kıpırdama da buradan sağ salim bir an önce çıkalım. Yoksa senin o güzel

kalbini sökerim. Anladın rai?"

Kız ağlamayı kesti. Genç bedeninin tir tir titrediğini hissetti ve kızın korkusu adamı heyecanlandırdı. Peşindeki adamlara bir öneride bulunacaktı, adamlar öneriyi kabul etmek zorunda kalacaklardı, aksi takdirde rehinesi ölecekti. Kızın göğsüne dayadığı bıçağa bakarak düşmanlarını bekledi.

İşittiği birtakım seslerin ardından üç adam ve bir kadın ortaya çıktı. Hepsi

silahlıydılar ve üzerlerine FBI yazan açık mavi rüzgârlık giymişlerdi, ağır adımlarla mağaranın içine girerlerken silahlarını katilin üzerine doğrulttular. O anda kadını tanıdı, yüzünü televizyonda ve gazetelerde görmüştü. Kate Moran bu muydu? Demek yıllardan beri onun peşinde koşan, onu ele geçirip adalete teslim edeceğini orada burada söyleyip duran orospu buydu. Kadının gözlerindeki nefreti gördü; bu nefretin yoğunluğu kadını yiyip bitiriyordu. Katil bıçağı genç kızın göğüslerinin arasında tutuyordu. "Orada durun yoksa kız da babası gibi ölür."

Sivil polislerin kireçtaşmdan çıkıntının üzerinde duran parçalanmış cesede bir an baktıklarını gördü, Moran'a doğru, "Sen" dedi. "Silahını kılıfına koy ve öne doğru yürü. Diğerleriniz olduğunuz yerde kalın. Siz de silahlarınızı yere koyun ama koymadan önce şarjörleri çıkarıp ileriye atın, yoksa kızı öldürürüm. Tartışma yok."

Polisler ne yapacaklarını bilemez bir haldeydiler, ama kısa süren şaşkınlığın ardından ekibin başında olduğu izlenimi veren yaşlıca, güneş yanığı tenli adam, "Kate, sen bu işi bana bırak..." dedi.

Ancak Moran adamın lafına aldırış etmedi. "Bu benim işim Lou. Herkes silahını yere bıraksın." Kate tabancasını kılıfına koydu ve meslektaşlarının şarjörleri silahlarından çıkanp atmalarını, sonra silahları yere bırakmalarını bekledi.

Mürit uzaklardan gelen köpek havlamalarını işitti. "Seslere bakılırsa buraya bir ordu getirmişsiniz."

Moran hiç duraksamadan, "Mağaraların bütün çıkışları kapatıldı. Buradan çıkış yok, Gamal."

Mürit başını iki yana salladı, bıçağın ucunu yavaş bir hareketle kızın göğüsleri üzerinde kaydırdı. "Yanlış düşündüğünü sana birazdan kanıtlayacağım. Bana doğru on adım at Moran. Diğerleri kıpırdamasın."

Moran gözlerini mağaranın duvarlarında gezdirdi ve ileriye doğru on adım atmadan önce gözlerini bir an kapattı. Mürit kadın ajanın yüzünün ter içinde kaldığını, ellerinin titrediğini ve nefes alıp verişinin sık-laştığını görünce gülümsedi.

"Kapalı yerlerden hep koıktun sen, değil mi Moran?"

"Ne... Bunu da nereden çıkardın?"

28

"Yıllarca hastalarla uğraştıktan sonra klostrofobi semptomlarını belirlemek çok kolaydır. Solumalar, titreyen eller... Bu arada sanki cehen-nemdeymişsin gibi bir ifade var yüzünde. /Eminim mağara duvarlarının üstüne yığılacağmdan da korkuyorsundur."

"Belki de beni böyle sinirlendiren senin şeytanla olan ilişkin, Doktor Gamal."

Mürit boğuk bir sesle kahkaha attı. "Bilmem. En sonunda yüz yüze geldik işte. Ama her nedense sanki seninle daha önceden karşılaştık gibi bir his var içimde."

"Bellevue'de. Beş yıl önce."

"Bak işte bu çok ilginç. Senin fobi sorunların vardı değil mi?"

"Hayır. İlgisi de yok zaten. Kızı neden bırakmıyorsun Doktor?"

Mürit kaşlarını çattı. "Sen beni geri zekâlı falan mı sandın? O kadar korktuğun halde yine de mağaranın içine girebilmen çok cesurca bir davranış. Ama bu kararı vermekle ne kadar aptallık ettiğini şimdi göreceksin."

"Sen ne demek istiyorsun?"

"Birazdan anlayacaksın ne demek istediğimi. Sen benim yerimi nasıl tespit ettin Moran? Yok, yok. Sen bu soruya en iyisi cevap verme. Çünkü burada oyalandığımız sürece polisi buraya yığacaksın, kaçışım da tehlikeye girecek."

Moran, "Sen ne kaçışından bahsediyorsun?" dedi. "Hiçbir yere gidemezsin. Dışarıda seni helikopterler de bekliyor, yerel polisler de, Federaller de. Burada olmayan tek birim Ulusal Muhafızlar."

Mürit başım iki yana sallayıp kadın ajanın yardımcılarına baktı. "Kaçamayacağımı zannetmen çok yanlış. Bak şimdi senden neler istediğimi söyleyeyim, yoksa Melanie'yi öldürürüm. Önce, çok yavaş bir şekilde silahını kılıfından çıkarıp önüne koy, sonra da ben sana dur diyene kadar geri geri git. Haydi başla, yoksa kızı keserim."

Mürit bıçağm ucunu kızın göğsüne bastırdı, kız gözlerini acıyla yumdu. Moran tereddüt etti, ardından silahım kılıfından çıkardı ve geriye doğru adım atmadan önce de silahı yere koyup ön tarafa doğru kaydırdı. Mürit, "Tamam, yeterince geri gittin" diyerek kadın ajana durmasını emretti.

Kolunu kızın boynuna dolayarak ileriye doğru eğildi, yerden Mo-ran'ın Glock marka silahını alarak doğruldu, elindeki silahı kadına doğru çevirip sırıttı. "Ne diyeceğim biliyor musun? insan güdüleri üstüne ister Freud'dan örnekler ver, istersen de Maslow'dan, benim tercihim hani şu ismi lazım değil Amerikan cumhurbaşkanının konu üstüne söylediği olacak. İnsanı hayalarından tutup çekersen, peşinden kafası da gelir, kalbi de."

"Sen her cinayetten önce kılık değiştirdin, değil nü Doktor Gamal? Çok akıllıca. Eminim kiraladığın arabaları otel önünde bırakmayı, sonra başka araba çalıp ona da sahte plaka takmayı alışkanlık haline getir-

din, aynı dışarıdaki araba gibi, değil mi?"

"Neden soruyorsun ki?"

"Çünkü yıllardan beri cevaplarını aradığım bir sürü sorum olacak sana. Neden öldürdün bütün bu kurbanlarını? Neden kurbanlarını çifter çifter kestin? David ile Megan'ı da mı aynı nedenden ötürü öldürdün? Bir tür intikam için mi?"

Mürit, Moran'ın gözlerinde öfke kıvtlcmu gördü, onu küçümser bir ses tonuyla, "Senin asla anlayamayacağın bir şey bu, Moran. Ayrıca, şimdi psikanalitik tartışmalar yapacak zamanım yok. Bana bir helikopter ayarlaman için on dakikan var, helikopterle birlikte ben de buradan gidiyorum, giderken sen de benimle geliyorsun. Helikopteri getirtmezsen, kız da ölür. Eğer biri peşimizden gelmeye kalkarsa ya da bir şeylerden şüphelenirsem kız yine ölür. Hata ne olursa olsun, yaptığınız anda kızı da ölmüş bilin. Anlaşıldı mı? Dokuz dakika kaldı. Zamanı boşa harcıyorsunuz."

"Bir sorun var" diye cevapladı Moran. "Senin bu dediklerini yapamam."

Mürit tabancanın namlusunu kızın şakağına dayarken ter içinde kalmıştı. "Joker bende Moran. Ya verdiğim talimatları yerine getirirsin ya da bu küçük Melainie'yle burada vedalaşırsm. Galiba sen benim bu kızı oturup burada kesmemi istiyorsun. Yapmadığım iş değil, bunu sen de biliyorsun."

Moran derin bir nefes aldı. "O tetiği çekmeden önce ya da o bıçağı kullanmadan önce senin de bir şey bilmen gerekiyor, çünkü şimdi söyleyeceklerim senin buradan ölü ya da sağ olarak çıkmanı belirleyecek."

Mürit kaşlarını çattı. "Sen ne diyorsun be!"

"Sen silah konusunda uzman değildin, değil mi? Emniyet kilidi, kabzanın yanındaki şu küçük kırmızı düğme var ya. O açık işte. Yani ateş edemezsin."

Mürit panikledi, elindeki silahı inceledi. Silahın üzerinde kadının bahsettiği kırmızı düğmeyi göremedi. Mürit'in silahın üzerinde kırmızı nokta nerede diyerek oyalanması en fazla iki saniye sürse de Moran'ın elini arkasına götürmesine, yarı otomatik bir tabanca çıkartabilmesine yetti. "Ben bunu acil durumlar için saklarım. Bir şey söylemeyi de unutmuştum. Glocklann güvenlik kilidi olmaz. Silahım yere bırak şimdi. Haydi, hemen, yoksa vururum."

"Kaltak seni!" Mürit Glock'u kızın kafasına bastırdı.

Saniyenin binde biri kadar bir süre içinde de bir silah ateş aldı.

Virginia

Greensville Cezaevi yüksek güvenlikli hapishanelerdendi. Altı metre yüksekliğinde çelik tel duvarlar, güçlü projektörlerle donatılmış gözetleme kuleleri ve her tarafta kalın dikenli tel röleleri vardı. Ziyaretçilerin cezaevine giriş ve çıkışlarında beden tarama işlemleri elektronik olarak yapılıyordu.

Bugünü görebilmek için tam bir- yıl bekledim.

Karla kaplı hapishane avlusu geçildi mi, ölüm odasının bulunduğu, yalıtılmış bir haldeki, duvarlan kasvet dolu L Ünitesi'ne çıkıldığını biliyordum. İşte burası idam mahkûmlarının beş metrekarelik odada onları bekleyen elektrikli iskemleye veya elektrikli yatağa bağlanmadan evvel yaşamlarının son beş gecesini geçirdikleri yerdi. Mahkûm hangi yöntemle öleceğini seçmekte serbestti, ama herhangi bir seçim yapılmazsa o zaman da devlet infazı ölümcül eıyeksiyonla gerçekleştiriyordu. Bu gece, sıra Constantine Gamal'daydı.

Geçmişte idam cezasına pek öyle inanan biri değildim, ama on yılı aşkın bir süre polislik yaptıktan sonra aramızdaki birtakım canilerin bu dünyada serbestçe dolaşmayı hak'etmediği gerçeğini anlıyorsunuz. Gamal da işte bunlardan biri. Federal ajan olarak geçirdiğim on yılda bu adamdan daha şeytan, daha acımasız bir katile rastlamadığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Kimisi buluğ çağında, masum yirmi dokuz insanı öldürdü, hepsinin onları seven aileleri vardı. Ölümleri geride kalanları gözyaşlarına boğdu.

Kurbanların hiçbirine, en ufak bir acıma gösterilmedi. Ayrıca bu insanların katili zerre kadar pişmanlık duymadı. Bu katilin birazdan idam edilecek olması beni hiç üzmüyordu; aslında doğrusunu söylemek gerekirse, onun can çekişerek ölmesini arzuluyordum. Bir kadın olarak ağzımdan böyle bir şeyin çıkabileceğini hiç düşünmemiştim, ama hunharca katledilen kurbanların yakmlannm da benim gibi düşündüklerinden emindim: Gebertin şu pisliği de cehennemde çtirüyiip gitsin.

Cezaevi görevlisinin telefon görüşmesini bitirmesinden hemen son-

ra, koridorun benim sol tarafımda kalan kısmındaki ofisten biri çıktı. Cezaevi müdürünü gazetelerde çıkan fotoğraflarından tanıdım. Lucius Clay altmış yaşlarında, uzun boylu, ıslak ıslak bakan mavi gözleri, hayatı boyunca ağzına tek bir damla içki koymamışların ipeğimsi soluk cildiyle kibar bir beyefendiydi. Ama bugün sanki bütün dünyanın dertlerini omzunda taşıyormuş gibi olsa da Tanrı'nın kendi tarafında olduğundan emin bir ruh hali içindeydi.

"Bayan Moran?"

Clay elimi hafifçe, sanki benimle karşılaşmayı pek istemiyormuş gibi bir tavırla

sıktı. "Başlamaya hazır mıyız Sayın Müdür?" desem de aslında birazcık tepinip kurtlarımızı döktükten sonra şu piçi zehirleyelim mi, gibi bir şey söylemek istiyordum. Bu akşam keyfim yerindeydi, bir insanın birazdan ölecek olmasını bu kadar çekici bulabileceğime inanamasam da işin doğrusu çok çekiciydi.

Derken bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettim: Lucius Clay'in yüzü hafifçe kızardı ve orada bulunuşumdan duyduğu rahatsızlığı bakışlarıyla belli etti. "Zannederim küçük bir pürüz çıktı Bayan Moran."

Kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissettim. Gamal'ın bu dünyadan çabucak defolup gitmesini, bu konuda en ufak bir ertelemenin bile söz konusu olmamasını istiyordum. "Nasıl bir pürüz çıktı?"

"Eyalet valisinden idam cezasının infazının bir süre bekletilmesini talep edebileceğim bir durum ortaya çıktı."

Kulaklarıma inanamıyordum. "Peki hangi nedenle?"

Lucius Clay içini çekti. "Bunun bir olasılık olduğunu vurguladım size Bayan Moran. Gamal birtakım şok açıklamalarda bulunacağını söylüyor."

"Ne açıklaması yapacakmış?"

"On beş dakika önce idam infaz ekibinin başkanına iki cinayetini daha itiraf etmek istediğini söylemiş." Başımdan aşağı sanki kaynar sular indi. İdamdan önceki ölüm yatağı itiraflarına çok rastlanıldığını biliyordum. Ayrıca Gamal'ı da bildiğimden, onun başka cinayetler de işlemiş olabileceği fikri bana hiç de şaşırtıcı gelmemişti. Ancak bir son dakika itirafı yapabileceği de hiç aklıma gelmemişti; içime bir şüphe düşüverdi. "Sizce samimi mi?"

"Gerçekten de bilmiyorum Bayan Moran."

"Şu bahsettiğiniz infaz bekletme olayından birazcık şüphe duyuyorum. Bunu Gamal mı talep etti?"

Gamal yaklaşık sekiz aydan beri idam sırasındaydı ve bu süre içerisinde herhangi bir başvuruda bulunmamıştı. Yasalara göre, idam sırası gelmiş ve birkaç saat içinde infazı gerçekleştirilecek biri kalkıp da yeni bir tanıklıkta bulunamazdı. Kurtulabilmesi için tek şansı eyalet valisinin bir af çıkarmasıydı -bu da temmuz ortasında kar yağması gibi bir şeydi- bir de mahkeme veya valilik kararıyla idam otuz gün süreyle ertelenebilirdi.

32

"Bu durum bana çok tuhaf geliyor" dedi. "Gamal ertelemeyi talep etmedi. Kanıtlan ortaya koymak istediğini, infazın sonra olabileceğim söylüyor. Ertelemeyi öneren de benim zaten, bu arada yeni kanıtların toplanabileceğini düşünüyorum. Ama

yine de bu sadece bir olasılık, belki de hiç gerek duyulmaz."

"Kanıtları ortaya koymakla neyi kastediyor?"

"Ben bilmiyorum. O da bu konuda ayrıntıya girmedi. Ama aynen bu kelimeleri kullandı Bayan Moran."

Cezaevi müdürünün bana baktığını ve endişelendiğimi gördüğünü fark ettim. "Bilmem neden ama sezgilerim bu işin içinde bir bit yeniği olduğunu söylüyor."

Clay bir iç çekti. "Sizden başkasıyla konuşmayacağım söylüyor. İkiniz, baş başa, cesetleri nereye gömdüğünü söylemesi için tek şartının bu olduğunu söyledi.

"Siz bana şaka mı yapıyorsunuz acaba? ikimiz, hem de baş başa?" Constantine Gamal benim karşıma çıkan en kurnaz, en gaddar katildi ve bu pislik heriften hep korkmuştum. Kaderin ağlarım ördüğü Arizona'da-ki o sabah vakti onu vurup yaralayarak yakaladıktan sonra bir de sorgulama ve yargılama aşamalarında onun insanı rahatsız eden şeytani varlığının yalanında olmak gibi korkunç bir şeye katlanmıştım. Bu herifin karşısına çıkan herkesin ama herkesin huzurunu kaçırmak gibi bir yeteneği vardı. Böyle bir katille bir odada tek başıma mı kalacaktım? Hem de izini geride bırakmak için kurbanlarını kasabın et doğraması gibi doğrayan bu katille. Tek isteğim onun ölmesiydi. Hem de hemen, şimdi.

Cezaevi müdürü anlayışlı bir sesle, "Ben salisen bir idam mahkûmunun bir ziyaretçiyle yalnız bırakılmasına izin vermem, hem de asla, özellikle de Gamal gibi tehlikeli bir mahkûmla. Ama bu adam bu konuda ısrar ediyor, aksi takdirde sırlarını da birlikte mezara götürecek."

"O bunu söyledi mi?"

Clay başım "evet" anlamında salladı. "Aynen böyle dedi Bayan Moran."

Ben de cevap vermeden önce kafamda kısa bir durum değerlendirmesi yaptım. "Eğer bize itirafta bulunup yeni kanıtlar sunacaksa, zannederim elimizden ona konuşma fırsatı tanımaktan başka yapacak bir şey gelmez, çünkü sonuçta onun yapacağı bu itiraflar kurbanların ailelerini rahatlatabilir."

Clay başını salladı. "Sizinle hemfikirim, ancak odayı her ne kadar tamamen güvenli bir hale getireceksek de, sizi böyle bir adamla bir odada yalnız başınıza bırakmaktan büyük bir rahatsızlık duyacağımı söylemeye mecburum. Bu adamın anlatacaklarını dinlememek istiyorsanız sakın dinlemeyin, sonuçta kimse kalkıp korkak olduğunuzu söyleyemez."

"İdamı ne kadar bir süre ertelemeyi düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Bu durumda valilik makamından izin almam gerekecek. Ama eğer Gamal herhangi bir açıklamada bulunmak isterse açıklamayı alması

için bir avukatı hazır tutuyorum. Siz ne düşünüyorsunuz Bayan Moran? Böyle bir şeyi yapmak ister miydiniz? Eğer hayır, yapmam diyorsanız bunu gayet anlayışla karşılarım."

Clay'in söylediklerini kafamda tartıp biçtim. Ülkenin dört bir tarafından kalkıp idam cezasının infazına tanıklık etmek için buraya gelen kurban yakınlarının böyle bir ertelemeden memnun olmayacaklarını düşündüm. Peki ya Gamal'la konuşarak kaybettikleri yakınlarının akıbetlerini bilmeyen insanlara bir yardımda bulunabileceksem? İşte bunun çok daha önemli olduğunu düşündüm.

"Odanın güvenli olabileceğinden emin misiniz?"

Clay başını "eminim" dercesine salladı. "Hem de adım gibi eminim. Ayrıca Gamal zincirlenmiş ve kelepçelenmiş olacak. Ama yine de konuda kararı siz vereceksiniz. Ben bu konuda pek istekli değilim."

"Onunla konuşacağım. Peki kurbanların yakınlarına bu gecikmeyle ilgili bilgi verdiniz mi?"

"Ben de şimdi bu konuda onlara bilgi vermek üzereydim" dedi Clay. "Bana infazın gerçekleşmesini dört gözle bekliyorlarmış gibi geldi. Doğrusunu söylemek gerekirse, onca yıldan beri cezaevi müdürlüğü yapıyorum, meslek hayatım boyunca bir idamı seyretmeye gelen ne bu kadar çok insan gördüm ne de mahkûmun ölmesini bu kadar sabırsızlıkla bekleyenler. Kusura bakmayın, ama içimden şu insanlara meşrubat ve patlamış mısır falan ikram etmek geliyor."

Bu itiraf üzerine benim de içimden, bu insanların bu idamı neden bu kadar büyük bir arzuyla istedikleri anlaşılabilir bir şey Sayın Müdür. Bu cayıavarın bu dünya üzerinden çekip gitmesini istiyorlar, demek geçti. Ama demedim. Zaten Clay içimden geçenleri bakışlarımdan okumuştu.

Cezaevi müdürü saatine baktı. "Ve şimdi, eğer benimle gelirseniz Bayan Moran, sizi Gamal'la baş başa kalacağınız odaya götüreceğim."

5

Cezaevi müdürüyle birlikte bir minibüse binerek kısa bir yolculuk yaptık, derken güçlü ışıkların aydınlattığı karla kaplı bir hapishane av hısıma vardık. Silahlı gardiyanların nöbet tuttuğu kalın çelik kapıları geçerek Yalıtım Ünitesi L ye girdik.

Duvarları griye boyanmış, içinde kalın pleksiglastan tek yönlü ayna olan özel bir odanın kapısına geldik. Beyaz plastik masanın etrafına sekiz adet yeşil plastik iskemle konmuştu, duvarda bir hoparlör ve tavan-da da florasan lambalar vardı. Bu odadan müştemilata kaim çelikten iki kapıyla geçiliyordu ve infaz odası da bu

odadan beş on adım ötedeydi.

Oda ile müştemilatı bir cam pencere ayırıyordu ve camın ötesinde iki adamın olduğunu gördüm, bunlardan biri uzun boyluydu, gümüşi bir kravatı vardı ve siyah kalın çerçeveli bir gözlük takmıştı, birazdan yapılacak olan idamı videoya çekecekmiş gibi video cihazlarını kuruyordu.

Özel odaya girer girmez Lucius Clay oturdu. Beyaz ellerinde nasır, sertleşmiş deri veya ısırılmış tırnak olmadığını gördüm. Rafine görünüşüne karşın, duygusuz kobalt gözleri meslek yaşamı boyunca insanoğluna özgü ne kadar zayıflık, kusur ve bozukluk varsa gören bir adamın gözleriydi, içimden gelen bir ses de onun tüm bunlar karşısında Tan-ıı'ya sığınarak yoluna devam ettiğini söylüyordu.

"Buyurun, oturun Bayan Moran" diyerek Clay bana oturmam için yer gösterdi. "Gamal yanm saat kadar önce son yemeğini de yedi. Son yemekler genelde pizza olur, ama Gamal burada da bir gurme olduğunu kanıtladı. Üstü f oie grasparçalarıyla süslü, tavada zeytinyağıyla az kızartılmış dana yürek. Garnitür olarak sarımsak ve biberiye yağıyla haşlanmış patates. Yanında crerne bruee tatlısı. Yarım şişe Kaliforniya Merlot şarabı. Ah, bir paket de meyve suyu dolgulu çiklet." Clay omuz silkti. 'Hayatımda ilk kez dana yürek siparişi verildiğini gördüm."

Clay'le birlikte masaya otururken tüylerim diken diken oldu. "Çok iğrenç."

'Beni affedin, size kahve içmek ister misiniz, diye soramadım Bayan Moran."
www.cizgiliforum.com

Hayır, teşekkür ederim."

35

Clay kadına ölür dileyen gözlerle bir an baktı. "Ben idamlardan önce hiç yemekyemem de. Ama kahve beni ayakta tutar. Saba/ı saat altıda uyandığımdan bu yana on on beş fincan kahve içmişimdir. Bir on on beş tane daha içebilirim."

"Sinirlerinize iyi mi geliyor?"

Clay karakalemle çekilmiş kadar düzgün ve kırlaşmış kaşlarını kaldırdı. "Hayır, sinirden değil. Herhalde kafein bağınılısıyım, ondan olsa gerek."

Bir kahve bağımlısı olduğu halde cezaevi müdürünün öyle çok gergin biri olmadığını düşünüyordum ki narin parmaklarıyla masanın üzerine pat pat diye vurduğunu fark ettim. "Aklınızı kurcalayan bir şey mi var Sayın Müdür?"

Clay bomboş beyaz duvarın üzerindeki belli belirsiz bir noktaya kendinden pek hoşnut olmayan gözlerle baktı, derken donup tekrar bana bakmaya başladı. "Zannederim siz de benim gibi GamaJ'ın son dakika itiraf önerisi karşısında

şaşırmışsınızdır. Bilmem siz de benim gibi, neden bu son ana kadar beklediğini düşünüyor musunuz? İdamından çok önce her türlü açıklamayı yapma fırsatı verilmişti ona."

"Ben idam sehpasındaki son dakika itiraflarına az rastlandığını düşünmüyorum."

"Bu tür şeyler olur. Ama yine de böylesine acımasız bir katilden beklemezdim."

Ben de beklemezdim. Bu da aklıma şunu getirdi: Gamalın gömleğinin kotunda bir şey mi saklı? Bu soruya yanıt veremeden önce, Clay gözlerimin içine baktı. "İnsanın aklına her şey gelebiliyor" dedi sakin bir sesle, "hani Tanrı'yla bir türlü uzlaşma da olabilir. Belki de bu itilafta bulunmasının nedeni Tann'dan af dilemek de olabilir."

Benim asla ikna olamayacağım sözlerdi bunlar. Birazdan idamı infaz edilecek olan bu adam belki de John Gacy veya Ted Bundy'den bu yana gelmiş geçmiş en şeytani seri katillerden biriydi. Ekibim son on iki ayda şu katlarım öğrenmişti: On beş yıl önce, yirmi üç yaşındayken, Constantine Gamal Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmiş ve göç ettiği günden itibaren de yirmi dokuz insanın yaşamını yitirmesıyle son-lanan uluslararası bir cinayet oyununa başlamıştı.

Gamal adam öldürme yöntemini bundan yirmi yıl kadar önce, babasını ve kız kardeşini öldürdüğü ilk cinayetinde geliştirmeye başlamıştı. Bu cinayetlerden dolayı suçlanmamıştı -Türk polisi hiç kimseyi suçla-manuştı- ve Gamal'ın hep bir davranış sorunu olmuştu. Babasının Türkiye'de yaşayan Ermenilerden biri olduğunu ve bir kasap dükkânı işlediğini biliyordum. Babası dükkânın alt kattaki deposunu hayvan kesimleri için de kullanırdı ve Gamal çocukluk yıllarında gizlice buraya inip babasının çalışmasını izlerdi. Bodrum katındaki bu karanlık mezbaha ve hayvanların acımasızca öldürülmesi Gamal'ın sapkın kafasın-

da bozuk bir tohumun yeşermesine neden oldu. Daha sonra işlediği her cinayette de bodrum katındaki o mezbahada babasını ve kız kardeşini öldürürken yaşadığı o karanlık anlara öykündü. Babası ile kız kaidesini öldürdükten sonra paniğe kapılmış ve işlediği suçun izlerini ortadan kaldırmak amacıyla bodrum katını ateşe verip yakmıştı. Cesetleri ve kanıtları ortadan kaldırmak için böyle bir yola başvurmak umarsız, çocukça bir çabaydı, ama yangın alevlerin yayılmasını önleyen komşular tarafından söndürülmüştü. İşte bu ilk cinayetten sonra Ga-mal öldürmek için artık dayanılmaz bir arzu duymaya başladı.

"Gamal gibi insanlar sapkın bir insan türüdür Bay Clay. Bunlar insan doğasının karanlık ve ölümcül tarafıdırlar ve Tanrı'ya uzak, şeytana yakındırlar. Özellikle de kurbanlarını öldürürken uyguladıktan acımasız yöntemleri göz önünde tutarsak bunun böyle olduğunu anlarız. Böyle bir adamın ansızın dine yaklaşması bana hiç inandırıcı gelmiyor, bilmem size geliyor mu? Ya da belki cezaevi deneyimi size leoparların son dakikada yer değiştirebileceklerini öğretmiştir."

Clay sesimdeki acı dolu tınıyı fark etmekte gecikmedi ve hassas bir damarıma bastığını anlamış olacak ki, elini uzatıp elimin üzerine koydu. Soluk teninden yumuşaklık yerine şaşırtıcı bir sertlik hissediliyordu. "Katillerin işledikleri suçlardan ötürü son dakikada af dilemeleri veya başka suçlar işlediklerini itiraf etmeleri pek rastlanmayan bir şey değil. Aslına bakarsanız bu hapishaneye girdiğinden bu yana Gamal'ı merak etmediğim söylenemez. Sizin söylediklerinize rağmen, ben onun vakasında belli bir trajedinin olduğu hissine kapılıyorum."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Psikiyatriyi ve karmaşık beyinleri çok iyi bilen böylesine entelektüel birinin böyle acımasız bir katile dönüşmesinde kaderin cilvesinin büyük bir rolü olmalı. Ama benim bu düşüncem sizin üzülmenize veya kendinizi kötü hissetmenize neden olduysa gerçekten çok özür dilerim. Sizi üzmek gibi bir amacım yoktu. Kişisel olarak sizin çok acı çektiğinizi biliyorum Bayan Moran. Her ne kadar öyle çok büyük bir teselli vermese de, bu geceki idam acınızın öfkesini dindirecektir."

Clay'in sözlerinin samimi olduğundan gayet emindim, ama elimi elinden çekerken yüzündeki ifadeden görüşlerinden onun da pek öyle emin olamadığını görebiliyordum. Ansızın cezaevi müdürünün arkasındaki kapı açıldı ve üniformalı bir cezaevi görevlisi kapıda belirdi. Clay görevlinin başıyla verdiği işareti yine başıyla işaret vererek yanıtladı, ardından ayağa kalktı, odanın panjurlarını açtı ve bana, "Gamal'ı buraya getirmeye hazırız" dedi. "Size bir konuda daha güvence vennem gerekiyor Bayan Moran. Her ikiniz de tek yönlü aynalardan izleneceksiniz ve konuşmalarınızı kaydedeceğiz. Rahatsız olmanız halinde beş altı silahlı gardiyan bekliyor, zaten size bundan sonra kişisel olarak bir zarar verebilmesi söz konusu değil. Gerçekten de değil."

6

Cezaevi müdürü dışarı çıktı. Dört gardiyan içeri girdi, aralarında da turuncu hapishane tulumu giymiş Constantine Gamal vardı. El ve ayak bileklerinden zincire vurulmuştu, masaya oturup benimle yüz yüze gelene kadar zincirler sakırdayıp durdu. Göz göze geldiğimizde midemin bulandığmı hissettim. Gözleri tehlike doluydu, buz gibi soğuk beyazının ortasında kapkara birer nokta. Gardiyanlardan biri rahatsızlığımı hissetmiş olacak ki, sakin bir sesle:

"İyi misiniz Bayan Moran?" diye sordu.

"iyiyim."

Gamal gözündeki tel çerçeveli gözlüğü çıkardı ve tam karşımdan bana baktı. Sadece baktı, tek kelime söylemeden, kılı kıpırdamadan. Bununla gücünü gösterdiğini biliyordum: Bakalım ilk kim gözünü kırpacak, bakalım ilk kim konuşacak, bakalım ilk kim kaybedecek bekleyişiydi bu. Gamal'ın ilk bakışta sıradan biri gibi görünüşü onu görenleri şaşırtıyordu. İnce bedenliydi, sinekkaydı

tıraş olmuştu ve gayet sağlıklı görünüyordu; hapishanede bile koşu ve meditasyon yaptığını duymuştum. Geniş, zeki bir alnı ve yumuşak yüz hatları vardı. Ale-xandria'da oturduğu apartman dairesinde bulduğumuz kanıtlar arasında, iğrenç cinayetlerini işlerken izini kaybettirmesinde büyük rol oynayan basit kılık değiştirme araçları da vardı. Yatak odasında ve Ford marka arabasında saklanmış, çok sayıda, çeşitli şekillerde peruk ve takma bıyık, saç boyası, bir postacı üniforması, bir subay üniforması, bir rahip kıyafeti, çeşitli modellerde gözlükler, renkli kontak lensler, askılar dolusu giysi ve torbalar dolusu sahne için makyaj malzemesi bulunmuştu.

Deneyimli bir psikiyatr olan Gamal'ın ilk bakışta katile benzer tarafı yoktu, ama gözlerine bakınca, karanlık, cani, derin bakışları bana Charles Manson'u hatırlatıyordu. Her iki ön kolunda da yılan dövmesi olduğunu, yılanların siyah mürekkeple çizildiğini, başlarında ise kırmızı renkli mürekkeple şeytan boynuzlarının çizili olduğunu biliyordum. Ama bugün kollarını üzerindeki turuncu tulum kapatıyordu.

Gardiyanlar çekildiler ve kapı şangırdayarak kapandı. Gamal'ın ağ-

zindan hiçbir şey çıkmadı, sadece bakıp durdu; her tarafıma bakıyordu, yüzüme, ellerime, bedenime, derken bir dakika kadar sonra ustura keskinliğindeki dudakları kıpırdadı ve Avrupa'nın doğusundan gelenlerin konuştuğu aksana yakın bir aksanla konuştu. "Durumlar nasıl bakalım Kate? Hayalından memnun musun?"

Benimle senlibenli konuşmasına sinirleıuniştim, zaten onun amacı da beni sinirlendirmekti, o yüzden yanıt vermedim. Gamal'ı sorgularken öğrendiğim bir şey vardı, o da onun açılış konuşmasını birkaç etüt edici soruyla yapma alışkanlığı olmasıydı; sorduğu sorunun ardından hemen bir yenisi gelir, tüm bu sorularını sakin ve kontrollü bir ses tonuyla sorardı. "Daha önce hiç idam infazına katılmış miydin?"

Hiç sesimi çıkarmadan oturdum, o ise sakin bir sesle, "Anladığım kadaııyla senin çok hoşlandığın bir deneyim olmalı, değil mi? Herhalde hep böyle bir şey yaşamayı umut edip durmuşsundur. Ha?"

Sataşmalarını duymazlıktan geldim. "Bana ne söyleyeceksen söyle bakalım."

"Sen bir şeyi unutuyorsun Kate." "Neyi?"

Gamal sakin bir saldırganlık içindeydi. "Aslında bu lafına şöyle bir şey eklemek istedin: 'Bana ne söyleyeceksen söyle bakalım, pistik.' İşte bunu demek istemedin mi sen bana Kate?"

Sabrını tükenmek üzereydi. Buraya bu adam benimle dalga geçsin diye gelmemiştim ve artık bu kadarı yeter de artardı bile. Gitmek üzere ayağa kalktım.

"Sana cehennemde çok güzel bir hayat dilerim Gamal." Saldırgan ifade yüzünden hiç. eksik olmuyordu. "Benden önce gidenlerin tersine, ben oraya gitmek için can atıyorum. Ama ben şeytanın koynuna girmeden önce senin de bir şey bilmeni istiyorum Kate,"

Yaiut vermedim. Gamal'ın benimle oynadığından emindim ve bunun nedenini de bilmiyordum -bu adam hastanın tekiydi ve belki de tek neden buydu- ama benimle alay ederek eğlenmesine izin veremezdim. Tam kapıya ulaşmıştım ki beni en zayıf yerimden yakaladı.

"Vay be, bakıyorum da hâlâ nişan yüzüğünü parmağında taşıyorsun. O David'in sana verdiği yüzük değil miydi? Güzel bir yüzük. Onlar gerçek elmas mı? Eminim gerçektirler." Gamal'ın sesi yatak odası esprisi tonuna geçti. "David'i özledirı mi? Ya Megan'ı? Eminim özlüyorstın. Onları ne kadar özlediğin aklına gelince acı duyuyorsun, değil mi? Günler geceler geçiyor, ama bu acı peşini bırakmıyor. İçin yanıyor, biliyorum." Sanki bana, hapishane kıyafetinin örttüğü, mermi yarasının izini göstermek ister gibi sağ omzunu kaldırdı. "İyi bir atıştı Kate. Kürek kemiğimde delik açtın, o da beni yere düşürmeye yetti. Şu emniyet kilidi oyununu gayet güzel oynadın. Ayrıca küçük dostumuz Melanıe de sağ kalarak hikâyesini anlattı."

"0 kızın ruhunda açtığın cehennemden sonra sağ kalmak denirse ta-

bii. O çocuğun bir daha normal bir yaşam süreceğini hiç sanmıyorum" yanıtın) verdim.

Mürit gülümsedi. "Herkes günün birinde çizginin ötesine geçer. Ama bizimkine çizgi dışına çıkmak denir. Ben şöyle düşünüyorum: Birçok meslektaşım Freud'u modası geçmiş olarak gönıie eğiliminde olsa da ben Freud'un, kendini seven birini kaybetmenin insanı bunalıma iten nedenlerin başında gelir diyerek üzüntünün gerekçesini gayet güzel bir şekilde özetlediği düşünmüşümdür hep. Sence de öyle değil nü?"

Arkaya doğru baktım ve Garaal'ın gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm, hem de kıpırtısız bir şekilde bana bakıyordu. "Sen şeytani, hasta ve duygusuz bir pisliksin" dedim.

"Bana canının istediğini söyle, ama onları öldüren ben değüüıı Kale "

Ona isteksizce baktım. "Kimi öldüren?"

"David ile Megan'ı. ü ikisini de ben kesmedim."

"Nasıl yani?"

"Bu cinayetlerden ötürü yanlış adamı öldürüyorsunuz."

7

Gamal'm söyledikleri karşısında olduğum yerde çakılıp kaldım. Ağzımın kuruduğunu hissettim. Yedi ay önce yapılan ve beş hafta süren bir yargılama sonucunda aralarmda David ile Megan'm da bulunduğu dört kişiyi taammüden öldürmekten suçlu bulunmuştu. Gamal mahkemenin tam ortasında avukatını azletmiş ve her ne kadar son kurbanını kestikten kısa bir süre sonra yakalanmış olduğu halde, yöneltilen cinayet suçlamalarının hiçbirini kabul etmemişti. Aslında, mahkeme sırasında hiç de öyle fazla konuşmamış, ifadesiz bir yüzle orada öyle oturmuştu. Bu arada bir dizi psikolojik testten geçirilmiş ve testler sonucunda ona, mahkemeye çıkamayacak ölçüde deli olduğu tanısı konmuştu.

Gamal kontrollü bakışlarıyla tekrar iskemlesine oturdu, otururken zincirleri yine şangırdadı. "Dediğimi duydun. Onları ben öldürmedim. Suçlandıklarımı ben öldürdüm, hatta suçlanmadıklanmı da, listenizdeki cinayetleri de ben işledim, ama o iki cinayeti işleyen kesinlikle ben değilim."

Dönüp hayret dolu gözlerle ona bakıp içimden şunu geçirdim: İşin içinde ne var bilmiyorum ama burada bir oyun oynanıyor. Ga-mal'ın bü" şeyin peşinde olduğunu biliyordum, acımasız ve korkunç bir şeydi bu; son darbeyi indirmek ve acı vermek için güç toplamaya çabalar gibiydi; onun yöntemiydi bu çünkü, heyecan duyduğu şey buydu işte. Ama ben onun kafasından geçenleri derinlemesine bilebilecek bir durumda da değildim. Tek yönlü aynaya baktım. Acaba şu aynanın arkasında oturan cezaevi müdürü ile gardiyanlar ve avukat, Gamal'm söylediklerinden bir şey çıkarabiliyorlar mı? Onlar da benim gibi şaşırmışlar mıdır, diye geçirdim içimden. "Eğer bu bir tür tuzaksa..." diye başladım.

Gamal'ın derin bir kuyuyu andıran gözleri yine bana doğru döndü. "Tuzak değil Kate" dedi. "Ben en sonunda senin de gerçeği bilmeni istedim. Gerçeği birinci elden sana anlatmanın zamanı geldi diye düşünüyorum. Sen ve arkadaşların beni sorgularlarken, Bryce'taki suç mahallinde görülen birtakım tutarsızlıklarla ilgili sorular sordunuz. Örneğin benim haçı kurbanlarım arasına yerleştirdiğimi bildiğinizden bu suç ye-

rinde neden farklı bir yere koyduğumu sordunuz, ayrıca senin nişanlın kafasından vurulmuştu, benim diğerlerini bu yöntemle öldürmediğimi biliyordunuz. Bu örneklerden yola çıkarsan, sence ben gerçeği söylüyor olamaz mıyım? işlediğim cinayetler konusunda çok tutarlı olduğumu sen de biliyorsun. Belki her keresinde cesetleri yakmamış olabilirim, eğer öldürdüğüm birinin cesedini yakmamışsam yakmaya vakit bula-mamışımdır da ondan. Ama hiçbir kurbanımda silah kullanmadım. Ben her zaman kendi bıçaklarımı kullanmayı tercih etmişimdir."

Derin bir nefes aldım, içim öfke doluydu ve Gamal'ın söyledikleri de kafamı karıştırmıştı. "Sen bana bir şey anlatmaya çalışıyorsun, ama bu söylediklerinden ben hiçbir şey anlamadım."

"Bana bu iki cinayeti işlemediğimi nasıl kanıtlayacağımı sorabilirsin istersen."

Yanıt vermedim. Gamal'ın soğuk bakışları içimi ürpertiyordu. "Haydi, sorsanaKate."

"Nasıl kanıtlayacaksın?"

"Çünkü sevdiklerin öldürülürken ben başka bir yerde başka bir cinayet işliyordum."

Gamal bunu duygudan yoksun bir ifadeyle, öylesine katı, öylesine hissizce söylemişti ki dizlerimin bağı çözülüverdi. Bundan önce hayatımda hiç böylesine şeytani ruhlu bir adamla karşılaşmamıştım; çünkü onda insani duygu denilen şeyin zerresi bile yoktu.

Bakışlarını bana dikti. "Sen hâlâ bana inanmıyorsun, değil mi? Ama gerçek bu. Şükran Günü'nde olan da aynı şeydi, yaklaşık aynı saatlerde meydana gelmişti, ama benim cinayet işlediğim yer Washington'du."

"Sen yalan söylüyorsun" dedim.

"Gerçekten de yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

Ona ikna olmamış bakışlarla baktım. "Peki bunları neden avukatına söylemedin?"

Gamal elini "ne olacaktı ki?" der gibi salladı. "Bir işe yaramazdı. Gerek bile görmedim."

"İyi ama bana bunları neden şimdi anlatıyorsun?" diye sordum.

Başını çevirdi, ardından bana baktı. "Doğrusunu söylememi ister misin? Çünkü seni ciddiye almadım da ondan. Çünkü senin beni yakalaman kadar moralimi bozan bir şey olmadı da ondan. Ve ben de sana bunu ödetmek istedim."

Bu işin içinde başka bir şey olduğunu zaten biliyordum, bu kadarını zaten tahmin etsem de hepsini tahmin etmemiştim. "O zaman bu görüşmenin nedeni de bu muydu? Yani intikam mıydı?"

Gamal hiçbir şey demedi, yüzünde duygudan eser yoktu, orada öylece oturuyordu.

"Peki ödemeyi nasıl yapacağım?" diye üzerine gittim.

Gamal gözlerimin içine sakin bakışlarla baktı. "Hâlâ anlayamadıu, değil mi?" dedi. "Bütün o çektiğin acıları yeni baştan çekerek ödeyeceksin. Şimdi gerçek katilin peşine düşeceksin, eğer yakalayabilirden yakalayacaksın, mahkemelere çıkacaksın, katili mahkûm ettirmek için uğraşıp duracaksın. Ne kadar berbat bir şey, değil nü? Bu dava üstüne çalışırken yine uykusuz geceler geçireceksin, yine hafta sonlarının içine edilecek. Sinirlerin yıpranacak, baş ağrıları çekeceksin, suçluyu yakalayabilecek miyim acaba, diye sürekli olarak endişe içinde olacaksın. Sen yine de işin artı tarafına bak, zannederim bir sürü fazla mesai alacaksın, maaş bordron epey şişecek."

Midemde bir şeylerin düğümlendiğini ve kendimi kontrol edemeyecek bir duruma geldiğimi hissettim. Ama ona yine de inanmadım. Bu herif neyin peşimle? İtiraflarını yemedim Gamal. Birinci nedeni, sen bir yalancısın. Ve ikincisi, David ile Megan cinayetinde her tarafta senin tarzına uygunluk görüldü. Zaten suçu senin işlediğin de kanıtlandı."

Yine omzunu silkti, sanki bütün bunları öfkeyle söylediğimi ifade eden bakışlarla bakıyordu bana. "Benim tarzımın görülmüş olması hiçbir şeyi kanıtlamaz. Bunu sana kaç kere söyleyeceğim, yoksa sen geri zekâlı falan mısın? Ben sana gerçeği söylüyorum. 0 sırada ben başka bir yerde cinayet işliyordum."

Gamal'm ruhsuz bakışları karşısında midem bulandı, kusacak gibi oldum. "Kurbanların kimlerdi?"

Omzunu silkti. "Nerede olduklarını kimsenin, en azından polislerin merak etmediği birileri. Önemsiz sokak insanları; evsiz bir zenci adam ve çocuğu. Kız on bir yaşlanndaydı, belki de on iki. Onları da kendi tarzıma uygun bir şekilde öldürdüm."

Tiksinti içinde yutkundum. "Nerede?"

"İkisini de Chinatown metro istasyonu yakınındaki tünelde öldürüp oraya gömdüm. Diğerlerini yaktığım gibi onları yakacak fırsat bulamadım."

"Neden bulamadın peki?"

"Tamir ekipleri geldi ve adamlara görünmeden oradan hemen uzaklaştım."
www.cizgiliforum.com

"Demek öyle. Peki o zaman söyle bakalım metronun neresine gömdün?"

"Onu da sen bulacaksın geri zekâlı. Ya da öteki dünyada tekrar karşılaşana kadar bekleyeceksin."

İlci cinayetini daha böylesine soğukkanlı bir şekilde itiraf etmesi karşısında hiç

şaşırmadım. Ancak henüz iddiasının doğruluğunu kestirebilecek dununda değildim. "Peki neden o iki kurbanı seçtin?"

Gamal rahatlamış bir halde sandalyeye sırtım yasladı. "Yanlış zamanda yanlış yerdeydiler. Bu kadar basit Kate. Ayrıca onları da bundan sekiz yıl önce öldürmeye neden başladıınsa yine aynı gerekçeyle seçe-

teköldürdüm. Bunu da becerip paçayı kurtarabilecek iniyim acaba sorusunu yanıtlama fırsatını, kız kardeşimin ve bizim moruğun işlerini bitirdiğimde duyduğum heyecanın aynısını duyma fırsatını bana tanıdığı için öldürdüm. Bu kadar açıklama yeterli mi acaba Kate?"

Bana soyadlınla değil ismimle hitap ederek yine beni sinirlendiriyordu, ama bu adama sinirlenmek vakit kaybından başka bir şey değildi. Anlattığı şeyler tüyler ürperticiydi. "Senin gibi katillere yeni bir hayat olduğunu hiç sanmıyorum" dedim.

Gamal boğuk bir sesle, "Bak işte şimdi yanıldın" dedi. "Çok yanıldm Kate. Bak, şeytan gerçektir. Öteki dünyada yaşamaya devam edeceğimi biliyorum."

"Cehennemin dibinde olmandan mutluluk duyacağım."

"Cehennemle alay etme. Ayrıca bu yolculuk giriş ücretim ödemeye değer. Aynı üstadın dediği gibi, 'Şeytanın ölümsüzlüğüyle karşılaştırıldığında ölüm küçücük ve acı dolu bir şey değil midir?'"

"Edgar Allan Poe."

Gamal dönüp bana bakmadan önce parmak uçlarını inceledi. "Benim en sevdiğim yazarlardandır. Richmond'daki evini hiç ziyaret ettin mi? Gitmeye değer bence. Acaba bir gün benim için de bir yerlerde bir müze açarlar mı?

"Hiç sanmıyorum. "

Bu adamın Looney Tunes'tan bir farkı yoktu. Hukuki açıdan deliliğin smmnda olabilirdi, ama bence deliliğin sınırını herhangi bir deliden çok daha fazla aşıp çok daha ötelere gitmişti. Ayrıca bana gerçeği söylediğinden, benimle oynamadığından hâlâ emin okutuyordum. "Senin oyunlarınla uğraşacak durumda değilim."

Gamal sakin bir sesle, "Sence bu bir oyun mu?" dedi. "Sence ben buraya eğlence olsun diye mi geldim? Git cesetleri ortaya çıkar, o zaman anlayacaksın."

Gamal'ın tavırları beni çıldırtıyordu, üstüne üstlük kasıntılısından da bıkmıştım. Sabrım tükendi. "Midemi bıılarıdırıyorsun. Sende insan onurunun zerresi bile yok. Senin hakkında başka neler düşünüyorum, biliyor musun? O senin minik şeytana

tapınma ritüellerin şarlatanlıktan başka bir şey değildi Tüm bunların altında, sen korkak, acımasız, adi bir seri katilsin."

Gamal'ın boynunda eflatun damarların ortaya çıktığını gördüm. "Senin gibileri okültün gücünü hep küçümserler. Senin asla anlayamayacağın bazı şeyler var Kate."

Ayağa kalktım. "Siktir git. Senin asla anlayamayacağın birtakım şeyler var. İnsan onuru, sevgi ve saygı gibi. Çünkü sen hiçbir zaman insanlığa yaklaşamadın. Yıllarca senin gibi mikropların peşinden koşarken hangi dersi çıkardım, biliyor musun? Bu dünyada yaşamayı hiç ama hiç hak etmeyen birtakım insanlar var ve işte sen de onlardan biri-

sin. Senin çekip gitmenden sonra bu dünya çok daha güzel bir yer olacak. Ve ben de senin çekip gitmende rol oynamış olmaktan mutluluk duyuyorum."

Gamal, "İşte zaten beni de çilden çıkaran şey bu. Eğer sen bu işe ka-nşmasaydın ben de uzun yıllar boyunca işimi büyük bir zevkle yapmayı sürdürecektim. İşte zaten sana bunu ödetmem gerekiyor, hem de tam ödetmem gerekiyor" dedi.

Bu sefer gözlerinin içine bakabilmek için cesaretimi topladım. "Ödeyecek biri varsa o da sensin Gamal. Sen artık yoksun."

"Ben olsam o kadar emin konuşmazdım Kate."

"Eminim" yanıtını verdim. "Sen o sadistçe cinayetleri eğlence olsun diye işledin, değil mi? Bakalım kim akıllıymış, kim daha kurnazmış yansına girdin. Eh, kaybeden sen oldun Gamal ve neden kaybettin biliyor musun? Çünkü o senin kendini beğenmişliğinin, o senin küstah zekânın ardında hep bir kaybeden oldun da ondan. Ben de seni psikiyatrist falan sanmıştım, Doktor Gamal. Ama sen kendi kusurlarım bulup düzeltmeyi beceremedin. Adına müze falan açılmasını da unut. Altı ay sonra unutulup gideceksin. Mezar taşında adın bile yazmayacak, toprağın içinde kemiklerin kalacak geriye."

Her şey öylesine ansızın olup bitmişti ki yerimden kıpırdamaya fırsat bile kalmamıştı. Gamal ayağa kalkıvermiş ve zincirlerinden şangır şungur sesler çıkararak masayı kapmış, masayı itip kapı tokmağının altına dayayarak tokmağın açılmasını engellemişti. Panik içinde geriye doğru sıçramaya çalıştım, ama Gamal üzerime çullandı ve onun vücudunun olanca ağırlığı altında ezilmekten başka bir şey hissedemedim. Nefes alamadım, ayaklarım yerden kesildi ve Gamal üzerime bindi, ikimiz birlikte yere yığıldık, kollarımız, bacaklarımız ve zincirler birbirlerine dolanmışlardı.

"Orospu!" Bu kelime ağzından zehir gibi çıkmıştı ve hastalıklı gözlerle baktı. "Siktiğiminin orospusu! Seni geberteceğim!"

Bağırmaya çalıştım, ama üzerimdeki bedeninin ağırlığı altında göğü-süm eziliyordu, ekşi ekşi kokan nefesini duydum. Gardiyanlar çelik kapıyı açmak için zorlayıp duruyorlardı; çılgınca sesler çıkarıyorlardı, cezaevi müdürü, "İtin itin, Tanrı aşkınal" diye bağırıyordu.

Derken Gamal'ın dişlerinin omzuma gömüldüğünü hissettim, kemik kıracak kadar derinden ısırıyordu. Bıçak gibi bir acı bütün bedenime yayıldı, her tarafım yüksek voltaja tutulmuş gibi acıdan sarsılıyordu. Gamal etimden parça koparmaya çalışan kurdunnuş bir hayvan gibi kıvranırken gözlerim kararmaya başladı; acı dayanılır gibi değildi, öleceğimi hissettim. Tanrım, bu gardiyanlar neden bir şey yapmıyorlar? Neden bana yardım etmiyorlar?

Masanın hâlâ kapıya dayalı olduğunu gördüm. Acıdan gözlerim kararsa da tüm gücümü topladım ve masayı ayaklarımla arka arkaya tek-

melemeye başladım. Çok az bile olsa masa yerinden kıpırdadı; kapının açılma sesini ve gardiyanların elleri Gamal'ı kavrarken zincirlerin çıkardığı şangırtıyı hatırlıyorum. Copla kafatasına vururlarken sert sert çarpma sesleri çıkıyordu. En sonunda dişlerinin etimden ayrıldığını hissettim, hemen ardından da omzumdan bütün bedenime önce bir rahatlama, sonra da dayanılmaz bir acı dalga dalga yayıldı. Gamal'ın bilinci hâlâ yerindeydi, dudaklarında benim kanım bana buz gibi gözlerle bakıyordu.

Yine sakinleşmişti ve boğuk bir sesle, "Sen eğlen bakalım. Unutma, bunu ödeteceğim sana. İnanmıyorsun, değil mi? Bekle bak göreceksin. Ölümü yeneceğim, geri gelip seni de yanımda cehenneme götüreceğim Kate. Söz veriyorum, bak göreceksin."

Tam düşüp bayılmak üzereyken gardiyanların Gamal'ı sürükleyerek odadan çıkarıp götürdüklerini görebildim.

8

Ardından geçen birkaç dakika boyunca sanki dünya başıma yıkılmıştı. Gardiyanların üçü beni koridorun sonundaki bir odaya götürüp bir sandalyeye oturttular. Biri ilk yardım paketini âdeta paralayarak açtı, diğeri de her tarafı kan içinde kalmış bluzumu açmama yardımcı oldu; gardiyan yaramı incelerken acı içindeydim. "Sizi çok fena ısırmış Hau'fendi."

Gardiyan morarmış ısırık izini inceledi ve elini etimin üzerine değdirdiğinde bıçak acısı gibi bir acı içime çöktü, acıdan tırnaklarımı adamın koluna gömdüm. "Tanrını..."

"Kusma bakmayın, Han'fendi. Arkadaş doktor çağırmaya gitti."

En sonunda kapı açıldı ve şaşkın bakışlarım arasında cezaevi müdürü Olay odaya zarif bir kadınla girdi. Çok şık kömür karası bir döpiyes giymişti ve limonlu sabun kokuyordu. Brogan Laey, David'in eski karısıydı, uzun boylu, elli yaşlarında, güzel görünümlü esmer bir kadındı ve Richnıond Adli Tıbbı'nda başkan yardımcısı olarak görev yapıyordu. Yaramı incelemeden önce bana başıyla pek samimi olmayan bir selam verdi. "Cezaevi müdürü bana bir kaza geçirdiğinizi söyledi ve benden yardım etmemi istedi."

Clay, "Kusura bakmazsınız umarım Bayan Moran. Doktor Laey ulaşabildiğim ilk doktordu. Buraya da infaz tanığı olarak gelmişti."

Brogan Lacy'yi tanımamıştım -biz tanıştığımızda David'den aynlalı' bir yıl olmuştu- ama Gamal'm malıkemesi bitene kadar kendisiyle pek çok kez karşılaşmıştım. Aramız gayet soğuktu; ben ona ne kadar yaklaşmaya çalışırsam çalışayım o hep araya bir mesafe koymuştu. Ama acısının çok büyük olduğunu aılayabiliyordum; çünkü tek çocuğu olan kızım kaybetmişti. "Neden kusura bakacakmışım ki? Ama kaza geçilmedim, basbayağı saldırıya uğradım" dedim Lacy'nin lafına karşılık olarak

Clay sakin bir ses tonuyla, "Evet" dedi, "ben açıklama yaptım. Ama siz hanımlar bana bir dakika izin verirseniz, şimdi bir işim var, onu halledip geleceğim. Sizi gönül rahatlığıyla Doktor Lacy'nin deneyimli ellerine bırakıyorum."

Clay bize eşlik etsin diye gardiyanlardan birini yanımızda bırakıp

gitti, Lacy de ilk yardım kutusundan bir ameliyat eldiveni çıkarıp giydi, kaba dokunuşlarla omzumu inceledi. Ya benden hoşlanmadığından ya da canlılardan çok ölüleri incelemeye alışkın olduğundan böyle acıtarak dokunduğunu düşündüm. Geri çekildim. "Ayyy!"

Lacy soğuk bir sesle, "Göründüğü kadar kötü durumda değil, birazcık derine kaçmış çirkin bir yara."

"Dikiş atılması gerekecek mi?"

"Hayır, insan ısırmalarına dikiş atılması akıllıca bir şey değil, eğer dikiş atılırsa yaranın tedavisi de zor olur. Birazcık daha acıyacak. Dayanmaya çalışın."

Lacy çalışmaya başladı, yaraya biraz antiseptik sürdü, ben de çektiğini acıyı belli etmemeye çalıştım. Gazlı bezi yara bandıyla sardı, sonra da bir iğne yaparak işini bitirdi. "Ağrıyı dindirmek için Diclofenac yaptım. Ama yine de kendi doktorunuza baktırsanız daha iyi olur, ayrıca önlem olarak da bir miktar antibiyotik alman gerekir. İnsan ısırığı genelde köpek ısırığından çok daha tehlikelidir."

Elimi hafifçe kaldırıp omzuma koydum, acıyı parmak uçlarımla yokladım. "Şaka mı yapıyorsunuz?"

Lacy ameliyat eldivenini çıkarıp çöp kutusunun içine attı. "Hayır, şaka yapmıyorum Bayan Moran. İnsan ağzının içi çok tehlikeli bakterilerle doludur. Ama önemli olan da şu, ölmeyeceksiniz, ölecek biri varsa o da size saldıran adanı olacak."

Kapı açıldı ve cezaevi müdürü Clay içeri girdi, alnında boncuk boncuk ter damlaları birikmişti. "Nasıl oldu, Doktor?"

"İsırık kemiğe yakın bir yere inmiş, ancak hanımefendinin öyle çok uzun bir süre fiziksel bir acı çekeceğini sanmıyorum."

Laey'ye, "Teşekkür ederim" dedim. "Size bir kahve borcum var."

Kaşını çattı. "Hiç gerek yok Bayan Moran."

Lacy gitti. Clay'in yüzünde sanki görevini ihmal ettiği için ona ve hapishanesine karşı tazminat davası açacaknuşım gibi korkulu bir bakış vardı. Zorlanarak da olsa sandalyeden kalktım. "O odaya girmek için kararı ben verdim, yani merak etmeyin, dava falan açmayacağım Sayın Müdür. Ama siz bana güvenlikte olduğumu söylemiştiniz yanlış hatırlamıyorsam."

Clay elindeki kâğıt mendille alnını sildi ve özür dileyen bir sesle, "Bayan Moran, çok özür dilerim" dedi. "Böyle bir şey olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi. Gamal zincirlennıişti, onun size bir zarar verebileceğini hiç düşünemedim, ayrıca her şey çok hızlı bir şekilde olup bitti..."

Sinirlenmiştim. "Bu mazeret olamaz. Öldürülebilirdim."

"Öyle bir şey olamazdı. Birkaç saniye içinde hücreye girdik. Zannederini o sırada bu size saniye gibi görünmedi. Size mahkûmlar ile ziyaretçilerin gardiyanların olmadığı bir yerde baş başa kalmasına normal-

de hiç izin vermediğimi söylemiştim. İşte zaten benim isteksiz oluşumun nedeni de buydu."

Clay başıma gelenler karşısında gerçekten de çok üzülmüştü, bu yüzden de adamın üzerine gitmeden konuyu değiştirmek istedim. "Peki Gamal'a ne oldu?" diye sordum.

"Tekrar bekleme hücresine kondu."

"Söylediklerini duydunuz mu?"

"Evet, ayrıca söylediği her şey kaydedildi." Clay içini çekti ve bir kere dalıa alnını sildi. "Tabii çok huzur bozucu şeyler. Bence bunları söyleyerek sizin carımızı yakmak istedi. Onun bu davranışının altında yatanı biliyorum; çünkü siz onu yakalayıp tutukladınız. Peki ama sizce doğru mu söylüyor?"

Ayakta güçlükle durabiliyordum, omzuma ağrı yeniden saplandığında az kalsın acıdan iki büklüm olacaktım. "Bilmiyorum. Hani belki beni gaza getirir de olmayacak bir işin peşine koşturur, sonra da oturur benimle alay eder diye hesaplamış olabilir, ama yine de Gamal'ın adının geçtiği her yerde her şey mümkün olabilir. Peki şimdi ne olacak?"

"Valiyle konuştum. Gamal David ile Megan'ı söylediği gibi öldürmemiş bile olsa, yine de diğer üç cinayetten idama mahkûm olduğu konusunda ısrarcı. Her ne kadar böyle bir şeyi şimdiye kadar hiç kabul etmediyse de, bu itirafını biraz önce yeniden teybe kaydettirdik. Ama Gamal'ın sessizliğini bozmaması ona bir şey kazandıramayacak, vali bu katilden işlediği cinayetlerle ilgili daha fazla bir bilgi alacağımızdan şüpheli."www.cizgiliforum.com

"Yani kısaca ne demek istiyorsunuz Sayın Müdür?"

"İdam cezası planlandığı şekilde infaz edilecek."

9

Gözünüzde küçük bir tiyatro salonu canlandırın. İçeride dört adet tahta sıra sahneye karşı dizili olsun. İzleyicilerin sıralardaki yerlerine oturduğunu, perdenin açılmasını ve gösterinin başlamasını beklediğini gözünüzde canlandırın. Burada tek fark izleyicilerin ne bir tiyatro oyunu ne de bir okul piyesi izleyecek olması, burada tanıklık edecekleri olay bir insanoğlunun idamı.

Greensville'de, "sahne"ye bakan iki adet izleyici salonu bulunuyor. Bunlardan birincisi on iki devlet görevlisi içindi; benim bulunduğum oda ise kurbanların yakınlarıyla tıklım tıklım dolu olan odaydı, çoğuyla Gamal'ın mahkemesi sırasında tanışmıştım. Üç sıra ötede de Ore-gon'da üç çocuğuyla dul kalan anne Gaby Stenson oturuyordu. Kadının otuz sekiz yaşında olduğunu biliyordum, ama üzüntüden yüzü on yaş çökmüştü. Kadın incecikti, meçli kahverengi saçlarını arkadan toplamıştı, gözleri ruhsuzdu: Gamal bu kadının kocası Mack ile kocasının on yedi yaşında güzel bir kız olan yeğeni Marie'yi öldürmüştü.

Onun yakınında Chicagolu bir bankacı olan Rob Mercier oturuyordu, onun da karısı ile kızı bundan dört yıl önce Gamal tarafından vahşice öldürülmüştü; adam ince çizgili, çok düzgün bir takım elbise, krem rengi ipek gömlek giymiş, açık mavi bir kravat takmıştı. Acı Mercier'in tüm ifadesine sinmişti: ağzı sıkı sıkı kapalıydı, gözleri kararmış, yapayalnızdı.

Melanie Jackson annesiyle üçüncü sırada oturuyordu. Onu burada görmek çok

hoşuma gitmişti, o benim kurtardığım bir kurbandı ve dul kalmış annesi kızını kurtardığı için FBI'ya her zaman teşekkür etmişti. Melanie beni gördü ve el salladı. Bir yıl içerisinde çok daha büyümüş görünüyordu, ama şimdi biraz daha zayıflamıştı, ayrıca babasının öldürülüşüne tanıklık etmenin travmasıyla şimdi yaşına göre daha olgun bir kız olduğunu biliyordum. Ama Melanie'de fark ettiğim bir şey tüylerimi diken diken etti. Bunu da ilk olarak o mağarada başından geçen korkunç olaydan sonra ifadesini aldığım günlerde fark etmiştim; bu kız esrarengiz bir şekilde Megan'a benziyordu. Melanie de Megan gibi ela gözlü, kuzguni saçlıydı, o da buğday tenliydi ve onun da dişlerinde tel

vardı. Bir de çevresindeki herkese neşe saçan sıcacık kişiliği. Bir yandan Melanie'yi yeniden görmek bir yandan da Megan'ı düşünmek tüy-lerimi bir kere daha diken diken etmişti*

Bıogan Laey'nin son sırada oturduğunu fark ettim; kadının gergin ,yüzünde bomboş bir ifade vardı. Belki de Gamal yüzünden acı çekenlerin yüzündeki ifade böyleydi. Keder belki soluklaşıyordu, ama izi asla yok edilemiyor, lekesi insan yüreğinden silinemiyordu. Tanıklardan ba-zıları beni selamlıyorlar, fısıltıyla, "Merhaba Kate" diyorlardı. Ben de elımle, başımla selamlarını alıyordum. Biz artık bir aile sayılırdık. Bir katilin vahşice işlediği cinayetlerde kaybettiğimiz sevdiklerimizin acısını ve mahkeme koridorlarının stresini beraberce yaşamıştık. Ayrıca hepsinin benim gibi artık bu olaya bir nokta koyarak yaşamlarını sürdürmeyi istediklerini düşünüyordum.

Ama Gamal birazdan idam edilecekti, karmakarışık duygular içindeydim. Onun ölmesini tüm kalbimle istiyordum emindim, ayrıca idamım da doğru buluyordum. Ama Gamal'ın kalbi kötülükle doluydu ve ondan nefret ediyordum, işlediği suçları affedemesenı de idamına tanıklık etmek isteğimden rahatsızlık duyuyordum.

Cezaevi görevlilerinden biri izleyicilere seslendi. "Bayanlar Baylar, gecikme için hepinizden çok özür dileriz, ama artık başlamaya hazırız. Lütfen şunu unutmayın, eğer aranızda idam sırasında salondan ayrılmak isteyen olursa hiç tereddüt etmeden buradan çıkabilir. Hepinize teşekkür ederim."

Zehirli enjeksiyonla idam konusunda elime geçen hemen hemen her şeyi okumuştum. Uzun zamandan beri kendimi bu ana hazırlıyordum, ama gerçek olayın bambaşka bir şey olduğunu, böyle bir deneyime önceden asla hazırlamlamayacağmı anladım. Kalın, tek yönlü aynanın ardında, açık, lacivert plastik perdelerin arasından bir hastanenin ameliyat odasını andırabilecek sterillikte görünen bir oda.

İçeride haç şeklinde, "kollar"ın aşağıya doğru bir açıyla sarktığı, paslanmaz çelikten bir sedye ya da "ölüm yatağı" görünüyordu. Yatağın yanında üzerinde saydam plastikten bir gözetleme deliği olan lacivert plastikten bir perde vardı. Perdenin arkasında da mahkûmun cellatları zehirli kimyasalları ve elektronik kalp atışı gösterge cihazlarıyla hazır dununda bekliyorlardı, infazların öldürücü dozda üç farklı ilacın idam mahkûmuna damardan verilmesiyle gerçekleştirildiğini

biliyordum.

İlk önce, mahkûm yatağa bağlanacak, bacakları, kolları ve bilekleri kayışlarla emniyet altına alınacaktı. Serumlar takılacak, ardından kalp atışlarını monitörde görüntülemek için bedenine elektrotlar takılacak, bunları da mahkumun her bir koluna üçer adet enjeksiyon borusunun damarlara takılması işlemi izleyecekti. Tuzlu serum verilmeye haşlandığında, mahkûmun üstü göğsüne kadar bir örtüyle örtülecekti. Ardından serum boruları çıkarılacak, sodyum tiyopenlal enjekte edilerek

idam mahkûmunun derin bir uykuya dalması sağlanacaktı. İkinci kini yasal, paıikuronyıım bromit mahkûmun kaslarını gevşetip akciğerlerini felç edecek, böylece mahkûmun nefes alıp vermesi duracaktı. Son olarak verilen potasyum kloritle de kalbi durdurulacaktı.

Her zamanki gibi tüm bu işlemler üç ile on dakika arasında olup bitecekti. İnfaz sona erecek, ölmüş olan mahkûmun cesedi ceset torbasına konulacak, ayak parmağına etiket takılacak ve mahkemenin aldığı karara göre Gamal'ın cesedi bir ambulansla hemen Richmond'daki Adli Tıp Kurumu'na götürülecek, gece boyunca ceset orada bekletilecek, ertesi günün sabahı yapılacak otopsinin ardından gömülecekti.

Zehirli iğne en insani idam etme yöntemi olarak kabul edilebilirdi, ama bazı hekimler idam mahkûmları arasında uyuşturucu kullanımından ya da şeker hastalığından ötürü damarları hasar görmüş çok sayıda mahkûm olduğunu, bunlann infazlarında zorluklarla karşılaşıldığını belirtmekteydiler. Bu arada, Arkansas'taki zihinsel özürlü katilin idamında olduğu gibi bazı korkunç şeylerin de meydana geldiğini okumuştum. Hastane hademeleri zihinsel özürlü mahkûmun kollarında serum takmak için bir saat boyunca damar aramışlardı, en sonunda cellatların serum takmalarına mahkûmun kendisi yardımcı olmak zorunda kalmıştı.

Teksas'taki başka bir idam sırasında da şırınga mahkûmun damarından çıkmış ve ölümcül kimyasal madde cezaevi görevlilerinin üzerlerine sıçramış, idama tanıklık edenler bu yaşanan kaosu görmesinler diye perde on beş dakika kadar kapalı kalmıştı.

idam mahkûmlarının enjekte edilen zehirli ilaçlara şiddetle karşı koyduklarını ve bazılarının ölümü hiç de sakin karşılamadıklarını biliyordum.

Fakat ben bu rahatsız edici düşünceleri bir tarafa bırakıp bu geceki idamın pürüzsüz bir şekilde gerçekleşmesini umut etmeye çalışıyordum. Salondakiler, travmadan nasiplerini almışlardı; burası tiyatro salonu falan da değildi, ayrıca hiçbirimiz bir drama tanıklık etmeyi istemiyorduk.

Ama her zaman olduğu gibi, Constantine Gamal birazdan hepimizi bir kere daha

şaşutmak üzereydi.

10

Ardında cellatların durduğu perdenin açılmasını beklerken aklıma annemin bir lafı geldi: Her günahın bir intikam meleği olur. Constanti-ne Gamal örneğinde ise, birazdan yirmi dokuz intikam meleği onun üstüne çökecekti.

Ama dakikalar geçti, hiçbir şey olmadı, tanıklar öksürmeye, bacaklarını kıpırdatmaya başladılar. Herkes tedirgindi ve bu işin bir an önce bitmesini istiyordu. Derken ansızın sağ taraftaki çelik kapı gıcırdayarak açıldı ve Gamal uzun boylu, iriyan altı gardiyan arasında kurbağa adımlarıyla ölüm odasına girdi. Seyircilerden sesler yükseldi, burada bulunanları birazdan izleyecekleri idam acaba tatmin mi edecekti yoksa iğrendirecek miydi, ne kadar düşündüysem de herhangi bir sonuca varamadım. Bundan sonraki her şey çabucak olup bitti.

Gamal ölüm yatağına yatırıldı, ellerinden, kollarından ve ayaklarından sıkıca bağlandı. Ardından lacivert plastik perde birkaç dakikalığına kapatıldı ve tekrar açıldığında serum sondalarının damarlarına takılı olduğunu gördük; her bir kola üçer adet tüpler bağlanmıştı.

İdam mahkûmlarının ölüme sakin bir şekilde gittiklerini duymuştum, ama Gamal sakin sakin gidenlerden olmayacaktı. Son bir meydan okuma çabasıyla sertçe sırtını kamburlaştırdı, deri kayışlarından kurtulmaya çalıştı, yüzü mosmordu, odanın içini kolaçan eden siyah gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. Ölmekten korkmadığını söyleyen birine hiç yakışmayacak biçimde davrandığını düşündüm. Derken yüzündeki ifadenin korku olmadığını fark ettim; çünkü gözlerini üzerime diktiğinde gördüğüm şey korkunç bir öfkeydi.

Gamal'ın üzerime diktiği yakıcı, nefret dolu bakışlar bana onun sözlerini anımsattı: "Sen eğlen bakalım. Unutma, bunu ödeteceğim sana. inanmıyorsun, değil mi? Bekle bak göreceksin. Ölümü yeneceğim, geri gelip seni de yanıtında cehenneme götüreceğim. Kale. Söz veriyorum, bak göreceksin."

Aslında aklımdan o sırada kalkmak, ne demek istediğini ona sormak geçti, ama ölümcül ilaç kokteyli ansızın etkisini göstermeye başladı. Gamal gözlerini bozulan bir ampul gibi kırpıştudı ve kafası aniden sedye-

53

tün üzerine düştü. Sanki ani bir komaya girmiş gibiydi ve kulak tırmalayıcı bir horultu çıkarmaya başladı. O sırada sodyum tiyopentalın enjekte edildiğini, ilacın etkisiyle derin bir uykuya daldığını geçirdim aklımdan.

Birkaç dakika sonra, bir öksürük nöbetine tutuldu, göğsünün üstünden geçen kayışlar inip kalkmaya başladı. O sırada ikinci zehirli kimyasal olan pankuronyum bronıit sıvısının damarlarında dolaşmaya başlayarak akciğerlerini felç ettiğini

düşündüm. Nefes almak için mücadele ediyor, havayı içine çekmeye çalışıyordu, eğer sedyeye kayışlarla bağlanmamış olsaydı, şiddetli sıçramalarla belini bile kırabilirdi. Ardından dudaklan titredi, bedeni son bir kez daha şiddetli bir şekilde sarsıldı ve son nefesini de verip kıpırtısız bir şekilde kaldı. En son olarak verilen potasyum klorit de kalbini durdurmuştu.

İzleyicilerin bulunduğu salona derin bir sessizlik çöktü, gardiyanlardan biri perdenin arkasına girdi, sonra yeniden ortaya çıktı ve ölüm odasının öteki tarafındaki cezaevi müdürü Clay'e doğru yürüdü, Clay, Gamal odaya girer girmez elini duvardaki kırmızı telefonun üstüne koymuş, öylece duruyordu, gardiyan Clay'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Clay gardiyanın söylediklerini dinledi, sonra kafasını "oldu, anlaşıldı" der gibi sallayarak gardiyanı gönderdi, kol saatine baktı ve ahizeyi kaldırıp infaz Departmanı'nın direktörüyle konuştu.

"Bay Direktör, mahkûm Constantine Gamal saat yirmi bir on dokuz itibarıyla ölmüştür."

Gamal'ın ölümünü teyit eden bu kelimeleri hep anımsadım. Hep ama hep. Çünkü daha sonraları öyle şeyler oldu ki, gerçekten öldü mü, hep sorgulamam gerekti, her defasında da bu kelimeler aklıma geldi.

Ama o sırada kafamı kurcalayan tek şey hissettiğim bir tuhaflık oldu; sanki salondan hava tamamen çekilip gitmiş, havayla birlikte şeytanın varlığı da yok olmuştu. Bu duyguyu anlatabilecek başka sözcükler bulamıyorum. Tanıkların ayağa kalkıp tek sıra halinde salondan dışarıya çıkarken "oh" çekmeye benzer bir rahatlama sesini topluca çıkardıklarını fark ettim. Melanie Jackson annesinin yanından ayrılıp yanıma geldi ve bir elini kolumun üzerine koydu. Annesinin.bana el salladığını gördüm, ben de ona doğru el salladım.

"Nasılsın Kate, neler yapıyorsun?" diye sordu Melanie.

"iyi olmaya çalışıyorum" diye yanıtladım ve bunu söylerken kızın yüzünü endişeli bir ifadenin bürüdüğünü gördüm.

"Öyle mi?" dedi kız kısık bir sesle.

Bir kere daha kızın yüzünde Megan'ı gördüm, ela gözleri tıpkı onunkiler gibiydi, kızın eline dostça dokundum, dokunur dokunmaz gözlerim yaşlarla doldu, ama kendimi tuttum. "Öyle, gerçekten öyle Melanie. Birazcık sarsıldım. Sen kendini nasıl hissediyorsun?"

Kız zayıf omuzlanın silkti. "Bir yıl boyunca bu günü bekleyip dururken acılanmın bir anda hafifleyeceğini falan zannetmiştim. Zannettiğim gibi

olmadı, ama yine de bence onun öldürülmesi çok doğruydu, buna tüm kıılbimle

inanıyorum. O öldüğünde sanki bir şeytanın hayaleti de salonu terk etti gibi hissettim. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Melanie karşımda yetişkin biri gibi duruyordu, ayrıca ne demek istediğini de gayet iyi anlayabiliyordum. Bana bir kâğıt parçası uzattı. "Kendine dikkat et Kate. Eğer Arizona'ya yolun düşerse, beni görmeye geleceğine söz ver, olur mu? Seni yeniden görmeyi çok isterim."

Çok duygulanmıştım. "Teşekkür ederim Melanie. Ben de çok isterim." Birbirimize sarıldık, Melanie de annesinin yanına gitti. Diğer yakınlar da birbirlerine sarılıyorlar ve tüm bu yaşadıklarından sonra hissettikleri rahatlamayla ağlaşıyorlardı. Bütün bu rahatlama duygularıyla dolu salonda çok soğuk bir hava hissettim, çıkmayı düşündüm. Cezaevi müdürünün benimle konuşmak isteyebileceği de aklıma geldi, ama böyle bir görüşmeyi yapacak durumda olmadığımı hissettim.

Brogan Lacy'yi son bir kez görmek istemiştim, yaralarımı sardığı için ona teşekkür etmeliydim, böylesine gerilimli bir anda onun yanında olmalıydım, ama etrafıma bakındığımda onun orada olmadığını gördüm. Çıkıp gitmiş olabileceğini düşündüm.

Dışarıya adımımı attım, hapishaneden çıkar çıkmaz medya mensuplarını atlatmakta kesin kararlıydım; onlarla konuşmak istemiyordum, çünkü Ganıai'ın Ölümünü eşeleyip durmanın artık hiçbir anlamı yoktu. Viıguüa'ıun karanlık göklerinden lapa lapa kar yağıyor, kar tanecikleri hayaletimsi parmaklar gibi suratımı tırmalıyordu. Birkaç tanık benim peşim sıra geldiler, aralarında fısıldayarak konuşuyorlardı, yüzleri bir karış asıktı, ayrıca etrafta gergin bir hava vardı. Ama çok geçmeden bunun nedenini anladım; tanıklık ettiğimiz şey hepimizi birer enkaza çevirmişti.

Cezaevi müdürü haklıydı; bir başka insanın ölümünü seyretmek vahşi bir deneyimdi, hatta bu ölen Constantine Gamal gibi cani bir şeytan olsa bile. Bir yerlerde okuduğum bir dize aklıma geliverdi. Şeytana uzun uzun bakarsan bir süre sonra o da sana bakar. Gamal'ın en nihayet ölmesiyle birlikte çektiğimiz acıların da bitmiş olması beni rahatlatmışı ı. Ama kaderin cilvesi peşimi hâlâ bırakmamıştı, adam kendi idamıyla bizi de kötülüklerin tarafına kendi ayağımızla götürmüştü ve işte bu yüzden de öfkeyle doluydum.

Ama tüm bunların ötesinde halimden çok memnundum. Çünkü artık her şey sona ermişti

11

Hapishanenin dışında medya mensuplarını görmezden gelip benim Bronco'ya bindim. Interstate 95 karayoluna çıkıp kuzey yönüne saptım, Richmond ile Fredericksburg'dan geçtim, sonra da Quantico'nun hemen yakınından doğuya saparak Widewater Beach'e devam ettim. Gece buz gibi soğuktu, ama kuzeye doğru ilerledikçe yollardaki kar da azalıyordu.

Widewater, alabildiğine uzanan geniş kumsallarıyla yazın güneşli günlerinde çok güzel bir yerdi, biraz ilerideki Chesapeake Körîezi'ne aheste, aheste akan Potomac Nehri ile körfezin etrafına yayılan rnarina- ların, zenginlerin yaşadığı yalıların manzarasının seyrine doyum olmazdı.Ama bu soğuk kış gecesinde, deniz kenarındaki caddede ilerlerken kendimi insana ürperti veren, kırbaç gibi rüzgârların estiği bir yerde bulmuştum. Geceyarısına doğru bir saatte, önünde küçük tahta iskeleli bir rıhtım olan kara taşlı bir yazlık evin bahçe duvarı önüne geldim, arabayı girişe çektim. İşte burası evim dediğim yerdi, buraya iki buçuk yıl önce David'le ve Megan'la taşınmıştım.

David'le Washington'dan buraya arabayla ilk geldiğimiz günü anımsadım. O zamanlar onu tanıyalı henüz dört ay olmuştu ve bu dört ayın çoğunu Georgetovra'da işlettiği sanat, galerisinde geçirmiştik, oturduğu daire de galerinin üst katmdaydı, sonra bir gün bana doğup büyüdüğü yerleri göstermek istemiş, beni buraya getirmişti. Yazlık evden yüz metre kadar ötede Brook Malikânesi vardı, burası onlarca dönüm bir arazi üzerine kurulu muhteşem görünümlü neogotik stilde bir Victoria dönemi eviydi. David'in bir kasaba doktoru olan dedesinin babası tarafından 1800'lü yılların sonlarında çok yaygın olan Vanderbilt stiliyle inşa edilmişti; binanın kaim granit taşları, taş çörtenleri, bir gözetleme kulesi ve ağır bir kilise kapısından girişi vardı. Malikâne uzun yıllardan beri bakımsızdı, ama aynı arazi üzerinde David'in kızı Megan'la oturduğu iki odalı mütevazı yazlık ev vardı, ayrıca rıhtım gören manzarası da çok güzeldi. Buraya o ilk geldiğim gün David'le durup manzarayı, kendi aralarında oynayıp eğlenen komşu çocuklarını, sahilde balık tutanları gıpta ederek seyretmiştim.

David'in Bronco'dan inmesini, deniz manzarasını incelemesini, saçlarının alnının üzerine perçem perçem düşüşünü anımsadım. Ta ilk gördüğüm andan itibaren atletik vücuduyla, zarif elleriyle, mavi gözleriyle benim için çok dikkat çekici bir adamdı o. 0 bir ressamdı, ayrıca aldığı büyük komisyonlarla gayet iyi bir biçimde geçinip gidiyordu. Onlarca yağlıboya tablosu ülkenin dört bir tarafındaki büyük şirketlerin ofislerinde asılı duruyordu -yapıtları Londra'da bile sergilenmişti- ve diğer ressamlarla kıyaslandığında, gelecek vaat eden biriydi o. Ama David'de benim en sevdiğim şey -beni ona çeken üç iyi tarafından biri- nezaketiydi, sakin, gösterişsiz kendine güveniydi ve yüzünde hep hazır bir gülümsemenin olmasıydı. O ayrıca benim karşıma çıkan en seksi erkeklerden biriydi, ama o tarafı onu tanıyana kadar hep gizli kalmıştı. "Sence çok güzel değil mi Kate?"

Üstümüzden bir kaz sürüsü geçti, geçerken kazların çıkardığı insanın içini ürperten sesler körfez kıyısı boyunca uzanan sazlıkların üzerinde sanki tek bir meleme sesiymiş gibi acılı bir sese dönüştü. David, "Kazlar Kanada'dan buraya kışı geçirmeye geliyorlar" dedi. "Kış aylarında onları çok görürsün ve tabii seslerini de duyarsın. Ben çocukken kazların seslerine bayılırdım; akşamları yatak odamın penceresini açık bırakırdım ve kazların geçişini dinlerdim. Kendimi, nasıl derler, hani rahat falan hissederdim."

"Burası harika bir yere benziyor. Neresi burası böyle?"

David bir çakıl taşını rıhtımdan denize atıp taşın su üzerinde sekmesine bakarken gözlerini güneşten korumak için eliyle siper yaptı. "Buranın adı Angel Körfezi. Çocukken resim yapmayı öğrendiğim yer işte burası, işe karakalemle nhtım resimleri yaparak başladım. Annem ile babamı kaybedene kadar malikânede oturuyorduk, sonra ben yazlık eve taşındım; buradayken evin arkasındaki odayı atölye olarak kullanıyorum. Malikâneyi elden geçirmek için çok hayaller kurdum, planlar yaptım, ama işte bunları gerçekleştirmek için ne zaman bulabildim ne de para. Bu arada Brogan'la boşandık, boşanınca yazlık ev Megan'la bana yeter de artar diye düşündüm. Haydi gel seni gezdireyim."

O zamanlar ben de Falls Church'te iki odalı bir apartman dairesini bir kadın ajan arkadaşımla paylaşıyordum, tabii Brook Malikânesi o bakımsız haline rağmen gözüme bir saray gibi görünmüştü. Davidlerin özel arazisinde dolaşmaya başladık, bir zamanların özenle bakılan bahçelerini şimdi otlar bürümüştü, bir de arazinin içinden çağıldayarak geçen dereler bu eski evin bir zamanlar muhteşem güzellikte olduğunu anlatmaya yetiyordu.

"Olağanüstü" dedim; çünkü gerçekten de içimden öyle geçmişti.

"Birazcık ilgi ve sıkı bir çalışmayla burası yine ilginç bir ev olabilir. Tabii biliyorum burası biraz tenha bir yer ama yine de senin Washing-ton'da oturduğun apartmandan çok daha güvenli. Burada yaşayan in-

sarıların çoğu evlerinin kapılarını kilitlemeye bile gerek duymaz."

"Hey, yoksa benim için endişeleniyor musun?" dedim.

"Belki de. Arada sırada senin güvenliğinden endişe etmiyor değilim."

David'in sesindeki endişeyi fark edince duyduğum sevinci saklamaya hiç gerek gönueden gülümsemiştim. Onun benimle ilgilendiğini bilmek çok hoşuma gitmişti. "Yok yahu, bizim mahalle hiç de o kadar kötü bir yer değil. Yine de, ben zaten kendimi koruyabilecek dunımdayım. Artık polis üniforması giymesem de, silah ve polis kimliği taşıyomm."

David elini belime doladı ve gözleri ışıldayarak bana, "Haklısın," sen artık ablasın, siz FBFcıların uçan bir sineği bile elli metreden gözünden vurabileceğinize eminim" dedi.

"Elli değil ama kırk metre olur, tabii sinek de biraz irice bir şey olmalı."

Gülümsemesi bütün yüzüne yayılmıştı. "Aklımdan ne geçiyor biliyor musun?"

"Ne geçiyor?"www.cizgiliforum.com

"Seni polis üniforması giydiğin zamanlar tanımak isterdim. Eminim çok ilginç olurdu."

Dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdum. Tannm, onun dudaklarını çok severdim. Uğruna ölünesi dudaklardı onlar. "Üniformalı kadınlardan hoşlandığını hiç söylememiştin bana."

Öpücüğüme yumuşak bir öpücükle cevap verirken gülümsedi. "Erkek adam sır saklamasını bilmelidir."

Onun alt dudağım ısırdım. "O zaman bana hatırlat da, bir gece senin için üniforma kiralayayım. Ayakkabılar da yüksek ökçeli olur, belki jartiyer de takanın. Hoşuna gider mi?"

David'in yüzü ışıldadı. "Küçük bir baş belası olduğunu sana söyleyen oldu mu hiç?"

Aslına bakılırsa böyle bir şey söyleyecek biri hiç olmamıştı. Ama David'le flört etmek doğal bir şeydi. Geriye çekildim, ellerini tuttum. "Bilmem, belki de canım kelepçe falan takmak ister."

"Beni tahrik etme sakın, yoksa alır seni yatağa götürürüm. Haydi, bu kadar flörtleşnıek yeter, bak şimdi seni gezdireyim."

David beni çakıllı bir yoldan yazlık eve götürdü. Kendimi ona çok yakın hissediyordum, sanki artık birlikte yaşayan bir çift gibiydik ve yanlış bir evlilikten yıllar sonra, bu kez doğru adamı bulmuş olmayı umuyordum.

İncir ağaçlarından küçük bir koruluk yazlık evi Potomac rüzgârlarından koruyordu ve bu koruluğun hemen arkasında da üstü tenteyle kapalı bir yoldan geçilen ayn bir resim atölyesi vardı. Yüz metre kadar ileride, kıyı aşağıya doğru eğim yapıyor, buradan da alabildiğine uzanan ince kumlu kumsala geçiliyordu. David ön kapının kilidini açtı, kısa bir koridordan geçerek sıcacık ve rahat bir salona girdi. Duvarlarda yandan yelkenli ıskunaların, firkateynlerin karakalem çizimleri asılıy-

di, her taraf denizcilikle ilgili biblolarla, süs eşyalarıyla doluydu, üçayaktı bir sehpa üzerinde duran pirinçten eski, kocaman bir teleskop nefes kesici körfez manzarasına doğru çevrilmiş duruyordu. "Eeee, ne diyorsun bakalım?"

Salonun dekorasyonuna bakmaktan kendimi alamıyordum, içerisi tertemizdi, ama biraz eskimişti ve bir kadın elinin değmesi artık şart olmuştu. David'in koluna neşeyle vurdum. "Herhalde denizcilikle ilgili bunca ıvır zıvırla seni gemiciler

sendikasına şeref üyesi olarak alırlar."

Gülümseyerek beni arka tarafa, içinde bir masa ile telefonun da bulunduğu, hem ofis hem de atölye olarak kullandığı odaya götürdü. Atölyenin içi boya kutuları, tuvaller ve sürdürdüğü çalışmalarla tıka basa doluydu. "Hey, komik olmayı bırak artık. Burası gerçekten de harika bir eski ev, Kate."

"Anlatsana."

"Ağabeyim Patrick'le yaz aylarını plajda yüzerek, istiridye çıkararak ya da burunda annemle dut toplayarak geçirirdik. Brook Malikânesi çok özel bir yerdi. O günleri hep anarım."

"Peki ya baban, onunla aran iyi miydi?" sordum.

David'in yüzünde, acı dolu bir ifade beliriverdi. "Pek değildi. Zor bir adamdı diyebilirim, sertti, disiplinliydi, bir de kasvetli bir adamdı, iki tane hayat dolu çocukla başa çıkamayacak ölçüde sertti. Yirmi yılını askeri gemilerde doktorluk yaparak geçirdi, sonra da buraya yerleşmeye karar verdi."

"Senin babanla aranda sorun oldu mu?"

"Birbirimize pek tahammül edemezdik diyebilirim. Annem babamın kusurlarını telafi ederdi, annemle ben birbirimize daha yakındık. Galiba anneme acırdım da. Annem yaşlandıkça evliliğinden duyduğu mutsuzluk arttı, hoşnutsuzluğunu votka şişesinde boğmaya çalışıp durdu. Ama yine de güzel bir çocukluk geçirdim diyebilirim."

"Bence sen neşe dolu bir çocuktun."

üavid gülümsedi. "Belki haklısın. Ben babamla ilgili her zaman konuşmanı. Gördün mü benim üzerimde yaptığın etkiyi?"

Beni atölyede dolaştırdı, en sevdiği tablolarını gösterdi, bunlardan biri Angel Körfezi'nin rengârenk bir yağlıboya tablosuydu. "Peki ya ben Kate'in eski hatıralarım dinleyebilecek miyim acaba?"

O sırada elinin bana doğru uzandığını anımsadım; parmakları benim parmaklarıma dolanıyordu. Onun geçmişiyle ilgili anlattıkları kendimi ona çok yakın hissetmemi sağlamıştı. "Herhalde ben de sorunsuz, mutlu bir ailem olsun isterdim, ama hiç olamadı" dedim.

"Anlatsana."

David'e geçmişimi anlattım. Babam kumarbazın teki eski bir dedektifti, ben on bir yaşındayken evi terk edip gitmişti. Annem az sevgi, çok disiplinle aileyi bir arada tutmaya çalışmıştı, ama on iki yıl önce rahim

kanserinden öldükten sonra aile de parçalanmıştı. Benden küçük iki kız kardeşim liseyi bitirdikten sonra Kaliforniya'ya taşındı, ondan sonra da ilişkimiz Noellerde, Şükran Günlerinde telefonlaşmaktan ibaret kaldı. Ağabeyim Frank'la ben birbirimize daha yakındık, bağlantımızı hep sürdürmüştük, ama onun başında bir sürü dert vardı, o yüzden öyle sık sık görüşemiyorduk. "Mükemmel aile diye bir şey yok, olanlar da işlevsiz, hatta bazıları diğerlerinden çok daha işlevsiz durumdalar ve sonuç olarak bütün aileler birbirinden farksız."

David çok samimi bir ses tonuyla, "Ne demek istediğini biliyorum" dedi. Gözlerini bana çevirdi. "Aile konusunda çok haklısın. Belki bir gün bizim de kendimize ait bir ailemiz olur."

Şaşkınlıkla David'e baktım. Bu kelimeleri öylesine ikna edici bir tonda söylemişti ki, ne demek istediğini hemen anlamış, kıpkırmızı kesilmiştim. "Dikkat et bak, yoksa kızın seni ciddiye falan alır."

David gayet ciddi bir ses tonuyla, "Ben de ciddiyim zaten" dedi. "Çocuk yapmak istiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum."

"Ben de çok istiyorum. Ama çocuğu sadece Megan kendisini bir aileye ait hissetsin diye istemiyorum." Sözüne devam etmeden önce bir an durdu, bir şeyler düşündü. "Biliyorum, yaklaşık dört aydan beri birlikteyiz ama bu süre benim seni tanıyabilrneme yetecek bir süreydi. Bilmem sen ne düşünüyorsun, ama bence biz birbirine çok uygun bir çiftiz. Seninleyken kendimi çok iyi hissediyorum Kate. Gerçekten de çok iyi hissediyorum. Benimle evlenir misin?"

Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Benim de islediğim bu zalendedim içimden. Ayrıca onun benimle dalga geçmediğini biliyordum. Ayrıca yıllar sonra ilk defa karşıma ciddi bir ilişki yaşayacağını bir erkeğin çıktığını düşünüyordum. Ama otuz beş yaşındayım ve biyolojik saatim dolmak üzere diye de evliliğe öyle balıklama atlamak istiyormu-şum gibi bir hava yaratmak istemiyordum. "Bana şöyle bir iki gün kadar düşünme süresi verebilir misin?"

"Tabii ki. Ama öyle çok düşünme yoksa meraktan ölürüm."

"Söz veriyorum, çok düşünmeyeceğim." Ama David'in elini sıkışımdan, sözlerimi söyleyiş biçimimden kararımı vermiş olduğumu biliyordum, bu arada onun da bunu bildiğini düşünüyordum.

"Bu akşam birlikte yemek yemeğe ne dersin? Buradan beş kilometre ileride, sahilde güzel bir balık lokantası var. Bekler misin, yer ayıttayım." Atölyenin bir ucundan öteki ucuna yürüdü, telefonu açıp lokantayı aradı.

Akşam saat yedide oradaydık, karides ve biftekten sonra limonlu cheesecake ile konyaklı kahve geldi, sonra yazlık eve döndüğümüzde David şarap açtı, sonra da beni alıp üst kata götürmesine izin verdim, birbirimizi soyduk, dokunuşlarımız yumuşacık ve enerji doluydu, dili

dilimi bulmuştu. Boynuma minik minik öpücükler kondurdu, sonra da göğsüme, en sonunda da içime girdi ve ben büyük bir hazla inledim. Sonra da büyük pirinç yatağında uzandık, hem Norah Jones'u dinledik, hem de Potomac Nehri'nin üzerinden geçen kış kazları sürülerinin havayı döven kanat seslerini. Ama bu gece karanlık nehre bakarken kendimi yıkılmış hissediyordum. David'in cenazesinden üç hafta sonra Da-vid'in avukatının beni Georgetovvn'daki bürosuna davet etmesiyle burası da benim evim olmuştu. Avukatın söyledikleri karşısında neye uğradığımı şaşırmıştım: David vasiyetnamesinde Manor Malikânesi'ni bana bırakmıştı. Malikâne hâlâ harap bir haldeydi, içinde oturamayaca-ğım kadar da büyüktü, o yüzden ben yazlık evde oturmayı seçtim. Avukat ayrıca David'in bana en sevdiği tablolardan on, on beş tane kadarını, bir de yarım milyon doları nakit olarak bıraktığını söyledi. Bu benim için çok büyük bir paraydı, ama paranın henüz tek bir kuruşuna bile dokunmamıştım. Ne yapacağıma karar verene kadar parayı bankada faizde tutacaktım. O paraya dokunamazdım. O paranın benim için hiçbir anlamı yoktu, kafamda David'in adıyla bir yoksullara yardım amaçlı vakıf kurma fikri kabaca da olsa belirmişti, belki sırf böyle bir şey için harcayabilirdim o parayı.

Ama o da, başka bir gün ele alıp halledeceğim, bir işti.

Bu gece kafamın içi karmakarışıktı. Kendime bir sütlü kakao yaptım, ayakta durup soğuk körfeze bakarak fincanımı yudumlarken geçmişe gittim, David ile Megan'ın öldürüldüklerini öğrendiğim o korkunç gün canlandı gözlerimde...

Mürit'le ilgili alman bir ihbarı değerlendirmek üzere kovalamaca yaparak Philadelphia'da bir haftayı boşuna geçirmiştim. Kaldığım motelden David'i arayıp ertesi gün öğlen saatlerinde evde olacağımı söyledim, yani Şükran Günü'nde evde olacaktım, ayrıca hangi gerekçeyle olursa olsun, bayram tatilimi mutlaka kullanmak istiyordum. Günde on sekiz saat çalışıyordum, Mürit'in peşinden koşup durmak beni yorgun düşürmüştü, bu yüzden de David'le ve Megan'la birazcık birlikte olmak istiyordum.

Ama ertesi gün Philadelphia'dan eve arabamla giderken yorgunluktan perişan bir halde olduğumdan direksiyonun üzerine yığılıp uyuyakalmıştım. Gözümü açtığımda hatırladığım ilk şey deliler gibi çalan bir korna sesi olmuştu, daha neye uğradığımı anlayamadan gümüş renginde bir TIR kamyonunun üzerime doğru mermi hızıyla geldiğini gördüm. Öleceğimi düşündüm. Direksiyonu tüm gücümle sağa kıvırdım, bütün gücümle frene bastım, yana savrularak durdum. Ellerim

titredi; ölümden kıl payı kurtulmuştum. Araba yolun ters tarafına sürüklenmişti, doğru tarafa geçeceğim diye kendimi tehlikeye atmak istemiyordum, arabayı yolun kenarına çektim, koltuğu arkaya yatırdım. Gözleri mi kapar kapamaz uyuyup kalmışım. Uyandığımda üç saat geçmişti.

Derken sonunda eve vardığımda David'in arabasını evin önünde göremedim. Yazlık eve girdiğimde Megan'ı da göremedim. Şükran Günü için hazırladıkları yemek mutfak masasının üzerinde bayatlamış bir halde duruyordu. Atölyeye baktım, ama orada da kimse yoktu. Masanın üzerindeki telefonu kaldırıp David'i cep telefonundan aradım, ama gün boyu olduğu gibi yine sesli mesaj servisi çıktı. Akşam saat altı olmuştu, ama David ile Megan ortalıkta yoktu; endişelenmeye başlamıştım. Ortalıktan yok olup bana haber vermemek David'in yapabileceği bir şey değildi. Tek bir açıklama olabilirdi, o da belki samimi arkadaşlarından birini görmeye gitmişti, cebinin de ya şarjı bitmişti ya da bulunduğu yer kapsama alanı dışmdaydı, o yüzden ona ulaşamıyordum. Bir saat sonra Lou beni telefonla aradı. "Neredesin Kate?" dedi. "Yazlık evdeyim, David'i ve Megan'ı bekliyorum, gelsinler de bir an önce ye-

inek yiyelim diyorum, ama sura kadem basmışlar, neredeler bilmiyorum. Hey, baksana, Şükran Günün kutlu olsun. Beni Şükran Günü için nü aradın?" *

Lou'nun ikircikli bir hali vardı. "Kate, eve gelebilir miyim? Ben yakında bir yerdeyim. Müsait misin?"

Ansızın içimde kötü bir his belirdi. "Hayrola? Kötü bir şey mi var?" "Gelince söylerim Kate. Birazdan oradayım." Lou bunu gizemli bir ses tonuyla söyleyip telefonu kapatmıştı.

Lou yazlık evin kapısını çaldığında ben de artık David ile Megan'ın başlarına bir şeyler geldiğine inanmaya başlamıştım, Lou'nun kireç gibi olmuş yüzünü görür görmez haklı olduğumu anlayıverdını.

Lou elini hafifçe omzuma koydu. "Kate, bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, ama artık ne biliyorsam onu söyleyeceğim. Buradan altı buçuk kilometre ötede kullanılmayan bir taş ocağı var, birkaç genç orada trekking yaparlarken yetişkin bir erkek ile genç bir kızın cesedine rastlamışlar. Cüzdanından çıkan sürücü ehliyetinden adamın David olduğunu anlamışlar. Cüzdanda bir de genç bir kızın resmi varmış, öl-diuülen genç kıza benziyormuş. Ben de cesetleri biraz önce gördüm. Cesetlerin Megan ile David'e ait okluklarından tamamen eminim ve biraz önce de David'in yakılmış arabasının yakınlarda bulunduğunu öğrendim. Olay yerindeki kanıtlardan ve öldümlme şekillerinden bunun Mürit'in işi olduğu hemen anlaşılıyor. Çok üzgünüm Kate."

Dizlerimin bir anda çözülüverdiğini, elimi ağzıma götürüp boğuk bir sesle,

"Hayır!" diyerek çığlık attığımı anımsıyorum.

Lou'nun kollarına yığılıverdim. Her şey gözümde bulanıklaştı. Göz-yaşlaıım, acını, üzüntüm bulanıklaştı, derken bütün vücudumun hissiz leşüğini fark ettim.

Ertesi sabah David ile Megan'ın kimlik tespitini yapmam gerekmişti kimlik tespiti sırasında acıdan öleceğimi sanmıştım. Yüzleri tanınabile cek haldeydi, ama bedenleri parçalanmış ve yakılmıştı. Suç mahallindeki kanıtlar ve cinayetin işlenme tarzı hep Mürit'i işaret ediyordu. Cinayet yöntemi -kısmen yakılmış ve iç organları boşaltılmış cesetler- -ile siyaha boyanmış tahtadan haç, bu cinayetin adresi olarak Mürit'i gösteren işaretlerdi. Ancak bu kez bu cinayette iki anlaşılmaz tutarsızlık bulunmuştu. Cesetlerin tanı ortasına konulacağına, haç Megan'ın ayak ucuna bırakılmıştı ve David kafasına iki el ateş edilerek öldürülmüştü. Gamal sorgulaması sırasında hiçbir suçlamayı kabul etmemişti ve tutarsızlıklara hiçbir açıklama getirilememişti.

Âdeta trans halinde polis morgundan çıktım ve arabama binerek An-gel Körfezi'ne gittim. Vardığımda sis basmıştı, arabayı evin önüne park edip silinmek üzere olan bir izi takip ederek plaja vardım, burası Me-gan'la ve David'le arada sırada yürüyüş yaptığımız yerdi. O güzel hatıraların acısıyla kumların üzerinde yürümeye başladım, üzüntü içindey-

63

dini, ıstıraptan yanıp tutuştuğum bir sırada sislerin arasından Megan'ın sesine benzer bir ses işitir gibi oldum; sanki birbirimize komik bir fıkra anlatmışız da kıkır kıkır gülüyormuşuz gibiydi ve sanki David de bizimle birlikte kahkaha atıyordu.

En sonunda bu sesler dayanılmaz bir hal aldılar, kumların üstüne diz çöktüm ve ikisinin adlarını gırtlağım parçalanana kadar avazım çıktığı kadar haykırdım. Mürit'i yakalamanın bedelini kendi hayatımla ödeyecek bile olsam bunu büyük bir zevkle yapmaya yemin ettim, çünkü o anda hayatımın benim için hiçbir anlamı kalmamıştı. David ile Megan kesinlikle benini yüzümden öldürülmüşlerdi, bundan emindim ve kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, suçluluk duygusundan bir türlü kurtulamıyordum.

Her şeyi göze alarak bir karar vermiştim ve işte onların benim yüzümden öldürülmelerinin nedeni olarak da bu kararı görüyordum. Medyada Mürit'in önceki altı ayda işlediği cinayetlerle ilgili onlarca rapor yayınlanmıştı ve ben de soruşturmanın başında olduğumdan adım bu raporlarda hep birinci sırada geçmişti. Özellikle de Washington Post gazetesinde üç hafta önce çıkan haberi hiç unutamıyordum: FBI UZMAN AJANI KATMERİNE HORAN TOPRAK ALTINDAN ÇIKARILAN CESETLERDEN SAĞLANAN BULGULARLA ŞEYTANIN MÜRIDI'NIN YANI BU ÜLKENİN EN TEHLİKELİ SERÎ KATİLİNİN ÇEVRESİNDEKİ ÇEMBERİN DARALMAKTA OLDUĞUNU SÖYLEMEKTEDİR.

Ama aslında soruşturmamız yerinde sayıyordu, bu sırada Mürit'in kafasını

karıştırıp onu tereddüde düşürmek için kendi aramızda "kıç üstü oturtmak" faktörü olarak adlandırdığımız şeyi deneyerek onu caydırmak aklıma gelmişti.

Washington Post'zve bazı televizyon kanallarına yanıltıcı mülakatlar verip soruşturma ekibimizin bir kanıtın peşinde olduğunu, bu kanıtı ele geçirdiğimizde Mürit'i yakalamamızın an meselesi olacağını söyledim. Bu kanıtın Virginia'da bir mezarlıkta olduğunu, burada gömülü olan Mürit'in kurbanlarının mezarlarının açılabilmesi için önümüzdeki günlerde mahkemeye başvuruda bulunacağımızı açıkladım; ayrıca, eğer cenazeler iyi durumdayşa ve beklediğimiz kanıtlara da ulaşabiiir-sek o zaman cinayetlerin sırrını çözebilmemiz tamamen kolaylaşacak, dedim.

Bütün bunların Mürit'i çok yoğun bir strese sokacağını düşündük. Sürekli olarak endişe duyacak, bir an bile yerinde duramayacaktı. Cesetlerin ne durumda olduğunu hep merak edecek, acaba geride onu ele verecek bir ipucu bıraktı mı bırakmadı mı kendine sorup duracaktı. Her şeyin ötesinde, mezar açılırken onun oralarda dolaşmasını umuyorduk. Katillerin kurbanlarının mezarlarını ziyaret etmeleri bilinen bir şeydi, bunun yanı sıra gazetelerde çıkan mezarın açılma haberi üzerine merakı uyanmış olabilirdi. Bu nedenle mezarlık yakınlarından gelen

geçen herkesin videokameralarla görüntülerini almaya karar verdik,

Mezar açılırken mezarlık yakınındaki semte yerleştirdiğimiz otuz beş, kırk kadar sivil polis etrafı kontrol*ediyordu. Gözetleme işi tam dört gün sürdü ama aldığımız görüntülerden hiçbir şey çıkmadı. Mürit tuzağımıza düşmemişti.

Ama bir sonraki ortaya çıkışını David ile Megan'ı öldürerek gerçekleştirmişti. Bu katili yakalamak için yapmış olduğum planın geri teptiğini ve bunun bedelini dünyada en sevdiğim iki insanın canıyla ödediğini düşünmeye başladım. İçim içimi yiyor, öfkeden kuduruyordum. Bu cinayetle katil bana şu mesajı vermişti: Sen kendini akıllı zannediyorsun, ama ben senden çok daha akıllıyım, işte o zaman, onun benden akıllı olduğuna artık ikna olmuştum.

Nasıl olmuştu da onu tespit edememiştim? Nasıl olmuştu da onun peşime takıldığını anlayamamıştım? Bu adam evimin etrafında dolaşmıştı, büyük bir olasılıkla da beni takip etmişti, aynı David ile Megan'ı öldürmeden önce takip ettiği gibi.

Hatta ondan sonra kendime bir yedek tabanca bile aldım ve sürekli yanımda taşımaya başladım. Geceleri yastığımın altında saklıyor, kılıfına takılı bir halde, balya sicimiyle yatağın madeni çerçevesine bağlıyordum. Kadınlar için üretilmiş bir Glock tabancaydı bu, beylik silah olarak taşıdığım 9mm'lik Glock'un yanında çok küçük kalıyordu, ayrıca bu tabancayı kılıfın çıtçıtını açar açmaz elime alabiliyordum.

Mürit yine kalkıp benim evime gelsin istiyordum. Onun şöyle gecenin bir karanlığında evime girmeye kalkmasını öyle istiyordum ki, işte o zaman bu piçi meşru müdafaa diye vurup öldürebilirdim. Kalbim kaybettiklerimin acısıyla kurumuştu. Hâlâ da öyle. Aslında hiçbir şey değişmedi; David ile Megan'ı hâlâ özlüyorum, gözüm yollarda belki dönerler diye bekliyorum, seslerini özlüyorum.

Ölümlerinden beri beni rahatsız eden bir soru sık sık kendimi kötü hissetmeme yol açtı: Eğer Philadelphia'dan dönerken o kadar yorgun olmasaydım, arabayı yol kenarına çekip uyumasaydım, onları kurtarabilir miydim? Ama şimdi de beni rahatsız eden bir başka soru işareti • takılıp duruyordu kafama: Peki ya Gamal doğruyu söylüyorsa ve onları bir başkası öldürdüyse? O zaman kendime boşuna işkence etmiş olmayacak mıydım? İçimden bir ses böyle bir şeyin olamayacağını haykırıyor. Katilin Gamal olduğundan adım gibi emindim.

Atölyeye adımımı attığımda saatler gecenin ikisini gösteriyordu. Buraya altı ay sonra ilk kez geliyordum, bu arada yazlık evi haftanın iki günü temizleyen kadınım buranın tozlarını genelde hiç almazdı. Ama atölyenin içi David ile Megan'ın öldürdüğü günkü gibi duruyordu: sehpada yarım kalmış bir tuval, Manor Malikânesi'nîn yıkıntılannın bir yağlıboya tablosu, boyalar, kurumuş fırçalar, David'in çalışırken yere damlattığı boyaların parlak izleri... Bir de yere saçılmış kan şeklinde

kurumuş, beni her bakışta rahatsız eden boya lekesi.

Yarıda kalan Manor Malikânesi tablosuna ilk kez dokundum, elimi resmin üzerinde dolaştırdım, boyanın kaba uçlarım, tuvalin düz satıhlarını elimde hissettim. Hâlâ David'in kâğıtlarıyla dağınık durumda bulunan masaya doğru döndüm. Gelişigüzel konmuş dosya kâğıtlarının üzerinde, sonra da masadaki telefonun üzerinde parmaklarımı dolaştırdım, dolaştırırken David'in beni evin iç hattmdan arayıp henüz bitirdiği tablonun haberini verişini, gelip tablosuna bakmamı isteyişini anımsadım. Heyecandan genç bir delikanlı gibi çıkan sesi yankılandı kulağımda.

Bu oda böylesine canlı hatıraları anımsatmıştı bana ve artık anılar dayanılmaz bir hale geldiğinde mantomun yakasını kaldırdım, atölyeyi kilitledim ve çakıllı yoldan tekrar yazlık eve yürüdüm. Yatak odama gidip soyundum, gözlerimi sildim ve ışığı kapattım. Bu iş artık bitti, dedim kendi kendime karanlıkta uzanmış yatarken. David ile Megan'ı öldüren kasap bunu hayatıyla ödedi. Melanie, kendimi öyle çok da iyi hissetmedim, ayrıca onları geri de getirmeyecek, derken haklıydı galiba.

Ama geçmişi artık bir tarafa bırakmak ve kendime yeni bir hayat kurmak istediğimden emindim. Acı çekmeye artık bir son vermek istiyordum. Yeniden normal bir yaşama dönmek istiyordum. Huzur istiyordum. Çok fazla şey mi istiyorum?

Ağlamamaya çalışarak yatakta uzanmış yatıyordum, kederden kurtulmayı bekliyordum, ama bir türlü kurtulamıyordum. Derken harika bir şey oldu: Gözlerimi yumdum ve aylardan beri uyuyamadığım derin bir uykuya daldım.

13

Buck Ryan cezaevi gardiyanlığı işini seven biriydi, özellikle de idam cezasının infazındaki ayrıntıları çok severdi. İdam edilmiş mahkûmların ölülerini Richmond Adli Tıbbı'na taşımak onun için çocuk oyuncağı gibi bir işti, ama bu gecekine tamamen farklı gözle bakıyordu. Birinci sebep, havanın kar yağışlı olmasıydı; Interstate 95 karayolundan Rich-mond'a uzanan ve sık aralıklarla yerleştirilmiş aydınlatma direklerinden yansıyan ölgün ışıkla aydınlanan yol bir kurdele gibi bembeyazdı, ikinci sebep, o akşamki mesai arkadaşı her şeyden şikâyet edip duran Mızmız Jackie Dole'du.

Ryan, Interstate 95 karayolunda yol alırken Ford ambulansın direksiyonunu sıkı sıkı tutuyordu, hız göstergesi otuzu bile göstermiyordu, bu arada yanında oturmuş yağan kara bakan Dole'un yüzünde hiç de mutlu bir ifade yoktu. "Bu hızla kahvaltıyı Richmond'da yaparsak kendimizi şanslı sayarız" dedi neşesiz bir sesle.

Ryan homurdandı. "Elimden başka bir şey gelmiyor. Bu şartlarda ağır sürmem gerekiyor. Önemli olan oraya canlı olarak varabilmek, arkadaki arkadaş gibi değil."

Ryan arabanın silecekleri kar tanelerini camın üzerinden temizlerken 95'in sağındaki ve solundaki karla kaplı çam ormanlarına baktı. Yol bomboştu ve karlı yolu bir tek Ford'un farlarının yaydığı korku dolu bir ışık konisi aydınlatıyordu. "Bu dünyada sanki bizden başka kim- • se yokmuş gibi hissediyorum, ya sen?"

Jackie Dole umursamaz görünüyordu. Üst taraftaki okuma lambasını açmış, USA Today gazetesinin spor sayfalarına göz atıyordu. "Gördün mü Reds kaybetti. Adiler. O maça on dolar yatırmıştım." "Başka güzel haber yok mu?"

Dole gazeteyi can sıkıntısıyla elinden bıraktı. "Var, köpeğimin teslisleri şişti, veteriner hayvanın cevizlerini kesip alacağını söyledi. Operasyon bana üç yüz dolara mal olacak. Hey, o da neydi be?"

ikisi birden ambulansın arka tarafından pat diye bir sesin geldiğini duydular, Ryan aracın hızını hemen yavaşlattı. "Sanki bir şey çarptı." "Sence çocuklar kar topu falan atıyor olmasın?"

67

"Bu saatte mi? Üstelik de ıssızlığın ortasında. Sen iyi misin Dole?" "İyi ama ses sanki öyleymiş gibi geldi. Hey, yine aynısı" dedi Dole." Aracın arkasından yine pat diye bir ses duyuldu, Byan, "Ne oluyor yahu?" dedi. Tabancasını kılıfından çıkardı.

Dole, "Tabancayla ne yapacaksın?" dedi. "Arkada şu pis ölü var. Yoksa ölüden

falan mı korkuyorsun sen?"

Ama Ryan aracın kapısını açarken yanındaki arkadaşını dinlediği falan yoktu, kapıyı açar açmaz yüzüne lapa lapa yağan kar çarptı. "Amma da berbat bir gece yahu."

Araçtan indi, Dole da onu takip etti. iki adam dikkatlice ambulansın arka tarafına dolandılar. Ryan etraflarındaki ıssız manzaraya baktı, durup yolun her iki yakasındaki kalın bir kar tabakasıyla kaplanmış devasa çam ağaçlarını hayranlıkla seyretti. Sanki bu yeryüzünde onlardan başka hiç kimse kalmamış gibi bir hisse kapıldı. Aracın arka kapısını gözden geçirirken gördüğü manzara karşısında neye uğradığını şaşırdı. Aracın arka kapısı açıktı. "Nasıl olur ama?" "Ne oldu?"

"Bu oldu işte." Ryan eliyle kapıyı gösterdi. "Rüzgârda açıldı herhalde,onun için çarpıp duruyormuş. Ama ben bunu kilitlediğimden eminim."

"Sanki kilitlenmemiş gibi." Dole donmuş kapı kolunu kavradı -kol buz gibiydi- ve kapıyı kendine doğru çekip açtı. Beyaz ceset torbası, idam edilmiş mahkûmun siluetini almış duruyordu. "Şeytan'ın Müridi ha? Artık o kadar korkunç bir görünüşü yok, değil mi?" "Yok."

"Şu şeyi kilitleyelim."

Ryan kafasını kaşıdı. "Peki ama bu kapı nasıl açıldı böyle?" "Soğuk havadan. Daha önce de gördüm, yine böyle bir kış vakti ölüyü Richmond'a götüriiyorduk. Buzlanmayla metal genleşiyor ya ondan oluyor işte. Dondurucu havada açılan kilitli kapı çok gördüm ben."

Ryan geride bıraktıkları yola baktı ve birden "Herhalde öyle. Hey, şu arkadaki ışıklan görüyor musun?" "Nerede?"

"Yolun gerisinde. Mesafesini kestirebilmek zor. Birkaç yüz metre olabilir.

"Evet, çift araba farı gördüğümden eminim." "Eeee?" dedi Dole.

"Kayboldular. Sanki biri ışığın düğmesini kapattı. Biraz önce arkamızda ışık gördüğümden eminim. Sanki biri bizi takip ediyor."

Dole gözlerini kısıp karlı karanlığa baktı. "Yağan kar dışında bir şey gördüğüm yok. Aklını başına topla oğlum. Bizi kim, neden takip edecekmiş ki?"

"Gazeteciler olabilir mi? Şu gazeteci milletinin nasıl hikâye peşinde koştuklarını biliyorsun."

"Ne hikâyesi yahu? Adam ölmüş gitmiş işte. Yola devam ediyor muyuz, etmiyor

muyuz? Benim ayaklarım dondu burada."

Ryan farları gördüğünü zannettiği tarafa bakarken kaşlarını çattı, ama şimdi ışık diye bir şey kalmamıştı, sonra ambulansın arka kapısını hızla iterek kapattı, kapınm kapanma sesi beyaz ormanda yankılandı. Ses yitinceye kadar durup etrafa, karlarla kaplı manzaraya baktı; ışıkların yansıdığı alabildiğine karlarla kaplı uçsuz bucaksız arazide ürpertici bir yalnızlığın ortasında buldu kendini. Tepeden tırnağa titredi, başını aracın ön tarafına doğru salladı. "Haydi, çekip gidelim buradan."

14

Saatler gecenin üçünü gösteriyordu, ay Angel Körfezi'nin üstünü bir uçtan diğer uca kaplamış olan dondurucu sis bulutlarının ardından hızla sıvışıyordu. Açık mavi iş tulumu ve balıkçı yaka kalın bir kazak giymiş bir adam yazlık evden yüz metre kadar ileride, lacivert renkli Bronco marka bir arabanın içinde oturuyordu. Evi, karanlığı limon yeşili floresan bir ışıkla renklendiren güçlü gece görüşlü bir dürbünle izliyordu. Kate Moran perdeleri çekip ışığı kapatana kadar izlemesini sürdürdü, evin içi kararınca da dürbünü indirdi.

El freninin arka tarafındaki bozuk para kutusundan bir anahtar takımı çıkardı. Anahtarlan eline aldı. Bunlar Kate Moran'ın yazhk evinin anahtarlarının alarm kod etiketli kopyalarıydılar. Moran kodu hiç değiştirmemişti. Ama Angel Körfezi hırsızlık riskinin olduğu en yakın büyük şehirden fersah fersah uzaklıkta bir yerdeydi ve burada oturanlar kapılarım kilitlemeye bile gerek görmeyen insanlardı. Bu adam da istediğinde yazlık eve girebilirdi.

Zaten yazlık eve girmiş, evin içini dolaşmış, kadının parfümünü kok-lamıştı. Kadının özel eşyaları arasından gereksinimi olanları almış, hatta sırf eğlence olsun diye ince dantelli külotlarından bir tanesini de canı almak istemiş, ama cinsel arzularını kontrol altında tutmuştu. Planını berbat etme niyetinde değildi. Eşyaları Moran yazlık evden çıktıktan sonra yerlerine koyacaktı. Ama bu gece başka bir işi vardı. En ince ayrıntısına kadar planlanmış cinayetlerdi bunlar.

Ama tam o sırada planlarında yer almayan bir şey oldu. Mavi mavi yanıp sönen ışığıyla bir polis arabasının arkasında durduğunu görünce kalbi yerinden fırlayıverecekmiş gibi çarptı. Siren sesi duyuldu ve kapandı. Dürbünü hemen koltuğun altına sakladı ve cep telefonunu eline aldı. Polisler el fenerlerini adamın yüzüne tuttular, adam da bunun üzerine Bronco'sundan inmeye karar verdi ve polisleri eliyle dostça selamladı.

Polislerden biri mavi-beyaz polis arabasından indi, elinde el feneri, diğer eli gerekli olduğu an çekebilmek üzere silahının üzerinde ona doğru yaklaştı, "iyi akşamlar Beyefendi. Neden burada park ettiğinizi sorabilir miyim?"

Adam gülümsedi ve elindeki cep telefonunu gösterdi. "Cep telefonumu kullanmak için arabayı kenara çekmiştim. Sürerken cep telefonuyla konuşup kendimi tehlikeye atmak istemedim. Konuşsaydım zannederim yasaları da çiğnemiş olurdum."

"Çok iyi yapmışsınız Beyefendi." Polis el fenerini adamın yüzüne tuttu, ardından da arabaya; tekrar adamın yüzüne çevirmeden önce, "Ehliyetiniz yanınızda mı?" diye sordu.

"Cebimde."

"Bir bakayım efendim."

"Tabii." Adam cebinden sahte bir ehliyet çıkarıp polise uzattı. Kararını vermişti, eğer polisler ondan şüphelenirlerse, ikisini de öldürecekti. Çok da yazık olacaktı, çünkü bu durumda bütün planları suya düşecekti, ama başka çaresi de yoktu. Polis resmi inceledi, ardından el fenerini tekrar adamın yüzüne tuttu ve ehliyeti adama geri verdi. "Teşekkür ederim efendim."

"Rica ederim." Memur tereddüt etti, sanki bir şeyden emin değil gibiydi. "Hey, seni birine benzettim. Sen buralardan mısın?"

"Hiç sanmıyorum. Buraya eski bir dostumu ziyarete gelmiştim, Kate Moran'ı. Kendisi FBI ajanıdır. Bilmem tanıyor musunuz?"

Polis kafasını "evet, tanıyorum" anlamında salladı. "Onu şahsen tanımıyorum, ama kim olduğunu biliyorum." Dönüp yazlık eve doğru baktı, sonra tekrar adama doğru döndü. "Hey, ben seni birine benzetiyorum, ama kime benzediğini bir türlü hatırlayamıyorum. Sen buralardan bir yerden olmadığına emin misin?"

"Ben Washington'danım."

"Eğer oraya gidiyorsan o zaman çok dikkatli sür. Bu gece bazı yollarda aşırı buzlanma var." Polisin yüzünde hâlâ tereddütlü bir ifade vardı; başını iki yana sallayıp duruyordu. "Yemin ederim ben seni bir yerlerde gördüm."

Adam gülümsedi. "Hey, insan insana benzer yahu. Ayrıca uyan için de teşekkür ederim."

Ucuz atlatmıştı; şimdi terliyordu. Polis haklıydı, onu daha önce görmüştü, ama salak herif nerede gördüğünü bir türlü hatırlayamamıştı, tabii hiç hatırlayamaması daha iyi olurdu. Bronco'yu çalıştırdı, Was-hington'un kuzeyine doğru yarım saat kadar sürecek bir yolculuğa çıktı, 270'ten döndü, derken Rockville'de bir karavan park yerine geldi. Yoldayken bir mola yerinde durmuş, ihtiyacı olan her şeyi almıştı, sonra sahte plakalarını taktı, kadın peruğunu başına geçirdi ve kadın giysileri giydi. Karavan parkına çok yavaş bir hızla girdi, eski bir Suncruiser karavanın yanında durdu. Karavanın yan tarafındaki posta kutusundaki ismi

okudu: 0. Fleist.

Karavandan televizy anuıı mavi-gri ışığı geliyordu; evet, Fleist içerideydi; üstelik komşu karavanların ışıklan da yanmıyordu. Koltuğunun

arkasına uzandı ve bir bez sırt çantası çıkardı; bu çantanın içinde ince bir Maglite marka el feneri, bir rulo gri plastik ambalaj bandı ve tırtıklı kasap bıçağı vardı.

Fermuarlı ceplerden birini açtı ve kısa bir plastik şırınga ile iki ampul saf benzodiazepin sıvı çıkardı. Şırınganın pistonunu çekerek ampullerden birinin içindeki sıvıyı şmnganm deposuna doldurdu, sonra da şırıngayı cebine koydu. Bronco'dan inmeden önce, ayakkabılarına galoş takıp suni deriden siyah eldivenler giydi.

Sonra karavanın ön tarafında dolandı ve kapıyı hafifçe çaldı. Birkaç saniye geçti, perde kıpırdadı, derken bir adam kapıya geldi. Tıraşsızdı, sersemlemiş bir hali vardı, sanki televizyon seyrederken uyuyakalmış gibiydi, üstüne kirli bir hırka ve pijamasının altını giymişti. Kapısını çalan ziyaretçiye baktı ve bakar bakmaz da ağzı bir karış açık kaldı; sanki karşısında bir ceset görmüştü. "Tanrım..."

"Beni tanımış olmandan çok etkilendim, Otis. Üstelik bu kıyafetime rağmen. Aferin sana."

"Nasıl yani... Hem sen ne yapıyorsun o kıyafetlerle? Ben seni öldün sanmıştım."

Ziyaretçi sınttı ve karavandan ağlamaklı bir ses duyar gibi oldu. "Artık ölü değilim, Otis. Kızın hâlâ yanında mı? Yatakta uyuyor mu?"

Adı Otis olan adam endişeleniverdi. "Çık... Çık git buradan manyak herif." Kapıyı kapatmaya çalıştı, ama ziyaretçi ayağını sıkıca kapıya dayamıştı.

"insan eski dostlarına böyle mi davranır Otis?"

Otis'in yüzünü hem şaşkınlık hem de korku bürüdü. "Anlamadım ki. Sen nasıl oldu da dirildin?"

"Anlamana gerek yok pis moron. Amortisman süresi diye bir şey vardır." Ziyaretçi adamın göğsüne şırıngayı batırdı. Adam sersemleyerek geriye doğru bir adım attı ve boş bir çuval gibi yere yığıldı.

Ziyaretçi karavanın içine girdi ve girer girmez bir Alman çoban köpeğinin kanepede yattığını gördü, hayvan kulaklarını havaya dikmiş, ağzını da hırlamaya hazır bir şekilde açmıştı. Ziyaretçi parmaklarını çıtlattı, köpeğe şirin gözükmeye çalıştı, ama hayvan yine hırladı ve dört ayağı üzerine dikildi. Ziyaretçi hayvana şans tanımadı. Kasap bıçağını köpeğin boynuna daldırdı. Hayvan acı dolu bir ses

çıkararak olduğu yere yığıldı.

Ziyaretçi yürümeye devam etti ve kızın yatak odasına girdi, eski halı adamın ayak seslerini boğuyordu. Çok tatlı, dedi içinden. Kızın sarı saçları yastığın üzerine yayılmıştı; on dört yaşmda, pembe gecelığiyle şirin bir kızdı. Şırınganın içi yarı yanya benzoyla doluydu, adam şınngayı kızın koluna batırırken bağırmaması için öbür eliyle kızın ağzını kapattı.

Ama kız tepki veremedi; tek yaptığı şey biraz mırıldanmak oldu, derken birkaç saniyede kaskatı kesildi.

72

Baygın bedenleri Bronco'ya taşımak ziyaretçinin üç dakikasını aldı. Kızı ve babasını aracın arka tarafına koyar koymaz ikisini de iplerle sıkı sıkı bağlayıp ağızlarını ambalaj bancıyla bantladı, kapıları kilitledi.

Yan taraftaki karavanlardan birinin ışığının yandığını gördü. Perdenin kıpırdadığını fark edince sırıttı. Tam istediği gibiydi. Gürültücü komşuları çok severdi. Zaten onun istediği de bundan başka bir şey değildi.

Kendi kendine konuşuyordu, derken sesi kadın sesi perdesine çıktı, karavana doğru kadınsı bir sesle daha önceden planlamış olduğu sözleri söyledi, sözlerine bir de "işte ben adamı böyle yaparım" gibi bir ilave de yaptı, sonra da Bronco'suna bindi.

Elinde olmadan kendi kendine pis pis sırıttı. Her şey planladığı gibi gitmişti. Kontak anahtarını çevirdi, yavaşça karavan parkından çıkarken kısa farlarını yaktı. Kendini müthiş iyi hissediyordu. Öldürmek capcanlı olduğunu hissetmesini sağlamıştı, sanki bir tatşanm yaşamını almakla kendi varlığına can katıyor gibiydi. Bütün bunlar şeytanın işinin parçalanydılar. Toplamma çok kısa bir süre sonra iki daha eklenecekti, tabii bu arada şurada bekleyen sürüsüyle kurban vardı.

Şeytanın Müridi tekrar işbaşındaydı.

İkinci bölüm

15

Cep telefonumun ziliyle uyandım. Gözlerimi kısarak komodinin üzerindeki saate baktım; saat 15:00'ti. On iki saat uyumaktan kendimi sersem gibi hissediyordum. Yorgunluktan bitkin düşmüştüm, âdeta pestilim çıkıiuştı. Telefonu el yordamıyla ararken az kalsın gece lambasmı yere devirecektim, derken Lou Kaines'in sesini işittim.

"Hey, bir şeyin yok ya Kate? Gazeteleri okumadın mı bu saate kadar?" diye sordu boğuk bir sesle benim bir şey dememi beklemeden.

Arka taraftan gelen seslerden Lou'nun Washington'da Adliye Meydanı yakınlarındaki yönetim bürosunda, masasında olduğunu düşündüm. Onu gözümde ofisinin bir ucundan öteki ucuna volta atarken canlandırdım; cep telefonunu kulağına yapıştırmış, kamburlaşmış sırtı yüzünden bezgin, yaşlı bir baykuşu andıran görünüşü, burnunun üzerine konmuş siyah çerçeveli bifokal çerçeveli gözlüğüyle bir o uca bir bu uca gidip geliyordu. Gözlerimi ovuşturup sabahlığımı üstüme geçirdim. "Uyuyup kalmışım Lou. Senin telefonunla uyandım."

"O zaman gözünü aç bakalım. Bugünkü gazetelerin manşetlerinden bir derleme yaptım senin için, belki okumamı istersin: Riehmond Ti-mes-Dispatch gazetesinde manşet şu: 'Seri katil psikiyatrist idam edildi.' Bence birazcık yumuşak olmuş. Washington Post'un manşeti de pek güzel sayılmaz: 'Mağara katili öldü'. Ama benim en hoşuma giden yazı Charlottesvilk Daily Progress'te çıkmış. Charlottesvilk'teki arkadaşlar sağ olsunlar böyle saçmalamamışlar. 'Şeytanın Müridi cehenneme gönderildi' demişler. Bence güzel, ya sence?"

"Gayet güzel olmuş." Yazlık evin penceresinden dışarıya baktım. Birkaç saat sonra hava yeniden kararacak olsa da, Angel Körfezi'nin ötesinde, Potomac'ın buz gibi sularının üzerinde serin bir kış güneşi parıl-dadı. Lou'nun söylediklerini duymuştum ama geçmişi geride bırakmaya kararlıydım. Tabii bu da kafamda Constantine Gamal'la ilgili ne var ne yoksa her şeyi silip atmak için var gücümle çaba göstereceğim anlamına geliyordu. Gazete manşetlerini unutmayı denedim.

"Sen iyi misin?" diye sordu Lou.

"Biraz yorgunum galiba. Peki ya sen nasılsın?"

"Pisliği idam ettiklerinden beri kendimi canavar gibi hissediyorum. Sen neredesin?"

"Angel Körfezi'nde." ..,

"Zannederim dün gece senin için zor oldu, ha? Yoksa Greensville'e giderken destek olsun diye ben de mi seninle gelseydim?"

Karısının menopoz sıkıntıları başladığından beri, Lou günde on sekiz saat bıkıp usanmadan çalışma alışkanlığı edinmişti. Ben de adamcağız bir gece dinlensin bari diyerek Greensville'e yalnız gitme konusunda ısrarcı davranmıştım. "Çok önemli değil Lou. Sonuç itibarıyla iyi bir gün geçirdim sayılır. Şu anda yapmak istediğim tek şey her şeye yeniden başlamak. İşte zaten işin en zor tarafı da bu." Derin bir nefes aldım, yavaş yavaş verdim, terliklerimi sürüyerek mutfağa gittim ve kahve makinesini Costa Rican Gold'la doldurdum. "Ama infazın çok eğlenceli bir şey olduğunu da söyleyemem."

Lou'nun içini çektiğini işittim. "İşte zaten ben de seni bundan dolayı arıyorum. Dün geceyle ilgili birtakım şeyler duydum. Bir de birinci elden dinleyebilir miyim?"

Lou'ya Gamal'ın inkârından, iki başka cinayeti kabullenmesinden ve üstüme korkunç bir şekilde saldırmasından bahsettim. Ama bana yapmış olduğu o tüyler ürpertici tehdidi söylemedim. Çünkü söylersem, durumu kafa karıştırıcı bir hale getirebileceğimi düşündüm.

"Aman Tanrım" dedi Lou, "anladığım kadarıyla dün gece epey eğlenceli geçmiş. Sen nasıl oldun?"

"Isırık izlerinin dışında, iyi sayılırım."

"Bence cezaevi müdürü dava açarsın diye korkudan altına etmiştir. Onun seni Gamal'la asla yalnız bırakmaması gerekirdi."

"Benim karanındı ve doğrusunu söylemek gerekirse Clay de böyle bir şeyi gönülsüzce kabul etmişti. Ama benim de fazla bir seçeneğim yoktu. Gamal bunu ön koşul olarak koymuştu."

Lou, "Peki, Chinatown metrosu cinayetleri konusunda sana gerçeği söylediğini düşünüyor musun?"

"Emin olamıyorum. Onun David ile Megan'ı öldürdüğünden eminim, bu konuda en ufak bir şüphem yok. Çünkü aynı gün içinde iki farklı yerde cinayet işleyebilecek biri o."

"Sana katılıyorum" diye yanıtladı Lou. "Metropolitan polis örgütüyle ilişkiye geçmek ve onlara bu iddiayı araştıracağımızı söylemeye karar verdim. FBI'm bu vakada öncelikle yetki salübi olarak görülmesi bir sorun olmamalı."

Gamal altı farklı eyalette cinayetler işlemişti ve ikinci çifte cinayetinden soma, yani bundan yedi buçuk yıl kadar önce, katilin yakalanması için Amerika'nın bütün eyaletlerinde çalışmalar başlatılmıştı.

"Bu işe en çabuk ne zaman el atabiliriz?" diye sordum.

Lou neşesiz bir ses tonuyla, "Galiba hemen işe koyulmamız gereki-.

yor. Sanki başmuzda yeterince iş yokmuş gibi. Pisliğin mezarında daha ölüsü soğumadı, ama canımızı sıkmaya devam ediyor. Başımıza nasıl bela olacağını çok iyi biliyormuş."

"Mezarından başımıza dert olmaya devam etmesinde bir sakınca yok bence." 0 gün benim izin günümdü, ama izinde de olsam arabama atlayıp Washington'a

gidebileceğimi, Chinatown metrosundaki soruşturmaya katılabileceğimi söyledim. Çünkü bütün işin Lou'nun omzuna yıkılmasını istemiyordum.

Ama o kararlıydı. "Buraya falan gelemezsin sen. Biz burada her şeyi güzel güzel hallediyoruz. Ben seni sadece nasılsın, bir hatırını sorayım diye aradım, zaten buradaki arkadaşlar da seni merak ediyorlardı, hepimiz senin dün gece büyük bir badire atlattığını biliyoruz, Tann'ya şükür bu dertten de kurtulduk. Aslında doğrusunu söylemek gerekirse, ben senin bir süre dinlenmeni istiyorum. Bu dava için çok ter döktün, artık dinlenmeye ihtiyacın var. Benim sana birkaç haftalık ücretli izin vermem gerektiğini düşünüyorum, ama biliyorum, ben ne dersem diyeyim, sen iznini üç güne indirmek için benimle pazarlığa oturacaksın. Hafta sonunda izinli olduğunu biliyorum, ama ben seninle önümüzdeki perşembe günü görüşelim derim."

"Lou ciddi söylüyorum izne falan gerek yok..."

"Ben metro soruşturması için başka birini görevlendiriyorum. Ve cevap olarak da olmaz lafını duymak istemiyorum. Bu bir emir, önümüzdeki perşembeye kadar istirahattasın ve bu konuda benimle pazarlığa girmen yasaklanmıştır. Anlaşıldı mı?"

Lou'nun benimle bu kadar ilgilenmesi beni duygulandırmıştı. "Biliyor musun, gözümde çok anaç biri olarak canlanıverdin; acaba bu adam karısının hormon ilaçlarından falan mı yutuyor diye düşünmeye başladım."

"Sırnmı çözdün. Hem de günde iki kere. Ben de zaten diyorum ki, memelerim de büyüsün, bak o zaman ofistekiler haftalık ilerleme toplantılarına nasıl canla başla katılıyorlar."

"Tamam Lou, ama tek şartım var, eğer canım sıkılırsa kalkıp hemen gelirim."

"Hiç şansın yok miço."

"Peki ya metroda bir şey ortaya çıkarsa ne olacak?"

"Ben seni ararım. Ayrıca halini hatırını sormak için seni zaten arayacağım. Şimdilik bu metro olayı ile Gamal'm itirafını kendimize saklayacağız, basını uzak tutacağız, hani aptal durumuna falan düşmeyelim diye diyorum. Ama hadi sen şimdi kalk benim için şöyle birkaç gün bir yerlerde bir hava alıp gel. İçimden bir ses küçük bir değişikliğin sana iyi geleceğini söylüyor."

"Sen çok tatlı bir adamsın Lou."

"Bunu başkalarına söyle de seni işten atayım. Ha bu arada aklıma

gelmişken söyleyeyim, sen buraya döndüğünde senin yanına yeni bir arkadaş vereceğim." www.cizgiliforum.com

"Yeni arkadaş mı?"

Lou, "Sana daha önceden bahsetmemiş miydim?" dedi.

"Hayır, bahsetmedin."

"Ya bak bu çok sık olmaya başladı bende, doktora gidip Alzheimer mı oldum diye sorayım mı acaba diyorum" diye yanıtladı Lou.

"Demek sonunda geçen yıl bizi terk edip giden Galvin'in yerine bir başkasını tayin edebildiler. Bu arkadaş benim tanıdığım biri mi acaba? Yoksa yine baş belasının tekini mi başıma kakalamaya çalışıyorlar?"

Lou, "Kendisi iyi bir ajandır Kate" dedi. "Adı Josh Cooper, zaten sen de öğreneceksin, buraya New York yönetim bürosundan tayin edildi, ama sen buraya döndüğünde bütün ayrıntıları anlatacağım. Baksana, beni öteki telefondan arıyorlar, ben kapatıyorum. Kendine iyi bak, görüşmek üzere."

Hat kapandı, Lou gitmişti ve ben yine tek basmaydım, tki tane daha Gamal cinayeti ortaya çıkmamasını son dakikada yaptığı itirafın iğrenç bir tertip olarak kalmasını diledim. Ancak kafama takılan bir şey vardı, infaz edilmeyi bekleyen sanki Gamal değil de, benmişim gibi bir hisse kapılmıştım. Bu duygunun nedenini de bir türlü çözemiyordum. Gözlerimi yumdum, kafamda dolanan bu soruya bir yanıt bulmaya çalıştım, ama bulamadım.

Acı feryatlar içinde suya dalan martıların çıkardığı sesleri dinledim. Gözlerimi açtığımda, ne yapacağımı artık çok iyi biliyordum.

16

Arabamla mezarlığa gittim; mermerden, bronzdan mezarlann aralarından geçtim. Mezarlann arasından yürürken burnuma yeni kazılmış toprağın kokusu geldi; bir mezann başında iki büklüm dua eden gözü yaşlı insanlar gördüm. David ile Megan huş ağaçlarının gölgesinde kalan küçük bir tepecikteki mezarlannda yatıyorlardı; mermerden mütevazı mezarlarına bir demet çiçek koydum. Dualar okuyup onlara söylemek istediklerimi, yani onlan çok özlediğimi, onlann hayatımdan aynl-malannın beni büyük bir üzüntüye boğduğunu, onlann bir gün karşıma çıkıvereceklerini bekleyip durduğumu söyledim.

Huş ağaçlarının gölgesinde dururken, düz mermerin üzerinde kayan gözlerim basit altın varak harflerle yazılmış acılarımı depreştiren bir yazıya takıldı.

David Bryce ile sevgili kızı Megan Bu mezarda yatıyor Huzur içinde uyusunlar

Onlann ölümlerinin ardından çok uzun bir süre mezarlığı ziyaret etmiş ve onları orada sanki canlılarmış gibi hissetmiştim. Mezann kena-nnda oturup onlarla konuşurdum, ama bazen de gözümün önünde cesetleri beliriverir, Constantine Gamal'ın onlan hunharca katledişini görür gibi olurdum, sonra bu görüntüyü kafamdan silmeye çalışırdım, ama günler boyunca da etkisinden kurtulamazdım. David benim hayran olduğum, taptığım bir insandı, Megan da sanki kendi öz kızımmış gibi sevdiğim bir kızdı; bu iki insanın yaşamları gaddar, şeytan ruhlu bir canavar katil tarafından mahvedilmişti. Sonraları, mezarlığa yaptığım ziyaretlerimi giderek seyrekleştirmiştim.

David yaşamıma üç yıl önce girmişti; yani, eşim Paul'ün beni terk edişinden, yazın sonuna doğru bir hafta sonu geride bir mektup bırakarak hayatımdan çekip gitmesinden sonra: "Kate, bu evlilik benim için yürümüyor ve senden boşanmak istiyorum. Bunun nedenini sana tam olarak açıklayamam, ama zannederim bir başkasını bulmam gerekiyor.

s o

Söyleyecek fazla bir şey yok, söyleyebileceğim tek şey seni hiç unutmayacağım. Kendine iyi bak."

Bir yıl boyunca sorunlar yaşamıştık, bu arada danışmanlık hizmeti de almıştık, ancak bir işe yaramamıştı. Paul'le tanıştığımızda ikimiz de on yedi yaşında birer lise öğrencisiydik. Gizemli bir yakışıklılığı olan, neşeli bir gençti, üstelik futbol takımının da kaptanıydı. Ona âşık olmamın bir nedeni de onun okulun tiyatro atölyesinde gelecek vaat eden bir aktör olmasıydı. Daha sonra her ikimiz de üçer ay arayla Washington Metropolitan polisine katıldık. Ben FBI'ya transfer oldum, ama Paul Metropolitan'da kalıp cinayet masası dedektifliğine yükseldi. Her ne kadar daha sonraları onun insanlara tahakküm etmeyi seven biri olduğunu öğrendiysem de, o benim delice sevdiğim bir adamdı.

Belki de o dürüst davranmıştı, ama o mektup kadar beni üzen bir şey hayatım boyunca okumamıştım. Kalbim paramparça olmuştu, perişan bir haldeydim. Aslında, hiç de doğru bir şey yapmamıştım; hayatımda ilk kez bir şişe sakinleştiriciyi içip kafayı bulmuş, sonra da kendimi dağıtmıştım Paul'ün kendi dairesinde sözleşmeli eleman olarak çalışan yirmi yaşındaki Suzanne adında bir sekreter kızla ilişkisinin olması beni çileden çıkarmıştı.

Her şeye yeniden başlamak için enerjimi toplamam gerekiyordu, ama aylar boyunca bunu başaramadım. Derken yağmurlu bir cuma günü, işten çıktıktan sonra bir kadın iş arkadaşım bana acıdı ve beni âdeta peşinden sürükleyerek davetli olduğu Georgetovvn galerilerinden birine götürdü. "Kendini toparlaman gerekiyor canım. Yüzün sanki on beş günlük ömrün kalmış gibi bir görünüyor" demişti, ben de, "Sanattan pek anlamam, Adele" demiştim.

"Yahu ben de öyle çok anlamam. Ama adam çok yakışıklı. Adı David Bryce ve ablamın çalıştığı yerdeki kadın avukat bu adamın çalışmalarından birini satın aldı.

Sanat eleştirmenleri onun için geleceğin en büyük ressamlarından biri diyorlarmış. Ayrıca bir de bedava şarap ile atıştıracak bir şeyler var. Tabii bu arada kim bilir bakarsın karşımıza birkaç tane güzel adam çıkar."

Adamlar düşündüğüm en son şeydi. Galerinin krem rengi boyalı odalarında dolaştım, Bryce'ın resimlerine öylesine bir göz attım. İleride bir tane su sebili vardı, oraya doğru yöneldim. Kendimi bitkin hissediyordum, avucumun içine birkaç tane hap koyup bir kâğıt bardağı da suyla doldurdum. Yanımdan bir adam geçiyordu. Pastel mavisi gözlü, sevecen yüzlü, koyu siyah, kısa saçlı bir adamdı bu, avucumun içinde duran hapları görünce durdu. "Zor bir gün müydü?" diye sordu.

"Epey zordu."

"Başınız mı ağrıyor?"

Ona açıklama yapma gereksinimi duydum ve hap kutusunu kaldırıp gösterdim. "Ciprimil. Doktorum verdi."

Aslında Ciprimü gece rahat uyumak için aldığım bir kas gevşeticiy-di, ama ben bu ilacı kötü geçen günlerde rahatlamak için de kullanmaya başlamıştım. Karşımdaki adam gözlerini gözlerimin içine dikti ve elini uzattı. "Adım David Bryce" dedi.

Bu ismi hatırlamıştım. "Siz ressam mısınız?"

"Maalesef. Daha önce hiç karşılaşmamıştık galiba..."

Onun elini sıktım ve onu biraz daha inceledim; zarif elleri ve atletik vücuduyla çekici görünüyordu, kalabalıkta göze batan türde biriydi, aynı zamanda sıradan biri gibi de görülebilirdi. "Benim adım da Kate Moran."

Bana sanki kitap okuyormuş gibi dikkatli bakışlarla baktı. "Ciprimil, ha? Buranın en iyi eczanesi neresidir, biliyor musun Kate?"

Ne demek istediğini anlayamamıştım. "Hayır, nerede?"

Parmaklarıyla şakağına dokundu. "Kafanın içinde. İşte sorunların tek çözüm yeri burası. Kendine bir iyilik yap ve şu ilaçlardan uzak dur, yoksa o ilaçlar seni zombiye döndürür."

Onun bu davranışı o sırada beni bir şekilde rahatsız etmişti. Belki kötü niyetli değildi, ama sözleri yüzünden beni bir şekilde denetlemek istiyormuş gibi gelmişti, ben de bu yüzden, canım ne islerse onu yaparım, seni ilgilendirmez, dedim içimden. O kim oluyordu da bana akıl veriyordu? Biri bana kalkıp ne yapacağımı söylerse delirirdim, o gün de öyle olmuş, aklımı oynatacak gibi

olmuştum. "Siz bir profesyonel tıp adamı olarak mı konuşuyorsunuz yoksa uyanık bir işgüzar olarak mı?"

Bryce gülmemek için kendisini zor tuttu. "Ha öyle ha böyle, ne fark eder?"

"Bence de fark etmez."

Gözlerimdeki buz gibi bakışları gördü. "Yok yahu, işinize burnumu sokmak niyetinde falan değilim, istediğinizi yaparsınız. Ama bir yakınım yıllar önce ilaçları böyle sizin gibi alıp durdu ve bir daha da kafasını kaldıracak enerjiyi bulamadı kendinde. İnanın bana, eğer mümkünse, yapacağınız ilk iş kendinizi ilaç dolabından uzak tutmak olmalı. Bence siz bunu yapabilirsiniz, çünkü yapabilecek güçte birine benziyorsunuz. Görüşmek üzere. Umarım bir gün yine gelirsiniz buraya."

Yanımdan yürüyüp giderken arkasından bakakaldım. O gün onu her şeye burnunu sokan ukalanın teki sanmıştım, üstelik fikirlerine de ihtiyacım yoktu ve onu bir daha göreceğimi hiç ummuyordum. 0 sabah hapları aldım, ertesi sabah da aldım. Ama üçüncü sabah David Bryce'ın önerisini düşünmeye başladım. Adam belki de doğruyu söylemişti. Küçük, beyaz hapları almaya başladıktan sonra kendimi uyurgezer gibi hissetmiştim, Üstelik bu hapların koltuk değneği işlevi gördüklerini de biliyordum. Bir başka konuda da çok haklıydı; en iyi eczane benini kafamın içindeydi ve işte mücadelenin başlaması gereken yer de orasıydı,

İşte böylece hapları almayı bıraktım ve kendi kendime mantık yü-

rütmeye başladım. Bu iş zannettiğimden daha da güç bir işti, üstelik bir sürü çaba sarf etmek gerekiyordu, ama bir ay kadar sonra Ciprimil denilen hapları hayatımdan silip atmıştım. Paul'le boşanmamızdan altı ay sonra işlemler de tamamlanmıştı. Kağıtlan aldığı gün beni telefonla arayınca çok şaşırmıştım. Yıkılmış ve mutsuz bir adamdı karşıma çıkan, sanki evliliğimizin sona ermiş olmasını bir türlü kabullenemiyor gibiydi. "Kate, sana bir şey söylemek istiyorum, şu bizim boşanma konusunu acaba yeniden gözden geçirsek mi?"

Şaşırıp kalmıştım. "Yeniden gözden geçirmek mi? Sen neden bahsediyorsun? Biz bir yıldan beri ayrıyız Paul. Biz ayrı hayatlar yaşıyoruz."

"Ben seni hâlâ seviyorum Kate."

"Sana inanmıyorum. Sana n'oldu Paul?"

içini çekti. "Suzanne'le ayrıldık. Karı onu kontrol altında tutmakla, şiddet uygulamakla beni suçladı, benim böyle bir şey yapabileceğim senin hiç aklına gelir mi? Gitti Oll'i arayıp polise onu dövdüğümü söyledi, ama yemin ederim doğru değil. Bu kız benim meslek hayatımı mahvedecek. Baksana Kate, dürüstçe bütün

hatalarımı kabullenip kuyruğumu sıkıştırırsam beni yeniden kabul eder misin? Her şeye yeniden başlarız. Bu sefer her şey çok daha güzel olur."

Paul'ün asabi biri olduğunu, çok çabuk sinirlendiğini biliyordum, ama bana asla şiddet uygulamamıştı. Yoksa aklı başına mı gelmişti? Ama hiç umurumda değildi. Köprünün altından çok sular geçmişti. "Paul, her şey bitti, bunu ikimiz de biliyoruz. Eğer bu gerçeği kabul etmiyorsan, o zaman senin bir sorunun var demektir. İkimiz de yollanmızı ayırıp bu işe bir son verelim. Belki ileride bir gün yine arkadaş oluruz."

"Ben seninle arkadaş olmak istemiyorum. Ben seninle karıkoca olarak kalmak istiyorum."

"Mantıklı ol, böyle bir şey için artık çok geç Paul."

Ses tonundan bana çok sinirlendiğini, ama kendisini tuttuğunu fark ettim. "Bana göre, ne olursa olsun, sen hep benim karım olarak kalacaksın. Hâlâ şu Bryce denilen ressamla mı çıkıyorsun?"

"Sen David'i nereden biliyorsun?"

"Polislerin kulaklarına hep bir şeyler gelir. Kate, yeniden denemeyi düşüneceksin değil mi?"

Ona açık açık söyledim, "Paul" dedim, "ayrılığa karar verip ayrılan sendin. Artık bu işin yeniden denemesi falan olamaz, bence ser, mantık-sızlaşıyorsun ve kendini acınacak bir duruma düşürüyorsun. Karşına yeni bir çıtır çıkınca yeniden denemeleri falan unutup gideceksin."

Elimde olmadan böyle incitici sözler sarf etmiştim, ama içimi dökmeye hakkım olduğunu düşünmüştüm. Bunun üstüne Paul'ün siniri tepesine çıktı. "Sana bir şey diyeyim mi? Senin de piyasadaki şu kaltak karılardan bir farkın yok. Göreceksin bak, beni reddettiğin için bir gün pişman olacaksın. Siktir git."

«3

Paul telefonu suratıma kapattı. 0 gün evliliğin çok saçma bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ve eğer biri bana kalkıp David Bryce'la üç ay içinde evlenmeyi planlayacağımızı söyleseydi, ona aklını kaçırdığını söylerdim. Derken bir gün yine kalkıp galeriye gittim, David beni yemeğe davet etti ve işte her şey o zaman başladı.

David, yumuşak elleri ve şefkatli gözleriyle, hayata yeniden tutunmamı sağlayan insan oldu. Ayrıca Megan'a yakınlaşmak bana anneliğin nasıl bir şey olduğunu hissettirdi, ayrıca bu hissi de benimsettirdi. Şimdiyse o çok sevdiğim iki insanı kaybedişimin üzerinden yaklaşık iki yıl geçti ve ben onların yokluğunun acısını hâlâ içimde hissediyorum.

Mermer mezar taşına dokundum. Ben buraya sadece David'le ve Me-gan'la birlikte geçirdiğim günleri anmak için gelmiştim, ama mermerin buzulumsu soğukluğunun içime akması beni kederlendirdi. Hayatımda yeni bir sayfa açmam gerektiğini biliyordum. Canım istedi diye değil, geçmişe bir çizgi çekmem gerektiği için hayatımda yeni bir sayfa açmam gerekiyordu, eğer böyle bir sayfa açamazsam çıldıracakmışım gibi hissediyordum. En çok sevdiğim bu iki insanı terk edip gitmiyordum: David de benim her şeye bir çizgi çekip her şeye yeniden başlamamı isterdi, işte ben de onun istediğini yapmaya çalışıyordum. Ama bu sefer bunu kendi başıma yapacaktım, bu da gözümü korkutuyordu.

Seni özledim David. Seni özledim Megan.

Ölülerimle fısıldayarak konuşmamı bitirip vedalaştıktan sonra parmaklarımla dudaklarıma dokundum, parmak uçlarımı öptüm ve elimi onların mezar taşına dokundurdum, sonra kalkıp tepeden aşağı indim, Bronco'ma yürüdüm.

Mezarlığın önünde, yolun karşı tarafında şampanya renkli bir GM minibüsün koyu renk camlarının gerisinde Mürit oturmuş dışarıyı izliyordu. Kate Moran'ın Bronco'ya bindiğini gördü. Takip edildiği, kadının aklının ucundan bile geçmiyordu. Mürit gözlerini kısa bir süre Bronco'dan ayırıp mezarlığa, yani David ile Megan'ın gömülü olduğu yere çevirdi.

Sonra bakışlarını tekrar Moran'a yöneltti ve Bronco'yu çalıştırırken kadının bitkin olduğunu gördü. Bronco'nun sinyal lambası yandı ve kadın caddeden geçmekte olan trafiğin araşma daldı. Mürit de minibüsü çalıştırdı, bir U dönüşü yaparak kadını takip etmeye koyuldu, kendi kendine sırıtmaya başladı, çünkü kadını bekleyen acıların bugüne kadar çekmiş olduklarıyla kıyaslanamayacak kadar büyük acılar olacağını çok iyi biliyordu. Ama işin en güzel yanı, hayatının en korkunç kâbusunu yaşamak üzere olduğundan kadının habersiz oluşuydu.

17

O hafta sonu hemen hemen hiçbir telefona cevap vermedim, kimseyi de aramadım. Cumartesi günü doktoruma gittim Brogan Lacy'nin tavsiye ettiği antibiyotiği yazdırdım ve aylar boyunca sinirleri darmadağınık bir halde yaşamış bir insanın dalabileceği en derin uykuya dalarak bol bol uyudum. Yorgunluktan veya hastalıktan yıpranmış bir bedeni onaran türden bir uykuydu bu benim uyuduğum.

Kendimi toparlamaya başlamıştım, şimdi daha iyi yiyordum, ama kilo almıyordum. Bunun da sebebi yaptığım yürüyüşlerdi. Her sabah kahvaltıdan sonra komşumun siyah Labrador köpeği Banjo'yu ödünç alıp yağmur, çamur, kar demeden kumsal boyunca ta Miser's Burnuna yürüyüp geri dönüyordum. Bob ile Janet Landesman iki yüz metre ileride oturuyorlardı ve evlerinden muhasebecilik yaparak geçiniyorlardı. Bu yüzden de ağzından salyalar saçan otuz kiloluk koca köpeği ayaklarının altından birkaç saatliğine de olsa almama çok seviniyorlardı.

Banjo'nun da götürülmekten hiç şikâyeti yoktu; benim evimde de kendi evinde olduğu gibi şapşal şapşal dolanıp durmaktan başka bir şey yapmıyor, beni ikinci sahibi zannediyordu.

Banjo'yu alıp Miser's Burnu'na yürümek beni çok eğlendiriyordu. Burası çok iyi bildiğün bir güzergâhtı. Eskiden yakınlardaki başka bir patikada jogging yapıyordum, ama orada oturanlar o patikaya "Psiko-Pati-ka" gibi bir isim takarak insafsızlık etmişlerdi; çünkü körfezin öteki yakasında bulunan Bellevue'nün psikiyatri hastanesinin kapalı bölümü burna bakan bir tepenin üzerine kurulmuştu. Bu hastane de Manor Malikânesi gibi 1894 yılında yine aynı sert granit taş bloklardan inşa edilmişti. Ama ben Bellevue'den uzak durmaya çalışıyordum; çünkü burası Ga-mal'ın kadıolu bir psikiyatrist olarak çalıştığı yerdi; bu ilinti de uzağında durmaya çalıştığım anıları tetiklemekten başka bir işe yaramıyordu.

Bir sabah kar yağdı ve Banjo'yla ben sadece bir, iki kilometre kadar gidebildik, ama en azından yürüyüş programımı uygulayabilmiş oldum. Eski sağlığıma tekrar kavuşuyordum, ama kafamın içi hâlâ karmakarışıktı. Gamal'm "itirafı" beni çok rahatsız etmişti, ama Lou'dan da hiçbir haber çıkmamıştı. Salı günü Lou'yu aramaya karar verdim.

s s

"Hey, ben sana işi misi unut dememiş miydim miço?"

"Dürüst olmak gerekirse, ben de unutmaya çalışıyordum. İşler nasıl gidiyor Lou?"

Neden bilmiyorum, ama Lou, gözümde gülümserken canlandı. "Yani sen şimdi aslında Chinatown'da herhangi bir kanıt bulduk mu bulmadık mı onu mu öğrenmek istiyorsun?"

"Galiba öyle. Buldunuz mu peki?"

"Hiçbir halt bulamadık."

Bulamadıklarına şükretmiştim. "Harika, Lou."

"Şimdilik verebileceğim tek iyi haber bu. Yann seni arayacağım, biraz laflarız Kate."

Aslında kötü bir haber vardı, yeniden kâbuslar görmeye başlamıştım. Hep aynı şeylerdi: Bu görüntülerde Gamal, David'e ve Megan'a cesetlerinin bulunduğu taş ocağında korkunç işkenceler yapıyordu. Ga-mal'ın kurbanlarının olay yerinde çekilmiş olan fotoğrafları hayatımda görmüş olduğum en korkunç şeylerdi, bu yüzden de neden kâbus gördüğümü hiç merak etmiyordum.

Hatıralar öylesine taptazeydi ki, yataktan sıçrayarak uyanıyor, korku dolu yüzleri gözümde canlanıyordu. Taş ocağının içindeki nemli kayaların girintili çıkıntılı

görünümleri gözümün önüne geliyor ve hayatta en sevdiğim iki insanm çığlıkları kulaklarımda yankılanıyordu. Bir de, bazı zamanlar David'in ve Megan'm yerini bana tamamen yabancı olan, yüzlerini hiç görmediğim insanlar alıyordu. Kâbuslar beni altüst ediyordu.

Derken çarşamba sabahı Lou Raines telefon etti.

Gücüme yeniden kavuşmuştum. Aşırı duyarlılıktan vazgeçmiştim ve kafamın içi de sanki kendini tedavi etmeye başlamıştı. Kahvaltıdan sonra, Miser's Burnu'na gitmek üzere Banjo'yu almış ve döndüğümde güzel bir duş yapmış, parlak gri renkte bir Nötre Dame tişörttü, beyaz-laşmış mavi Levi's'larum giymiştün ki telefon çaldı. Arayan Lou'ydu ve yine nazik bir ses tonuyla konuşuyordu. Lou konusunda gerçekten de endişelenmeye başlamıştım. "Şöyle bir arayayım, ne yapıyorsun, ne ediyorsun diye bir hatırını sorayım dedim. Kendini şimdi biraz daha iyi hissediyor musun?" dedi.

"Daha iyi mi, değil mi bilmiyorum, ama kendimi şimdi daha güçlü hissediyorum. Çok yürüyorum ve kendime dikkat ediyorum. Artık hazırım Lou."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Zannederim dönüp işbaşı yapabilecek durumdayım."

"Yahu ben seni acele ettirmek için aramadım. Senin şimdi misyonun dinlenip toparlanmak."

"Ben kendimi gerçekten de iyi hissediyorum. Ve yine hareketlenmeye başlamam gerekiyor, yoksa pas tutacağım."

"Aslında doğrusunu söylemek gerekirse, ben de seni bu yüzden aramıştım. Bakalım gerçekten de işe gelmek istiyor musun istemiyor musun öğrenmek istemiştim."

Lou'nun sesini hattın öte ucunda işittiğimde zaten kalp atışlarım hızlanmıştı, şimdi daha da hızlı atmaya başlamıştı. "Neden? Chinatown istasyonunda bir şey mi buldunuz?"

Lou, "Oraya gönderdiğim ekip bir hafta boyunca çalıştı, ama bir köpeğin iskeletinden başka hiçbir şey bulamadılar, o da adli tıptakilere göre çok eskiden beri oradaymış. Giriş çıkışlarını engelledik diye metroya binenlerden bir yığın azar işittik, istasyon müdürü de başına bir sürü dert açtık diye bize söylemediğini bırakmadı. Haftaya kadar bir şey çıkmazsa, adamlarımı geri çağıracağım."

Rahatladığımı hissettim. "Bak bu iyi haber işte. Umarım hep böyle haberler gelir."

"Ama seninle konuşmak istediğim başka bir şey var miço. Önemli bir şey. Buraya gelebileceğinden emin misin?"

"Tabii ki. Neden sordun?"

"Bugün öğleyin gelmeye ne dersin? Sence yetişebilir misin?"

Şaşırmıştım; çünkü Lou benim acele etmemi ister gibiydi ve kafamın içinde derhal alarm zilleri çalmaya başlamıştı. "Neler oluyor Lou? Söylesene."

Lou'nun oflayıp puflama sesleri çıkardığını işittim. "Şimdi de başımıza bir tane kopyacı katil çıktı. Biri Gamal'ın cinayet tarzını ve suç izlerini taklit ediyor."

"Nasıl?"

Lou'nun sesi şaşkındı, "Çok tuhaf bir durum Kate" dedi.

"Culpeper kasaba şerifliği bu sabah bize bir çifte cinayet tespit ettikleri bilgisini geçti. Fredericksburg'un otuz kilometre batısındaki kullanılmayan bir madende iki ceset bulmuşlar. Biri yetişkm, diğeri de genç biri. Kimliklerini henüz tespit edemedik, ama maktullerin üzerinde Gamal'ın adam öldürme tarzının uygulandığını sanıyoruz, ayrıca suç yerinde birtakım garip durumlara rastladık."

"Nasıl yani?

Lou bir kez daha iç çekti. "Kate, galiba bu konulan yüz yüze konuşsak iyi olacak." Kalbim sanki göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atıyordu. "Öğlene kalmaz oraya varırım. Maktullerin ölümünden bu yana ne kadar süre geçmiş?" "Şerif iki gün diyor."

18

Washington, DC

içinde yüzlerce özel eğitimli ajanın çalıştığı FBI'm yönetim bürosu Adalet Meydanı'ndaki belediye başkanlığı yakınlarında, Dördüncü Cadde üzerindeki göz kamaştırıcı bir binadaydı. Burası Washington Bölgesi'ne bakıyordu ve Beyaz Saray'dan yedi cadde ötede bulunan, içi vızır vızır çalışan beş bin görevliyle tıka basa dolu olan FBI'ın J. Edgar Hoover Binası'nda bulunan genel merkeziyle kıyaslandığında ufak tefek bir yer olarak kalıyordu.

Asansöre binerek Lou Raines'in ofisine çıktım, ama ofiste kimse yoktu. Belki birkaç dakikalığına çıkmıştır ya da toplantıda falandır diye düşündüm ve kendi masama doğru gitmek üzere koridorda yürümeye başladım. Yürürken masalarında oturan birkaç ajan arkadaşın telefonda hararetli hararetli bir şeyler konuştuklarını gördüm, tam bana gelen mektuplara bakıyordum ki ajan arkadaşlar bana dönüp el salladılar. Çoğu reklam amaçlı mektuptu bunların, aralarından önemli olanları alıp,

önemsizleri çöpe attım, oradan da kahve makinesine gidip kendime koyu bir kahve yaptım.

"Tatili bitirdin mi Moran?"

Kafamı çevirip baktığımda Vance Stone'un bürolardan birinin kapı çerçevesine dayanmış bana baktığını gördüm. Stone kırk yaşlarında, çam yarması gibi bir New Yorkluydu, kollarındaki kızıla çalan tüylerle ve dikkatli bakışlı yeşil gözleriyle bana geçmişinden gelen irlandalı kanının damarlarında dolaştığı izlenimi veren bir adamdı. Aramızda geçmişe uzanan bir gerginlik vardı. 0 mükemmel bir soruşturmacıydı ve ben de onunla iyi geçinebilmek için elimden gelen iıer şeyi yapmıştım, ama Stone sonuçta hem berbat ve hem de kompleksli herifin tekiydi.

Bir düzeltmede bulunmam gerekiyordu. "Tam olarak bir tatil değildi" dedim. "Lou'nun emriydi."

Stone sırıttı. "Her neyse işte. Biz tuz madenlerinde kıçımıza kadar terlerken sen de gidip bir hafta ücretli izin yapmışsın, iyi vallahi, ne di-.. m Demek Lou'nun gözüne girmek varmış burada."

88

"Ben bu Gamal vakasında beş yıl boyunca gece gündüz çalıştıysam tatili de hak etmişimdir Stone."

Stone hâlâ sırıtıyordu. "Yok yahu, öyle mi? Demek bir tek sen çalıştın burada senden başka kim varsa kıçını kaldırmadı, öyle mi?"

Stone'un canının yine birileriyle dalaşmak istediğini düşündüm. O oltayı atmıştı ama ben de yemi kapmanıştım. Onun bu tavrı yüzünden moralimi bozmamaya çalıştım; Stone'un karşısında insanın moralini bozmaması çok zor bir şeydi. "Kahve almak ister misin?"

Stone ikramıma bir yanıt verme gereği bile duymadı. Bazı günler domuzun teki olup çıkardı. Belki de ben fazla yumuşak davranmıştım. Zaten bugünlerde de herkese epey yumuşak davranıyordum.

Stone bana doğru sahana sahana birkaç adım attı. "İdam tanıklığı yaptığını duydum."

"Öyle." Kendime bir fincan kahve aldım, masama gittim, masanın üstünde duran bazı evrakları gözden geçirdim; o sırada tek dileğim Stone'un başımdan çekip gitmesiydi, ama adam tepeme dikilmiş duruyordu.

"Bence Gamal'ın iğnelendiğini, dava dosyasının güzel bir şekilde kapandığını görmek seni rahatlatmıştır."

"Stone lütfen, rica ediyorum sana. İşim gücüm var benim. Bu konuşmayı başka bir zaman başka bir yerde yapalım, olur mu?"

Ama Stone gideceği yerde kendine bir koltuk çekip oturdu. Her ne kadar iyi bir soruşturmacı olsa da, kariyer yapacak yaşı geçmişti, bir de iki büyük soruşturmada işin başına getirilişim, onun da benim altımda kalışı yüzünden benden âdeta nefret etmişti. Bir de bizim bölümdeki tek kadın eleman bendim ve başından geçen iki başarısız evliliğin ardından adam âdeta kadın düşmanı kesilmişti diyebilirim, ikinci karısı hakkında erkeklere çirkin imalarda bile bulunuyordu: "Benim şu eski kanda altın madeni vardı, bende de şaft."

"Eee, Gamal'ı cehennemin dibine giderken görmek nasıl bir duyguydu?"

Ters ters baktım. "Söyledim sana Stone, çekil git başımdan."

"Hey, aklıma ne takıldı biliyor musun? Gamal sana Bryce cinayetle- • rini işlemediğini söylemiş galiba."

"Doğru duymuşsun" diye yanıtladım.

Stone yine sırıttı. "Çok ilginç bir durum değil mi sence? Belki ben de Bryce vakasıyla ilgili kendi görüşlerimin doğruluğunu artık kanıtlayabilirim bu arada. O gece adaletin gerçekten de yerine geldiğine dair bir soru işareti yok artık değil mi kafanda?"

Gördüğüm kadarıyla bu sohbet benim hiç de gitmesini istemediğim bir istikamete doğru gidiyordu. Rahatsızlık hissetmeye başlamıştım ve ayağa kalktım. "Lou nerede, biliyor musun?"

Stone sert bakışlı yeşil gözlerini, ceketine çevirmeden önce üzerime dikti. "Culperer Kasabası'ndaki olay yerine varmıştır. Erkenden gitme-

si gerektiğini düşünmüştü. Aslına bakarsan, sen giderken benim de seninle gitmemi istemişti. Yani duruma bakılırsa sen ve ben birlikte yola çıkacağız şimdi, ne hoş ama değil mi?"

"İsteyebileceğim en son şey de bu Stone. Senin gibi güzel bir yol arkadaşı bulamam herhalde."

"Bak ama bu arada içimden bir ses önümüzdeki günlerde birbirimizi çok daha sık göreceğimizi söylüyor."

"Öyle mi? Peki bu ne anlama geliyormuş?"

"Eh, ne anlama geldiğini sana söylediklerinde öğrenirsin" dedi Stone sanki sır

saklıyormuş gibi bir sesle. "Beş dakika sonra çatıdan bir helikopter kalkıyor. Hemen oraya gel Moran."

Her zamanki gibi, Stone'un o kendini beğenmiş ses tonu tepemi attırdı. "Sen benim amirim falan değilsin Stone" dedim. "Sen bana emir veremezsin."

Stone etrafına bakındı, sanki etrafta birileri var mı söyleyeceklerini duyan olacak mı kontrol eder gibiydi, derken sanki son atışmı yapacakmış gibi alçak sesle, "Değilim ama olsaydım ne güzel olurdu, değil mi?" dedi. "Eğer amirin olursam çok dikkat et Moran. Çünkü böyle bir şey olursa ne yapıp edip bu çifte cinayeti senin işlediğini ortaya çıkaracağım. Beş dakika kaldı, gecikme haydi."

Stone hemen asansöre doğru ilerledi. Söyledikleri karşısında hiç şa-şınnamıştım, ama sinirlenmiştim; ceketimi kaptığım gibi ben de onun peşinden gittim. Constantine Gamal vakasında birlikte çalışırken Stone, David ile Megan'ın Gamal tarafından öldürüldüğüne hiç inanmamıştı.

Daha doğrusu, onları benim öldürdüğümü düşünmüştü hep.

19

Fredericksburg'un batı tarafı, Virginia

Bell model helikopter iniş yapmadan önce havada bir daire çizdi. Pervanelerin dönme sesi kesildikten sonra helikopterden indim. Eski bir taş ocağı ya da maden gibi bir yeri andıran karla kaplı bir tarlanın ortasına inmiştik. David'in ve Megan'ın da öldürülmüş oldukları cinayet mahallini andıran böyle bir yere inmiş olmak tüylerimi ürpertmişti. Canımı sıkan bir başka şey daha vardı: Lou, Gamal'ın bir kopyasının ortaya çıktığını söylemiş ve ben de Gamal'ın David ve Megan cinayetlerini üstlenmemesini ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım. Kafama söylediği şey doğru olabilir mi acaba, sorusu takılmaya başlamıştı. Ben de bu soruyu kafamın içinden söküp atmaya çalışmıştım.

Stone kısa süren o uçuş sırasında çok az konuşmuştu, ama söylediklerini de bir türlü unutamamıştım: Ne yapıp edip bu çifte cinayeti senin işlediğini ortaya çıkaracağını.

Stone gibi birinin benim çifte cinayete işleyeceğime inanması zor bir şeydi, ama o inanıyordu. Neden benim David'i ve Megan'ı öldürmüş olabileceğimden kuşkulanıyor sorusuna yanıt ise bambaşka bir hikâyeydi.

Lou Raines'in ikimize de el salladığını gördüm ve onu karşılamaya doğru giderken aniden esen bir rüzgâr helikopterin pervanesindeki karları onun yüzüne fırlattı. Bana doğru gözlerini kısarak, "Sırası mıydı sanki, diyeceksin" dedi. "Kusura bakma seni daha ilk gününde paldır küldür buraya getirttiğim için Kate, ama bunu senin de görmen gerekir diye düşündüm." Lou arkamdan gelen Stone'a başıyla işareti ederek, "Uçuş nasıldı Vance?"

"Daha da kötülerini gördüm ben. Burada manzara ne durumda Lou?"

insanın içine işleyen soğuk havadan korunmak için üstünde FBI yazan lacivert montumun yakasını kaldırırken benim de kafamdan aynı soru geçiyordu. Beş on tane şerif aracı ile FBI araçlarının madene yakın bir yerde park etmiş olduklarını, üniformalı polislerden oluşan bir grubun etrafta durduklarını, aralarında sohbet edip ellerini ovuştur-

duklarını gördüm. Birkaç meslektaşım da bu grubun biraz ilerisinde, gruptan ayrı duruyorlardı.

Yerel yönetimden bir şerif elinde telsizle bize doğru yaklaşırken Ra-ines bize, "Burada nasıl bir manzara olduğunu şimdi ikiniz de öğreneceksiniz" dedi.

Yaklaşmakta olan şerif uzun boylu, güçlü kuvvetli, bira göbekli bir adamdı, bize birkaç adım kala parmak uçlanyla şapkasına dokundu ve kibar bir şekilde, "iyi günler efendim" dedi.

Raines, "Sizi tanıştırayım, Şerif Moby" dedi. "Şerif size anlatır. Buralarda dolaşan evsiz bir adam sabah saat yedi gibi onları arayınca adam-arıyla buraya gelip cesetleri bulmuş. Şerif, bu hanım Özel Ajan Kate Moran. Bu bey de Özel Ajan Vance Stone."

Stone, Moby'e homurdanarak bir şeyler söyledi, ben de adamın elini aktım. "Merhaba Şerif."

"Ajanlarımız bu bölgeyi biliyorlar mı?" diye sordu Moby.

"Ben pek bildiğimi söyleyemem" diye yanıtladım.

Stone başını "bilmiyorum" der gibi iki yana salladı.

Şerif parmak ucuyla şapkasını arkaya itti. "O zaman size şöyle tarif edeyim, Culperer kasaba sınırından yaklaşık sekiz kilometre batı tarafında bulunanAcrebeldesi yakınlanndayız. Burada bir zamanlar çok zengin değerli taş madeni vardı, ama taşlar biteli çok oldu." Yaklaşmakta olduğumuz maden girişine doğru elini salladı. "Burayı işleten son şirket buradan aynlalı otuz yıl olmuştur; burayı böyle kaderine terk edip gittiler."

Şerif bunları bizeciddi ciddi anlatıyordu. Zemin karla kaplı olduğu halde, sağda solda hurda yığınlanolduğunu görebiliyordum; çürümeye terk edilmiş keresteler etrafayayılmıştı; orada burada hurda halinde eski makineler duruyordu; parçalarıalınıp soyulup soğana çevrilmiş birkaç adet eski Ford kamyonunaçık kalmış motor kapakları paslı bir canavarlann esneyen ağzınıandırıyordu. Pas

içindeki kocaman bir tabelada MADEN NO 2 yazıyordu; ama tabela tabancayla atış yapanlann hedef tahtası haline gelmiştiO harfinin içinde yumruk büyüklüğünde birdelik açılmıştı.

Şerif eldivenli ellerini ovuşturdu. "Şu karolmasın, burası gözünüze daha da korkum; görünecektir. Kar geçenhafta yağmaya başladı, iki gün öncesine kadar da aralıksız yağdı."

"Bir de cesetlerden bahsetsene" dedim.

"Eskiden burada gece bekçisi olarak çalışan bir adam vardı, yaşlı biri, o bulmuş cesetleri. Adı Billy Adanıs'tır. Maden kapandığında şirket onu buraya göz kulak olsun diye bir yıl kadartuttu. Şirkettamamen kapanınca o da burada yatıp kalkmaya başladı, içkici bir adamdır."

"Yani burada mı yaşıyor?"

"Hayır efendim, ama onun gibi bir şey. Şurada bir kulübesi var, eski

den orası şirketin ofisi olarak kullanılıyordu. Ayık olduğunda, bazen eski Harley'iyle şehre iner."

Şerifin eliyle işaret ettiği yıkık dökük kulübeyi gördüm. Sekiz, on metre kadar ilerideydi, yana yatmış bir haldeydi, damından paslı bir soba borusu çıkıyordu ve eskilikten her tarafı dökülen siyah bir Harley de kapının önünde park edilmişti. "Devam edin."

"Bu sabah saat altı buçukta cesetleri bulmuş. Söylediğine göre madenin girişinden burnuna gazolin kokusu gelmiş, gidip bir bakayım demiş. Cesetleri madenin girişinden yaklaşık otuz metre kadar içeride bulmuş. Cesetlerin iç organları sökülmüş ve tanınmayacak ölçüde yanmışlar."

Birden titredim, ama beni titreten soğuk hava değildi. Cinayetler Gamal'a özgü yöntemlerle işlenmişlerdi; kurbanların iç organları boşaltılmış, doğranmış ve ceset parçaları yakılmıştı. "Kimlik tespiti yapabildiniz mi?"

Şerif Moby şapkasını çıkarıp alnını sildi. "Yapamadık. Adli tıptan gelenler birinin orta yaşlı bir erkek, diğerinin de genç bir kadın olduğunu söylediler; genç bir kız da olabilirmiş, ama adli tıp çalışması bitene kadar size bu konuda bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum."

Lou Raines beş altı metre ilerimizde bulunan maden girişine doğru, "haydi girelim" gibisinden bir baş işareti yaptı. "Hiçbir eğimin olmadığı maden, doğrudan kayaya oyulmuş. Olay yeri incelemeden arkadaşlar şimdi içeride çalışıyorlar."

Tünelin içinde kırılgan kireçtaşı duvarlara, dirseklere ve kirişli tavanı destekleyen, çürümeye başlamış tahtalara baktım. "Buraya girmek güvenli mi?" diye sordu Stone, sanki benim kafamın içini okuyormuşçasına

Şerif başını salladı. "Güvenli. Billy'nin söylediğine göre maden sert kireçtaşına açılmış, ayrıca meşe kirişler de hâlâ iyi durumdaymış."

"Sen Billy'nin değerlendirmesine güveniyor musun?" diye sordum.

Şerif omzunu silkti. "Eğer parası varsa sabahtan akşama kadar kafayı çeker, o yüzden de yaptığı değerlendirmeler biraz bulanıktır, ama bu konuyla ilgili söyledikleri bence doğru. Maden bildiğim kadarıyla delinerek açıldı."

Şerifin adamlarının tüneli aydınlatmak için seyyar bir elektik jeneratöründen elektrik kabloları çektiklerini gördüm. Giriş yaklaşık üç metre genişliğindeydi, sağ taraftaki girip çıkmaya yarayan dar bir alan dışında tünelin girişine sarı renkte olay yeri şeridi çekilmişti. Stone önden girdi, Lou da durup bana endişeli gözlerle baktı. "Umarım bu işe hazırlanabilmişsindir miço."

Lou bu lafıyla birazdan tanıklık edeceğim iğrenç manzarayı mı kastetti yoksa benim fobime mi gönderme yaptı bilmiyordum. Ben kapalı alanlardan her nefret etmişimdir. Yedi yaşındayken kız kardeşim beni bizim evin arka bahçesindeki kocaman eski buzdolabının içine yanlışlıkla kilitlediğinden beri klostrofobim vardı. Buzdolabının içinde kapalı

kalmıştım, delirmiş bir halde buzdolabının içini tekmelemiş, nefes alıp vennekte zorlanmıştım. Yanm saat sonra ağabeyim Frank çığlıklarımı duymuş, beni kurtarmıştı; buzdolabından çıktığımda fiziksel ve zihinsel olarak harap olmuş bir halde nefes almaya çalışıyordum.

Lou benim dar alanlarda çalışırken çok zorlandığımı gayet iyi biliyordu. İşte bu madendeki de böyle bir çalışma olacaktı. Ancak Lou askerlikte gördüğü eğitim yüzünden korkulara ya da fobilere karşı direnç kazanmış biriydi. Korku ve fobilere karşı direnme formülü üç kelimeyle özetlenebilirdi. Yüzleş. Dövüş. Yen. Beni Gamal soruşturmasında görevlendirdiğinde, beni fobimle yüzleşmeye zorladı; hatta beni pohpohlayıp gülümsediğini ve "Olay yerinin alt yapısını ben iyi bilirim Ka-te, ama ben seni bu vakada çalışabilecek en iyi ajan olarak görüyorum; haydi, yolun açık olsun" dediğini anımsıyorum.

Ancak her savaş kazanılacak diye bir şey yoktur ve ben de her ne kadar mücadele ettiysern de, korkumu silip atamadım. Ta en başından beri, yüreğimin güm güm attığını, avuçlarımın terlediğini, şahdarnan-nun zonkladığım hissettim. Korkularım mideme safra gibi yayılıveri-yordu. "Umarım bu işe hazırlanabilmişsindir" demekle Lou işte bunu kastediyordu.

Korkumu sanki duyumsuyormuş gibi, Lou beni kolumdan sıkı sıkı tuttu ve beni tünele soktu.

20

Mağaraya girdik, şerif el fenerini yakarken elektrik kablolarının üzerinden atladık. Tüneldeki hava daha ılık sayılabilirdi, ama sıcak denemezdi; çünkü ağzımızdan buharlar çıkmaya devam ediyordu. Kireçtaşı duvarlar birden altmış santim kadar daralmca kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Paniğe kapılıversem de yanımda biri olduğunda korkularıma hâkim olabileceğimi biliyordum. Ama yine de bu dar geçitten otuz metre içeriye girme düşüncesini benimseyememiştim. Böyle dar bir yerden geçecek oluşum aklıma gelince derin derin iç çektim ve nefes alıp verişimin hızlandığını fark ettim. Stone yaklaşık on adım kadar önümden yürüyordu; Lou yüzüme endişeli gözlerle baktı. "İyi misin miço?"

"Merak etme, bu işi becereceğim." Ama bu, kurusıkıdan başka bir şey değildi; çünkü kalbimin hızlı hızlı çarptığım, ağzımın kuruduğunu hissediyordum.

Şerif Mob benim huzursuzluğumu fark etti. "Bir şeyiniz mi var?"

"Kapalı yerler beni rahatsız eder" itirafında bulundum. "Ama yanımda birileri varsa, o kadar da zor olmuyor."

"Merak etmeyin burada bir sürü arkadaş var. Bizim ekipten üç kişi, sizden de en az altı kişi burada." Şerif el fenerini Stone'un ön tarafına tuttu; biraz ileride nemli kireçtaşı duvarları halojen lambalar parlak bir ışıkla aydınlatıyorlardı; geçit, sanki bir film seti gibi pırıl pırıldı.

Geçitte ilerlerken içim ansızın korku dolu bunaltıcı bir hisle doldu. Onun kopyası kelimeleri kafamda yankılandı. Şunun şurasında dört, beş gün önce aynı cinayet yöntemlerini kullanan bir katilin idamının infazını izlemiştim. Şimdi benzeri bir vakayla karşı karşıya olduğumuzu düşünüyorduk. Gamal gibi isim yapmış katillerin sapık hayranlarının çıkıp katilin yöntemlerini taklit etmeleri hiç karşılaşılmamış bir şey değildi.

Bir dönemecin basma geldik ve burada gözleri kör edici güçte bembeyaz bir ışık bizi karşıladı. Bir evin salonunu andıran genişlikte bir bölmedeydik, kaya duvarlar nemden parıldıyordu. Duvarlar beş, altı metre kadar yükseliyordu ve zemin küçük küçük kireçtaşı parçacıkla-rıyla kaplıydı. Güçlü halojen zemini aydınlatıyordu, burasının büyük

95

bir kısmı olay yeri şeridiyle çevrilmişti, birkaç ajan ile emniyet görevlileri olay yerinde dikkatli bir şekilde çalışıyorlardı.

Olay yeri incelemeden iki teknisyen fotoğraf çekme işini henüz bitirmişlerdi, biraz

ötedeki köşede de beyaz tulumlar giymiş diğer iki teknisyen de ellerindeki fırçalarla yerde kanıt arıyorlardı. Burnuma sert bir benzin kokusu geldi. Lou elini kaldırarak Latin Amerikalı'ya benzeyen, ayaklarının dibindeki siyah doktor çantası açık ve fularlı ve gözlüklü adamı sessizce selamladı. Armando Diaz adli tıptandı ve ağzından buharlar çıkara çıkara yanımıza yaklaştı. "Selam arkadaşlar. Sen nasılsın Kate?"

"Yuvarlanıp gidiyoruz. Senden ne haber Armando?"

Göz kırptı, ama sadece Latin Amerikalıların kırpabileceği şekilde, imalarla dolu bir göz kırpıştı bu. "Eskimo kıçına dönmüş durumdayım. Burası buzdolabı gibi yahu. Benim şansıma mıdır nedir, hep en berbat yerler bana çıkar zaten."

"Kısmet işte, ne yapacaksın" dedim. Diaz bizim en iyi adli tıp pato-loglarımızdandı ve çok çapkın bir adam olarak ün salmıştı. Dikenimsi saçları tamamen kırlaşmıştı ve sol kulağında altın küpe vardı. Ofisteki dedikodulara bakılırsa meme uçlarına da gümüş halkalar taktırmıştı. Diaz her haliyle çılgın gençleri andırıyordu. Lou da bize onunla ilgili olarak hep, "Adam işyerine deriye yapışan Speedo kayakçı kıyafeti ve üstüne de kasık bağı giyip kaykay yaparak geliyorsa, o adama 'çılgın delikanlı' denir" derdi.

Diaz benim fobimden habersizdi, ama o anda korkunç göründüğümü hissettim; çünkü nabzımın dakikada yüzün üstünde attığından emindim. Bu bölmede sayılan onu bulan bir kalabalığın olması rahatsızlığımı azaltsa da tam anlamıyla rahatlayamıyordum.

Diaz siyah çantasından güçlü bir el feneri çıkardı ve kafasıyla mağaranın orta kısmını işaret etti. "Gel bak göstereyim sana" dedi. "ikisi de şu köşede yatıyor. Ama sana şimdiden söyleyeyim; hiç de sevimli bir görüntü çıkmayacak karşına"

Lou'nun gözlerinde "aman dikkat et" gibisinden bakışlar gördüm, sanki beni çok rahatsız olacağım bir duruma hazırlıyor gibiydi. "Ne kadar sevimsiz bir manzara peki?"

Lou ağzını sanki midesi bulanıyormuş gibi buruşturdu. "Gözlerinle göreceksin."

21

Diaz'ı ve Stone'u takip ettim ve geniş bir yemek masası büyüklüğünde düz bir mermer parçasının üzerinde duranları görünce ilk şokumu yaşadım. Bunlar iki cesetten geriye kalan yanmış parçalardı.

Gördüğüm manzara karşısında donup kaldım. Sanki iki iskelet birbirlerine doğru ellerini açmış gibiydi; etler korkunç bir şekilde yanmıştı ve ikisi de tanınmayacak bir haldeydi. Son on, on beş yıl içinde bir sürü ceset görmüştüm, ama her olay yerinde içim iğrenmeyle ve acımayla dolmuştur hep. Bu seferde de farklı şeyler hissetmiyordum. Aklıma ilk gelen şey, bunlar da insan, bunların da sevenleri,

yollarını gözleyenleri var oldu. Elimi ağzıma götürdüm; yanık et kokusu mide bulandırıcıydı ve üstüne üstlük bu kokuya bir de ağır bir benzin kokusu karışmıştı.

Ne zaman yeni cinayet işlenmiş bir olay yerine gitsem kendimi hep kötü hissederim. Burada da, bu buz gibi havada, korkunçluklarla dolu kapkara sırlan hissedebiliyordum. Cesetler öylesine korkunç bir şekilde yanmışlardı ki cinsiyetlerini bile söyleyebilmek mümkün değildi. Yaklaşık yirmi santim uzunluğunda tahtadan siyah bir küçük haç iki cesedin tam ortasına yerleştirilmişti. Gözlerimi yumdum, sonra yeniden açtun ve yanmış insan kalıntıları ile haça bakarken derin derin nefes alıp verdim.

Şerif, "Ben Culperer dışındaki bir Gamal vakasıyla bundan altı yıl kadar önce çalışmıştım. Mathew ile Carol Brians'ın vakasında. Baba ve kızı taş ocağında bulunmuşlardı. O vakayı biliyor musunuz?" diye sordu.

O zamanki ekiple o vakada çalışmamıştım, ama Gamal'ın bilinen tüm vakalarına aşinaydım. "Biliyorum" dedim ve anlatmaya devam etmesini söyledim.

"Ben bu iki olay yeri arasında çok fazla benzerlikler olduğunu düşünüyorum. Eğer Gamal'ın geçen hafta idam edildiğini düşünürsek, bu da bana çok tuhaf görünüyor, işte zaten olayı sizlere bildirmemizin nedeni de bu benzerlik oldu."

"Bildirmeseydiniz daha mı iyi olacaktı?"

Zoraki gülümseyecekmiş gibi yaptım, her ne kadar bize karşı aşırı

nazik davransa da, kendi vakasına FBI'ui karışmasından pek de hoşnut görünmüyordu; zaten yerel emniyet görevlilerinin genelde pek hoşlanmadığı bir durumdu bu; ama bu şerif hoşnutsuzluğunu belli etmekten kaçınmıyordu. "Ben sizinle temas kurmanın en doğru yol olacağını düşündüm, o yüzden sizi aradım efendim."

Stone, Diaz'a, "Maktullerle ilgili olarak ne söyleyebilirsin?" dedi.

"Laboratuvara götürülene kadar fazla bir şey söyleyemem. Deri dokusunun büyük bir kısmı ile iç organlar yanıp kül olmuşlar; o yüzden işimiz zor. Kokuya bakılırsa, burada ispirto kullanılmışa benziyor. Ama etrafta bidona benzer bir şey bulamadık."

Bu olay yeri gerçekten de bana Gamal'ın cinayetlerini anımsatan tüyler ürpertici görüntülerle doluydu: Burada da iki ceset vardı; biri genelde baba diğeri de yetişme çağındaki kızı oluyordu; kurbanların etleri parçalanıyor, genellikle de bu parçalar tanınmayacak derecede yanmış oluyorlardı. Bazen de kurbanların el ve kolları öldürülmeden önce kesiliyordu. Yanmış bedenlere baktım ve daha korkunç bir ölüm olamaz, diye geçirdim içimden. Öldürülmeden önce benzoyla uyutulmuş

olmalarından başka bir dileğim olamaz. Bu tipik bir Gamal vakasıy-dı. En azından acılarının artık sona ermiş olması benim için küçük de olsa bir avuntu vesilesiydi. Eğer ölmemiş olsalardı, çektikleri acı dayanılmayacak derecede ağır olacaktı. Elimle Diaz'ın fenerini işaret ettim. "Alabilir miyim?" dedim.

"Buyurun." Diaz el fenerini bana uzattı, feneri alıp huni şeklindeki güçlü ışığını iki cesetten daha büyük olana tuttum. Erkeğin tüyler ürpertici kararmış kafatası bana baktı, derisi katran rengindeydi ve sanki dokunulduğunda dağılacakmış gibi kömürleşmiş, çenesi son çığlığını atarken sonsuza dek açık kalmıştı. Bir anda korkuya kapıldım ve aklıma gelen tek şey oradan çekip gitmek oldu. 'Tanrım" dedim içimden.

"Bu görüntü bana şu Munch denilen deli ressamın tablolarından birini andırıyor" dedi Lou. "0 delirmiş gibi dolanan şeyin ismini hatırlayamıyorum bir türlü."

"Çığlık."

Lou kafasını "evet" dercesine salladı. "Oydu işte. İnsanın aklına ölümü getiren bir tablo."

Diaz ansızın, "Kafanızı kaldırın da yukarıya bir bakın" dedi.

Kafamı kaldırıp baktım; Lou ile Stone da kafalarını kaldırıp baktılar. Bulunduğumuz bölmenin tepesinde, tavanda, ölgün bir gün ışığının içeri girdiği bir daire vardı. Burası mağaranın tavanında açılmış bir delikti. Bulunduğumuz yerden yüksekliğini hesaplayamadım; bu delik kayalarda doğal olarak mı oluşmuştu yoksa çok önce mi açılmıştı anlayamadım. Deliğin üzerinden geçen beyaz bir bulutu görebiliyordum. Bulut çekilince mağaranın içine beyaz bir gün ışığı girdi, kireçtaşı duvarları ışığa boğarken Lou Raines elini yukarıya doğru kaldırdı. "Delik

yaklaşık on metre kadar yukarıda ve yaklaşık bir metre genişliğinde. Zannederim güneş ışığı ile ay ışığı gökte bulut olmadığında bu mermer blokun üzerine dik bir açıyla düşüyor." *

Lou'nun aklından neler geçtiğini çok iyi biliyordum. Gamal'm cinayet işleme tarzları arasında bir de kurban etme ritüeli bulunuyordu. Mağaranın içine dik bir açıyla giren ışık da onun sapık beyninde böyle bir ritüeli çağrıştırmış olabilirdi. Ama Garnal öldü ve gömüldü, dedim kendime.

Tekrar cesetlere döndüm. Kafalar kapkara olmuştu; burun, dudaklar, kulaklar, yanaklar hep katranlı bir tutkalı andırıyordu. El fenerini kızın cesedinin yüzüne tuttum. Tüyler ürpertici bir manzaraydı bu; yanmış, kararmış saç tutamlan kızın alnına yapışmıştı. Kafa küçülmüştü, dişler adamınkine göre daha iyi durumdaydılar, kemikler daha az gelişmişlerdi. Ergenlik çağına gireli henüz birkaç

yıl olmuş gibiydi. "İki gün önce öldürüldüklerini mi söylüyorlar?" dedim Lou'ya.

"Otopsiye kadar kesin bir şey söylenemez" cevabını verdi. "Ama şerifin adamları tanığın ifadesine dayanarak öyle diyorlar. Tanık cesetleri bulmadan önce buraya en son kez kırk sekiz saat önce gelmiş ve geldiğinde cesetler burada değilmiş."

Tam tanıkla ilgili o anda aklıma gelen bir şeyi sormak üzereyken gözüme yerdeki bir şey taküdı. "Burada zemini gözden geçirdiniz mi?" diye sordum.

Diaz soğuktan donmuş ellerine hohladı, ellerini ovuşturdu. "Tabii ki" dedi.

"Peki ne çıktı?"

"Hiçbir şey, yanmış giysilerin dışında. Öldürülmeden önce üstlerindeki giysiler çıkartılmış ve giysiler ayrı ayrı yakılmışlar."

"Nerede?" diye sordu Stone.

"Tam şurada." Diaz biraz ilerideki duvar dibinde duran şeffaf plastikten kanıt poşetlerini başıyla işaret etti; ben de gidip torbalardan birini kaldırıp baktım. Torbanın içerisinde karman çorman bir halde kapkara giysiler duruyordu. "Buradaki işimizi bitirir bitirmez laboratuvar-' da inceleyeceğiz" dedi Diaz.

Kanıt torbasını Stone'a uzattım, tir tir titriyordum. Soğuktan titremiyordum; kendimi sanki aşın sıcağa maruz kalmışım gibi hissediyordum; içinde bulunduğum durum yüzünden titrediğimi biliyordum. Kapalı alan, yanımda birileri olmasına rağmen, beni kelimenin tam. anlamıyla çileden çıkanyordu; ancak bu kadar uzun bir süre dayanabildiğim için kendimi şanslı sayıyordum. Avucum terliyordu, ağzımın içi kuruyordu ve kalbim hızlı hızh çarpıyordu. Bir an önce buradan çıktp gitmeliyim, diyordum içimden. "Sen tanıkla konuştun mu Lou?"

Lou kafasını salladı. "Henüz konuşmadan. Bizim Billy Adanıs öyle bir travma geçirdi ki, buradaki polislerden birinin onu alıp bir bölge hasta-

nesine götürmesi gerekti. Sen de gidip onu bir yoklayıver Kate. Vance'ın bugün öğleden sonra katılması gereken bir duruşması var, benim de saat üçteki bir toplantı için hemen Washington'a dönmem gerekiyor."

"Ben kalacak mıyım?"

"Sen davayı almak ister miydin?" diye sordu Lou.

işin aslına bakılırsa, Gamal vakası üzerine dört yıl boyunca geceli gündüzlü çalıştıktan sonra bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum. "Senin başka bir seçeneğin var mı?"

"Sonuçta sen görevini yapıp bitirdin, bu vakayla ilgili olarak da sana bunu almanı emretmiyorum Kate. Ama sen Gamal'ı bulmak gibi bir işi basardın, bu yüzden de kendini yapabilecekmiş gibi hissedersen senin bu vakayı da almanı isterim. Bana kalırsa başımıza şimdi de Gamal'ın bir kopyası çıktı. Ne düşünüyorsun? Halledebilir misin?"

Hiçbir şey söylemedim. Lou, David ile Megan'ın da aynı ortam ve şartlarda öldürüldüklerinin farkındaydı ve eğer bu vakayı almayı kabul edersem duygularımın ağır basacağını biliyordu. Ama bunun yanı sıra Lou'nun tavrının ne olacağını da biliyordum: Yüzleş. Dövüş. Yen. Bölmenin içini yeniden gözden geçirdim. Cinayet yerinde kendimi hep birtakım sorularla çevirili olarak bulurdum, bir kere daha bu soru işaretleri kafamın içine doluşmuşlardı ve ben bu sorulara kafamda yanıtlar ararken fobilerimi birkaç dakikalığına daha kontrol altında tutmaya çalıştım. Kim, ne, ne zaman, nasıl? Burada nasıl bir kötülük yaşanmıştı, kim yaşatmıştı bu kötülüğü, ne zaman ve neden yaşatmıştı? Burada karşımıza çıkan bu tüyler ürpertici yapboz oyunundan ortaya bir resim çıkarabilecek durumda mıydık? Kabak yine başıma patlamıştı anlaşılan. "Eğer yapabileceğimi düşünürsem sana haber veririm."

Derken birdenbire aklıma hayati önemdeki bir şey geldi, aslında böyle bir şeyi benim daha ilk etapta düşünmem gerekirdi, ama her nedense akıl edememiştim. "Peki ya ayak izleri? Şerif burada iki haftadan beri kar yağdığını, henüz iki gün önce durduğunu söyledi."

Lou bana bir bakış attı. "Şerif de cinayetler işlenmeden birkaç saat önce kar yağışının durmuş olabileceğini düşünüyor, ama bu konuda yerel bir televizyon kanalının hava durumu programcısından onay bekliyor. Bence de katilin karda ayak izi bırakmış olması gerekir. Ama şerife göre bu esrarengiz bir vaka ve esrarengiz olmasının nedenlerinden biri de işte bu Kate."

"Anlamadım, ne demek istiyorsun?"

"Kar üstünde Billy Adams'ın ayak izlerinin dışında, iz yokmuş gibi görünüyor."

22

Dışarıya çıktığımızda olay yeri inceleme teknisyenleri ile şerifin adamlarının kanıt bulabilmek için her tarafı kolaçan ettiklerini gördüm. Lou'nun Ford Galaxy'sine doğru yürüdük. Biraz önce işittiklerimin doğru olabileceğine inanmakta zorluk çektim. "Birinin bu mağaranın içine girip sonra da dışına çıkması gerekir Lou. Buraya havadan uçarak girmedi bu katil herhalde. Bence burada başka ayak izleri olmalı."

Lou içini çekti. "Tek bir tane bile yok. Ya da belki bulacağız. Ama şu ana kadar Billy'nin ayak izlerinden başka hiçbir ayak izi bulamadık. Tünelde de Billy'nin lastik ayakkabılarınmkine benzer başka ayak izleri bulduk; adamın bir çift

ayakkabıdan başka ayakkabısı yok ve bizim de şu dakikaya kadar tespit edebildiğimiz ayak izleri işte o ayakkabıya ait."

"Eğer zeminde kar varsa, bu mağaraya girip çıkan kim olursa olsun geride ayak izi bırakması gerekir" dedim ısrar ederek.

Lou başmı "evet" dercesine salladı. "Bizim şu katil mağaranın tepesindeki o delikten geçerek aşağıya inmiş olsa bile, mermer blokun etrafında birtakım izler bulmamız gerekirdi, ama hiçbir şey yok, inan bana. Ve başka bir şey daha var."

"Neymiş?"

"Bizim Billy kulübede yatıp kalkıyor, kulübe de tam mağaranın girişinde. Ama Billy bütün gece uyanık olduğunu ve cinayetlerin işlendiği sırada, rüzgâr sesi dışında en ufak bir ses duymadığını iddia ediyor. Ne kurbanların çığlıklarını işitmiş ne de bir şey."

"Sarhoş muymuş yoksa uyuşturucu mu almış?"

Lou dondurucu soğuktan korunmak için paltosi'nun yakasını kaldırdı. "Söylediğine göre değilmiş, ama biraz içtiğini kabul ediyor. Adamın kanında ne var ne yoksa hastaneden öğrenmesini şerife söyledim. Hastaneye gittiğimizde tahlil sonuçlarını isteyebilirsin."

Araziyi gözden geçirdim. "Sence Billy'de şüphe uyandırıcı bir durum var mı?"

"Onun bu olayla zerrece ilgisi olmadığına eminim, zater onu gözlerinle görünce neden bu kadar emin olduğumu da anlayacaksın. Bu

adamın psikopat bir katil olmadığına emekliliğim üzerine iddia ederim Kate" yanıtını verdi Lou.

"Ne ayak izi. Ne çığlık. Ne kanıt. Ne de mantık var."

"İşte durum böyle" dedi Lou omzunu silkerek.

Kıvnla kıvnla önümde uzanan dar yola baktım. Arka çıkış olduğunu düşündüğüm yerden de bir yolun uzandığını fark ettim. "Arkada bir çıkış var mı?"

"Var. Oraya da baktık."

"Yeni tekerlek izlerine baktınız mı?"

Raines başını salladı. "Evet ve elde var sıfır."

"Bu çok saçma. Peki ama katil buraya nasıl girdi? Buraya helikopterle gelmiş bile olsa bir kanıt bulabilirdik."

"Biz de zaten aynısını düşündük. Ama hiçbir iz bulamayınca biz de ti kamp kaldık."

Araziyi yeniden gözden geçirdim. Maden ücra bir yerdi. Önümüzde uzanan tepelerde tek bina bile yoktu. "Burası öyle herkesin bilebileceği bir yer değil. Bence bilse bilse bir tek buranın yerlileri ile madenin işletildiği dönemde burada çalışanlar bilebilir burayı."

"Evet, ben bunu da düşündüm" dedi Lou başım sallayarak.

"Burada eskiden çalışmış olup hâlâ hayatta olan madencilerin listesini çıkarmaktan bir zarar gelmez kanısındayım. Belki şehirde bize bu konuda yardımcı olabilecek birileri çıkar" dedim.

Lou arabasına bindi. "Şirket otuz yıl önce kapanmış. Böyle bir listeyi ancak sen uğraşarak çıkarabilirsin. Bu arada sana kötü bir haber vereyim, bu vakada Stone'la birlikte çalışacaksın."

Başımdan aşağıya kaynar sular dökülüvermiş gibi hissettim. "Lou, zannederim bu konuda oturup konuşmamız gerekecek..."

"Kusura bakma Kate, ama sen elimdeki en iyi elemansın ve senin onunla birlikte çalışmanı istiyorum." Lou gülümsedi. "Ayrıca birazcık rekabetin bir zararı olmaz."

Stone'la birlikte çalışma fikri hiç hoşuma gitmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse esprisi bile moralimi bozmuştu. Ama Lou bir kere bir şeye karar verdi mi, onu kimse bu kararından döndüremezdi. "Peki bana vereceğin başka kötü haber var mı?"

"Kötü haber yok, iyi haber var, onu da sona saklamıştım. Yeni elemanımız, Josh Cooper sen izindeyken bizim bölümde çalışmaya başladı ve o da ekipte. Kendisi New Yorkludur, babasıyla birbirimizi çok eskiden beri tanırız, o yüzden bana 'Amca' falan diye hitap ederse sakın şaşırma Onu yanında bir adamla birlikte bizden önce hastaneye gönderdim. Seni de şerif götürecek. Kusura bakma, tanıştırma faslı için orada olamayacağım."

"Cooper nasıl biri?"

Lou motoru çalıştırdı. "Tam da doktorunun tavsiye edeceği tipten.

Kültürlü, yakışıklı ve seksi ya da karım onu hep böyle tanımlar. Bir de karısından boşandı. Var mı başka bilmek istediğin bir şey?"

"Ben iş açısından sormuştum."www.cizgiliforum.com "

Lou gülümsedi ve gaz pedalına bastı. "Bütün bu özelliklerinin yanında iş konusunun pek önemli olmayacağını sanmıştım, onu da sana bırakıyorum. Haydi miço, yolun açık olsun. Sonra konuşuruz."

23

Acre topu topu on beş dakika uzaklıktaydı, ama on beş dakika içinde şerif kırk tane soru sormuştu. Adam her şeyi sorgulayan gerçek bir polisti. "Federallerle çalışah çok oldu mu?" diye sordu.

"On yıl."

"Washington'lu musunuz?"

"Baltimore'luyum."

"Orada mı doğdunuz?"

"Hayır, Clarkson Hava Üssü'nde."

"Vay canına! Babanız Hava Kuvvetleri'nde miydi?"

"Bir süre için, sonra polis oldu."

Şerif bana şöyle bir baktı. "Benim babam da Clarksville'deydi, galiba beş yıl kaldı. Peki FBI'ya nasıl girdiniz?"

"Las Vegas'ta üstsüz dans etme işini bıraktıktan sonra, iyi bir emekliliğim olsun diye bu işe girdim."

Şerif bu yanıtım üzerine durup bana uzun uzun baktı. Ardından Şerif Moby'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Az kalsın yiyordum. Peki nerede oturuyorsunuz? Washington'da mı?"

Şerifin sorularına kibar kibar cevap vermiştim, ama bu kadar yeterdi, ona biraz düşünmem gerektiğini söyledim, o da istemeyerek de olsa sesini kesti. Mağaradaki o korkunç sahnelere tanıklık ettikten sonra kafamın içi çatlayacakmış gibiydi. Cinayet yerini gördükten sonra kafamda dolaşan soru işaretleri yüzünden boğulacakmışım gibi geliyordu bana: Kurbanlar kimlerdi? Birbirlerini tanıyorlar mıydı? Cinayet mahallinde neler olmuştu? Bir de o lüzumsuz, saçımı başımı yoldurtan soru kafama takılıp duruyordu: Nasıl olur da karın üstünde ayak izleri bulunmaz? Bana hiç mantıklı gelmiyordu böyle bir şey.

Seyrek aralıklarla sıralanan ve çiftlik evlerini andıran ahşap evlerin önünden

geçtikçe kafam dağıldı, ardından karayolundan çıktık ve Ac-re'ye vardığımızı duyuran HOŞ GELDİNİZ tabelasını gördüm. Burası birkaç mağaza ile birkaç resmi binanın yan yana dizildiği bir caddeden ibaret bir yerdi, bir de caddenin bir başında bir de sonunda birer kilise bulunuyordu. Herhalde maden burada çok önemli bir şeydi, diye geçir-

dim içimden. Şerif arabayı iki katlı sıvasız bir binanın önünde durdurdu. "Geldik" dedi. Çimenlerin ortasındaki bir tabelada ACRE HASTANESİ yazıyordu. »

"Sonuçta bir hastaneniz var" dedim.

"Öyle, bu arada beldenin yarışma da burası hizmet veriyor."

Kapıyı açtım. "Billy'yi sorgulanuş miydin?"

"Tam anlamıyla sorgulamadım efendim. Doğrusunu söylemek gerekirse, adam travma geçiriyordu, o yüzden de sadece on dakika kadar yanında kalabildim. Onun söylediklerini Ajan Raines'e de özetleyerek anlattım, ama umarım BiUy şimdi sakinleşmiştir, bize olan biten her şeyi anlatır."

"Sence tutarlı bir tanık mıdır?"

Şerif başıyla onayladı. "Biliyorum şişesini çok sever, ayrıca gençliğinde barları dağıtmakla ün yapmıştır, ama saçmalayan biri değildir."

"O zaman bakalım Billy bize neler anlatacak."

24

Hastanenin.lobisine girer girmez meslektaşım Mack Undervvood'u bagelini yerken ve kahve makinesinden aldığı kahveyi yudumlarken gördüm. Beni şerifle birükte görür görmez bagelini bana doğru salladı. Mack'la birkaç davada birlikte çalışmıştım, deniz kuvvetlerindendi ve tam bir gemici gibi küfrederdi. Bir keresinde, bütün bir gün ağzmdan tek kelime küfür çıkarmadan edemezsin sen diyerek onunla iddiaya girmiştim ve Mack beş dakika sonra iddiayı kaybetmişti, ben onun beş dakika bile dayanabilmesine şaşırmıştım. Beni göz kırparak selamladı. "Vay be, en sevdiğim hatunla iş yapacağım demek. N'aber ulan miço?"

"Madenden biraz önce geldiğimi düşünürsek pek de iyi olduğumu söyleyemem. Neler oluyor burada Mack?"

"Billy Adams'ı göreceğim diye iki saatten beri burada oturup beklemekten kıçıma ağrılar girdi, bunun dışında da bir şey olmadı." Mack kâğıt peçeteyle ağzını sildi, yarısını yediği bagelini elinden bıraktı ve ben Şerif Moby'yi onunla tanıştırırken

parmaklarını yaladı.

Şerif, "Durum nedir gidip bir bakayım" dedi.

"Bak buna sevinirim" dedi Mack; Moby, Acil Servis'in otomatik açılan kapılarının ardında gözden kaybolurken Mack elindeki kâğıt peçeteyi çöp kutusuna attı.

"Eee, yeni adam nerede?" diye sordum Maçka.

"Cooper mı?" Mack plastik kahve bardağını tuttuğu eliyle koridorun sonundaki kahve makinesine para atmakta olan orta boylu, kısa, siyah saçlı adamı gösterdi. "0 orada işte. Kendine kahve almaya gitti."

Cooper otuz, otuz beş yaşlarında görünüyordu, geniş omuzları vardı, mavi bir spor gömlek giymiş, ipek kravat takmıştı, bir de üzerinde gayet şık siyah bir pardösü vardı, ayakkabıları ise porselen gibi parlatılmıştı. "Sence nasıl biri?" diye sordum.

Mack bana pis pis sırıttı. "Bir şey söylemek zor" dedi. "Fena birine benzemiyor, ama bir New Yorklu olarak o kadar da uyanık biri değil gibi, ama tabii onu henüz tanımıyoruz. Bana sorarsan, ne yaptığını bilen biri. Tabii bu arada iyi de giyiniyor."

Pek öyle herkesi beğenmeyen, genelde her önüne gelenle alay eden

biri olarak Mack'ın onu böyle methetmesi şaşırtıcı bir şeydi. "Bana kalırsa sen bu adamı seveceksin Mack."

"Tabii, zaten salı günü gidip bir yerde içmeyi kararlaştırdık. Bu arada, duyduğuma göre New York ofisindeyken bir ara Stone'la birlikte çalışmışlar. Hani sana söyleyeyim dedim."

"Bak işte bu benim için önemli bir haber." Peki Lou bana neden bundan bahsetmemişti? Stone gibi biriyle çalışmak zaten yeterince zor bir işti, şimdi üstelik bir de onun eski mesai arkadaşlarından biriyle çalışacaktım. Yeni eleman elinde kahve bardağıyla bize doğru gelirken ben de ona doğru döndüm. Şimdi biraz daha yakındaydı, benden bir iki yaş büyük olduğunu tahmin ettim, ama yüzündeki çizgiler yaşını gösteren birine aitti. Kendine iyi bakmıştı; açık mavi gözlerinde çoğu kadının çekici bulabileceği bir pırıltı olduğunu gördüm. Kendinden emindi, kendine güveniyordu. Ayrıca Lou'nun karısı haklıydı, Cooper seksi bir adamdı, ama bana çok fazla kendinden emin gibi gelmişti.

Mack bizi tanıştırdı. "Kate, seni Josh Cooper'la tanıştırayım, mahallemize yeni taşman çocuk. Vakayla ilgili yeterince bilgilendirildi. Coop, bu da Kate Moran."

El sıkışırken Cooper bana oldukça güven verdi. "Ajan Moran, sizinle tanıştığıma

sevindim. Lou Raines bana sizden çok bahsetti."

Elimi güçlü bir şekilde sıktığını, ama ellerinin yumuşak olduğunu fark ettim. Bir de, sanki epey uykusuz kalmış gibi, gözlerinin altında siyah halkalar olduğunu gördüm. Lou bana onun boşanmış olduğunu söylemişti. Gece hayatı olduğunu düşündüm bir an.

"Öyle mi? iyi şeyler mi anlattı, yoksa kötü şeyler mi?" Onun beni uzun uzun incelemesinden birazcık rahatsızlık duymaya başlamıştım.

"Genelde iyi şeyler anlattı diyebilirim."

Mack alaylı bir ses tonuyla, "Seni yanlış yönlendirmişler arkadaşım. Kate çetin cevizdir. Ama ondan çok şey öğrenirsin. Ama kalkıp da sana benim terfi alamadığım için yakınıp durduğumu söylerse pek inanma. Çünkü her şeyden yakınıp durmak benim doğamda olan bir şey."

Cooper, "Zannederini siz ikiniz epey uzun bir zamandan beri birlikte • çalışıyorsunuz."

Mack kahvesini bitirirken sırıttı. "Beş yıl bence epey uzun bir zaman sayılır."

Cooper'ın gözlerinde değerlendirme yapan bir bakış yakaladım. "Demek bu sizin buradaki ilk haftanız. Nasıl buldunuz?"

Başparmağıyla ve işaretparmağıyla gözlerini ovuşturdu. "Şimdilik iyi gidiyor sayılır. Kusura bakmayın, ama dün gece geç uyuyabildim. Sabahtan beri ayakta durabilmeye çalışıyorum."

"Bence bir kadın meselesi" dedi Mack. "Korkunç bir gerçek var, bilmem biliyor musun? Seks aslında sadece kırk beş yaşın altındakiler içindir. O yüzden şu son günlerinin keyfini çıkar derim ben sana."

"Sence de öyle mi?" diye yanıtladı Cooper gülümseyerek.

Gayet ciddi, işyeri sesiyle, "Bu ekipte gece geç yatıp sabah erken kalkmalar pek mümkün olamıyor maalesef dedim.

Mack göz kırptı. "Yani Kate sana şunu demek istiyor, eğer bizim orkestrada çalacaksan uyanık olacaksın."

Cooper bana dürüst bir ifadeyle, "Bu tavsiyenizi aklımda tutmaya çalışacağım Ajan Moran" dedi. "Merak etmeyin; özel yaşantımın işime engel olmasına izin vermemeye çalışacağım. Bu arada, ses tonunuzdan çıkarabildiğim kadarıyla bu vakayı siz üstlenmişsiniz gibi geldi bana. Ben soruşturmayı Lou yürütecek

sanmıştım, öyle mi?"

"Son yarım saatten beri bu görev bana verilmiş durumda. Neden soruyorsunuz, sizce benim üstlenmem uygun değil mi?"

"Şu an için bir şey diyemeyeceğim" yanıtını verdi Cooper gözlerini benden ayırmadan. ""Ama bir şüphem olduğunda bunu doğrudan size söyleyeceğime emin olun."

Cooper'ın gayet uyanık bir taktikle beni denediği şüphesine düştüm, ama önüme attığı yemi yemedim. Bu kopyacı katil meselesinin sinirlerimi bozmaya başladığını düşünüyordum, Cooper'a karşı pek samimi davranamamamın bir nedeni de muhtemelen bu sinir bozukluğuydu. Diğer bir nedeni de onun Stone'un eski iş arkadaşı olmasıydı. Mack elinde tuttuğu boş kahve bardağını çöp kutusuna atıp suratında pis bir smtışla, "Arkadaşları böyle tatlı tatlı hizaya sokman hoşuma gitti" dedi.

Cooper'm omzunun üstünden Şerif Moby'nin otomatik kapıdan geçerek yanımıza yaklaştığını gördüm. "Billy yeterince sakinleşmiş, şimdi yanına gidip onunla konuşabiliriz" dedi.

Mack tam kapıya yönelirken şerif onu kolundan yakaladı. "Durun bir dakika, burada hepinizin öğrenmesi gereken bir konu var."

"Ne konusu Şerif?" dedim.

"Billy, Dr. Farley'a bir şeyler anlatmış, yani onu tedavi eden doktora.

"Dinliyorum" dedim.

"Doktor, Billy'nin kısa bir süre önce madende birini gördüğünü söylüyor. Yani katili görmüş olabileceğini söylüyor."

25

Bir polisi dışarıya güvenlik için koyan şerif bizi tek kişilik odalardan birine götürdü. İçeriye girdiğimizde bir hemşirenin Billy Adams'ın tansiyonunu ölçtüğünü gördük. Bakımsız beyaz saçları ve tıraşsız yüzüyle yaşlı bir berduştu. Kollarında soluklaşmış dövmeler vardı ve biz odaya girdiğimizde nemli gözlerini bize çevirdi. Hemşire işini bitirdi, Billy'nin yastıklarım kabarttı ve bize başıyla selam vererek kapıya yürüdü, "ihtiyacınız olduğunda beni çağırın Şerif. Bir de işiniz bittiğinde bana haber verin."

"Tabii Thelma." Şerif yatağın ayakucuna geçti. Billy Adams bize sessiz sessiz baş salladı; içimden bir ses bu adamın hâlâ sakinleştiricilerin etkisi altında olduğunu söylüyordu.

Şerif şapkasını çıkardı. "Seninle konuşmam gerekiyor Billy. Bu arada bu arkadaşlar da FBI'dan geliyorlar. Fazla uzatmamaya çalışacağız."

Billy'nin yüzünde bezgin bir ifade vardı; beni rahat bırakamaz mısınız, der gibi bakıyordu. "Çok kötüyüm Şerif. Canmı pek konuşmak istemiyor."

Billy bana sanki onunla yapılacak bir görüşmeye hazır olmadığı izlenimini verdi - uykulu bir hali vardı- ama elimizdeki tek kaynak da oydu, bu yüzden de sertçe, "Bay Adams" dedim, "eğer önemsiz bir şey olsaydı buraya gelmezdik. Geçen her dakika bizim için çok önemli, çünkü madende öldürülen insanların katili her kimse onu bir an önce yakalamamız gerekiyor."

Adam'ın gözleri yaşlarla doldu ve yüzünü çevirdi. "Bu konuya bir süre için girmek istemiyorum."

"Anlıyorum, iyileşebilmen için bir süre yalnız kalman gerekiyor Billy" yanıtını verdim. "Ama bazı şeyler kafanda henüz canlılığını kaybetmeden oturup konuşmanın iyi olacağını düşünüyorum. Ayrıca bu katil elini kolunu sallayarak dolaştığı sürece, cinayet işleyebilir. Senin sayende buna engel olabiliriz Billy. insanları kurtarabilmemiz için bize yardım et. Şunu bil ki bize söyleyeceklerin başkalarının hayatlarını kurtaracak önemde bilgiler olabilir."

Sözlerim bir işe yaramış mıydı, yoksa yaramamış mıydı bilmiyor-

J09

dum; çünkü BiUy yine suskundu. Travma geçiren tanıklara baskı yapmamak ve bildiklerini kendiliklerinden anlatacakları bir yol bulabilmeleri için beklemek bazen yapılabilecek en iyi şeydi; hatta bu bekleme biraz zaman alsa bile. Hem yanıtları bulabilmek için sabırsızlanıyordum, hem de başka bir taktik bulmaya çalışıyordum, bu adamı konuş-turabilecek herhangi bir şey olabilirdi, derken işte o sırada Cooper Billy'nin sol kolundaki Redsocks takımının renkleri solmuş dövmesini işaret etti. "Sen Redsocks taraftarı mısın BiUy?"

"Çok eskiden Socks'ları tutardım."

En azından onu yeniden konuşturabilmiştik, ama Cooper saçını başını yolacakmış gibi bana bakıyordu. "Artık tutmuyor musun?" diye sordu.

"Seyretmekten bıktım."

"Peki o zaman şimdi hangi hobilerin var?" diye sordu Cooper.

"Param olursa içerim, olmazsa kuru kuru otururum."

"Peki ya dün gece? Dün gece de içtin mi?"

BiUy omzunu silkti. "içtim, birkaç tane bira yuvarladım."

"Kaç tane yani?" diye sordu Cooper.

"Bir mi, iki mi?"

"Bardak mı?"

"Sürahiyle. Belki birkaç şişe de sürahi bitince içmişimdir."

"Nerede içtin?"

Bu soru üzerine BiUy bize tuhaf tuhaf baktı. "Silver Lagoon Ban'nda. Barmene sorabüirsin. Yaklaşık gece saat on ikiye kadar oradaydım."

Sanki biz onu şüpheli olarak görüyormuşuz gibi BiUy kendisini savunma ihtiyacı hissetmişti. "Ondan sonra ne oldu peki?" diyerek ben girdim lafa.

"Harley'ime binip madene döndüm. Eski ofisin önüne park ettim her zaman yaptığım gibi."

BiUy yine susmuştu; bu sefer, "Peki madene döndüğünde ne oldu?"

"Uyumaya çalıştım. Ama içki içtikten sonra prostatım azıyor, tuvalete kalkma ihtiyacı hissetmeden birkaç saatten fazla uyuyamam. Kapının hemen dışında eski bir kova var, işimi ona hallederim, işte geceleyin üç ya da dört kez yataktan kalkıp oraya gidip geldim. Son kez-kalktığımda saat yaklaşık beş buçuktu, tşte o zaman oldu."

Yine sessizlik. "Peki ne oldu?"

"Benzin kokusu duydum. Bu da bana çok tuhaf geldi, çünkü daha önce madenden koku geldiğini hiç duymamıştım; bunun üzerine el fenerimi alıp madene girdim."

"Devam et" dedim hemen.

"İşte cesetleri de o zaman buldum. Ben oraya gittiğimde cesetler hâlâ yanıyorlardı, üstlerinden duman tütüyordu."

Billy'nin gözleri yaşarmaya başlamıştı. Sorularımıza cevap verebil-

mek için yorulmuştu, omzuna elimi koydum. "Sağ ol Billy. Gayet iyi gidiyorsun."

Birazdan kendisini tutamayacağını görebiliyordum; gözleri iyice dolmuştu; ama

ben bu süreci sekteye uğratmak istemiyordum. "Madene girdiğinde gözüne olağandışı herhangi bir şey çarptı mı? Mesela karanlıkta hareket eden herhangi bir şey gördün mü? Dikkatini çeken bir şey oldu mu?"

"Han'fendi, ne bir şey gördüm ne de işittim."

Kafam karışmıştı. Dönüp şerife baktım, şerif de bana bakıp omzunu silkti. Tekrar BiUy'ye döndüm. "Duyduğum kadarıyla doktora madende birini gördüğünü söylemişsin."

"Evet ama onu bu sabah görmedim. Üç gece önce görmüştüm."

"Demek ben yanlış anlamışım. O zaman bana kimi gördüğünü ve nasıl gördüğünü anlat Billy."

"Akşam beş sularıydı, yani hava kararmak üzereydi, ben de o sırada madenin girişinden çıkan siyahlar giymiş bir adam gördüm. Bazen buraya çevrede oturanlar fare, opussum falan vurmaya gelirler, ama bu adamın gördüğüm kadarıyla elinde silah falan yoktu, ayrıca onu daha önce hiç görmemiştim."

"Peki ne yapıyordu?"

"Söylediğim gibi, sadece madenden dışarıya çıkarken gördüm. İçeride ne yaptığını artık bilemem. Tam o sırada hava karanyordu, ben de pek iyi göremiyordum, ama sanki bir anda gözden kaybolup gitti. Ertesi sabah madene girip baktım, ama olağandışı bir şey görmedim."

"Yok olup gitti mi?"

"Evet, aynı hayalet gibi. Yani bana öyle geldi. Ama maden hurdalıktır. Belki adam hurdalardan birinin arkasına falan geçmiştir, ben de o yüzden onu görememişimdir."

"Madende ne kadar sıklıkla başkalarını görürsün?"

"Öyle çok sık değil. Yılda birkaç kere."

"Bu adam nasıl birine benziyordu?"

"Söylemek çok zor, dedim ya öyle çok net görmedim. Ama orta boy- • luydu diyebilirim, siyah saçlıydı. Hani şöyle yuvarlak çizgileri vardı."

"Tek hatırladığın bu mu?"

"Evet Han'fendi, hepsi bu."

"Peki o seni gördü mü?"

"Beni gördüğünü hiç zannetmiyorum. Kulübeye bakmadı."

"Peki bir ressam getirsek, bu adamın resmini ressama çizdirtebilir misin?"

"Herhalde çizdirtebilirim." Billy'nin sesi gergindi, kendinden pek emin olmayan bir tonda çıkmıştı. "Han'fendi, artık başka bir şey konuşmak istemiyorum... Yani şimdilik."

Billy elinin tersiyle gözlerini sildi. Çok yorulduğu her halinden bel-

liydi. Şerifle göz göze geldik; şerif, Billy'ye döndü ve "Pekâlâ" dedi.

Şerif, "Sonra yine konuşuruz Billy. Sen biraz dinlen şimdi, duydun mu?"

"Dinlenmeye çalışırım."

Ben gitmek üzere kalktım. "Yardımlann için sağ ol Billy. Biliyorum çok zor bir gün geçirdin, ama bugün ressamımız buraya gelse, sen dinlendikten sonra, olur mu?"

"Olur Han'fendi."

Bunun üzerine şerif odadan çıkıp hemşireyi çağırdı; ardından biz de oradan ayrıldık.

"Peki o zaman Washington'a neden tayin oldun? Terfi mi ettin yoksa?"

Kiralık, yeşil Ford Taurus'la beni Washington'a götürürken Cooper'a pat diye soruverdim. Mack Undervvood hastanede kalmıştı ve Billy Adams'tan robot çizim alındığında bizimle temasa geçecekti. Interstate 95 karayolundaydık, VVashington'a yarım saatlik bir yolumuz kalmıştı, bu arada son otuz dakika boyunca mağara cinayetleri dışında hiçbir şey konuşmamıştık, bu yüzden de artık konuyu değiştirmenin gerektiğini düşünmüştüm.

"Aslına bakarsan Washington'a gelmek isteyen ben değildim, ama o da başka bir hikâye" yanıtını verdi.

Tam Cooper'a cevap vermek üzereyken cep telefonumdan bip sesi geldi. Ekrana mesaj sembolü çıkmıştı. "Şuna bir bakayım" dedim.

"Önemli değil. İşine bak."

Mesaj servisinin çağrı düğmesine bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Bayan

Morun, ben Lucius Clay. Eğer beni hemen arayabi-lirseniz çok memnun olacağım. "

Bu mesaj beni şaşırtmıştı. Greensville'deki cezaevi müdürünün neden benimle görüşmek istediğini merak etmiştim.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Cooper.

Başımı salladım. "Sonra birini aramam gerekecek. Bu arada, özel hayatına burnumu sokmak istediğimi falan düşünme sakın."

Cooper gülümseyerek yanıt verdi. "Böyle bir şey düşünmemiştim zaten. Ekibe yeni gelen birini herkes tanımak ister, bu da çok doğal bir şey."

Gülümsediğinde onu çok çekici bulduğumu kendime itiraf etmek zorunda kalmıştım. Parmak boğumlarının boksörlere özgü bir biçimde yaralı olduğunu, bir de kendini çok iyi kontrol ettiğini fark ettim. Şimdi yüzüne biraz yakından bakınca burnunun bir zamanlar kırılmış olduğunu gördüm; kırık kemiğin tam olarak kaynayamadığı çizgi üzerinde çok küçük bir iz vardı. Ama bu da ona biraz çekici bir hava veriyordu. "Lou bana babanın eski arkadaşı olduğunu söyledi."

Cooper başmı salladı. "Birlikte büyümüşler, dostlukları da ömür bo-

yu sünnüş. Lou evimize o kadar çok gelirdi ki, ona bazen ikinci babam gözüyle baktığım bile olurdu."

"O kadar yakın mısınız birbirinize?"

Cooper, "Öyle denebilir" dedi. "Hani dost olduğumuzu söyleyebilirim. Lou benim amcam gibidir. O çam yarması gibi cüssesinin altında altın gibi bir kalbi vardır onun."

Ne dernek istediğini çok iyi biliyorum."Washington'a tayin olman için sana torpil yaptı mı?"

Cooper biraz gücenmiş gibiydi. "Böyle şeylerden pek hoşlanmam, ayrıca Lou'nun da tarzı değildir. Bence herkes hak ettiğini elde etmeli."

"Peki ama VVashington'a neden tayin oldun ki? Yükselmene yardımcı olur diye mi?"

"Hayır, mesele o değildi" dedi Cooper. Ama herhangi bir açıklama da yapmadı; bunun yerine kafasını camdan dışarıya çevirdi, ben de hiç konuşmadım, böyle sessiz sessiz, aramızdaki gerginliği hissede hissede karayolunda ilerledik.

İçimden, herhalde söylemek istemediği bir şey var, diye geçirdim. Her nedense onun buraya kariyer yapmak için geldiğine inanmamıştım. Beş on dakika sonra VVashington'a girdik, düğün pastası şeklindeki Kongre Binası artık karşımızdaydı, derken Cooper, "Lou bana senin Gamal vakasında çalıştığını söyledi. Yüzünü o zaman basında çıkan haberlerden hatırlıyorum."

"Demek çok meşhur olmuşum, ama galiba o sıralarda kamuoyunun çok gündeminde olan bir konuydu bu."

"Uzun bir süre boyunca bir vaka olarak kaldı. Lou bana senin David Bryce'la nişanlı olduğunu söyledi."

"Megan'la birlikte bir hafta önce öldürülmemiş olsaydı evlenmiş olacaktık" yanıtını verdim. "Lou sana sadece bu kadarını mı anlattı?"

"Birazcık daha fazlasını anlatmıştı galiba."

Yüzüne şöyle bir baktım, "Önemli değil Cooper, bana söyleyebilirsin" dedim.

Cooper isteksiz isteksiz konuştu. "Lou, Gamal'ın olayları kişiselleş-tirdiğini ve David ile kızım çevresindeki çemberi daralttığın için öldürdüğünü söyledi. Gamal seninle hem alay etmek, hem de onu yakalamaya çalışmanı sana ödetmek istemiş. Çok üzgünüm; ama eminim David ile kızının öldürülmeleri seni çok sarsmıştır."

Hem de nasıl,demek geçti içimden. Gamal'ın David ile Megan cinayetini işlemediği iddiasını Lou, acaba Cooper'a söylemiş miydi, merak etmiştim. "Görünüşe bakılırsa Lou sana çok şey anlatmış."

Adalet Meydanı'na girdik, Cooper frene bastı. Ford tekerleklerini gıcırdatarak baş aşağı yer altı otoparkına indi. Cooper, "Lou'nun bana bunları iyi niyetle anlattığından adım gibi eminim" dedi.

Lou'nun Cooper'a hakkımda bu kadar çok şey anlatmasına kızmam

gerekir miydi bilemiyordum, ama çok da hoşuma gittiğini söyleyemezdim. "Senin Billy'nin sorgulamasına karışman gibi yani."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Cooper.

Ciddi bir sesle, "Billy'yi konuşturmakta gayet başarılıydın, ama gelecekteki sorgulamalarda ya da görüşmelerde kafamla sana işaret vermemi beklemeden böyle bir şeye başlamamanı rica edeceğim."

Cooper hiçbir şey demedi, sanki onunla alay ediyormuşum gibi bir hisse kapılmıştı; otoparka girmiş, arabayı park edecek bir yer ararken ileriye doğru

bakıp kafasını "peki, olur" der gibi salladı. "Arabayı park edecek yer ararken de senden izin almam gerekiyor mu Ajan Moran, yoksa kendim bulsam olur mu?"

"Alınganlığın sırası değil Cooper."

"Yani ben şimdi inisiyatifimi kullandığımda beni alınganlıkla mı suçlayacaksın?"

Cooper tam arabayı boş bulduğu bir yere yanaştırırken cep telefonum çalınca, buna cevap veremedim. Bu sefer telefondaki Armando Diaz'dı. "Kate, benim en favori FBI hatunum nasılmış bakalım? Ben de seni arayıp duruyordum bebek."

FBI'ın kadın çalışanları Latin Amerikalı Armando'nun en favori hatunu olmaktan asla kurtulamazdı. "Alt kattaki park yerine park etmek üzereyiz. Hayrola Armando?"

"Zannederim maktullerden birinin üzerinde kimliğini belirleyebileceğimiz bir şey buldum."

"Bakıyorum çok hızlısın."

"Eğer insan dâhiyse, hemen çözüyor böyle şeyleri bebek."

"Ne buldun peki?"

"Beş dakika içinde laboratuvarda buluşalım. Galiba bu sefer şansımız yaver gidiyor."

27

"Yakından bak" dedi Diaz.

Diaz, Cooper ve ben bodrum kattaki laboratuvardaydık. Beyaz önlükler giymiş birkaç teknisyen masalarına oturmuş çalışıyorlar, bizimle hiç ilgilenmiyorlardı. "Ben bir şey görmüyorum" dedim elektron mikroskobunun merceklerinden bakarken.

Diaz, "Bak odaklamayı nasıl kullanacağını sana göstereyim" dedi ve düğmeyi ayarladı, derken belli belirsiz görebildiğim, yan yana sıralanmış bir sürü rakam beliriverdi önümde. Sanki bir fişin üzerindeki sayılara bakıyor gibiydim. Fiş de iyice yanmıştı ve oryinal renginin ne olduğunu söyleyebilmek imkânsız gibiydi, ama elektron mikroskobunun altında, ölgün rakamlar bir anda canlanıvermişti.

"Rakamları şimdi görebiliyor musun?" diye sordu Diaz.

"Evet, görebiliyorum."

"Fişin tamamına yakım yanmıştı, rakamlar da okunamıyordu. Kimyasallar

kullanarak ancak bu kadarını ortaya çıkartabildik."

Harf ve rakamlara baktığımda şöyle bir şey okudum: M442379.

"Ne fişi bu?"

Diaz, "Ben bunun kuru temizlemeciye ait olduğunu düşünüyorum. Kızın eteğinin içine iğneyle tutturulmuştu. Hani bilirsin kuru temizlemeye bir giysi verdiğinde bir fiş iliştirirler, sonra da genelde bu kâğıdı sökmeyi unuturlar. Bence rakamları karşılaştırarak bunun hangi kuru temizlemeciye ait olduğunu bulabiliriz."

Cooper'ın da mikroskoba bakabilmesi için gözümü mercekten ayırdım ve Diaz'a dönüp kuşkuyla baktım. Diaz yakışıklı bir adam olmasının yanı sıra, vücudunu saran Speedo kayak giysisi giymediğinde de tiki giyinen bir adamdı: bugün değişiklik olsun diye kırışık haki kumaştan pantolon, beyaz spor gömlek giymiş ve altın sarısı ipek kravat takmıştı. "Sen giysilerini ne kadar sıklıkla kuru temizlemeye veriyorsun Armando?"

Sırıttı. "Çok sık değil. Pahalı da ondan. Elbiselerimi yıkama işini karım yapar."

"Senin karın da mı var? Hiç bilmiyordum da."

116

Diaz sırıttı. "Şaka yapıyorum yahu. Yoksa kıskandın mı bebek? Kız arkadaşım, ama ben karım diyorum. Şimdilik birlikte yaşadığım biri. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, pek de öyle uzun sürecek bir şeymiş gibi görünmüyor. Zannederim yeni bir aday için ilan verip başvurularla mülakatlar yapmam falan gerekecek."

"Her neyse. Washington'da kaç adet kuru temizlemeci olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Bence yüz tane falan olmalı."

"Yüzlerce yani. Eğer işin içine New York da girerse, o zaman binlerce var demektir. Bu bahsettiğimiz yerler giyim kuşamına önem veren yüz binlerce -hatta milyonlarca da diyebiliriz- askeri personelin, üniformalı devlet memurlarının, FBI çalışanlarının, giyinmeye çok meraklı politikacıların, lobicilerin, hukukçuların yaşadığı bir bölge, tabii bu arada özel şirketlerin ofislerinde çalışan milyonlarca kişiyi saymıyorum. Washington kuru temizleme konusunda Amerika'nın en önde gelen şehri olmasa da, New York ve Los Angeles'ten sonraki şehüdir."

Diaz omuz silkti. "Tamam, ama en azından elimizde bir şey var Kate. Eğer bu numarayı hangi kuru temizlemecinin kullandığını bulabilirsek müşterinin adına da ulaşabiliriz."

"Galiba ben daha da fazlasını bekliyordum" dedim düş kırıklığımı belli eden bir sesle. "Ve hemen bulmak isterdim. Buradan yola çıkarsak, numaranın hangi kuru temizlemeciye ait olduğunu arayıp durmaktan başka bir iş yapamayız."

Diaz umursamaz bir yüz ifadesiyle omzunu silkti. "Tamam, demek fazlasıyla iyimsermişim. Keşke sana, umarım bu ipucu önümüzü açar falan deseydim. Ama ben şu son üç yıl içinde, kuru temizlemecilerin giysilere taktıkları fişlerin iki vakada maktullerin kimliklerini aydınlatmaya yaradığını gördüm. Tabii bu arada, o fişler bunun gibi yanmamışlardı, ama yine de önümüzü açtılar ve bence önemli olan da bu. Ve bunun yanı sıra, son iki vaka sırasında gerekli olduğu için bütün kuru temizlemecilerin bir listesini çıkarmıştım, şimdi onları arayıp fikir danışabilirim. Hani, hemen bulmak isterdim, demiştin ya." Diaz göz kırpıp-bana gülümsedi. "Senin için, eğer gerekirse, bütün gece bu iş üzerinde çalışırım. Sen de bana katılmak ister misin?"

Cooper gözlerini mikroskobun merceklerinden ayırdı, bana doğru baktı ve Diaz'ın önerisini işittiğinde gülümsedi.

"Çok isterdim, ama benim de bir sürü işim var Armando" dedim. Kadınlara bu kadar düşkün bir adam görmemiştim doğrusu; elimde olmadan gülümsedim. Tabii bu arada kızın etekliğinde kalan o kuru temizlemeci kâğıdının çok eski olma olasılığını da söylemem gerekiyordu. Eğer öyleyse, elbisenin sahibini bulma umudumuz iyice azalırdı. Bir başka konu da, bir sürü kuru temizlemecinin aynı türden fiş kullanıyor olmasıydı. Ayrıca biz bu kuru temizlemecinin Washington ile New York

ve çevresindeki bir yerde bulunacağını, varsayıyorduk, aslında ülkenin herhangi bir yerinde olma olasılığı da mevcuttu. Heyecanlanabilmem için fiş koçanından çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bütün bunları Diaz'a anlattım. "Bu arada kayda değer başka bir şey buldun mu?"

"Haçın üzerinde parmak izi olmadığı kesin, ama kızın tırnaklarının içinde birtakım siyah giysi parçaları var. Bunlann cinayetle bir ilgisi olabilir, olmayabilir de. Ama henüz işin başında sayılırız. Daha alınacak çok yol var."

"Peki ya cesetlerin üzerlerindeki izler?" diye sordu Cooper.

Diaz, "Onun üzerinde de çalışıyoruz. Yanmış deriyi yumuşatmak için sabun kullanmayı seviyorum, ama içimden bir ses maktullerin elleri aşırı derecede yandığından parmak izlerinin kalmayacağını söylüyor."

Parmak izinin bulunamaması demek, kayıp kişiler listesine girilmesi, bu iki maktulün DNA'larına göre tasniflerinin yapılması demekti. Yani, daha da zor bir işti.

Son günlerde kaybolan kişilerin listesini bir gözden geçirmeyi düşündüm.

"Hepsi bu mu yoksa canımı biraz daha sıkmak mı istiyorsun?"

"Evet, bir şey daha var." Diaz masasının üzerindeki kâğıt tomarlarının arasında bir şeyler arandı, derken üzerine notlan aldığı bir kâğıt parçasını bulup çıkardı. "Mack Undemood madendeki çalışmasını bitirdiğini söylemek için on beş dakika önce aradı. Aramızda kurbanların ölüm saatlerinin ne olabileceğini konuştuk, o da yerel televizyon kanalındaki hava raporlan sunucusunun bölgedeki kar yağışının bizim şu tanık Billy Adams'ın cesetleri bulmasından iki saat önce durduğunu onayladığını söyledi. Mack sana bir mesajı iletmemi istedi."

"Ne mesajı?"

"Diyor ki, Billy'nin ayak izlerinin dışında tek bir tane bile ayak izi bulamamışlar. Bu durumu sana şöyle açıklamamı istedi: Billy dışında o mağaraya her kim girmişse, havadan uçarak girmiş."

Saat akşam altı sulanydı ve ben kantinde Cooper'la oturmuş, berbat bir cafe latte'yi yudumluyor ve yağmurun ıslattığı camlara bakıyordum.

"Senin canın sıkkın" dedi Cooper kahvesini karıştınrken yumuşak bir sesle.

"Sıkkın olması da gerekmez mi?" dedim. "Tek bir- tane bile ayak izi bulunamıyor. Bu da çok mantıksız geliyor insana."

"Zanlı daha sonra kan süpürmüş ya da izleri yalanış bile alabilir" dedi Cooper. "Olmaz diye bir şey yok bence."

"Doğru, ama böyle bir şeyi yapmak için uzun bir süre uğraşmak ge-

rekir. Daha önceden bir sürü hesap kitap yapılmış olması gerekir. Ayrıca süpürülmüş olsa geriye süpürge izleri kalır, ama olay yeri inceleme hiçbir şey bulamadı."

"Peki senin akla yatabilecek bir önerin var mı Ajan Moran?"

İçimden bir ses Cooper'ın topu bana attığım söylüyordu. Fincanımı masaya koyup karşımda duran Cooper'a uzun uzun baktım. "Henüz yok. Laboratuvardayken fazla bir şey söylemedin."

"Fazla konuşmamı istemediğini zannettim de ondan bir şey demedim."

Tuş!"Senin New York'tayken Stone'la birlikte çalıştığını duydum."

Cooper kafasını sallayarak onayladı. "Üç yıl. Bir yıl da aynı bölümde çalıştık."

"Aranız iyi miydi?"

"Gayet iyiydi. Stone iyi bir soruşturmacıdır. Azimlidir, kararlıdır. Aynı Doberman gibidir, işin ucunu hiç bırakmaz."

"Ona hayranlığını böyle mi ifade ediyorsun?"

"Ben yiğidin hakkını yiğide veririm."

"Zannederim ikiniz eski dosttunuz."

Cooper duvardaki saate baktı, kahvesini bitirdi ve ayağa kalkıp soruları yanıtsız bıraktı. "Gitmem gerekiyor. Galiba yarın sabah görüşeceğiz."

Gayet rahat hareketlerle paltosunu omzuna attı ve kapıya doğru yöneldi. "Ayrıca merak etmene de gerek yok Ajan Moran, geç yatmamak için elimden geleni yapacağım."

28

Angel Körfezi, Virginia

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve ben o akşamüstü saat yedide evime varabildim. Angel Körfezi'ne doğru arabamla giderken fırtınanın çıkmak üzere olduğunu, siyah bulut kümeleriyle, sanki her an dünyanın sonu gelecekmiş gibi gökyüzünün karardığını görmüştüm. Bir benzincide durup ev için biraz market alışverişi yaparken feci bir gök gürültüsüyle birlikte buz gibi de bir yağmur yağmaya başlamıştı, arabayı evin önüne park edip koşar adımlarla eve girerken yağmur aynı hızla yağmaya devam ediyordu.

Bir hafta içinde ilk kez gerçek bir açlık hissediyordum. Sanki beş kilo vermiş gibiydim, aslında hiç de fena sayılmazdı, ama kan şekerim düşmüştü ve enerji seviyemin aşağılarda dolandığını hissedebiliyordum. Mikrodalga fınmn içine bir tane Zesto Maryland tavuk atıp tele-sekreteri dinlemeye başladım.

Lucius Clay yine aramış ve benden onu işyerinden aramamı istemişti. Kalkıp onu arayacak zamanı bir türlü bulamamıştım. Clay ev numa-rasını bırakmamıştı, o yüzden de Greensville Cezaevi'ni arayıp kim olduğumu açıklamak durumunda kaldım. Telefona çıkan resepsiyondaki sekreter cezaevi müdürünün işten çıktığını, evine gittiğini söyledi.

Şimdi kalkıp ev telefonunu istemenin boşuna bir çaba olacağını düşünüp ona bir mesaj bıraktım, "Cezaevi müdürüne Kate Moran'ın ara dığını ve yarm tekrar arayacağını söyleyin."

"Peki Han'fendi. İyi akşamlar efendim."

Telefonu kapattım ve mikrodalga fırından yemeğimi çıkardım. Ayak izlerinin bulunamaması hâlâ canımı sıkıyordu. Zanlı ya da sanlılar, ayak izlerini bir şekilde ortadan kaldırmışlardı. Cooper doğru söylüyordu: Peki ya izleri süpürdülerse veyahut da izleri birtakım yöntemlerle erittilerse? Ama böyle bir şeyi yapmak hem belli bir zaman alır hem de büyük bir enerji sarf edilmesini gerektirirdi; geride hiçbir iz bırakmadan oradan çekip gidebildiğine de inanabilmek çok zordu. Tavuğumu yemeye tanı başlamıştım ki cep telefonum çaldı. Ekranda beli-

ren numaradan kimin aradığını anlayamadım, telefonu açtım. "Bayan Moran! Ben Lucius Clay."

Clay'in beni bu kadar çabuk aramasını'hiç beklemiyordum, bu yüzden de sesini duyunca çok şaşırdım. "Biraz önce cezaevini aradım, bana sizin çıktığınızı söylediler. Size bir mesaj bırakmıştım, aldınız mı?"

"Hayır, Bayan Moran. Bir şansımı deneyeyim diye sizi öylesine aramıştım. Size daha önce de cep telefonunuzdan ulaşmaya çalıştım."

"Evet, aradığınızı gördüm. Acil bir durum muydu Sayın Müdür?"

"Eh, acaba karşı karşıya oturup konuşabilir miyiz Bayan Moran?"

Clay'in ses tonunda bunu söylerken bir ikirciklenme sezdim. "Eğer Gamal vakasıyla ilgiliyse, omzum iyileşiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim, ama aslında ben başka bir konu için sizi aramıştım."

Clay'm benimle başka hangi konuyu oturup konuşacağını kafamda canlandıramadım. "Konu nedir peki?"

"Eğer sizin için bir mahzuru yoksa, bir yerde buluşsak."

"Ne zaman?"

"Bu gece uygun olur mu?"

Cezaevi müdürünün sesinin çok tedirgin çıkmasına şaşırmıştım, ayrıca sanki "sakın kimse duymasın" der gibiydi bunu söylerken. "Şu anda çok yorgunum Bay Clay. Yarını beklesek olmaz mı?"

"Yarın sabah erken saatte önemli bir konferans için New York'a uçuyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu gece sizin mahalleye yakm bir yerden

geçeceğim. Arkadaşlarla briç oynamaya gidiyorum, belki siz de uygunsanız diye düşündüm."

Cezaevi müdürü evimin adresini nereden biliyordu? Ayrıca telefon numaramı nasıl bulmuştu?Bu iki soruyu şimdilik kafamın bir köşesine attım. "Briç oyununuz saat kaçta?"

"Dokuzda. Sizin oturduğunuz yerden yaklaşık sekiz kilometre ötede Jasper Johnson diye bir yer var, orada."

"Orayı biliyorum."

"Sizinle orada saat sekiz gibi buluşabilirim. Kahvesi pek iyi sayıl-' ınaz, ama cevizli çikolatalı pastası oraya kalkıp gelmeye değer diye düşünüyorum."

"Saat sekizde orada olmaya çalışacağını. Peki ama bana bir de konunun ne olduğunu söyleseniz?"

"Sizinle bu konuyu yüz yüzeyken konuşmayı tercih ederim Bayan Moran. Geç kalmanız halinde aramanız için size cep telefonumu vereyim."

29

Cezaevi müdürünün telefonu yüzünden tavuğumu yiyecek zaman bulamamıştım. Peki ama bu adam benimle ne konuşacaktı, ayrıca benimle konuşurken ses tonu, neden gizli kapaklı bir iş yapıyormuş gibiydi? Bir türlü gevşeyemiyordum; kafam karmakarışıktı ve kafamın içi zonklamaya başlamıştı. İki tane Tylenol aldım, buzluktan biraz buz çıkardım. Buz parçalarını plastik bir torbaya sardım, yatak odasına gittim, yatağa uzanıp buz torbasını alnıma koydum. Ben orada yatarken, eriyen buzun suyu da yastığıma damlamaya başladı, işte o sırada yatağın altında duran bir karton kutunun ucu gözüme çarptı.

David ile Megan gömüldükten sonra onların eşyalarını atmaya bir türlü cesaret edememiştim, bu yüzden de fotoğraflarını ve bazı özel eşyalarını karton kutular içinde saklamıştım. Doğruldum, buz torbasını bir havluyla bağladım, karton kutuyu çektim ve kutunun kapağını açtım. Deri kapaklı albümlerin üzerinde bir tane taşınabilir CD çalar ile Megan'ın çok sevdiği CD'lerden oluşan bir koleksiyon vardı; David CD çaları bir yaz günü Montreal'e yaptığımız bir gezi sırasında Megan için almıştı. Megan'ın en sevdiği Slipknot CD'si hâlâ CD çaların içinde duruyordu. CD çalan aldım, kutudan çıkardığım yeni pilleri taktım ve düğmesine basıp çalıştırdım.

Rock müziğiydi, şeytan maskesi gibi maskeler takmış birkaç çılgın adamdan oluşan bir grup şarkı söylüyordu, benim ya da David'in seveceği türden bir şey değildi bu, ama Megan'ın kuşağının delirdiği türden bir müzikti ve ben gençlerin çocukluktan çıktıklarım böyle müzikleri dinleyerek kanıtlamaya çalıştıklarını düşünürdüm hep. Müzik çalarken, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağıya

süzüldüğünü fark ettim, bu müziğin Megan'ın odasından gümbür gümbür gelişi canlandı gözümde; sanki Megan yatıya çağırdığı kız arkadaşlarıyla o sırada odasındaydı. Bunun kendime eziyet etmekten başka bir şey olmadığını biliyordum, bu yüzden de CD'yi kapattım.

Zaman zaman, resimlere baktığımda ya da Megan'm müziklerini çaldığımda canım oturup hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Niye kendime böyle eziyet edip duruyorum ki? Bu soruya verilebilecek en basit

yanıtın arada sırada insanın sevdikleri için ağlamaya duyduğu ihtiyaç olduğunu düşündüm; insan olduğumuzu ve bizi ta iliklerimize kadar titreten ölümü kendimize zaman zamaifı hatırlatmamız gerekiyordu. İşte bu da öyle anlardan biriydi.

Ama bana en çok koyan da Stone'un acımasızca ettiği laf olmuştu. Ne yapıp edip bu çifte cinayeti senin istediğini ortaya çıkaracağım.

Stone'un benden hiç hoşlanmadığı çok açıktı. Ama onu benim gözümde tehlikeli kılan da onun gerçekten de benim iki kişiyi öldürdüğüme inanmasıydı. Onun neden benden şüphelendiğini işyerindeki dedikodulardan öğrenmiştim: David vasiyetinde bana mülk ve para bırakmıştı. Aslına bakılırsa Gamal'ın işlemiş olduğu diğer cinayetlerle karşılaştırıldığında David ile Megan cinayeti arasında birtakım tutarsızlıklar mevcuttu. Tabii bir de onların öldürüldüğü o üç saat zarfında ben arabayı otobanda bir kenara çekip uyuduğum için cinayetler esnasında nerede olduğumu da kanıtlayamıyordum. Bir de bir başka gerekçe vardı.

Ben David'i öldürmekle tehdit ederken Stone duymuştu.

30

David ile ben düğünümüzü en ince ayrıntısına kadar planlamıştık; nikâhımız bir mahalle kilisesinde mütevazı bir törenle kıyılacaktı, sonra da çok sevdiğimiz bir yer olan Blue Peppercorn Restaurant'ta az sayıda dostumuzun katılımıyla bir yemek yiyecektik; burası da öyle şatafatlı bir yer değildi, ama yemekleri çok güzeldi, özellikle de et ve balık yemeklerinin tadına doyulmazdı.

Bir düğünün yoğun bir koşuşturmaca içindeki haftaları, azalan zaman, bozulan sinirler, milyonlarca ayrıntıyı son anda halletmeye çalışmak yüzünden tehlikeyle doludur. Annemin bir lafı vardı, Düğün hazırlıkları insani öldürür, derdi. Düğün, insanların güle oynaya eğlenerek bir evliliği kutlama amacından bazen çıkıp bir kâbusu da dönüşebilirdi, işte o hafta sonu da öyle olmuştu.

Elimde koca bir listeyle beş gün boyunca koşuşturup kilisedeki nikâh işlemlerini de yaptıktan sonra, David'le birkaç arkadaşı son dakikada New York'a bekârlığa veda partisine gittiler. David'le arkadaşlarının kalkıp New York'a gitmelerine

söyleyecek bir sözüm yolrtu, aslında David'in arkadaşlarıyla biraz dağıtacak olması hoşuma da gidiyordu, ayrıca ona güveniyordum da. Arkadaşlarından bazıları üstsüz kızların barında eğlenmeyi planlıyordu, ona da karşı çıkmamıştım; David bana bundan bahsetmiş ama sonuçta ritüelin bir parçası olduğu için böyle bir eğlenceye itiraz etmemiştim.

Ben onu karşılamak için arabamla kalkıp havaalanına gitmiştim, ama o pazartesi gününün sabahı binmesi gereken uçağa binmemişti. Bir gece önce aşırı içmiş - aslında David'in yapacağı bir iş değildi bu, ama bekârlığa veda partisi olduğu için yine de benim hoşgörülü davranabileceğim bir durumdu- sonra da La Guardia Havaalanı'rıdaki sis yüzünden David'le arkadaşlarının biletlerini o gün akşamüstü uçağıyla değiştirmeleri gerekmişti.

Bu arada ben de kendi başıma çiçekçiyle, rahiple uğraşıyordum; asabi bir soprano hanım bizi kendi tarzına uygun bulmadığı için beş yüz dolar versek bile istediğimiz şarkıları söylemeyeceğini belirtmiş, bana kapris yapmıştı; lokantanın müdürü de eşcinsel çıkmıştı, adam

mönüdeki tüm ayrıntılar üzerinde teker teker durdu; ve bu arada canım Megan'ın da regl olacağı tuttu.

Sanki uyuşturucu almışım gibi bütün.-pazartesi sabahını avare avare dolanarak geçirdim ve öğleden sonra zar zor ofise vardığımda David aradı ancak akşam uçak bulabildiğini ve bu yüzden de tüm işleri benim omzuma yüklemek zorunda kaldığı için özür dilediğini söyledi.

Ben de, "Eh ne yapalım, peki iyi vakit geçirdin mi sevgilim" diye ona takıldım.

"Söylesem mi acaba?" dedi David gülerek.

"Üstsüz kızlarla başlayabilirsin mesela" dedim.

"Sarışından mı kumraldan mı?"

Bu da beni az da olsa rahatsız etti. "İkisinden de. Yani her dizime bir tane oturttum falan demezsin umarım."

David benimle gırgır geçti. "Aslında, teker teker oturttum ve galiba kumralı da benden hoşlandı."

Onun bana takıldığını biliyordum -David'e tamamen güveniyordum- ama ona ciddi bir ses tonuyla yanıt verdim, "Eğer o kızla yattıy-san seni öldürürüm!"

David güldü. "Sen beni biliyorsun. Zararsız bir eğlenceydi sadece. Benim gitmem gerekiyor yahu, galiba daha erken bir saate bir uçak bulacağız. Haydi hoşça kal,

görüşürüz, sevgilim."

Ben daha hoşça kal demeye fırsat bulamadan David telefonu kapatmıştı ve telefonun ahizesini yerine koyup kafamı kaldırdığımda Vance Stone'un ofisimin girişinde durduğunu gördüm. Elinde kalınca bir rapor tutuyordu. Bana pis pis sırıttı. "Kimi öldüreceksin Moran?"

Ben de ona cevap olarak pis pis sırıttım. "Takılıyordum. Nişanlımla konuşuyordum da. Bu rapor bana mı?"

"Evet. Eğlenceli bir şey. Sadece iki yüz sayfa uzunluğunda." Sırıttı. "Belki balayı gecende okursun, tabii bu arada nişanlını öldürmezsen."

Stone döndü ve ofisimden çıktı. Bir hafta sonra, David ile Megan öldürüldüler. Gamal'ın yakalanıp içeri atılmasından sonra büe Stone'un bana tuhaf tuhaf bakıp durduğunu çok iyi hatırlıyorum. Tanıklık ettiği o telefon konuşmasının kafasına takılmış olduğu muhakkaktı. Benim salakça yaptığını tehditten -laf olsun diye söylemiş olsam bile- başka manalar çıkarılabilirdi. Tek başına hiçbir anlamı olmayan bir lafmış gibi kulağa gelebilirdi, ama David'in vasiyetinde bana miras bırakması, cina-yetindeki tutarsızlıklar ve benim üç saatimi nerede harcadığımı açıkla-yamaın gibi konular ışığında değerlendirildiğinde, Stone gibi çok çalışkan bir soruşturmacının güvenirliğimi en ufak ayrıntısına kadar elden geçirmesini, benim için hiç hoş bir şey olmasa da anlayabiliyordum. Ama bütün iş arkadaşları Stone'un kıskançlıktan geberdiğini biliyorlardı; ayrıca onun bu şüphelerini ciddiye alan olmadığından da emindim.

Küçülen buzları lavaboya boşalttım. Baş ağrım hafiflemişti, ama tama-

men geçmemişti. Makyaj çantamı alıp aynanın karşısma geçtim, sonra evden çıktım, Bronco'ma atladım. Yirmi dakika sonra bir Amoco benzin istasyonunun yan tarafmda bulunan sandviççi Jasper Johnson's'ın dışma arabamı çektim. Her ne kadar cevizli pastalardan falan bahsettiyse de, cezaevi müdürü bana pek öyle güven verici bir iş yapıyormuş gibi gelmemişti. Böyle bir hisse kapılmış olmamın bir nedeni de muhtemelen Jasper Johnson's'ta o akşam bulunan on, on beş kadar müşterinin çoğunun sanki bir zamanlar Greensville'e girip çıkmışlığı olanları andırmasıydı.

Lucius Clay ben geldiğimde kahvesini içip çikolatalı cevizli pastasını yiyordu. Oturduğu bölmeye yaklaştığımda kâğıt peçeteyle ağzını sildi, ayağa kalktı ve kibarca elimi sıktı. "Böyle bu kadar kısa bir sürede sizi görmem çok iyi oldu Bayan Moran. Sizi gecenin bu saatinde buraya sürüklediğim için çok özür dilerim." "Peki o zaman siz de söyleyin neden beni buraya çağırdığınızı." Tezgâhta kollarında dövmeler olan birkaç kamyon şoförü oturuyordu, ama çevremizdeki masaların hepsi boştu. Cezaevi müdürü benekli papyon kravatı, açık mavi gömleği, tüvit ceketi ve Farah pantolonuyla hiç de bu tarz salaş lokantalarda görülenlerden

sayılmazdı.

"O konuya hemen gireceğiz" yanıtını verdi Clay ben bölmeye girerken. Yüzü kireç gibiydi. Oturduğu yerin yan tarafmda yünlü kışlık palto ile siyah beyzbol şapkası duruyordu. "Ben Ashland'a yakın oturuyorum, haftalık briç oyunu için de böyle dağın başı bir yere geliyorum, belki burası ikimiz için de uygun olur diye düşündüm. Sizi bu saatte dışarıya çıkardığım için özür dilerim."

"Önemli değil. Siz de ta kalkıp buralara kadar geldiğinize göre fanatik bir briç oyuncusu olmanız gerekir."

Clay gülümsedi. "Kanımda olan bir şey galiba. Babam kulüp kaptanıydı. Babamın bir lafı vardı, derdi ki, briçin en güzel tarafı, oynayana aklı başında biriymiş havası veren tek iskambil oyunu olmasıdır. Kahveyle pasta alır mısınız?"

"Kahve iyi olur."

Clay kadın garsonu çağırmak için parmağını kaldırdı, garson fincanıma kahve koyup gittiğinde Clay'in yüzündeki ifade ciddileşti. "Şimdi sizi neden buraya çağırdığımı söylememe izin verin Bayan Moran. Ama söylemeden önce, söyleyeceğim şeyi akıl almaz bir şey olarak gördüğümü de size itiraf etmem gerekiyor."

"Akıl almaz mı? Ne açıdan yani?"

Clay'in kaşları acı dolu bir ifadeyle çatıldı. "Sanki kendimi bir ölünün ulaklığını yapıyormuş gibi hissettiğimi söyleyebilirim."

Kaşlarımı çattım. "Anlayamadım."

"Gamal'm idam edildiği o gece, çok tuhaf bir şey oldu."

"Bana anlatmanıza gerek yok, çünkü o olay olduğunda ben de oradaydım."

Clay kafasını iki yana salladı, suratını buruşturdu. "Görüşme odasındaki olaydan bahsetmiyorum size. Bir başka şey oldu Bayan Moran."

İşte bu bana ilginç gelmişti, kafamı kaldırıp Clay'e dik dik baktım. "Dinliyorum."

"Gardiyanlarla Gamal'ı idam odasına götürürken, adam benim kulağıma bir şey fısıldadı. Ben de, bunu sizm de bilmeniz gerekir diye düşündüm."

Tüylerim diken diken olmuştu, tüm dikkatimi cezaevi müdürüne verdim. "Size ne söyledi?"

"Garnal aynen şu cümleyi söyledi: 'Söyle o kadına, dediğim olacak. Yani geri geleceğim. Bunu iyi bilsin. Çok önemli'."

Başımdan aşağıya kaynar sular döküldüğünü hissettim, kafamı çevirdim, lokantanın penceresinin dışındaki trafiğe gözlerimi diktim. Şu Gamal denilen herif, hayatımdan hiç çekip gitmeyecekmiş gibi bir hisse kapıldım. Öldüğü halde varlığını hep etrafımda hissetmiştim. Hiç gitmeyecek mi? Cezaevi müdürünün elini elimin üzerine koyduğunu hissettim, kafamı adama doğru çevirdim.

Clay, "Gamal'ın sizde çok yoğun bir nefret uyandırdığı çok belli Bayan Moran" dedi. "Ayrıca bunu söylemekle sizi rahatsız etmişsem eğer gerçekten çok özür dilerim, ama bunu sizin de bilmeniz gerekir diye düşündüm." Bir şey daha söyleyecekken biraz tereddüt eder gibi oldu. "İdamın ve diğer olayların moralinizi bozmuş olabileceğini düşündüm, o yüzden de size bunu söylemek için biraz beklemeye karar verdim. Birkaç gün önce sizi büronuzdan aradım, ama sizin izinde olduğunuzu söylediler."

"Biraz tatil yaptım."

"Çok merak ediyorum Bayan Moran. Gamal bana o sözü söylerken sesi çok ciddiydi. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" Tam o sırada Gamal'ın bana söylediği şeyi cezaevi müdürüne söylemek geçti içimden, ama kendimi tuttum. "Hayır ama bence bunlar artık tüm gücünü kaybetmiş bir adamın umarsızlık dolu sayıklamaları olsa gerek."

Clay kaşlarını çattı ve sanki sorusundan biraz daha fazlası varmış gibi bir ifadeyle baktı, ama kararını değiştiriverdi ve hesabı ödemek için cebinden cüzdanını çıkardı. "Artık size iyi akşamlar desem iyi olur Bayan Moran. Ne oyunumu kaçırmak istiyorum ne de sizi burada daha fazla tutmak."

"Oturduğum yeri nereden biliyorsunuz Sayın Müdür?"

Clay'in bana yanıt vermeden önce bir an parmağımdaki alyansa baktığını gördüm, ardından, "Size David Bryce'm annesini ve babasını tanıdığımı söylesem bilmem şaşınr mıydınız?" dedi. "Onlarla Brook Mali-kânesi'nde sık sık briç oynardım, ama uzun yıllar önceydi, yani bina harabeye dönmeden önce. 0 zamanlar o bina muazzam bir yapıydı, ya-

ni David'in annesi ve babası ölmeden önce. Ama binanın o hale gelmesine öylesine çok sayıda üzücü olay yol açtı ki, zaman zaman acaba o bina lanetli iniydi diye sorarım kendime."

"Yani ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"David ile Megan'ın ölümünü biliyorsunuz tabii ki, bir de David'in ağabeyi

Patrick'in ölümü var." Clay sesini alçalttı. "Bir de ölmeden birkaç yıl önce Patrick cinsel tacize teşebbüs ettiği gerekçesiyle ciddi bir biçimde suçlanmıştı. Bilmem biliyor muydunuz?"

"Evet, biliyordum."

Clay, "Benim oğlum ile Patrick, Virginia Eyalet Üniversitesi'ne aynı yıl gitmişlerdi. Patrick'in böyle korkunç bir sonla ölmesi çok üzücü bir şey."

Ben David'in ağabeyi Patrick'le sadece bir kez karşılaşmıştım. Çok parlak bir öğrencilik döneminin ardından tüm yaşamım ciddi psikolojik bunalımlarla geçirmiş biriydi. Ağabey kardeş birbirlerine hep yakın olmuşlardı, David ağabeyini sık sık Bellevue hastanesinde ziyarete giderdi, Patrick orada, psikiyatri koğuşunun eski hastalarından biriydi. Ama David ile Megan cinayetinden altı ay sonra, Patrick yaşadığı bunalımın etkisiyle Bellevue'den çıkmış, Potomac'tan aşağıya yürümüş ve kendini suya bırakmış, nehrin azgın suları cesedini denize sürüklemişti. Patrick'i pek tanımazdım, ama buna rağmen Patrick'in intiharı acımı daha da derinleştirmişti. Bir de şöyle bir şey vardı, çektiğim acı yüzünden Patrick'e kardeşinin ve yeğeninin öldürülme haberini verme işini Lou ile Stone'a bırakmıştım. "David bana ağabeyinin taciz olayından bahsetti. Ama ben bunun gizli kalması gereken özel bir mesele olduğunu düşündüm. Bu taciz olayını bildiğinize göre, siz herhalde ailenin yakın dostlarmdansınız Sayın Müdür."

Clay gırtlağını temizledi. "Epey yakın sayılırız."

"Bir soru daha sorayım. Gamal başka bir şey söyledi mi?"

"Hiçbir şey." Clay'm yüzü gerildi ve anlayamadığım bir nedenle rahatsız olduğunu fark ettim. Ben mi öyle sanmıştım yoksa cezaevi müdürü benden bir şey mi saklıyordu? Peki ama neden onun benden bir şey saklıyor olabileceği düşüncesine kapılmıştım?

Cezaevi müdürü gözünü bakışlarımdan kaçırdı, saatine bakar gibi yaptı, paltosunu ve şapkasını aldı.

"Özür dilerim, ben gitsem iyi olacak Bayan Moran."

"Size telefon numaramı nereden bulduğunuzu sormayı unuttum."

Clay bir anlığına kontrolü elden bırakır gibi oldu ama hemen ardından salon bir ses tonuyla, "Siz telefon numaranızı cezaevi girişinde yazdırmamış mıydınız?" dedi.

Yazdırmış mıydım?Yazdırmış olabilirdim, ama haürlayamamışüm. "Herhalde yazdırmış olmam gerekir."

Clay durdu ve paltosunu giydi. "Kusura bakmayın Bayan Moran ama

söylemeden edemeyeceğim, çok bitkin görünüyorsunuz. Biraz uyuşanız iyi edersiniz."

"Sabahın altısından beri ayaktayım, bir vaka üzerinde çalışıyorum." Cezaevi müdürü şapkasını kafasına geçirdi. "Gerçekten mi? Peki ilginç bir vaka mı?"

içimden geçenleri söylemeden kafamı iki yana sallamakla yetindim: Anlatsam inanmazsınız.

31

Baily's Kavşağı, Alexandria, Virginia

Mürit sabahtan beri alışveriş merkezinde koşuşturup duruyordu. Öğlen olduğunda çıkacağı yolculuk için gerekli olan hemen hemen her şeyi, bavulundan giysisine satın almıştı -özellikle de mümkün olduğunca çok kılık değiştirebilmek için bir sürü giyecek almıştı- ardından da Superphram Eczanesi'ne girip gereksinimlerini almıştı: bunlar, saç boyası paketleri, gözlükler, beş farklı güneş gözlüğü, elektrikli tıraş makinesi, Vidal Sassoon marka saç tıraşı makinesi ve birtakım yiyecek içecek. Perukları ve makyaj malzemelerini önceden satın almıştı. Küçük bir servet harcamıştı. Poşetleri arabasına koydu ve Alexandria'daki apartman dairesine doğru yola koyuldu.

Aldığı her şeyi yatağın üzerine serdi, bunların arasında bir tanesi, en çok gereksinim duyduğu şey yani silahları çok önemliydi. Ölüm silahı olarak insanın aklına ilk gelen ya tabancadır ya da bıçak, ama onun önünde büyük bir sorun vardı; havayoluyla uluslararası seyahatlere çıkmak niyetindeydi ve bu günlerde bu tür seyahatlerde bir sürü güvenlik kontrolünden geçilmesi gerekiyordu.

Bu sorunla başa çıkabilmek için, şeker hastalarınm kullandığı sekiz santimetre uzunluğundaki 26G'lik ensülin şırıngası almıştı; çünkü bu hastalar iğnelerini ve ilaçlarını uçakta yanlarına alabiliyorlardı. Ama Mürit ensülin ampullerinin içlerini boşaltmış, bunların içlerine benzo doldurmuştu. Bir de bir başka silaha ihtiyacı vardı -havaalanlarının metal detektörlerine takılmayacak cüsten bir silahtı bu- ve bu konuda gayet iyi bir seçim yapmıştı. Hem öldürmeye yarayacak hem de ele geçmeyecek ideal bir silah.

Uzunca bir kesekâğıdını alıp yatağın üzerine boşalttı. İçinden sekiz adet, ince gri renkli plastikten örgü şişi çıktı. Plastik metal detektörlere takılmazdı ve bu şişleri el çantasının iskeletini oluşturan tellerin yerine geçirebilirdi. Bu şekilde kimseye yakalanmazdı.

Yurtdışında her gittiği yerde kasapların kullandığı bıçaklardan bir takım alacaktı, ama nerede olursa olsun, silahsız dolaşmaktan hiç hoş-

lanmazdı. Şimdi şişler çantasındaydı. Ağır bir alışveriş poşetini kaldırırken sırıttı, içinden sarı bir kavun çıkardı ve sulu olgun meyveyi yatağın üzerine koydu.

Örgü şişlerinden birini aldı, kafasının üzerine doğru kaldırdı ve kavunu şişledi. Şiş kavunun kalın kabuğuna sanki tereyağm içine girer gibi girip öteki tarafından kolayca çıktı. Bu kavunun yerinde bir insan kalbi de olabilirdi. Şiş bir hançer kadar sivri uçluydu.

Mükemmeldi.

Daha sonra banyoya gidip tuvalet çantasını açtı, iğne ile iki şişe Bo-tox çıkardı. İğnenin incecik metal ucunu şişelerden birinin içine soktu, renksiz sıvıyı şişenin içinden çekti ve alnının kırışık kıvrımını parmaklarının ucuyla çekti.

Ahhh.

Aralıklarla enjeksiyon yaptı, pamuk parçalarıyla iğne deliklerinden çıkan kanlan sildi, sonra gözlerinin etrafındaki deri üstünde, yanaklarm-daki kırışıklıklar üzerinde çalıştı. Tam bir kılık değiştirme işlemiydi bu.

On dakika içinde işini bitirdi ve banyoda aynanın karşısına geçip kendine baktı. Şu Botox harika iş görmüştü doğrusu! Havaalanından yurtdışına çıkış yapana kadar alnındaki çatık hatlar, göz kenarındaki kırışıklar kaybolacak ve alt çenesindeki çatlaklar büyük bir ihtimalle görünmez olacaktı. Yaşından bir on yılı silip atmıştı ve şimdi yepyeni biriydi.

iki saat sonra Arlington'daki seyahat acentesine doğru yola koyuldu. Internet üzerinden rezervasyon yaptırmayı sevmiyordu: Kişisel temasın yerini hiçbir şey tutmazdı.

"iyi akşamlar efendim, size nasıl yardımcı olabilirim."

Masanın arkasındaki sarışın genç hanım bir müşteriyle ilgileniyordu, ama işi biter bitmez hemen ona oturmasını söyledi. "İstanbul için bir bilet ayırtmak istiyorum. En azından iki gün de Paris'te konaklama yapacağım."

"Baltimore'dan mı uçmak istiyorsunuz?"

"Eğer mümkünse."

Sarışın hanım bilgisayar klavyesinde bir şeyler yazdı. "Sadece New York JFK Havaalanı'ndan tek aktarma olacak."

"Gayet güzel."

Sarışın hanım neşeyle gülümsedi, "istanbul ha, ooo, çok egzotik bir yer."

Mürit "Bence müthiş bir şehir. Tam bir Bizans, her tarafı tarih ve entrika dolu" dedi coşku dolu bir sesle, yaptığı enjeksiyonlardan çenesi hâlâ acıyordu.

"tş için mi yoksa tatil için mi gidiyorsunuz?"

I3J

Mürit bu soruda sarışın hanıma gülümsemekte biraz zorlandı. "Herhalde ikisi de desem doğru olacak."

Genç kadın monitöre baktı. "Ne zaman seyahat etmeyi düşünüyorsunuz?"

"Önümüzdeki birkaç gün içerisinde olursa iyi olur" diye yanıtladı Mürit.

Sarışın kafasını bilgisayardan kaldırdı. "Hey, çok şanslısınız. Bin altı yüz dolara New York kalkışh Air France uçuşu var. Hem de çok uygun, business class uçacaksınız, İstanbul'dan önce de Paris'te konaklamanıza izin veriliyor. Bir sürü boş yer var, hatta isterseniz bu akşam bile uçabilirsiniz. Ne düşünüyorsunuz?"

Mürit suratının davul gibi şiş olduğunu hissetse de gözlerindeki parıltı ona aitti. "Bence mükemmel."

32

Angel Körfezi, Virginia

Ön kapının kilidini açtığımda saat geceyarısını biraz geçiyordu. Akşam yemeği yemeye fırsat bulamadığım için karnım açlıktan zil çalıyordu, ama oturup bir şeyler yemek için de epey geç kalmıştım. Ayrıca, kafamın içi cezaevi müdürünün sözleriyle allak bullaktı.

Uyku sorunu çeken biri olduğumdan ne tür olursa olsun ilaç almaktan pek hoşlanmam, ama o gece bir tane Ambien hapını ikiye bölüp yansını bir bardak suyla içtim. Ambien'i çok nadir kullanıyordum, bu ilacı almam için ya vardiyalarımın bir süre düzensiz olması gerekiyordu ya da uyumakta gerçekten de büyük bir sorun yaşamam, Normalde on dakika içerisinde tesirini gösterse de bu süre bazen daha da uzun olabiliyordu; bu yüzden kalkıp kendime bir fincan sütlü kakao yaptım ve fincanımla birlikte yatak odasına geçtim.

Nedenini bilmediğim bir şekilde bir başka şey daha canımı sıkıyordu. Lucius Clay hapishaneye gittiğimde telefon numaramı verdiğimi söylese de düşündükçe telefon numaramı orada bırakmadığıma dalıa da emin oluyordum. Yoksa acaba çok yorgun olduğum için mi hatırlayamıyorum?

Ama cezaevi müdürünün benden bir şey sakladığından emindim ve radarım bunu hemen algılamıştı. Müdür David, Megan ve Patrick'in ölümleriyle ilgili konuşmaktan bir şekilde Çekinmiş, rahatsızlık duymuştu. Peki ama neden? Benden saklayacak neyi olabilirdi ki? Soruyu kendime sorup biraz daha canımı sıktım, sonra da böyle şeyleri kafama takmaktan vazgeçmeye karar verdim. Peki ya bütün bunlar kajam-dan uydurduğum şeylerse ve paranoyaklığvm tutmuşsa?

David ile benim fotoğraflarım ve Megan'm CD çaları hâlâ yatağımın üzerindeydi, bu yüzden de soyunmadan önce yatağın üzerindeki-leri toplayıp kutunun içine koydum, geceliğimi giydim ve parmağımdan alyansımı çıkarıp komodinin üzerine bıraktım. Saatimi sabah yediye kurdum, sütlü kakaomu içip bitirdim, ışığı kapattım, ardından pencereyi açtım. Karanlıkta yatağımda yatıp körfezin ışıklarını seyre-

derek Ambien'in etkisini göstermesini bekledim.

Manzara her zamanki gibi olağanüstüydü ve yatak odası penceresinden giren güneşle birlikte uyanmaya bayılıyordum, özellikle de denizden serin bir esinti geldiğinde. Bu gece gökyüzü açık ve yıldızlıydı, deniz soğuk ve sakindi. Yavaş yavaş uykuya dalıyordum; körfez ışıklan bulanıklaşmaya başlamıştı. Uyku dolu gözlerle ay ışığına bakarken, bu yatakta David'le birlikte, aynı manzarayı paylaştığımız geceler geldi aklıma Birbirimizin kollannda sarmaş dolaşken yaban kazlarının acı çığ-lıklarıyla uyandığımız sabahları anımsadım.

"Bu sesi sevmez misin?" diye sorardı David hep.

Bu sesi yavaş yavaş sevmesini öğrenmiştim çünkü bu ses, bana onun yanında yatarken hissettiğim huzuru anımsatıyordu. David'in bana sarılışının verdiği rahatlamayı anımsıyordum; bazen ihtiraslı, bazen erotik, bazen de yumuşacık sevişme dolu sarılmalardı bunlar. Bizim ilişkimiz capcanlı bir ilişkiydi; anlaşmazlıklarımızı, ateşli tartışmalarımızı, paylaştığımız şakalan anımsadım. Genelde ya geleceğimizden konuşurduk ya da geçmişimdeki bana acı veren olaylardan. Ama en sık aklıma gelenler, David'in sevgisini bana hep hissettirişi, ruhumu tatmin edişi ve beni güldürüşüydü

Bana göre bu dünyada herkes eninde sonunda mutsuzluğu tadacak ve bundan kaçınamayacaktır. Bazılarımız ya kötü bir çocukluk geçiririz ya berbat bir gençlik ya da acılarla dolu yetişkinlik... Yani bir şekilde bu dünyada herkes mutsuzluk denilen şeyden payını alır. Evet, ben de kötü bir çocukluk geçirmiştim ve kötü çocukluk geçirenlerin çoğu gibi ben de o günleri geride bırakmıştım. Ancak, David'le tanıştığımda, tüm arzularıma ve umutlarıma bir yanıt bulmuştum; David sıcak, nazik bir adamdı, espriliydi, sevecendi, ayrıca duygularını başkalannın önünde belli etmekten asla kaçınmazdı. Yani hep istediğim bir hayat arkadaşı çıkmıştı karşıma.

Onun bana nişan yüzüğünü taktığı akşamı ne zaman hatırlasam hep tuhaf bir duyguya kapılıyorum. Arabayla kalkmış hafta sonunu geçirmek için ta Virginia'ya gitmiş ve eskiden çiftlik evi olarak kullanılan, salaş ama romantik bir pansiyonda kalmıştık. Pansiyon sahibinin pişirdiği et yemeğini yedikten sonra kırlarda dolaşmaya çıkmıştık. Ilık bir bahar akşamıydı, David beni kendisine çekmiş, öpmüş ve "Sana bir şey göstereceğim" demişti.

Kıkırdamıştım, çünkü iki kadeh şarap içmiştim, başım dönüyordu. "Tahmin edeyim mi?" David gülümsedi ve alyansı gösterdi. "Ciddiyim."

Elmas taşlı beyaz altın yüzüğü parmağıma geçirdiğinde neye uğradığımı şaşırmıştım; hayranlık dolu bakışlarla ay ışığının altında elmasın panltısma baktım. "Şey... gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bana sadece tek bir şey için söz ver" dedi David ciddi bir sesle.

"Neye söz vereceğim?"

Yüzüme dokundu. "Eğer bir gün bir şekilde birbirimizden ayrılırsak, bu yüzüğü sakın takma. Bir ilişki bittiği halde yüzük hâlâ takılıyorsa, takanın basma talihsiz şeyler gelir; belki sen de duymuşsundur bunu."

Onun bu sözleri karşısında şaşırmış ve şöyle düşünmüştüm: David, ne tuhaf bir şeyden baJısediyorsfun sen böyle. "Sanki batıl inançlı bi-riymişsin gibi konuşuyorsun." "Bir sır öğrenmek ister misin?" dedi David. "Yıllar önce annem bana bir şey anlatmıştı; annem ve babam nişanlandıktan hemen sonra aralarında kavga etmeye başlamışlar. Babam gerçek yüzünü göstermeye başlamış, bir anda çıkarcı ve dominant bir erkek oluvermiş. Hatta bir ara bir süreliğine nişanı bile bozmuşlar, ama annem yüzüğünü çıkarıp babama iade etmemiş. Babam bir süre sonra annemi yeniden aramaya başlamış. Derken en sonunda evlenmişler ve annemin hayatına girmiş. Ama sonraları babam ne zaman sarhoş olsa, annem aldığı bu karardan pişmanlık duymaya başlamış. Annemin en büyük pişmanlığı nişanı bozduklarında yüzüğü çıkarmadan hayatına devam etmiş olmasıymış. Yani ben de sana şunu söylemek istiyorum, eğer aramızda birtakım şeyler yolunda gitmezse, bir şekilde ayrılırsak, gemileri yakmaktan sakın çekinme."

Başımı iki yana salladım. "Aramızda böyle bir şeyin olabileceğini hiç sanmıyorum. Ama eğer böyle bir şey olursa, istediğini yapacağım."

Şimdi geçmişe dönüp baktığımda acaba David o gece olacakları sezmiş miydi diye kendime sormadan edemiyorum. Hani bazen önümüzde bir pencere açılıverir ve biz de geleceğimizi görür gibi oluruz ya; belki David de o an kendini öyle hissetmişti, insanın bazı şeyleri geride bırakması gerekiyor. Ama ben David'i asla geride bırakamadım.

Bu düşünceleri kafamdan geçirirken Ambien de etkisini göstermeye başlamıştı, gözlerim kapanıyordu ve hapçılar gibi kafa bulmaya başladığımı hissediyordum. Kafamın içi karmakarışıktı, tam derin bir uykuya dalacaktım ki komodinin üzerinde duran telefonumun çaldığını işittim. Elimden geldiğince ayılmaya çabaladım, çünkü artık her şeyi rüya görüyormuşum gibi algılamaya başlamıştım. El yordamıyla ahizeyi bulup kaldırdım ve kulağıma dayadım. "Alo?"

Yanıt olarak işitebildiğim tek şey buz gibi bir sessizlik oldu.

"Alo!" diye yineledim.

Yanıt veren olmadı. Ben de ya hat kesildi ya da telefon falan çalmadı da ben rüyamda çaldığını zannettim, diye düşünmeye başladım. "Alo kimsiniz?" dedim.

Sessizlik... Ama hemen ardından bir müzik duydum. Çok uzaktan geliyordu, belli belirsizdi, ama müzik olduğu kesindi. Bu çalanın Me-gan'm sevdiği parçalardan biri olduğunu fark ettim ve işte o anda tüm bedenim buz kesildi.

Slipknot grubunun "Circle" parçasıydı bu.

En fazla beş saniye kadar çaldı ve ardından müzik sesi kayboldu,

135

hat da kesildi. Elim ayağını uyuşmuştu, bedenim cansızlaşnıştı. Yoksa bu müziği ve telefonu kafamdan mı uydurmuştum? Hayır, hem telefon sesini ve hem de müziği duyduğumdan emindim, ama o sırada ilacın öylesine etkisindeydim ve telefondan öylesine etkilenmiştim ki, uykuda mıyım yoksa uyanık mıyım, bilebilecek halde değildim.

Ansızın sanki dev bir elin altında ezildiğimi hissettim, bir şey beni boğuyordu, beni kocaman bir kara dalganın içine zorla sokmaya çalışıyordu. Ayılabilmek için elimden gelen tüm çabayı gösterdim, ama kaybettim; ilaç sonunda etkisini göstermişti ve her tarafımı saran büyük bir karanlık beni kendi derinliklerine doğru alıp götürüyordu.

33

Ertesi sabah gözlerimi baş dönmesi ve mide bulantısıyla açtım. Ara-bien sihirli etkisini göstermişti, ama ben sanki bir gece önce sarhoş olmuşum gibi hissediyordum kendimi. Derken yataktan zar zor kalktım, banyoya koştum ve kafamı buz gibi akan duşun altına soktum.

İşte o anda her şeyi hatırladım. Biri bana telefon etmişti.

Böyle bir şey gerçekten de olmuş muydu? Gerçekten de biri bana Slipknot parçasını mı dinletmişti? Kafam karmakarışık oldu, korkuya kapıldım. Yoksa

aldığım uyku hapı halüsinasyon görmememe mi neden olmuştu, birinin beni aradığını falan sanmıştım? Kafamın içinde en mantıklı yanıtı ararken soğuk suyu sıcak suya doğru çevirdim.

Peki neden biri kalkıp bana Megan'ın en sevdiği parçayı telefonda dinletecekti ki? Böyle bir şeyin hiçbir mantığı yoktu. Sıcak suyun altında kendimi sabunlarken kafama bir düşünce saplandı. Bir havluya sarınıp koştura koştura yatak odasına gittim, yatağın altına baktım. Karton kutu bıraktığım gibi duruyordu, Megan'ın CD çaları da içindeydi.

Şöyle düşündüm: Acaba dün gece biri beni aradı, ama karşısına ben çıkınca aradığı numaranın yanlış olduğunu anladı, bu yüzden de benimle konuşmadı mı? O sırada beni aradığı yerde müzik çalıyordu, tesadüfen de o müzik Megan'ın en sevdiği parçaydı.

Bu kadar çok tesadüfün bir araya gelebilmesi zordu. Ama karmakarışık kafamda her şey olasıydı. Telefonda duyduğum sese gelince, bence o konuda yanılmıştım. Bir bakayım dedim. CD çaların düğmesine bastım, alet hemen çalmaya başladı. Biraz dinledikten sonra düğmeyi kapattım, aleti hafifçe salladım, ama bir şey çalmadı. Bu sefer aletin düğmesinde herhangi bir bozukluk olabileceğini düşündüm. Telefona döndüm, ahizeyi aldım ve son arayan numaranm kim olduğunu öğrenmek için "69"u tuşladım. Ekranda Lucius Clay'in cep telefonunun numarası çıktı; arama saatine baktığımda 7:20 yazıyordu; yani, buluşmak için beni aradığı akşam yemeği saatiydi bu. Kot pantolonumun cebine baktım, bana verdiği küçük kâğıt parçasını buldum. Evet, bu onun numarasıydı.

Kafamın içi karmakarışıktı. Biri kalkıp beni gecenin geç bir saatinde aramış, bana telefonda müzik dinletmişti, ama arayanın numarası kay-

dedilmemişti. Bu da, kafamdaki sorulan yanıtlamadığı gibi kafamın içini daha da bulanıklaştınyordu. Bir gece önce meydana gelen telefon olayının mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Kesinlikle bir şey vardı, işte tam o sırada, bu sun kimin ortaya çıkarabileceğini buldum. Kurulanmayı bitirdim, giyindim, hafif bir makyaj yaptım, vücut losyonu sürdüm ve saçlarımı fırçaladım.

Saat sekize doğru ofise vardığımda içerisi kalabalıktı. Ajanlardan birkaçı kahve içiyorlardı, ama diğerleri ya telefonlarıyla konuşuyorlardı ya da bilgisayarlarına bir şeyler yazıyorlardı. Kendi bölmeme gittim, mantomu askıya astım, ardından Sterling Burke'nin telefon numarasını bulabilmek için masamm üstünü kaplayan kâğıt yığını arasında telefon defterini arayıp buldum.

Sterling Burke FBI'ın teknik uzmanlarından biriydi, onunla birkaç kere, telefon kayıtlannın elden geçirilmesi işinde çalışmıştım. Sterling nazik, ilginç biriydi, emekliliğini bekliyordu, bu arada bir keresinde de bana imayla karışık çıkma teklif etmişti, ben de kibarca reddetmiştim, ama "sevgilim", "tatlım" gibi laflarla beni bir

süre daha sıkmayı sürdürmüştü. Onun dışında yardımsever, tatlı bir adamdı.

"Hey" dedi bir ses; kafamı kaldırdığımda Cooper'ı önümde dikilmiş buldum. Spor giyinmişti; üzerinde kot pantolon, ayaklarında deri mokasen ayakkabılar ve üstünde açık renk bir süet ceket vardı. Bana gülümseyerek baktı. "Sen hep böyle erken mi gelirsin?" dedi.

"Genellikle. Sen geç kaldın galiba"

"Saat yediden beri buradayım."

"Sen şimdi raporlardan bahsedersin ya da fazla mesailerden."

Cooper gelip yanıma oturdu, "işine bağlı biriysen böyle şeyleri sık sık konuşursun; hatta dün geceyi hiç uyumadan geçirdim bile diyebilirim. Bütün gece vakayı düşünüp durdum."

"Ben de senin gibi uyumamış olmayı isterdim, ama tren çarpmış gibi yatağa serilip kaldım. Peki, herhangi bir şey buldun mu?" dedim.

"Maalesef hiçbir şey bulamadım. Yardım edebileceğim herhangi bir şey var mı?"

Cooper sanki gereğinden fazla samimi olmaya çalışıyor gibiydi. Belki de gerçek yüzünü göstermeye çalışıyordu, ama ona hiçbir şekilde güvenmiyordum. Saatime baktım. Sterling Burke masasının başmdaydı muhtemelen; bir an önce onu aramak istiyordum. "Belki bir şey çıkar. Stone nerede?"

"Son gördüğümde acaba yeni bir şeyler buldular mı diye laboratuva-ra doğru gidiyordu" yanıtını verdi Cooper.

Cep telefonumu elime aldım. "Beni biri ararsa cevap verir misin?Ben on dakika içinde dönerim."

akşamkinin ne olduğunu bir öğrensem iyi olur diye düşünüyorum. Sen de bu konunun uzmanısın zaten."

"Herkes öyle diyor zaten. Aranan numaraları bulmak bir sorun değil. Onları hemen bulabiliyoruz çünkü sonuçta faturada da yazıyor. Ama arayanların numaraları biraz karmaşık ve zaman alan bir iş, sen de biliyorsun. Ama sen bana sabit numaranı, bağlı olduğun telefon şirketinin adını ver, ben de adamların bilgisayar kayıtlarına bakayım."

Ayrıntıları verdim, Sterling, "Pekâlâ" dedi, "bakalım ne çıkacak. Bir şey bulur bulmaz seni arayacağım. Fazla uzun süreceğini hiç sanmam."

"Sağ ol Sterling. Beni cebimden arayabilir misin?"

"Merak etme" dedi ve telefonu kapadı.

Ellerimi yıkayarak tuvaletten çıktım ve gidip koridorun sonundaki otomattan kendime bir kahve ile Kellogg's mısır gevreği aldım. Tam mısır gevreğimi yemiş, kahvemi bitirmiştim ki Sterling aradı.

"Çok üzgünüm tatlım, ama geceyansından sonra senin numaranı aramış sabit numara kaydı yok. Senin de dediğin gibi akşam saat yedi yirmide cep telefonundan biri seni aramış."

Sterling numarayı söyleyince bunun Lucius Clay'in numarası olduğunu hatırladım. O da buluşmamız için yapmış olduğu aramaydı. "Bunun beni arayan son numara olduğuna emin misin?"

"Tamamen eminim. Bilgisayarlar anza yapabilirler, ama pek yalan söylemezler. Senin servis sağlayıcın numaranın çıkmamasına neden olacak herhangi bir teknik sorun yaşamamış. Eğer seni geceyansından sonra biri aramış olsaydı numarası kesinlikle kayda geçerdi."

"Peki arayanın numarasının bilgisayarlarda görünmemesine başka bir şey yol açmış olabilir mi?"

"Çok düşük bir ihtimal Kate. Bu arada bu durum benim biraz kafamı karıştırdı. Eğer sapığın tekinin seni arayıp rahatsız ettiğini düşünüyorsan telefon şirketine resmi başvuruda bulunabilirsin, eğer istersen sana yol gösterip görüşeceğin kişinin adını verebilirim. Bana sorarsan böyle bir başvuruda bulunursan sorununu hemen ele alırlar."

"Gereği yok."

"Emin misin?"

"En azından şimdilik gereği yok, eğer yine bir sorun yaşarsam seni ararım. Peki ama sadece şunu öğrenmek istiyorum, numaranın kayda girmemesine neden olabilecek başka bir durum söz konusu olabilir mi?"

Sterling içini çekti ve sorduğum soruya vereceği yanıtı düşündü. "Eğer dahili telefondan arandıysan böyle bir şey olabilir. O zaman telefon şirketinin bilgisayan senin numaranı göremez."

Bunu ben de düşünmüştüm. Yazlık evde üç hat vardı: biri yatak odasındaydı, biri salonda ve biri de David'in atölyesinde. Bazı dahili telefonların farklı zili vardı, ama eski telefonumun zili öyle değildi; dahili aramalarda da harici aramalarda da yüksek perdeden sinir bozucu

34

Masamdan kalkıp doğruca kadınlar tuvaletine gittim. Kabinler boştu, hemen Sterling'in numarasını çevirdim. Duyan olur diye onu masamdan aramak istememiştim. Telefon numarası çalarken, Lou Ra-ines'e ya da Cooper'a acaba dün geceyansı arayanı anlatsam mı diye düşündüm. Ya beni deli falan zannederlerse? Ben tam bunlan aklımdan geçirirken telefonun diğer ucundan kısık bir ses duyuldu.

"Teknik bölüm. Ben Sterling Burke."

"Sterling, ben Kate Moran."

"Kate! Nasılsın tatlım?"

"iyiyim. Senin sesin kısılmış gibi."

"Berbat bir gribe yakalandım. Burada çalıştığım birtakım vatandaşlar kalkıp evime gitmemi, mikropları kendime saklamamı söylüyor, ama ben de her zamanki gibi paylaşmak iyidir diyerek yerimde oturuyorum."

"Senden bir ricam olacak Sterling. Bu sefer biraz kişisel bir rica bu. Senin anlayacağın bir teknik konuyla ilgili."

"Tabii. Hallederim." Sterling burnunu çekti.

"Gecenin geç bir saatinde biri beni aradı. Telefon çaldığında ben derin bir uykuya dalmak üzereydim, ama telefonu kaldırdığımda karşı taraf telefonu kapattı. Bu sabah yıldız altmış dokuzu tuşlayıp son arayana baktım, dün akşam saat yedi yirmide beni arayan başka birinin telefonunu verdi, ama daha sonra arayanın numarası çıkmadı. Sana sormak istediğim soru şu, acaba telefon santralmdaki bilgisayarlar arayan numarayı kaydetmemiş olabilirler mi ya da hatlar karışmış olabilir mi?" Sterling'in burnunu sümkürdüğünü, sonra da çektiğini işittim.

Sterling bir süre konuşmadı, ben de onu teknik bir soruya nasıl yanıt vereceğini düşündüğünü sandım, tam ona alo demek üzereyken yanıt verdi. "Yani birinin seni arayarak rahatsız ettiğini mi söylemek istiyorsun Kate?"

Adam kafamın içinden geçeni, âdeta okumuştu. Bu adama ne kadar açılmalıyım? Şimdilik konuyu kimseye anlatma, uyarısını yaptım kendime. "Aslına bakarsan pek emin de değilim. Ama yine de dün

140

elektronik bir ses çıkıyordu. Evde olan birinin dahili telefondan beni araması olasılığı kanımı dondurdu. Böyle bir şey gerçekten de olabilir mi, yoksa bütün bunları ben gerçekten de kafamdan mı uyduruyordum? Biraz düşündüm ve

sonunda almış olduğum uyku ilacının sanrıya neden olan etkilerinden dolayı bütün bunları kafamda uydurduğuma kendimi ikna ettim. Ama kim kalkıp sırf telefondan aramak için eve girip sonra da çıkıp giderdi ki. Ayrıca kapısı kilitliydi. Hatta atölye bile her zaman kilitli dururdu. "Çok teşekkürler Sterling. Gerçekten çok işime yaradı."

Sterling, "Tamam" dedi. "Ama eğer tekrar meydana gelirse beni ara bu sefer resmi yoldan bir şeyler yapmaya çalışayım."

"Tamam, ararım" yanıtını verdim.

"Dikkatli ol tatlım. Ayrıca ne zaman bur kahve için vaktin olursa beni çaldır."

Masama döndüğümde telefonum çalıyordu. "Moran."

"Kate! Ben Paul."

"Hangi Paul?"

"Şaka yapıyorsun galiba Kate. Ben, senin kocan. Yoksa o kadar çabuk mu unuttun?"

İçimi çektim. "Eski kocam. Peki ne istiyorsun?"

"İnsan bir zamanlar evli olduğu adamla böyle mi konuşur?"

Son birkaç ay içinde Paul beni birkaç kere aramıştı ve her arayışında evliliğimizin ne de güzel olduğunu söyleyerek sinirlerimi bozmuştu. Peki ama madem çok iyi evliliğimiz vardı, o zaman neden çekip gitmişti? Hâlâ Metropolitan cinayet masasında çalışıyordu. Orada çalışan bir kadın polisten Suzanne'in taciz davasındaki şikâyetinden vazgeçtiğini öğrenmiştim, ama kulağıma geldiği kadarıyla Paul'ün tehditleri yüzünden kadın böyle bir karar almıştı.

"Ne istiyorsun Paul?"

"Bir çifte cinayet olayının daha başladığını duydum. Şeytanın Müri-di'nin kopyası türemiş şimdi de. Çok tuhaf bir durum bu bence. Sen bu işin üstesinden gelebileceğini düşünüyor musun?"

David ile Megan öldürüldüklerinde, Paul beni arayarak başsağlığı dilemişti, ama içimden bir ses Paul'ün samimi olmadığını söylemişti. Bunun doğru olduğunu cenazelerden bir ay kadar sonra öğrendim, çünkü Paul beni arama yüzsüzlüğünü göstererek ilişkimizi "yeniden alevlendirmek" için beni yemeğe davet etmişti; bu "yeniden alevlendirmek" lafım da o uydurmuştu. Paul yine saçmalıyor, yine kontrol dışına çıkıyordu. Onun psikolojik tedavi alması gerektiğini biliyordum ama o bunu her zaman reddediyordu. "Sana vakadan kim bahsetti?" "Hey, biliyor-

sun bu meslekte her şey tez duyulur. Bundan birkaç yıl önce Washing-ton'da Mürit'in çifte cinayet vakalannda görev aldığımı unutma; ben o vakalara bakarken siz Federaller henüz işin içinde değildiniz."

"Sen şimdi beni bu cinayet olayı için mi aradın?"

"Hayır, salı gecesi için caz konserine biletim var. Belki sen de bir akşam benimle çıkmak istersin diye düşündüm, önce konsere gideriz sonra da bir yerde yemek yeriz."

İçimi çektim. "Paul, benim hayatta tek istediğim şey kendi başıma kalmak ve hayatımı kendi başıma sürdürmek. Bu konuda bana karşı anlayışlı olabilir misin? Sonuçta bizim artık boşanmış olduğumuzu hatırlaman gerekiyor."

Acı dolu bir sesle, "Bana karşı az da olsa bir şeyler hissetmiyor musun?" dedi. "Biz beş yıl boyunca evli yaşamış bir çiftiz Tanrı aşkına. Biz birbirimizi uzun zamandan beri tanıyoruz."

"Bak Paul, sen artık sıkmaya başladın. Eğer biriyle konuşmaya ihtiyacın varsa iyi bir terapist bulmana yardım edebilirim. Terapistin sana ne diyeceğini bilmem biliyor musun? Sana benim dediğimi diyecek, yani beni rahat bırakmanı, hayatıma karışmamanı söyleyecek."

Paul öfkeli sesler çıkardı. "Bilmem biliyor musun ama bir gün pişman olacaksın Kate. İlişkimize yeniden başlamadığın için bir gün çok pişman olacaksın."

"Sen ne demek istiyorsun bakalım? Sen beni tehdit falan mı ediyorsun?"

"Bir gün ne dediğimi anlayacaksın ama anladığında artık çok geç olacak." Paul telefonu suratıma kapattı. Paul'ün çok mutsuz olduğu su götürmez bir gerçekti, ama o sırada Paul'e kafa yoracak zamanım yoktu, çünkü kafamı kaldırır kaldırmaz Vance Stone'un ofise girdiğini Co-oper'a fısıldayarak bir şeyler anlattığını gördüm. Stone yüzünde aptalca bir sırıtışla bana doğru baktı. "Demek ölü mezarından çıkıp etrafta dolaşmaya başlamış."

"Stone, ben buraya saat sekize doğru geldim."

"İyi etmişsin."

"Birbirinizi tanıdığınızı duymuştum, o yüzden sizi tanıştırmaya gerek görmüyorum" dedim.

Stone bana doğru geldi. "Öyle, Coop'la uzun süre birlikte çalıştık."

Stone'un elinde laboratuvar raporuna benzeyen bir kâğıt tuttuğunu fark ettim. "O

da ne?" diye sordum.

"Anladığım kadarıyla sen Diaz'a epey gaz vermişsin" dedi. "O da bütün gece çalışıp kuru temizlemecilere toptan satış yapan yerlerin bir listesini çıkarmış. Bu şirketlerden beş on tanesinin müşteri temsilcilerini aramış ve en sonunda hangi toptancının bu fişi Washington dışındaki kuru temizleıneciye sattığını bulmuş."

Kalbimin heyecandan güm güm attığını fark ettim. "Çok iyi çalışmış."

142

"İyinin de ötesinde" dedi Cooper, "Dükkân saat yedi buçukta açıldı ve ben de arayıp elimizdeki fişin hangi müşterilerine ait olduğunu sordum. Dükkân sahibi etekliğin temizlendikten bir ay sonra bir müşteri tarafından alındığım, müşterinin adının Fleist olduğunu, müşterinin cep telefonu numarası ile bir adresin dükkândaki fiş koçanında yazılı olduğunu söyledi."

"Adres neymiş?" Kalbim âdeta yerinden fırlayacaktı.

Stone kahve içtiği kâğıt bardağı avucunun içinde buruşturup çöp kutusuna attı. "Rockville'de bir karavan parkı. Haydi yola çıkalım Moran."

35

On dakika sonra kuzey istikametinden 270'e doğru yola koyulmuştuk. Cooper önde, ben de arkada oturuyordum. "Gittiğimiz yerin neresi olduğunu tam olarak biliyor musun?" diye sordum.

Stone beni duymazlıktan geldi, ama Cooper, "Rockville polisiyle konuştum" dedi. "Karavan parkı şehrin dışında, Royston anayolu üzerinde."www.cizgiliforum.com

Cooper'ın bana torpido gözünden çıkarıp verdiği eyalet haritasına bakarak Rockville'in hemen dışındaki Royston anayolunu buldum. "Zannederim bu yol boyunca gitmeye devam edersek karavan parkının tabelasını görürüz."

Stone otobanda hızını artırdı. Haritayı bir kenara koyduğumda kafamın içinde bir sürü soru işaretleri dolaşmaya başlamıştı. Dün gece gerçekten de biri beni aramış olabilir miydi? Yoksa yavaş yavaş kafayı mı üşütüyordum?

Saat on sularında Rockville'e vardık, halitaya bakarak Stone'a gideceği yolu gösterdim. Yağmur yağmaya başlamıştı ve çiseleyen yağmurun altında ileriye doğru bakıp karavanlarla dolu bir park yerini gördüm. Billboard'lann birinde şöyle bir ilan vardı: ÇOK DÜŞÜK FİYATLARA BİRİNCİ SINIF KONAKLAMA HİZMETİ. Ama karavan parkının birinci sınıfa benzer bir tarafı yoktu. Bakımsız bir yere benziyordu. Kapıdan geçince yönetim ofisinin olduğunu zannettiğimiz bir konteynır gördük. Stone konteynırın önünde durdu.

Konteynırın kapısını açıp içeriye adımımızı attığımızda yüzümüze bir sıcaklık çarptı; pencere camları buharlanmıştı ve bir elektrikli ısıtıcı içeriyi harıl harıl ısıtıyordu.

Iriyarı, sert görünümlü, posbıyıkları kırlaşmış ve kafasında yağ kir içinde bir beyzbol şapkası olan bir adam ofis masasında oturmuş eski bir paçavrayla gümüş bir kupayı parlatıyordu. Adam yaşını başını almış bir bisikletçiye benziyordu, pazılı kollarında birkaç tane dövme vardı; içeriye giren üç ziyaretçiye kuşkulu gözlerle baktı. "Merhaba. İçimden bir ses sizlerin buraya karavan yeri kiralamaya fatan gelmediğinizi söylüyor."

"Doğru" dedim adama ve kimliğimi gösterdim. "FBI. Sen yönetici misin?"

"Yöneticiyim, ayakçıyım, kira toplarım, bekçibaşıyım, çöpçübaşı-yım, her bir işi yapan tek adam benim burada. Kendimi buranın en iyi elemanı seçmeyi çok severim. Bundan da gurur duyarım. Adım Roy Jargo. Sizin için ne yapabilirim?"

"Burada Fleist adında biri hiç kaldı mı?"

Jargo yavaş yavaş ayağa kalkarken gözlerini şüpheyle kıstı. "Parkın arka tarafında, Suncrusier karavanda biri var. Adamın adı Otis Fleist."

"Yalnız mı kalıyor?"

Jargo başını salladı. "Hayır, kızıyla. Kızın adı Kimberly. Yani kendi kızı olduğunu söylüyor. Ama bu zamanda artık kimin ne olduğunu bilmek zor. Dünya tuhaf oldu; siz hâlâ farkında değil misiniz yoksa?"

"Kızı kaç yaşında?"

"On dört ya da on beş falan var herhalde ya da en fazla on altıdır, iyi ama siz neden soruyorsunuz ki? Bu arkadaşların Federallerle başı belada mı yoksa?"

"Fleist'lar burada ne zamandan beri kalıyorlar Bay Jargo?" diye sordum.

"Yaklaşık üç aydır."

"Nereli olduklarını biliyor musun?"

Jargo kafasını salladı. "Hayır, bilmiyorum. Ben hiç sormadım onlar da hiç söylemediler. Burada resmi işlemleri en asgaride tutarız. Tek derdimiz kiranın zamanında ödenmesi ve kimsenin sorun falan çıkar-mamasıdır."

"Fleist'lar da bir sorun çıkarmadılar yani."

"Evet Han'fendi, şimdiye kadar hiç sorun çıkarmadılar."

"Onlar hakkında bize başka ne söyleyebilirsin?"

"Han'fendi, tüm samimiyetimle söylüyorum, bilmiyorum. Yani beni yanlış anlamayın, ama burada işler böyledir. Adam karavanında belki atom bombası yapıyordur, ama ben ne yaptığını bilmem."

"Peki ama en azından karavanda başka birinin daha kalıp kalmadığı- ' m bilebilirsin, yani Fleist ile kızının dışında, değil mi Roy?"

Adam omzunu silkti. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bilemem. Ama gerçekten de hiç hatırlamıyorum. Tek bildiğim o karavanda Fleist ile kızının kaldığı. Peki ama neden soruyorsunuz?"

"Sen onları en son ne zaman gördün?"

"Birkaç gün önceydi herhalde."

Stone, "Peki bu karavan parkında kalan aynı isimle başka biri var mı?" dedi.

"Fleist mı? Hayır, siz bana mesele nedir onu söylemediniz hâlâ."

"Karavanın yedek anahtarı var mı?"

Roy kafasını salladı. "Hayır, yok. Bazı müşteriler lazım olur falan di-

ye yedek anahtarlarını bırakırlar, ama bazılan bırakmaz. Fleist'lar da bırakmamışlardı."

Stone dayılanarak, "Sen şimdi en iyisi bize bir demir çubuk bul bakalım" dedi.

36

Parkın arka tarafına doğru yürüyerek gittik ve müdür bize Suncru-iser karavanı parmağıyla işaret etti: Açık krem rengindeydi, kiraz ağacından tahta kaplaması, yandan tentesi vardı. Birkaç yıllık bir mobil eve benziyordu. Pencereleri kapanmış, perdeleri çekilmiş vaziyetteydi. Jargo, "Galiba evde kimse yok" dedi.

Stone perdesi çekilmiş pencereden içeriye bakmaya çalıştı. "Sen bu seyyar evde birilerini en son ne zaman gördün?"

Jargo bir an durdu düşündü, boynunu kaşıdı. "Ya dört ya da beş gün önce falandı. Tam emin değilim. Her kapıyı gözleyemem. Zaten işim başımdan aşkın."

Kapı tokmağını biraz zorladım, ama kapı kilitliydi. Cooper ile Stone pencerelere baka baka mobil evin etrafında dolanırlarken ben de kapıyı beş on kere çaldım. "Burada kalanları görmeyeli dört beş gün olduğundan emin misin?" diye sordum Jargo'ya.

"Öyle hatırlıyorum. Ama zaten yüzde yüz emin olamam ki. Neden soruyorsun?"

Kapıyı biraz iterek açmaya çalıştım, ama kapı kaya gibiydi, yerinden oynamıyordu. "Şu son birkaç gün zarfında buraya kalanlar dışında girip çıkanlar olduğunu gördün mü?" diye sordum.

Jargo sakalını çekiştirdi. "Gördüğümü sanmıyorum. İyi ama siz benim hiçbir soruma cevap vermiyorsunuz ki."

"Sonra oturur kafanda eksik kalan ne varsa anlatırım. Şu son birkaç gün içinde park etrafında şüphe uyandıran birilerini gördüğün oldu mu hiç?"

Jargo omuz silkti. "Senin bu verdiğin eşkal burada oturanların yansından fazlasında var."

"içlerinde göze batan var mı? Ya da daha önceden buralarda hiç görmediğin biri?"

"Yok görmedim."

Cooper ile Stone döndüler.

"Arka kapı da kilitli" dedi Stone homurdanarak. "Tanrı'mn cezası pencereler de öyle."

Ben yine kapıyı çaldım. "FBI'dan geliyoruz. Eğer içeride biri varsa, kapıyı hemen açsın lütfen."

Yanıt gelmedi. Anonsumu tekrar ettim ve kapıyı iki kere daha çaldım, ama yine içeriden ses seda gelmedi. Cooper ile Stone'a dönüp başımı salladım, Glock'umu çıkardım ve ağzına mermi sürdüm, aynı anda arkadaşlarımın da aynı şeyi yaptıklarını gördüm."

Müdürün yüzünde gergin bir ifade belirdi. "Hey, siz n'apıyorsunuz be? Ben parkımda silah ateşlensin falan istemem."

"Bay Jargo, sana kötü bir haberim var. Şimdi Fleişt'ın kapısını kırmamız gerekecek. Sen en iyisi git bir yerlerden bir tane demir çubuk falan bul."

Jargo neye uğradığını şaşırmıştı, birkaç adım atıp kapının önüne geçti. "Bana

bakın, kapıyı kıracaksınız, ama hasarı kim ödeyecek? Buradaki hasarların sorumlusu benim."

Stone adamı tuttuğu gibi yan tarafa savurdu. "Ayak altında dolaşma bakalım" dedi alaycı bir sesle. Jargo itirazlarını sürdürürken Stone kapıya feci bir tekme indirmişti. Ama kapı yerinden bile kımıldamadı, derken Stone kapıya yeniden bir tekme savurdu. Bu keresinde tahtanın çatırdadığı duyuldu ve menteşeler kırıldı. Son bir tekme darbesi daha savurdu ve kapı iç tarafa doğru uçup yere devrildi. Ardından hiçbirimizin beklemediği bir şey oldu.

Hepimiz kokuyu fark ettik. Çürüyen etin tatlımsı ekşimsi kokuşuydu bu.

Elimi ağzıma götürdüm ve Cooper ile Stone'a döndüm. Onlar da şaşkındı.

"Nezaket kurallarına her zaman uymuşumdur; o yüzden hanımlar önden lütfen." Stone bunları âdeta alaycı bir ses tonuyla söylemiş, ardından da ağzını eliyle kapatmıştı.

Teşekkürler.Suncruiser'in içine girdim, silahım her şeye hazırdı, adımlarımı büyük bir dikkatle atıyordum. Kapıdan girer girmez bir başka şok yaşadım. Karanlık evde gözlerimi kırpıştırıp karanlığa alışmaya çalışırken yatağın üzerinde yatan birinin karaltısını fark ettim. Karaltıya doğru silahımı doğrulturken kalbim sanki yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Temkinli adımlarla milim milim karaltıya doğru yaklaştım, yaklaşırken içimden, karaltı artık her kimse, elinde bana ateş edeceği bir silahın olmamasını diledim. "FBI" diye bağırdım. "Kalk yataktan ve ellerini kafanın üstüne koy!"

Alçak tavanlı mobil evde böyle bir şeyi yapabilmenin zor olduğu aklıma geldi, ama yatağın üzerinde yatan karaltı ne kalkmaya yeltendi ne de bana cevap verdi, bu arada koku öylesine artmıştı ki kusmamak içinkendimi zor tutuyordum. Gözlerimi kıstım, ama hâlâ gözlerim karanlığaalışamamıştı, çok zor görebiliyordum. Kahretsin. Aklım o kadar başımdan gitmişti ki lambanın düğmesini açmayı ancak düşünebildim. Stone

arkamı kolluyordu, o yüzden arkama doğru, "Işığı açsana" diye bağırdım. "Ya şu elektrik düğmesini aç ya da şu Tanrı'nın cezası perdeleri."

Stone duvardaki elektik düğmesine vurarak ışığı açtı ve tepemizdeki floresan lamba göz kırparak açıldı, içeriyi sert bir neon ışığı doldurdu. Gözlerimi kırpıştırdım, çünkü aniden açılan ışık gözlerimi kamaştırmıştı, derken yeniden gözlerimi açtım.

"Hassiktir!"dedi Stone, ağzı bir karış açık donup kalmıştı.

Cooper da içeriye girdi ve üçümüz durmuş yatağın üzerinde çürüyen cesede

bakıyorduk. Bu bir Alman çoban köpeğiydi, bir tahta gibi dümdüzdü. Hayvan kurumuş kan gölünün ortasında yatıyordu, koku o kadar ekşimsiydi ki, ağzımı kolumla kapatmaya mecbur kaldım. Stone ile Cooper da benim gibi yapmışlardı.

"Kokudan anladığım kadanyla bu hayvan birkaç gün önce öldürülmüş." Stone tabancasının namlusuyla köpeğin leşini dürttü.

Hayvanın boğazı kesilmişti. Siyah, sarı tüyleri donmuş kanlarla lekelenmişti ve yaranın etrafında sinek sürüleri vızıldayarak uçuşuyordu. Artık içeride ışık olduğundan mobil evin içini de görebiliyordum, içerisi darmadağınıktı. Yerlere giysiler atılmıştı mutfak lavabosunun içi yıkanmamış bulaşıkla doluydu. Etrafta kanlı bir bıçak aradım; çünkü Alman çoban köpeğinin keskin bir aletle öldürüldüğünü düşünüyordum. Büyük bir olasılıkla da köpeğin öldürülmesine kullanılan keskin alet Fleist ile kızının öldürülmesinde de kullanılmıştı.

Mutfak tarafına döndüm. Rafların birinde bir adamın fotoğrafını gördüm. Ardından başka bir resim gördüm, bu da genç bir kıza aitti: Fleist ile kızı Kimberly. Ne adamın ne de kızın yüzünde mutlu bir gülümseme vardı; özellikle de kızın... Kız bana kederh gözlerle bakıyordu. Odanın arka tarafında banyo kapısı olduğunu zannettiğim bir kapı vardı. Cooper'a oraya bakmasını işaret ettim. Onun da silahı hazır durumdaydı, dikkatlice kapıya doğru yaklaştı, ardından iterek açtı ve kapı açıldığında önümde bir tuvalet ile bir duş yeri belirdi. "Burası boş bir hela" diye bağırdı Cooper.

Geriye döndüğümde Stone silahını beline taktı, burnunu parmak uç-larıyla kapatıp ölü hayvanı inceledi. "Iyyy, bu da burayı amma kokutmuş be. Kötü bir köpekti herhalde."

Stone'un Alman çoban köpeğini ayakkabısıyla dürterken pis pis sırıttığını gördüm. "Bu adi çoban köpeklerinden hep nefret etmişimdir. Bence Doberman gibi köpek yoktur; çok saldırgan oluyorlar."

Elimle üstümdeki cep telefonumu aradım. "Stone bilmem biri çıkıp da sapığın teki olduğunu hiç sana söyledi mi?"

"Tabii ya, hep söylerler. Kimi arıyorsun?"

"Olay yeri incelemeyi." Olay yeri incelemenin numarasını çevirirken Cooper'a döndüm, "Şimdi de etrafı inceleyelim, bakalım ne bulacağız"dedim.

149

"Pekâlâ. Ben gidip arabadan eldiven getireyim." Olay yeri incelemeye ulaştım ve arkadaşlara Royston Park'ı bir ziyaret etmelerini söyledim. Ardından aklıma gelen en önemli şeyi yaptım. Lou'yu aradım.

Lou ile olay yeri incelemeyi beklerken mobil evde görsel bir inceleme yapmamızı istedim. Ama sonra bir Suncruiser karavanın içinde üç kişinin çok kalabalık olacağını fark ettim; sonuçta araştırma yapacağa derken kanıtlan çiğneyerek yok edebilirdik de. Bu yüzden bu işi Stone ile Cooper'a bıraktım, onlar karavanı incelerken ben de yeniden müdürle konuşmaya gittim.

Mutfak rafmdaki Fleist ile kızının resmi bana bu iki kişinin öyle mükemmel bir aile oldukları izlenimini vermemişti. Resimlerde ikisi de objektife boş boş bakıyorlardı; ne birbirlerine sarılmışlardı ne de gü-lümsüyorlardı; bu durum merakımı uyandırmıştı, bir an önce bu insanlarla ilgili bir şeyler öğrenmek istiyordum.

Roy Jargo'yu ofiste bir Red Star burbön şişesinin kapağını açarken buldum. Yüzü ölü gibi bembeyaz kesilmiş elindeki kadehi bana uzattı. "Bir tek atar mısın?"

"Roy, sen belki farkında değilsin, ama ben görev başındayım."

"Ben de görevimin başındayım, ama insanın bazen şöyle bir marşa basması falan gerekiyor." Jargo kadehi kafasına diktiğinde gözünde yaşlar belirdi.

Defterimi çıkardım, "iyi misin?"

Jargo'nun elleri titriyordu. "Karavan parkı yöneticiliğim boyunca bir. sürü boktan olay yaşadım, ama böyle bir şeye hiç rastlamadım. Ben hayvanları çok severim. Çocukken benim on tane köçeğim vardı. Annem kutup köpeği üretirdi. Birkaç yıl öncesine kadar benim de bir köpeğim vardı, ama sonra gitti hayvan bir kamyonun altında ezilerek öldü; kamyonun altından ütülenmiş gibi dümdüz çıktı. O kutup köpeğini çok severdim. Acısından kurtulabilmek tam bir yılımı aldı." Ağzını sildi, burnunu çekti ve kadehini yeniden doldurdu. "İnsan nasıl kalkar da Fleist'ların köpeği gibi bir köpeği böyle hunharca katledebilir aklım almıyor. Sapık bunlar."

Ben en iyisi sana Fleist'ların başına gelenlerden bahsetmeyeyim.Kollan dövmelerle dolu sert, yaşlı bisikletçinin böyle bir şeyi kaldırabileceğini hiç sanmıyordum. Roy hanım evladının tekiydi. Fleist'larla ilgi-

li şüphelerimi ona söylemeyi bir süre ertelemeye karar verdini. "Bence ifadeni almayı bitirene kadar şu şişeyi bir tarafa koysan iyi edersin."

"Hey, o benim şişem. Ayrıca burada olup bitenler canımı sıkmaya başladı."

Bir an için Roy'un oturup ağlayacağını falan zannettim; koca adam karşımda başı belaya girmiş on yaşındaki bir çocuk gibiydi. "Alkollüyken alacağım ifadenin mahkemede hiçbir yaran olmaz" dedim.

"Yani sence o köpeği öldürdüler diye beni alıp mahkemeye mi çıkaracaklar?"

"Bence evet." Bir de başına başka neler geleceğini bir bilsen. "Sence o zavallı köpeği öldürenler cezalarını çekecekler mi?" "Eğer yakalanırlarsa, onlara cezalarını çektireceğime söz veriyorum, ama şimdi sen şurada oturup birazcık rahatlasan nasıl olur?" Roy kadehini bırakıp sandalyeye otururken elleri titriyordu. Defterimi açıp sayfalarını karıştırdım. "Bana Fleist ile kızından biraz daha bahseder misin?" "Ne mesela?

"Buraya geldiklerinde yanlarında köpek var mıydı?" "Vardı. Fleist'ı ne kadar az görmüşsem köpeği de o kadar az görnıü-şümdür. Yani öyle sık görmüyordum. Baba kız, bir de Reno çoğunlukla karavanda kalıyorlardı. Reno köpeğin adıydı." "Nedendi peki?" diye sordum.

"Köpeğe neden mi Reno adını takmışlardı? Ben nereden bileceğim ki?"

"Yani neden genellikle karavanda kaldıklarını sordum." Roy ofis masasının altından bu sefer bir su bardağı çıkardı; herhalde bardağa içki dolduracak, diye geçirdim içimden ama o, masanın üzerindeki sürahiden su doldurdu. "Doğrusunu söylemek gerekirse Kim-berly genellikle çok üzgün görünüyordu. Ayrıca kızla rie zaman konuş-sam çok dikkatli olmaya özen gösterdiğini fark ettim. Ama o kız öyle işte, o yüzden Fleist'a sorman gerekir." *

"Açık söylemek gerekirse Roy, Bay Fleist'ın sorulara yanıt verebileceğini hiç sanmıyorum. Kızı da cevaplayamaz artık."

Roy kaşlarını çattı, bir yudum su aldı. "Öyle mi? Peki ama neden?" "Biz bu baba kızın öldürülmüş olduğunu tahmin ediyoruz." Roy ağzındaki suyu püskürttü, odanın her tarafı püsküren suyla ıslandı. Kolunun yeniyle ağzını silerken bana baktı.

"Tanrım, sen benimle kafa falan bulmuyorsun değil mi?" "Tabii ki hayır. Ayrıca belki bana yardımcı olursun." "Bu da ne demek şimdi? Yani ben şimdi şüpheli miyim?" "Henüz değil. Şimdi Fleist'la ilgili hatırlayabildiğin her şeyi anlatırsan bana çok yardımcı olursun. Yani her şeyi. En küçük ayrıntısına kadar."

On dakika kadar Roy'dan Fleist'lan pek tanımadığını, adamın fazla konuşkan biri olmadığını dinleyip durdum. "Peki o kız sence karısı ya da sevgilisi olabilir mi?" diye sordum.

"Hey, tek bildiğim şey buraya baba kız olarak giriş yaptıklarıdır. Ne Bayan Fleist diye birini gördüm ne de sevgilisini."

Kapı çalındı ve içeriye yüzünde ciddi bir ifadeyle Cooper girdi. Baş-parmağıyla karavana doğru bir zafer işareti yaptı. "Bir şey bulduk. Gelip gözlerinle görsen iyi edersin."

38

Mobil eve doğru yürürken Cooper bana ayrıntıları anlattı. Oraya vardığımızda Stone giriş kapısına yaslanmış, kibrit çöpü çiğniyordu. "Cooper anlattı mı?"

"Bana bir şeyler bulduğunuzu söyledi" yanıtını verdim.

Stone başıyla Fleist'ın evini gösterdi. "Gel bak. Akıllara durgunluk verecek kadar tuhaf şeyler."

Onun peşinden içeriye girdim ve gardırop kapılarından birinin açık olduğunu gördüm.

Stone, Cooper'ın arabadan getirmiş olduğu kutudan bir plastik eldiven çıkardı. "Etrafı fazla dağıünamaya çalışarak inceleme yaptık. Kapının orada yerde birtakım çizik izleri var, önemli bir şey olmayabilir, ama bir de köpeğin pençelerinde insan yapımı life benzeyen t>ir şeyler gördüm. Belki o da önemli değildir. Ama sen gel de şuna bir bak Moran."

Stone mutfakta yere eğildi ve mermer mavisi muşambanın köşesini dikkatlice kaldırdı ve yaklaşık yarım metre kadar geriye çekti. Altında küçük bir kapak olduğunu gördüm. Stone kapağı kaldırdığında ortaya küçük bir zula çıktı; yaklaşık yirmi santime yirmi santim genişliğinde bir küp şeklindeydi, motorun şasesine kaynakla tutturulduğu çok belliydi. Zulanın içerisinde şeffaf bir plastik dosya vardı, onun içinde de birtakım kâğıtlar görünüyordu, bir de gazete kağıdıyla sarılmış bir paket gibi bir şey. "Peki o dosyanın içinde ne var?" diye sordum.

"Greensville Cezaevi'nin bir haritası."

"Ne?"

"Duydun ne dediğimi. Ayrıca anladığım kadarıyla resmi bir belge. Virginia Eyaleti Islah İşleri Komisyonu tarafından mühürlenmiş."

Hemen elime plastik eldiven taktım ve dosyayı dikkatli bir şekilde aldım, içinde mimari çizimler vardı, bir de köşesine mavi mürekkepli bir mühür basılmıştı. Mühürde GREENSVİLLE ISLAHEVİ yazıyordu.

Neye uğradığımı şaşırmıştım, Stone'a paketin içinde ne var diye sorarken haritanın nasıl bir önemi olabileceğini kafamda hesaplamaya çalışıyordum.

Stone paketi çıkardı ve ellerinin arasında tuttu. "Bunu Cooper gittik-

ten sonra buldum. Nakit para, hepsi yüzlük dolarlar halinde. Yaklaşık beş bin

dolar civarında."

"Başka ne buldun?"

Stone sırıttı. "Senin çok seveceğin bir şeyi."

Gardırobun kapısını açmak üzere yürüdü, ben de arkasından geldim. Gardırobun içindeki askı çubuğu öylesine tıklım tıklım giysilerle doluydu ki, sanki gardırobu patlatacakmış gibiydi. Stone paketin içinden kapkara bir kumaş parçası çıkardı, pelerin gibi bir şeydi bu ve sol göğsünün üzerinde işlenmiş bir motif vardı. Motifin zemini griydi, zeminin üzerine kınk bir siyah haç şekli vardı, haç hatların birleştiği yerde zikzaklı bir şekilde kırılmıştı. Haçın altında da kan kırmızısı renkte bir damla vardı.

"Bunu hatırladın mı Moran?" diye sordu Stone gözümün içine bakarak.

Gözlerimi ne onun gözlerinden kaçırabilmiştim ne de pelerini görür görmez elimin ayağımın titremesini engelleyebilmiştim. Cooper arkamda belirdiğinde ben de pelerini inceliyordum. "Bu da ne yahu?" diye sordu.

"Constantine Gamal kurbanlarını keserken bazen bu türden siyah bir kaftan giyerdi" diyerek açıkladım. "Oturduğu apartman dairesinde iki tane bulmuştuk. Bu sembolleri o tasarlamış; siyah bir kaftan, üzerinde kırık bir haç ve kollarında gözyaşı motifleri. Şimdi tabii en büyük soru, pelerinin burada ne işinin olduğu. Gamal ile Feist'ın arasında bir bağlantı olabilir mi?"

Cooper, "Mahkeme tutanaklarında pelerini de okumuştum. Kınk haçın şeytanın güçlerini, kırmızı damlalar da kurban kesme töreninde akan kanı simgeliyor."

"Dersini iyi çalışmışsın" dedi Stone pelerini yerine koyarken. "Ama sen yine de şu şeytan işi kara büyü safsatasına pek inanma derim Cooper. Böyle bir şeyi ne Gamal gerçek anlamda yaptı ne de Moran böyle bir şeye inandı. Doğru değil mi Moran? Lou'nun küçük kızı ne diyormuş bakalım?"

Stone'un sesindeki alaycı tonu fark etmiştim; evet Stone bana eziyet etmek istiyordu, bu yüzden ben de ona cevap verme gereği duymadım. Bunlar konuşulurken Cooper'ın yüzündeki ifadenin tuhaflaştığını gördüm. İkinizin arasında neler oluyor bakayım? Kimsenin kalkıp Co-oper'a Stone'la aramdaki soğukluğu anlatacağını sanmıyordum. Aynca Stone'un David ile Megan'ın katili olduğuma dair vazgeçmediği şüphesinden de Cooper'a söz eden olmamıştır. Çevremdeki herkes onun bana karşı bu güvensizliğinin temelinde profesyonel bir kıskançlık yattığını düşünüyordu. Ancak herkesin ortasında bir tartışmaya bulaşmak istemediğim için sesimi çıkarmadım.

Ancak suskunluğum, Stone'u tatmin etmemişti, bana eziyet etmeyi sürdürmek istiyordu. "Bu vakada Lou'nun seni ikinci adamı yapmış ol-

masından mutlu değil misin Moran? Ama ben Lou'yu tanırım, seni o pozisyona sadece kadın olduğun için seçti."

Stone'a ters ters baktım. "Sen ne zaman çeneni dinlendireceksin Stone?"

Suratında aşağılayıcı bir gülümseme belirdi. "Ortalıkta kimseler yokken aranızda neler olduğunu merak etmeye başladım doğrusu. Diz üstü çöküp Lou'ya saksofon falan çektin mi hiç? Kariyerinde yükselirken ona şükranını özel bir teşekkürle gösterdin mi? Ona şükran saksofonu çektin mi hiç?"

"Sen amma münasebetsizsin böyle." Bir anda sinirlerime hâkim olamadım ve Stone'un suratına bir tokat attım. Geriye doğru sendeledi, eliyle çenesini tuttu, ona vurmama şaşırmıştı.

"Sen orospunun tekisin!"

Stone'un şoka uğradığını görmek içimin yağlannı eritse de hata yaptığımı anladım. Lou Raines kapı eşiğinde duruyordu. Lou şaşkın gözlerle bana bakıyordu. "Sizi rahatsız falan etmiş olmayayım Ajan Moran?"

39

Raines mobil eve girdi. Ölü Alman çoban köpeğinin kokusunu duymamak için burnunu tıkadı. "Burada neler olmuş böyle? Bir de nedir bu it ölüsü böyle?"

Stone'a şöyle bir bakış attım; adam elini çenesinden çekmişti, şimdi yanağında kırmızı bir şamar izi ve dudaklarında kan izleri görünüyordu.

Raines, "Sorumu tekrar mı soracağım yoksa alayınız sağır mısınız? Sen ne söyleyeceksin Ajan Moran."

Bir aptal, sanki öğretmeniyle başı derde giren liseli bir kız gibi hissettim kendimi. "Lou senin sandığın gibi..."

Sesi öfkeden titriyordu. "Ne gibi olduğunu ben sana söyleyeyim. Burada soruşturma uygun bir şekilde yürümüyor demektir bu. Ben de buraya soruşturma yolunda gidiyor diye geldim, ama soruşturma yerine ilkokul çocuklarının kavgasına tanık oldum. Seninle daha sonra konuşacağım Ajan Moran. Stone, Moran'a karşı disiplin soruşturması açılmasını istiyor musun?"

Stone dudağından damlayan kanı silmek için kolunun yenini çenesine dayadı. "Bu konuda düşüneceğim."

Raines hem kızgın ve hem de üzgün bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. "O zaman siz şikâyet dilekçenizi düşünürken bana burada neler olup bittiğini bir

özetleyin isterseniz." Lou, Alman çoban köpeğini parmağıyla gösterdi. "Şu ölü köpekten başlayalım."

Açıklamayı ben yaptım, Raines de öyle boş boş baktı. "Şu pelerini bir görelim bakalım. Bana da bir çift eldiven versene Cooper."

Cooper, Lou'ya bir çift plastik eldiven verdi ve Raines'i gardıroba götürdü, Lou burada pelerini hiçbir yorum yapmadan inceledi. "Ötekiler nerede?"

Stone muşambayı kaldırarak yerdeki zulanın içinde duran para ile haritayı gösterdi. Raines diz üstü çöktü ve haritayı incelemeye başlayınca yüzü allak bullak oldu. "Bu herifin Greensviiie haritasıyla ne işi var?"

"İşte zaten bizi şaşırtan da bu oldu" yanıtını verdim.

"Şaka mı bu? Peki ama madem kavga ediyordunuz nasıl oldu da bu konuda aynı fikirde olabildiniz?"

257

Buna yanıt vermedim. Zaten ne yanıt verecektim ki? Raines, Sto-ne'a döndü. "Eh, senin bir yanıtın var mı Vance? Yoksa sen de mi dilini yuttun?"

Stone dudaklarını kıpırdattı. "Galiba."

Raines durdu. "İçinizde makul bir gözlemde bulunanınız var mı? Ajan Moran, sen bir şey söyleyecekmişsin gibi bakıyorsun."

Zuladan içeriye baktım. "Diyelim ki bulduğumuz madendeki cesetler Fleist ile kızına ait, onları her kim öldürmüşse öldürme amacı büyük bir olasılıkla hırsızlık olmamalı. Katillerin de bu zulayı bizim gibi gayet kolay bir şekilde bulabilmeleri gerekirdi."

Raines herhangi bir yorumda bulunmadı, plastik eldivenleri ellerinden çıkardı. "Olay yeri inceleme buraya geldiğinde bu mobil evdeki en ufak noktanın bile incelenmesini istiyorum, hatta en ufak toz parçasına kadar incelenecek."

Ansızın bana kötü kötü baktı ve kafasıyla kapıyı işaret etti.

"Ajan Moran, sen ve ben, biraz konuşsak iyi olacak."

Onun peşinden dışarıya çıktım, yine onun peşinden hızlı adımlarla yönetim ofisine yürüdüm, ardından Lou bana doğru döndü, kaşları çatık bana bakıyordu. "Ne halt etmeye Stone'la dalaştın? Herife iş olsun diye mi vurdun?"

"Sen ne düşünüyorsun Lou?"

"Saygısızlık yapma Kate. Ben sana soruyorum."

"Zannettiğin gibi değildi."

"Peki ne gibiydi o zaman? Sana eziyet mi etmeye kalktı? Yoksa aranızda bir şey mi tartıştınız? Ne oldu?"

İlk aklıma gelen her şeyi olduğu gibi açıklamak olsa da uygunsuz şeyleri anlatmak bana uygun bir şey değildi. "Şöyle diyebiliriz: Stone ve ben yine farklı görüşteydik, ondan."

Raines patladı. "Tanrım, Kate, sen benim en iyi ajanlarımdan biri olsan da iş arkadaşlarımızdan birine hakaret etmene izin veremem. Sorduğum soruya yanıt vermezsen Stone'u dinlemem gerekecek. Cevapla şu adi soruyu. Stone seni tahrik mi etti, evet ya da hayır?"

"Bu konuda canım konuşmak istemiyor Lou. Ben kendi savaşımı kendim veririm."

Raines şimdi daha da sinirlenmiş görünüyordu. "Tabii ki verirsin, zaten bu konuşmayı da işte bu yüzden yapıyoruz."

"Bu meseleyi unutsak olur mu?"

Raines bana parmağını doğrulttu. "Tek bir şartla" dedi. "Uzlaşacaksınız. Aranızda ne varsa artık. Bu mesele yüzünden iki günde bir boks maçı seyretmek falan istemiyorum. Eğer mecbur kalırsam, bu konuda idari soruşturma başlatırım, anlaşıldı mı?"

Stone'u tanıyordum, onunla uzlaşmak mümkün değildi. Ama Lou'nun içinde bölündüğü ruh haliyle değerlendirildiğinde, yapılacak

en iyi iş Lou'yla hemfikir olmaktı. Öfkemi içime attım. "Evet."

"Bir şey hâlâ canını sıkıyor" dedi Raines.

"Peki bana neden Cooper ile Stone'un eskiden birlikte çalıştıklarını söylemedin?"

"Bunun bu olanla ne ilgisi var ki?"

"İlgisi olabilir.""

"Sen paranoyak olmaya başladın Kate. O konu ile bu konunun hiç ilgisi yok. Eğer merak ediyorsan söyleyeyim, Cooper, Stone'un tarafından değilmiş gibi görünüyor, yani merak ettiğin şey buysa. Şimdi mobil ev işini bitiriyor musun?"

"Biz yapacağımızı yaptık, artık olay yeri incelemenin gelmesi lazım" yanıtını verdim.

"Peki, o zaman Cooper'la birlikte benimle Washington'a gelmeni istiyorum senden. Stone burada kalıp olay yeri incelemeyi bekleyebilir."

"Seninle birlikte gitmem için herhangi bir gerekçe var mı?"

Raines arabasının anahtarlarmı çıkardı. "Var, şu madendeki bekçi Billy Adams var ya..."

"Evet, ne olmuş ona?"www.cizgiliforum.com

"Zanlının yüzünün robot resmini çizdirdi."

40

Washington, DC

Randy Rinaldi FBI'ın en iyi adli tıp ressamlarından biriydi. Elli, elli beş yaşlarında, doğal meçli sakalı, kobalt mavisi gözleri, sanki göz kalemiyle çizilmiş gibi incecik kaslarıyla yakışıklı bir adamdı. Onun yönetim bürosundaki bölmesindeydik, ben başka bir odadan getirilmiş bir iskemlede yanında oturuyordum. Kelimenin tam anlamıyla bir aile babasıydı, masasının her tarafı ailesinin resimieriyle süslenmişti, bir tanesinde Randy'nin karısı ile genç ve güzel kızı mezuniyet törenindeydi, birkaç tanesi de torunları olduğunu düşündüğüm bebeklerin resimleriydi.

Randy, "Billy Adams'la iki saat geçirdim Kate" dedi. "İnan bana, bu ortaya çıkan yapılabilecek resimlerin en iyisi."

Bilinmeyen Unsur'un resmi bana düz bilgisayar ekranından bakıyordu: Billy Adams'ın hafızasında kalanların, Randy'nin ustalığının ve kullandığı E-fıt yazılımının ürünü bir resim. Saat üçü geçiyordu ve ben henüz öğle yemeğini yiyememiştim, bir koyu kahveyle ayakta duruyordum, bu arada midemi kasıp kavuran açlığımı duymazlıktan gelmeye çalışıyordum.

Randy, "Billy çok yoğun bir travma geçiriyordu, konuşabilmesi için bile büyük bir çaba harcaması gerekti. Dur sana birkaç tane çıkış alayım" dedi.

Randy parmağıyla HP renkli yazıcının üzerindeki baskı düğmesine bastı ve yazıcının içinden beş altı tane A4 büyüklüğünde basılı kâğıtlar çıkmaya başladı. Kâğıtlardan bir tanesini elime aldım ve Billy Adams'ın madende gördüğünü iddia ettiği adamın resmine baktım. Billy gördüğü adamı oval, yüzü tıraşlı ve siyah saçlı biri olarak ifade etmişti. Öyle çok göze batan özellikleri olmayan biriydi; burnunda, gözlerinde, çenesinde onun gözüne batacak herhangi bir özellik hatırlamıyordu, yani Bilinmeyen Unsur'un resmi sıradan bir adamın herhangi bir versiyonundan ibaretti. Yani, hiç kimseydi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Randy. "Sanki canın sıkılmış gibi."

Hayal kırıklığıyla içimi çektim. "Nasıl neşeli olayım? Şu tanığımız

adamın yüz hatlarını biraz daha belirgin söyleyemez miydi?"

Randy kısaltılmış sakalını çekti. "O sırada epey uzak bir mesafedey-miş Kate, ayrıca tanık Unsur'un yüzünü ışıklandırılmış stadyum ortamında falan da görmemiş. Ben bu işten fazla bir şey çıkmayacağını biliyordum, ama şansımızı bir deneyelim dedim, ilk etapta Billy bu adamın beyaz olduğunu söyledi, en önemli olan bilgi de buydu zaten."

İçimden bir ses bu robot resmin soruşturma aşamasında hiç işe yaramayacağını söylüyordu. Tanık, katilleri bazen öyle tanımlar ki, söyledikleriyle bazen hayalet bile çizilemez. Yani tanığın gördüklerinden işe yarayan hiçbir şey çıkmaz. "Kusura bakma, ama ben biraz daha fazlasını umuyordum."

"İşiniz zor galiba?" Randy bunu söylerken bir kaşını da kaldırmıştı.

"İçimden bir ses öyle olacağını söylüyor."

Randy dosyayı diske kaydetti ve resim ekrandan kayboldu. Duvardaki saate baktı, saat üçe yaklaşıyordu, masasının çekmecesinde bir şeyler aradı ve şeffaf plastikten bir yemek kutusu buldu. "Atın ağzına yem torbası takma vakti geçmiş. Yarım saatliğine dışarı çıkıp biraz temiz hava alacağım. Eğer buyurmak istersen çavdar ekmeğinin üzerine koyacağım ekstradan bir salamım ve hardalım var-. Hatta elmamı bile yiyebilirsin." Randy bana neşeli neşeli baktı.

"Dişleri daha çıkmamış."

"Yakında geliyor."

Randy durdu ve masasından yeni doğmuş gibi görünen bir bebeğin resmini gurur dolu bir tavırla aldı. "İşte bu da yeni miniğimiz. Kızım Dolores geçen ay doğum yaptı. Benim altıncı torun oluyor bu. Adı Christian. Sevimli, değil mi?"

Resme hayran hayran baktım. "Sen şanslı adamsın Randy" dedim.

"Sağ ol. Çocuklar insanın her şeyi. Senin şu yeni adamın Cooper nasıl?"

"Zannederim birbirimize katlanıyoruz."

"Çocuğu çok sorunlu değil mi?"

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Bilmiyor muydun? Yedi yaşında bir oğlu var, ama çocuğun özel tedavi görmesi gerekiyor, işte bu yüzden onun Washington'a tayinini istediğini duydum. Bu ülkedeki en iyi çocuk hastanelerinden biri Balti-more'daki John Hopkins Hastanesi. Aslında Baltimore ofisine tayinini çıkarmaya çalışmış, ama orada boş kadro yokmuş, o yüzden de Was-hington'a gelmiş, sonuçta Baltimore buraya yakın."

"Oğlunun neyi varmış?" diye sordum.

"SLE denilen bir hastalık. Yani sistemik kızartılı lupus."

"Böyle bir hastalık duymuştum. Bir tür bağışıklık hastalığı değil miydi?"

Rinaldi başını salladı. "Hastalık vücuttaki her organı çok fena etkili-

yor, En kötü tarafı da bu hastalığa neyin neden olduğunun bilinmemesi, sadece hastalığı kontrol altında tutabiliyorlar, o kadar."

Demek seni gece kulüplerinde sanarak hata etmişim,dedim içimden. Cooper'ın neden yorgun göründüğünü şimdi anlayabiliyordum; bir yandan hasta bir çocukla uğraşmak bir yandan da FBI'da çalışmak kolay bir iş değildi.

Rinaldi torununun resmini masasına bıraktı. "Bugün yemek yedin mi Kate?"

"Yedide kahvaltı etmiştim."

"Hep aynı. Biliyor musun bu meslekte yıllardan beri doğru dürüst yemek yiyemedim, şimdi midemde boğa yumurtalığı büyüklüğünde ülser var. Insanm öğün atlaması iyi bir şey değil, bu yüzden şimdi benim tavsiyemi dinle ve biraz ara ver."

"Şu anda kafam çok dolu."

"Hepimiz öyleyiz, ama bu bahane olmamalı. Haydi kalk da git biraz bir şeyler atıştır."

41

Randy doğru söylüyordu. Bir kahve alıp bir köşede bir şeyler atıştırıp biraz kendime gelmem gerekiyordu. îki cadde ötede sevdiğim bir kafeterya vardı, oraya gidip sandviç yiyeyim dedim. Ama Randy yemeğe gittikten sonra kendimi laboratuvarda oturmuş Unsur'un kuşe kâğıda basılmış resmine bakarken buldum. Aslında kimseye benzer bir tarafı da yoktu. Nötrdü. Hiç kimseydi. Yolda yürürken

karşımıza çıkan milyonlarca kişiden biriydi.

Ve ben de oturmuş keşifte bulunmaya çalışıyordum. Umuttan başka bir şeyim yoktu.

Randy'nin boş bilgisayar ekranı önünde öyle oyalandım durdum. Robot resim çizen E-fit yazılımını biliyordum, birkaç vakada bu yazılımla birazcık oynamıştım, Randy'nin BILINMYNUNSR 819K adı altında hafızaya kaydettiği dosyayı kopyaladım, sonra da kopyayı ekranda açtım. Cep telefonum çaldı, açtım. "Moran."

"Kate, ben Frank."

Ağabeyim Frank bundan bir buçuk yıl önce içki sorunları yüzünden FBI'dan ayrılmıştı. Elimden geldiğince ona yardımcı olmaya çalışmıştım, sadece ona değil onun durumundaki başka iş arkadaşlarıma da yardımcı olmaya çalışmıştım, ama birkaç tedavi denemesinden sonra bile elinden şişeyi bırakmamıştı. Bir keresinde tedaviye başladıktan on beş gün sonra onu aradığımda içki âlemi yaparken yakalamıştım. İçkiliyken Frank'la konuşmak imkânsız bir şeydi ve birkaç kere saçmaladıktan sonra telefonu kapatmıştım. Ama bu sefer Frank ayık gibiydi. "Sağların vatanına tekrardan hoş geldin" dedim. "Hey, biliyorum bana çok kızıyorsun, ama senden azar işitmeden önce şunu söyleyeyim, çok özür dilerim, biliyorum ben yine pisliğin teki oldum."

"Sen ayyaşın tekisin."

"Evet ama şimdi ayığım."

"Ne kadar süreliğine Frank. Sen kendini öldürüyorsun. Bu böyle devam edemez, bu meredi bırakman gerekir artık. Seni seven herkesin kalbini kırıyorsun ve bunun da farkındasın."

"Biliyorum."

163

"Bütün söyleyeceğin bu muydu?"

"Deniyorum" dedi Frank sakin bir sesle.

"Hep aynı şeyi söyleyip duruyorsun, ama şu meredi bir türlü bırakamadın gitti. Çok geç olmadan bir an önce bırak." Bazen Frank'la konuşurken kendimi bir filmin felaket sahnesinde oynayan oyuncu gibi hissediyordum. Onu gözümde yanan bir binanın tepesinde canlandırıyordum; her tarafı alevler sarmıştı ve Frank'ın kıçı alevlerden tutuşmuştu; ben helikopterle tepedeydim, ona kurtarma halatı atıyor ve halatı tutmasını söylüyordum, ama o, "Bana biraz zaman ver, halatı tutabilir miyim, biraz düşünmem lazım" deyip duruyordu.

Frank'ın sesi çıkmıyordu. Ona daha önce milyonlarca kez vaaz vermiştim ve vermeye de devam ediyordum, çünkü onu seviyordum. Onun bana bir şey söylemesini beklerken zanlının donuk yüz ifadesiyle oynamaya başladım, önce yanaklarını etle doldurdum, ardından saç rengini siyahtan griye, sonra da kahverengiye değiştirdim. Öylesine oynuyor, bir yandan da umarım bir şey çıkar, yüzünde belirgin bir şey bulurum falan diye düşünüyordum. "Peki bu konuda neler yapmayı düşünüyorsun Frank?"

"Öcüleri cehennemin dibine göndermeye çalışıyorum Kate, inan bana. Ama çok kolay bir iş değil... Bazen bir elin bana uzanmasını beklerken azar işitiyorum."

Frank ayık olduğunda kırılganlaşmaya başlamıştı ve şimdi de öyleydi. Onu azarlamanın gereksiz olduğunu düşündüm. "Peki ama beni neden aradın?"

"Konuşmam gerekiyor Kate. Eğer on beş dakikan varsa çok memnun olacağım."

Robot yazılımında zanlıya sakal yaptım, ardından sakalı çıkarıp yerine kirli sakal koydum. "Ne konuşacağız?"

"Telefonda olmaz. Bugün beni evden arar mısın?"

"Frank, eğer faturalarını ödeyecek paran yoksa sana borç vermiyorum, yani bir kere daha borç veremem ve bu konuda artık çok kararlıyım. Kendi ayaklarının üzerinde durmayı öğren artık ve içine düştüğün pisliğin sorumluluğunu yüklenmeyi öğren. Sert seveceksin, unutma. Saçmalıklar istemiyorum, artık kendini acındırmayı bırak."

Altı ay önce Frank'a borçlarını temizlesin diye beş bin dolar vermiştim, borcunun yarısını geri ödemişti, ama diğer yarısı sorun olmuştu. Tabii o yarısı da içkiye gitmişti. Ama mesele ona para vermek değildi, prensip meselesiydi.

"Kate, mesele para meselesi değil, süz veriyorum sana. Ve senin sadece beş dakikanı alacağım."

Frank yalanladığı halde ben yine de sorunun mali olduğunu düşünmeye devam ettim. Ama ağabeyim benden yardım beklerken ona hayır demek bana çok zor geldi, içimi çektim. "Akşamüzeri ekip toplantım

var, o yüzden daha sonraararım. Mesela altı gibi."

"Sağ ol, Kate. Görüşürüz."

Cep telefonumu kapattım ve tekrar bilgisayar ekranına döndüm. Un-sur'un yüz ifadelerini önemli oranda değiştirmiştim ve düz ekrana baktığımda tüylerim

ürperdi. Kafamın içinden bir soru işareti geçti. Bilinçaltını bir hayalet mi yaratmıştı yoksa bir şey mi bulmuştum? Birkaç hayati parametreyi değiştirdikten sonra -saç şeklini ve rengini, göz rengini değiştirdikten sonra- şimdi ekranda beni epey rahatsız eden, aşina olduğum birinin görüntüsü belirmişti.

Bana ekrandan bakıp duran yüz Constantine Gamal'ındı.

42

Springfield, Virginia

Springfield'de Frank'ın evinin önünde park ettiğimde saat altıyı çeyrek geçiyordu ve hava kararmak üzereydi. Bu tek katlı ev bir yıllığına yurtdışı görevine tayini çıkan FBI çalışanına aitti ve Frank da eve göz kulak olsun diye orada oturuyordu. Bahçe kapısından girip eve doğru yürürken sinirden hâlâ tir tir titriyordum; Gamal'ın bilgisayar ekranındaki görüntüsü beni çok sarsmıştı; özellikle de onun kılık değiştirme konusunda bir uzman olduğu aklıma geldikçe delirecek gibi oluyordum. Kafamın bir köşesinde tüyler ürpertici birtakım fikirler filizlenmeye başlamıştı, ama bunları düşünmek pek istemiyordum.

Kapı zilini çaldım ve Frank beni biraz beklettikten sonra suratında sahte bir gülümsemeyle kapıyı açtı; üzerinde sadece kot pantolonu vardı ve güneşten sararmış saçlarını havluyla kurutuyordu. "Erkenci-sin, duştaydım. Buyur gir."

Ağabeyim kırk üç yaşındaydı, ama daha yaşlı görünüyordu, yıllar boyunca içki içmek cildini bozmuştu. İş arkadaşlarım ağabeyimin aktör Tomrny Lee Jones'a benzediğini söylerdi ve gerçekten de benzerdi, ama Frank saçını uzatmıştı, atkuyruğu yapar, lastik bir tokayla da saçım tuttururdu. Ama genelde serseri gibi gezerdi, özellikle de sarhoş olduğunda. Ağabeyimin gözlerinin kan çanağına dönmüş olduğunu fark ettim, ayrıca kıpkırmızıydı. "Nasıl oldun? Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Doğrusunu söylemek gerekirse iyi sayılmaz."

"Ancak böyle uslanırsın sen."

Frank beni salona götürdü. "Eh, şeytan azapta gerek. Gel otur. Kahve içer misin?"

"O faslı geçelim. Sen benimle neyi konuşmak istiyorsun?"

"Ağır ol biraz küçük kız. Şimdi bahsedeceğim."

Ben kanepeye oturdum Frank da içini çekerek kanepenin karşısındaki rahat koltuğa oturdu. Saçını kurulamayı bıraktı ve sanki üzerinde köpek uyumuş gibi buruş buruş bir siyah tişört giydi. Frankın Bilimsel

Araştırma Bölümü'nün en iyi ajanlarından biri olduğuna insanın inanabilmesi zordu, hele hele onun kriminal psikoloji üzerine doktora yapmış biri olduğuna kimse inanmazdı. Bir zamanlar Quantico'ya girip çık-mışlığı bile vardı; NCAVC'ta - Ulusal Şiddet Suçları Analizi Merkezi- cinayetlerde bilinmeyen unsur ile kurbanların psikolojik tahlillerini yaparak katil profilini çıkarmaya yönelik çalışmalarda bulunmuştu. Ancak bir sürü hunharca işlenmiş cinayete tanıklık etmek, cesetleri çıkarmak, özellikle de çocuk cinayetleri onun psikolojisini sarsmıştı.

Frank içkiyi hep severdi, ama ağır içici olmaya başlar başlamaz evliliği parçalanmıştı, boşanmasından bir sene sonra da büyük oğlu Balti-more'da geçirdiği bir motosiklet kazasında can vermişti. Hayatı paramparça olmuştu, derken bir gün mesai saatinde ofisinden çıktı, içip içip zil zurna sarhoş oldu ve işine bir daha hiç dönmedi. Son bir buçuk yılı sarhoşluk ve ayıklık periyotlarıyla geçti; kafasını suyun üzerinde güç-bela tutabildi.

"Senin şu üzerinde çalıştığın vaka var ya" dedi karmakarışık olmuş saçlannı eliyle toplayıp parmak uçlarıyla saçına lastik toka takarken.

"Sen hangi vakadan bahsediyorsun?"

"Şu son vakadan. Acre yakınlarındaki madende bulunan cesetlerden."

İşte bu beni şaşırtmıştı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Kahve ister misin?" diye sordu Frank tekrar.

"Hayır, ben cevap istiyorum."

Frank masanın üzerindeki kahvedanlıktan kendine koyu bir kahve doldurup sırıttı, bu sırıtışı bana Tommy Lee Jones'un sırıtışını anımsattı. "Sen beni aptal falan mı sanıyorsun? Ben de televizyon seyrediyorum. Birkaç yerel kanalda da bu konuda haberler çıktı."

"Yani benim bu vakaya dahil olduğumu sen nereden biliyorsun? Bildiğim kadarıyla adım artık gazete manşetlerinde çıkmıyor, değil mi?"

Frank kahvesini yudumladı. "Eskiden çalıştığım arkadaşlarla takılmaya devam ediyorum. Yani sarhoşken de ayıkken de, ben sağır falan değilim kızım."

"Dedikodu çabuk yayılıyor demek ki" yanıtını verdim. "Peki tam olarak ne duydun?"

Frank fincanını koydu ve geriye yaslanıp yeniden içini çekti. "Madende iki ceset bulunmuş, kesilip yakılmış, aynı Gamal tarzında. Duyduğuma göre bu herife Kebapçı Katil adını takanlar bile varmış. Gamal kurbanlarını Ortadoğu usulü kesip

pişirdiği için bu adı takmışlar ona."

"Canımı sıkma Frank. Bu katilin cinayet tarzı benim psikolojimi hâlâ etkiliyor."

Frank'ın hemen pişman olduğunu yüzünden anladım; bana Gamal'ın cinayet tarzını anımsattığı için üzülmüştü. "Ya bazen densizlik yapıyorum, ağzımdan çıkanı kulağım duymuyor. Çok özür dilerim Kate. Ekibinizin toplantısı nasıl gitti?"

"Bir ilerleme kaydedilemedi, eğer bilmek istiyorsan. Hâlâ işin başındayız. Peki, ama neden ilgini çekiyor bu konu?"

"Sana yardımcı olmayı teklif ediyorum."

Hadi oradan sen de, der gibi baktım ağabeyime. "Frank, sakın beni yanlış anlama, ama senin önce kendine yardım etmen gerekiyor.

Frank'ın ellerinin titrediğini fark ettim. Herhalde, dedim, cam içki içmek istiyor, ama kendini tutmak için mücadele ediyor. Ellerinin titrediğini gördüğümü anladı ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Senin gücenmeni istemem" dedim. "Amacım seni kırmak değildi."

"Tabii, biliyorum, ben de gücenmedim zaten" dedi. "Ellerimin havada olduğunu, suçlu olduğumu biliyorum. Ama biz daha önce birlikte çalıştık Kate, ayrıca iyi iş çıkardık birlikte."

Gamal'ın takibinden sekiz ay kadar önce Baltimore'da bir cinayetle ilgili federal bir soruşturma yürütülüyordu ve o soruşturmada Frank bana, aramızda kalması şartıyla yardım önermiş, ben de onun uzmanlığından epey faydalanmıştım. Ağabeyim FBI'dayken arada sırada birlikte çalıştığımız olmuştu, ama içkiyi bırakmaması bu sefer onu bu işe karıştırmak konusunda tereddüt etmeme yol açıyordu.

Ağabeyim bana âdeta yalvarırcasına baktı, "irtibatımı kaybetmedim. Ayrıca eski kurallar aynen geçerlidir, yani kimse haberdar olmayacak. Bana bu konuda bir şans tanı."

Bu vakada Frank gibi biriyle bilgi alışverişinde bulunmamın bir zararı yoktu. O hâlâ benim tanıdığım en iyi soruşturmacılardan biriydi. Söylenildiğine göre en iyileri bir yalanı hemen anlarlarmış; iyi gününde, yani Frank ayık olduğunda duvarın arkasını bile görebilirdi. "Benim kafamda peki neden diye bir soru dolanıp duruyor Frank. Bu işle sen neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"Çünkü sen benim kız kardeşimsin ve ben sana çok şey borçluyum." Frank öne doğru eğildi ve elini elimin üzerine koyuverdi. Ağabeyim öyle çok sokulgan biri değildi, ama onun beni sevip kolladığını bana göstermeyi gerçekten de istediğini

hissediyordum. "İyi günümde de kötü günümde de hep benim yanımda oldun. Çoğu zaman sarhoşluktan sana teşekkür bile edemedim. Artık sana olan borçlarımı öde-sem diyorum."

"Tek neden bu mu?"

Frank gülümsedi. "Tabii ki hayır, kendimi oyalayacak bir şeyler bulmam lazım, burada boş boş otururs am kafayı üşütürüm, Kate, çok dürüstüm. Eğer birkaç gün daha burada böyle boş boş otururs am ya halıyı kemirmeye başlayacağım ya da içki içmeye."

"İçimden bir ses işin içinde başka bir şey olduğunu söylüyor..."

Frank derin bir nefes aldı ve bana baktı. "Doğrusunu bilmek ister misin?"

"Tabii."

"Bir zamanlar orada olan biri olarak konuşayım öyleyse. Bence sen yoruldun Kate. Bunu gözlerinde okuyorum. Artık dayanacak gücün kalmadı. Senin sırtını dayayacak birine ihtiyacın var. Dayanabileceğin, seni rahatlatacak birine."

"Çok teşekkürler."

"Doğru söylüyorum. Gamal vakası senin iliğini kemiğini sömürdü. Eğer bana sorarsan, az kalsın bu vaka yüzünden sen de ölecektin, sadece vazgeçmediğin için kurtuldun. Hani çocukken yapboz oyunu oynardık ya, son parçayı bulmadan oyunu kesinlikle bitirmezdik, aynı öyle işte."

Çocukluk anılarımdan kalan unutamadığım bir şey varsa o da pazar akşamları oynadığımız oyundu. Annem ablasına gittiğinde babam da arkadaşlarıyla evunizin salonunda ciddi ciddi poker partileri yapardı. Babam bizi de mutfaktaki çam ağacından eski masaya oturtur, önümüze bin parçalık bir yapboz koyardı. Ama bu oyunu koymadan önce parçalardan birini önceden mutlaka almış ve evin bir yerine saklamış olurdu. Biz yapboz oyununu istediğimiz kadar tamamlayalım, sonuçta bir parça eksik kalırdı. Frank'la o parçayı arayıp bulmaya çabalamaktan hiç vazgeçmezdik, evin altını üstüne getirir, ne yapar eder, o sonuncu parçayı da bulurduk, o parçayı bulduğumuzda yaşadığımız delice heyecanı hâlâ çok iyi hatırlarım. Bazen oturur, babamızın bizim gibi böyle iki inatçı soruşturmacıyı bilerek mi yetiştirdiğini düşünürüm. "Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu Frank.

"Kanımca senin toparlanabilmen için bir köşeye çekilip dinlenmen falan gerekir. Ama hayır, Raines seni doğrudan başka bir soruşturmanın göbeğine atar."

"Birkaç gün izin yaptım."

"Ne olacak ki! Üstüne üstlük her şeyi berbat edercesine ortaya bir de kopya cinayetler çıktı. Her neyse, işte ben de burada oturmaktan sıkıldığım için sana analizci zekâmdan faydalanmanı öneriyorum."

Frank'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Bu kadar gerekçe yetmez mi?"

Frank bir konuda haklıydı: Birine açılmam gerekiyordu, son zamanlarda olup biten tuhaf olayları birine anlatmam gerekiyordu. Önerisi de bu yüzden bana çok cazip geliyordu. Belki de birilerinin kalkıp bana delirmediğimi söylemesini falan fena halde istediğim bir dönemden geçiyordum. Ama yine de onu bu işlerin içine karıştırmak konusunda ihtiyatlı olmam gerektiğini düşünüyordum. Ayık olduğunda, ağabeyim müthiş bir soruşturmacıydı, ama sarhoş olduğunda başımı derde sokmaktan başka bir işe yaramayan ayyaşın biri olup çıkardı. "Önerin için çok teşekkür ederim, gerçekten de beni duygulandırdın, Frank, ama kabul edemem, bu sefer olmaz."

Frank öyle çok sık sinirlenen biri değildi, ama şimdi öfkelenmiş, si-

nirini masaya yumruk atıp kahvesini saçarak çıkarmıştı. "Kahretsin Kale, ben seni biliyorum. Sen başına gelenleri birileriyle konuşmayı seversin. Ve bir şeyleri birileriyle paylaşınca rahatlarsın."

Ağabeyim büyük bir olasılıkla doğru söylüyordu. Bana, "Bunun dışında, peşine düşmen gerektiğini düşündüğüm zanlının kimliğiyle ilgili bazı fikirlerim var" diyerek beni en can alıcı noktamdan vurdu.

Bak işte bu ilgimi çekmişti. "Ne tür fikirler?"

"Önce teklifimi kabul ettiğini söyle" dedi Frank ısrar ederek.

"Sen benimle kafa bulmuyorsun ya?"

"Asla." mehmetalper

Biraz düşündüm. "Bir şartla ama."

"Söyle."

"Bana yardımcı olacaksan içki içmeyi de bırakacaksın. Tek bir tane bile alkollü içecek yok. Hatta Scope ağız gargarası, hatta likörlü çikolata bile yok. Çok ciddi söylüyorum Frank. Yoksa sen kendi yoluna gidersin ben de kendi yoluma."

"Bakıyorum sıkı pazarlıkçısın."

"Senin iyiliğin için."

Frank bana elini uzattı ve hafifçe gülümsedi. "Elimden gelen çabayı göstereceğim. Oldu mu?"

Elimi geri çektim. "Olmaz, ya hep ya hiç Frank."

"Tamam! Tamam! Anlaştık, haydi şimdi başla bakalım, bildiğin ne var ne yoksa anlat."

43

Ona her şeyi anlattım. Son kırk sekiz saat içerisinde başıma gelmiş her şeyi, geceyarısı çalan o tüyler ürpertici telefona kadar her şeyi en ufak ayrıntısına kadar anlattım ve Frank'ın da dediği gibi anlatır anlatmaz rahatladığımı hissettim. Tabii rahatlama sürem beş saniyeyi aşsay-dı daha iyi olacaktı. "Sence ben deli miyim?"

"Hiç deli olmadın" dedi sırıtarak. "Ama Gamal'ın hâlâ yaşadığını düşünmen aklıma böyle bir soru getirmiyor değil. Kendini toparla Kate. Sen bu adamın idamını gördün değil mi? Damarlarına zehir enjekte edildiğini gördün ve muayene sonucu ölü olduğunu söylediklerini işittin, değil mi?"

"Evet. Peki ama idamdan sağ çıkabilmeyi başardıysa? İçimde tuhaf bir ses bu işin içinde birtakım karmaşık doğaüstü olayların olduğunu söylüyor. Madendeki cinayetlerde Gamal'ın cinayet yöntemleri aynen uygulanmış, aynı izler bırakılmış. Sonra karın üzerinde hiçbir ayak izi bulunamadı ve bilgisayardaki robot resimden onun görüntüsü çıktı. Bütün bunlar garip ve açıklayamayacağım şeyler."

Frank kafasını iki yana salladı. "O zaman açıklama. Gerçekleri gözden geçir. Islah İşleri Komisyonu böyle bir hatayı hiç yapmadı. Herif şimdi mezarında çürüyor, o yüzden içindeki kuşkudan kurtul. Bence bugüne kadar damarlarına potasyum klorit enjekte edilip de sağ kalabilen biri yok, üstüne üstlük bu idamın infazında başka kimyasal maddeler de kullanıldı. İşin doğaüstü tarafına gelince, böyle bir saçmalığı oturup da ciddi ciddi konuşacak değilim."

Yine rahatlamıştım. Frank ayıkken olaylara çok net bir gözle bakabiliyordu ve onunla bunları konuşmak beni rahatlatmıştı. "Haklısın. Yani, şu ayak izleri meselesi. Ben bunun basit bir yanıtının olması gerektiğini düşündüm, eminim basit bir yanıt da vardır. Bence biri kalkıp epey uğraşarak bu izleri ortadan kaldırmıştır."

"Doğru söylüyorsun" dedi Frank.

Bir kere daha delirdiğimi düşündüm, derken kafamın içi düşüncelerle doldu ve midem altüst oldu. "Ama yine de fırça izleri gibi bir kanıtın geride kalması gerekiyordu. Bir de dün gece telefonla aranmama

ne diyorsun? Peki ya müziğe ne diyorsun?"

"Ya bunlar senin kafanda olup bitti ya da biri seni gerçekten de arayıp sana müzik dinletti."

"Peki ama neden?"

"İşte buna cevap veremiyorum. Eğer gerçekten de olduysa.."

"Oldu, Frank. Sabahtan beri bunun aldığım uyku hapının ya da düşlerimin bir ürünü olduğuna ikna olmaya çalışıyorum. Ama düşündükçe şüphelerim daha da artıyor, telefonun geldiğine daha da ikna oluyorum."

Frank, "O zaman zanlı belki senin hakkında epey şey biliyordur. Belki de sana diş biliyor ve seni rahatsız ederek senden intikam almak istiyordur. Ama bunların kim oldukları ve neden Gamal'm cinayet yöntemlerini kullanarak adam öldürdüklerini sorarsan, bunları ayrıca düşünüp değerlendirmemiz gerekir. Bunun için de katille ilgili olarak yeteri derecede bilgi edinmemiz gerekir. Bu katil medyada yer alan haberleri takip eden sapığın teki de olabilir; adam Gamal'm işlediği cinayetlere hayranlık duymuş da olabilir."

Başımı sallayarak onayladım. "Gamal'm izinden gitmeye karar vermiş biri şimdi oyununu oynamaya başlamış olabilir."

"Aynen" dedi Frank.

Paniğe kapılmıştım. "Eğer sen haklıysan, o zaman bunlar evime de girmiş olabilirler, dahili hattı kullanarak beni aramış da olabilirler. Sterling Burke bunun en mantıklı açıklama olduğunu söyledi bana, telefon şirketinin arayanı kaydetmemesinin nedeni de bu olabilir, dedi."

"Sen o yedek Glock'u hâlâ yastığın altında saklıyor musun?"

"Evet."

"Şimdilik onu orada tutmaya devam et, bakarsın şahsi bir durum ortaya çıkar. Biliyorsun oralarda dolaşan bir sürü it kopuk var tıpkı biraz önce konuştuklarımız gibi. O yüzden kapılarını kapalı tut ve alarmı da çalışır vaziyette bırak. Tabii bu arada Gamal'm bir beden içinde ya da ruh olarak dolaştığı düşüncesini de kafamızdan silip atalım."

Frank yine doğru söylemişti. İkimize kahve doldurdu. "Bu seni uyanık tutar. Uykun düzenli mi?" diye sordu.

"Berbat."

"Yarım şişe Dewar al. Bana çok iyi geliyor."

"Çok komik. Ben de uyku hapına sarılıp duruyorum. Sen bana bilinmeyen unsurla ilgili bir takım fikirlerinin olduğunu söylemiştin."

Frank kahvesini yudumladı, bir an durdu düşündü ve ardından bir kaşını kaldırıp bana baktı. "Pekâlâ, bak ben şöyle düşünüyorum. Bu aradığımız adam -tabii ben bir erkekle karşı karşıya olduğumuzu düşünüyorum- psikiyatrik geçmişi olan biri, yirmi beş ile kırk yaşlarında, fiziksel olarak sağlığı yerinde, hatta güçlü bir fiziği bile olabilir. Bana sorarsan, bütün bu cinayetler paranoyid şizofren teşhisi konmuş birine ait: denetliyor, oynuyor, kazanmak için müthiş bir arzu duyuyor

172

ve aklınca o hep en doğru olanı yapıyor."

Frank durdu, biraz düşündü ve ekledi, "Her halükârda, bu adamın zekâ düzeyi ortalamanın çok üzerinde, olasılıkla da üniversite mezunu. Hani gerektiğinde sevimli davranabilecek biri. Bu adamın hapishane geçmişi olabilir. Belki de içerideyken Gamal'ı tanıyan biridir, onunla birlikte hapis yatmış, ona hayranlık duyan biri de olabilir. Ayrıca bu adamın kendine ait eski, ama sağlam bir kamyoneti ya da bir cipi olabilir, olasılıkla da çok kullanılmış bir arabadır bu. Ama ben bu adamın daha önce de insanları öldürdüğünü ya da yaraladığını, ama bir süredir oyun dışı kalmış olduğunu düşünüyorum."

"Tabii yanılmıyorsan."

"Yanılabilirim tabii. Bu bilim hatasız değildir. Ben sadece olgular ve içgüdüler üzerinde yol alabilirim. Ama bence bu adam her kimse, bir an önce bulsan iyi edersin."

"Neden?"

"Çünkü ben bütün bunların oyunun henüz başlangıcı olduğundan adım gibi eminim. Bana kalırsa bu adam yeniden öldürmeye başlayacak. Hatta çok kısa bir süre içinde başlayacağından eminim."

44

Yanm saat kadar daha Frank'la vaka üzerinde konuştuk ve derken artık yorulmuştum. Frank beni kapıdan geçirdi. Bana üzerinde düşünülmesi gereken birtakım şeyler vermişti. "Telefon konusundan emin olduğunu söyledin ya, peki ama düş görmediğinden de gerçekten emin misin?" diye sordu.

"Telefonu duydum, Frank. Cevap da verdim; ne düş görüyordum ne de kâbus. Slipknot grubunun müziğini de duydum. Tüyler ürperticiydi. Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Eğer sen böyle bir şey olduğuna bu kadar eminsen, o zaman ben de eminim. Peki ya madende ya da karavanda herhangi bir ipucu bulundu mu?"

"Şu ana kadar bulduğumuz tek şey bizi karavan parkına yönlendiren kuru temizlemeci fişi oldu. Ayrıca kızın parmaklarının içinde ve köpeğin pençelerinde bir takım lifler bulduk, ama bunlardan bir şey çıkar mı bilmiyoruz."

"Cesetler üzerinde tanım yapan yok mu henüz?"

"Hayır, henüz yok, ama çok kısa bir süre içinde onu da bulacağımıza inanıyorum, ya DNA'yla ya da diş kayıtlarıyla."

"Peki ya karavanda bulduğunuz Greensville Hapishanesi'nin haritası hakkında ne düşünüyorsun?"

Bunları hep Frank sormuştu.

"işte o da çok garip. O ve gardıroptan çıkan pelerin bana Fleist ile Gamal arasında birtakım bağlantıların olabileceğini söylüyor. Ancak her neyse, henüz bunu bilebilecek durumda değiliz."

"Peki adli tıp pelerin ile çizimleri inceledi mi?"

Başımı salladım. "Senin eski dostun Diaz bana bunların her ikisüıde de işe yarar bir iz bulamadığını söyledi. Sadece ne olduğu anlaşılamayan birtakım lekeler varmış. Pelerini inceliyor, ama şu ana kadar insan teması izine rastlamamış, tabii bu da bana çok garip geliyor. Ben Diaz'in en azından Fleist'tan ya da kızından bir saç teli bulacağını falan zannetmiştim."

Frank'ın alnı düşünceyle kırıştı. "Belki de ne adam ne de kız o pelerini giymiştir."

"O zaman o pelerinin karavanda ne işi vardı?"

Frank gülümsedi. "Hey, sen soruşturmacısın, böyle bir sorunun cevabını da senin bulman gerekiyor. Peki sen Fleist'la ve kızıyla Gamal arasında herhangi bir bağlantı kurabiliyor musun?"

Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. "Hayır, ama bu konuda bir şey bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Peki bana söylemen gereken başka bir şey var mı?"

Cezaevi müdürü Clay'den bahsettim, bunun üzerine Frank bir kaşını kaldırdı. "Peki bu adam senden neyi saklamaya çalışıyor dersin?"

"Bilmiyorum. İstersen sen buna soruşturmacı içgüdüsü de, ama aramızda geçen konuşmaları hatırladıkça adamın bazı konularda bana açılamamaktan rahatsızlık duyduğundan daha da emin oluyorum. Sanki benim bilmediğim bir şeyler biliyordu da bu bildiklerini benden saklıyor gibiydi. Çok saf, çok tatlı bir adam, belki de adamın davranış şekli bu. Ona güvenmiyorum." Yüzümde zoraki bir gülümseme belirdi. "Tabii zavallı adama iftira da ediyor olabilirim. Daha önce de yaptım böyle şeyler."

"Peki başlangıç olsun diye Clay'in geçmişini birazcık eşelememe ne dersin? Benim Islah işleri Komisyonu'nda hâlâ görüştüğüm birtakım arkadaşlarım var."

"Ama çok dikkatli ol, tamam mı? Cezaevi müdürünün kulağına bir şey gitmesini istemiyorum."

"Kesinlikle güvenebilirsin bana." Frank yorgunluktan ayakta duramayacak halde olduğumu fark etti ve koluma dokundu. "Tamam şimdilik bu kadar yeter. Senin uyuman lazım. Git dinlen hadi."

"Bak buna itirazım yok işte."

"Seninle yeniden çalışmak güzel olacak Kate."

Çıkmak üzere döndüm. "Ama biliyorsun, bu işe bulaştığını bilen olmayacak."

Frank beni kapıya kadar geçirdi, "izci yemini. Kendine dikkat et."

Evden çıktım, binmek üzere arabama doğru yürüdüm. Frank kapıda durup el salladı.

Arabamla evin önünden uzaklaşırken benden yana birinin olduğunu bilmenin rahatlığını hissettim.

Yirmi dakika sonra, Eisenhower Otobanı'nda dönüş yaptığımda, düşlerim acaba fazla mesai mi yapıyordu merak etmeye başladım. Dikiz aynasında siyah, Ford kamyonet görür gibi oldum. Bu kamyonetin beni ta Frank'ın evinden beri takip etmekte olduğundan emindim. Araba çok geride olduğu için ne sürücüsünü görebiliyordum ne de plakasını, ama Ford'un en azından beş kilometreden beri peşimde olduğundan emindim, derken aniden araçların arasından sıyrılarak gece trafiğinde izimi kaybettirdim.

45

Angel Körfezi, Virginia

Evimin ön kapısını anahtarla açarken kafamda hâlâ kamyonet vardı. Yorgunluktan düşüp bayılmak üzereydim ve gidip banyo yapmak istiyordum, çünkü suyun altına

girmem artık kaçınılmaz olmuştu, ama önce ön kapıyı iyice kilitlediğimden emin olmam gerekiyordu. Sonra gittim arka kapıyı da gözden geçirdim, bütün pencereleri de, sonra atölyeye geçtim ve oranın kapısının da kilitli olduğunu gördüm. Tekrar yazlık eve yürüdüm ve ev alarmını açtım. Alarmın atölyeye bağlantısı yoktu, ama yazlık ev yeterince güvenliydi, bundan tamamen emindim.

Sıcak suyun küveti doldurmasını beklerken şömineyi açtım. Sonra kendime biraz mayonezle tavuk salatası yaptım, bir kadeh Napa Valley Merlot şarabı doldurdum ve televizyonun kumandasını elime aldım. Televizyonda bir şeyler seyredecek halim olmasa da kafamı dağıtmak, gündelik hayatıma yeniden dönmek istiyordum. Ama haberler ile Jay Leno'ya on dakika kadar baktıktan sonra sıkıldım, bu arada küvet de dolmuştu. Soyundum, küvetin içine turunç çiçekleri ile jojoba kremi döktüm ve sıcak, köpüklü suyun içine adımımı attım.

Müthiş bir rahatlama hissetmeye başladım. On beş dakika kadar suyun içinde kaldım, kokulu sıcak suyun içinde uyuklarken peşime takıldığını zannettiğim Ford kamyonetin düş gücümün bir ürünü olduğuna karar verdim.

Sonunda banyodan çıktığımda, havluya sarındım ve şöminenin yanında uykum gelene kadar bir kadeh Merlot daha içtim. Saatimi 6:30'a kurdum ve yatak odasının penceresini açtım. En sevdiğim şey böyle soğuk gecelerdi, böyle gecelerde David'le çok güzel hatıralarım olmuştu, o zamanlar Norah Jones'un CD'sini koyar, karanlıkta uzanır, birbirimize dokunur, sohbet eder, gülerdik.

Ama kalkıp da Norah Jones'u çalamadım; zaten çalmaya kalksaydmı kendimi çok berbat, hissederdim, emindim. Ayrıca, yeteri kadar bitkindim uyumak için müziğe ihtiyacım yoktu, uykuya dalmak üzereydim, gözkapaklanm artık iyice ağırlaşmıştı. Gözlerimi karanlıkta kapadım,

sahili yalayan soğuk dalgaların sesini, körfezdeki yaban kazlarının uzaklardan gelen sesini dinlemeye koyuldum.

Uykuya dalalı ne kadar olmuştu, bilmiyorum, ama yangın alarmı gibi bir sesle uyandığımı hatırlıyorum, iyice uyandığımda kalbim güm güm atmaya başlamıştı, karanlıkta el yordamıyla saatimi buldum, saatin üzerindeki yeşil rakamlar sabahm 4:04'ünü gösteriyordu. Demek dört saattir uyuyordum. Ama ses bir türlü susmak bilmedi. İşte o zaman bu acı acı öten sesin telefonun zili olduğunu fark ettim. Kendimi uyuşturucu almış gibi hissediyordum, yataktan kalkamayacak haldeydim; büyük bir çaba sarf ederek yorganın altından doğruldum ve telefonun ahizesine uzandım.

Ahizeyi elime alırken aklıma ilkin ya ofisten aradıkları ya da Frank'm aradığı geldi, ama birdenbire dikkatli olmam gerektiğini hatırladım ve telefonun üzerindeki ekranda arayan numaraya baktım.

Ekranda numara yoktu.

Telefonu hemen açtım, ahizeyi kulağıma dayadım ve çok net bir şekilde bir müzik sesi duydum: Slipknot grubunun bir parçası çalıyordu ve ses tamamen netti. Başımdan aşağıya sanki kaynar sular dökülüyormuş gibi hissettim kendimi ve derken Megan'ın bir zamanlar çalmaya çalıştığı parçayı işittim: Bunun "Killers Are Quiet" adındaki lirik olduğundan emindim, çünkü Megan arkadaşlarım odasına topladığında kızlar hep birlikte bu şarkının sözlerini söylerlerdi.

Albümü anımsadım; kendini bulmaya çalışan bir sürü genç gibi Megan da şiire düşkündü ve şarkı sözleri onun hayatının önemli bir parçasıydı; ayrıca Megan'ı tanımaya çalışırken onun bu en favori şarkı sözleri üzerinde konuştuğumuzu hatırladım. Bir gece önce beni telefonda arayanın bu konseri tekrarlayacağı hiç aklıma gelmemişti doğrusu. Sanki kafama çekiçle vurulmuştu; yatakta doğruluverdim. "Kimsin sen? Aloo? Kimsin? Cevap ver bana!" diye bağırdım.

Birkaç saniye sonra müziğin sesi hafifledi ve beni iliklerime kadar ürperten sesi işittim. "Beni duyuyor musun tatlım?"

Ses sanki başka bir dünyadan geliyor gibiydi ve hemen ardından . Slipknot parçası geri planda yeniden çalmaya başladı ve aynı ses yeniden konuştu: "Beni duyuyor musun tatlım?"

Aman Tanrım,dedim içimden. Buna inanamam işte! Bu ses aynı David'in sesine benziyor. Az kalsın bayılacaktım. Ben deliriyordum. Yığılıp kalmak üzereydim, ama panik duygum daha ağır bastı, telefonu kapattım, elimi yastığımın altına soktum ve yedek Glock'umu elime aldım. Yataktan kalktım, üstüme bornozumu geçirdim. Yüzüm terden sırılsıklamdı, korku ve panik içindeydim.

Telefonun ekranında arayan numara yazmıyordu. Peki ya telefon dahili hattan geldiyse, diye düşündüm ve elimde Glock'la salona yürüdüm. Hole çıktım ve alarma baktım. Alarm çalışır durumdaydı. Atölye-

deki dahili telefonu gidip kontrol etmem gerekiyordu, bu yüzden de alarmın şifresini tuşlayarak aleti devre dışı bıraktım, ardından anahtarlarımı aldım, yazlık evin arka tarafına çıktım ve arka kapıyı kilitledim.

Dışarıda hava soğuktu, denizden buz gibi bir esinti geliyordu. Üzerimde bir tek bornoz vardı ve soğuktan bacaklarım buz kesilmişti. Bir ses işittim, sanki ağaç dallarından biri kırılıyormuş gibi bir sesti bu. Rüzgâr sesi mi yoksa orada biri mi var? Glock'umla ileriye doğru nişan aldım, çakıllı yolu geçtim, atölyenin kapısını kontrol ettim. Kapı kilitliydi, ışıklar sönüktü. Kilidi açtım ve kapıyı sessizce araladım, ardmdan elektrik düğmesine bastım. Atölyenin ışıkları yandı; içerisi bıraktığım gibiydi: soğuk ve boş, yerde de dökülmüş boyanın kurumuş izleri vardı. Telefona baktım. Telefon da bıraktığım yerde duruyordu. İşte tam o sırada

delirmek üzere olduğum aklıma geldi. Bütün bunları kafamın ürünü müydü?

Ve işte o sırada atölyedeki telefon çalmaya başladı.

46

Bu sefer tamamen uyanıktan. Bu sefer arayan her kimse onunla konuşmaya hazırdım. Ama korkumu yenip de ahizeyi kaldırmadan önce telefonun on, on beş kere çalması gerekti. Ahizeyi yavaşça kulağıma doğru kaldırdım hattın statik vızıldama sesini işittim.

Ama ses yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Yoksa biri hattın diğer tarafından dinliyor muydu? Yoksa birileri beni bilinçli olarak delirtmeye mi çalışıyordu? işte bunları aklımdan geçirir geçirmez biri öyle yüksek sesle konuştu ki, neredeyse yüreğim ağzıma gelecekti: "Kate! Orada mısın?"

Yerimden sıçradım. Arayan Lou Raines'ti. Onun sesini işitmek beni öylesine rahatlatmıştı ki, az kalsın oturup ağlayacaktım. "Lou..."

Lou sesimdeki paniği hemen fark etmiş olacak ki, endişeli bir sesle, "Hey, her şey yolunda mı? Kötü bir şey yok ya" dedi.

"Yok... Hiçbir şey yok." Gözlerim dolmuştu ve artık dayanacak gücümün kalmadığını, ağlamak üzere olduğumu fark ettim. Lou'ya kalkıp olan biten her şeyi anlatmak içimden geçtiyse de bana inanmazsa kendimi salak gibi hissedeceğim aklıma geldi. Çünkü bu telefon konusunda mantıklı bir açıklama yapabilecek bir durumda değildim.

"Sen hâlâ orada mısın Kate?"

"Evet.. Buradayım."

"Hey, bir şeyinin olmadığından emin misin?"

"Şey... uykuya dalmışım. Bu saatte biri arayınca şaşırdım. Hayrola Lou? Bir şey mi var?"

"Seni uyandırdığım için kusura bakma, ama çok önemli bir gelişme oldu o yüzden bekleyemedim."

"Ciddi misin?"

Lou'nun önce derin bir nefes aldığını, ardından nefesini boşalttığını işittim.

"Birkaç dakika önce Bob Dbcon aradı beni. 0 geç saatlerde çalışıyor."

"Islıkçı Bob" diye takıldığımız Bob Dixon bizim ekipten, yirmi beş yıllık hizmeti olan deneyimli biriydi. Ayrıca gecenin geç saatlerine kadar çalışan bir baykuştu, mutlu kanaryalar gibi ıslık çala çala işini yap-

\Ti

mayı severdi. Dedikodulara bakılırsa o ve dirducı karısı yıllardan beri yatmıyorlarmış ve işte bu yüzden de bizim Bob böyle cıvıl cıvıl ötüyor-muş. "Dinliyorum."

"Saat üç buçuk sularında, eskiden beri tanıdığımız Paris'teki Müfettiş Maurice Delon adlı meslektaşımızdan ilginç bir mesaj almış. Mesaja bakılırsa Fransız emniyetinin elinde yepyeni bir cinayet vakası varmış. Cesetler Amerikalı bir baba ile kızma aitmiş, on dört saat önce kimliğini açıklamayan birinin yaptığı telefon ihbarı üzerine cesetler Paris kanalizasyonunun bir bölümünde parçalara ayrılmış olarak bulunmuş. Delon bizden maktullerin kimliklerini onaylamamızı istemiş, bir de bu cinayetlerle Gamal'ın bundan beş yıl önce Paris katakomplarında işlediği cinayetler arasında çok güçlü benzerlikler bulunduğuna da dikkat çekmiş."

Lou'nun bana telefonda söylediği Paris katakompları olayını biliyordum. Gamal uluslararası bir psikiyatri konferansına katılmak için gittiği Paris'te hunharca cinayetler işlemişti. Tabii bu arada Paris'in tarihi kanalizasyonları gibi bir yer onun hastalıklı duygularını tatmin etmesi için çok uygun bir zemin oluşturmuştu. Bir Amerikalı turist ile on yedi yaşındaki kızını kaçırıp öldürmüş, cesetleri de Paris caddelerinin altında birbirine paralel bir sürü tünelden oluşan yer altı geçitlerine atmıştı. Kurbanların kimlikleri DNA testleriyle saptanabilmişti. Müfettiş Delon soruşturmaları şahsen yürütmüş, ama cinayetlerin üzerindeki sır perdesi ancak biz Gamal'ı Amerika'da yakaladıktan sonra kalkmıştı. Kalbim yine güm güm atmaya başladı. "Devam et."

"Delon'a göre, cinayetlerde Gamalvari cinayetlerin izleri var; yani cesetler parçalanmışlar ve yakılmışlar. Hatta olay yerinde bir de lıaç bulmuşlar. Bütün bunlar Delon'u şaşırtmış, tabii beni de şaşırttı."

Neye uğradığımı şaşırmıştım. Raines yine içini çekti. "Şimdikiler de diğerlerine çok benziyor Kate. Çok tuhaf. İşte bu yüzden gidip bir bakalım diyorum."

"Yani Paris'e mi seyahat edeceğiz?"

"Evet, Cooper'la. Birkaç günlüğüne de olsa seninle Stone'un birbirinizden uzak durmanızda fayda var diye düşünüyorum. Eline geçen ilk fırsatta adam seni bir kaşık suda boğacak."

"Cooper'a bundan bahsettin mi?"

"Onu beş dakika önce aradım." . "O zaman yola mı çıkıyoruz?"

"Paris biletlerinizi aldırttım, uçağınız bu sabah saat altı buçukta Baltimore Uluslararası Havaalanı'ndaa kalkıyor. Yani bavulunu hazırlasan iyi olur."

Üçüncü

Bölüm

47

Washington, DC

Özel Ajan Gus Norton'un araba camının buharını kolunun yeniyle silmek gibi bir alışkanlığı vardı. Taurus marka araba Rockville'e doğru ilerlerken o da sürücünün yanında oturuyordu, arabayı sürmekle meşgul Stone'a başmı aniden çevirdi. "Söylesene bana, dağ başında ne halt yiyeceğiz ki?"

Stone, "Söyledim sana" dedi, "bu sabah karavan parkından biri bana telefon etti."

"Onu biliyorum, ama kim aradı seni, bir de hangi konuda aradı? İşte bu kısımları bana açıklamadın" dedi Norton homurdanarak.

"Hatunun tekinden; adı Emily Jenks. Otis Fleist'la ilgili birtakım şeyler biliyormuş; belki ilginizi çeker, dedi."

"Yok yahu? Peki neden ille de seni aradığına dair bir şey söyledi mi?"

Stone ceketinin kapı tarafındaki cebinden bir sigara paketi çıkarıp içinden bir sigara aldı. "Çünkü dün Moran ve Cooper'la mobil evi inceledikten sonra, parktaki diğer karavanların kapılarını çalıp kartımı verdim. Konuştuklarım arasında Fleist'larla ilgili bir şey bilen yok gibiydi, ama sonra bu Jenks adındaki hatun bu sabah beni aradı. Kadının kimliğini park yöneticisine doğrulattım. Emekliymiş, yetmişlerindeymiş, genellikle yalnızmış."

Norton haltercilere özgü kaslı vücuduyla çam yarması gibi bir adamdı, iki yıl boyunca Stone'un yanında çömezlik yapmıştı, ama Stone sigarasını yakmak üzere çakmağa her uzanışında burnunu tıkardı. "Hey, hâlâ beni öldürmeye mi çalışıyorsun Vance? Eğer sigara içeceksen bari şu camı biraz arala Tanrı aşkına"

Stone yan camı yarıya kadar indirdi. "Mutlu oldun mu şimdi?"

"Eğer sayende akciğer kanseri olmazsam daha da mutlu olurum. Peki o yaşlı hatun sana tam olarak ne söyledi?"

"Telefonda konuşmak istemedi. Özel olarak anlatmak istedi."

Norton sırıttı ve Stone'a baktı. "Ben bir zamanlar böyle diyen yaşlı bir hatun

tanıyordum. İhtiyar kuş seksen yaşındaydı ve eğer günündey-

se mutlaka polise anlatacak bir şeyi olurdu. Arada sırada polis karakolunu arar, birinin evinin etrafında dolaşarak onu rahatsız ettiğini söylerdi. Polisler gelir gelmez de onu rahatsız eden adamın şimdilik gittiğini, daha sonra tekrar gelebileceğini söyler, polislere bazen kurabiye ikram eder, bazen de saksofon çekme teklifinde bulunurdu. Düşünebiliyor musun? Belki de bu yaşlı hatun Jenks de hayatına biraz heyecan katma niyetindedir, ha?"

"Tabii, öyledir" yanıtım verdi Stone.

"Sağ taraftaydı." Stone sağa döndü ve karavan parkı karşılarına çıktı. Norton, "Hey, sen de duydun mu, Gamal iğneyi yemeden önce Mo-ran'a hokus pokus yapmış, biliyor muydun?"

Stone'un yüzünde şüpheci bir ifade belirdi. "Sen o tür saçmalıklara inanıyor muydun?"

Norton sırıttı. "Peki ya Cooper'la Paris'te mercimeği fırına verirler mi dersin?"

"Siktir et onları."

"Sen bu kadından nefret ediyorsun, değil mi, Vance?"

Stone, Norton'a kötü kötü baktı. "Dinle, eğer bana sorarsan Bryce cinayetlerini üstüne almadığında Gamal doğru söylemişti."

"Sen ne zamandan beri Gamal gibi bir bok torbasına inanıyorsun? Sen ne söylediğinin farkında değilsin Vance."

Stone arabayı karavan parkına sürdü, artık iyi bir tamir isteyen eskice bir karavanın önünde durdu, el frenini çekti. "Sen benim Moran için hissettiklerimi biliyorsun. Şimdi kalkıp bunları sana tek tek sayacak değilim."

Norton içini çekti. "Vance, bizim departmanda Moran'ın sırf maddi çıkarları yüzünden nişanlısı ile nişanlısının çocuğunu öldüreceğine inanan tek kişi sensin. Aramızda seni ciddiye alacak tek iş arkadaşın olduğunu sanmıyorum, ben de dahil. Sana şöyle söyleyeyim, sen böyle düşünüyorsun diye arkadaşlar seni deli falan zannediyorlar. Herkes seninle Moran arasındaki rekabeti biliyor, ikiniz ta ezelden beri birbirinizin saçını başını yolup duruyorsunuz. Ama ajan arkadaşlarımızdan birinin cinayet işlemiş olduğunu, üstelik de profesyonel biri olarak iddia ederek, bur arkadaşımızı çok ağır bir itham altında buakmış oluyorsun. Millet senin arkandan neler söylüyor, biliyor musun? Herkes senin çok ileri gittiğini düşünüyor. Bana sorarsan, ben Moran'm sabrına hayranlık duyuyorum. Hakkında suç duyurusunda bulunmamasına şaşıyorum. Peki ama bu

arada sana hep aynı şeyi sorup duruyorum: Kanıtın nerede bakalım?"

"Ben on beş yıldan beri bu işin içindeyim ve içgüdülerim asla ama asla yanılmaz Gus. Bryce öldürülmeden bir hafta önce bu kadının telefonda ona söylediği şeyi duymuştum, bunu sana da söyledim. Haçın yanlış yere konduğımu biliyorsun, bir de Gamal'm diğer kurbanlarının

185

tersine David Bryce tabancayla öldürülmüştü.

"Evet, bana söyledin, bana yüzlerce kere anlattın bunları, ama bu iş lafla, içgüdülerle olmaz, inandırıcı olabilmen için taş gibi kanıtlar sunman gerekir."

Stone el frenini elinin tersiyle itti ve öfke dolu bir sesle, "Lafımı bir tarafa yaz, bana lazım olan kanıtı bulmam sadece zaman meselesi. Şimdi bakalım bu yaşlı hatun bize neler anlatacak." mehmetalper

48

Stone karavanın kapısını çaldı ve ışıltılı bir gece elbisesi giymiş yaşlıca bir kadın kafasında bigudileriyle kapıda belirdi. "Evet?"

Stone kimliğini gösterdi. "Emily Jenks? Benim adım Stone, Federal ajanım ve bu da iş arkadaşım Ajan Norton. Galiba sizinle telefonda konuşmuştuk Han'fendi."

Kadın, Stone'un kimliğini inceledi. "Yani ben sizi bu kadar çabuk beklemiyordum."

"Fazla bir trafik yoktu."

"Gelin içeri lütfen." Kadın karavanın perdesini açtı ve misafirlerini karavanın oturma odasına davet etti. Köşede bir resim sehpası duruyordu ve küçük, üstü boyalarla kaplı bir masanın üzerinde fırça, su kabı gibi üç beş tane ressam araç gereci vardı.

Kadın ajanları içeriye buyur ederken, Stone duvarlara asılmış on-on beş kadar çerçeveli tabloyu inceledi; bunların çoğu mısır tarlalarında ter döken Meksikalı köylülerin ya da Amerika yerlilerinin resimleriydi. "Ressam mısınız Han'fendi?" diye sordu. "Bir tür. Aslında hobi olarak yapıyorum. Esas ilgilendiğim konu kalpazanlıktır. Yirmi dolarlık bir banknotun aynısını yapabilirim. Ama elli dolarlarla bir sorunum var. Grant'm sakalını doğru yapmak ve emniyet teli büyük sorun oluyor."

Stone kadına içini çekerek baktı. "Han'fendi!"

"Federallere şaka yapmasanız. Artık otursak."

Norton, bir Kızılderili koruma alanındaki Amerikan Yerli çocukları tablosunu inceledi ve hayranlık dolu bir sesle, "Hey, bu çok güzel" dedi. "Ben de bir zamanlar resim yapardım, ama hiç bu kadar güzelini yapamadım. Sizde büyük bir yetenek var."

"Öyle mi, teşekkür ederim delikanlı, çok naziksin."

"Doğru söylüyorum."

"Bu gördüğünüz çalışmalarımın büyük bir kısmı satılıktır" dedi kadın büyük bir umutla.

"Demeyin." Norton öksürdü. "Tabii ya, kim bilir, bakarsınız belki satılır. Belki bir gün buradan geçerken bir uğrarım."

Stone, Norton'a kes artık şu muhabbeti dercesine baktı ve dikkatini tekrar yaşlı kadına yöneltti. "Bizi buraya neden çağırdığınızı açıklama zahmetinde bulunur muydunuz acaba Bayan Jenks?"

Jenks ikirciktendi, sanki nasıl başlayacağını bilemiyormuş gibi bir hali vardı kadının ve Stone kadım cesaretlendirmek amacıyla, "Acele etmeyin Han'fendi. Yavaş yavaş anlatın" dedi.

"Siz bana hatırladığım herhangi bir şey var mı diye sormuştunuz. Eh, yaklaşık dört gece önce Bay Fleist'ın karavanından birinin çıktığını gördüm. Dün gece aniden aklıma geldi, ama siz çoktan gitmiştiniz."

"Karavandan çıkan kimdi?"

"Bir ziyaretçi. Çok iyi hatırlıyorum, televizyonumu kapatmıştım, yatağa girmeye hazırlanıyordum, işte o sırada karşı pencereden sesler işittim ve ziyaretçinin Bay Fleist'ın karavanının dışında hararetli hararetli bir şeyler söylediğini gördüm."

Stone not defterini açtı. "Öyle mi? Devam edin."

"Aralarında bir anlaşmazlık varmış gibiydi."

Norton, "Nasıl bir anlaşmazlık Bayan Jenks?"

"Tam olarak duyamadım. Parça parça birtakım laflar duydum. Hiçbir anlam veremedim. Ama aralarında bir şey tartıştıklarından adım gibi eminim."

"Peki ne gördünüz?" diye sordu Stone.

"Şey, hava çok karanlıktı, bir şey seçebilmek olanaksızdı, sadece ay ışığı vardı, ama ziyaretçinin bir kadın olduğundan tamamen eminim."

"Yok yahu?" dedi Stone.

"Kadın aracına bindiğinde harita lambası açıldı, kıyafetinden ve hatlarından onun bir kadın olduğunu düşündüm. Kadının üstünde hani iş yerlerinde giyilen türden bir döpiyes etek vardı. Kollarının kenarlarında gümüş işlemeler vardı, hani sarmaşık gibi, ta dirsek kısmına kadar uzanıyordu. Bu giysi benim özellikle ilgimi çekti çünkü benim kızım da bunun benzerini Bethesda'daki Jasmine Butik'ten satın almıştı."

"Butiğin adresi nedir?"

"Tam olarak bilmiyorum, ama galiba ana caddede."

Stone, "Tam hatırlamasanız bile birtakım laflar duyduğunuzu söylediniz. Peki tam olarak ne işittiniz?" diye sordu ısrarla.

"Kadın ayrılırken, 'Ağzını açarsan başın derde girer' gibi bir şeyler dedi hatırlayabildiğim kadarıyla." Emily Jenks gülümsedi. "Hani bunu söylerken arada bir yerde de s harfiyle başlayan bir şey söylemiş olabilir. Aslına bakarsanız, söyledi de. Hani sikerim seni falan dedi..."

Norton gülümsedi. "Eğer sizi rahatsız ediyorsa, sadece s harfi deyin yeter Bayan Jenks."

"Yok yok, beni hiç de rahatsız etmez" yanıtım verdi Jenks. "Ölen kocam Newt, s harfiyle başlayan laflan sabah akşam söylerdi. Çok düşkündü bu lafı söylemeye, özellikle de yatak odasında."

Norton yeniden öksürdü ve kaşlarım çatarak, "Sizce kadm bu lafla ne demek istemiş olabilir?"

"Bilmiyorum. Ayrıca ben ne Bay Fleist'ı ne de kızını tanırdım. Onlar herkesten uzak dururlardı."

Norton, Stone'a baktı, Stone da kafasını Emily Jenks'e çevirdi ve "Peki işittiğiniz kelimelerden emin misiniz?" dedi.

"Evet, eminim. Bir sonraki doğum günümde yetmiş iki yaşına basacak olsam da doktorum çok iyi işittiğimi ve gözlerimin de gayet iyi durumda olduğunu söylüyor."

"Peki Fleist cevap verdi mi?"

"Hayır, onun bir şey söylediğini işitmedim, yani bir şey dedi mi demedi mi bilmiyorum. Onu öyle çok iyi göremedim, çünkü o sırada Fleist kapının iç tarafında duruyordu."

"Peki kulağınıza gelen başka bir şey olmuş olabilir mi? Hani önemli olabilecek herhangi bir şey?"

Jenks durup düşündü, sonra, "Eee, evet, kadın giderken, kullandığı arabayı gördüm."

"Neydi o?"

"Lacivert bir Bronco'ydu, Virginia plakalıydı, ama numarasını kaydetmedim."

Stone kaşlarını çattı ve Norton'a baktı, Norton neye uğradığını şaşırmıştı. Stone tekrar Jenks'e döndü. "Bundan emin mismiz? Yani arabanın lacivert renkli ve Virginia plakalı olduğundan."

"Evet, adım gibi eminim. Ayrıca Bronco olduğundan da eminim."

On dakika sonra, Taurus marka arabalarına binerlerken, Stone, Emily Jenks'in karavanına baktı. "Şimdi ne demek oluyor bu?"

Norton omzunu silkti. "Onu bilmem ama, bir ressam olarak, kadmm senden hoşlandığını söyleyebilirim Vance. Bir ara baktım ve kadının gözlerinde o bakışı yakaladım."

"Sen neden bahsediyorsun yahu?"

"Bence kadın senin çıplak resmini yapmak için ölçülerini alıyordu, seni anadan doğma bir halde gözünde canlandırıyordu."

"Yani çok komiksin. Kısa bir süre de olsa ciddi olsak ne dersin?"

Norton sırıttı, ardından çok daha ciddi bir sesle, "Bu yaşlı kuşun Bronco konusunda yanılmadığı ne malum" dedi.

"Bana sorarsan kadın bundan çok emindi." Stone, Norton'un gözünün içine kendinden emin bir bakışla baktı. "Sana söylüyorum, Moran da bu işin içinde diye."

"Kabul, biraz kuşku uyandırıcı bir durum. Ama yaşlı bir kadının ay ışığı altında uzak bir mesafeden görüp işittikleri öyle kanıt olarak su-

nulacak bir şey değil Vance. Ben kadmm ifadelerinden yola çıkıp bir işlem başlatamam. Tamam, kadmm ifadesi akla birtakım kuşkular getiriyor, doğru, ama kadının görüp işittiklerinin karşılığı yok."

Stone motoru çalıştırdı. "O zaman ben de karşılık bulmanm bir yolunu biliyorum."

49

Fransa

Aylak aylak gezdiğim genç kızlığımdan beri hep Paris'i görmeyi hayal etmişimdir. Ve sonunda hayalim gerçek oluyordu. Tek sorun, bu ziyaretimin düşten çok bir kâbus oluşuydu. Sabah saat yedide Amerikan Havayolları uçağının camından dışarıya uykulu gözlerle baktım.

Fransa kıyıları üzerinde alçalmaya başlamıştık ve uzaklarda un ufak olmuş kumtaşı yamaçları, girintili çıkıntılı toprak parçalarını, kutu şeklindeki yeşil tarlaları görmeye başladım. Normandiya'nın üzerinde bir yerlerde olduğumuzu tahmin ediyordum. Yanımda oturan Cooper esnedi ve gözlerini açarken gerindi. "Günaydın" dedi. "Yoksa bonjour mu demem gerekirdi?"

"iki yaşındaki bir çocuk gibi uyudun Cooper, biliyor musun?" diye yanıtladım. Okyanus üzerindeki uçuş süresinin büyük bir kısmını uyuyarak geçirmiş, bir tek türbülans olduğunda gözünü açmıştı; gözlerini kırpıştırdı ve birazcık daha gerindi.

"Uçuşlarda hep uyurum. Vicdanın rahat olmasının bir işaretidir uçakta uyumak. Ya sen?"

"Hemen hemen hiç" dedim. "Ben uçmaktan nefret ederim. Herhalde kontrolün bende olmaması duygusu yüzünden olmalı. Ama yine de yirmi dakika kadar uyuyabilmeyi becerebildim. Bu arada benim sana bir özür borcum var."

"Ne hakkında?"

"Gece geç yattığın için seni eleştirmiştim. Lupus'tan mustarip bir oğlun olduğunu duydum. Cooper kafasını salladı, ama hiçbir şey demedi. Gözlerinde acı görür gibi oldum.

"Oğlunun resmi var mı?" diye sordum.

Cooper cüzdanını açtı ve içinden çıkardığı renkli bir resmi bana gururla verdi, "işte Neal bu. Hayatımın ışığı."

Güzel bir çocuktu bu, siyah saçlıydı, yüzünde iç burkan utangaç bir gülümseme vardı, açık tenliydi, yedi yaşından daha küçük gösteriyordu. Yüzü sanki şişmiş gibi görüyordu. Arka plandan, çocuğun bir has-

tane odasında olduğu anlaşılıyordu. "Bu resim ne zaman çekildi?"

"Birkaç hafta önce. Johns Hopkins'e check-up için götürmüştük, bu arada steroit iğnesi veriliyordu, bu yüzden de resimde şişmiş görünüyor. Neal lupus semptomlarını bundan dört yıl önce göstermeye başladı. Bitkinlik ve solunum sorunları yaşıyordu, derisi iltihaplanıyordu, eklemleri şişiyordu ve mide kramplan çekiyordu. Bunların etkisini en aza indirgemek epey zaman aldı. Tedavi epey uzun bir süre alacak, ama oturduğumuz yerde iyi bir doktor bulduk, steroit verileceği zaman eve çağırıyoruz ve hastane de hastalığı daha geniş bir açıdan izliyor. Küçük bir şansla Neal hâlâ normal denilebilecek bir hayat sürdürüyor. Sen lupusu nereden biliyordun? Pek yaygın bir hastalık değildir de."

"Annemin bir akrabası da yakalanmıştı bu hastalığa, tabii yıllar önceydi."

Cooper şaşırmıştı. "Ciddi misin? Bu arada, artık bana soyadımla değil de adımla hitap etme zamanı gelmedi mi?"

"Geldi mi sence?"

Cooper bana gülümsedi ve gözlerinde bir ışıltı gördüm. "Bence geldi."

"Bu durumda inişe yaklaşık on beş dakika kaldı Josh."

"Öyle mi?" Gözlerini ovuşturdu, uçağın gövdesinin sarsıldığı bir esnada kafasını camdan aşağıya uzatıp Paris'e yaklaşırken görülebilecek ne varsa görmeye çalıştı, ardından kanatların alçalırken çıkardığı uğultulu sesi işitmeye başladık. Ansızın uzaklarda bir yerde Eiffel Kule-si'nin ince bir bulut tabakasının içinden çıkan tepe kısmını gördüm.

"Ne güzel değil mi?" dedi Josh gözlerini on yaşındaki bir çocuğun gözleri gibi kocaman açarak.

Sen Nehri'ni fark ettim; grimsi bir su kurdelesi altımızda bir yılan gibi kıvrılıyordu. "Ben Paris'i hep görmek istemişimdir, ta çocukluğumdan beri" dedim. "Ya sen?"

Josh camdan başım çevirdi. "Buraya daha önce geldim, gençlik yıllarımda. Sırt çantamla"

"Sana söylemem gereken bir başka şey daha var. Geçen gün benimle Stone arasındaki münakaşaya seni şahit olmak zorunda bıraktığım için çok özür dilerim. Böyle bir şeyin hiç olmaması gerekirdi."

"Boş ver. Önemli değil" yanıtını verdi.

"Önemli ama Stone'la aramdaki uyuşmazlıklar sır değil.

Josh bir elini kaldırdı. "Hey, açıklama yapman gerekmiyor. Dünden sonra, kim ne dedikodu yapıyor öğrenmeye karar verdim. Ofisteki herkes onun meselesini ve neden böyle davrandığını biliyor bence. Anladığım kadarıyla bu adam sana kin kusuyor."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu? Ben de senin onunla arkadaş olduğunuzu zannetmiştim."

"Stone'la ben mi? Doğrusunu söylemek gerekirse ortak iş yaptığımızda aramız hiç iyi olmadı" dedi Josh itirafta oulunarak.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Hani belki aramız iyidir diye falan düşünüyorsundur, ondan dedim."

"Düşündüm de."

"Eh, yanlış düşünmüşsün."

Cooper'm bana düşman olmadığını yavaş yavaş anlamaya başlıyordum. Onun da ötesinde, Cooper iyi birine benziyordu. Ayrıca onu gözümde iyi bir aile babası olarak da canlandırıyordum artık. Bunun bir özeti olarak, Cooper'm her şeye ilgiyle bakan gözleri vardı. Camdan dışarıya baktığını gördüm. "Eee, ne düşünüyorsun?"

"Paris'le ilgili mi?"

Cooper bana döndü. "Yani şu Tanrı'nm cezası vakayla ilgili demek istiyorum. Vaka şimdi tamamen farklı bir boyuta bürünüyor. Eğer biri kalkıp bundan on iki saat önce bana uçağa atlayıp soruşturma için Fransa'ya gideceğimi söyleseydi deli misin falan derdim."

"Eh, ben de öyle."

Josh ciddi bir sesle, "Gamal'ın ölümünden kuşku duymuyorum, ama kafamı kurcalayan şey hangi sapık onun cinayet yöntemlerini kullanıyor, bir de neden biri kalkıp böyle bir şeye girişiyor?"

Bu soruya benim verebileceğim bir yanıt yoktu. Ansızın kemerlerinizi bağlayın lambaları yandı ve uyarı sinyali çaldı. Uçak inişe geçtiğinde heyecandan karnımın içinde kelebekler uçuyordu, o sırada aklıma Josh'ın sorusu takıldı. Kim kalkıp da Gamal'ın cinayet yöntemlerini taklit edebilirdi ki? Camdan dışarıya baktığımda, aşağılarda bir yerlerdeki Baron Haussmann'ın Parisi'nde bu soruya yanıt bulabilmeyi umut ettim.

Uçağın koca gövdesi piste değdi ve on beş dakika sonra da uçaktan indik. Bavullarımızı alıp gümrükten geçtikten sonra varış bölümüne adım attık. Bir sütunun yanında iki adamın durduğunu ve ellerindeki kartta "MORAN+COOPER" yazdığını fark ettim.

Adamlardan biri uzun boyluydu ve yakaları kalkık bir kaban giymişti. Yanındaki arkadaşı ise daha kısa boyluydu, filtresiz sigara içiyordu. Josh'la birlikte adamlara doğru yürüdük. "Zannederim siz bizi bekliyorsunuz."

"Ajan Moran mı? Ajan Cooper mı?" dedi kabanlı adam. Adamlar isimlerimizi Fransız aksanıyla Mor-An ve Ku-per diye telaffuz etmişlerdi. Hayatımda ilk kez soyadımın Fransız aksanıyla telaffuz edildiğini duyuyordum ve bu kulağıma birazcık seksi gelmişti. "Moran benim. Bu da Ajan Cooper."

"Bonjour, Madame, Monsieur"dedi yanında duran arkadaşı nazikçe. "Hoş geldiniz. Ben Müfettiş Delon ve bu da iş arkadaşım Dedektif

François Laval. Dışarıda bir arabamız var. Lütfen bavulunuzu taşımama izin verin Madam."

"Merci beaucoup."

Müfettiş gür bıyıklıydı ve sağ kulağının memesinde gümüş bir küpe vardı; bizi terminalden çıkarmak için yol gösterirken bir kaşını kaldırdı. "Siz Fransızca biliyor musunuz Madam?"

"Sadece teşekkür etmesini biliyordum, onu da duydunuz Müfettiş."

Delon'un dudaklarında bir gülümseme belirdi ama tam o sırada Josh bir şeyler söylemeye başladı; ne konuştuğunu önce anlayamadım, sonra, onun gayet güzel Fransızca bildiğini fark ettim.

Müfettiş Josh'm Fransızca konuşmasından etkilenmişti. "Mais tres bien, monsieur."

Delon'un peşinden terminalden dışarıya doğru yürürken Josh'a bir bakış attım. "Sen bana Fransızca bildiğini söylemedin."

"Öyle o kadar heyecanlanma. Sadece derdimi anlatacak kadar biliyorum... Zaten müfettişe de bunu söyledim."

"Benim kulağıma gayet akıcı konuşuyormuşsun gibi geldi."

"Annem Kanada Fransızı'ydı, bu yüzden de çocukken yaz aylarını genelde Quebec'te geçirirdik. Fransız ninem bizim hep Fransızca konuşmamızı isterdi."

"Peki saklamak istediğin başka sırların da var mı?"

Josh yüzüme bakıp sırıttı. "Belki de. Ama sırları şimdilik bir tarafa bırakmayı düşünüyorum."

Müfettiş bizi kaldırımda park halinde duran açık mavi Renault'ya götürdü, Laval da valizlerimizi arabamızın bagajma koydu. Delon arka kapıları açtı, bizi arabanın arka tarafına oturmaya davet etti. Ardından kendisi ön tarafta, sürücü koltuğunun yanına oturdu ve yüzünü bize doğru çevirdi. "Vakada bazı gelişmeler oldu, eğer sizce bir sakıncası yoksa doğrudan Emniyet Müdürlüğü'ne gideceğiz."

Laval, Renault'yu hareket ettirdiğinde kalbim çarpmaya başladı. "Ne tür bir gelişme?" diye sordum.

Delon endişeliydi. "Çok ilginç bir gelişme. Cinayetlerle ilgili adli tıp raporlarını aldım. Bütün kanıtlar bu cinayetlerin Constantine Gamal'm bundan beş yıl önce Paris'te işlediği cinayetlerle aynı özelliklerde olduğunu gösteriyor; tabu aradaki tek fark geçen seferkilerin katakompta, bunların da kanalizasyonda gerçekleştirilmesi. Aslına bakılırsa, en ufak ayrıntısına kadar aynılar. Ayrıca haçın cesetlerin araşma konduğunu sadece polis biliyordu çünkü biz bu bilgiyi geçen sefer basma vermemiştik. Cinayetlerin işlendikleri yer dışında, birbirine tıpatıp benzeyen cinayet vakalarıyla karşı karşıya olduğumuzu söyleyebiliriz."

50

Mürit, Boulard Caddesi'nden dar bir sokağa saptı. Bu onun Paris'teki ikinci sabahıydı ve hayatın keyfini çıkarıyordu. Dün kanalizasyonda iki kişi daha öldürmüş, ardından ankesörlü bir telefondan kanalizasyon bakım servisini aramış, onların da polise ihbarda bulunmalarını sağlamıştı. Stratejisi Kate Moran'ı tuzağa düşürmekten ibaretti.

Şimdi fantezisini gerçekleştirecekti. Bu kadım öldürmenin nasıl bir duygu olabileceğini gerçekten de bilmek istiyordu. Ama önce bu kadından intikam almalıydı. Her şeyin planlandığı gibi yürüyebilmesi için rolünü çok iyi oynamalıydı. Bu da kurbanının yerine başka bir kurban seçeceği anlamına geliyordu. Onu da nerede bulacağını çok iyi biliyordu.

Burası genelevleriyle ünlü, beyaz kadın ticareti yapan adamların, fahişelerin, müşterilerinin cirit atığı, göçmen Fransızların, Arapların ve zencilerin tıka basa yaşadığı fakir apartmanlarla dolu Sebastopol Bul-van'nın yalanlarında bir yer değildi. Burası Denfert Rochereau semtindeki daracık sokaklardan oluşturduğu bir labirentti, yani Paris katakomplarının merkeziydi. Mürit iki kanatlı tahta kapıdan dar sokağa girdi, metal bir merdivenden ikinci kata çıktı ve dairelerden birinin zilini çaldı.

Kapıyı otuz yaşlarında, alımlı bir kadın açtı. San saçlıydı ve daracık bir etek

giyiyordu, kadının harika bacakları vardı. Üstünde göbeğini açıkta bırakan bir atlet vardı. Göbeğine de elmastan piercing yaptırmıştı, burnunda da bir tane vardı ve aşk tannçasının dudaklanndan, sıkı memelerinden cinsellik akıyordu. Mürit bu kadını bir gece önce sokakta bulmuş ve sonunda bunun kafasındaki plan için çok uygun olduğuna karar vermişti. Birazcık değişik bir makyaj ve san saçlarla Kate Moran'a tıpa tıp benzetebilecekti.

"Mösyö!" Kapının arkasına emniyet zinciri takılıydi.

Mürit çat pat bir Fransızcayla, "Kaç... kaç para harcanır seninle kalmak için?" Etkili olsun diye sanki tereddüt ediyormuş gibi konuşmuştu, hani utangaç bir müşteri havası vermek istiyordu kendine.

Kadın gülümsedi; sanki böyle erken bir saatte müşteri bulmaktan memnun olmuş gibiydi. "O size bağlı Mösyö. Özel bir isteğiniz var mı?"

Başını utangaç utangaç salladı. "Birazcık... oyun oynamak istiyorum."

Ama kadın endişeleniverdi. Mürit, kadının o gün başka sapıklarla da karşılaşmış olabileceğini düşündü. Ve şimdi kadın hayatının en korkunç kâbusunu yaşamak üzereydi.

"Mösyö'nün aklında ne gibi oyunlar var acaba?" diye sordu kadın.

Adam elinde tuttuğu poşeti gösterdi ve utangaç bir sesle Fransızca olarak, "Sert bir şey değil. Giyinme oyunu gibi küçük bir oyun... Yanımda bazı kıyafetler getirdim, onları giymeni istiyorum."

"Saatine üç yüz avro ücret alıyorum."

Adam somurttu. "O kadar pahalı mı?"

Ansızın genç kadın emniyet zincirini yuvasından çıkardı, kırmızı ojeli manikürlü tırnaklarını adamın kıllı göğsünde dolaştırıp göz kırptı. "Belki. Ama o kadar paraya değerim."

Adam sinirli sinirli yutkunarak kendine daha da sarmış havası verdi. "Tamam. Üç yüz ödeyeceğim."

Kadın adam içeri girsin diye geriye çekildi. Kadının oturduğu dairenin içi gayet sevimli bir şekilde dekore edilmişti; madeni ayaklı gece lambaları, yumuşak bir ışık, iskandinavya işi sehpanın üzerinde de beyaz mermerden bir vazo, içinde bir demet taze papatya duruyordu. Ayrıca içerideki her şey adamın sandığından çok daha temizdi. Şimdi eğlenmenin ve oynamanın zamanı gelmişti.

"Banyo bu tarafta Mösyö. Lütfen önce duş alın. Ve sonra size çok özel anlar yaşatacağıma söz veriyorum."

Mürit saatine baktı. Buradan ayrılmadan önce fantezisini tamamlamak için yeterince zamanı vardı. Evvelki gün kanalizasyonda gerçekleştirdiği cinayetler henüz bir başlangıçtı. Çünkü bu fahişeyle işini bitirdikten sonra yeraltında başka cinayetler işlemesi gerekiyordu.

51

Paris banliyölerinden geçerken şehirde beş yıl önce meydana gelen Constantine Gamal cinayetleri aklıma geldi. Gamal psikiyatri konferansı için geldiği Paris'te Hilton Oteli'nde bir hafta kalmıştı. Ne tuhaftır ki, Gamal'ın konferansa sunduğu bildirinin başlığı da "Katil Beyninin Keşfi"ydi. Bir hafta içinde Gamal'ın iki kişiyi kesip biçmeyi başarabildi-ği bir yerde böyle bir bildiri sunmuş olması hastalıklı bir şakaydı.

Bir baba ve kızı; Ohio'lu Walter J. Liephart ile on yedi yaşındaki kızı, Becky. Baba kız Paris'e ilk kez gelmişlerdi, Becky'nin lise mezuniyetini kutluyorlardı. Bu baba kızın kaçırılıp öldürülmeleri bazı kurbanların ne kadar saf insanlar olduklarını gösteriyordu.

Gamal baba kızı Paris'in metro istasyonlarından birinden almayı başarabilmişti; baba kızm Amerikan aksanıyla konuştuklarını işitmiş, onları gizlice takip etmiş, baba ile kızını kurbanlarının arasına katmadan önce iyice incelemişti. Liephart'lar yollarım kaybeder gibi olduklarında, Gamal baba kızın yanma yaklaşmış, kendini Fransa'da çalışan Amerikalı bir tarihçi olarak tanıtmış, sonra da sempatik tavırlarıyla saf baba kızla dolaşmaya başlamıştı. O gün öğleden sonra Ganjal baba kızı alıp Paris'te arabayla gezmeye çıkarmıştı.

Ardından, daha önceden planlanmış bir stratejiyle, bir de içinde cinayet aletleri olan kasap bıçağı, kendi işini görmek üzere hazırlamış olduğu kayışı ve ölümcül darbelerde kullanacağı baltayı sakladığı sırt çantasıyla baba kızı rehberli tur yaptıracağı bahanesiyle Paris sokaklarının altındaki katakomplara götürmüştü. Gamal'ın bu iki kurbanına yapmış olduğu şeyler Fransız emniyetinin en deneyimli cinayet masası dedektiflerinin bile tüylerini ürpertmişti: Becky'nin kafası gövdesinden baltayla koparılmış, korkunç balta darbeleriyle kızm boynundan fırlayan kemik parçaları yer altı mezarlığının zeminine çakılmışlardı. Parçalanmış cesetler bir hafta sonra bulunduğunda polisler iki ceset parçalan arasına bir de haç konmuş olduğunu görmüşlerdi. Cesetlerin hemen yakınında bir şişe ispirto bulunmuştu, ama cesetler yakılmamıştı.

Bazı görüşlere göre, Gamal ritüelin o kısmını, katakomplar turist gruplarıyla dolu olduğu, böyle bir şeyin dikkatleri işlediği suçun üzerine

çekebileceği ve kaçış şansını azaltabileceği için, yerine getirmemişti.

Gamal'm Paris cinayetlerini araştırırken katakompların şehrin caddelerinin altında aşağı yukarı iki kilometre uzunluğundaki bir mesafeye yayıldığını öğrenmiştim. Burası yaklaşık altı milyon Parislinin kemik ve iskelet kalıntılarının saklandığı kabirlerle dolu bir tüneller labirentiydi. XVII. yüzyılın sonlarına doğru Fransa başkentinin Baron Ha-ussmann tarafından yeniden inşaası sırasında, bütün çevre tamamen yıkılmıştı. Kilise mezarlıklarının da boşaltılması gerekmişti ve kalıntıları saklamak için de şehrin altına katakomplar inşa edilmişti. Şimdi burası turistik bir bölge haline gelmişti. Parisliler bu tünellere Ölü imparatorluğu derlerdi. Bu tüyler ürpertici kemerli kilise bodrumu Gamal'm cinayetleri için mükemmel bir mekân teşkil ediyordu.

Müfettiş Delon kötü kötü kokan bir Fransız sigarası yaktı ve araba Sen köprüsü üzerinde hızla giderken camı açtı. "Ortaya çıkarabildiğimiz kadarıyla, cinayetler otuz altı saat önce işlenmiş. Cesetler belediyenin kanalizasyon bakım hizmetlerinde görevli mühendisler tarafından cinayetten hemen sonra bulunmuş; aradan sadece yarım saat kadar bir süre geçtiğini zannediyoruz. Adını vermeyen bir erkek, mühendislerin ofisine telefon edip ölüleri gördüğünü söylemiş, sonra da telefonu kapatmış.

"Arayan numarayı tespit edebildiniz mi veya arama kaydedildi mi?"

"Maalesef hayır. Her ne kadar medya aracılığıyla ortaya çıkmasını rica ettiysek de, kimliğini bize açıklamadı."

"Kurbanlar kimmiş?" diye sordum.

Delon sigarasından derin bir nefes çekti, dumanlar açık camdan dışarıya dağıldılar. "Kansaslı bir baba ile genç yaştaki kızı. Bildiğimiz kadarıyla, Sol Yaka'daki otellerinde kalırken şüphe uyandıran biriyle birlikte görülmemişler. Anlaşıldığı kadarıyla bu baba kızın ikisi de bıçaklarla öldürülmüş, vücutları baüayla parçalanmış ve ceset parçaları yarım yamalak bir şekilde yere dizilip benzinle ıslatılmış birkaç odun parçası üzerlerine konmuş. İki cesedin tam ortasında tahtadan bir haç bulduk."

Tüylerim ürperdi. "Peki olay yeri hakkında başka ne biliyorsunuz?"

"Şansımıza cesetler tamamen yanmamışlar; mühendisler polisi aramışlar ve ateşi söndürmeyi başarmışlar. Ayrıca baba kızın pasaportlarını, özel eşyalarım da bulduk, ama bunlar ateşin üzerine konulmamışlardı. Olay yeri tamamen koruma altına alındı."

Ansızın Delon'un cep telefonun müzikli zili dikkatimizi dağıttı. Delon telefonda çabucak bir şeyler konuştu ve sonra bize döndü, yüzü endişeliydi. "Merkezden aradılar. Galiba iki kişi daha kaçırılmış ve öldürülmeye yeltenilmiş."

"Nerede?"

"Denfert Rochereau semtindeki katakomplarda, yani Gamal'm bun-

198

dan beşyıl önce kurbanlarınıöldürdüğü yerde. Burası dün cesetleri bulduğumuz kanalizasyontünellerinden yaklaşık bir kilometre uzaklıkta bir mesafede. Galiba bu seferelimizde tanıklar da var."

Kalbimin hızla çarpmayabaşladığını hissettim. "Kimmiş onlar?"

"Bir kadın turist ile gençkızı tünellerden birinde eli bıçaklı bir adam görmüşler. Adam kadına vekızma saldırmaya çalışmış, ama turdaki diğer turistler adamın karşısınaçıkınca saldırmaktan vazgeçip kaçmış."

"Bu olay ne zaman meydanagelmiş?" diye sordum.

"On dakika kadar önce."Delon elini koltuğun altına götürüp mavi lambayı çıkardı. Lambayıarabanm üstüne koyup düğmesini açtı ve sirenin nii-naaa sesleri kulaklarımızınzarını patlattı. Müfettişin gözleri öfkeyle parıldıyordu. "Katakomplaren fazla beş dakika uzaklıkta. Jandarma kaçan olmasın diye bütün birbölgeyi, yani aşağısını da yukarısını da kordon altına alıyor. Eğerkaül aşağıdaysa, onu bulduk demektir."

52

Renault siren çala çala Paris caddelerinden hızla geçerken kalbim yerinden fırlayacakmış gibiydi. Katakomplar arabayla beş dakikadan daha uzak bir mesafede değildi, ama bu kısacık mesafe gözüme hiç bitmeyecekmiş gibi göründü.

"Paris fazla değişmedi" dedi Josh iki tarafına ağaçlar sıralanmış, küçük küçük pastanelerin, lokantaların, tütün dükkânlarının ve kapı önlerinde küçük, yuvarlak masalarıyla barların bulunduğu kalabalık bir caddeden geçerken.

"Buraya en son en zaman geldin?"

"On dokuz yaşında bebek yüzlü bir üniversite öğrencisiyken."

"Şimdi bana kalkıp da zamanının büyük bir kısmım on yedi yaşındaki kız öğrencilerin peşinden koşarak geçirdiğini mi söyleyeceksin yoksa?"

Josh başını sallarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Belki hayal kırıklığına uğrayacaksın, ama kendimden genç kadınlarla aram hiç iyi olmadı, hatta o yıllarda bile. Ben kendi yaş grubuma takılırım, öylesi daha rahat."

Benden çekindiği ya da bana bir şey söylemeye çalıştığı,geçti aklımdan. Ama bu konu üzerinde fazla düşünüp taşınacak zaman bulamadım, arabamız ciyak ciyak sesler çıkararak, her tarafını polis araçlarının doldurduğu epey güzel bir caddenin sonunda durdu. Trafik her iki uçta da kesilmişti ve onlarca silahlı jandarma polis minibüslerinden atlıyor, kaldırımlarda koşuşuyor, ara sokaklara dağılıyordu.

"Geldik" dedi Delon duvarında Fransız bayrağının asılı olduğu, yüzlerce yıllık, sapasağlam durumdaki bir taş binanın önüne park ettiğimizde. Bina birkaç öbek ağacın bulunduğu küçük bir parkın da yer aldığı meydanın bir parçasıydı. Biraz ilerideld banklarda bakışları kasvet dolu şarapçılar ve evsizler oturuyordu.

Delon arabadan indi, biz de onun peşinden gittik, biraz ileride siyah çelikten giriş kapısının yanında bir grup sivil polis ile üniformalı jandarma durmuşlar ayaküstü bir brifing alıyorlardı, Delon da oraya yürüdü. Açık duran çelik kapıdan sararmış kireçtaşı merdivenlerden aşağıya iniş görülüyordu.

Delon bir sigara yaktı ve görevli polis memuruyla bir şeyler konuşurken öfkeyle sigarasından bir nefes aldı, ardından yanımıza geldi, elinde mühürlü bir plastik poşetin içinde muhafaza edilen bir harita tutuyordu. "Voila! Katakompların krokisi var burada Şu ana kadar buradan, Port Royal Bulvan'ndan, ta buraya, Dareau Sokağı'na kadar tünelleri kapatmış bulunuyoruz."

Delon parmağını haritanın üzerine bastırdı, ben de Josh'la birlikte krokiyi inceledim. Krokiye bakınca futbol sahası genişliğindeki bir alan üzerinde çalıştığımızı anladım; üstelik bu futbol sahası büyüklüğündeki alan, muhtemelen bir yeraltı labirenti oluşturan karmaşık geçitlerle doluydu.

Delon sözlerini sürdürdü "Operasyonun başındaki arkadaşımız katilin buralarda bir yerde olduğunu söylüyor" dedi.

"Nasıl o kadar emin olabiliyor?" diye sordum.

Delon parmağını haritaya bastırdı. "Çünkü burada belli sayıda çıkış var. Bu çıkışların her biri kapatılmış durumda ve çelik kapılarda jandarmalar bekliyorlar. Bugüne kadar bu kapılardan geçen olamadı."

"Yani katiün kapana kısıldığını mı söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Josh.

Delon'un ses tonu kendinden emindi. "Om, katilin kapana sıkıştığına inanıyorum."

Müfettiş kendisinden gayet emin gözüküyordu ama ben, zanlı elleri kelepçeli bir şekilde karşıma çıkarılmadığı sürece bu tür hava atmaları pek ciddiye alan biri değildim. Özellikle de Gamal vakasında; çünkü o, bir tilki kadar kurnazdı. Kafamdan geçenlerin ne kadar saçma olduğunu anlayıverdim: Sanki Gamal hâlâ hayattaymış gibi düşünüyordum. Yoksa delirdim mi? Elinde telsiziyle bur polis

çıkageldi, koşa koşa Delon'un yanına gitti ve heyecan dolu bir sesle bir şeyler anlattı.

"Neler oluyor?" diye sordum o sırada polisin anlattıklarına kulak kabartan Josh'a

"Anladığım kadarıyla unsurun yeri yeniden tespit edilmiş" diye yanıt verdi.

"Nerede?"

"Çok hızlı konuşuyorlar, o yüzden ne konuştuklarını tam olarak anlayamıyorum."

Delon bize doğru dönünce heyecanlanıverdim. "Buradan bir sokak ötede, eski St-Vincent Hastanesi'nin hemen yanında, katakomplara inen taş merdivenleri tutan iki polis bir şey görmüşler. Elinde bıçak olan bir adam merdivenlerden yukarıya çıkmış ve polise saldırmaya çalışmış, ama sonra tekrar aşağıya inip gözden kaybolmuş."

"Polisler adamın yüzünü görmüşler mi?"

Delon başını salladı. "Zanlı otuzlarında ya da kırklı yaşların başlarında Koyu saçlı. Akdenizli görünümlüymüş, kolunda dövmeler varmış."

201

Bir kere daha kulaklarıma inanamıyordum. Aynı Gamal'a benziyor. Müfettiş kafasını kaşıdı, sanki kafası karışmış gibiydi. Müfettiş de benim gibi düşünüyor muydu, merak ettim. Tüylerimin diken diken olduğunu fark ettim, ama herhangi bir yorumda bulunmadım. Yorum yapsam ne işe yarayacak ki? Josh bana baktı, ardmdan da Delon, "Katilimizin bir çıkış aradığı besbelli" dedi. "Şu anda bence tüm umutlarını kaybetmek üzere ve eğer mecbur kalırsa yeniden cinayet işleyecek." Müfettiş belindeki tabanca kılıfından bir otomatik silah çıkardı ve katakompun girişine adım attı. "Siz ikiniz yukarıda bekleyin en iyisi."

"Olmaz, Müfettiş. Ben de sizinle aşağıya geliyorum" dedim ve der demez delirdin mi sen, diye düşündüm. Avucumun ıslanmaya başladığını fark ettim, kalbim sanki göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"İkimiz de geliyoruz" diye ekledi Josh.

"Çok özür dilerim ama bu çok tehlikeli" dedi Delon.

"Ama biz yine de sizinle birlikte geliyoruz Müfettiş" dedi Josh ısrar ederek. "Ayrıca bizi hiçbir şekilde durduramazsınız zaten."

Tam o sırada Dedektif Laval ortaya çıktı, elinde iki tane plastik kaplamalı el feneri ve birkaç tane el telsizi tutuyordu. Kapıya doğru yöneldi ve Delon tekrar bize döndü, derin derin içini çekti. "Çok iyi. Ama sorumluluğun size ait olduğunu

peşinen söyleyeyim."

53

Delon ile Laval bizi dönel, taş merdivenlerden katakomplara indirirken dizlerimin tutmadığını fark ettim. Paris'in ta bağırsaklarına iniyor olma fikri kalp atışlarımı daha da hızlandırdı. Neden ben de iniyorum ki?

"Bu katakomplarda kaybolmak çok kolaydır, o yüzden bana yakın durun" dedi Delon haritayı elimden alarak. "Bir keresinde bir turist burada kaybolmuştu ve cesedi on bir yıl boyunca bulunamadı."

"Şaka yapmıyorsunuz ya?" dedim, paniğe kapılmıştım ve duvarların üzerime üzerime geldiğini hissetmeye başlamıştım. Bir adım daha atmak istemesem de Josh'a mümkün olduğunca yakın durmaya çalışıyordum.

"Pardon?"

"Yani, doğru söylüyorsunuz değil mi?"

Delon büyük bir gayret göstererek kafasını iki yana salladı ve telsiz; nin sesini kıstı.

"Evet, Madam, doğru söylüyorum. Ayrıca asla unutmayın, eğer ei. ufak bir tehlike hissederseniz, hemen uzaklasın ve sorunun çözümünü bana ve adamlarıma bırakın."

Tabii tabii, hemen uzaklaşıp giderim; üzerimde silahım yok, ayrıca ölmeye niyetim de yok.

Merdivenlerin kireçtaşı duvarları Delon'un el feneriyle aydınlanıyordu. Epey bir derine inmiştik. Havada rutubet kolcusu vardı ve elimde olmadan titriyordum. Yüz basamak kadar aşağıya indiğimizi tahmin ettim ve merdivenlerden tamamen inince karşımıza tavanı bombeli bir tünelin ağzı çıktı. Tavandaki kemerlere tel kafeslerden bölmeler içinde korunan floresan lambalar yerleştirilmişti ve bu lambalar suların damladığı rutubetli duvarları aydınlatıyordu. Zemin ise mıcırla kaplıydı.

Ve derken hayatımın en büyük şoklarından birini yaşadım. Tünelin öteki tarafında kilise dehlizlerini andıran duvara gömülü kemerler vardı ve bunların üstleri insan kafataslarıyla ve kemiklerle tıka basa doldurulmuştu, bu kafatası ve kemiklerden iki metre yüksekliğinde ve üç ile dört metre genişliğinde tepecikler meydana gelmişti.

Burada binlerce ölü vardı, yüz binlerce ölü ve bu uğursuz kemerler sanki hiç bitmeyecekmiş gibi uzayıp gidiyordu. Burası olağanüstü bu-

yüklükte bir yeraltı mezarlığıydı ve hayatımda hiç böyle bir manzara görmemiştim. "Tanrım."

Delon elindeki feneri bu korkunç kemerlerden birine tuttu. "Bu iskeletlerden bazıları bundan iki yüz yıl önceki Fransız İhtilali sırasındaki ayaklanmalarda ölenlere ait Vurularak öldürülenlerin kafalarındaki mermi deliklerini görebilirsiniz."

"Tanrım." Josh tüyler ürpertici kemik tepeciklerini inceledi ve ardından kafataslarından birine parmağıyla dokundu. "Tarihe dokunuyorum."

"Biraz ileride biz Parislilerin Ölümün Dönemeçleri dediğimiz yere varacağız" dedi Delon.

"Neden öyle diyorlar?"

"Göreceksiniz" dedi Delon gizemli bir sesle ve Laval'ı takip etti.

Titredim. Hangi akla uyup buraya inmek istedim? Ya bilinçaltında korkumla yüzleşmeye kalkışmıştım ya da elim ayağım tutulmuştu. Yanıtı bilmiyordum, ama korkum şimdilik depreşivermişti ve iki Fransız önümde yürürken ben panikten donup kalmıştım. Josh, "Hey, sen iyi misin?" dedi. "Birazcık sarsılmış gibisin."

"Şey... iyiyim."

"Kapalı alanlardan rahatsız mı oluyorsun?"

Zannederim Josh derdimi anlamıştı, ama kafamı iki yana salladım. "Hayır, ben iyiyim, doğru söylüyorum." Ama aslında iyi değildim. Neredeyse aklımı kaçıracakmış gibiydim. Kafamın içindeki düşünceleri dağıtabilmek için tünel kemerinin üstündeki, Fransızca bir şeylerin yazılı olduğu siyah taş bloku parmağımla gösterdim. "Ne diyor burada?"

Josh gözlerini kısarak okudu. '"Delisin sen, daha bir günü bile yaşamayı bilmeden kendine koca bir ömür sözü veriyorsun.'"

"Ne anlama geliyor?" Bu soruyu sorarken zaman kazanmaktan başka bir amacım olmadığını için için biliyordum; katakomp tünellerine girmek gözüme çok korkunç görünüyordu. Aklımı başka bir şeye vermem gerekiyordu.

Josh, "Kate" dedi, "şu anda şiir eleştirisi yapabilecek durumda değilim. Ama ne olduğunu bilmek istiyorsan, galiba Dante'den bir dize; yanılıyor da olabilirim."

İleride, Delon el fenerini sabırsızca salladı. "Madam, Mösyö. Lütfen benden uzaklaşmayın. Emniyetiniz için."

Anbean korkumun arttığını hissediyordum ve her attığım adımda tünele girdiğime biraz daha pişman oluyordum. Siyah granit üzerindeki yazıya tekrar baktım. "Sen bunu bir uyan gibi algılıyor musun?"

"Nereden algılayacağım. Haydi, arayı açmayalım." Ve bunu söyler söylemez Josh beni kolumdan tuttu ve beni tünelin keskin dişlerle dolu ağzının içine soktu.

54

"Uzaklaşma" dedi Josh fısıldayarak ve elimi tuttu. Elimi kavrar kavramaz kendimi güvende hissetsem de attığım her adımda korkum büyüdükçe büyüdü ve hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım. Delon ile Laval önümüzden yürüyorlar, el fenerleriyle rutubetten sanki sümük-lüymüş gibi görünen duvarlarda ışık oyunları yapıyorlardı. Hava nemliydi ve tavandan aşağıya sular damlıyordu. Her adımımızda siyah, düz bir taşın üzerine yazılmış ve duvarlara çimentoyla monte edilmiş eski Paris sokaklarının adlarını okuyorduk.

"Bu gördükleriniz Paris'in eskiden kalma cadde adları. Cadde tabelalarını da ölülerle birlikte buraya koydular" dedi Delon elindeki haritaya bakarken. "Şüphelinin görülmüş olduğu geçit buradan yaklaşık iki yüz metre ileride olmalı."

"Bu adamın kapana kısıldığından emin misiniz?" diye sordum yaşadığım korkuyu belli etmeden. "Katakomplardan kaçamaz mı?"

Delon başım haritadan kaldırdı. "Kâğıt üzerinde, katakomplar etraftan kapalı tüneller dizisinden ibaret. Ancak, birtakım söylentilere bakılırsa, buralardan şehrin kanalizasyonlarına, yani tünel sisteminin dışındaki başka bir sisteme çıkan birkaç tane çelik kapı da bulunuyor. Ama birkaç yıl önce kapıları, şehri terörist saldırılardan korumak amacıyla belediye mühendisleri mühürledi." "O kapıların hâlâ mühürlü olduğuna emin misiniz Müfettiş?" diye sordu Josh.

Delon başmı salladı. "Laval'a mühendisler öyle demişlerdi. Ama tabii ki, kanalizasyonlarda yatıp kalkanlar bu mühürlerden birini kırabilir her zaman."

"Yatıp kalkanlar mı?" diye sordum.

"Uyuşturucu işi yapanlar, polis tarafından aranan sabıkalılar arasında bazen kanalizasyonlarda kalanlar olur. Kanundan kaçtıklarından emin, yer altında geçici olarak yaptıkları odalarda saklanırlar. îşin doğrusunu söylemek gerekirse, bize cesetleri ihbar eden ve adını vermeyen adamın da onlardan biri olabileceği kafamı kurcalıyor. Belki aranan biri olduğu için polise kimliğini vermemiştir."

Josh da, "Bir diğer şey ise, buraların toplumun marjinal kesimlerinin

rağbet ettiği yerler olmaları; mesela travestilerin, sadomazoşistlerin, işte aklına ne

gelirse onların."

"Şaka mı yapıyorsunuz?" dedim.

"Aklına gelen her şeyi burada bulursun" diye eklemede bulundu Josh. "Bu kanalizasyonlarla ilgili çok şey okudum; çok garip bir yer burası. Zannederim bütün bir yer altı kültürü burada yaşıyor. Tabu bu tür bilgileri turist rehberlerinde falan bulamazsın."

"Kesinlikle öyle" diyerek yanıtladı Delon gülümseyerek. "Haydi gecikmeyelim."

Kafatası ve kemiklerle dolu mağaramsı kemerli yollardan geçtik. Bu görüntü benim klostrofobimi daha da artırmıştı; sanki beynime kan fış-kırıyordu. Bayılacakmışım gibi hissediyordum ve bir adım daha atabilecek miydim bilemiyordum.

"Nereden gidiyoruz Müfettiş?" diye sordu Josh.

Delon haritasına baktı ve el fenerini sol tarafa doğru tuttu. "Buradan zannederim. Yakınımda durun lütfen. Katakompların bu tarafı olağanüstü tehlikelidir. Tüneller buradan farklı yönlere çatallaşmaya başlar."

Karşımızdaki duvarlara aniden kısa bir gölge düştü ve ardından yok oldu. Tünelin içinde bir kaçışma sesi işitildi. "İleride biri var" dedim fısıltıyla, kalbim güm güm atıyordu.

Delon o sırada silahını hazır hale getiriyordu; yüzü boncuk boncuk terliyordu. "Peşimden ayrılmayın" dedi rica eden bir sesle ve temkinli adımlarla ileriye doğru yürüdü.

Bir köşeyi döndük ve orada tünelin iki geçide ayrıldığını gördüm.

"Hangi taraftan?" dedi Josh fısıldayarak.

Delon kan ter içinde kalmıştı, haritaya bakıp duruyordu, ama yüzündeki ifadeden ne yapacağına karar veremediği anlaşılıyordu. "Çok emin değilim, o yüzden de dağılsak iyi olur diye düşünüyorum. Matmazel, size Laval'la gitmenizi önereceğim. Mösyö, siz de benimle gelin. Ve lütfen dikkatli olun. Eğer herhangi bir şey görürseniz, telsizle bağlantıya geçebiliriz."

Tünelin daha da derinine ilerlemek fikri, yanımda Laval olsa bile, hiç hoşuma gitmemişti. Orada öyle, hiçbir şey yapmadan duruyordum; tek isteğim bir çıkış yolu bulmaktı ve içimden geçen korku dolu sesler bana gölgeler tarafından izlendiğimizi söylüyordu. Ben de kendime bütün bunların kafamın ürünü saçma sapan fikirler olduğunu söylemeye çalışıyordum. Ansızın Delon'un telsizinden sesler gelmeye başladı ve Delon telsizi dudaklarına götürüp fısıldayarak cevap verdi. "Oui?"

Delon telsizde söylenenlere hızlı hızlı konuşarak cevap verirken Josh da el fenerini yüzüme tuttu.

"Çok iyi görünmüyorsun. İyi olduğundan emin misin?"

"Bilmem..." Boncuk boncuk terliyordum ve korkularımın her geçen saniye biraz daha azgınlaştığını hissediyordum. Kontrolümü tamamen

kaybetmek üzereydim, her an düşüp bayılabilirdim.

Delon telsizdeki konuşmasını bitirip, "Şüpheli şahıs tekrar görülmüş" dedi.

"Nerede?" diye sordu Josh.

Ben korkudan hiçbir şey yapamayacak durumdaydım, bu yüzden de Delon, "Buradan yüz adım kadar ötede, bu yönden gidiliyor" derken sesimi bile çıkaramadım. "En iyisi ikiye ayrılalım. Şüpheli bu tünellerden birini kullanarak bize doğru gelecek. Madam, siz Laval'la gidin, mösyö de benimle gelsin. Ve Tanrı aşkına lütfen dikkatli olun."

Delon sağa döndü Josh da Delon'la birlikte tünelin içinde gözden kaybolmadan önce bana el salladı.

Dedektif Laval bana döndü. "Hazır mısınız Madam?"

Hayır,diye avaz avaz bağırmak istedim. Bir milim bile kıpırdaya-mam. Korkudan aklımı kaçıracak gibiyim ve şu anda tek düşündüğüm şey buradan çıkmak, işte bunları haykırarak söylemek istedim. Ama bunları söyleyeceğime dedektife kendimi zorlayarak gülümsedim. "Tabii. Peşinizden geliyorum."

Laval pek ikna olmuş gibi görünmüyordu, ama omzunu silkti. Sonra silahını hazırladı ve tünelin içine girdi, ben de onun peşinden gittim.

Kemerli yolun gerisinde saldırgan, kadının dedektifin arkasından gidişini izledi ve içinden küfretti. Yüzünden terler akıyordu. Katakomplarda koşuşturup durmaktan nefesi kesilmişti, yakalanmamak için var gücüyle çabalıyordu. Polis bütün çıkışları kapatmıştı.

Sol eline ağzı tırtıklı kanlı bir bıçak aldı. Peşinden gelenleri öldürmediği sürece burada böyle kapalı kalacağını biliyordu. Gözleri karanlığa alışmıştı ve saklandığı sütunun önünden önce dedektifin, onun ardından da kadının geçtiğini gördü ve gözleri ışıldadı.

Kadının silahının olmadığını fark etmişti, ilk ölen kadın olacaktı. Dedektif ile kadın

ilerledi, ayak sesleri de uzaklaştı. Kanlı bıçağı ceketinde sildi ve kendi kendine sırıttı; her ikisinin işini de bitirebileceğinden emindi, içi, bıçağını onların etlerine saplama arzusuyla, onları kıvranıp acılar içinde can çekişirken görme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Ama önce kurbanlarına yaklaşması gerekiyordu; ayrıca onları hangi yöntemle şaşırtacağını çok iyi biliyordu. Bulunduğu yerdeki duvarda tepedeki lambalara enerji sağlayan bir elektrik devresi vardı. Bıçağının madeni tarafıyla elektriğe kısa devre yaptırabilirdi. Bıçağının ucunu vidaya dayadı ve kutunun kapağını açmaya başladı.

55

Bir uyurgezer gibiydim, karanlık bir bölmedeydim, buradan nasıl çıkacağımı bilmiyor, kendi kendime aptalca yol arıyordum ve o sırada yanımdaki tek şey, mantıkdışı korkulanındı. Her ne kadar kendime defalarca endişe edecek bir şey yok desem de, kapana kısılmadığımı telkin etsem de, buradan istediğim an çıkacağımı söylesem de, hiçbir işe yaramıyordu. Sonsuz bir korkudan kurtulamıyordum.

Terden sırılsıklam olmuştum, bacaklarım tir tir titriyordu bu arada Dedektif Laval'm sinir krizi geçirdiğimi anlamasından endişe edip duruyordum. Şimdi kendime bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu; delirmeden kalabilmemin tek yolu buydu. Tam o sırada korkunç bir şey oldu. Üç dört dakika boyunca köşeleri dönüp durup tünel labirentinin biraz daha derinlerine indikten sonra, Laval'm kaybolmuş olduğu fikrine kapıldım.

Tepedeki lambanın ışığında haritayı gözden geçirdi, ben de bu arada onun burnundan boncuk boncuk terlerin damladığını fark ettim. "Bir şeyiniz yok ya?" diye sordum sesimin titremesine hâkim olmaya çalışarak. Umutsuzca korkulanmı yenmeye çalışırken kavga ya da uçuş dürtümün güçlendiğinin de farkındaydım, yani damarlarıma adrenalin hücum ediyordu.

Laval bana üzgün bakışlı bir dachshund cinsi köpeği andıran bir çift kocaman, kahverengi, Fransız gözleriyle baktı. "Şey, pek emin değilim Madam."

"Şu haritaya bir bakayım."

"Bir şekilde buradan dışanya çıkabileceğimizden bir şüphem yok."

"Bir şekilde mi?" İçimden, Tanrım, Laval, burası akşam gezisi yapmaya çıktığımız kır bahçesindeki labirent falan değil, diye geçirdim. Şimdi gerçekten de paniğe kapılmaya başlamıştım. Laval'a uzattığım elim tir tir titredi, korku sesimi boğuklaştırdı. "Lütfen... kafa kafaya verirsek daha iyi olur."

"Kafa kafaya mı?" diye cevap verdi Laval, anlayamamıştı.

"Eğer iki kişi bir mesele üzerinde çalışıyorsa, izlenecek yöntemi birlikte kararlaştırdıklarında şansları daha fazla olur demek istiyorum.

"Tabii, tabii." Laval bana el fenerini verdi, haritayı inceledim ve ada-

mm kafasının karışmasının çok doğal olduğunu düşündüm. Bu harita mühendisler için hazırlanmış gibiydi, her tarafı anlaşılması olanaksız küçücük sembollerle doluydu: hatlar, kutular, garip küçük üçgenler, bütün bunlar kafes kafes kaim, değişken çizgilerle buluşuyorlar, ortaya sanla sarhoş bir örümcek tarafından yapılmış gibi görünen bir ağ çıkıyordu. Haritanın orasını burasını doldurmuş Fransızca kelimeler ise benim kafamı karıştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Kutuların ve sembollerin anlamı nedir?"

"Pek emin değilim" dedi Laval itiraf ederek.

"Emin değil misiniz?" Laval kafasını kaşıdı. "Mühendislerle görüşüp fikir alacak zaman olmadı. Ben de haritayı takip edebileceğimi sandım, ama şimdi kafam karıştı Madam."

"Müthiş."

Yumuşak bir şıp sesi duydum, yere baktığımda yukarıdan akan suyun ayaklarımın dibindeki genişçe bir su birikintisine damladığını gördüm. Yoksa tavan çökecek de içeriyi su mu basacak? Şimdi paniğim mantık dışı olmaya başlamıştı. Tanrım, çıkar beni buradan, bir an önce...

Ve ardından aklıma gelebilecek en kötü şey oldu. Bir kazıma sesi duydum ve yakınlarımda bir şeyin varlığını hissettim. Döndüm ve gölgelerin arasında elektrik kıvılcımlarının saçıldığını gördüm.

Hemen ardından da tünelin içi karanlığa gömüldü.

56

Paniğe kapıldım, el fenerini elimden düşürdüm ve ışık kapandı. Eğilip almak istedim, ama olduğum yerde çakılıp kalmıştım. Karanlıkta cesaretimi toplayabilecek gücü kendimde bulamıyordum ve ne yapıp edip cesaretimi topladığımda, dokuna dokuna ıslak duvara dokundum. "Laval!" dedim fısıldayarak, ama aslında çığlık atmak istiyordum.

"Ben buradayım Madam" yanıtını verdi onun sesi.

Şükür Tanrı'ya."Neredesiniz?"

"Yakınınızdayım Madam. Lütfen olduğunuz yerde kalın; ben size geleceğim."

"El feneri!"

"Ben bulurum" yanıtını verdi.

Sesimden muhtemelen korku içinde olduğumu anlamıştı. Laval'ın sesi yakından geliyordu, ama bulunduğu yeri anlayabileceğim bir yakınlık değildi bu. Sesi kontrollü ve korkusuzdu, zaten öyle olmasaydı benim de aklımı kaçırmama neden olurdu. Işıklar sönmeden önce kıvılcım gördüğümden emindim. Ayrıca, karanlıkta sanki biri varmış gibi tuhaf bir duyguya kapılsam da zorlanarak alıp verdiğim nefesimden ve Laval'm sigarasını çekerken çıkardığı sesten başkasını duymuyordum. Sonra bir şey bana dokundu ve sıçradım.

"Benim" dedi Laval boğuk bir sesle. "Siz iyi misiniz Madam?"

"Sesi duydunuz mu? Bir de kıvılcımları gördünüz mü? Işıklar sönmeden önce" dedim fısıldayarak.

"Ses mi?" diye sordu Laval. "Kıvılcım mı? Hayır Madam, ne gördüm ne de duydum."

Rahatlamıştım. Ses muhtemelen kafamın ürünüydü. Ama kıvılcımları gördüğümden adım gibi emindim. "Işıkların sönmesine ne yol açmış olabilir?"

"Tanrı bilir. Ama bunlar olan şeyler. El feneri nerede?"

"Düşürdüm. Şimdi eğilip yerde bulmaya çalışacağım."

Bütün cesaretimi toplayarak, dizlerimin üstüne çöktüm. Etrafımı saran karanlıkta sanki ayakkabılı biri adım atmış gibi, gıcırtılı bir sesi duyar gibi oldum. "Laval, siz misiniz? Siz hâlâ orada mısınız?"

"Evet Madam."

Tann'ya şükür."Bir santim bile kıpırdama."

"Tabii."

Elimi çamurlu suda dolaştırdım. Çamurlu suyun içi küçük taş parçaları ve pislikle doluydu, elimi soktuğum şeyin başka bir şey olmasmdan korksam da neyin içinde olursa olsun, el fenerini mutlaka bulmam gerekiyordu. Hangi cehenneme gitti? Sol tarafıma döndüm, yerde feneri arayan elim heyecandan tir tir titriyordu. Elime fare falan değecek diye ödüm kopuyordu. Karanlıkta kötü düşünceler kafama üşüşüyordu, bir tabutun içindeymişim gibi sıkıntılıydım. Sanki diri diri gömülmüştüm.

Ve derken elim sert bir şeye dokundu. O nesneyi parmağımla dürtmeden önce korkuyla geri çekildim. EL feneriydi bu. Tann'ya şükür.

"Buldum" dedim ve feneri sıkıca kavradım. Camı kırılmamış gibiydi, ayrıca düğmesi hâlâ açıktı. Düğmeye birkaç kere bastım, ama çalışmadı. Kahretsin. Ya ampulü yanmışsa? Ya da piller gevşediyse? Tam o sırada arkamda bir şangırtı duydum; sanki madeni bir nesne yere düşmüş gibi bir ses çıkmıştı.

Korkudan sıçradım, kalbim yine güm güm atıyordu. "Laval? Siz miydiniz? Ne oldu?"

Ama cevap veren olmadı. Delirmiş gibi el fenerine sarıldım ve birden ışık yandı.

Tann'ya şükür.

Tünelin içi aydınlanıverirken gözlerimi kırpıştırdım. Ardından insanın elinin ayağının kesildiği şok geldi ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi attı. Bölme bomboştu.

Laval yok olmuştu.

57

Göğsüm tıkanmıştı. Bölmenin içinde tek başıma kalmıştım. Ya başka biri varsa? Sanki yakınımda biri varmış gibi garip bir duyguya kapılmıştım. O şey neyse görmüyordum, ama varlığını hissedebiliyordum. Ardından Laval'm otomatik silahım çamurlu su birikintisinin içinde gördüm. Herhalde silahını elinden düşürmüştü; madeni ses de demek silah yere düştüğünde çıkmıştı, iyi ama Laval lıangi cehenneme gitmişti?

"Laval? Orada mısınız? Cevap verin lütfen..."

Cevap veren olmadı. Sorumu çığlık atarak sormak geçti içimden. Yoksa Laval karanlık tarafta mıydı? Peki ama neden böyle bir şey yapsın ki? Ayrıca karanlık taraftaysa bile, bana şimdiye kadar cevap verirdi. Yok oluşunun ardında çok daha kötücül nedenler olmalıydı. Eğilip Laval'ın yerde duran silahını alırken dizlerim titredi.

Ve o anda bir şey gördüm.

Siyah bir ayakkabıydı bu.

Ayakkabı bir sütunun arkasından çıktı, beş metre kadar bir uzaklıktan.

Yoksa Laval o sütunun arkasında mı saklanıyordu? Peki ama neden saklanıyordu ki? Korkudan taş kesilmiştim, tam Laval'ın silahını sıkı sıkı tutmuştum ki sütunun

arkasından bir ayağın öne doğra kaydığını gördüm ve Laval karşıma çıkıverdi.

Olduğum yerde çakılıp kaldım, rahatlamıştım. "Şükür Tanrt'va. Siz orada ne yapıyordunuz?"

Laval'm boynuna bir kolun dolanmış olduğunu gördüm Tüyler ürpertici bir kasap bıçağı Laval'm gırtlağına dayanmıştı. Dedektifi rehin tutarım yüzünü göremedim - yüzü karanlıkla kalmıştı- ama Laval korkudan bayılacak gibiydi. Alnında terler panldıyordu ve boğulacakmış gibi bir sesle konuştu. "Lütfen Madam, yanlış bir şey yapmayın,.."

Bir şey yapma niyetinde değildim, ama tepeden tırnağa uyuşmuş bir halde artık ayrıntıları tek tek ortaya çıkan rehin alma sahnesine bakarken Laval'ı rehin alana, "Sen kimsin?" dedim.

Bana cevap vermedi, ama Laval'm boğazındaki kolunu biraz daha sıktı, dedektifin sesi boğuk bir fısıltıyla çıkmaya başladı. "Lütfen Madam, silahı bırakın yoksa beni öldürecek."

212

El fenerini Laval'ın yüzüne tuttum, sonra da ani bir hareketle katilin yüzüne. Katil sütunun arkasında kendini çok iyi gizlemişti. Sadece yüzünün karanlığın içindeki tarafını bir an görebildim, ama hemen geriye çekildi. Kim bu, dedim içimden. Aniden bıçağın ucunu Laval'ın boğazına batırdı ve kan damlamaya başladı.

"Lütfen Madam..." Laval boğuk bir sesle yalvarıyordu.

Eğer silahı elimden atarsam katilin ikimizin işini de bitireceğini biliyordum. Katilin Laval'ın kulağına sesini değiştirmeye çalışarak bir şeyler fısıldadığını duydum.www.cizgiliforum.com

Dedektif boğuk bir sesle, "Diyor ki" dedi, "eğer silahı bırakmazsanız şimdi boğazımı kesecekmiş..."

Laval'ın yüzü korkudan morarırken bakışlarının gaddarca olduğunu gördüm ve Fransızların ne kadar cesur insanlar olduklarını anladım.

"Tamam, silahı bırakıyorum" dedim.

Silahı yere yavaş yavaş bırakırken el fenerinin ışığını da sabit bir şekilde Laval'ın yüzünde tuttum ve Laval'ın yüzüyle bana belli belirsiz hayır, silahı bırakma, demeye çalıştığını gördüm; onun verdiği emirlere uyma, diyordu dedektifin bakışları. Silahı bırakma, diyordu sanki. Onun haklı olduğunu biliyordum; ikimizin de sağ kalabilmesinin tek yolu o silahın bende olmasıydı. Ve hemen harekete geçmem gereken bir an geldi.

Laval homurdandı ve büyük bir güç harcayarak saldırganın elini kavrayıp kurtulmaya çalıştı. "Vur onu!" diye haykırdı boğuk bir sesle.

Ama der demez de sesi kesildi. Saldırgan bıçakla dedektifin boğazını kesti ve fıskiyeden fışkırır gibi bir kan dedektifin boynunu kırmızıya boyadı. Ama işte o kısacık anda saldırganın yüzü el fenerimin ışığına yakalandı ve katilin yüzünde siyah kar maskesi olduğunu gördüm, kafasına nişan aldım. İki el ateş ettim, saldırgan karanlığın içinde kayboluverdi.

Tekrar ateş ettim, bir el daha, tünelde onu yaylım ateşine tuttum, mermilerden biri saldırganın tam kafasının arkasına öyle bir hızla isabet etti ki, kafatası duvara çarptı. Ardından bir çuval gibi yere yığılıp kaldı.

58

Havalara uçuyordum. Garnal'ın kopyasını öldürmüştüm. Ama feneri Laval'a tuttuğumda sevincimden eser kalmadı. Laval'ın boğazından kan akıyordu; gömleği ve ceketi kırmızıya boyanmıştı. Dedektif hâlâ sağdı; dudaklarının arasından hırıltılı bir ses çıktı; elimi çabuk tutmazsam adamın kan kaybından öleceğini biliyordum. Boynumdan fularımı çıkarıp kanamayı durdurmak için boğazına bastırdım. "Beni duyabiliyor musun Laval?"

Gözkapaklan kıpırdadı ve zor duyulan bir sesle yanıt verdi. Tam o anda arkamdan bir ses duydum sanki, silahı kaptığım gibi arkama döndüm, el fenerinin ışığı katilin bedenini aydınlattı. Hareketsizdi. Gerçekten de ölü mü? Kalbim sıkıştı, ama karanlık ve kapalı yer korkumdan şimdilik eser kalmamıştı; katilin yüzünü görmek istiyordum, beni ve Laval'ı öldürmek isteyenin kim olduğunu görmek istiyordum.

Fransız'ın sağ elini alıp fuların üzerine sıkıca bastırdım. "Boynuna bastır, kanamayı keser. Beni anlıyor musun?"

Laval'ın gözleri kapandı, ama elini boğazına bastınyordu. Katilin bedenine biraz daha yaklaştım, yaklaşırken elimdeki el feneri karanlığın içinde dans etti. Işığı sabit hale gelene kadar maskeli adamın suratına tuttum; maskeden adamın sadece gözleri görünüyordu. Boğazımda bir ekşime hissettim. Sol gözünün üzerinde merminin çıktığı deliğin izi vardı ve sol çenesinin üzerindeki parçalanmış etten ve kemiklerin arasından kan akıyordu, burası da sıktığım mermilerden birinin yünlü maskeden girdiği yerdi. Ansızın katilin sağ eli hafif bir spazmla titredi.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, silahımı katile tuttum ye dudaklarının arasından sönen balon gibi çıkan bir hava sesi duydum ve göğsü indi. Eli düştü ve orada bükülmüş bir pençe gibi hareketsiz kaldı. Tünellerden birinden ayak sesleri yankılanmaya başladı.

Arkamı döndüğümde Delon ortaya çıktı, Josh da onun arkasında, silahlı üç jandarmanın, arasındaydı. Ben hâlâ şoktaydım, ama artık bildiğim bir şey varsa o da Josh'ın yanımda olması ve kolunun omzumda olmasıydı. "Merak etme

buradayım."

"Öldürdüm onu Josh. Öldürdüm onu!" dedim boğuk bir sesle. Ama

gözlerim Laval'a kayınca gerçeklerle yüz yüze geldim. "Hemen bir ambulans ve sağlık ekibi lazım. Laval'ın kanaması çok kötü."

Delon hemen Laval'ın yardımına koştu ve nabzım yokladı. Jandarmalardan biri telsizinden bir şeyler söyledi ve birkaç dakika içerisinde başka bir tünelden üniformalı başka bir jandarma yanında iki sağlık görevlisiyle birlikte çıkageldi. Sağlık görevlileri hemen Laval'ın başına çöktüler ve sonunda Delon yanıma geldi ve bir elini omzuma koydu.

"İyi misiniz Madam Moran?" ,

"İyi sayılırım. Ben Laval'dan endişeleniyorum. Yaşayacak mı?"

Delon'un yüzünde endişeli bir ifade vardı, Laval'a doğru baktı, sağlık görevlileri çabucak Laval'ı sedyeye koydular ve götürdüler, iki jandarma da ellerinde fenerlerle sağlık görevlilerinin peşinden gittiler. "Elimden sadece dua etmek geliyor. O benim en iyi dedektiflerimden biriydi. Ne oldu burada?"

Olanları Delon'a anlattım. Karanlıkta yerde serilmiş yatan maskeli bedene bakarken Delon'un alnında boncuk boncuk terlerin biriktiğini gördüm. Silahını beline takmamıştı henüz. "Şuna bir bakalım."

Josh'la birlikte Delon'u takip ettik. Müfettiş fenerini katilin kafasına tuttu ve kanlı kar maskesini sıyırarak çıkarmaya başladı. Beklentimin ne olması gerektiğini bilmiyordum, ama mantıkdışı bir düşünceye ka-pıhverdim: Yoksa Gamal'ın yüzünü mü göreceğim?

Delon maskeyi çıkardı. Katilin yüzünün sol tarafı benim attığım mermilerle paramparça olmuştu. Onun da aynı Gamal gibi siyah saçları vardı, Akdenizlilere özgü buğday tenliydi, ama benzerliklerinin bittiği yer de burasıydı. Ölü adam Gamal'dan daha yaşlıydı, daha iri yapılıydı ve omuzları daha genişti. Ayrıca her iki kolunda bacaklarını ayırmış kaba saba kadın dövmeleri vardı.

"İlginç" dedi Delon katilin yüzünü incelerken.

"Bu adamı tanıyor musunuz?" diye sordu Josh.

Delon başını salladı. "Evet, tanıyorum."

"Kimdi?" diye sordum.

Delon'un bakışları acımasızlaştı, başını katakomplara doğru çevirdi". İnsanda dehşet uyandıran çürüyen kemik görüntüsüne artık dayanamı-yormuş gibiydi. Silahını beline taktı. "Gelin, biraz temiz hava alsak iyi oLıcak."

59

Beş dakika sonra taş basamaklardan serin Paris güneşine çıktık. Bir ambulansın hızla uzaklaştığını gördüm. Büyük olasılıkla Laval'ı taşıyordu, Delon durdu siren sesleri yankılanan ambulansın uzaklaşmasını izledi. Laval'ın silahının hâlâ elimde olduğunu fark ettim, şarjörü çıkardım, emniyetinin kapalı olup olmadığına baktım ve silahı müfettişe iade ettim. "Peki şimdi ne olacak?"

Delon tabancayı ve şarjörünü cebine attı. "Doğal olarak olayla ilgili resmi bir soruşturma olacak. Bu soruşturma Fransa'dan ayrılma özgürlüğünüzün önünde bir engel oluşturmasa da yapılması gerekiyor, anladınız mı?"

"Tabii ki."

"Laval evli bir adam, üç çocuğu var, eğer ölürse çok kötü olur. Şansımıza siz saldırganı vurabildiniz."Delon cebinden bir paket Gauloises çıkardı ve Josh'a ve bana ikram etti. "Sigara?"

ikimiz de kafamızı sallayarak içmediğimizi belirttik. "Vurduğum adam kimdi?" diye sordum.

Delon sigarasını ucuz, plastik bir çakmakla yaktı ve dumanını üfledi. İçini çekti ve caddenin karşı tarafındaki bankı kafasıyla işaret etti. "Şuraya oturalım."

On adım yürüyerek caddenin karşısına geçip banka oturduk. Yan ta-rafımızdaki bankta bir grup şarapçı oturmuşlar, aralarında sohbet edip, esrarlarını sarıyorlardı yanlarında polislerin olduğunu fark etmeden.

Delon, Gauloises'dan bir nefes çekti. "Adı Pierre Jupe, kaçak bir katildir. Bir yıl önce iki kadının vahşice tecavüze uğrayıp öldürülmelerinden suçlu bulunup müebbet hapse mahkûm olmuştu. Bir ay kadar sonra da Paris'in dışındaki çok iyi korunan bir cezaevinden kaçmayı başarabilmişti. Bütün polis alarma geçti ve büyük bir arama operasyonu başlatıldı, ama Jupe bulunamadı. Şimdi onun yer altında saklanmış olduğunu anladım. Acımasız bir katilin işini bitirmekle bize büyük bir iyilikte bulundunuz."

"Peki ama neden Constantine Gamal tarzı cinayet işlemiş olabilir?"

Delon omuz silkti. "Cinayeti onun işlediğinden gerçekten de emin

miyiz? Size söylediğim gibi, polis tarafından aranan sabıkalılar bazen Paris

kanalizasyonlarında saklanırlar. Zannederim dün katili yer altında arama çalışmamız sırasında ona çok yaklaştık ve belki de Jupe kendi güvenliği için bir şekilde katakomplara girdi. Belki de bunu kaçırılmaması gereken bir fırsat olarak görmüş olabilir. Onun şansı yokmuş, ama bizim varmış."

"Jupe'un kanalizasyondaki çifte cinayeti işlemiş olduğu düşüncesinde değil misiniz?" diye sordum.

Delon düşündü. "Adli tıp soruşturmasının sonucunu beklemeden bu sorunun cevabını vermek çok zor. Ama bazı şüphelerim var. Jupe kurbanlarını dün öldürülen iki Amerikalı'nın öldürülme tarzıyla öldürmezdi. Peki ben de FBI'ın neden iki ajanını bu kadar çabuk bir şekilde Paris'e gönderdiğini sorabilir miyim? Galiba, ikiniz de bu vakayla özel olarak ilgileniyorsunuz."

Josh, "Biz Gamal'ın kopyasının faaliyette olduğunu düşünüyoruz. Geçen hafta Amerika'da iki kişiyi öldürdü" dedi.

Delon kaşlarını çatarak yüzümüze baktı. "Anladım. Meraktan yani."

"Bizim vakamız ile sizinki arasında bir ilinti var mı, öğrenmek istedik. Varmış gibi görünüyor. Haçın konumu akla aynı katili getiriyor."

Delon ayağa kalktı ve sigarasını ayakkabısıyla ezdi. "Yani ortaya çıkacak. Ve katil, maalesef hâlâ kaçak. Ancak sorumlusu her kimse, onu yakalamak için elimizdeki tüm imkânları kullanacağımıza sizi temin ederim. FBI'yla işbirliği içinde olacağımızdan emin olabilirsiniz."

Serin bir rüzgâr esmeye başladı, yakamı kaldırdım. Delon iyimser görünse de katilin bulunacağından pek emin değildi. "Kanalizasyonlar-daki cinayet mahallini görmek istiyorum" dedim Delon'a.

"Bütün bu olanlardan sonra oraya gidebilecek gücünün olduğundan emin misin?" diye sordu Josh.

"Evet, ben iyiyim. Tabii sizin için bir sakıncası yoksa Müfettiş?"

Delon başını salladı. "Tabii ki. Çok uzakta değil, yaklaşık bir kilometre uzaklıkta. Oraya hemen gidebiliriz."

Josh'la birlikte Delon'un Renault'suna bindik ve birkaç dakika sonra kendimizi heybetli, eski taş binalarla çevrili bir ticari bölgede, arnavut-kaldırımı döşeli bir sokakta bulduk. Sokağın ortalarında bir yerde iki jandarma kordonla çevrilmiş olay yerinde nöbet tutuyorlardı; biz arabadan inerken jandarmalar bizi selamladılar.

Delon, "îşin kötü tarafı bu bölgede genellikle ofisler var, akşamları boş bir bölge, bu yüzden soru sorabileceğimiz bir tanık bulabilme şansımız olmadı. Cesetler biraz ileride bulundu."

Müfettiş kaldırımlardaki ağır madeni bir ızgarayı işaret etti. El fenerini hâlâ elinde tutuyordu, bana ve Josh'a da birer el feneri verip jandarmalarla konuşmaya gitti, jandarmalar ızgaıayı kaldırdılar, ortaya aşağıya uzanan taş basamaklar çıktı. Delon, "Burası kanalizasyonlara

bakım onarım girişlerinden biri. Mühendislere göre, ızgaranın kilit mekanizması çok basitmiş, fazla zorlanmadan açılabilirmiş."

Delon'un peşinden, merdivenlerden aşağıya, karanlığa doğru indik; içerisi kanalizasyon ve biraz da benzin kokusuyla doluydu. Sokağın altındaki devasa kanalizasyon tünelinin içindeydik; tünelin her iki tarafında da eski zamanlardan kalma taştan yürüyüş yolları vardı. Lağımdan pis bir nehir ortadaki oluktan hızla akıyordu. El fenerimi tuttuğumda sümüksü kahverengi duvarlar ve rutubetten parıldayan bombeli bir tavan çıktı karşıma.

Yukarıya uzanan taş basamaklardan sadece birkaç adım uzaklıktaydık ve göğün maviliğini bulunduğum yerden görebiliyordum; zaten klostrofobimi yatıştırmamı da gökyüzünü görüyor olmam sağlıyordu. Biz sol taraftaki yürüyüş yolu üzerindeydik; Josh birkaç adım arkamda durmuş, iğrenç kokuyu maskelemek için ağzına, burnuna kâğıt mendil tutarken ben de bulunduğumuz yeri inceledim. Ancak görülebilecek fazla bir şey yoktu. Cesetlerin yakılmış olduğu noktada beton ağırlıkların üzerine taşınabilir metal borular dikilmiş, bunların çevresi de olay yeri şeritleriyle kordon altına alınmıştı; tebeşirle daire içine alınmış betonun üzerindeki kararmış alan katilin ateş yaktığı yerdi. Kararmış beton zeminin bir kısmı koyulaşmış katran gibi görünüyordu. El fenerimi o koku yayan karanlığa doğru tuttum; Delon bize büyük daire içindeki tebeşirle çizilmiş küçük daireleri gösterdi; bu küçük daireler kurbanların baltayla parçalandıktan sonra ayrılan kemiklerinin yerlerini gösteriyordu.

Bu olay yerinin görüntüsü benim tanıklık ettiğim Gamal'ın cinayet mahalleri görüntüsünün aynısı olsa da tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Beş dakika kadar sessiz sedasız bir denetimden sonra, Delon o korkunç kokuya dayanamayacak gibi oldu ve, "Yeteri kadar baktınız mı?" diye sordu.

"Bence baktık. Ya sen Josh?"

Josh başını salladı ve kâğıt mendili ağzından çekti. "Bence de."

"Şimdi sizi otelinize götürmem gerekiyor, non?" dedi Delon.

Kanalizasyona uzun uzun baktım ve benzeri sorularla kendi kendime eziyet edip durdum: Burada öldürülenler kimlerdi ve neden öldürülmüşlerdi? Tepemden, Paris'in trafiği sıkışık işlek caddelerinin sesleri hafif hafif geliyordu. Katilimiz altı milyon canın yaşadığı bir şehirde hâlâ elini kolunu sallayarak dolaşıyordu; her nedense bizimle oynadığını ve bu oyunun da şeytani bir planının parçası olduğunu söyleyen tuhaf bir duygu vardı içimde.

Josh elimi tuttu, beni düşlerimden çekip aldı ve burnunu buruşturdu. "Zannederim müfettiş bizim otele gitmemiz konusunda haklı Kate. Burasını ziyaret ettikten sonra iyi bir duş alsak güzel olur diye düşündüm."

60

Mürit yatağa oturdu, kadının soyunmasını seyretti. Loş bir ışıkla aydınlatılmış oda temizdi, yatak örtüleri yeni serilmişti ve havada lavanta kokusu vardı. Kadın gayet çekiciydi; kadını giysisini çıkarırken dikkatle incelemişti; kadın onun önünde külot ve sutyenle kalmıştı. Adam Fransızca, "Gerisini de çıkar" dedi. Kadın adama gülümsedi ve sutyeninin kopçasmı açtı. İri memeleri iştah açıcıydı; tam da istediği gibiydi.

"Her şeyi çıkar" emrini verdi, nefes alıp verişi sıklaşmıştı. Kadınların soyunmasına bayılırdı; kadınm incecik külotunu yavaş yavaş çıkarıp ayağıyla hem külotu, hem de sutyeni yatağın üzerine atmasını zevk dolu bakışlarla seyretti.

"Kafanızda tam olarak nasıl bir oyun var Mösyö?"

Mürit sırt çantasını yerden aldı ve içindeki eşyaları yavaş yavaş çıkardı; san renkte bir peruk, pastel kremi gece elbisesi, Clinique marka No. 31 pembe "style" bir dudak ruju, siyah dantelli bir külot ile sahte altından zincir. Bunların hepsi Kate Moran'ın yazlık evinde gördüğü eşyaların aynısıydı; aynı olmayan tek şey peruktu. Öteki şeyler ise hâlâ adamın sırt çantasının içindeydi.

Kadın eşyaları inceledi ve gülümsedi, sanki senaryoyu biliyormuş gibiydi; bu herif de öteki John'lar gibiydi; bunların tek derdi bir zamanlar sulandıkları komşu karısına ya da beceremedikleri bir kadına benzeyen birini bulmaktı. Moron herif, kim bilir kime benzeteceksin beni. Kız adamın yatağa serdiği eşyalara bakarak kafasını salladı ve eşyaların arasında duran peruğu aldı. "Bütün bunları giymemi mi istiyorsun?"

"Evet." Mürit sırt çantasını kapadı. Çantada kalan eşyalar büyük final içindi. Kızın kınta kınta gece elbisesini, sonra da külotu giyip zinciri takmasını seyretti, aynanın karşısına geçti, peruğu kafasına taktı ve pembe ruju dudağına sürdü. Ellerini kalçalarının üzerine koydu, ileriye doğru uzandı, memelerini gösterdi. "Şimdi beni s.....k istiyor musun, cheri

Kaltak karının işini iyi bildiğinden hiç şüphe yoktu. Mükemmeldi. Loş ışık altında ve birazcık da hayal gücüyle aynı Kate Moran'a benzeyebilirdi. "Evet. Gel buraya" emrini verdi adam boğuk bir sesle.

Kız kıvırttı, parmaklarını adamın saçlarında dolaştırdı ve adamın gözünün içine gözlerini dikti. "Sen en iyisi beni bir güzel ..k, cheri."

"Merak etme, merak etme, s.....im" dedi söz vererek. "Ama birazcık sert olmak

istiyorum."

"Bana bak, ben acayipliklerden, ağır şeylerden hoşlanmam, tamam mı?"

Bir anda adam değişiverdi. Öfke adamdan yanardağ patlaması gibi boşaldı, kadının kollarını yakaladı, kadını ters çevirdi ve acımasızca arkadan girdi, kadının saçlarını kavradı. Kadın biraz korkmuş gibiydi, ama fazla şikâyet etmedi; kızın sert sekse alışkın olduğu çok belliydi. Beş dakika kadar sürdü, boşaldıktan sonra sırtüstü yatağa uzandı.

"Güzel miydi?" diye sordu kız adama dönmüş saçlarını toplarken.

"Tabii." Kaltağın hiç de umurunda değil diye düşündü adam. Kan sadece sohbet ediyordu. Adam kafasını salladı. "Sen bir saat dedin, benim de canım bir kere daha yapmak istiyor."

Kadın omzunu silkti, hafifçe içini çekti, sonra dönüp adamın suratına "yetmedi mi" dercesine baktı. "Nasıl istersen."

"Eğil. Sana yine arkadan geçirmek istiyorum" emrini verdi Mürit.

Kadın eğildiğinde adam çabucak sırt çantasına uzandı ve içinden incecik, sekiz santimlik bir deri altı iğnesi çıkardı, iğneyi kızın sağ kalçasına daldırdı, sonra kızın kafasının arkasına sert bir darbe indirdi, kız sersemleyerek yatağa düştü. Kız acıdan inliyordu, darbeyle felç olmuştu. Kaşla göz arasında adam ağız tıkacı ile ipi aldı. Kızın bilinci hâlâ yerindeydi, tam çığlık atacakken adam kıza tekrar vurdu.

Kızın kafası bir tarafa düştü ve bedeni hareketsiz kaldı. Bir dakika sonra kızı sıkıca bağladı, ağzına tıkacı soktu ve kaim bir iple kızın elleri ile kollarını sıkıca bağladı. Adam kızı tokatlayarak ayılttı. Bu sefer bilinçli olarak daha küçük bir doz kullandı. Kızı öldürürken kızın gözlerinin beyazlarını da görmek istiyordu, çünkü aynı şeyi Kate Moran'a da yapacaktı. Kız aldığı ilaçtan dolayı sersemlese de karşısındaki adam a, sanki o mülayim, saf bakışlı müşterisinin bir anda vahşi bir canavara d nüşmesine inanmak istemiyormuş gibi korku dolu gözlerle bakıyordu.

işte adam en çok bunu seviyor, kurbanlarının korkuyla felç olmala. ı-na bayılıyordu. Kurbanlarının gözlerindeki yalvaran bakışlar kendini bir tanrı gibi hissetmesini sağlıyordu. Sırıttı. "Hani hoşlanacağımı söylemi -tin ya Çok haklıymışsın, cheri. işte zaten eğlence de burada başlıyor."

Çıplak bir panik kadının yüzüne yayıldı ve tıkaca rağmen çığlık atmaya çalıştı. Kızın yüzünün kıpkırmızı kesilmesi adamın öfkesini kabartmıştı, kızın damarları patlayacak gibiydi. Ama ne yaparsa yapsın, bir işe yaramazdı. Yardım isteyen haykırışlarını duyuramazdı.

Mürit sırt çantasından kasap bıçağı takımım çıkardı.

Mürit öğleden önce Air France havayollarının Zafer Takı'ndan kalkan servis otobüsüyle Charles de Gaulle Havaalanı'na doğru yola çıkmıştı. Güçlü olduğunu hissediyordu, sanki yeniden doğmuş gibiydi; yeniden başka bir görünüme bürünmüş, temiz temiz giyinmişti, saçına kırlaşmış bir renk vermişti ve briyantinle arkaya yatırmıştı, gözlerinde deniz mavisi kontak lensler vardı. Çok şık, keten yazlık takım elbise giyiyordu ve deriden pahalı bir bavul taşıyordu. Rue Boulard Sokağı'na cinsel ilişki amacıyla giren, sırt çantalı birine onu benzeten çıkmazdı.

Otobüs Charles de Gaulle Dış Hatlar Kalkış Terminali'ne yanaştığında, diğer yolcularla birlikte otobüsten indi ve yoldan karşıya geçerek terminale girdi. Air France'ın rezervasyon masasına ulaştı ve oldukça güzel, koyu kırmızı bir ruj sürmüş Fas asıllı genç bir kadın ona kahverengi gözleriyle kocaman gülümsedi. "Mösyö?"

"Uçuş için check-in yaptırmak istiyorum. Business class biletim var."

Kadın kaşlarını çattı. "Uçuşunuz nereye Mösyö?"

"İstanbul'a."

61

Otelimiz Sol Yaka'daydı. Kırk yılın başmda da olsa öyle ucuz bir motel odasında değii, adam gibi dört yıldızlı bir otelde kalacaktık. Her birimizin Mısır işi pamuklu yatak örtüleriyle kaplı, iki kişilik geniş yataklı birer odası vardı, aynca içebildiğimiz kadar çay ve kahve tepsisi ile bir de bir mini bar vardı. Hatta birazcık da olsa Sen Nehri ile Eiffel Kulesi manzarası da vardı ve farklı koşullar altında buraya gelmiş olsaydık Normandy Oteli romantik bir tatil için kusursuz bir yer sayılabilirdi.

Josh benimle odama geldi ve beyaz mermerli Montmarte Katedra-li'ne kadar uzanan şaşırtıcı manzarayı seyrettik, içimden oooo falan demek geçti ama kendimi tuttum.

"Hiç böyle bir yerde olacağın aklına gelir miydi?" diye sordu Josh.

"Umduğumdan çok daha iyi." Tabii bir de şöyle bir şey eklemek isterdim, ama eklemedim: Eksik olan tek şey burayı paylaşacak bir sevgili.

Arkama dönüp baktım, Josh omzuma bir elini koydu. "Çatışmadan sonra kendini iyi hissettiğine emin misin?"

Onun dokunuşunu tenimde küçük bir elektrik akımı gibi hissetmiştim. "Gayet iyiyim" diye yalan söyledim, ama bu konu üzerinde daha fazla konuşmak istemedim. Onun dokunuşu çok iyi gelmişti, ama elini çekmişti.

"Sen tünellerden çok rahatsız oldun bence."

Josh'm gözlemine şerh düşmem gerekiyordu. "Beni birazcık rahatsız etti, ama şimdi iyiyim. Peki sen bu akşam ne yapmak istiyorsun?"

Dönüş biletimiz açıktı; daha sonra Delon'la ayrıntıları hallederdik; ama şimdilik önümüzde Paris vardı ve artık şu öldürdüğüm adamla ilgili bir şey düşünmek istemiyordum. Beni teselli eden tek şey Jupe'un acımasız bir katil olması, masum kurbanlanna akıl almaz işkenceler yapmış olmasıydı. Ama bir insanın canını almak gibi bir ağır suçluluk duygusu bu tür şeylerle ortadan kalkmıyordu.

Josh, "Uçakta fazla uyumadığım gördüm, herhalde epey yorgun düş-müşsündür" dedi. "Ben biraz olsun dinlenebildim. Birazcık kestirmek ister misin? Sonra saat yedide buluşuruz, olur mu?"

"Bana uyar." Delon bizi o akşam yemeğe davet etmişti ve akşam sa-

at 7:15'te lobide buluşmayı kararlaştırdık, ama Delon'un kafasının La-val'ın sağlık durumuna takılacağını ve ziyaretçileriyle sosyalleşmede zorlanacağını düşündüm.

"O zaman saat yedide buluşuyoruz." Josh kapıya doğru yöneldi, ama ansızın döndü. "Bir soru sormamın mahzuru var mı?" Gözleri yüzüme takılıp kaldı.

"istediğini sor."

"Bundan önce vurup öldürdüğün biri oldu mu?"

"Hayır. Bir keresinde birini yaraladım. Ya sen?"

Josh başını salladı. "Yedi yıl önceydi. Eğer içinde birazcık insanlık varsa, böyle bir şey hiç de katlanılabilecek bir şey değil. Kendimi toparlamam aylar aldı. Hep uykuna girer, bir süre kâbuslar görürsün, hatta kendinden şüphe etmeye bile başlayabilirsin, yeteneklerinden, davranışlarından şüphe duyarsın."

Kafamı salladım. "Bütün bunların benim de başıma gelmesini bekliyorum Josh."

"İşte o zaman mücadelenin yarısını kazandın demektir. Zaten ben de şunu söylemek istiyorum, eğer canın oturup konuşmak isterse, ben iki kapı ötendeyim. Biliyorum biz iş arkadaşıyız, ama arkadaş da olabileceğimizi düşünüyorum."

Onun koluna dokundum ve gözlerinin içine baktım. Gerçekten de şefkat ve ilgi doluydu. "Çok sağ ol."

Ve derken Josh hiç umulmadık bir şey yaptı. Elini uzattı ve elinin ayasıyla hafifçe yanağıma dokundu. Böyle bir hareket karşısında şaşırıp kalmıştım ve gözleriyle

gözlerimin içine bakmaya başlayınca ileriye adım atıp onun kolları arasında rahatlama ve onu öpme isteği geçti içimden. Ama Sen Nehri'nden geçen bir barçanın ansızın acı acı çalan düdüğü bütün büyüyü bozdu ve kendimizi orada öylece durmuş birbirimize salak salak bakarken bulduk. "Eğer bana ihtiyacın olursa sadece seslen yeter" dedi Josh sessizce.

Elini sıktım, o da elimi sıkıp çekildi. "Teşekkürler Josh."

"Hadi sen uyu, tamam mı?"

Josh gittikten sonra pencerede durdum ve Sen Nehri'ne baktım. Soğuk yeşil nehirde barçalar gelip gidiyordu. Yağmur yağmaya başlamıştı, caddeleri, sokakları hafiften yağan bir yağmur yalıyordu. Henüz öğlen vaktiydi, ama Paris'e indiğimizden beri bir sürü şey olmuştu ve tüm bu olanlann gerçek olduğuna inanabilmem için kendimi çimdikleraem falan gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

Evet, Paris'teyim. Ve evet, biraz önce de bir adamı vurarak öldürdüm.

223

Ama beni en çok rahatsız eden şey bizim kopyacı katilimizin hâlâ ortalıkta dolaşıyor olmasıydı. Şimdi neler yapacağını merak ediyordum. Uyumak çok zor olacaktı. Gözümün önüne karanlık katakomp görüntüleri gelip duruyordu ve tünele girip bütün bunları yaşadığıma hâlâ inana-mıyordum. Ama böyle bir şeyi bir daha yapmayı hiç istemediğimi biliyordum. Korkunun üzerinde çahş, diyordu aklım bana Korkuyu avantajın için kullan. Tabii ya, çok kolaydı, insan korkuya kapılınca anlıyordu neyin ne olduğunu, içimi bir hüzün kaplayıverdi, sonra maskeli adamın bıçağmı Laval'm boğazma dayayışı gözümün önüne geldi, kafasma kurşun sıkarak öldürdüğüm anı hatırlayınca rahatladığımı hissettim.

Pencereden uzaklaştım, paramparça olduğumu hissediyordum, yatağın üzerine serildim. Bir beş dakika sonra uyku sardı bedenimi. Her nedense, Josh'ın avucunun yüzüme dokunuşunu hayal ettim. Eğer onun daha ileri gitmesine izin verseydim ne olurdu?

O konuya girmemeye çalıştım. Sonunda uykuya daldım, kafamda karanlık tünellerin ve biraz önce öldürdüğüm adamın mermiyle dağılmış yüzünün görüntüleri dolaşıp duruyordu.

62

Angel Körfezi, Virginia

Stone arabasını Kate Moran'ın evinin önüne çekti. Gus Norton bakımlı bahçelere, lüks semtin evlerine ve ana binaya durup bir an baktı ve ıslık çaldı. "Vay be, ne güzel bir yer burası. Moran ne zamandan beri burada oturuyor?"

"Tanışmalarından altı ay sonra buraya yerleşti. Sonra Bryce öldü ve vasiyetinde tüm mülkünü Moran'a bıraktı."

Norton yine ıslık çaldı. "Burası milyon dolarlık bir yer yahu. Peki ama sen Moran'ın özel yaşamı konusunda nasü bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Çünkü benim işim bilmektir. Üç ay önce körfezin ötesinde Victoria tarzı bir ev bir buçuk milyona gitti. Sen burayı hesapla artık."

"Demek Moran iyi bir iş yapmış."

Stone'un yüzünde gücenik bir bakış belirdi. "O rakama bir yarım milyon daha ekle, bir de Bryce'm bıraktığı tabloları, bence bu kadın FBI'da kalarak sadece zamanını doldurmayı bekliyor. Bana sorarsan, hatun tam bir hazine avcısı." Arabadan inmek için emniyet kemerini çözdü.

"Sence mantıklı bir iş mi yapıyoruz Vance" diye sordu Norton.

"O yurtdışında. Bu elimize geçen en iyi fırsat."

Norton kendinden pek emin değilmiş gibiydi. "Yani onu demek istemedim. Yapmayı planladığın şeyin tam olarak yasal olmadığını söylemeye çalıştım."

Stone iç çekti. "Dinle, dallamalık yapma. Bu Moran bugüne kadar hep bize gol attı. Şimdi gol atma sırası bizde."

"işin yasadışı tarafı haricinde Vance. Hırsız gibi kapıyı kınp eve gireceğiz Tanrı aşkına."

Stone pis pis gülümsedi. "Ve bunu bizden başka bilen olmayacak tabii sen çeneni açmazsan. Tamam mı? Haydi şimdi yazlık eve girelim."

Norton isteksizce başını salladı. Stone ona, bir çift plastik kanıt toplama eldiveni verdi, diğer çifti kendi cebine attı ve yazlık evin ön tarafına gidip diyafon düğmesine bastı.

"Madem Moran Paris'te o zaman neden zili çalıyorsun?" Norton eldivenleri taktı. "Kadın yalnız yaşamıyor mu?"

"Haftada iki kere temizlikçi kadını geliyor ve bugün de kadının temizlik günü. Normalde kadın bu saatlerde gitmiş oluyor, ama başımıza bir iş almamak için gittiğinden emin olmamız gerekiyor. Eğer kadın cevap verirse, yanlış adrese geldiğimizi söyler ve daha sonra yeniden geliriz."

"Peki ya alarm varsa?"

"Şifresi David Bryce'ın doğum günü."

"Peki sen bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Norton.

Stone işaretparmağıyla Norton'un burnuna vurdu. "Ben ev ödevimi yapıyorum."

"Şimdi kafamı karıştırmaya başladın. Bana kalırsa sen epeydir bir sürü ev ödevi yapıp duruyorsun Vance."

"Tamam, bir süre önce Kate'in çekmecesine şöyle bir göz attım. Şifrenin not defterinde yazılı olduğunu gördüm. Ayrıca evine ait bir adet yedek anahtar buldum, gidip kendime yedeğini yaptırdım. Mutlu musun şimdi?"

"Hayır, değilim Vance. Kadının özel eşyalarını karıştırarak fazla ileri gitmiş olmuyor musun? Bu senin yaptığın sahtekârlığa girer. Eğer Lou öğrenirse senin canına okur. Peki başka ne haltlar karıştırdın bakalım?"

Stone aniden iş arkadaşına döndü ve tehditkâr bir bakışla baktı. "Hiçbir şey, işittin mi? Ve eğer sen çeneni tutarsan Lou hiçbir şey öğrenemeyecek. Ben de biz iş ortağıyız zannetmiştim Norton. Sen kimin taraf ındasın?"

"Tabii ki iş ortağıyız, ama.."

"O zaman bana güven. Söyledim sana, Moran bir sürü suç işledi ve ne pahasına olursa olsun ben onun bu işlediği suçları ortaya çıkaracağım." Stone karşı taraftaki boş arsalara baktı, sonra kapı zilini birkaç kere çaldı. Kimse cevap vermedi. Ardından ceketinin cebine elini soktu, bir anahtar takımı çıkardı ve Norton'a, "Moran'ın inine girip bakma zamanı geldi" dedi.

63

Yazlık evin antresine girdiler, Stone yaptırdığı anahtarları elinde tutuyordu. Stone alarmı kapatırken Norton da kapıyı kapattı. Ön odaya geçtiler. Salondaki geniş pencerede körfez manzarası ayaklar altındaydı. "Hey be, manzaraya bak" dedi Norton.

"Biz buraya çalışmaya geldik, körfezi seyretmeye falan değil, haydi iş başına" dedi Stone. "Ayrıca çok dikkatli ol Gus. Birilerinin buraya geldiğini anlasın istemiyorum bu kadın."

"Tabii. Her şeyi bulduğum gibi bırakacağım."

"Sen alt kata in, ben yatak odasına."

Beş dakika sonra Norton mutfak çekmecelerini çekip açmaya, mektup ve fatura yığınlarını karıştırmaya başlamıştı, derken Stone'un yukarıdan ona seslendiğini

işitti. "Hemen kalk gel buraya."

Norton merdivenlerden yukarıya çıktı. Kate Moran'ın yatak odasına girdiğinde Stone dolaplardan birinin önünde duruyordu, yüzü boncuk boncuk terlemişti. "Şuna bir bak" dedi.

Tahta bir askıda bir döpiyes asılı duruyordu. Norton ceketin kollarında gümüş işlemeleri gördü ve "Hassiktir" dedi fısıldayarak.

"Aynı Emily Jenks'in dediği gibi. Gümüş işlemeli açık mavi döpiyes."

"Biz şimdi ne yapacağız bununla?" diye sordu Norton ne yapacağını bilemez halde.

"Kanıt torbasına atıp yanımızda götüreceğiz. Diaz'a inceleteceğiz, Fleist'ın kızının tırnak altında ve köpeğin pençelerinde bulduğumuz kumaş parçalarıyla bu döpiyesinkiler birbirlerini tutuyor mu diye baktıracağız. Diaz'a bu giysinin kime ait olduğunu söylemem gerekmiyor."

"Nasıl yani? Bizim bu evi arama iznimiz bile yok Vance. Kimse kabul etmez böyle bir kanıtı."

Stone bir kanıt torbasını cebinden dikkatlice çıkardı, ardından giysiyi katladı ve torbanın içine attı. "Başka seçeneğimiz yok. Moran bunlardan kurtulmanın bir yolunu bulabilir. Birazcık daha arama yapalım."

"Neyi arayacağız?"

"Gözümüze çarpan ilginç ne varsa. Sonra da buradan çekip gideceğiz."

227

Yirmi dakika sonra ev alarmını yeniden çalıştırdılar ve Taurus arabalarına bindiler.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Norton.

Tek buldukları şey bir döpiyesti, ama Stone'un keyfî yennde gibiydi, keyifle kontak anahtarını çevirdi. "Hatırlıyor musun kızı ile eski kocasının öldürülmesinden sonra Brogan Lacy'yle konuşmuştuk."

"Evet."

"Aklıma o kadınla tekrar konuşmak geliyor, tabii bu sefer Moran'ın durumunu göz önünde tutarak. Belki de eski kocasıyla evlenmek isteyen kadının söyleyeceklerini bir kere daha duymak iyi olabilir. Ve belki de Lou'yu da götürürüm."

"Öyle mi?"

"Öyle. Sonra da ona bulduğumuz şeyi söylerim."

64

Paris, Fransa

Sen Nehri'nden geçen barçanın düdük sesiyle uyandım. Dışarıda hava soğuktu ve saatime bakarken sersem gibiydim. Saat akşamın akışıydı. Birazcık daha uyuma umuduyla perdeleri çektim, ama topu topu üç saat uyuduktan sonra bir sağa bir sola dönüp durdum.

Lou'yu en kısa zamanda aramam gerektiğini biliyordum, o yüzden kendime bir Nescafe yaptıktan sonra Lou'yu özel numarasından aradım. Üçüncü zilden sonra sesli mesajı çıktı. Onu tekrar arayacağımı, eğer onun beni acilen araması gerekiyorsa cep telefonumdan bana ulaşabileceğini telesekretere kaydettim. Katakomplarda olanlardan ona bahsetmedim; onu bir araya geldiğimizde anlatacaktım. Ona Fransızların soruşturma yapacaklarını söylemekten çekmiyordum: Lou ajanları hakkındaki her türlü soruşturmadan nefret ederdi ve böyle bir şeyin onu çok sinirlendireceğini düşünüyordum.

Sonra kalkıp cep telefonu mesajlarıma baktım. Üç tane vardı, eski kocam Paul'dendi bunlar ve mesajların benim Atlas Okyanusu üzerinde uçtuğum sırada cebim kapalıyken gönderilmiş olduklarını düşündüm. "Baksana, geçen gün için çok üzgünüm. Hakikaten pislik yaptım." Ama sesinde herhangi bir pişmanlık yokmuş gibi geldi bana, yalnızca kendi haline acıyordu sanki. "Bir yerde oturup bunları konuşmaya ne dersin Kate? Doğrusunu söylemek gerekirse, ben sensiz yaşayamam. Ayrıca beraberliğimizi bozmamamız gerekiyordu, boşanmak büyük bir hataydı."

Bir sonraki mesajı çok daha kısaydı ve onu cevapsız bırakmamdan iki saat sonra gönderilmişti. "Sorun nedir, neden aramıyorsun? Ara beni Tanrı aşkına."

Üçüncüsü üç saat sonra gönderilmişti ve hakaret içeriyordu. "Neden aramıyorsun ulan? Sen beni neden görmezlikten geliyorsun bakayım? Bana bak, sen beni görmezlikten falan gelemezsin, duydun mu? Sikerim seni."

Paul'e neler oluyordu böyle? Suzanne hayatından çıkıp gittiğinden

beri kadınlara karşı saldırgan olmaya başlamıştı. Sinirlerine hâkim olamayacağından korkmaya başlamıştım; davranışları gittikçe kötüleşi-yordu. Eğer dikkatli olmazsa, başını derde sokacaktı. Kalkıp onu aramanın anlamsız olacağını düşündüm.

Yediye çeyrek kala duşumu almıştım, saçımı yıkamış ve akşam yemeği için krem

rengi pantolon ceket giymiştim. Beş dakika sonra Josh'ın kapısını çaldım. Üzerinde kolları dirseklerine kadar uzanan açık gri bir eşofman vardı ve spor kıyafet içinde onun çok daha yakışıklı göründüğünü kendime itiraf ettim; gri renk onun güneş yanığı tenini, kaslı kollarını ve kıvırcık olduğu kesin bir günlük kirli sakalını ortaya çıkarıyordu.

"Erkencisin. Uyuyamadın mı?" diye sordu.

"Hayır. Yorgunluktan geberiyordum, ama en fazla üç saat uyuyabildim. Ya sen? Şimdi kalkıp da mışıl mışıl uyudum falan deme bana."

Josh gülümsedi ve beni içeriye buyur etti. "Oldukça iyi uyudum. Şimdi bir duş alıp tıraş olacağım, en fazla on beş dakika sonra hazırım."

Aynı dediği gibi, on beş dakika sonra asansörden aşağıdaki lobiye iniyorduk. Josh yazlık kumaştan spor bir pantolon ve siyah mokasen ayakkabılar giymişti, üzerinde mavi bir spor ceket ve açık yaka mavi bir yünlü tişört vardı, ayrıca yüzüne sürdüğü tıraş sonrası losyonu gayet güzel kokuyordu. "Aç mısın?" diye sordu.

"Pek değil. Zannederim silahlı çatışma bende iştah falan bırakmadı. O yüzden neresi olursa ben uyarım, hatta sandviç, patates falan da olur." Kafamın içinde onca mesele varken yemeği düşünemezdim.

Biz lobiye girerken Josh gülümsedi. "Delon'a sandviç, patates kızartması yenen yerlere gidelim falan demeyelim sakın, yoksa adam kriz geçirir. Fransızları biliyorsun, onlar mutfaklarını çok ciddiye alırlar. Sen Lou'yu aradın mı?"

"Evet, ama masasında bulamadım."

"Çatışmayla ilgili mesaj bıraktın mı?"

"Önemli bir şey olduğunu, ük fırsatta beni aramasını söyledim."

Lobide Delon'dan iz yoktu ve on dakika bekledikten sonra caddeye çıkıp orada beklemeye karar verdik. "Ben de acaba Stone herhangi bir gelişme kaydetti mi diye merak ediyorum" dedi Josh.

Stone aklıma bile gelmemişti. Tek dileğim gelecekte de karşıma çık-mamasıydı. Ama Josh'a yanıt verecek zaman bulamadım, çünkü kaldırıma çıkar çıkmaz beyaz bir Citroen yanımıza yaklaştı ve Delon sürücünün yan tarafından indi. Arka kapıyı açıp bizi arabaya davet etmeden önce ellerimizi sıktı. "Geç kaldığım, için özür düerim, ama Laval'ı görmek için hastanedeydim."

"Nasıl oldu?"

"Sağ, çok şükür, ayrıca doktorlar da umutlu, bu da iyi haber tabii." Delon bizi arka

tarafa oturttu. Restoran Latin Mahallesi'ndeydi, ara-

bayla beş dakika kadar gittik ve bu kadar kısa bir yolda müfettiş küçücük arabayı cin çarpmış gibi araçların arasından geçirerek sürdü; ama Paris'te herkes kafayı çekmiş gibi araba kullanıyordu. "Maalesef başka bir haber yok benden, sadece katili ve kanıtları bulmak için katakomplarda arama yapmaya devam edildiğini söyleyebilirim. Yirmi kadar arama ekibim var, gece gündüz çalışıyorlar, bu yüzden zaman alacak."

"İki kurbanla ilgili olarak adli tıptan herhangi bir rapor geldi mi?" diye sordum.

"O konu üzerinde hâlâ çalışıyoruz. Aslında, eğer bu konuyla ilgileniyorsanız Paris'teki kalışınızı bir iki gün uzatabilirsiniz, belki o süre içerisinde biz de bir şeyler bulmuş oluruz."

Josh, "Müfettiş" dedi, "eğer patronumuz izin verirse, seve seve kalırız."

Ama Paris'te fazladan bir iki gün kalalım deyince Lou'nun ne cevap vereceğini biliyordum: Kıçınızı kaldırıp hemen buraya gelin, pronto. Lüks ve iyi ışıklandırılmış, Sen'e bakan bir restoranın önünde durduk. Delon, Citroen'i ön tarafa park etti ve hep birlikte içeriye girdik. Birden iştahım açılıverdi ve masaya oturduktan sonraki iki saat boyunca taze pavurya salatası, barbunya balığı ve buharda haşlanmış sebze yedim, arkasından da creme brulee tatlısı geldi. Yarım şişe beyaz şarap ve yemekten sonra içtiğim bir kadeh konyakla keyfim de yerine geldi. Her ne kadar kafası hep Laval'ın sağlık durumuna takılıp dursa da, Delon bizi çok iyi ağırladı, çok güzel eğlendirdi.

Restorandan çıkarken otelimize bırakmayı önderdi, ama Josh bana, "Nehir kıyısında biraz yürümeye ne dersin? Temiz hava iyi gelir. Sonra da bir taksiye atlarız" dedi.

Sen Nehri'ndeki köprüler küçük yeşil lambalarla ışıklandırılmıştı ve bazılarında nehir kıyısındaki yürüyüş yoluna inen merdivenler vardı. Önümüzden bir turist barçası hızla geçti, barçayı donatan güçlü halojen lambaların ışığı XII. yüzyıldan kalma Nötre Dame Katedrali'ni ışıl ışıl aydınlatıverdi. Josh'ın teklifi kafama yatmıştı, Delon'a dönüp, "Eğer kusura bakmazsanız biz şöyle bir yürüsek olur mu Müfettiş?" dedim. "Sonra otele döneriz."

Delon omzunu silkti ve elini uzattı, "istediğiniz gibi. Eğer benimle temasa geçmek isterseniz numaram var sizde. Yarın konuşalım o zaman."

Delon'un elini sıktım. "Yardımlarınız için çok teşekkürler Müfettiş."

"iyi geceler Madam, Mösyö." Delon kibarca eğildi, Citroen'ine bindi ve uzaklaşırken bize el salladı.

Dönüp Josh'a baktım. O da durup bana baktı, ama bakışlarının anlamının farklı olduğunu düşündüm, sonra kibarca bana kolunu uzattı. "Haydi biraz dolaşalım."

65

Richmond, Virginia

Stone, adli tıbbın karşısındaki belediyeye ait park yerine girdi. "Lacy bize sadece on beş dakika ayırabileceğini söylüyor, saat ikide işbaşı yapacak."

Lou Raines öğle yemeği için yanında getirdiği baharatlı tavuk tikka sandviçini bitirdi ve ağzını bir kâğıt peçeteyle sildi. "Hangi akla uyarak onunla konuşmak istediğini bana söylemedin. Senin derdin ne?"

Stone park edeceği yere geri geri giderek girdi. "Belki de Brogan Lacy neden eski kocasının vasiyetini değiştirip eğer Megan da ölürse Kate Moran'ı tek vâris olarak atadığına bir açıklık getirebilir."

Raines sandviç paketinden çıkan streç filmi elinde top yaptı, kül tablasına attı ve derin derin içini çekti. "Moran'ı pasif göreve almaktan sana bahsetmiştim galiba. Aranızda bir kan davası güdeceğiniz hiç aklıma gelmezdi. Senin teorine kredi mredi veremem Vance. Ben Kate'i tanıyorum. O entrikalardan anlamaz, hele hele cinayet işinden hiç anlamaz. Bu teorinin saçma sapan olduğuna dair seninle her türlü iddiaya girerim."

Stone öfkesini kontrol etti ve kapıyı açtı. "Asla göz ardı edemeyeceğimiz bir gerçek var, o da Gamal'ın Bryce cinayetlerini işlemediğini iddia etmesi. O zaman şu anda elini kolunu sallayarak dolaşan kopyacı katil herhangi biri de olabilir. İşte bu yüzden bu görüşmeyi yapmama izin versen ne olur, Lou? Bakalım neler anlatacak bu kadın bize?"

"İçimdeki ses bu görüşmenin yüzde yüz vakit israfıyla sonuçlanacağını söylüyor" dedi Raines homurdanarak; bu sırada caddenin karşı tarafına geçmişler ve adli tıp binasına girmişlerdi. Stone odaların yan yana sıralandığı bir koridora girdi ve kapılardan birini çaldı.

"Gelin" dedi bir kadın sesi.

Adamlar içeriye girerken Brogan Lacy kafasını dizüstü bilgisayarından kaldırdı. Kadının masasında yenmemiş bir sandviç ile bir şişe maden suyu, defterlerin, kalemlerin arasında duruyordu ve kadın ziyaretçi görmekten pek memnun olmamış gibi bakıyordu. Stone, "Söylemenize gerek kalmadan yakanızdan düşeceğimize söz veriyorum" dedi.

Lacy birtakım kâğıtları dosyaya yerleştirirken dalgın görünüyordu; gözlüğünü çıkardı. "Telefonda da size izah ettiğim gibi, Ajan Stone, saat ikide bir otopsiye girmem gerekiyor."

"Evet, Han'fendi, anlıyorum. Bu fazla zamanınızı almayacak." Stone Raines'i tanıştırdı. "Zannederim amirimle tanıştınız kendisi Ajan Raines'tir."

"Evet, bir yargılama sırasında karşılaşmıştık." Brogan Lacy, Ra-ines'in elini sıktı ve misafirlerine iskemleleri gösterdi. "Buyurun oturun Beyler."

Stone bir sandalye çekip oturdu, ama Raines ayakta kalmayı tercih etti. "Sizi meşgul ettiğimiz için gerçekten çok özür dileriz Bayan Lacy. Son karşılaşmamızdan bu yana nasılsınız?" Ansızın iş gereği yüzüne taktığı maske düştü ve Brogan Lacy'nin yüzünde acı dolu bir ifade belirdi, "Iyileşiyorum Bay Raines. insanlar genelde doktorların ölüm acısına daha dayanıklı olduğunu zanneder, çünkü ölüm doktorların meslek yaşamlarında gündelik bir şeydir. Ama korkarım hiçbir eğitim bu dünyadaki tek evladınızın acısını hafifletemez."

"Eminim hafifletemez. Öyle bir kayıp insanın başına gelebilecek en büyük acıdır" dedi Raines içten bir sesle.

"Zannederim David'in ölümünü daha kolay kabullendim, çünkü biz zaten boşanmıştık ve ayrı hayatlar yaşıyorduk, ama insan çocuklarından boşanamaz ki."

Raines, "Boşanamaz, tabii" diye cevap verdi. "Çok üzgünüm, belki sormamam gerekirdi. Acınızın hâlâ içinizi yaktığından eminim."

Lacy, "Aslında, departmanınızın David ile Megan'ın katilini yakalamış olmasından dolayı size şükran borçlu olduğumu söylemenin de zamanı gelmiştir bence."

"Teşekkür ederiz" yanıtım verdi Raines.

"Peki şimdi sizlere nasıl yardımcı olabilirim?"

Stone, "Eski kocanızın vasiyetiyle ilgili bir konu. Bu sabah sizinle konuştuğumuzda bana David'in bütün mülklerini Megan'a bıraktığını söylediniz. Ancak Megan'ın ölümü halinde tek vâris Kate Moran olacaktı." ¦

"Evet, doğru."

Stone ciddi bir ses tonuyla, "Bayan Lacy, David'in Kate Moran'ı bu şekilde vâris yapması size garip gelmedi mi? Üstelik onu bir yıl gibi kısa bir süredir tanıyorken?"

"Garip derken neyi kastediyorsunuz?"

"Şüpheli bulmayı kastediyorum" yanıtını verdi Stone.

Brogan Lacy, bir Raines'e baktı, bir Stone'a ve kaşlarını çattı. "Bu konuşmanın nereye varacağını sormama izin var mı?"

Stone, "Açıklamaları daha sonra yapabiliriz Bayan Lacy" dedi. "Eğer şimdi sorularımıza yanıt verirseniz çok memnun olacağız."

Brogan Lacy kaşlarını çattı. "Yani siz şimdi Kate Moran'ın eski koca-

mın vasiyetinden fayda sağlamak için yanlış bir şey yapmış olduğunu mu söylüyorsunuz? Yani, kocamın ölümüyle elde ettikleri yüzünden ondan şüphe mi ediyorsunuz?"

"Böyle bir şey söyleyen olmadı Dr. Lacy" yanıtını verdi Raines.

"Söylenmesi de gerekmiyor, ama eğer ben sağır değilsem böyle bir şey kastedildi."

Lacy bir Raines'e, bir Stone'a baktı, bir yanıt bekledi.

Stone bir cevap vermeye mecbur kaldı. "Birtakım bağlantılar kurmaya çalışıyoruz diyebiliriz."

Lacy kaşlarını çattı. "Ne bağlantısı? Ben soruşturmanın kapandığını zannediyordum. Eski kocamı ve kızımı öldüren adam idam edildi."

"Evet, öyle Bayan Lacy, ama sorumuza dönecek olursak, siz bu durumu garip bulmuyor musunuz?" diye sordu Stone yeniden.

Lacy, "Bakın" dedi, "bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bir konuyu netleştirelim. David Kate'e âşıktı. David en sonunda ruh ikizini bulduğuna inanıyordu ve ben de onu sevecek biriyle olmasından çok mutluydum. Deneyimime bakarak söylemem gerekirse, onunla yaşamak çok zor bir işti. Çoğu sanatçı gibi, o da değişken mizaçlı bir insandı, özellikle de başarılı olduktan sonra böyle olmuştu. Ama ben Kate Moran'ın eski kocamla evlenmeyi parası için istemediğinden eminim. Sorunuzu yanıtlamış oluyor muyum?"

"Bundan çok emin görünüyorsunuz."

"Ajan Stone, ben hazine avcılarını tanırım ve Kate Moran kesinlikle onlardan biri değil, hani belki siz de Kate Moran'ı öyle sanmışsınızdır diye söylüyorum."

Stone ellerini masanın üzerine dayadı ve yeni sorusunu sormak için kadına doğru eğildi.

"Onunla David'in ilişkisi canınızı hiç sıkmış mıydı?"

Lacy kaşlarını çattı. "Bu soruyu neden sorduğunuzu merak ettim."

Stone bu soruya karşılık olarak hafifçe gülümsedi. "Nedeni yok, sadece merak."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, en iyi dönemlerimizde bile Da-vid'le birlikteliğimiz fırtınalı oldu. Ama ne mutlu ki, boşanmamızın ardından iyi bir evli çift olamasak da çok iyi arkadaş olduğumuzu keşfettik. Ve tabii aramızda bir de Megan vardı, ikimiz de böyle bir çocuğumuz olduğu için çok mutluyduk. O çok iyi bir evlattı, kesinlikle her ikimizin de en iyi taraflarını almıştı. Ve biz onu hep derinden sevdik. Çok derinden hem de."

"Şüphesiz" dedi Raines hafifçe.

Lacy bir an durdu. "Tuhaf olan şey nedir biliyor musunuz? Ben her gün otopsi odasında ölümlerle, cinayetlerle uğraşıyorum. Meslek hayatım boyunca akla gelebilecek her türlü ölümü gördüm, ama David ile Megan'ın ölüleri buraya geldiğinde onları görmeye cesaret edemedim.

Eğer görseydim kalbim paramparça olacaktı. Ama tuhaf olan sevdiğini kaybedenler için her türlü terimin kullanılıyor olması Ajan Raines. Bir çocuk anne babasını kaybedince biz ona yetim deriz. Bir kadın kocasını kaybedince dul olur. Ama bir anne babanın çocuğunu kaybettiğinde hangi terim kullanıldığını bilmiyorum, siz biliyor musunuz?"

Raines başını "bilmiyorum" dercesine salladı. Brogan Lacy'nin sesindeki çıplak duyguyu fark etti ve doktorun kendini tutamayıp hüngür hüngür ağlamak üzere olduğunu anladı. Kadının arkasında bir kitap rafı gördü ve sadece kadının dikkatini dağıtmak için rafa gidip Zehirler ve Tedavileri adını taşıyan bir kitabı çekip aldı. "Siz her türlü zehirlenme vakasıyla uğraşıyorsunuz, değil mi?"

"Ne?"

Raines elindeki kitabı gösterdi. "Zehirlenme vakaları. Size gelen çok türü var değil mi?" Lacy konunun değişmesini fırsat bilerek kendini toparladı, bir kâğıt mendille gözlerini sildi.

"Özür dilerim. Evet, sık yaşadığımız bir şey. Çocuklar tehlikeli ev temizleyicileri ya da ilaçları kazaen yutuyorlar. Maalesef bazı durumlarda kayıp veriyoruz."

"Zehirler konusunda uzman mısınız?"

"Hayır, ben zehirbilim uzmanı değilim, ama otopsi odamda bir sürü zehirlenme vakasıyla çalıştım. Neden soruyorsunuz?"

"Bir nedeni yok." Raines kitabı yerine koydu.

Lacy sabırsız bir sesle, "Anladığım kadarıyla ikiniz de bana gerekçesi olmayan sorular soruyorsunuz. Sorularınız hâlâ bitmedi mi?"

Stone, "Hemen hemen bitti. Ben yine orijinal soruma döneceğim. Eski kocanızın Kate Moran'ı çok az bir süredir tanımasına rağmen vasiyetinde vâris olarak göstermesinde bir tuhaflık olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Lacy biraz öfkeli bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. "Hayır, düşünmüyorum. Aslına bakarsanız, eğer onu vârisi yapmasaydı işin içinde bir tuhaflık olduğunu düşünürdüm. David kibar bir adamdı, hayatım boyunca karşılaştığım en kibar adamdı, özellikle de para konusunda Ve benim kişisel olarak, onun parasına ihtiyacım yoktu, benim kendi param vardı. Ama Kate Moran'ı David ile Megan'ın ölümüyle ilişkilen-dirmeniz ilgimi çekti."

"Biz öyle bir şeyi asla söylemedik" yanıtını verdi Raines. "Ben öyle bir şeyi asla söylemedim."

Lacy, Stone'a aynı cevabı beklercesine baktı, ama Stone ağzını açmadı. "Benimle aynı fikirde değilmişsiniz gibi bakıyorsunuz Ajan Stone."

Stone'un ağzı âdeta mühürlenmişti, Raines'e sertçe baktı. "Zannederim amirim sorunuza yanıt verdi Bayan Lacy."

"Sizden karışık mesajlar duyumsuyorum Ajan Stone" dedi Lacy.

Stone hiç sesini çıkarmadı. Gözle görülür bir neden olmadan Lacy

telaşa kapılıverdi ve saatine baktı. "Eğer kusura bakmazsanız girmem gereken bir otopsi var. Normalde otopsiye girmeden önce bir kenara çekilip kafamı toparlamaya çalışırım, o yüzden de eğer artık beni yalnız bırakırsanız çok memnun olacağım."

"Bize zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim Doktor" dedi Sto-ne, ama bunu derken hayal kınklığıyla doluydu sanki.

Lacy ziyaretçilerini kapıya kadar geçirdi, Raines doktora elini uzattı ve çok içten sempatiyle, "Size en iyi dileklerimi sunuyorum Bayan Lacy. Dualarımda olacaksınız."

O ve Brogan Lacy duygularına hâkim olmakta zorlandılar. "Teşekkür ederim Bay Raines. Ama bana hayat, dualaın bir şeyi değiştirmediğini öğretti."

Brogan Lacy ziyaretçilerinin ayrılmalarım bekledi, ardından pencerenin önüne geldi. Birkaç dakika sonra iki ajanın binadan çıkıp park yerine doğru yürüdüklerini gördü. Bu iki ajanın buraya hangi amaç ve dürtüyle gelip onu sorguladıklarını merak etti. Sordukları sorularla neyi ortaya çıkarmanın peşinde olduklannı anlayamamıştı, adamlar sanki karanlıkta yollarını bulmaya çalışıyorlarmış gibi gelmişti ona.

Pencerenin önünden uzaklaştı ve yemediği sandviçini köşedeki çöp kutusuna attı. Bu günlerde pek iştahı yoktu. Son bir buçuk yılda on dört kilo vermişti ve eğer dikkatli olmazsa herhalde bir on dört kilo daha verirdi. Ama gücünü kaybetmemesi gerektiğini biliyordu, kızının hatırı için kendini uçurumlardan aşağıya atmaması gerekiyordu. Sevgili Megan'sız hayat onun için günden güne güçleşmese.

Lacy tek evladını kaybetmenin nasıl bir acı olduğunu öğrenmişti. Dünya üzerinde cehennemi yaşamaktı bu. Sanki binlerce hançer kalbine saplanıyordu. Onun geride bıraktığı boşluğu hiçbir şey doldura-maz. Gencecik yaşta gitti o.

Lacy gelecek doğum gününde kırk sekiz olacaktı ve artık ikinci bir çocuk sahibi olma şansını tamamen yitirmişti, zaten olsaydı bile o güzelim Megan'ın yerini nasıl doldurabilirdi? Arada sırada, kızının gülümseyişi, kahkahası, esprileri ve incelikleri aklına geldiğinde bebekliğini, kollarında tuttuğu ve kollarında sallayarak uyuttuğu günleri hatırlıyordu, arada sırada Megan'ın mezarına diz çökmek, kafasım taşa vurmak geçiyordu içinden. Constantine Gamal'ın acımasızlığının yüreğinde açtığı yara kapanmamıştı ve asla kapanmayacaktı. Bu yüzden acılarının sorumlusunun kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Neden bazı insanlar hep acı verirler ve neden fıatalanm düşünmezler? Neden verdikleri acıların müzminleşeceğini düşünmezler?Lacy pencere önünden tam ayrılacaktı ki orta yaşlı bir kadının hastanenin patika yolunda yürüdüğünü gördü, kadının kolunda genç bir kız vardı, kızına çok benziyordu.

Kız çok sevimliydi, on üç-on dört yaşlanndaydı ve kızın san saçlan aynı Megan'ınkiler gibi dağılmıştı. Brogan Lacy gözyaşlarına bogulaca-

ğmı hissetti ve pencerenin önünden ayrıldı, zorlukla kendini tutuyordu. Elleri titredi ve hatıraların acı verdiğini hissetti. İlaç tedavisi oluyordu, ayakta kalabilmesi için başka çaresi yoktu, çünkü yüreğindeki acı çok büyüktü. Bugün oyalanabileceği bir işi vardı ve işini yaparken kafasının dinç olması gerekiyordu. Ama evine döndüğünde geceyi geçirebilmesi için ilaç almaya mecbur kalacağını biliyordu.

Kapı çalınmadan açılıverdi. Elinde bir yazı tahtası tutan genç bir kadın ofise girdi ve endişeli bir sesle, "Siz iyi misiniz Dr. Lacy?" dedi. "Evet, Anne. Demin gözüme

bir şey kaçtı da. Ama şimdi iyiyim. Teşekkür ederim." Kadın, "Otopsiye hazırız" dedi.

Brogan Lacy şöyle düşündü: Ne paftasına olursa olsun güçlü olmalıyım. Kendimi toparlamalıyım. Akıl sağlığını korumaya çabalarken tökezlediğini hissettiğinde bunları geçirirdi kafasından. Aslında, her geçen gün akimi biraz daha kaçırdığını hissediyordu.

Gözlerini sildi, elleri titriyordu. "Teşekkür ederim Anne. hemen geliyorum."

67

Paris, Fransa

Josh beni karşıdan karşıya geçirdi oradan da taş basamaklardan yürüyüş yoluna indik. Nehir kenarındaki banklara oturmuş öpüşen birkaç sevgilinin önünden geçtik. Onları hayranlıkla seyrettim. Bir erkekle öpüşmeyeli, bir erkek tarafından sevilip istenmeydi çok zaman olmuştu.

Hiç alışık olmadığım kadar ılık bir akşamdı ve yürürken Paris'in Da-vid'le birlikte halayımızı geçirmeyi istediğimiz yer olduğu aklıma geldi. Bunu söylerken onun sesindeki heyecan kulaklarımda yankılandı: "Ritz'de kalırızKate. Bayılacaksın."

"Jupe'u öldürdün diye kendini hâlâ üzülüyor musun?"

Josh, düşüncelerimi dağıtmıştı ve nehirden ansızın esen rüzgârdan korunmak için kollarımı önümde kavuşturdum. "Galiba ben o engeli aştım."

Josh başını salladı. "Güzel. Ama kafanda başka şeyler var herhalde. Gözlerin hep uzaklara takılıp kalıyor."

içimden, geçmişte kalan acılardan bahsetmek istemiyorum, dedim. Ama kendime rağmen, konuştum. Alkolü birazcık fazla kaçırmıştım ve açıhverdim. Josh'a David'le yaptığımız balayı planlarından bahsettim ve bunlardan konuşunca birazcık rahatladığımı hissettim.

"Bir ölümün ardından insanın kendini toparlayabilmesi çok uzun sürer" dedi Josh. "Böyle bir şey aceleye getirilemez. Ama bence insanın kaybettiklerinin acısına göğüs gerebilmesinin tek yolu hiçbir şey düşünmeden hayata devam etmek, acılan umursamamak. Ancak bunu yapabilirsin."

Nehre baktım. "Bazen bu acının üstesinden hiç gelemeyeceğimi düşünüyorum. Bazı günler acımı kafamdaki küçük bir sandığa kapatıyorum, hatta acılar artık yok oldu diye kendimi kandırabiliyorum, ama hiç ummadığım bir anda sandığın kapağı açılıyor ve acı çıkıp boğazıma yapışıyor. Bir insanın âşık olması ve o insanı kaybetmesi nasıl bir duygu bilmem biliyor musun?"

"Nasıl bir duygu?"

"Bazen insanın yüreğini parçalar; sonra da insana hayatının geri kalanında o parçalan toplatır. David'i kaybettiğimde böyle hissettim."

Josh çok anlayışlı davranıyordu. "Açıkça söylemem gerekirse ben de eski karım Carla yüzünden aynı şeyleri düşündüm, insanın bazen kendini nasıl hissettiğini biliyorum sayılır. Herhalde asla sağalmayacak yaralar da oluyor insanın hayatında. Ben on iki yaşındayken benden küçük kız kardeşim öldü. Çok tatlı bir kızdı ve ben onu çok severdim. Yirmi yıl önceydi, ama kız kardeşim aklıma her gelişinde içimde bir burkulma hissediyorum." Josh aniden yürümeyi bıraktı ve hafifçe bir kolunu omzuma koydu. "Herhalde gerçek olan şu ki, içimizde bir yerlerde acılar, yaralar yatıyor ve bizler acılarımızı saklamak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Ama birileriyle konuşma ihtiyacı hissettiğinde git bir yabancıyla konuş. Konuşmak ilaç gibidir. Sanki içindeki ağırlığı başkasıyla paylaştığını hissedersin."

Josh'ın yumuşak tavrı ona duyduğum yakınlığı artırdı ve içim sızladı. Katakomplardaki olay bizi birbirimize daha da yakınlaştırsa da böyle bir duygu yüzünden kendimi az kalsın suçlu hissedecektim. "Çok naziksin Josh."

Eli bir süre omzumda kaldı, sanki bana başka bir şey söyleyecekmiş de fikrini değiştirmiş gibiydi ve elini omzumdan çekti. Benimle ilgilendiği için dokunduğu hissine kapıldım. Hiçbir şey konuşmadan bir süre yürüdük, sonra, "Bana kendinden bahsetsene" dedim.

Josh omzunu silkti. "Ya aslında bahsedecek fazla bir şey yok. Benim hayatım çok sıkıcı."

"Peki o zaman beni istediğin kadar sıkabilirsin."

"Peki ama sen istedin." Josh gülümsedi. Beş dakika boyunca bana geçmişinden bahsetti. New York'ta doğmuştu, anne babası kırk yıldan beri mutlu bir evlilik sürdürüyordu. Babası televizyon kanallarında metin yazarlığı yapmış, annesi de bir devlet dairesinde sekreter olarak çalışmış ve emekli olmuş, iki ağabeyi varmış, onlar da televizyonculuk yapıyormuş, bir de kız kardeşi varmış, adı Marcie imiş, o da prodüksiyon asistanlığı yapıyormuş. İlk etapta bana evliliğiyle ilgili pek bir şey anlatmadı, sadece iki yıl sürdüğünü ve Carla'dan boşandığmı söyledi. "Neden boşandın?" diye sordum.

"Bir sürü neden vardı. Genelde Carla'dan kaynaklanıyordu, ama benim de bir ilişkim oldu."

Kalakaldım. Böyle bir itirafı işitmek hiç de hoş olmasa da bana gerçeği söylemesinden bir bakıma hoşlanmıştım.

Josh, "Şoke olmuş gibisin. Hey, hiç de senin sandığın gibi bir durum değildi" dedi.

"Açıklama yapmana gerek yok."

"Kate, gerçek şu ki, insanlar bir sürü farklı nedenlerden dolayı ilişkiye giriyorlar-. Bazıları bencilliklerinden, bazılarının da geçerli bir nede-

ni var. Bahane bulmaya çalıştığımı düşünebilirsin, ama öyle değil. Yanlış bir şey yaptığımı biliyorum. Ama o dönemde biriyle duygusal bir bağ kurmam gerekiyordu, işte ben de bu yüzden ilişkiye girdim. Carla o sırada beni terk etmişti, ama yasal olarak evli gözüküyorduk. Karşıma çıkan hanım çok iyi biriydi. Boşanmıştı, birkaç çocuğu vardı, ilişkimiz birkaç aydan fazla sürmedi, ama bence beni delirmekten kurtardı, işte evliliğim bu kadar kötüydü."

"Nasıl olur ama?"

Josh omuz silkti. "Carla ona çok yakın olmama asla izin vermedi. O öyle çok 'sokulgan' tarzda bir kadın değildi. Hatta Neal'le bile. Oğluna karşı annelik duygularını belli etmemesi beni deli ediyordu, işin doğrusunu söylemek gerekirse bence Carla benimle hayatında yeni bir dönem açılsın diye evlendi, bana asla âşık olmadı, hatta anneliği bile sevmedi. Zaten Neal'in vesayetini almak istememesi de bunu kanıtlıyor."

"Ama bir ilişki yaşadın."

Josh elini havaya kaldırdı. "Öyle bir şey yaptığım için suçluyum. Ama o dönemde doğru olanı yaptığımı düşünüyordum, yoksa delire-cektim. Carla'ya gerçeği söyledim, olan biteni anlattım, o da bunu boşanma bahanesi olarak kullandı."

Ansızın cep telefonum çaldı, telefon iki kere titreşti. Cep telefonumu çantamdan çıkardım, ekrana baktım ve bir sesli mesaj geldiğini gördüm. Lou'dandı. "Ben Lou, bana not bırakmışsın, ondan arıyorum Kate. Şu anda katılmam gereken birkaç tane çok önemli toplantım var, ama seni daha sonra arayacağım. Seninle konuşmam gereken birkaç mesele var. Sonra konuşuruz."

Mesajın ne olduğunu söyleyince, "Onu şimdi aramak ister misin?" diye sordu Josh.

"Otele dönene kadar bekleyeceğim." Lou'nun sesinden benimle özel konuşmak istediğini sezmiştim. Nedenini de merak ediyordum.

Josh'a döndüm. "Haydi bir taksi çevirelim."

Yirmi dakika sonra Normandy Oteli'nin önünde durduk. Asansörle yukarıya

çıkarken yalnız kalmayı istemediğim duygusuna kapılıver-dim: Josh'ın sohbeti hoşuma gitmişti ve sohbete devam etmek niyetin-deydim, ama kapımın önüne geldiğimizde Josh bana döndü ve, "Eh, sana iyi geceler Kate" dedi.

Bir an ne diyeceğimi bilemeden durdum ve Josh'ın odama girmeyi istemediğimi hissettiğini biliyordum. Derken bana doğru eğildi ve hafifçe yanağımdan öptü- Kıpkırmızı kesildim. Teninin yüzüme sürtünmesi çok hoş duygular uyandırmıştı bende. Kolonyası vanilya ve limon kokuyordu. Derken ağzı benim ağzımı buldu ve öpüştük, yavaş yavaş, uzun uzun bir öpüşme oldu bu.

En nihayet kendimi hafifçe kopardım, doğrudan gözlerime baktı, hani şu hiçbir şeyi saklamayan, her şeyi anlatan göz göze bakışmalardandı bu. Sanki kafamın içini okuyor gibiydi. Elini kaldırdı ve parmaklarından birini çenemin etrafında dolaştırdı.

"Sana bir şey diyebilir miyim?" dedi. "Neden bilmiyorum, ama gitmek istemiyorum."

"Neden bilmiyorum, ama ben de gitmek istemiyorum" yanıtım verdim.

"içeri gelip sana sarılmamı ister misin? Sadece sarılmamı?"

Canım gülümsemek istedi. "Ben bu dizeyi bir yerlerden hatırlıyor muyum acaba?"

"Ciddiyim. Sadece sarılacağım."

Aslında yüzünün renkten renge girdiğini gördüm ve her nedense bu da bende ona sarılma arzusu uyandırdı. "Birine sanlmayalı epey uzun bir zaman oldu. Tabii bir şartla..."

"Ne şartı? Kuralı mı var bu işin?" Josh gülümsedi ve çabucak, "Bir ajan başka bir ajanı teselli edemez diye bir şey hiçbir yerde okumadım ben."

"Öyle mi olacak?"

Bana ciddi ciddi baktı. "Doğrusunu söylememi ister misin? Zannederim senin birine sarılmaya ihtiyacın var. Ve doğrusunu söylemek ger^ kirşe, galiba benim de var."

Cevap vermedim. Onun yerine bıraktım Josh beni odasına götürsün. Kapıyı kapattı. Yatağının yanında hafif bir ışık yayan, küçük bir gece lambası yanıyordu. Elimi bırakmadan yatağın üstüne oturdu, ben de onun yanma oturdum. Sonra kollan yukarı kalktı ve beni sardı. Çok huzur verici bir duyguydu bu. Josh, doğrusunu söylemek gerekirse sarılmakla yetinmek istemiyorum...

Yüzüne baktım ve aklımdan geçenleri ona söylemeye çalıştım. Kendimi hâlâ çok suçlu hissediyordum. David öleli bir buçuk yıl olmuştu ve ben başka bir adama cinsel ilgi duymuştum. Josh konuşmadı, tek kelime bile söylemedi, ama bana yakınlaştıkça onun nefesini boynumda duymaya başladım ve kendimi çok iyi hissettim. En sonunda alnımı öptü, sonra da gözkapaklarımı, yanaklarımı, dudakları aşağıya indi, boynuma ufacık, kaçamak öpücükler kondurdu. "Çok güzel kokuyorsun" dedi ve dudaklan çenemin alt kısmını öpmek için aşağıya indi, sonra da boynuma. Her tarafım zevkten uyuştu, inledim, bu da Josh'a daha ileriye gitme cesareti verdi. Beni dudaklarımdan öptü ve dilinin dilime değdiğini hissettim. Öpüşmek çok hoş. Çok güzel öpüşüyor.

Elleri vücuduma değdi ve ben onun dokunuşundan aldığım hazla titredim, ardından bir elini bluzumdan içeriye soktu ve mememi avuçla-dı. Geri çekilmeye çalıştım, ama çekilemedim. Duygularımı sonsuza kadar kilit altında tutacak değildim. Bütün hayatımı korkular içinde bekleyerek geçiremezdim her ne kadar korkuyor olsam bile.

Meme ucumu parmaklarının arasında yuvarladı ve elimi göğsüme koyduğumda kalbimin hızlı hızlı attığını fark ettim ve bu duygu çok hoşuma gitti. Ve sonra ansızın kendimizi yatağın üzerinde yatarken bulduk, eli bluzumu açmak üzere hafifçe uzandı. Çok yumuşak bir şekilde göğüslerimi öptü, meme uçlarımı ağzma alıp emdi.

Josh durdu, yüzüme baktı. "Bir şey yapmamız gerekmiyor, tabii sen istersen o başka."

"İstiyorum." Ona güvendim. Çok güzel şeyler hissediyorum. Josh dikkatli, sevgi dolu bir adam. Beni kendisine çekti, ağzı yine ağzımla buluştu ve bu sefer uzun uzun öpüştük, sonra dudakları göbeğime doğru indi. Elimi aşağıya uzattım ve pantolonunun üzerinden avuçlayarak onun ereksiyonunu hissettim. Çok sert, çok erkeksi.

Artık daha fazla bekleyecek durumda değildim. Aniden basan bir şehvet duygusuyla birbirimizi soyduk ve ardından yavaş, ama bilinçli bir yumuşaklıkla Josh benim üzerime çıktı ve dilini ağzıma aldım; elimle içime soktum.

69

Otel penceresinin dışından gelen bir ambulansın acı sireniyle uyandım. Beş saat geçmişti, saat neredeyse beş olmuştu. Josh yanımda yatmış derin derin uyuyordu. Onun temiz, taze kokusunu çok sevmiştim. Gece lambası hâlâ yanıyordu ve onun vücudu çıplaktı. Ona bakmak beni heyecanlandırmıştı. Geniş göğsü, yumuşak, ama kaslı göbeği, kaim telli saçları, atletik bacakları içimi kıpırdatmıştı. Ve sonra penisini gördüm, artık sert değildi, içimden ona dokunmak ve sertleştirmek geçti, ama kendimi tuttum.

Bir erkeğin bedenini yanımda hissetmek çok güzel bir duygu. Onun erkeksi

kokusunu duymak güzel bir his. Zannederim böyle bir şey olmasını ben istedim. Yeniden arzu edilmek istemiştim. Bir adamın bana sarılmasını istemiştim.Sonra birden aklıma David geldi ve tepeden tırnağa suçluluk duygusuyla doldum. Hâlâ alyansını taşıyorum.

Derken beni rahatsız eden başka bir şey takıldı kafama: Lou beni cep telefonumdan aramamıştı, peki ya bana odamdan ulaşmaya çalıştıysa? Bunu öğrenmeli miydim yoksa ona telefon etmeye mi çalışmalıydım? Onunla silahlı çatışma konusunu konuşmak istiyordum. Yataktan çıktım, Josh'ın gıdısını öptüm, giyindim ve odadan çıktım. Odama girer girmez hemen Lou'yu cebinden aradım ve ikinci çalışta telefon açıldı.

"Kusura bakma, sana dönemedim, çok yoğun bir gün oldu" dedi Lou yorgun bir sesle.

"Sen evde misin?"

"Hayır, hâlâ ofisteyim. Ben de seni birazdan aramayı düşünüyordum. Sana bazı haberlerim var."

Lou'nun sesini işitmek beni rahatlatmıştı, ama anlattıklarını dinledikçe tüylerim ürperdi.

"Kate çifte cinayetler istanbul'da da olmaya başladı, yani Gamal'm eskiden dolaştığı yerlerde. Kurbanlar bir dayı ile kız yeğeni ve her ikisi de Yerebatan Sarayı denilen ünlü bir turistik yerde vahşice bıçaklanarak öldürülmüş, iki cesedin arasında tahta bir haç bulunmuş."

Şaşkınlıktan yatağa oturmak zorunda kaldım. Yerebatan Sarayı

hakkında bazı şeyler okumuştum; burası Romalılar tarafından inşa edilmiş tarihi bir su deposuydu ve Gamal'ın cinayetlerinden biri de burada işlenmişti.

"Bu olay ne zaman meydana geldi?" diye sordum.

Lou'nun sesi telefon hattında yankılandı. "Yaklaşık sekiz saat önce."

Nutkum tutuldu. En sonunda Lou, "Sen hâlâ orada mısın?" dedi.

"Evet, buradayım." Kafamın içinde alarm zilleri çaldı. İstanbul Gamal'ın ilk cinayetlerini işlediği yerdi; orada babasını ve kız kardeşini öldürmüştü ve şimdi de tesadüfen hem Paris'te ve hem de İstanbul'da yeni yeni cinayetler işlenmesi kafamın içinde fırtınalar estirdi. "Peki bunu nasıl öğrendiniz?"

"Delon'un amiri beni yarım saat önce aradı. Katakomp cinayetini In-terpol'ün 24-7

bilgi işlem merkezine asmış ve Türkler de bunu hemen okuyup ona sorular sormaya başlamışlar. Paris'tekiler İstanbul'da da yeni bir çifte cinayet işlenmiş olabileceğini düşünmüşler. Kısa bir süre içinde de cesetler bulunmuş ve Delon'un patronu cinayetlerde kasap bıçağının ya da satırının kullanıldığını öğrenmiş" dedi Lou.

Midemin bulandığını hissettim. Bu vahşet daha ne kadar devam edecekti böyle? Katili yakalayana kadar devam edecek, dedim kendi kendime. "Biz şimdi ne yapacağız?" diye sordum Lou'ya.

"Biz mi?Hiçbir şey yapmayacağız."

"Ama cinayet yöntemine baksana, yer ve kurbanların profillerine, haç simgesine. Bütün bunlar Gamal'm tarzı. Burada karşımıza yine bir kopya çıkıyor."

"Belki öyle, ama bu vakayı artık Türk polisi soruşturacak" dedi Lou üstüne basa basa "Burnumuzu sokmak için henüz çok erken. En iyisi bekleyelim ve bakalım nasıl bir gelişme yaşanacak."

"Ama bizim soruşturmalarımıza ışık tutabilecek bir soruşturmayı görmezden gelemeyiz."

Lou'nun canı sıkılmıştı sanki. "Görmezden gelmiyoruz, ama sen de İstanbul'a gitmiyorsun Kate ve bu iş burada bitiyor. Özellikle de bugün Paris'te olanlardan sonra."

"Delon beni şikâyet mi etti?"

"Tam tersi. Bence senin kıçını kurtarmaya çalıştı. Ama buraya geldiğinde sen de olayı kendi açından anlatırsın."

Canım sıkılmıştı ve sinirlenmiştim ve Lou sanki bu kadarı yetmezmiş gibi bir de bir bomba patlattı.

"Ve senin hemen buraya gelmeni istiyorum. Buraya gelir gelmez seninle özel olarak bir mesele üzerinde konuşmak istiyorum" dedi. "Çok hassas bir konu ve bu konuda seninle benim konuşacak olmam canımı çok sıkıyor, ama Stone burnunu bir şeylere sokmuş ve Fleist'm ölümüyle ilgili birtakım sonuçlar çıkarmış, şimdi senin bazı yanıtlar vermen gerekiyor."

245

Kalbim sıkıştı. "Yani şimdi bu ne anlama geliyor?"

Lou aniden, "Böyle bir konuyu telefonda konuşacak durumda değilim Kate" dedi.

"Stone'un işi gücü benim ismimi lekelemek çünkü bu adam benden nefret ediyor

Lou. Ben de bu durumu hepinizin bildiğini zannediyordum. Sen ne demeye çalışıyorsun acaba? O ne diyor?"

"Buraya geldiğinde bütün bunları konuşacağız."

Paramparça oluverdiğimi hissettim; sanki en yakınmadaki insanı kaybetmiştim.

"Neler olup bitiyor Lou? Neden bunu bana dosdoğru söylemiyorsun?

Lou sustu, ardından içini çekti ve içini çekişi telefon hattında yankılandı. "Kate, aksini öğrenmediğim sürece senin masum olduğuna inanıyorum ve bunlara Stone'un seni karalamak için attığı iftira gözüyle bakıyorum."

"Bana ne iftirası atıyormuş peki?"

"Bunu sen buraya gelince konuşacağız. Ama sana çok samimi olarak söylüyorum, açıklığa kavuşturman gereken bazı meseleler var, zaten benim bütün bu söylediklerim de bunlarla ilgili, o yüzden beni sıkıştırma."

Öfke içinde bir of çektim. "Peki, senin dediğin gibi olsun o zaman, Lou. Ama Türkiye buradan dört saatlik bir uçuş mesafesinde bile değil. En azından şu cinayetler neymiş bir ona bakayım, lütfen."

"Olmaz"dedi üstüne basa basa. "Söyledim sana unut gitsin. Ve bu sanaemrimdir."

Lou'nun sesindeki acımasızlık karşısında şaşırıp kalmıştım. Daha ağzımı açmaya fırsat bulamadan Lou, "Çarşamba sabahı için Air Fran-ce'ın DuUes uçuşunda yerlerinizi ayırttım. Ofise gelince bu meseleyi enine boyuna tartışacağız."

Öfkeden kuduracak gibiydim. "Sana şu anda bir şey söylemem gerekiyor Lou, artık seni sevmekte zorlanıyorum."

"Sert oldu."

Son bir çaba göstermem gerekiyordu. "Lou, Tanrı aşkına, bence istanbul'u görmezden gelerek büyük bir hata yapıyoruz."

Ama ricamı duymuyordu, kulakları sağırlaşmıştı. Lou çabucak, "Boşuna uğraşma" dedi, "görmezden gelmiyoruz, sadece konuyu Türk yetkililere bırakıyoruz. Bu arada sen de çarşamba günü uçağa atlayıp buraya geliyorsun, duydun mu?"

70

On dakika boyunca yatağımda oturup Lou'nun sözlerini düşündüm. İncinmiş, şaşkın ve öfkeliydim. Lou'nun konuşmasının gidişatı beni çok endişelendirmişti;

her ne kadar bana güvence verir gibi konuşsa da Lou'nun tam olarak arkamda olmadığını hissetmiştim. Stone burnunu bir şeylere sokmuş ve Fleist'ın ölümüyle ilgili birtakım sonuçlar çıkarmış, şimdi senin bazı yanıtlar vermen gerekiyor. Peki Lou bunu derken ne ima etmişti? Stone yine arkamdan pis pis konuşmuş, soruşturmayı yürütüş biçimim konusunda birtakım şüpheler mi ortaya atmıştı?

Bu konuyu çözümlemeye kesinlikle kararlıydım. Lou'nun dediği gibi istanbul elimizi kolumuzu sallayarak girip çıktığımız yerlerden olmasa da düşündükçe İstanbul olayının soruşturmamızla ilgili hayati bir önemi olduğu sonucuna vardım. Tabii, bu Lou'nun emirlerine bir şekilde itaatsizlik etmemi gerektiriyordu; böyle bir itaatsizlik de derhal işten atılmamla sonuçlanabilirdi.

İstanbul uçakla dört saatlik bir mesafedeydi. Kafamda hesaplar yapmaya başladım. Peki ya aynı gün içinde oraya gidip gelirsem ne olur? Lou'nun böyle bir şeyi bilmesi gerekmez. Yaklaşık on bir saatlik bir yolculuk yapacağımı hesapladım, tabii buna havaalanlarına gidiş geliş de dahildi. Dinlenmeyi uçakta uyuyarak hallederdim, diğer zamanımı da cinayetlerin soruşturmasında geçirirdim ve sonra hemen Paris'e döner, Josh'la birlikte New York'a uçardım.

Bu konuyu düşündükçe kafama yatmaya başladı. Charles de Gaulle Havaalanındaki danışmayı aramaya karar verdim. Tek kelime bile Fransızca bilmiyordum, ama bana cevap veren adam ingilizce konuştu. "Madam, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Ona o gün İstanbul'a uçmamın, yine aynı gün Paris'e dönmemin gerektiğini söyledim. "Böyle bir şey mümkün mü?"

"Şüphesiz uçabilirsiniz Madam. Ama havayollarının satış büroları henüz açılmadı."

"Yani şimdi siz şu anda bugünkü uçuşum için bilet alamayacağımı mı söylüyorsunuz?"

"Burası danışma masası efendim, biz bilet satışı yapmayız. Internet.

üzerinden bilet satın alabilirsiniz."

Otel odasında televizyona bağlı bir bilgisayar klavyesi olduğunu görmüştüm. "Bana bu sabah İstanbul'a kalkacak ilk uçağın saatini söyleyebilir misiniz?"

Adam içini çekti. "Bir dakika lütfen." Birtakım tuşlama sesleri duydum. En sonunda, "Türk Hava Yollan'mn uçuşu Charles de GauUe'den istanbul'a bu sabah saat sekiz otuzda, varış saati ise yerel saatle öğlen on iki otuz."

"Son dönüş uçağı saat kaçta?"

"Paris'e son uçak İstanbul'dan bu akşam saat sekiz kırk beş yerel saatte, Charles de Gaulle'e vanş yerel saatle geceyansı. Ben ekranımdan her iki uçuş için de uçaklarda çok sayıda boş yerin olduğunu görüyorum. Eğer havaalanına gelirseniz buradan biletinizi almanız konusunda hiçbir sorun yaşamazsınız. Türk Havayolları'nın bilet satış gişesi saat beş otuzda açılacak."

"Bana çok yardımcı oldunuz, teşekkürler." Eğer uçmaya karar vere-ceksem havaalanına gitmek için iki saatim vardı.

Ahizeyi yerine koyar koymaz Josh aradı beni. "Hey, nasılsın? Kapımı kapattığını duydum, seni telefondan aradım, ama sürekli olarak meşguldü. Lou'yu aradığını düşündüm."

"Biraz önce onunla konuştum."

"Buraya gelip neler konuştuğunuzu bana anlatmak ister misin?" diye sordu Josh.www.cizgiliforum.com

İçimden bu teklife hayır demek geçti, ama taksiye binip havaalanına gitmeden önce Josh'la bir araya gelmeye mecbur olduğumu biliyordum. "Hemen geliyorum."

Odamdan çıkarken bir günlük ortadan yok oluşumu nasıl açıklayacağımı düşündüm. Josh'a ne istanbul'a gitmek istediğimi söyleyecektim ne de gerekçelerini açıklayacaktım. Böylece, eğer üstümüze bir pislik atılırsa, Josh aklanmış olurdu. Ama eninde sonunda İstanbul'a gittiğim ortaya çıkacak ve Josh neden cinayetlerden ona bahsetmediğimi soracaktı. Ama bu çetrefilli durumla da vakti gelince uğraşırdım.

Josh'm kapısını çaldım. Bu sefer üzerinde tişört ile şort vardı ve odadaki hazır kahvelerden yapmış içiyordu. "Canın ne içmek isterse söyle" dedi gülümseyerek. "Yıllanmış konyak ister misin? Ya da on yıllık bir Porto mesela?"

"Eğer Lou harcamalar listemizde bir de onlan görürse herhalde bizi Washington Anıtı'ndan aşağı sallandırır."

"Boş ver yahu. Uyumak için böyle bir şey içmen gerekebilir."

"Bana bir sütlü kakao yeter."

"Sütlü kakaonuz hazırlanıyor."

Josh benim kakaomu yaparken Davıd'in ölümünün ardmdan ilk kez bir erkeğe bana bu kadar çok yaklaşma fırsatı verdiğim aklıma geldi.

Josh nazik biriydi, hassastı, sokulgandı. Bir erkekte istediğim her şey onda vardı. Ama sonra onun benim iş ortağım olduğu gerçeğini unutmamam gerektiğini düşündüm. İş arkadaşımla yattığım için suçluluk duymaya başladım. Ve şimdi onu yanlış yönlendireceğim için suçluluk duygum daha da arttı.

Josh bana kakaomu*'verdi ve "Beni merakta bırakma. Ne dedi Lou sana?"

"Delon tüneldeki çatışma konusunda ismimi aklamış."

"Sağ olsun" dedi. "Gördün mü, sana söylemişti zaten. Peki ya uçuştan bahsetti mi?"

"Lou bize yarın sabah saat on uçağında bilet almış. En erken o uçakta yer bulabilmiş."

Josh heyecan dolu bir sesle, "Bunun anlamı Paris'te yirmi dört saatimiz var demektir. Belki Louvre'a gideriz ya da Les Invalides'teki Napol-yon'un mezarına. Peki ya Jim Morrison'un gömülü olduğu Pere Lachaise Mezarlığı'na gitmek eğlenceli olmaz mı sence? Oradan da Montmartre ile Cezayir Mahallesi'ne gideriz, küçük bir Fas lokantası buluruz..."

İşte beni en fazla üzen de bu oldu. Yalan söylediğim için kendimden nefret ediyordum -bir de İstanbul konusunu sakladığım için- ama başka bir seçeneğim de yoktu. "Gerçekten çok üzgünüm Josh, ama Paris'te yaşayan bir kız arkadaşım var. Ben onunla ve Fransız kocasıyla buluşmayı planlıyordum. Kendilerini dün aradım ve bu sabah buluşabilir miyiz diye sordum. Galiba ben bütün günümü onlarla geçireceğim."

Josh'ın yüzünü hayal kırıklığı kaplayıverdi. "Şey... tabii, tabii" dedi.

"Sen ne yapacaksın?"

Josh kendini toparlayarak omzunu silkti. "Sen beni boş ver, ben kendimi oyalayacak bir sürü şey bulurum. Laval'ı görmeye giderim. Eğer vakit bulursam ziyaret edilecek bir sürü turisttik yer var. Kim bilir, belki bir yerde karşılaşırız bile. Ya da belki hep birlikte bir yerde öğle yemeği de yiyebiliriz."

Yüzümün kızardığını hissettim. "Şey, zannederim Beth bazı planlar yapmıştı. Eğer kusura bakmazsan Josh..."

"Hey, önemli değil yahu, anlıyorum. Aramızda olanlar yüzünden rahatsızlık hissediyor musun?"

"Tabii ki hayır." Koluna dokundum ve dokunur dokunmaz içimi bir suçluluk duygusu sardı, ama bunu Josh'a söyleyemezdim.

"En iyisi sen biraz daha uyu" dedi.

Beni kapıya götürdü. Onu aldattığım için kendimden nefret ediyordum. Ben bu değilim. "Bana Paris'te gezme önerisi yaptığın için teşekkür ederim. Gerçekten de çok güzel olurdu." v

Josh samimi bir ifadeyle, "Tabii, belki başka bir zaman gezeriz, önemli değil. Sen şimdi biraz uyu. Umanm arkadaşlarınla güzel bir gün geçirirsin."

Dördüncü bölüm

71

Charles de Gaulle Havaalanı, Paris, Fransa

Sabah saat yediyi on geçiyordu ve ben gözlerimin yaşardığım hissediyordum. Çok erken bir saat olmasına karşın havaalanı ana baba günüydü ve Türk Havayolları'nın bilet satış gişesine vardığımda gişe önünde kuyruk olduğunu gördüm. Sıram geldiğinde aynı gün için gidiş dönüş bileti aldım.

Uçak parasının çekilmesi MasterCard'ımda büyük bir gedik oluşturdu; bu yolculuğun bir işe yaramasını ummaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı artık. Bir saat sonra uçağa bindim, elimde valiz olarak biraz büyükçe el çantam dışında bir şey yoktu, içi makyaj malzemeleri ve iç ça-maşırlarıyla doluydu; bavulumu otel odamda bırakmıştım, tam cep telefonumu kapatacaktım ki bir sms mesajı almış olduğumu gördüm. Mesaj Frank'tandı: "Kate, benim. Sana bazı haberlerim var, beni hemen ara."

Haberin ne olduğunu merak ettim, ama tam o şurada hostesler uçuş öncesi güvenlik önlemlerini yolculara göstermeye başladılar ve cep telefonlarının kapatılması anonsu yapıldı. Telefonumu kapatırken çabucak bir sms mesajı yazdım: 4 saat boyunca meşgulüm. İlk fırsatta arayacağım.

On beş dakika sonra uçak kalkış için piste doğru hareket etmeye başlamıştı. Havalandıktan sonra kahvaltımı yaptım ve uçaktaki ekrandan film seyrettim, sonra nasıl oldu bilmiyorum ama, birkaç saat kafamı vurup uyudum. Uyandığımda tuvalete gittim, elimi yüzümü yıkadım ve hatırladığım bir sonraki şey hostesin bütün yolcuları iniş için yerlerine oturmaya davet etmesi oldu; İstanbul'a inmek üzereydik. Gidip cam kenarındaki yerime oturdum. Josh ile Lou benim şimdi nerede olduğumu bir bilseler, diye düşündünv

Lou'nun anında kalp krizi geçireceğinden emindim. Josh da... ne yapardı bilmem. Ona sonunda gerçeği söylediğimde umarım beni anla?: Emniyet kemerimi bağladım. Avrupa'nın yağmurlu gökyüzü artık burada yoktu; Marmara Denizi'nin sularına güneş ışığı vuruyordu. Avrupa ile Asya'yı birbirine bağlayan Boğaziçi üzerinde alçaldık ve alca-

lirken sayısız güzelim cami kubbesinin sabah güneşi altında altın renginde parıldadığını gördüm.

İstanbul, on üç milyon insanın yaşadığı bir şehirdi. Ve aşağıda bir yerlerde Gamal'ın kopyacı katili dolaşıyor olabilirdi.

Beş dakika sonra, Airbus uçak piste mükemmel bir iniş yaptı, o anda içimde bir şeylerin kıpırdandığını hissettim. İstanbul'a varmıştım, burası Constantine Gamal'ın cinayetlerine tanıklık etmiş bir şehirdi, ayrıca Bizans entrikalarının antik şehriydi.

Hiçbir sorun yaşamadan pasaport kontrolünden ve gümrükten geçtim. Ama şimdi karşımda büyük bir sorun olduğunu biliyordum: Hiçbir resmi polis izni almadan şimdi nasıl kalkıp cinayet mahallinde ve kurbanların cesetleri üzerinde inceleme yapabilecektim?

Lou, Einstein'in bir lafını çok severdi: Bir soruna uzun uzun bakarsanız yanıt da kendiliğinden gelir, işte ben de sabahın köründen beri kafamı çalıştırıp duruyordum ve yanıt da sonunda gelmişti. Bu sorunun üstesinden nasıl geleceğimi gayet iyi biliyordum.

Varış terminalinde cep telefonumu açtım ve hizmet sağlayıcımdan bir mesaj aldım; yani telefonumun istanbul'da çalıştığını artık biliyordum. Bir döviz bürosu buldum ve büroda iki yüz dolar bozdurdum. Biraz da bozuk Türk parası aldım. Ama cep telefonumu kullanmak yerine Frank'ı aramak için terminalin diğer tarafındaki ankesörlü telefonlara doğru yürüdüm.

Terminalin Akdeniz kentlerinde insanın yüzüne çarpan hummalı ve sakinlik karışımı bir havası vardı. Sanki milletin yarısı aceleyle bir yerlere yetişmesi lazımmış gibi koşuşturup dururken, diğer yarısı da artık bu dünyada yapacak işleri güçleri kalmamış da akıbetlerini bekliyor-muş gibiydi. Terminalin yansı koşuşturup duran insanlarla doluydu, diğer yarısı da sümüklüböcek hızıyla hareket ediyordu. Telefona vardığımda birkaç dakika durup siyah bir elbise giymiş yaşlıca kadının yüksek sesle bağırıp çağırarak telefonda konuşmasını bitirmesini bekledim. Kadın en sonunda telefonu çarparak kapattı, bana kibarca gülümsedi sonra ayaklarını sürüyerek oradan uzaklaştı.

Telefonun ahizesini kaldırdım, Frank'ı aramaya çalıştım, ama karşı taraf meşgul çaldı. Sonra ajandamdan istanbul Emniyet Müdürlü-ğü'nün telefon numarasını buldum ve numarayı çevirdim. Birkaç saniye sonra karşı tarafın zili çaldı ve biri telefona cevap verdi.

"Komiser Ahmet Uzun mu?"

"Evet, ben Komiser Ahmet Uzun. Siz kimsiniz?"

"Komiser, ben FBI'dan Kate Moran. Umarım benihaturlamışsmızdır?"

Uzun şaşırmıştı. "Kate Moran mı?" derken sesi kulak zarımı patlatacaktı az kalsın.

253

Uzun'la uzmanlık eğitimi için Quentico'ya geldiğinde tanışmıştım.

Türkiye'nin en önemli cinayet masası dedektiflerinden biriydi. "Tabii ki hatırladım. Nasılsınız? Bu zevki neye borçluyum?"

"Bilmem acaba bugün bana ayırabileceğiniz zamanınız olabilir mi?"

"Ne demek, tabii ki. Ama lütfen bana Ahmet de. Beni nereden arıyorsun?"

"istanbul havaalanından."

Kısa bir sessizlik oldu; o süre içinde Uzun'u gözümde alnını kırıştırarak benim burada ne aradığımı düşünürken hayal ettim? "Türkiye'ye tatil için mi geldin?"

"Keşke öyle olsaydı. Hayır, dün Yerebatan Sarayı'nda işlenen çifte cinayetle ilgili olarak geldim ve senin yardımına ihtiyacım var Ahmet. Bir yerde seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

Uzunca bir süre konuşmadı, sanki bir şeyler düşünüyormuş gibiydi; sonra, "Pekâlâ, güzel bir otel biliyorum. Tarihi bir mekân. Bir şeyler atıştırıp sohbet etmek için ideal bir yer."

"Peki bana Emniyet Müdürlüğü'nün adresini ver, seninle orada buluşayım, olmaz mı?"

Uzun endişelenmişti. "Olmaz, en iyisi seninle otelde buluşalım. Orası daha uygun olur. Otelin adı Pera Palas. Bir saat sonra orada buluşalım." Bana otele nasıl gideceğimi tarif etti ve ardından bombayı patlattı. "Ha bu arada senin patron Lou Raines beni yarım saat önce aradı."

72

İstanbul

Sarı taksi beni Pera Palas Oteli'nin önünde bıraktı, burası Haliç manzaralı bir yerdi. Mermer zemin ve yükselen sütunlar arasında süslü bir lobiye adımımı attım. Şehri çabucak öğrenmem gerekiyordu o yüzden havaalanından ayrılmadan önce kendime bir rehber almıştım. Taksideyken rehberin sayfalarını karıştırdım ve Pera Palas'la ilgili bölümü buldum; burası Orient Express tren yolu hattmın en büyük otellerinden biriydi, Agatha Christie istanbul'u ziyareti sırasında burada

konaklayınca ünü artmıştı. Otel yönetimi bu ünlü yazarın kaldığı odayı minyatür bir müzeye dönüştürmüştü; içeride Agatha Christie'nin kişisel eşyalarını görmek mümkündü.

Ama ben buraya müzeleri dolaşmaya gelmemiştim. Lobide beş dakika kadar bekledikten sonra vakit geçirmek için tam elime rehberi alıp karıştıracaktım ki Komiser Ahmet Uzun otele girdi. Uzun boylu, kır saçlıydı, tertemiz gülümsemesiyle yakışıklı bir Türk'tü. Elimi sıktı. "Seni tekrar görmek çok büyük bir zevk Kate. istanbul'a geleceğini keşke bana daha önceden haber verseydin, seni havaalanından alacak bir araba gönderirdim."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de son dakikada karar verdim. Ve bunun gizli bir ziyaret olması gerekiyor Ahmet."

"Gizli mi?" Uzun, kaşlarını çattı ve mermer sütunlu koridoru başıyla gösterdi. "Buyurun, içeride bir kahve içelim, orada konuşuruz."

Lou Raines'in onu neden aradığını açıklamadı; ama içimden bir ses bunu öğrenmek için çok beklemeyeceğimi söylüyordu. Rehberde Pera Palas Oteli'nin yüz elli yıllık olduğu yazılıydı ve salona geçtiğimizde karşıma yüz elli yıl öncesinin ihtişamı çıktı. Victoria dönemine adım attığımı hissettim; duvarlar koyu maun kaplamaydı, sütunlar mermerdi, tavandan aşağıya kırmızı kadife perdeler sarkıyordu. "Benimle bu kadar çabuk buluşmaya geldiğiniz için çok teşekkür ederim" dedim.

"Rica ederim. Size içecek bir şeyler söyleyeyim." Uzun, bir sigara yaktı; Türkiye'de, hemen hemen herkes sigara içiyor gibi bir manzara vardı;

hatta böyle bir alışkanlık yüzünden yıllar önce ölmesi gereken seksen küsur yaşındaki adamları sokakta keyifli keyifli sigara içerken gördüm.

Uzun, "Türk kahvesi içmek ister misin? Biraz serttir, ama altı fincan içmediğin sürece ölmeyeceğini garanti ederim."

"Bir denesem iyi olur."

Uzun, beyaz üniformalı garsona iki kahve ve sandviç söyledi. Pera Palas'ın muhteşem bir Haliç manzarası vardı, meşhur Sultanahmet Camii uzaklarda görünüyordu, balıkçı motorları çırpıntılı sularda yol alıyorlardı. Garson elinde gümüş bir tepsiyle geldi; tepside iki tabak gayet kaliteli sandviç ile iki küçük fincanda gayet koyu kahve getirdi ve komiser fincanlardan birini bana uzattı. Kahvesinden kendi tarzıyla bir iki yudum içti ve bu arada sandviçlerden birini afiyetle yedi. "Peki neden İstanbul'a geldin?"

Komisere önce Yerebatan Sarayı cinayetlerini nasıl duyduğumu anlattım; sonra

da Virginia'da ve Paris'te işlenen kopya cinayetleri. Komiser üzerindeki sandviç kırıntılarını temizledi ve yüzünde anlattıklarımın ilgisini çektiğini gösteren bir ifade belirdi. "Bunların korkunç şeyler oldukları kesin. Peki ama sizin ziyaretiniz neden gizli?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse Ahmet, ben buraya gayri resmi bir şekilde, kendi hesabıma geldim."

Uzun şaşırmıştı. "Anlamadım."

Tatlı, kadifemsi koyu kahveyi yudumladım. "istanbul cinayetlerinin bir şekilde Virginia cinayetleriyle ve Paris'teki diğer cinayetlerle bağlantısı olabileceğini düşündüm. Ama nasıl bir bağlantı var ve neden var elimde kanıtlayacak bir ipucu yok. işte o yüzden buraya geldim. Cinayet mahallini ve elinizde ne tür kanıtların ve bulguların olduğunu görmem gerekiyor. Bunlar arasında bazı bağlantüar kurabileceğimi umuyorum."

"Anlıyorum" diye yanıtladı Uzun, ama anlattıklarıma pek inanmış gibi de gözükmedi.

"Bana sormak istediğin bir soru varsa sor Ahmet, istediğin soruna cevap verebilirim; ama belki sen önce bana cinayetlerle ilgili bilgi verebilirsin. Bu gece Paris uçağıyla döneceğim, o yüzden zamanım çok kısıtlı."

Uzun yine kaşlarını çattı. "Bu gece mi?"

"Burada sadece dört saatim var, sonra kalkıp havaalanına gideceğim. Çok karmaşık bir durum Ahmet, ama lütfen bu konuda bana güvenmeye çalış. Bu vakayla ilgili olarak bana ne kadar bilgi verirsen o kadar işime yarayacak."

Uzun, ceketinin üstündeki sandviç kırıntılarını silkeledi ve omzunu silkti. "Bu vakaya ben bakmıyorum. Sen tam olarak ne istiyorsun?"

"Olay yerini ve cesetleri görmek. Bu arada bu ziyaretimi gayri resmî tutmak."

Uzun bir süre düşündü, ardından garsonu çağırıp hesabı istemeden önce dudaklarını büktü. "Pekâlâ. Arabam dışarıda, kahveni bitirir bitir-

mez seni morga, oradan da olay yerine götürebilirim."

Fincanımı bıraktım. Uzun, hesabı ödedi ve cüzdanını cebine koydu. "Peki ya cinayetler konusunda ne yapacaksın?" diye sordum. Uzun, otomobilinin anahtarlarını çıkardı. "Sana sadece şu kadarmı

söyleyebilirim; akıllara durgunluk veren bir cinayet bu, öyle ki cinayet

masasındaki herkes şok oldu."

73

Uzun, canlı, kalabalık caddelerden, rengârenk çarşılardan hızla geçti, sonra sahile doğru indi, karşımıza Topkapı Sarayı'nm muazzam manzarası çıktı. Farklı şartlar altmda olsaydı, onun bu tarihi şehirdeki ilginç yerleri bana göstermekten büyük bir keyif alacağından emindim, ama şimdi hiç de öyle bir keyfi yoktu. "Akıllara durgunluk veren derken neyi kastettin?" diye sordum.

"Cinayetlerin işlendikleri yeri biliyorsun, orası şehrin ünlü Yereba-tan Sarayı."

Başımı salladım. "Evet, Gamal ilk cinayetlerinden birini orada işlemişti. Yerebatan Sarayı hakkında bazı şeyler okudum, ama hiç görmedim."

"Belki görmüşsündür. James Bond'un Dünya Yetmez ya da Rusya 'aan Sevgilerle filmlerini gördün mü?"

Bağlantının ne olduğunu anlamasam da "Evet, neden sordun?" dedim.

Uzun, aniden bir virajı döndü, ben de eyvah kaza yapıyoruz galiba diyerek sıkı sıkı tütündüm ama bir şey olmadı; Uzun o sırada "Yerebatan Sarayı her iki filmde de kullanıldı. Hatırlamıyor musun?" yanıtmı verdi.

"Hayır" dedim, gerçekten de hatırlamıyordum. Ama komiserin hatırladığı kesindi; yeniden konuya döndü.

"Buraya Yere&atan Sarayı diyorlar, ama gerçekten de öyle bir yere benziyor. Bir yer altı hisarı, istanbul'un ünlü Ayasofya Kilisesi'nin yakınında bulunuyor."

Kiliseyi rehberde okumuştum. Ayasofya, MÖ IV. yüzyılda, şehrin Romalılar tarafından yönetildiği dönemde inşa edilmişti; asırlardan beri ayakta kalan muhteşem güzellikte bir tarihi eserdi.

Uzun, "Her ne kadar saray diyorlarsa da, aslında bir zamanlar istanbul'un su deposu olarak hizmet vermiş koskoca bir yer alü sarnıcı burası ve imparator lustinianos tarafından VI. yüzyılda inşa edilmiş. Alt kısmı inanılmaz bir genişlikte" dedi.

Sarnıcın yüksek sütunlar ve yontma taştan Medusa başlarının da bulunduğu geçitlerden bir ağ olduğunu anlattı. O korkutucu geçitleri anlatırken tüylerim diken diken oldu.

258

Uzun, "Cesetler dün akşam orada çalışan biri tarafından dehlizlerin birinde

bulundu. Ölenler bir dayı ile kız yeğeniymiş ve öldürüldükten çok kısa bir süre sonra bulunmuşlar, olasılıkla öldürülmelerinin üzerinden yarım saat geçmiş, Yerebatan Sarayı'nm yangın alarmı çalışınca bulunmuşlar. Alarm üzerine yapılan güvenlik denetiminde cesetler ortaya çıkmış. Bu suçla ilgili hiçbir tanık bulunmuyor, ama ben cesetleri görür görmez elimizde çok ilginç bir vaka olduğunu anladım" dedi.

"Devam et."

"Cesetlerin içlerinden bağırsakları boşaltılmış ve aynı Gamal'ın kurbanlarında olduğu gibi, öldürülmelerinden kısa bir süre sonra cesetler yakılmaya çalışılmış. Ateşin dumanı da yangın alarmlarını çalıştırmış. Ayrıca cesetler arasında tahtadan bir haç bulduk, ama üzerinde herhangi bir parmak izine rastlamadık. Ayrıca katilin o bölüme kurbanlarını nasıl götürebildiğini de bilmiyoruz. Belki de turistler tarafından kullanılmayan bir girişi kullanmış olabilir, ama emin değiliz. Ancak yine de, bu cinayetler ile Gamal'ın işlediği cinayetler arasında çok fazla benzerlikler bulunduğunu görünce, herhalde bunu kopya bir katil işledi diye düşündüm."

Yine tüylerim ürperdi. Aynı Virginia'da ve Paris'te olanlar gibi.

Uzun, anlatmaya devam etti: "Ben de bu sabah Gamal'ın hayatta kalan ablası Yeta'yı aramaya karar verdim ve kıza erkek kardeşinin yakın bir arkadaşı var mı diye sordum; belki bir tanıdık ya da akraba ya da belki ona hayran biri olabilirdi. Bu şekilde kopyacı katile bizi ulaştırabilecek bir yol buluruz diye umut ettik. Biliyorum, boşa kürek sallıyorduk, ama bu meslekte olayı çözmek için insan önüne gelen her şeye sarılıyor."

Gamal'ın kız kardeşiyle hiç karşılaşmamıştım, ayrıca bu kadında bazı tuhaflıklar vardı. Ağabeyinin mahkemesine gelmemişti, İstanbul'da ifade vermeyi de reddetmişti.

"Peki Yeta size ne söyledi?"

"îşte zaten tuhaf olan da o."

"Ne peki?"

Uzun'un yüzünde anlamsız bir ifade belirdi ve söyledikleri şeyler karşısında tüylerim bir kez daha diken diken oldu. "Yeta zaten travma geçirmişti, îddia ettiğine göre ölen erkek kardeşi onu telefonla aramış."

Uzun'un anlattığı bu son şey beni çok rahatsız etmişti. Şüphelerimin kayda değer olduğu ortaya çıkıvermiş gibi olsa da belli etmemeye çalıştım. "Ama Gamal öldü. Onu idam olurken gördüm" dedim.

Uzun, "Biliyorum" dedi, "Zaten inanılmaz olan da bu, ayrıca ölme-miştir gibi bir düşünce de taşımıyorum. Ancak Yeta telefonda arayanın aynı erkek kardeşi gibi konuştuğunu söyledi. Ben evine gittiğimde kız korkudan polisi aramak üzereydi."

Nabız atışlarımın hızlandığını hissettim. "Arayan ne demiş?"

"Gamal olduğunu iddia etmiş ve istanbul'a yarım kalmış bazı işleri bitirmek için döndüğünü ve Yeta'yı görmek istediğini söylemiş. Anladığım kadarıyla aynen bu kelimeleri kullanmış."

Beynime kan hücum etti ve kafam zonklamaya başladı; kötü bir baş ağrısının başlamak üzere olduğunu hissettim.

"Ne işi?"

Uzun, kafasını iki yana salladı. "Adam söylememiş. Ama arayan artık her kimse, Yeta'nın moralini bozma amacı taşıdığı çok açık. Yeta öyle kolay kolay sinirlenebilecek bir kadm değil; güçlü bir kadın ayrıca ağabeyinin işlediği cinayetlere rağmen ayakta kalmayı, yaşama dört elle sarılmayı bilmiş biri. Ama kadının sarsıldığı ve şaşırdığı çok açıktı."

"Arayan kişi başka neler demiş?"

"Yeta girdiği şok yüzünden başka neler söylediğini hatırlamadığını belirtti. Söylediğine göre adam söyleyeceklerini bitirdikten sonra yaklaşık bir dakika boyunca telefonu kapatmadan hatta beklemiş. Arayan kişi İngilizce konuşmuş, Amerikan aksanı kullanıyormuş, aynı Cons-tantine gibi."

"Bu kadm arayan şahsın ağabeyine benzediğine emin mi?"

"Ben de aynı soruyu sordum. Ağabeyiyle son on yıl içinde hiç konuşmadığını belirtmişti ben de ona nasıl bu kadar emin olabildiğini sordum. Ancak Yeta duyduğu sesin Constantine ait olduğundan gayet emin."

"Ben kendisiyle tanışıp konuşmak istiyorum."

Uzun omzunu silkti. "Rica edebilirim. Ama kadın pek iyi değil, eğer

seninle konuşmayı reddederse hiç şaşırma"

"Ona kim olduğumu söyle. Onunla konuşmayı çok istediğimi söyle. Onu ikna edebilmek için elinden gelen her şeyi yap lütfen Ahmet."

"Deneyeceğim."

Bir köprüden geçtik, sonra da bir Türk hamamının ve meşe ağacından büyük kapıları olan büyük bir taş binanın önüne geldik, binada Türkçe bir tabela vardı. "Neredeyiz?"

"Burası polis morgu." Arabayı durdurdu. Meşe kapıdan uzun, tertemiz, duvarları mavi-beyaz fayanslarla döşeli tertemiz, uzun bir koridora girdik.

Müslüman ülkelerde ölülerin çok çabuk gömüldüklerini biliyordum, eğer kişi güneşin battıktan sonra ölmüşse, en geç ertesi gün, gündoğu-mundan sonra gömülürdü genelde. Belki çok saçma gelecek, ama cinayet vakalarında her zaman otopsi yapılmaz ya da yapılsa bile üstünkö-rü yapılır. Ama Türkiye bu konuda daha ileriydi; Uzun, polisin yabancı ülkelerdeki deneyimleri çok sıkı bir şekilde takip ettiğini söyledi. Koridorun sonunda, üzerinde Türkçe bir yazının bulunduğu koyu renkli bir kapının önünde durduk.

"Patologun adı Hakan Saym. Hazırla kendini Kate. Birazdan hiç de hoşuna gitmeyecek şeyler göreceksin." Uzun kapıyı iterek açtı, ben de onun peşinden içeriye girdim.

Morgun bir tarafında çelikten soğutucu dolaplar vardı. Eviyelerin yakınında metal teşrih aletleri duruyordu, bunlar patologların mesleklerini icra ederlerken kullandıkları tüyler ürpertici şeylerdi: neşterler, bıçaklar, paslanmaz çelikten leğenler ve çeşitli ebatlarda elektrikli testereler. Kan oluğu olan iki metal masa odanın ortasına konmuştu ve bu masaların üstlerinde beyaz plastik örtülerle örtülmüş iki ceset duruyordu. Kel kafalı, gözlüklü ve çenesinde derin yara izleri olan bir adam lavaboda ellerini yıkıyordu. Ellerini kurulamayı bitirdikten sonra bize döndü ve Uzun, "Kate, tanıştırayım, Profesör Hakan Sayın. Kurbanların otopsilerini yaptı."

Sayın elini uzattı ve mükemmel bir İngilizceyle, "Ahmet bana sizin Amerikalı olduğunuzu söyledi, FBI'danmışsınız."

"Evet."

"Benimle gelin lütfen." Profesör masalara doğru yöneldi, örtülerden bilini tuttu ve bana, "Bu iki cesedin korkunç bir durumda olduklarını söylemem gerekiyor. Hazır mısınız?"

"Evet."

Profesör örtüyü geriye doğru çekti ve ben masanın üzerinde yatan vücudu yanmış adamı gördüm; aynı Virginia'daki cesetler gibiydi, etlerinin çoğu kömürleşmişti. Göğsünün ortasında bir oyuk vardı, buradan

kalbi ve organları çıkarılmıştı. Profesör, "Diğer kurbanı da görmek ister misiniz?"

dedi.

Kafamla olur, dedim. Profesör ikincisinin de örtüsünü kaldırdı. Uzun, "Bu da adamın yeğeni" derken nerdeyse gözyaşlarına boğulacaktım. "On beş yaşlarında Dayısıyla aynı kaderi paylaşmış." Kurbanın yanmış göğsünde kocaman bir delik vardı, midemin bu (andığını hissettim. Bu haldeki kurbanlara bakmaya hiç tahammül edemiyordum, özellikle de genç olanlara, ne kadar çok görürsem göreyim, hiç fark etmiyordu. Uzun, "Yeterince gördün mü?" dedi.

"Zannederim."

Profesörden ayrıldık. Uzun beni dışarıya çıkardı ve bir sigara yaktı. "Yerebatan Sarayı'nı da görmek istiyor musun?"

Kanımın donduğunu hissettim. Yok, hayır. Yer altında bir ölüm odasına gitmenin düşüncesinden bile nefret ediym-um. Ama cinayet mahallini görmem gerektiğini biliyordum, hatta Yerebatan Sarayı'na adımımı atar atmaz paniğe kapılacağımı bilsem de. Saatime baktım: Havaalanına gitmeme sadece üç saat kaldı. Zaman su gibi akıp gidiyor. "Evet, görmek istiyorum."

75

Uzun'la şehir içinde giderken telefonu çaldı. Arabayı kenara çekti ve telefonuna cevap verdi, hızlı hızlı Türkçe konuştu. Konuşurken kaşlarını çatıp bana bakıp durması beni endişelendirmeye başlamıştı. Kiminle konuşuyor?

Birkaç dakika sonra telefonunu kapattı ve durup bana baktı. "Çok şaşırtıcı bir görüşme yaptım."

Kaygılanmıştım. "Ne demek istiyorsun?"

Uzun cep telefonunu bir yere koyup arabayı tekrar hareket ettirirken kafası karışmış gibiydi "Arayan Gamal'ın kız kardeşiydi. Göründüğü kadarıyla şansın yaver gidiyor. Yeta seninle görüşme talebini kabul etti. Aslında, çok ilginç bir durum, ama bir şekilde seninle görüşeceğini biliyordu. On dakika sonra kendisiyle Yerebatan Sarayı'nın önünde buluşmak üzere randevulaştık. Evi buradan uzakta değil."

Rahatlamıştım. Geniş bir bulvarda ilerlerken Uzun parmağıyla belki yirmi kat yüksekliğinde devasa bir kilise gösterdi. "Ayasofya, dünya üstündeki en eski kilise, ayrıca Roma mühendisliğinin harikalarından. İsa'dan sonra IV. yüzyıldan kalma." Gülümsedi. "Aslında köle işçiler tarafından inşa edilmiş, Romalılar da mimarisini yapmışlar."

Kilise insana hayranlık veriyordu, Roma'nın insanı kendine hayran bırakan Colosseum'u kadar muhteşemdi, hatta ondan daha iyi korunmuş durumdaydı. Uzun, ilerisini işaret etti. "Yerebatan Sarayı'na yaklaştık sayılır."

Birkaç dakika sonra sert meşeden kapısı olan tek katlı taş bir binaya girdik. Kapının üzerinde "Ziyaretçi Girişi" yazıyordu. Uzun, "Genellikle günün bu saatlerinde turist kuyrukları görülür, ama cinayetlerden sonra ziyaretçilere kapatıldı ve birkaç gün boyunca da kapak kalacak" dedi.

Kaldırıma çıkar çıkmaz Uzun'un cep telefonu yeniden çalmaya başladı.

"Kusura bakma" dedi ve ekranda arayanın kim olduğuna baktı.

"Önemli değil."

Özel konuşmak için benden birkaç adım uzaklaştı, ben de yer altı gi-

rişine bakındım. Binaya yaklaştıkça, bir değil, iki kapı olduğunu ve kapılardan birinin o sırada açık durduğunu gördüm, içeriye giden yol demir parmaklıklarla kapatılmıştı. Demir parmaklıkların gerisinde kısa bir sahanlık vardı, oradan da fildişi renginde aşınmış taş basamaklardan yapının içine giriliyordu. Klostrofobim depreşti, avucumun ıslandığını hissettim. Kalp atışlarım hızlanmıştı, eski korkularım geri gelmişti. Tanrım, bunları artık bir daha yapmak istemiyorum. Şimdi gerçekten de kalkıp aşağıya inmem mi gerekiyor?

Uzun'un telefonu kapattığını ve bana endişeli gözlerle baktığını gördüm. "Korkarım içeri giremeyeceğiz."

Sesindeki ani değişiklik karşısında şaşırmıştım. "Hayrola, ne oldu?"

Uzun sert bir sesle, "Kate, arayan benim amirimdi. Kendisi biraz önce Lou Raines'le konuşmuş."

Bütün keyfim kaçtı. Yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissettim, oyunun şimdi başladığını anladım. "Ne... ne demiş?"

"Senin İstanbul'da olduğunu biliyor ve senin tutuklanmanı istiyor."

Bir an için Uzun'un söylediği şeyi anlamakta zorluk çektim. "Tutuklanmak mı?" Hangi gerekçeyle?

Uzun'un kafası karışmıştı. "Amirim nedenini söylemedi. Sadece seni gözaltına almamı istedi, eğer gerekirse zorla ve seni Amerika'ya kalkan ilk uçağa bindirmem gerekiyor. Neler oluyor Kate?"

"Raines senin amirlerine açıklama yapmamış mı?"

"Belki açıklamıştır, ama bana söylemedi. Amirimin bana söylediği tek şey senin

emirlere uymadığın ve İstanbul'a FBI'ın izni olmadan geldiğin."

Lou benim İstanbul'da olduğumu nereden biliyor? Yoksa Josh durumu anlayıp Lou'ya mı söyledi ya da Lou kendi başına mantık yürüterek mi buldu?Birden sinirlendim.

"Peki bu durum tutuklanmamı gerektirir mi?"

"Ben emir aldım Kate."

"Ülkenizi ziyaret etmek için Raines'in iznine mi ihtiyacım var?"

Uzun şaşkındı. "Sen söyle. Neler oluyor?"

içimi çektim. "Dürüst olmak gerekirse nereden başlayacağımı bilemiyorum. Her şey çok tuhaf Ahmet."

Uzun elini dostça omzuma koydu, yüzünde bana, merak etme, her şey hallolur, der gibi bir ifade vardı. "Çok tuhaf olduğundan eminim, peki ama neden en baştan başlamıyorsun? Haydi, gel otur şuraya."

Beni caddenin karşı tarafına götürdü ve Ayasofya'ya bakan banklardan birine oturttu. Birkaç dakika boyunca her şeyi açıklamaya çalıştım. "Çok tuhaf olduğunu sana söyledim. Beni yine de tutuklayacak mısın?"

Uzun burnunu buruşturdu. "Ben bu işten hiçbir şey anlamadım, ama korkarım seni gözaltına almak zorunda kalacağım. Özür dilerim."

"Ahmet, benim Yeta'yla konuşmam gerekiyor. Bunun ne zararı var

ki? En azından bana ne yapabileceğimi söyle."

"Emir emirdir" dedi Uzun sertçe. "Ve emirlere itaatsizlik edersem bütün kariyerim sıfırlanır."

Çaresizlik içindeydim; derken Uzun'un alt dudağım çiğnediğini gördüm, sanki zor bir karar vermek üzere gibiydi. "Ama benim sana söylemeyi unuttuğum bir şey daha var" dedi.

"Nedir o?"

"Amirime seninle buluştuğumu söylemedim" dedi Uzun. "Doğrusunu söylemek gerekirse, amirim böyle bir şey sormadı. Herhalde senin benimle henüz bağlantıya geçmemiş olduğunu düşündü. Galiba sen bu oyunda bir sayı öndesin."

Uzun'un bana bir şeyler söylemeye çalıştığı düşüncesine kapıldım. "Ne demek istiyorsun Ahmet?"

Durdu. "Aramızda kalsın, ben seni hiç görmedim. Ve eğer ben senin yerinde olsaydım, İstanbul'dan hemen ayrılırdım. Kendimi emniyete alabilmem için tutuklanman için bir bildiri yayınlamam gerekiyor. Ve bu da adamlarımı buraya, seni aramaları için Yerebatan Sarayı'na göndereceğim anlamına geliyor. Raines senin cinayet yerini görmek isteyebileceğini söylemiş."

"Önce Yeta'yla konuşmam gerekiyor ve sonra da olay yerini görmem gerekiyor. Onca yolu iş olsun diye gelmedim ben."

"Delilik olur bu. Senin tutuklanma tehliken var ve eğer tutuklanırsan sana hiçbir şekilde yardımım dokunamaz."

İnadım tutmuştu. "Bunu biliyorum. Ama ben kararımı verdim Ahmet"

Uzun içini çekti. "Pekâlâ, ekipleri alarma geçirmeden önce sana otuz dakika süre veriyorum. Ondan sonra bir saniye bile yok."

"Teşekkür ederim."

Başıyla demir parmaklıklarla kapalı olan girişi işaret etti. "Sarnıcın girişi orası. Kapının iç tarafında bir güvenlik odası var ve orada olay yerinde nöbet tutan iki polisin olması gerekiyor. Onları biraz ilerideki ankesörlü telefondan arayabilirim. Kim olduğumu söylemem, sadece Emniyetten olduğumu söylerim. Senin yabancı bir polis memuru olduğunu, olayla ilgili inceleme yaptığını söyler ve onlardan seni cinayetin işlendiği yere götürmelerini isterim. Ama oraya yanında ben olmadan gitmen gerekecek. Senin yanında görülme riskini göze alamam."

Giderek artan bir korkuyla giriş kapısına baktım. "Sence oradaki polis dediklerini yapacak mı?"

Uzun omzunu silkti. "Denemek gerekir. Olay yeri inceleme oradaki vazifesini tamamladı o yüzden fazla bir sorun olmaması gerekir."

"PekiyaYeta?"

Uzun saatine bir göz attı. "Beş dakika sonra burada bizimle buluşacağını söyledi. Ama polisleri arayacaksam eğer benim şimdi gitmem gerekecek."

"Peki ben Yeta'yla nasıl konuşacağım? Ben Türkçe bilmiyorum ki?" dedim Uzun'a

"Merak etme, Yeta çok iyi ingilizce biliyor. O da ölen ağabeyine çok benziyor."

Böyle bir tarif çok korkunç geldi bana Uzun'un koluna dokundum. "Bir kez daha sağ ol."

Ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. "Bu dakikadan itibaren kendi başı-nasın Kate. Dikkatli olmaya çalış. Aynca Raines'le arandaki meseleyi bir an önce halletmeni dilerim."

Bakalım halledilebilecek bir mesele mi,diye geçirdim içimden. Çok sağ ol gibisinden başum salladım, ardından Uzun, Renault'suna bindi ve motoru çalıştırdı. "Unutma, otuz dakikan var, başka yok."

76

Uzun'un arabası trafiğe karışır karışmaz yalnız ve korumasız olduğumu hissettim. Ayrıca tutuklanmamı istediği için Lou'ya çok sinirlendim. Onun böyle bir şey yapabileceği hiç aklıma gelmezdi. Belki de disiplin suçu işledim diye böyle bir karar vermiş olabilirdi. Yani onun da idare edemeyeceği bazı durumlar ortaya çıkmış olabilirdi.

Gerekçe her ne olursa olsun, ciddi bir şey olduğunu biliyordum ve Stone da benim bir açığımı bulmak için artık Tanrı bilir ne haltlar karıştırıyordu. Anlaşılan o sapık herif yine bir kötülük peşindeydi.

"Bayan Moran!"

Arkama döndüm. Kaldırımda yanımdan bir sürü insan geçiyordu, ama üç adım ilerimde bir kadının durduğunu gördüm, görür görmez de şoke oldum. Meç saçlı bir kadındı, koyu renk yün bir ceket ve pantolon giymişti, cildi güneşe çıkmayan insanların sütbeyaz rengindeydi. Benzerlikler hemen göze çarpıyordu. Orada durmuş Gamal'a bakıyordum.

"Evet, ben Kate Moran" dedim kekeleyerek.

"Ben Yeta" dedi utangaçça, elini uzattı. Aksanı Amerikan aksanıydı. Onun da gözleri çukurdaydı, elmacıkkemikleri çıkıktı ve aynı ağabeyi gibi bakışları deliciydi. Rahatsız ediciydi. Ancak Yeta Gamal'ın gözlerinde hissizlik görmediğimden acı gördüğümden emindim. Nefret yerine acıma gördüm. Yaşının kırk beşten daha fazla olmadığını fark ettim, ama kırlaşmış saçları ve keder dolu derin kırışıkhklarıyla erkenden yaşlanmış bir kadına benziyordu.

Elimi uzattım. "Merhabalar. Benimle buluşmaya gelmeniz çok iyi oldu."

Yeta da benim elimi sıktı ve durup bana baktı. "Komiser Uzun bana sizden çok bahsetti Bayan Moran."

Bu kadının neler hissettiğini merak ediyordum, çünkü ben onun bu dünyadaki tek kardeşinin idamında kalkışı bulunan biriydim ve şimdi karşı karşıya gelmiştik.

Benden nefret ediyor muydu, benden intikam almak istiyor muydu?"

Kadının gözlerinde bir tepki aradım, ama bulamadım. Ama bir de şu geldi aklıma; bu kadın ağabeyinin yargılanması sırasında mahkemeye

tanık sıfatıyla gelmeyi reddetmişti. Ağabeyi hakkında asla kötü bir şey söylememişti, ağabeyinin işlediği suçlar ne kadar ağır suç olursa olsun ağabeyi hakkında tek kelime iyi ya da kötü bir şey söylememişti. Yoksa Yeta Gamal'ın ağabeyiyle yakın bir ilişkisi mi vardı? Kafamda dolaşan bir soru daha vardı: Benimle neden burada konuşmayı kabul etmişti? "Zannederim içeri girmeyi denesek iyi olacak." Kapıya yöneldim ve "Bakar mısınız, kimse yok mu burada?" diye seslendim.

Yayalar yanımdan gelip geçerken ben de Yerebatan Sarayı'nın girişine baktım ve sağ tarafta açık bir kapı gördüm. Televizyonun mavi ışığı duvarlara yansıyor, futbol maçlarına özgü sesler duyuluyordu sanki ve hemen ardından biri elli yaşlarında, diğeri ise genç iki polis memuru Yerebatan Sarayı'nın girişinde belirdi. Bize doğru geldiler, yaşlı olanı demir parmaklıkları cebinden çıkardığı uzun bir zincire takılı anahtarla açarken bize gülümsedi. Hızlı hızlı Türkçe bir şeyler söyledi.

Yeta cevap verdi, ardından da bana, "Hangimizin Madam Moran olduğumuzu sordu. Ben de sizin olduğunuzu söyledim. Biraz önce Emni-yet'ten aranmış ve sizin cinayet mahallini görmek istediğiniz söylenmiş."

Yeta'nın yüzüne baktım. "Bir ricam olacak."

"Buyurun?"

"Siz de benimle Yerebatan Sarayı'na gelir misiniz?"

Yeta aşağıya uzanan merdivenlere baktı, yüzünde sanki işin içinde bu yoktu, der gibi bir ifade vardı.

"Şey, ben düşünmemiştim."

"Biliyorum, ama kapalı mekânlardan korkan biriyim ben ve eğer gelirseniz bana çok yardımınız dokunmuş olacak" dedim samimi bir sesle ve polisleri gösterdim. "Ayrıca, tek kelime Türkçe bilmiyorum. Birilerinin çeviri yapması gerekecek. Lütfen?"

Uzunca bir süre tereddüt etti ve isteksiz isteksiz baktı, ama en sonunda, "Pekâlâ" dedi. "Ben de sizinle geliyorum."

Kadının yine de isteksiz olduğunu görebiliyordum. Yaşlı polise bir şeyler söyledi ve polis bizi içeriye aldı. îlk giren Yeta oldu, sonra yaşlı polis beni de içeriye aldı.

Ofisteki televizyondan heyecan dolu bağrışma sesleri yükseldi ve yanımızdaki polis genç polise bağırarak bir şeyler söyledi, genç polis tekrar ofisin içinde gözden kayboldu.

"Ne söyledi?" diye sordum Yeta'ya.

"Golü kim attı diye sordu. Galiba futbol meraklısı."

Polis birdenbire ciddileşti ve bizi merdivenlerden aşağı indirdi.

Yine yer altının derinliklerine girme fikri içimi korkuyla doldurdu ve korkudan avuçlarım yine terlemeye başladı.

Böyle bir şey yapmam gei'ehiyor mu?

Yeta bana şaşkın gözlerle baktı. "Bir şeyin mi var? iyi görünmü-yorsun."

"Bir şeyim yok... iyiyim."

268

Yeta ve polisle aşağıya inmeye kendimi zorlayıp basamakları teker teker inmeye başladım.

Caddenin karşı tarafında Mürit, Kate Moran ile Yeta'run birlikte Yerebatan Sarayı'na girişini izledi. RayBan Aviatör güneş gözlüğü takmıştı, başmda motosikletçi kaskı vardı; lacivert renkli Yamaha 250cc motorundan indi.

Yeta'yı ta evinden beri takip ediyordu; arada hep bir mesafe bırakmıştı ve yaptığı plan artık tutmaya başlamıştı. Yerebatan Sarayı'nda işlediği cinayetleri, Yeta'yı telefonla aradığını Moran'ın çabucak öğreneceğini ve öğrenir öğrenmez de İstanbul'a geleceğini düşünmüştü.

Moran'ı tuzağa düşürmek için bir strateji daha uygulamıştı. O da öldürdüğü kurbanlarını yakmaktı; böylece polisin cesetleri çabucak bulmasını sağlamıştı. Ve Moran yemi yutmuştu aynı umduğu gibi.

Motosikletim kilitlerken öfkeden kuduruyordu. Gereksinim duyduğu her şey sırtındaki çantanın içindeydi; tabii kasap bıçakları da Birkaç dakika oyalanacak ve ardından caddenin karşı tarafındaki Yerebatan Sarayı'na doğru yürümeye başlayacaktı. Birazcık şans yeterdi ve tabu her şey planladığı gibi giderse, şimdi yine öldürecekti.

77

Basamaklardan aşağıya indik ve ayak seslerimiz merdivenlerin tarihi taş duvarlarında yankılandı. Polis ve Yeta sakindiler, ama ben aşağıya doğru her adım

atışta biraz daha fazla titriyordum; aslmda içerisi çok iyi aydınlatılmıştı, ama ne kadar iyi aydınlatılmış olursa olsun kendimi kontrol edemiyordum. "Daha önce Yerebatan Sarayı'na hiç gelmiş miydiniz?" diye sordum Yeta'ya. Çünkü konuşmam gerekiyordu, yanımda birilerinin olduğunu, birilerinin bana yardım edebileceğini bilmek ve korkumu kontrol edebilmek istiyordum.

"Evet, çocukken" yanıtını verdi ölü gibi bir sesle. Bunun dışında bir açıklama yapmadı ve içimden bir ses onun da benim gibi yeraltına inmekten korktuğunu söyledi.

Aşağıya doğru indikçe hava biraz daha serinledi ve sonra ansızın düz bir alana çıktık ve işte orada, benim hayatımda gördüğüm en müthiş görüntülerden biri karşıma çıktı. Burası devasa bir bölmeydi, dev bir katedrali andırıyordu. Önümüze koskoca bir koridor çıkmıştı, yüzlerce dev gövdeli, en azmdan on iki metre yüksekliğinde taş sütunlar alabildiğine uzanıyorlardı. Şaşırıp kalmıştım. "Burasının bu kadar büyük bir yer olabileceği hiç aklıma gelmemişti."

"Romalılar zamanında, burası Konstantinopolis'in su deposuydu, bütün şehre buradan içme suyu sağlanırdı" diye açıkladı Yeta.

Sarnıcın içi hâlâ suyla doluydu; dikdörtgen biçiminde onlarca dev havuz kireçtaşı duvarlara konmuş güçlü ışıklarla pırıl pırıl aydınlatılıyordu. Sarı ışık bu sarayın içine altın rengi vermişti. Islak taş duvarlardan aşağıya sular damlıyordu ve havuzların üzerinde tahta iskelelerden yürünüyordu. Buraya neden Yerebatan Sarayı dediklerini anladım; burası sanki içi suyla dolmuş tarihi bir kaleyi andırıyordu. Polis memuru bize köşeyi gösterip konuştu, polisin söylediklerini yine Yeta tercüme etti. "Cinayetin işlediği yerin çevrildiğini ve bizim polis kordonunu geçemeyeceğimizi söylüyor. Bakın ta orada."

"0 da bizimle geliyor mu?"

"Yalnız basma gidemeyeceğini söylüyor, aslında çok da uzak değil" diye yanıtladı Yeta omzunu silkerek.

Polisin dönüp merdivenlere doğru baktığını gördüm, sanki bir önce televizyonun karşısına geçmek ister gibi bir hali vardı. Bir an unuttuğum klostrofobim yeniden dönmüştü ve kalbim yine korkuyla çarpmaya başlamıştı. "Ona teşekkür ettiğimi söyle."

Yeta tercüme etti ve adam kafasını sallayıp bizi orada bıraktı, taş basamaklardan çıkarken ayak seslerinin yankılandığım işittim. Bölmenin içinde daha fazla aşağıya inmek istemiyordum, ama başka ne tür bir seçeneğim olabilirdi ki? Yeta'ya döndüm ve aşağıya güvenli bir şekilde inebilecek miyiz der gibi baktım. "Daha önceden buraya geldiğini söylemiştiniz. Peki, yolu bulabilir misiniz?"

"Tabii ki. Belki de size Constantine Ağabeyimin Yerebatan Sarayı'na karşı özel bir ilgisi olduğunu söylemem gerekir."

İçinde bulunduğum tehdit dolu atmosferde hiç de şaşırmamıştım. "Anlatsanıza"

"Bizanslılar zamanında burada törensel cinayetlerin işlendiğine dair şeyler anlatılırdı, bu hikâyeler ağabeyimin çok ilgisini çekmiştir. Aslında, burası Constantine Gamal'ın iki korkunç cinayet işlediği yer, ama bunu sizin de bilmeniz gerekir, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

Yeta'ya telefon konuşmasıyla ilgili soru sormak aklımdan geçerken Yeta eliyle bana son basamakları işaret etti. "Buradan gelin, ama dikkatli olun. Bu kadar çok suyun olduğu bir yerde basamaklar da kaygan olabilir. Başımıza bir de kaza gelmesin."

78

Merdivenlerin sonuna kadar indik, pırıl pırıl aydınlatılmış sarnıcın her tarafı buradan görünüyordu. "Bana ağabeyinizin çocukluk yıllarından bahseder misiniz?" dedim.

Gamal'ın özel yaşamına dair çok az şey biliyorduk ve sorgulamalar ile mahkeme sürecinde bu konuda konuşmayı hep reddetmişti. FBI'ın elindeki tüm bilgiler de Komiser Uzun'un soruşturmasından alınmıştı.

Yeta ağzını büzdü. "Duyduğuma göre herkes Constantine ismini bir felaketi anar gibi anıyormuş. Nasıl olur da böyle yetenekli bir psikiyat-rist böyle acımasız bir katile dönüşebilir, bilmiyorum. Ama ortada bir felaket yok. Yanıt basit. Constantine çok küçükken bile onda şeytanî bir şeyler vardı. Küçük hayvanlara işkence edip öldürerek başladı. Önceleri kurbağa ve fareleri. Sonra kedileri, köpekleri korkunç bir şekilde kesip doğramaya başladı, anlamsız ritüellerdi bunlar ve en sonunda da babamı ve kız kardeşimi katletti. Hatta ağabeyimin sadece kendi hastalıklı ruhunu incelemek için psikiyatri okuduğunu bile söyleyebilirim. Tabii ona iyi geldiğini söyleyemem. O hiç değişmedi."

Constantine Gamal'ın hemen hemen bütün seri cinayetler işleyen katililerde görülen çok temel iki özelliği göstermiş olabileceğini ben de düşünmüştüm; hayvanlara ve çocukluk arkadaşlarına eziyet etmenin yanı sıra, tehlikeli yangınlar çıkarmış ve çocuklar için belli bir yaşa kadar normal karşılanan yatak ıslatma alışkanlığını daha ileriM yaşlara kadar götürmüş olabilirdi. Ancak, babası ile kız kardeşini neden öldürdüğünü bilmiyorduk. Neden böyle davrandığına hiçbir açıklama getirilememişti. Bu soruya tekrar dönmeyi kafamın bir yerine not ettim. Tahta iskele üzerinden olay yerine doğru yürüdük, yürürken adımlarımız tarihi kireçtaşı duvarlarda yankılandı. "Ağabeyinizin buraya karşı özel bir ilgisi olduğunu söylüyorsunuz."

Yeta başını salladı. "On bir yaşındayken babamla birlikte burasını ziyarete geldiler. Constantine insana ürperti veren yerleri severdi, ayrıca çocuk olmasına rağmen ölüme karşı bir tutkusu vardı bir de karanlık, yer altındaki mekânlar hoşuna giderdi. Buraya geldikten kısa bir sonra benim yavru köpeğimi bir torbaya koyup hayvanı törenle kesip

doğradı. Ben köpeğimin hep kaçtığmı sandım, ama Gamal yıllar sonra büyük bir zevkle bana bunu anlattı. Böyle bir şey yaptığı için ondan nefret etmiştim."

Bu korkunç anısı aklına geldiğinde Yeta dudaklarını büzdü. Köşeyi dönerken olay yeri incelemenin cinayetlerin işlendiği yere koydukları fosforlu sarı şeritlerin sarkık vaziyette durduğunu gördüm. Yerebatan Sarayı'nın karanlık ve uzak bir köşesindeydik. "Siz ve ağabeyiniz birbirinize yalan mıydmız?"

Yeta'nın yüzünde alaycı bir somurtma ifadesi belirdi. "Hayır. Cons-tantine pek öyle sevimli bir çocuk değildi." Geçmişe baktığımda, onun hep farklı olduğunu ve acı vermekten hoşlanan bir çocuk olduğunu görebiliyorum."

Kafamın bir köşesine yazdığım, ağabeyinin dürtüleriyle ilgili soracağım soruyu anımsadım. "Sizce babanızı ve kız kardeşinizi neden öldürmüş olabilir?"

Yeta başmı "bilmiyorum" der gibi salladı. "İlk başta, babamın onu dövmesine bağlamıştım bunu. Biz küçükken annemiz öldü, bu da bizim açımızdan kötü oldu, ama Constantine'in doğasında bir şeytanlık vardı ta doğumundan beri."

"Babanız acımasız biri miydi?"

"Zaman zaman sert davrandığı olurdu. Ama Constantine gibi bozulmamıştı."

"Ne gibi bir sertliği vardı?"

"Constantine üstün zekâlıydı ama çok zor bir çocuktu ve inatçıydı, bir de yaramazlık yaptığında babam onu uslansın diye et kestiği bodrum katma kilitlerdi. Diğer zamanlar Constantine babamı çalışırken izlerdi, babamın hayvanları kesme işini hastalıklı bir hayranlıkla seyrederdi. Ağabeyim hayvanların kesilerek öldürülmelerinden sapıkça bir haz alırdı."

Buzluk konusunu biliyordum, Komiser Uzun'un Constantine Ga-mal'm geçmişiyle ilgili ortaya çıkardığı tüyler ürpertici gerçeklerden biri de buydu, ama bunu onun kız kardeşinin ağzından büyük bir ilgiyle dinledim. "Peki, aralarındaki ilişki nasıldı?"

Yeta omzunu silkti. "Aralan pek de iyi sayılmazdı. Constantine babamı hiç sevmezdi ve onun aptal olduğunu düşünürdü. Sürekli olarak tartışırlardı. Derken

bir gün kasap dükkânının bodrumunda bir yangın meydana geldi. Komşuların yardımıyla alevler söndürüldü işte o gün babam ve kız kardeşim buzlukta bulundu, bedenleri kötü bir şekilde yanmıştı ve hunharca bir şekilde doğranmıştı. Kız kardeşim ölmüştü, ama babam birkaç saat komada kalarak hayata tutunmaya çalıştı. Cinayetlere soygun amacıyla yapılmış süsü vermişti; dükkândan para çalınmıştı ve bazı şahsi eşyalar kaybolmuştu. Kimse Gamal'dan şüphelenmedi, ama soruşturma sırasında polis beni sorguladığı gibi onu da

sorguladı. Cinayetlerin nedeni Constantine'in Amerika'da yakalanıp tüm cinayetlerinin ortaya çıkmasına kadar hiç öğrenilemedi. Ama bu son cinayetlerle Ugili kişisel bir fikrim var."

"Söyleyin."

"Zannederim babamı ve kız kardeşimi doğrayarak öldürmekten hastalıklı bir zevk aldı. Aynca aynı profile sahip diğer kurbanlarını benzer çevre şartlarında öldürmekle ilk cinayetinden aldığı hazzı tekrarlamayı seçti. Yani sanki bütün cinayetlerini ilk cinayetinin bir yansıması olarak işledi. Bilmem siz de aynı fikirde misiniz?"

Başımı salladım. "Bu çok klasik bur seri katil davranış biçimi; yani suçu tekrarlamak, hani belki işini mükemmelleştirmek, ilk aldığı haz-zın dozunu artırmak da diyebilirsiniz."

Cinayet mahalline varmıştık. Oturulacak yer olarak kullanılan eski bir taş blok gördüm. Taşın üstü kırmızı kan lekeleriyle doluydu. Ye-ta'ya döndüm ve onun gözlerini sildiğini fark ettim, "iyi misiniz?" diye sordum.

"Evet Özür dilerim. Kim bilir bu insanlar ne acılar çekmişlerdir diye düşündüm. Komiser Uzun bana söylediğinde donup kalmıştım. Çok üzücü bir şey."

Yeta rahatsız olmuştu. "O kadar tüyler ürperticiydi ki, kulaklarıma inanamadım. Beni arayan kişi tıpkı Constantine'di."

"Ama siz ağabeyinizle yaklaşık on yü boyunca hiç konuşmadınız. Sizi arayan kişinin tıpkı ağabeyinize benzediğinden nasü emin olabilirsiniz?"

Yeta yanıt vermeden önce biraz durup düşündü. "Haklısınız, çok da emin olmamam lazım. Çok tuhaf bir durum, ama onunla konuşurken sanki telefon hattının öteki ucunda şeytan varmış gibi bir hisse kapıldım, konuştuğum kişinin Constantine olduğundan adım gibi emindim, histeri krizi geçirmek üzereydim sanki. Ama düşündükçe bana daha da mantıksız gelmeye başladı. Constantine öldü, o yüzden de beni arayan bir başkası olmalı. Kin dolu biri belki de."

"Kin mi?"

"Arayan her kimse normal biri değildi, muhtemelen hastalıklı biriydi. Biri birtakım sapıkça nedenlerle benimle pis bir oyun oynuyor olabilir."

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Constantine öylesine acılara neden oldu ki, onun öldürdüğü insanlardan birinin bir akrabası beni rahatsız etmek istemiş olabilir. Başka bir açıklaması yok Bayan Moran."

"Yani biri ağabeyiniz sanki hâlâ yaşıyormuş gibi numara yaparak sizi rahatsız mı etmek istemiş olabilir?"

Yeta başını salladı. "Evet, öyle." Dikkatini olay yerine çevirdi. "Siz bütün bu yolu bu cinayet için mi kat ettiniz?"

"Aslında çok karışık bir olay."

"Nasıl yani?"

274

Yeta'ya her şeyi anlatmaya karar verdim ve bitirdiğimde kadın şaşkına dönmüştü. "Peki, ama neden biri kalkıp benim ağabeyimin suçlarını taklit etmek istesin ki?"

"Ben de bilmiyorum." Konuşmaya başlamadan önce durup kafamın içini toparladım. "Biliyorum size çok saçma gelecek, ama bütün bunlardan sonra belki de ağabeyiniz idamdan sağ olarak kurtulmuş olabilir."

Yeta söylediklerimi anlamaya çalışıyordu; yüzü kireç gibi olmuştu. "Ciddi olamazsınız."

"Ben sadece böyle bir olasılıktan bahsediyorum. Onun öldüğünü gözlerimle gördüm. Doktorlar tarafından muayene edilip öldüğü resmen açıklandı. Ama bütün bu yeni cinayetler kafamı karıştırdı. Ben ağabeyinizin bir tür panzehir kullanarak ölümden kurtulmuş olabileceği ihtimalini düşünmeye başladım. Biliyorum hiç inandırıcı değil. Siz bir biyokimyacısınız. Sizce böyle bir şeyin gerçekleşebilme olasılığı var mı?" Hayrola neyiniz var? Kötü görünüyorsunuz."

Yeta hâlâ bembeyazdı. "Evet, öldürücü zehirlerin bile panzehiri vardır."

"Yani ağabeyiniz sağ kalmış olabilir mi demek istiyorsunuz?"

Yeta gözlerini su havuzlarına dikip benim sorduğum soruya kafasında bir yanıt aradı. "Şimdi siz beni korkutmaya başladınız Bayan Moıan. Ben böyle bir şeyin sadece teknik olarak mümkün olabileceğini söyledim; yani panzehirlerin üretilebileceğini." Yeta yeniden durdu, alnını kırıştırarak bir şeyler düşündü.

"Zannederim sizin de bilmeniz gereken bir şey var. Biz çocukken Gamal'da kalp atışlarını yavaşlatma yeteneği vardı, bazen siz onu sanki ölmüş sanana kadar o kalp atışlarını yavaşlatırdı."

Şimdi şaşkınlığa uğrama şurası bana gelmişti. "Nasıl yani?"

"O çok güçlüydü ve her gün Boğaziçi'nde yüzerdi. Suyun altında uzun süre nefesini tutarak bize hava atardı; kendi kendine uzun süre nefesini tutma tekniği geliştirmişti, beş dakika kadar su altında kalabiliyordu. Zaman içinde, tıbben ölü sayılana kadar bir süre kalp atışlarını durdurabiliyordu. Zannederim ölüme karşı çok ilgili oluşu yüzünden böyle bir yetenek kazanmıştı; ölüme yaklaşmaktan büyük zevk alırdı.'-'

Olduğum yerde kalakalmıştım ve şimdi büyük bir endişeye kapılmıştım. Tüylerim diken diken olmuştu. O anda aklıma gelen ilk şey Washington'a döner dönmez hemen bir mahkeme kararı aldırıp Ga-mal'ın mezarını açtırmaktı. Onun öldüğünü kanıtlamanın tek yolu buydu. "Bana anlattığınız şey çok rahatsız edici. Şimdi acaba ağabeyiniz idamdan kurtulmuş olabilir mi diye düşünmeye başladım."

O sırada önünü ilikleyen Yeta'nm suratı asıldı. "Kişisel olarak, Cons-tantine'in gömüldüğünü gözlerimle görmediğim sürece, hiçbir şeye inanmam. Şimdi gitmem gerekiyor. Yanm saat içinde bir derse girmem gerekiyor, tabii kafamın içini toparlayabilirsem."

"Lütfen biraz bekleyin."

275

"Özür dilerim, gerçekten de gitmem gerekiyor. Geç kaldım. Siz de benimle gelirseniz iyi olur."

Yeta merdivenlere doğru yürümeye başlamıştı, ayak sesleri iskelenin tahtalarında yankılanıyordu. Ben de onun peşinden yürümeye başladım, böylesine tüyler ürpertici bir yerde bir an bile yalnız kalma düşüncesi karşısında paniğe kapılmıştım.

Ama bir saniye kadar sonra en büyük kâbusum gerçek oluverdi. Işıklar sönmüş ve Yerebatan Sarayı baştan aşağı karanlığa gömülmüştü.

*** * ***

Pat.

Mürit devre kesiciyi kapattı ve kendi kendine sırıttı. Yerebatan Sara-yı'nın alt katma elektrik veren dağıtım kutusunu devre dışı bırakmıştı. Ama yukarıda kendi durduğu güvenlik odasmda ışıklar hâlâ açıktı, panelin önünden geriye döndü. Yerde kalbine şiş sapladığı genç polisin cesedi yatıyordu.

Kaybolmuş turist rolü oynamış, parmağını İstanbul caddelerini gösteren haritaya koymuş ve genç polisi kandırmıştı. Yaşlı polis bir sandalyeye yığılmış duruyordu. O da genç arkadaşıyla aynı akıbete uğramış, kalbinden şişlenmişti. Mürit yerde yatan cesede yürüdü ve sırt çantasından gece görüşlü gözlüklerini çıkardı. Şündi eğlenme zamanı gelmişti.

Yerebatan Sarayı'na inen merdivenlere doğru yürüdü, karanlık basamakların tepesinde durdu, gece görüşlü gözlüğünü taktı ve düğmesini açtı.

Artık aşağıdaki her şeyi görebiliyordu, ama sadece limon yeşili tonlarda Sihir gibi. Gece gündüz olmuştu.

Aşağıya doğru inerken kauçuk tabanlı spor ayakkabıları ses bile çıkarmadı.

79

Zifiri karanlıkta avaz avaz bağırmak istedim. Korkudan donup kalmıştım, kıpırdayacak halim kalmamıştı ve tek aklıma gelen şey, Tanrım, böyle bir şey benim başıma gelmemeliydi, oldu.

Tek adımımı bile hatalı atmamam gerekiyordu. Peki ya şimdi tahta platformun üzerinde yanlış bir yere basarak suyun içine düşersem ne olur? Kalbim göğüs kafesinden çıkacakmış gibi oldu. Bir kere daha katakompların içindeydim sanki. Peki ya. neden ışıklar söndü? Önsezilerim birazdan çok kötü şeylerin meydana geleceğini söylüyordu bana

"Yeta, neredesiniz?"

"Buradayım."

Şükür Tanrı'ya, yalnız değilim. Bir başka insanın sesi birazcık da olsa beni rahatlatmıştı.

"Bayan Moran... Size bir itirafta bulunayım. Benim karanlık korkum var."

Yeta'nın sesinin sinirden tir tir titrediğini fark ettim. Ah ne güzel, sen de ben de bu karanlıkta güzel bir ikili oluşturuyoruz demek ki. "Yavaş yavaş nefes alıp ver, eğer panik gelmeye başlarsa çok işe yarıyor. Kendini paniğe kapılmış hissediyor musun?"

"Evet."

"Yukarıya seslenmemiz gerekiyor. Polislerin bizi duyması lazım."

"Duyarlar mı sence?"

Yeta korkudan donup kalmıştı, o yüzden de hiçbir şey yapabilecek durumda değildi; avazım çıktığı kadar bağırdım: "Orada biri var mı? Beni duyuyor musunuz?"

Sesim karanlık boşlukta yankılandı, ama hiçbir yanıt gelmedi. "Yakınlarda bir yerdeki elektrik düğmesini bulmamız gerekiyor ya da bir el feneri."

"Çantamda çakmak var."

"Çantan nerede?"

"Yerde. Işıklar söndüğünde elimden yere düştü."

"Olduğun yerde kal Yeta. Ben sana geleceğim. Ben bulmaya çalışacağım."

277

"Kıpırdamıyorum" dedi Yeta söz verircesine.

Karanlıkta mesafe belirlemek zor bir işti, ama sesi yakından geliyor gibiydi, belki de birkaç metre ilerimdeydi. Platformun üzerinde diz üstü çöktüm ve milim milim ilerlemeye başladım, ellerimi yerden ayırmadan, parmaklarımı ileri götürerek ilerliyordum.

"Çantayı buldun mu?" diye sordu Yeta, sesinden çok sinirli olduğu hemen anlaşılıyordu.

"Yok, hayır, henüz bulamadım." Parmaklarımı yerde açabildiğim kadar açtım ve bir sağa, bir sola döndürerek çantayı aradım, ama hiçbir şey bulamadım. Allah kahretsin. Nerede bu çanta? Ardından koşuşan fare gibi bir ses işittim.

Tanrım, bir fare eksikti.Paniğe kapılmamak için kendimi zor tuttum, eğer Yeta'yı kaybedersem, hapı yutacağımı biliyordum. Biraz daha aradım. Koşuşturma sesi iyice arttı, ardından derin derin nefes alını-yormuş gibi bir ses duydum. Yeta herhalde çok hızlı soluyor, diye geçirdim içimden. "Sakın paniğe kapılma Çantanın buralarda bir yerde olması gerekir" dedim.

Yanıt gelmedi.

"Yeta!"

Hâlâ yanıt gelmiyordu. Damarlarım zonklamaya başladı. "YETA!"

Sesim karanlıkta tüyler ürpertici bir şekilde yankılandı. Mideme bir yumruk oturmuştu sanki. Bu Yeta'nın da neyi var? Bu kadar çok korktuğu için mi hiç sesi çıkmıyor?

İleriye doğru süründüm ve ansızın elimin altında yumuşak bir şey hissettim. Deri gibi bir şeydi bu. Çanta bu işte. Karanlıkta çantayı iki elimle kavradım. Şükür Tanrı'ya.

"Buldum" dedim yüksek sesle. Yeta'dan hâlâ bir ses gelmiyordu. Panik içinde elimi çantanın içine attım ve çakmak gibi bir şeyi parmaklarımın arasında buldum.

Yakmaya çalıştım ve bir anda bir alev karşımda parıldadı. Ansızın avazım çıktığı kadar bağırmak istedim, ama çığlığım boğazımda düğümlenip kaldı. On adım ötemde Yeta platformun üzerinde yatıyordu, boynundaki yaradan kan fışkırıyordu.

80

Birkaç saniye boyunca olduğum yerde donup kaldım. Sonra Yeta'nm dudaklarından hırıltılı bir ses geldiğini duydum ve gözkapaklannın kıpırdadığını gördüm; demek henüz ölmemişti. Ama kanamadan ölmek üzereydi.

Ne yapabileceğimi düşündüm. Panikten kıpırdayamıyordu ve kafama sorular üşüşmüştü. Yeta karanlıkta ani bir saldırıya uğramıştı. Ona saldıranın da orada karanlıkta bir yerde olması gerekiyordu. Derken büyük bir tehlike içinde olduğumu anlayıverdim. Yapayalnızun, silahsızım ve şimdi sıra bende.

Çakmağın alevini karanlığa tuttum. Gördüğüm şey su, yüksek sütunlar ve karanlıkta beliren çakmak alevi oldu. Ama kimseyi göremedim. Hiç kimseyi. Katil neredeydi?

Kalbim öylesine hızlı hızlı çarpıyordu ki, sanki patlayacakmış gibiydi. Kafam korkularla dolmuştu, en ufak bir şey yapabilecek halim kalmamıştı. Yeta'nm gözkapakları artık çok az kıpırdıyordu, soluğu da hafiflemişti. Boynundaki yarıktan kan akıyordu. Kalbinin üzerinde de bir yarık olduğunu fark ettim, bluzunun üstünde daire şeklinde kan lekesi vardı. Her iki yara da kama tipi bir bıçakla açılmış gibiydi. Korkudan ellerim zangır zangır titriyor, çakmağı tutmakta zorlanıyordum, ama çabucak bir şeyler yapmazsam Yeta'nm aşın kan kaybından öleceğini biliyordum.

Sürüne sürüne kadına doğru gittim, ama tam yanına ulaşmıştım ki dudaklarının arasından fıs diye bir nefes verdi, kafası yan tarafa düştü. Bileğini yakaladım ve nabzına baktım. Yeta ölmüştü.

Arkamdan yeri kazıma sesi gibi bir ses geldi, arkamı döndüm; karanlıkta bir şeyin hareket ettiğini hissedebiliyordum. Çakmağı yukarıya doğru tuttum ama görebildiğim tek şey gölgeler ile taş sütunlar oldu.

Çakmağın alevi azaldı. Çakmağın gazı bitiyor diye ödüm koptu. Bir katille birlikte neyin nereden geldiğini kestiremediğira zifiri karanlıkta tek başına kalmış olmak kanımı donduruyordu. Silahım yoktu, zayıf düşmüştüm ve korkudan tir tir titriyordum ve çok geç olmadan oradan bir an önce çıkıp gitmek istiyordum.

ve şimdi de katilin yeni kurbanı olmaya niyetli değildim.

Yeta'nın cansız elini bıraktım ve ellerime dayanarak ayağa kalkarken yine bir ses duydum. Yumuşak bir sesti bu, sanki tahtaya bir sandaletin sürtünmesi gibi. Ya da bir fare. Ama sezgilerim bu sesin fareden gelmediğini söylüyordu.

Bu ses Yeta'nın katilinden geliyordu; katil darbesini vurmak için bekliyordu. Peki ya Constantine Ganıal gerçekten de hâlâ sağ ise ve şu sütunlardan birinin arkasında saklanıyorsa? Budüşünce paniğe kapılmama yol açtı. Eğer bu düşündüklerim doğruysa, o zaman katil beni de öldürecek demekti. Onun nefret dolu gözlerini anımsadım, dişinin omzumu vahşice ısırmasını hâlâ hissedebiliyordum.

Sol tarafımdan bir sesin geldiğini duyduğumda korkudan bayılacak-mış gibi oldum ve çakmağı o tarafa doğru tuttum.

Hiçbir şey yoktu.Yoksa şu sütunun arkasından bir gölgenin seğirttiğini mi gördüm?

Bu soruya yanıt vermek için beklemek istemiyordum. Çakmağın alevini avucumun içine alarak merdivenlere doğru olanca gücümle koştum.

Mürit dev taş sütunun ardından seyrediyordu. Örgü şişini avucunda sıkı sıkı tuttu. Gece görüşü gözlükleriyle, aniden Moran'ın merdivenlere doğru koştuğunu gördü. Eğleniyordu, kedinin fareyle oynadığı gibi onunla oynuyordu. Geri zekâlı kaltak kaçıp kurtulmaya çalışıyor, kör bir panik içinde koşuyordu. Her tarafından korku ve panik akıyordu, işte zaten onun görmek istediği de bu manzaraydı. Bu da oyunun bir parçasıydı.

Kadın merdivenlerden yukarıya doğru çıkmaya başladı, basamakları ikişer ikişer çıkıyordu, ama adamın kadının peşinden koşması gerekmiyordu. Cebine doldurdukları arasında polisten aldığı anahtar takımı da vardı. Dışarıya çıkan demir parmaklıkları kiütlemişti. Bakalım kaltak karı yine de kendine bir çıkış yolu bulabilecek mi? Şimdi kendi zekâsıyla kadının zekâsını karşılaştırmak ve kadının korkularından alabildiğince haz almak istiyordu. Sırıttı, ardından sütunun arkasına doğru bir adım attı ve kadına doğru yürüdü.

Basamakları çifter çifter çıkarak yukarıya ulaştım. Çakmağm gazı bitmiş, alevi sönmüştü; çakmağı fırlatıp attım. Bir yandan polisleri bulmak istiyor, bir yandan da bu binadan bir an önce çıkıp gitmek istiyordum. İçimden bir ses doğruca çıkışa yönelmemi söylüyordu, ben de öyle yaptım, demir parmaklıkları açmaya çalıştım,

ama kilitliydi.

Arkamdan birinin geldiğini duymuyordum, ama Constantine Ga-mal'ın peşimden geldiğine ve merdivenlerden yukarıya çıkacağına, yanıma varmasının an meselesi olduğuna adım gibi emindim. Panik içinde dönüp güvenlik odasına baktım. Kapının açık olduğunu ve televizyonun mavi ışığının duvarda gölge oyunu oynamayı sürdürdüğünü gördüm. "Kimse var mı orada?" diye seslendim.

Cevap gelmedi. Odanın kapısına yürüdüm ve polislerin cesetlerini gördüm; biri yerde yatıyordu, diğeri de iskemlenin üzerinde ölüp kalmıştı. Yerdeki fayansların üstünde kan gölcüğü oluşmuştu. Korkudan az kalsın kalbim duracaktı.

Yaşlı polise baktım ve belindeki anahtarların yerinde olmadığını gördüm ve işte o anda ölümümün artık çok yakm olduğunu anladım. Biri anahtarları almış, içeriye kilitli kaldım ve artık buradan kocamam.

Ön kapı dışında başka bir çıkış kapısı bilmiyordum. 0 sırada elektrik panelinin kapağının sonuna kadar açık ve bütün şartellerin indirilmiş olduğunu gördüm. Biri alt katın elektriğini kesmişti.

Ve o birinin kim olduğunu biliyordum.

Bir saniye kadar sonra uzaktan ayak sesleri geldi. Merdivenlerde gerçekten de biri mi var yoksa artık yerinde olmayan aklım mı uyduruyordu bunu? Kafamın içi o kadar karışıktı ki, neyin ne olduğunu bir türlü kestiremiyordum. Panikten kurtulamıyordum. Tuzağa düştüm ve buradan artık çıkış yok.

Mantığım bana bir yerlerde yedek anahtarların olması gerektiğini söyledi ve deliler gibi odanın içinde anahtar aramaya başladım. Oda yaklaşık üç metrekarelik bir yerdi, içinde bir masa, iki iskemle, üstünde yemek de pişirildiği belli olan eski bir gaz sobası vardı. Yere bakmamaya çalışsam da masanm çekmecesini gözden geçirmek için masaya

doğru giderken polislerin kanlarına da basmak istemiyordum.

Orada anahtar falan bulamadım. Odanın içini çabucak gözden geçirerek yedek anahtarların bulunabileceği gözden kaçabilecek bir yer var mı baktım ve köşede ahşap bir dolap gördüm. Dolabın kapağmı âdeta kırarcasına açtım ve içinde bekçilerin yemek yerken kullandıkları tabak bıçak takımını buldum; dolabın içindeki rafta hazır konserve yiyecekler, cam kavanozlar içinde tuz, karabiber, şeker, çay, kahve vardı; bir de tencere, tava, en altta da beş litrelik bir teneke kutu içinde yemeklik yağ duruyordu. Elimi raflarda dolaştırdım, ama hiçbir şey bulamadım derken dolabın sol tarafında elim bir şeye dokundu. Elime bir halka ve bir anahtar takımı geldi. N'olursun Tanrım, biri kapıyı açsın...

Metal halkayı çektim, halkada beş tane anahtar olduğunu gördüm. Peki ya anahtarlardan hiçbiri kilide uymazsa? Zaman kazanmalı ve katili yavaşlatmalıydım. Aklıma bir fikir geliverdi ve sıvı yağı aldım. Teneke tamamen dolu gibiydi, çeke çeke odadan dışarıya çıkardım. Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Tenekenin üstündeki plastik kapağı açtım, açar açmaz merdivenlerden aşağıya döktüm.

Tenekenin içini boşalttığımda dosdoğru demir parmaklıklara koştum, kalbimin hızlı hızlı atmasından artık göğüs kemiklerim ağnmaya başlamıştı. Anahtarlardan birini demir parmaklığın üzerindeki kilide sokmaya çalıştım, ama anahtar kilide uymadı.

Küfrettim.

Öteki anahtarı denedim.

O da uymadı.

Bir sonrakini denedim; bu seferde anahtar kilide girdi, ama çeviremedim.

Tanrım. www.cizgiliforum.com mehmetalper

Ayak sesleri artık iyice yaklaşmıştı. Birkaç saniye sonra da kesildi. Birkaç saniye sonra ağır ağır alıp verilen nefes sesleri işitmeye başladım. Kalp atışlarım artık kulak zarlarımı dövmeye başlamıştı ve tekrar dinlemeye çalıştığımda hiçbir şey duyamadım. Derken ansızın ağır, ölçülü ayak seslerinin merdivenlerde şap şap sesleri çıkarmaya başladığını fark ettim, bunun ardından da tok ayak sesleri geldi ve daha da soma bir sessizlik oldu. Sanki katil yağ yüzünden merdivenlerden yukarıya çıkarken zorluk çekmiş ya da kaymıştı. Ama şap şap sesi yine başladı, ama bu sefer daha hafifti. Katil yukarıya çıkmaya devam ediyordu.

Aman Tanrım.

Öteki anahtarı soktum, sonra da ötekini, ama ikisi de kapıyı açmadı.

Son anahtarı denediğimde kilit hiç zorlamadan açıldı. Öyle rahatladım ki az kalsın bayılacaktım. Demir parmaklığı ellerimle tutup açtım. Caddeden gelen yoğun trafiğin gürültüsü beni selamladı. Birkaç saniye sonra mermer basamaklarda ayak seslerinin sıklaşmaya başladığım fark ettim ve kendimi kalabalık caddeye attım.

Kaldırımda yürüyenlerin şaşkın bakışları arasında deliler gibi koşuyordum. Sonra aptalca bir iş yaptığımı fark ettim; suç mahallinden kaçmak dikkat çekmekten, bir suçlu gibi görülmekten başka bir işe yaramazdı.

Yürümeye başladım ve mağazaların vitrinlerine bakar gibi yaptım. Nefes alıp verişimin normale dönmesi birkaç dakikamı daha aldı, ama rahatlama fazla uzun

sürmedi. Gamal'm kılık değiştirerek kalabalığa karışmış olabileceği ve etrafımda dolanabileceği aklıma geldi.

Arada sırada arkama dönüp bakıyordum, ama onca kalabalığın ortasında katil bıçağını istediği an göğsüme saptayabilirdi. Yanımdan geçenler arasında Gamal'a benzeyen var mı bakıyordum ve birden büyük bir şok geçirdim; çünkü yaklaşık on adım gerimden siyah saçlı, güneş gözlükleri takmış, sırtında sırt çantasıyla bir adam yürüyerek geliyordu. Adamın boyu ve vücut yapısı tıpkı Gamal'a benziyordu.

Adamın gözlerini kaçırarak vitrinlere bakıyonnuş gibi yaptığını fark ettim. Bu adam Gamal mı yoksa ben paranoyak mı olmaya başladım? Gamal'ın sağ mı yoksa ölü mü olduğunu anlayabilmem için gidip onun mezarını açtırmam gerektiğini, kafamın ancak o zaman rahatlayacağını biliyordum. Tabii, bu işi ne kadar çabuk yaparsam o kadar iyi olacaktı. Ama önce kalkıp Amerika'ya dönmem gerekiyordu.

Birkaç saniye sonra polis araçlarının acı siren seslerini işittim. Komiser Uzun ile adamları Lou'nun isteği doğrultusunda beni tutuklamak üzere Yerebatan Sarayı'na mı gidiyorlar? Eğer dönüp onlara olan biteni anlatırsam, benim masum olduğuma inanırlar mı, yoksa kendimi daha da berbat bir durumda mı bulurum? Bu riski almak için bekleyemezdim; en azından on dakikadan beri güvenlikteydim ve peşimden gelen yoktu. Çarşı gibi bir yere çıkan kemerli bir kapı gördüm. Kapının üzerinde altın varakla yazılı yazıyı okudum: KAPALIÇARŞI. Havaalanından aldığım turist rehberinde burasının İstanbul'un ünlü kapalı çarşısı olduğunu, XV. yüzyıldan kaldığını hatırladım. Kendimi kemerli kapıdan içeriye atıp Kapalıçarşı'ya girdim.

Burası gürültülü ve göz kamaştırıcı bir pazaryeriydi, küçücük dükkânlarla tıka basa dolu daracık bir sürü yolu olan, egzotik parfümlerin

koktuğu bir çarşıydı. Çarşının içine girdikçe her iki tarafın da kuyumcularla, deri işi eşyalar, rengârenk kumaşlar satan dükkânlarla dolu olduğunu gördüm. Bazıları geleneksel cüppeler giymiş, tespih çeken satıcılar gümüş çay ya da kahve tepsilerinin üzerine eğilmişler, yoldan geçenleri kendi dükkânlarına çekmeye çalışıyordu.

Aklıma yine kendi meselelerim geldi. Ben masumdum ve Türk polisiyle işbirliğinden korkmuyordum, ama Türk polisinin beni gözaltına almasına izin verirsem, haftalarca istanbul'da kalarak Türk polisi tarafından sorgulanacak ve derdimi anlatabilmek için akla karayı seçecektim. En kötüsü de, Yeta ile bekçileri öldürmekle suçlanma olasılığımdı. Komiser Uzun'un bana karşı bir tavırda olmayacağını biliyordum, ama yine de açıklamamı Lou'ya yapmak istiyordum ve içimden bir ses bir an önce istanbul'dan ayrılmamı söylüyordu. Kendimi Gamal'ın doğup büyüdüğü bir şehirde güvende hissetmiyordum ve Yeta'nın ölümü de güvende olmadığımı kanıtlıyordu. Koşmak beni belki suçlu konumuna sokacaktı, ama içgüdülerim hiç durmamam gerektiğini söylüyordu. Sonuçta, o Tann'nm

cezası mezarı açmak istiyordum.

Önce, havaalanına ulaşmam gerekiyordu. Toplu ulaşım aracı en güvenli olandı; bir taksi şoförü beni hatırlayabilirdi. Turist rehberinin arka sayfalarını karıştırdım ve havaalanına kalkan otobüs servisini buldum; haritaya göre, o cadde on dakika kadar bir yürüyüş mesafe-sindeydi.

Kapalıçarşı'nın kapalılığı klostrofobimi depreştirmişti. Labirenti andıran yollardan bir an evvel çıkmam gerektiğini düşündüm. Satıcılar mallarını burnumun dibine sokuyorlar, gümüş kaplama mutfak musluklarından deri cekete kadar her şeyi satmaya çalışıyorlardı. Güneş gözlüğü takmış siyah saçlı adamı bir daha göremedim. Ama onu görememiş olmam onun burada olmadığı anlamına gelmiyor. Her an sırtıma bıçağı yiyebilirdim.

Önünden geçtiğim bir tezgâhtar benden badem şekeri almamı istedi, ama fazla uzatmasına izin vermeden, "En yakın çıkış nerede?" diye sordum.

Önce Türkçe bir şeyler söyledi, tabii hiçbir şey anlamadım, ama tam o sırada başka bir satıcı bana köşeyi gösterdi. "Çıkış şu tarafta Madam"

"Teşekkür ederim."

"Sizin gibi güzel bir hanım çok güzel bir fiyata deri ayakkabı alır mı acaba?"

Adamcağızın bana bir şeyler satmaya çalışmasına kızmadım, ama şimdi alışverişin sırası değildi. Sonra satıcının tezgâhında bir tarafında güneş gözlükleri ve diğer bir tarafında da eşarplar olduğunu gördüm. Her birinden birer tane aldım. "Bu güneş gözlüğü ile eşarp kaç para?"

"Madam size ucuza bırakırım."

Ruh halim satıcıyla pazarlık yapmaya uygun değildi. "Satın alıyorum."

Satıcı aldıklarımı sarmaya başladı, ama ben "Hayır, bunları şimdi takacağım" dedim.

"Madam nasıl isterse."

Satıcıya parasını ödedim ve siyah eşarp ile siyah güneş gözlüğünü taktım, tam gitmek üzere arkamı dönmüştüm ki ilerideki bir kuyumcu dükkânında bir adamın oyalandığını fark ettim; adam yaklaşık 20 adım önümdeydi. Siperlikli siyah bir şapka giymişti, siyah bir fuları ve Ray-Ban gözlüğü vardı. Bu adamın o gördüğüm adam olduğundan emin olmasam da beni izlediğinden adım gibi emindim. Bu adam Gamal mıydı değil miydi anlamak için bekleyecek zamanım yoktu. Müşteri kalabalığının arasına daldım ve çıkışa doğru hızla yürüdüm.

Kalabalık çarşıda saklanan Mürit Kate'in eşarp giydiğini ve güneş gözlüğü taktığını gördü. Motosikletini bir tarafa bırakmış ve kadının peşine takılarak ta Yerebatan Sarayı'ndan buraya kadar yaya gelmişti. Kaltak karının böylesine korktuğunu görmek adama öylesine bir haz veriyordu ki, onu yavaşlatmasına, yedek anahtarları bir şekilde bularak kaçmasına hiç aldırmıyordu. Hatta yağlanmış merdivenlerden kayıp, birkaç basamak düşüp sağ dirseğini duvara çarpmasına bile aldırış etmiyordu. Koluna dokunduğunda dirseğinin hâlâ acıdığını fark etti. Bütün bunlar oyunun riskleri arasındaydı. Sırt çantasından çıkardığı bir tişörtle üstünü başım temizlemesine rağmen ellerinin ve üstünün hâlâ yağ içinde olduğunu hissediyordu. Kaltak kan epeyce akıllıydı; bunu artık kendine itiraf etmeliydi. Ama benim kadar değil. Kadınm korkularından beslendi, yerden havaya yükseldiğini hissetti, ama kadın elinden kurtulabileceğini zannediyorsa, şimdi yeni bir şeyin geldiğini görecekti. Adamın Kate Moran'la ilgili planlan vardı. Ona yaptıkla-n yüzünden kadın acılardan acı beğenecekti.

Kadınm çarşı çıkışlarından birine doğru aceleyle yürüdüğünü gördü ve peşine takıldı.

Türk Havayollan otobüsünün kalktığı durağı buldum. İki otobüs durakta durmuştu, yolcular otobüslere inip biniyorlardı. Sırtlarında sırt çantalarıyla bir grup İsveçlinin arkasında kuyruğa girdim ve otobüs için bilet aldım, sonra da otobüsün ortalannda bir yerde oturdum.

Ta istasyona kadar etrafı gözden geçirdim, ama peşimden gelen birini görmedim. Şapkalı ve gözlüklü esrarengiz yabancı görünmüyordu. Ama otobüsteki yolculara bakarak otobüste olmadığından emin olmak istedim, ama işte tam o sırada korkunç bir korkuya kapıldım. İşini bi-

285

len her polis müdürü gibi Uzun da havaalanını adamlarıyla dolduracaktı. Ve eğer havaalanı izleniyorsa, pasaportumdan beni bulacaklar. Tam check-in yaptırırken damga yemiş bir kadın olacağım.

Tuzağa düştüğümü hissettim, ama fikir değiştirmek için artık çok geç kalmıştım; tam o sırada şoför otobüsü caddenin akışına bırakmak üzere çalıştırmıştı. Beş dakika sonra otobüs şehrin dışına çıkmış havaalanına doğru hızla ilerliyordu. Bütün bu olaylan geride bırakabilmem için bir saatten daha az bir zamanımın kaldığını düşündüm, yoksa kalkış terminaline adım atar atmaz hapı yutacaktım.

83

Alexandria, Virginia

Lou Raines komodinin üzerinde duran telefonu âdeta kırarak kapattı ve yatağından kalktı. Üzerine sabahlığını giydi ve sinirli sinirli soluyarak hızlı

adımlarla yatak odasının penceresine yürüdü. Karısı Baltimore'deki kızının yanında kalmaya gitmişti, moralinin bozuk olmasının bir nedeni de buydu.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, Washington şehri gökte çakan şimşeklerle aydınlanıyor, ufuk çizgisi üzerine yıldırımlar düşüyordu, yağmur sularıyla pencereler sırılsıklamdı. Yanıtlanmasını beklediği beş-on tane soru işareti kafasmm içinde dolanıp duruyordu, ama telefon görüşmesinden sonra bu sorular teke inmişti: Şu Kate Moran ne haltlar karıştırıyor?

Raines'in izinli çıktığı haftanın henüz ilk günüydü ve evdeyken rahatsız edilmekten nefret ederdi, ama onu arayan Komiser Ahmet Uzun'du, acil bir telefondu. Telefon ayrıca onu son derece endişelendirmişti. İstanbul'da üç kişi daha öldürülmüştü: bunlardan biri de Constantine Gamal'ın kız kardeşi Yeta'ydı ve diğer iki kişi de polislerdi, bu üç cinayet Yerebatan Sarayı'nda işlenmişti. Yeta'nın cinayetinde Gamal'ın yöntemlerinin izi vardı; karanlık bir yeraltı mekânı ve aynı onun kullandığı bıçak türlerinden biri. Çakan şimşeklerden biri pencereyi aydınlattı, Raines dişlerini gıcırdatıp kafasını sinirli sinirli iki yana sallayarak doğanın ışık gösterisine gözlerini dikti.

Moran'a cep telefonundan en az on-on beş kez ulaşmaya çalışmış, sonunda aramaktan bıkıp ahizeyi çarparak telefonu kapatmıştı, ama siniri tepesine çıkmıştı. Cep telefonu açıktı. Moran'la irtibata geçmeden orada neler olup bittiğini tam olarak anlayamayacaktı. Komiser Uzun'a göre, Kate Moran sırra kadem basmıştı. Görgü tanıkları Kate Moran'a benzeyen bir kadını Yerebatan Sarayı'ndan kaçarken görmüşlerdi.

Raines, herhalde tehdit altında olduğu için kaçıyordur, demişti. Ama Uzun kadının peşinde biri olmadan ana caddelerden birinde kaçıyor-muş gibi koşarken görüldüğünü iddia etmişti. Raines şöyle düşündü:

Bütün bunların içinde mantığa uymayan bir şey var. Bu belalı olaylar başladığından beri Kate'in davranışları tuhaflaştı.

Kate'in kendisine, Gamal belki idamdan kurtulmuş olabilir, dediğini anımsadı. İşte, kadının aklına böyle bir delilik bile gelebiliyorsa? idam edilmiş biri ölümden dönemez. Cinayetler bir kopyanm işi olmalı, nokta.

Peki ama kim ve neden?Sonra aklına bir soru takıldı, aslında herkesin aklına takılabilecek bir soruydu bu: İyi ama nasıl oluyor da hep onun geçtiği yerlerde cinayetler işleniyor?

Ofise gitmek üzere pijamalarını çıkarıp giyinmeye başlarken kafasına bir şey takıldı, aslında sürekli olarak takılan bir konuydu bu. O da Moran'ın onun verdiği emirlere itaat etmemesi ve istanbul'a uçmasıy-dı. Ekibinde çalışanların emirlere karşı gelmesi kadar onu sinirlendiren başka bir şey olamazdı. Disiplin iyi çalışan

bir departmanın olmazsa olmazıydı. Herkes kendisine verilen emre uyacak, uymayan da cezasını çekecekti.

Tekrardan iç çekti. Kız miço, ne halt yemeye gidip ortalıklardan kay boldun? Millet şimdi bu cinayetlerin senin başının altından çıktığını zannetmeye başlayacak.

Raines bu soruya kendi başına cevap verebilecek bir durumda değildi. Ama her nedense içinden bir ses Stone'un bu soruya onun adına bir cevap bulmaya çalışacağını söylüyordu.

84

İstanbul

Otobüsle havaalanına giderken acı acı öten siren sesleri duydum; polis arabalarının oluşturduğu bir konvoy yanımızdan geçti. Araçlar yanımızdan geçip havaalanı istikametine doğru giderken ben de koltuğa iyice gömüldüm. İşte tam o sırada, Komiser Uzun'u arabalardan birinin arka koltuğunda oturmuş görmek benim için tam bir şok oldu. Komiser cep telefonuyla konuşmakla meşguldü ve ifadesinden telaşlı olduğu anlaşılmıyordu.

Kahretsin.

Artık havaalanına varsam bile kaçış şansımın olmadığını biliyordum. Orada Uzun beni tanıyacak ve tanır tanımaz da işim bitecekti. Sanki bir bataklıktan kurtuluyor, başka bir bataklıkta batıyordum.

Havaalanına varmadan önce polis noktasında belki arama yapılır diye geçirdim içimden ama on dakika sonra otobüs biraz yokuşumsu bir yola girip dış hatlar kalkış terminalinin önünde durdu. Yolcular indiler, ama ben koltuğuma âdeta yapışmış gibi oturuyordum. Eğer araçtan inersem arkama da "beni yakala" diye ilan asmış olacağımı biliyordum.

Otobüsteki son yolcu da indi ve benimle birlikte üzerinde bir tür havaalanı üniforması olan, boynuna kokart asılı genç bir kadm otobüste kaldı. Genç kadm da yerinden kımıldamamıştı, bundan da otobüsün bir durak daha ileri gideceğini anladım.

Şoför bakışlarını üzerime dikti ve Türkçe bir şeyler söyledi, sanki burada inmen gerekiyor, der gibiydi. Kafamı "hayır, inmeyeceğim" anlamında iki yana salladım. Adam omzunu silkti, direksiyonun basma geçti ve tekrar trafiğe daldı. Şoförün otobüsü sol taraftaki yokuş aşağı inen bir yola soktuğunu gördüm. Derken nereye doğru gittiğimizi anladım. Varış terminaline gidiyoruz.

Bulunduğum yerden asansöre bindiğimde dış hatlar kalkış terminaline çıkabilirdim, ama çıksam ne olacaktı ki? Uzun, beni orada yakalayacaktı. Şoför otobüsü durdurdu ve ben de en sonunda otobüsten indim, üniformalı genç

kadının peşinden kalabalık terminale girdim.

289

Ama etrafta öyle yüzlerce polis falan yoktu; Uzun önlemlerini kalkış terminalinde almış olabilirdi.

Ben yine de rahatlayamıyordum, kafamın tepesinde kapkara endişe dolu bulutlar dolanıp duruyordu. Uçağa binip istanbul'dan kaçma riskini mi göze alayım yoksa gidip teslim mi olayım? Ama aklıma gelen tek şey bizim FBI'cüardan önce harekete geçip Gamal'm mezarını açtırmak ve saçma sapan hiçbir şey yapmadığımı kanıtlamaktı. Varış/Kalkış ekranında uçaklara baktım ve New York uçağının üç saat sonra kalkacağını gördüm. Ama New York için pasaport polisinden geçmem gerekiyordu, ayrıca uçağa bilet alsam bile başa çıkamayacağım bir sürü sorunla karşı karşıya kalacaktım.

Bir yerde oturmam sakin sakin düşünerek ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu, köşede tuvaletler olduğunu gördüm, boş tuvaletlerden birine girip oturdum. Hem ruhsal bir çöküntü yaşıyordum, hem de fiziksel bir çöküntü. Hâlâ serbesttim, ama Uzun'un üst kattaki kalkış terminalinde önlemlerini almış olduğundan da emindim. Eğer yüzümü gösterirsem beni bir kilometre öteden tanıyacaklardı. Ayrıca polis pasaportuma da el koyabilecekti. Bilet kontuannda gözüktüğümde beni gözaltına alacaklardı. Bu yüzden de terminalin kalkış bölümünden uzak durmam gerekiyordu.

Ancak o sırada aklıma bir fikir geldi. Belki de kendimi bütün bu karmakarışık olayların ortasından kurtarmanın bir yolu var. Kafamın üzerindeki kara bulut birazcık yükseldi. İstanbul'dan çıkışımı sağlayacak planımı yapmaya başlamıştım. Peki, ama başarabüecek miydim?

85

Washington, DC

Sabah saat dokuz otuzda Raines masasında oturmuş şekersiz kahvesini yudumlarken ofisinin kapısı çaldı ve Stone içeri girdi. "Beni mi görmek istedin Lou?"

"Evet. Moran'ın kaybolduğunu öğrenmek seni çok mutlu edecek."

Stone kaşlarını çattı. "Paris'te mi?"

"Hayır, İstanbul'da" yanıtını verdi Raines. "Şimdi sırra kadem bastı."

"Nasıl?Ben de senin ona, oraya gitmemesi için emir verdiğini zannediyordum."

"Verdim" dedi Raines ve ardından İstanbul'da olanlarla ilgili öğrendiği her şeyi

Stone'a anlattı.

Stone dişlerini gıcırdattı. "Peki, bu karı ne haltlar karıştırıyor? İçimden bir ses bu şıllığın bizimle oyun oynadığını söylüyor."

Raines, Stone'un ifadelerinden sıkılmıştı. "Diline hâkim ol Stone. Ve de içimden söylettirme sana şimdi."

Stone öfkesini saklamaya hiç gerek görmeden, "Daha başka ne halt istiyorsun sen Lou, kalkıp sana imzalı itiraf mı getireyim? Her türlü kanıtı önüne koydum, giysileri, yazlık evi... Diaz şimdi bu kanıtları inceliyor. Ayrıca karavan parkındaki kadın Kate'in görünümünde birini ve bir Bronco arabayı gördüğünü söyledi."

Raines, kafasını iki yana salladı. "Hiç de senin sandığın kadar güzel kanıtlar değil bunlar. Giysiler için arama izni almaman da zaten hiç hoş değil. Ayrıca karavan parkında hanım yetmiş yaşında ve gözleri de iyi görmüyor, ayrıca Norton'un söylediğine göre aklını kaçırmış biri bile olabilir."

"Peki ya bana biraz önce bahsettiğin kanıtlar? Yani Moran'ın İstanbul'da üç cinayetin işlediği yerde görülmesi ve tanıkların onu kaçarken görmelerine ne diyeceksin? Türk polisinin Moran'ı sorgulamak için aramasına ne diyeceksin peki? Yani bütün bunlar önemli şeyler değil mi?"

Raines, "Birtakım şeyleri yaldızlamakla olmaz bu iş Stone. Ayrıca se-

nin şüphelerini çürüten birkaç şey daha var. Robot resim bunlardan biri. Robot resimdeki erkekti, kadın değil. Ve ikincisi, karavan parkında bağıran bir kadın. Bir kadın, iki cesedi madenin içine sokmak için elli metre taşıyabilir mi?"

"Yani o madende Moran bizi yanıltmak için kılık değiştirmiş olamaz mı? Ayrıca Moran'ın cesetleri taşımaya gücünün yetmeyeceğini de söyleme sakın bana. Ben onu spor salonunda gördüm, nasıl sınav çektiğini çok iyi biliyorum."

Raines başını iki yana salladı. "Her şey bir yana, Kate Moran'ın zaten başı yeterince dertte ve kalkıp da yeni cinayetler işleyecek motivasyonu olamaz. Bir de, ortada bir kopyacı katilin olduğunu biliyoruz. Şu anda Türk polisinin yapmaya çalıştığı tek şey onunla konuşmak. Kate'in istanbul'da yapmış olduğu tek şey mantıksız davranmaktan ibaret."

Stone suçlayıcı bir ses tonuyla konuştu. "Bana kalırsa sen de bu konuda şüpheler taşıyorsun Lou. Doğrusunu söylemem gerekirse benim de aklıma başka şeyler geliyor. Yani giysiler ve Bronco. Benim bulunduğum noktadan bizim elimizde onu tutuklatmak için daha çeşitli ve somut kanıt mevcut. O yüzden biz kurallara bağlı kalalım derim, protokolü uygula ve bu kadım tutuklat."

"Bana vereceğin başka akıl kaldı mı Stone?" dedi Raines soğuk bir sesle.

"Evet, bazen mantıksız insanlar delice şeyler yapabilirler." Stone öne eğildi ve parmaklarını Raines'in masasının üzerine koydu. "Bu işte sonuca ulaşabilmemizin tek yolu var, o da senin bu kadını içeri attırman. Tabii bu arada ikinizin arasının çok sıkı fıkı olduğu gerçeğini de görmezlikten gelecek değilim. Yoksa bilmediğimi mi zannediyordun?"

Raines şimdi savunmaya geçmişti. "Ne gibi?"

"Yani seninle onun arasında bir şeyler olup bitmesi senin tarafsız hüküm vermeni engelliyor gibi. Yani bu kadın senin çok yakın bir arkadaşın olduğu için yapman gerekenleri yapmaya cesaret edemiyormuşsun gibi."

Raines ayağa kalktı, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Böyle bir şeyin imasını bile etme! Onunla benim aramda profesyonel bir ilişki dışında hiçbir şey yok, eğer varsa da kanıtlarsın Stone, kanıtlayamazsan sana dünyanın kaç bucak olduğunu gösteririm."

"Sen ona karşı iltimaslı davranıyorsun. Bunu görmüyor değilim." Stone geri çekildi ama söylediklerine pişman olmuş gibi görünmüyordu.

"Sen böyle düşünüyorsun." Raines pencereye yürüdü ve bardaktan boşanırcasınâ yağan yağmura baktı; elleri belindeydi, yüzünde öfke vardı, arkasını dönmeden konuştu. "Siktir git ofisimden. Hemen!"

Stone kapıya doğru yürüdü ve morali bozuk bir sesle, "Bu kadını içeri attıracağım Lou. Daha toplayacağım bir sürü kanıt var, daha çok kemik sayacağım, ama eninde sonunda bu kadını içeri tıktıracağım.

292

Belki senle o arkadaş olabilirsiniz, ama o kadın katil bir orospu ve ben de bunu kanıtlayacağım. Bu kadının İstanbul'dan da kaçabileceğini, kaçak dolaşabileceğini hiç düşündün mü?"

Raines arkasını pencereye döndü ve öfke dolu sesle, "İşimi senden öğrenecek değilim Stone. Komiser Uzun bütün sınır kapılarını alarma geçirdi, şehirdeki yollara barikatlar kurdu ve havaalanını kontrol altına aldı. Havaalanından çıkış yapan her yolcuyu şahsen izliyor. Moran'ın istanbul'dan bir yere kaçamayacağına emin."

86

İstanbul

Tuvaletten çıktım ve tekrar varış terminaline girdim. Bilet satın almak için

pasaportumu gösterir göstermez tutuklanacağımdan emindim; bu durumda eğer Türkiye'den ayrılma umudumu korumak istiyorsam kılığımı değiştirmem ve kendime sahte bir pasaport edinmem gerekiyordu.

Bunu nasıl gerçekleştireceğimi kafamda planlamıştım, ama bu planı gerçekleştirmek hem çok zor olacaktı hem de çok tehlikeli. Güneş gözlüğümü taktun, eşarpla da başımı Türk kadınlarının örttüğü gibi örttüm, yiyecek içecek satılan bir büfeye yürüdüm, kendime kâğıt bardakta kahve aldım. Sonra boş bir yer buldum, gidip oraya oturdum. Kafamdaki planı gerçekleştirmek için aradığımı bulmak umuduyla önümden geçenlere tek tek bakmaya başladım.

Washington'daki Dulles Havaalanı'nda polislik yaparken işin ayrıntılarını iyice öğrenmiştim, burada da bir yankesiciyi iş üstündeyken tespit etmek sadece yirmi dakikamı aldı. Yirmi yaşlarında bir erkekti, bebek yüzlüydü, hafif topallıyordu. Koyu takım elbisesiyle saygın, genç bir işadamını andırıyordu ve sağ elinde deri bir valiz, sol omzunda da bir el çantası taşıyordu. Bebek yüzlü ayrıca hayatımda gördüğüm en hızlı yankesiciydi; elinin hareketini gözle izleyebilmek imkânsız gibi bir şeydi.

iniş yapan yolcuların gümrükten terminalin içine geçtikleri kapı her açılışında yeni inen uçaklardan gelen yolcular gruplar halinde kapıdan çıkıyor, benim bebek yüzlü de hemen faaliyete geçiyordu. Kapıdan çıkan yolcuların araşma karışıyor, onlarla birlikte terminalden çıkış kapısına doğru yürüyordu. Kısa bir süre sonra tekrar ortaya çıkıyor ve yine aynı işi bu sefer yeni gelen yolcularla yapıyordu. Sırtına astığı çantanın altında duran elinin kımıldadığını bile görmediğimi söyleyebilirim, ama içgüdülerim bu bebek yüzlünün kalabalığa arasına her karıştığında avlandığını söylüyordu; yani cüzdanları, çantaları, kişisel eşyaları, parmaklarının uzandığı her şeyi çaldığını söylüyordu. Havaalanları yankesiciler için ideal avlanma alanlarıydı. Yankesiciler kurbanlarını

acelesi olan ve kendilerini savunmaya gerek görmeyen bu yolcular arasından seçerdi. Bu arada bu bebek yüzlü de birinci sınıf bir operatördü; yani şansını riske atmaz, bal çanağının etrafında sürekli olarak dönüp dururdu. Güvenlik tarafından enselenene kadar çaldığını havaalanı dışına çıkarmanın bir yolunu bulurdu. Ve işte tam bunlar aklımdan geçerken, bebek yüzlünün çıkış kapısına doğru yürüdüğünü gördüm.

Kahve bardağımı çöp kutusuna attım ve yankesicinin peşinden terminalin dışına çıktım, onun taksi durağının otuz metre kadar uzağında park etmiş pırıl pırıl siyah bir Mercedes'e doğru yürüdüğünü gördüm. Iriyarı, sert görünüşlü, kafası sıfır numaraya vurulmuş, kulağında altın küpe olan bir adam aracın sürücü koltuğunda oturuyordu. Adam sigara içiyordu ve ben bebek yüzlünün arabanın yan tarafındaki cama doğru eğilip sürücü koltuğundaki adamla bir şeyler konuştuğunu gördüm. Ardından el çantasını sürücüye verdiğini fark ettim.

Dazlak sürücünün bebek yüzlünün taşıyıcısı olduğunu anladım. Dazlak adamın işi çalınma mallan toplamak işlerini bitirdiklerinde de kaçmaya hazır olmaktı. Âdeta düşündüklerimi onaylarcasma, sürücü el çantasını arabanın arka koltuğuna koydu ve bebek yüzlüye arkaya koyduğu el çantanın aynısı bir el çantası uzattı. Bu el çantasının boş olduğunu ve bebek yüzlünün bunun içini yeni işiyle dolduracağını düşündüm. Terminaldeki tüm polis ve özel güvenlik elemanlarının kalkış kısmında yoğunlaştığı düşünülürse bu yankesici de fırsattan istifade çabucak çantaları dolduruyordu muhtemelen.

Bebek yüzlü sohbetini bitirdi, sürücünün yanından ayrıldı ve terminalin arka tarafında yeniden avlanmaya çıktı. Bırak gitsin, dedim içimden; çünkü benim işim onun suç ortağıylaydı. En büyük korkum sürücünün silahlı olmasıydı. Adam benden en azından elli kilo daha ağırdı, çam yarması gibiydi ve tehlikeli biri olduğu her halinden belliydi. Onun ingilizce konuşamayacağını düşündüm; öyle oturup herhangi bir dili öğrenmek için çaba harcayacak birine benzemiyordu. Ama içimden keşke konuşabilseydi dedim, çünkü kafamdaki planı gerçekleştirebilmem konuşursak daha kolay olacaktı.

Ama başka şansım yoktu. Eğer İstanbul'dan bir an önce ayrılmak istiyorsam bu adamla işimi halletmeliydim. Derin bir nefes alarak toparlandım, ardından siyah Mercedes'e doğru yürümeye başladım.

87

Mercedes'in yanına vardığımda sürücü koltuğundaki adam sigarasını yakmıştı. Arka kapıyı birden açtım ve arabanın içine dalıp, el çantasının yanma oturdum. "Taksi!" dedim sürücünün arkaya döndüğü sırada.

Adam neye uğradığını şaşırmıştı, çakmağını elinden bıraktı, Türkçe bir şeyler söylerken gözlerinin kocaman kocaman açıldığını gördüm ve bana eliyle arabasından inmemi işaret etti. Yerimden hiç kıpırdamadım ve "ingilizce biliyor musun? Beni otelime götürecek bir taksi arıyorum" dedim İngilizce.

Adam durup beni baştan aşağı süzdü, başparmağı ile işaretparmağı-nı birbirine yaklaştırdı. "Az İngilizce. Ama bu araba taksi değil Bayan. Git!" dedi.

İçimden, ingilizce biliyormuş bak gördün mü, dedim.

"Taksi orada" Sürücü otuz metre gerideki taksi durağını gösterdi, sonra gözleri yanımdaki siyah el çantasına takıldı. Yüzünde sabırsız ifadeyle, "Git, git!" dedi.

Göz ucuyla el çantasına baktım. "Bana sorarsanız sen ve arkadaşın bugün iyi çalışıyorsunuz. Çok çaldınız mı?"

Kimliğimi çıkarıp yüzüne tuttum, "Varışın oradaki kapıyı gördün mü? Bak birazdan o kapıdan polisler gelip seni tutuklayacaklar, o yüzden çabuk buradan çek git" der demez adamın ağzı bir karış açık kaldı.

Sürücü söylediklerimi anladı mı, hatta kimliğimdeki FBI harflerini okudu mu bilmiyordum, ama bunu öğrenmek için orada oyalanacak zamanım yoktu; el çantasını elime aldım. Ama onun gibi bir adamın çektiğim bu numaraya kolayca kanacağını sanmak büyük bir hataydı. Adamın gözleri nefretle doldu ve üzerime doğru atıldı, ben de kendimi Mercedes'ten dışarıya attım.

On metre kadar gittikten sonra arkama dönüp baktım ve sürücünün koca gövdesini arabadan çıkarmaya uğraştığını gördüm. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti; adam arabadan çıktığında düşündüğümden daha

iri ve kaslı olduğunu fark ettim. Yolculann arasından geçerken berbat anlamlar taşıdığını zannettiğim bir şeyler söylüyordu ve sanki öfkeden kudurmuş bir ayı gibi üzerime doğru geliyordu.

Kahretsin.

Kalabalık terminale daldım.

Mürit varış terminali giriş kapısının dışından baktı ve Kate Moran'ı siyah el çantası elinde Mercedes'ten kendini aceleyle dışarı atarken gördü. Kaltak karı demek bu kadar cesurdu, bu konuda kadını takdir etti.

Kadını bir taksiyle otobüs durağından ta havaalanına kadar takip etmiş ve onu aksayarak yürüyen, bebek yüzlü adamı uzaktan izlerken görmüştü. Olup bitenleri anlamak için parçalan bir araya getirmesi biraz zamanını alsa da Moran'ın kafasından neler geçtiğini artık biliyordu. Kadının izlediği adamın yankesici olduğunu ve Moran'ın derdinin de yankesicinin çaldığı pasaportlardan birini ele geçirmek olduğunu anlamıştı.

Adam az kalsın kendi kendine gülecekti; kadının ondan korkup kaçmasını, kaçarken de yasalan çiğnemesini izlemek ona büyük bir keyif veriyordu. Öfkeli sürücünün arabadan çabucak çıkıp kadını yakalamak için kalabalık terminale doğru yöneldiğini gördü. Mürit sürücünün elini cebine götürdüğünü fark etti. Sürücünün cebinde ya bıçak ya da silah olduğunu düşündü ve öfkeli bakışlarından adamın Kate Moran'a ciddi bir zarar vermek üzere olduğunu anladı.

İçinden küfretti; böyle bir şeyin olmasma izin veremezdi. Kusura bakma dostum, ama bu kaltak karı benim.

Mürit örgü şişini sağ eline alıp o sırada kalabalığın içine dalan Mercedes sürücüsünün arkasından gitti. Adama yetişti ve şişi adamın üçüncü kaburga kemiğinin altından sokup kalbini deşti. Kocaman Türk boğulur gibiydi, nefes alamıyordu.

Kurbanı kalabalığın ortasında yığılıp kalırken Mürit yürümeye devam etti. Kaşla göz arasında şişin üzerindeki kanı silmiş ve şişi tekrardan kolunun içine saklamıştı. Kalabalıktan birinin çığlık attığını duydu; sürücü yere yığılmıştı, göğsündeki yaradan kan akıyordu.

Sürücü yere düştüğünde Mürit on metre kadar ileride Moran'a yetişmeye çalışıyordu.

88

Arkamdan bağırış çağırış sesleri duydum, kafamı arkaya çevirip baktığımda kalabalıktaki insanlann kafalarmdan ve yüzlerinden başka bir şey göremedim. Kalabalıktan birinin çığlığını duyduğumdan emindim ama sürücüyü görememiştim. Yoksa sürücü vaz mı geçti?

O bağırtıların neyin nesi olduğunu anlamaya hiç niyetim yoktu. Terminalin ta en dibindeki kadınlar tuvaletine girdim. Boş bir kabin buldum, el çantasını açtım ve ganimetimi incelemeye başladım. Çantanın içi farklı farklı çalıntı eşyalarla doluydu; beş on tane cüzdan ve kadın çantası vardı, bunların içinde de en az dört farklı döviz, iki cep telefonu ve beş pasaport vardı.

ilk pasaportu açtım, genç bir Alman erkeğe ait bir pasaporttu bu. Bunu bir tarafa koyup diğerlerini elden geçirdim: bir tane daha Alman pasaportu vardı, bundaki siyah saçlı, gözlüklü, otuz beş yaşlarında, ama Türk soyadı taşıyan bir kadındı. Kadının Almanya'da yaşayan Türklerden olabileceğini düşündüm. Diğer pasaportlar yirmi yaşında bir ingiliz erkeğine, diğeri de kırk beş yaşındaki sarışın bir italyan kadına ve sonuncusu da yaşlı, Amerikalı bir profesöre aitti.

Yani çantadan öyle zannettiğim gibi bir pasaport madeni çıkmamıştı. Kadınlardan birini almam gerekiyordu; ya italyan kadınm pasaportunu alacaktım ya da Alman-Türk'ün. Peki ya pasaportların çalındığı ya da kaybolduğu polise bildirildiyse? Pasaportların yeni çalındığını göz önünde tutunca böyle bir olasılığın çok zayıf olduğunu düşündüm, ama yine de emin değildim.

Pasaport resimlerini inceledim ve Alman-Türk'te karar kıldım. Kadınm adı Sevim Yaver'di. Saçları benimkinden daha koyuydu, ama yüzümü ve başımı eşarpla Müslüman kadınlar gibi kapatabileceğimi düşündüm. Pasaportunu cebime attım ve kadınm çantasından çıkan diğer kişisel eşyaları incelemeye başladım; bunlar arasında siyah çerçeveli bir gözlük, birkaç tane ruj ve aynasıyla bir makysy takımı vardı. Cep telefonlarını cebime attım; geri kalan pasaportları ve eşyaları terminalde gördüğüm ilk posta kutusuna atmaya karar verdim, bu eşyalar herhalde bir şekilde sahiplerini bulurlardı. Kendi pasaportumu el çantamın

298

içine koydum, kendi cüzdanımla kendime ait olan cep telefonunu kot pantolonumun ceplerine tıkıştırdım.

Sonra, makyaj takımını çıkardım ve elimden geldiğince kendime makyaj yapmaya çalıştım, rujlardan birini sürdüm; açık kırmızı renkti bu, yani tam benim rengim değildi ama bu rengi kullanırsam yüzümün geri kalan kısmının dikkat çekmeyeceğini umuyordum. Sonra eşarbımı bütün saçlarımı içine alacak şekilde başıma bağladım ve gözlüğümü taktım.

Her şey bulanıklaştı. Şimdi ben bu gözlükle nasıl göreceğim?

Gözlüğü burun kemiğimin üzerinde en azından sağımı solumu görebileceğim şekilde ayarladım. Makyaj takımının aynasında kendime bakıp pasaporttaki resimle karşılaştırdım. Öyle tıpa tıp benzeme söz konusu değildi tabii, ama biri kalkıp beni öyle inceden inceye incelemedikleri sürece anlaşılacak gibi de değildi.

Şimdi şansımı denemenin zamanı gelmişti.

89

Asansöre binerek kalkış terminaline çıktım. Asansörden dışarıya adım attığımda her yerin üniformalı ve sivil polislerle dolu olduğunu gördüm.

Moralim bozuluvermişti. Hırsla beni arıyorlar.

Etrafta Ahmet Uzun'un izine rastlamadım. N'olursun Tanrım, bu adam havaalanında olmasın.

Yakında bir yerde bir posta kutusu gördüm, pasaportlarla diğer eşyaları posta kutusunun aralığından içeriye attım.

Ardından kalkan uçakların listesine baktım. Amerika'ya Sevim Yaver pasaportuyla doğrudan uçamayacağımı fark ettim çünkü Amerikan göçmen dairesi vize ve yolcularm parmak izlerini istiyordu. Kanada üzerinden uçmayı düşündüm, ama oranın pasaport polisinin kılı kırk yarmak gibi bir ünü olduğunu hatırladım ve zaten Kanada'ya doğrudan uçuş olmadığı için bu alternatifi kafamdan sildim. Lufthansa Havayol-lan'na ait bir uçağın bir saat sonra Frankfurt'a kalktığını gördüm. Sevim Yaver'in Alman vatandaşı olduğunu göz önüne alarak oraya uçmanın benim için daha iyi olacağını düşündüm. Frankfurt'a varınca oradan da Amerika'ya uçmayı planladım, ama Frankfurt'ta kendi pasaportumu kullanacaktım. Yolculuğun o ayağı tehlikelerle dolu olacaktı, ama aklıma başka bir seçenek gelmiyordu.

Lufthansa bilet satış gişesine yaklaştım. Genç bir kadın görevli bir müşterinin işini yapıyordu ve sıram geldiğinde ingilizce olarak, "ilk uçakla Frankfurt'a tek yönlü bilet istiyorum. Boş yeriniz var mı?" dedim.

Kadın görevli beni büyük bir merakla inceledi, çünkü basımdaki türbanı görünce benim Türkçe konuşacağımı zannetmişti, ama sonra "Evet, Madam, zannederim

var ama yine de bir bakayım" demekle yetindi.

Beş dakika sonra kendime business class bir bilet almıştım. Kadının kredi kartını verdim ve kayıp ya da çalıntı olarak bildirimde bulunulmadığını umdum, ama satış görevlisi kredi kartını makinesinden sorunsuz geçirdi ve benden slipi imzalamamı istedi. Kredi kartımı ve biletimi bana verirken kafasını kaldırıp yüzüme bakmadı bile ve bana

300

check-in yapacağım kontuan gösterdi. "Yirmi dakika içinde uçağa binilecek. Bagajınız var mı Madam?"

"Sadece el çantam."

"O zaman size buradan uçağa biniş kartı verebilirim." Bilgisayarının klavyesinde bir şeyler yazdı ve bana uçuş kartımı verdi. "İyi uçuşlar Madam."

Bu kadar kolay olabileceğini hiç düşünmemiştim. Sevim Yaver'in kredi kartını kullandığım için içimde buruk bir suçluluk duygusu hissettim, ama bankanın benim verdiğim zararı tazmin edebileceğini düşünerek kendimi rahatlattım. Pasaport kontrolü sırasına girdiğimde kalbim güm güm çarpmaya başladı. Bu kadar kısa bir süre içinde tek yöne bir bilet alarak yetkilileri zaten alarma geçirdiğimi biliyordum; şimdi benim profilim uyuşturucu madde kaçakçılarının profilleri arasında aranacaktı. Ama artık buradan dönüş yoktu. Yirmi metre ötede, içinde pasaport polislerinin bulunduğu locaların önlerinde on-on beş kişilik kuyruklar vardı.

Her bir locanın önünde üniformalı polisler bekliyor, pasaport kontrolünden geçen yolcuları yakından inceliyorlardı. Eğer yüzümü pasaporttaki resimle karşılaştırırlarsa işim bitmiş demekti.

Birkaç saniye sonra pasaport kontrolündeki kuyruklardan birine girdim, birazdan orada duran polisin karşısında olacaktım. Ama kuyruğa adımımı atar atmaz işimin bittiğini anladım.

Benim kuyrukta beklediğim pasaport kontrolü sırasının sonunda bekleyen polis Komiser Ahmet Uzun'du.

90

Paniğe kapılmıştım ve avuçlarım terlemeye başlamıştı. Nefes alıp vermekte zorlanıyordum ve doğru dürüst düşünemiyordum. Ama kuyruktan çıkıp koşmaya başlarsam göze çarpacağımı da biliyordum. Ve kuyrukta kalmaya devam edersem, bu sefer de Uzun beni tanıyacak. Öyle ya da böyle, işim bitti.

Kuyruk hareket etmeye başladı. Uzun'un önünden geçen her yolcuyu dikkatle

incelediğini fark ettim. Artık kaçma şansımın kalmadığını düşündüm. En sonunda gidip teslim olmaya karar verdim. Hiçbir şey yapmamışken kalkıp da aranan bir sabıkalı gibi davranmama hiç gerek yoktu.

Ama sen kalk da bunu polise anlat.Uzun'a yaklaşırken hiçbir şey düşünmemeye karar verdim ve birden otuz metre kadar ileride anke-sörlü telefonlar gözüme çarptı ve işte o anda aklıma bir şey geldi. Uzun tüm dikkatini pasaport polisinin önüne gelen yolculara veriyordu ve onun dışında benimle ilgilenebilecek biri yoktu etrafta. Ajandamın sayfalarını karıştırdım ve bana gerekli olan sayfayı buldum. El çantamın içinden cep telefonlarından tekini aldım, açtım ve numarayı tuşladım.

Aradığım numara çalmaya başladığında ileriye doğru baktım ve Uzun'un cebinden telefonunu çıkardığını gördüm. Dudaklarının kıpırdadığını görüyordum. Uzun telefona cevap verdi.

Görüşmemizi mümkün olduğunca kısa ve öz tutmaya karar verdim. Eğer benim havaalanı içinde olduğumu öğrenirse tek bîr anonsla beni yakalattırabilirdi. "Ahmet, ben Kate Moran."

Otuz metre kadar ilerimde onun şaşkınlıktan olduğu yerde donup kaldığını gördüm. "Kate, nereden arıyorsun?"

"Önce benim Yeta Gamal'ın ölümüyle hiçbir ilgimin bulunmadığına inanmanı istiyorum."

Uzun'un zorlukla yutkunduğunu gördüm. "Söylediğin şeye inanıyorum, ama neden kaçıyorsun?"

"Anlatması uzun sürer. Ama bir şey diyeyim, kendimi güvende hissetmiyorum Ahmet Yeta'nm başına gelen benim de başıma gelebilir."

"O zaman seni koruma altına almama izin ver."

"Her şeyi gözden geçirdiğimde, böyle bir şeyin hiçbir işe yaramayacağını düşünüyorum. Kulağa çok tuhaf geliyor ama öyle, Yeta'yı öldüren kişinin birtakım paranormal gücü olduğuna artık inanmaya başladım. Kendi arkamı kendim korursam kendimi daha güvende hissedeceğim. Sence ben delirdim mi?"

"Bence sen stres altındasın ve Yeta'nın öldürülmesinin şokunu hâlâ yaşıyorsun. Ama şok insana mantık dışı şeyler yaptırır, mesela kaçmak gibi. Sen neredesin? Bizim konuşmamız gerekiyor Kate."

Ahmet'in sesinde endişe vardı ve benimle konuşurken birkaç metrelik bir alanda volta atmaya başladığını gördüm. "Ahmet, özetle sana şunu söyleyeyim,

zannederim biri bana kumpaslar kurup duruyor, işte sana söyleyebileceğim en samimi gerçek bu" yanıtını verdim.

"Sana inandığımı söyledkn Kate. Ama konuşmamız gerekiyor. Sorgulama için teslim olmalısın."

"Raines benim tutuklanmamı isterken nasıl bir gerekçe sundu?"

"ilk olarak senin emirlere itaatsizlik ettiğini söyledi. Şimdi de FBI'daki arkadaşların seni çok ciddi suçlarla bağlantılandıracak bazı kanıtlar bulmuşlar."

İşte sarsılma sırası şimdi bendeydi. Kendime bu telefon görüşmesi için çok kısa bir süre tanımıştım, ama kapatmak elimde değildi, merakımı yenemiyordum. "Ne tür kanıtlar? Ne suçu?"

"Bilmiyorum Kate. Tek bildiğim senin teslim olman gerektiği."

Eminim bu işin arkasında Stone vardır. Derin bir nefes aldım ve "Seninle bir saat sonra Pera Palas Oteli'nde buluşalım" dedim. Cep telefonunu kapattım.

Uzun'un adamlarını bir araya topladığını gördüm ve bir dakikadan daha kısa bir süre sonra hep birlikte çıkış kapışma doğru yürümeye başladılar. Uzun yanımdan geçerken kafamı çevirdim.

Üçkâğıtçılığım işe yaramıştı.

Uzun onu kandırdığımı anlayınca herhalde bana çok kızacaktı; ama başka şansım da yoktu. Kuyrukta beklemeye devam ettim. Polislerin gitmesinin ardından pasaport polisleri şimdi daha da rahatlamışlardı. ¦ Sıram geldiğinde pasaport polisi pasaportuma şöyle bir baktı ve geçmemi söyledi.

On beş dakika sonra Lufthansa uçağında Frankfurt'a uçuyordum.

Mürit, Kate Moran'ın pasaport kontrolünden geçişini izledi. Amma da akıllı bir karıydı bu, ama Mürit zaten bu karının akıllının teki olduğunu hep kendine söylemişti. Sırada beklerken kadından sadece birkaç metre geride duruyor, elinde pasaportunu ve Frankfurt uçağına biniş kartını sıkı sıkı tutuyordu. Moran'ın bilet aldığını gördükten sonra

kalkış ekranında kalkmak üzere olan uçaklara bakmış ve akşamüzeri Frankfurt'a bir uçağın hareket edeceğini öğrenmişti. Bunun üstüne gidip aynı uçaktan bilet almıştı.

Kadının cep telefonuyla bir numarayı aradığını ve telefonda konuşurken polislere bakıp durduğunu, sonra da polislerin aceleyle oradan ayrıldıklarını görmüştü ve

olan biteni anlamıştı. Amma da akıllı kan bu... Tek telefonla polisleri oradan başka bir yere gönderdi. Ama zekâsını kullanabileceği fazla zamanı kalmadı. Bu kadın şu andaki özgürlüğünü Mürit'in böyle bir karar vermesine borçluydu. Bu onun oyununun bir parçasıydı, kadının korkusunun doruğa ulaşmasını istiyordu, çünkü Kate Moran'ı ölüm korkusu içinde canını kurtarmak için kaçarken görmek ona muazzam bir haz veriyordu. Ama artık intikamını alma zamanı gittikçe yaklaşıyordu. Ve o an gelip çattığında, çok özel bir şeyler tasarlıyordu.

Kadına dokunacak kadar yakındı. Elini uzattı, kaltak karıyı saçından tutmak istedi canı, ama korkudan elini hemen geri çekti. İntikam soğuk servis edildiğinde tadı çıkan bir yiyecektir. Moran'ın pasaport kontrolüne girişini ve Türk görevlinin kadına eliyle geçmesini işaret edişini izledi. Şurası geldiğinde Mürit pasaportlarından birini çıkardı ve pasaport polisine kibarca gülümsedi. Adam pasaportu dikkatlice inceledi ve eliyle geçmesini işaret etti.

Bu sefer Mürit sut çantasıyla tatile çıkmış bir turist kılığındaydı, kafasına gri yün bere takmış, haki renkli avcı kıyafetleri giymişti. Gözünde koyu camlı pahalı bir gözlük vardı ve çenesinin ortasına taktığı küçücük san bir sakal parçası onu daha da genç göstermeye yetiyordu.

Mürit Moran'ın on adım gerisindeydi, kadının vücut hatlarına bakıyor ve kendi kendine .sıntıyordu. Bu kadın ona çok acı çektirmişti ve işte bu yüzden de tüm kurbanlan arasında en çok acı çekerek ölen de bu kadın olacaktı. Bu kadını öldürmek işlediği zevk cinayetleri arasında zevkin doruğuna tırmandığı cinayet olacaktı.

İşte zaten o da böyle bir şey aramıyor muydu?

91

Washington, DC

"Eeee, söyle bakalım neler bulduk Diaz?" Stone Juicy Fruit paketinden bir tane sakız çıkardı ve Armando Diaz'a baktı. Laboratuvardaydı-lar, Diaz beyaz ceketini giymiş, kalın alüminyum çerçeveli gözlüğünü takmış, parmaklarıyla sol kulağındaki altın küpeyi okşarken bir mikroskobun merceğine eğilmiş bakıyordu.

Stone kulak küpesi-ve piercing gibi pisliklerden nefret ederdi. Böyle şeyleri takanlar ona göre ya ruh hastalarıydılar ya acıdan zevk alan bir mazoşist ya da her ikisi birden. Diaz'da çocuksu bir deliliğin olduğu kesindi; vücudunu tamamen saran Speedo kayak kıyafeti giymiş işe skating yaparak gelirken görmüştü. Şimdi bile laboratuvarda ceketinin altına Speedo giymişti. Hem de tek parça fosforlu yeşil ve siyah. Bu herif hakikaten de kafayı yemiş olmalıydı. "Kendine şöyle adam gibi kıyafetler alsan olmaz mı Diaz?"

Diaz kafasını mikroskoptan kaldırdı. "Ne diyorsun?"

"Sağır mısın sen? Şu giydiğin şey ofiste giyilecek ciddiyette bir şey değil, hani dans kıyafeti gibi bir şey" dedi Stone.

"Hey, kıyafetime karışma oğlum. Hiç kimse Speedo 'yu bir Latin erkeğinin giydiği tarzda giyemez. Ayrıca kızlar da bayılıyorlar buna. Ne var ne yoksa bununla malın meydandadır. Senin de denemen gerekir. Şansını artırabilirsin."

Stone homurdandı. "Peki, ne bulduk Diaz, bana söyleyecek misin?"

"Biz beş yıldan beri birlikte çalışıyoruz, zannederim bana Armando demenin zamanı geldi." Diaz tekrar mikroskobuna bakmaya başladı.

Biraz canı sıkılmıştı, adamın piercing'e ve Speedo kıyafete düşkünlüğünün dikkat çekme çabasından kaynaklandığını düşündü. "Pekâlâ, Armando, anlat bakalım."

"İlginç bir şey buldum. Aslında çok ilginç bile sayılır oğlum."

"Öyle mi? Dinliyorum" Stone Juicy Fruit sakızını dudaklarının arasına alıp çiğnemeye başladı.

308

Diaz kafasını kaldırıp baktı. "Fleist'ın karavanında köpek üstünde bulduğumuz lifler ile kızın tırnak altında bulduğumuz lifler ve senin bana verdiğin kolları gümüş işlemeli döpiyesin kumaşı aynı."

Stone çiğnemeyi kesti ve sırıttı. "Bundan emin misin? Hata yok, değil mi?"

"Eğer bana inanmıyorsan kendin bak. Mükemmel bir benzeme söz konusu. Eğer işine yarayacaksa başka bir yolla da bunu ortaya çıkarabilirim."

"Çıkar o zaman." Stone gözünü kısarak merceğe dayadı ve iki adet büyütülmüş lifin kuşbaşı kar tanelerinden ipler halinde sarktığım gördü. Her ikisi de birbirine benziyordu, ama bundan emin olabilmesi için Diaz'ın incelemesinin bitmesi gerekiyordu. "Onaylanması ne kadar zaman alabilir?"

"Yanm saat içinde onayını alabilirim."

"Diaz, aslanım benim, bundan daha güzel bir haber veremezdin bana."

"Peki, bu giysi kime ait?"

"Dur sen daha neler olacak... Arkadaşın Kate Moran'ın."

Diaz şaşırmıştı. "Biz burada olay yerindeki kanıtlardan söz ediyoruz, değil mi?"

"Hayır, eğer şansımız yaver giderse cinayet ve cinayete teşvik suçlarından

bahsediyoruz" yanıtını verdi Stone ve koşar adımlarla laboratu-vardan dışarı çıktı; Diaz'ın ağzı bir karış açık kalmıştı.

Asansöre binip ofisine çıkana kadar Stone'un yüzünden kibirli bir sırıtış hiç eksik olmadı. Asansörden dışarıya adımını atar atmaz Lou Ra-ines'in koridorda ona doğru geldiğini fark etti; elinde bir sürü kâğıt vardı, Stone'un peşinden geldiğini, ofisine kadar onu takip ettiğini görünce öfkeden kuduracakmış gibi oldu.

"Sana yeni haberlerim var Lou."

"Benim de var. Otur" dedi Raines sert bir sesle.

Stone oturdu, bazı sorunlar olduğunu hissetti. "Neler oluyor? Bana söylemek istersin belki, sanki kıçını hemoroitler doldurmuş gibi Lou."

Raines elindeki kâğıtları salladı. "Hayır, ama anamı ağlatacak kadar dert var başımda, istanbul'dan yine aradılar."

Stone gayet istekli bir şekilde, "Anlatsana, dinliyorum" dedi.

"Uzun havaalanının her tarafını polislerle doldurmuş, hani belki Mo-ran'ı görürüm diye düşünmüş, derken sürpriz bir şey olmuş, Mo-ran'dan bir telefon almış. Moran komisere İstanbul'daki bir otelde buluşmalarını, orada kendisine birtakım açıklamalar yapacağını söylemiş. Uzun oraya gitmiş, ama Moran'ı görememiş. Ya fikrini değiştirmiş ya da Uzun'u bilinçli olarak oyalamış."

Stone sevinçten havalara uçuyordu. "Bu kadında bir iş olduğunu sana söylemiştim Lou. Ve bu yaptığıyla da gırtlağına kadar boka batmış olduğunu kanıtlıyor."

309

Raines iğneleyici bir ses tonuyla, "Altık her ne halt yiyor bilmiyorum, ama canımı sıktığı kesin."

"Uzun'un, onun nerede olabileceğine dair bir tahmini var mı?" diye sordu Stone.

Raines koltuğuna çöktü, bir çekmece açtı içini karıştırdı ve derken bir tane plastik Tylenol şişesi çıkardı. "Yok, ama bence şehirden kaçmanın yollarını arıyor. Tabii bu arada Uzun, Moran'ın pasaportunu arananlar listesine aldırmış, eğer Türkiye'den ayrılmaya çalışırsa hemen yakalanacak. İstanbul'dan kalkan bütün uçakların listesini gözden geçirdi, hatta özel uçaklarla çattır uçaklarının, ama Moran adını hiçbir manifesto üzerinde göremedi. Yani istanbul'dan herhangi bir hava taşıtma binmemiş."

"Komiser, Moran'ın hâlâ İstanbul'da olduğunu mu söylüyor?"

Raines ağzına iki adet hap attı, kafasını arkaya yatırdı ve masasında duran Aquafına pet şişesinden su içerek hapları yuttu. "Uzun hiçbir şey söylemiyor, sadece Moran'ı bulamadığını söylüyor. Moran'm kılık değiştirerek bir uçağa binmiş olma ihtimalini de göz önüne alarak çıkış yapan yolcuları güvenlik kamerası kayıtlarından izleyecekmiş. Eğer kılık değiştirerek çıkış yaptıysa, onu yakalamak için yeterli süremiz var demektir. Bu arada, Moran'ın adını ve fotoğrafını Göçmen Dairesi'ne verelim de, eğer Amerikan havaalanlarından birine inerse, pasaport kontrolünden geçmeden yakalansın. Peki, senin şu pislik haberin neymiş bakalım?"

Stone masasına oturdu, Göçmen Dairesi'ni telefonla aradı ve işini bitirince kendinden memnun bir halde sırıttı. Moran ayağını Birleşik Devletle?- topraklaıına atar atmaz cinayet zanlısı olarak gözaltına alınacak. Ve bu arada o da zamanı iyi kullanacak. En sonunda da Moran'ı mahkûm ettirecek.

Liflerin Moran'ın giysisinin kumaşıyla aynı olduğunu öğrenince artık Raines bile şüphelenmeye başlamıştı.

Norton ofisine aceleyle girdiğinde Stone telefon görüşmesini henüz bitirmişti. "Ceketini giysen iyi olur Vance, bir de gidip Lou'yu görelim. Chinatown metro tünelindeki araştırma ekibinden biraz önce telefon aldım."

"Bir şey mi bulmuşlar?"

Norton başını salladı "Evet, iki ceset bulmuşlar. Anlaşıldığı kadarıyla Gamal doğru söylemiş."

92

Avrupa

Uçağın penceresinden aşağıya, tepeleri karlarla kaplı dağlara baktım. Avusturya Alpleri'nin ortalarında bir yerdeydik. Lufthansa pilotu birazdan Frankfurt'a inişe geçeceğimizi söyledi. Moralim çok bozuktu, sorunlarla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Peki ya Türk polisi benim posta kutusuna attığım pasaportları bulursa? Uzun aptal değil ya, benim nasıl bir plan uygulamış olduğumu hemen anlayacak, gidip çalıntı pasaportların listesine bakacak ve eğer şanslıysa kullanmış olduğum pasaportu tespit edecek. Eğer öyleyse şimdi Alman polisi beni tutuklamak için havaalanında bekliyor olabilir.

Uçuş süresi boyunca bir arı bile rahatlayamamıştım, gerginlikten ge-beriyordum. Uçak motorunun sesinin değiştiğini duydum ve kısa bir süre sonra da uçağın alçalmaya başladığını hissettim.

On koltuk geride oturan Mürit sıcak kahvesini yudumladı ve Kate Moran'ın

kafasına baktı. Zevkten içi içine sığmıyordu. Peşinde olduğu Moran'ın aklma bile gelmiyordu. Canı kendini alkışlamak istedi, ama alkış yerine kıs kıs güldü.

Uçakta gösterilen filmi izlemiyordu; Tom Craise filmlerinden hoşlanmazdı; ayrıca kulaklığını da takmamıştı, yanında yaşlı bir kadın oturuyordu ve adam kendi kendine gülünce yaşlı kadm kafasını okuduğu kitaptan kaldırıp adama baktı. Yaşlı kadın ona sanki bir deliye bakıyormuş gibi baktı.

Mürit de kadına dik dik baktı. Ben deliyim Hanımefendi. Bana böyle bakıp durmaya devam edersen o pis gözlerini oyarını senin.

Yaşlı kadm adamın bakışlarından korktu ve kafasını kitabına çevirdi. Mürit dikkatini tekrar Kate Moran'ın kafasının arkasına yöneltti. Çok kısa bir süre sonra intikamını alacaktı.

311

Artık bekleyemeyeceğini hissediyordu.

Uçak Frankfurt'a indikten on dakika sonra diğer yolcularla birlikte havaalanının transit otobüsüne bindim, otobüs bizi ana terminale götürdü.

Şimdilik her şey yolunda gidiyor.

Eğer Istanbul'dakiler kaçtığımı ortaya çıkarmışlarsa Alman polisi alanda beni bekliyor olacaktı. Tabii, beni varış terminalinde tutuklamak için bekliyor da olabilirler.

Birkaç saniye sonra otobüs terminalin girişine vardığında hidrolik kapılar fıslayarak açılınca heyecanım had safhaya vardı. Uçak yolcuları kapıya doğru ilerlerken birkaç üniformalı ve sivil polisin kapıda yolcuları beklediğini gördüm.

Mürit gözünü Kate Moran'a dikmişti. Kadın yedi-sekiz metre kadar önündeydi ve iki kere otobüsün arka tarafına doğru baksa da onu tanıyamamıştı. Zaten nasıl tanıyacaktı ki? Kılık değiştirme işini çok iyi be-ceriyordu; kadının onu tanıyamayacağmdan emindi. Otobüsün kapıları açıldığında sivil ve üniformalı polislerin terminal kapısının hemen iç tarafında beklediğini görünce kalbi duracakmış gibi oldu. Ama sadece bir saniye ve hemen ardından kendini toparladı. Beni tanıyamazlar. Peki ya Kate Moran için bekliyorlarsa?

Kadının kapıdan içeriye giren yolcular arasına katılmakta tereddüt ettiğini gördü.

Birkaç saniye bekledi ve kadının arkasından hızlı adımlarla yürümeye başladı.

93

Frankfurt, Almanya

Kalabalığa karışıp kapıdan geçerken üniformalı polislerden biriyle göz göze geldim. Polis uzun boylu, yeşil üniforması içinde yakışıklı biriydi ve karşılaştığımız andan itibaren gözleriyle beni takip ettiğini gördüm.

Demek benden şüphelendi,diye geçirdim içimden. Bana uzun uzun, delici bakışlarla baktı ve midemin altüst olduğunu hissettim. Şimdi gelip beni tutuklayacak.

Ama polis gözlerini başka tarafa çevirdi, kalabalıktaki başka birini izlemeye aldı. Rahatlayıverdim ve kalabalıkla birlikte pasaport kontrolüne girdim. Elli metre geriye baktığımda polislerin diğer yolcuları izlediklerini ve benimle artık ilgilenilmediğini gördüm. Sezgilerimde yanılmaktan çok mutluydum.

Elimde bir el çantasından başka bir şey olmadığından pasaport polisine ulaşan ilk yolculardan biri oldum. Pasaportumu vermek için sırada beklerken heyecandan ölüyordum. Derken sonunda sıram geldi, üniformalı pasaport polisi pasaportumu inceledi, bilgisayarmda taradı ve pasaporttaki resim ile yüzümü karşılaştırdı. Bir şeyden emin olamamış gibiydi, çünkü bir kere daha pasaport resmine ve sonra da yüzüme baktı. Ama bir an sonra başını salladı ve pasaportumu bana geri verdi. "Danke Sehr, Fraulein. Nâclıst, bitte!"

Varış terminaline girdim, kendime bir kafeterya buldum ve bir duble espresso ısmarladım. Kahvemi yudumlarken gevşemeye başladım. Eğer bu noktaya kadar gelebildiysem, belki buradan da Washing-ton'a ulaşabilirim.

Ancak içinde bulunduğum durumda kaldığını sürece yakalanma ihtimalimin yüksek olduğunun da farkındaydım. Elektronik panolardan kalkış yapan uçakları inceledim ve Amerika'ya pek çok uçuşun olduğunu gördüm, bunlardan ikisi New York, diğerleri Atlanta ile Mi-ami'ydı.

Ayrıca bir saat sonra Baltimore-Washington uçuşu yapan bir Lufthansa uçağı vardı.

Burada sorun pasaportumu ve kredi kartımı kullanarak bir bilet almam gerekmesiydi. işte işin en tehlikeli tarafı da buydu; bu da Amerika'ya iner inmez yakalanmam demekti. Ama başka seçeneğim de yoktu. Kanada üzerinden uçsam da, yine Amerikan sınır gümrüğünden geçmem gerekecekti. Bu arada Alman pasaportunu kullanamazdım; üzerinde Amerikan vizesi olsa bile parmak izinin pasaport sahibine ait olduğunun onaylanmış olması gerekiyordu.

Her nedense aklıma Josh geldi ve suçluluk hissettim. Ona karşı böyle davrandığım için bana bir daha inanmayacak. Hâlâ Paris'te miydi merak ediyordum. Aklıma cep telefonundan onu aramak geldiyse de böyle bir şey yaptığımda bulunduğum yerin ortaya çıkmasından korktum. Ve artık, Baltimore-

Washington seferini yapan uçağa binmekten başka meselem kalmamıştı, pronto, kahvemi bitirdim, el çantamı aldım ve Lufthansa bilet satış gişesine gittim.

Erkek satış görevlisi gülümsedi. "Fraulein!" "Baltimore'a kalkan ilk uçakta gidiş için bilet almak istiyorum." Satış görevlisi bilgisayarına bir şeyler yazdı. "Korkarım sadece busi-ness class'ta yer var." Bilgisayarına bakıp bana bilet fiyatını söyledi, irkildim. "Şaka mı yapıyorsunuz? Tek yönlü bilet için mi?" "Maalesef öyle, Fraulein. Zaten sadece on tane koltuk kalmış, isterseniz alternatif bir uçuş bakayım?" "Hayır, Baltimore biletini alıyorum."

istanbul

Ahmet Uzun havaalanındaki küçük polis ofisinde oturmuş video ekranına bakıyordu. O sabah erken saatlerden itibaren istanbul'dan çıkış yapmış binlerce yolcunun güvenlik kamerası görüntülerim üç saatten beri tek tek inceliyordu. Yorgun gözlerini ovuşturdu ve sıkıntılı sıkıntılı içini çekti. Amirinin verdiği emir kesindi: Kate Moran'ı bul

Ama hiçbir yere ulaşamıyordu. Bu onun seyrettiği altıncı kasetti ve önünde dört tane daha duruyordu. Arada sırada görüntüyü donduruyor, şüphesini çeken yolcuların yüzlerini inceliyordu, ama o ana kadar talihi yüzüne gülmemişti. Kate Moran'a benzeyen birine rastlamamıştı. Nereye kayboldu bu kadın?

Kate Moran'ın istanbul'dan ayrıldığından emindi; çünkü onu yanıltmak amacıyla arayıp otelde buluşmaya davet etmiş, otele doğru gittiği sırada Moran da havaalanından yurtdışına çıkış yapmıştı. Peki, ama nasıl kaçmış olabilir ki?

314

Uzun, esnedi ve gözlerini tekrar ovuşturdu. Bu kadar çok kaseti inceledikten sonra, artık yolcuların yüzlerini birbirlerine karıştırmaya başlamıştı. Bu iş beni delirtecek.

Yanında oturan polis memuru sırada bekleyen kasetlerden birini aldı. Uzun, başını salladı. "Yenisi koy bakalım."

Polis yeni kaseti başlattı ve Uzun, monitörün başında görüntüleri incelemeye tekrar başladı. Eninde sonunda Kate Moran'ı bulacağım. Ve bir aylık maaşıma iddiaya girerim ki bu kadın bu kasetlerden birinde.

Peki, ama onu zamanında bulabilecek miydi?

94

Frankfurt

Kalkış terminaline geçtim ve çantamda cep telefonumu aradım. Bilet ve pasaport

kontrollerinden en ufak bir sorun yaşamadan geçmiştim, bu da bana umut vermişti. Bütün sorunların vatan topraklarına adım atar atmaz başlayacağını biliyordum; Lou büyük bir ihtimalle adımı Göçmen Dairesi'ne bildirmişti ve pasaport kontrolünden geçerken yakalanacağım kesindi. Başka bir seçeneğim kalmadığı için bu yolu kullanmayı göze aldım.

Baltimore-Washington uçağı için yolculara uçağa binme anonsu yapılıyordu, ama telefonlarımı etmeyi tercih ettim. Ev telefonumu arayıp telesekreterdeki mesajları dinledim. Paul iki tane taciz mesajı bırakmıştı. Sinirli bir ses tonuyla konuşmuştu. Telesekreter çalışır çalışmaz, Zannederim sen beni aramayacaksın, demişti. Sen kendini çok önemli zannediyorsun Kate, bilmem bunu biliyor muydun? Beni hiç umursamıyorsun. Zannederim evliliğimizin bittiğini söylerken haklıymışım. Ben de sana bir araya gelmemiz için ikinci bir şans tanımak istedim, ama sen, elinin tersiyle ittin. Ama unutma, her köpek bir gün ısırır. Pişman olacaksın."

Paul'ün ne demek istediğini anlamamıştım, ama bana yönelik şiddeti giderek artırıyordu. Sözleri tutarsızlıklarla doluydu. Aklımdan Metropolitan Polisi'ni arayıp onunla konuşmak geçti. Onu sevdiğimi falan değil, artık dengesini kaybetmeye başladığını söyleyecektim. "Dedektif Paul Malone lütfen."

Tanıdık bir ses, "Dedektif Malone izinde. Kim arıyor?" dedi.

"Siz Komiser Yardımcısı Kovralski misiniz?"

"Kate! Nasılsın tatlım?"

"idare ediyorum, Paul'ü aramıştım Sarge. Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, biraz izin alıp şehir dışına çıktı. Birazcık kafasını dinlemek istediğini söyledi."

"Sana öyle mi dedi?"

"Evet. Bana sorarsan boşanmanızdan sonra kendini hiç toparlaya-madı. Artık o bizim bildiğimiz Paul değil, kurduğu ilişkilerde saygınlıktan eser yok. Başka neler düşündüğümü de bilmek istiyorsundur, değil mi? Özel yaşamı sona erdiği andan beri bu adam kendini tamamen işine verdi. O hâlâ iyi bir polis Kate, ama ruhsal açıdan yokuş aşağı inişe geçti."

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Sen Paul'ü tanıyorsun, ne yapıp ettiğini hiç anlatmaz. Ama havaalanındaki arkadaşlardan biri onu birkaç gün önce Dulles Havaalanı'nda check-in yaptırırken görmüş. Sanki bir yerlere uçuyor gibiymiş."

Sarge'e teşekkür ettim ve Paul'u şimdilik kafamdan atmaya karar verdim, iki mesaj da Frank'tan gelmişti, onu aramamı istiyordu. Frank'ı cep telefonundan aradım ve ikinci çalışta telefona cevap verdiğini duydum. "Evet?"

"Frank, ben Kate."

Hatta kısa bir sessizlik çöktü ve ardından Frank, "Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum. Meraktan öldüm. Hangi cehenneme kaybol-dun sen?"

"Frank anlatsam bile inanmazsın."

"Söyle bakalım."

"Paris, İstanbul, Frankfurt ve şu anda Frankfurt, Almanya'dayım."

"Benim gülmemi bekliyorsun, değil mi?"

"Şaka yapmıyorum. Tam şu anda Frankfurt Havaalanı'ndayım, ama tamamen aramıza kalsın. Özellikle de FBI'dan kimseye söyleme."

"Oralarda ne halt karıştırıyorsun?" diye sordu Frank.

"Eve gelene kadar beklemen gerekecek. Tabii eve gelebilirsen!. Beni aramanın nedeni bu muydu, yani kız kardeşini merak ettiğin için mi aradın?"

"Aslında öyle, çünkü telefonuma cevap vermedin de ondan, hey bak dinle, Lucius Clay'le ilgili bir araştırma yaptım. Cezaevi müdürü hakkında Islah Işleri'ndeki arkadaşlarıma sorular sordum. Bana kalırsa bu adam, savunduğu birtakım görüşler yüzünden dairedeki büyük başlarla büyük bir sorun yaşıyor."

"Nasıl yani?"

"Dedikodulara bakılırsa Clay son yıllarda gizli liberallerden olmuş ve bazı idam cezalarını yerine getirmekten rahatsızlık duymuş. Bu idamlardan birinin hemen ardından Richmond Times-Dispatch gazetesine bir mülakat vermiş ve o mülakatta Clay'in idamlar konusunda pek istekli bir devlet yetkilisi olmadığı havası okunuyormuş. Tabii haber dairede büyük bir tepkiye yol açmış ve bir devlet memuru olarak özel görüşlerini basına açıkladığı için bakanlıktan uyarı almış."

"Başka bir şey olmuş mu?"

"Savunmasında Clay, gazetede çıkan yazıda sözlerinin yanlış anlaşıldığım söylemiş. Ama dairedeki arkadaşlarına bakarsan, bakanlıktan azar işitmesi canını epey sıkmış. Tabii bunlar gizli bilgiler. O zamandan beri Clay ağzına kilit vurmuş, basına hiçbir açıklama yapmıyormuş. Gazetecilere olan saygısını kaybettiğini

söylüyormuş."

"Başka ne öğrendin?"

Frank, "Fazla bir şey yok. Ha bir de Clay şu anda bir konferanstay-mış, yarın dönecekmiş. Onunla konuşmamı ister misin?"

Frank'ın bana söylediği her şeyi kafamda ölçüp biçtim ve "Aman çok dikkat et" dedim. "Ona ağabeyim olduğunu söyleyebilirsin, böylece onunla iletişim kurman kolaylaşır, ama sakın kopya meselesinden bahsetme. Başını yeterince belada zaten."

"Neden ama?"

"Frank, şu anda sana her şeyi anlatamam, ama güven bana, derdimi açabileceğim tek kişi sensin."

"Ciddi bir durum var galiba."

"Öyle. içinde bulunduğum durumdan kurtulabilmem için bir plan var kafamda, ama bunu gerçekleştirmem Amerika'ya varışta tutuklanmamama bağlı."

"Tutuklanmak mı?"

"O konuya girmeyelim Frank, o hikâyeyi başka bir zaman anlatırım. Şimdi beni dinle, senin Greensville Cezaevi'ne gidip orada benim için bazı sorular sormanı istiyorum..."

Mürit, Kate Moran'ın yaptığı telefon görüşmesini bitirip Baltimore-Washington uçağına doğru gidişini uzaktan izledi. Mürit Moran'dan yirmi adım kadar gerideydi, kadım okuyormuş numarası yaptığı bir gazetenin gerisinden izliyordu. Aynı uçak için o da bilet almıştı; Moran'ın Lufthansa bilet satış gişesine gittiğini görmüş, kadının gişede işini bitirmesini beklemiş ve kadının arkasından aynı gişeye gitmişti. "Umarım geç kalmamışımdır?" diyerek Lufthansa bilet satış görevlisine gülümsemişti.

"Buyurun?"

"Biraz önce arkadaşım Bayan Moran'a bilet kestiniz. Ben de aynı uçakla uçmak istiyorum."

"Siz de mi Baltimore-Washington'a tek yön bilet istiyorsunuz?"

"Öyle." Mürit kredi kartını uzattı ve Moran'ın sekiz koltuk arkasındaki bir koltuğu seçti. Şimdi, kadının uçağa doğru yürümesini uzaktan izlerken telefonda kiminle konuştuğunu merak ediyordu. Ama çok da önemli değildi. Sonuçta bu kadını artık kimse kurtaramaz. Kadının vücudunu hayranlıkla seyretti; geniş kalçalarma,

biçimli hatlarına içi

318

giderek baktı. Bu kadını işkenceden geçirip öldürmeden önce biraz keyif yapmayı düşünüyordu.

Moran'ın uçağa binmeden önce son bilet kontrolünden de geçtiğini gördü. Birkaç dakika sonra o da pasaportunu ve biletini aynı kapıdaki görevliye gösterdi, seyahat belgelerini inceleyen Lufthansa'nm güzel kadın görevlisine gülümsedi. "Teşekkür ederim" dedi kibarca.

Görevli de adama gülümsedi ve uçuş kartının yansını kesip verdi. "İyi uçuşlar Beyefendi."

"Tabii tabii iyi bir uçuş olacak."

95

İstanbul

Uzun, kafasına duvarlara vurmak üzereydi. Artık bir kaset daha seyretmek niyetinde değildi, yaşadığı sürece de bu kasetlerden bir tane daha seyretmek istemiyordu. Güvenlik kamerası görüntülerini altı saatten beri inceliyordu, yorgunluktan artık kolunu kaldıracak hali bile kalmamıştı. Ekrana bakmaktan gözleri kan çanağı dönmüştü ve başı ağrımaya başlamıştı.

Kasetteki görüntüleri seyrederken aklına canını sıkabilecek bir fikir geldi: Peki ya Kate Moran türban takıp Müslüman bir kadın kılığına girdiyse? Moran'ı andıran bir kadına bile rastlamamıştı. Tek bir tane bile çıkmadı. Ama artık aşın derecede yorulduğunu ve bundan sonra da sağlıklı çalışamayacağını biliyordu. Yoksa kadın gözümden mi kaçtı?"

Ve Uzun, koltuğa yığılıp kaldı. Artık bu kadını bulmak falan istemese de işini bitirmesi gerektiğini de biliyordu. Önünde duran soğumuş Türk kahvesinden bir yudum aldı ve acı ile ağlama arası bir ses çıkararak esnedi. Yanında oturan yardımcısı, "iyi misiniz Komiserim?" dedi.

Uzun yorulmuştu. "Hayır, iyi değilim. Şimdi bütün bu kasetleri seyretmeye yeniden başlayacağız."

"Yeniden mi?"

"Ne dediğimi duymadın mı?"

"Evet, efendim."

Bir saat kadar sonra Uzun, birkaç kadın tespit etti, bunlardan biri siyah başörtüsü takmış, Frankfurt uçağma binen bir kadındı. Kadın Kate Moran'm kılık değiştirmiş hali olabilirdi. Ama aslına bakılırsa, bundan da pek emin değildi.

Tam kaseti geriye sanp kadının görüntüsünü yeniden bakmak üzereyken kapı aniden açıldı ve içeriye yıldırım hızıyla emrinde çalışan polis memurlarından biri elinde plastik bir alışveriş poşetiyle girdi. "Çok özür dilerim efendim, ama ortaya acil bir durum çıktı."

"Ne acil durumu?" dedi Uzun sinirden deliye dönmüştü.

"Varış terminalindeki posta kutusunda dört adet çalıntı pasaport bulundu efendim."

Uzun, birden konuyla ilgilendi. "Dinliyorum."

Polis memuru pasaportların nasıl bulunduğunu anlattı ve "Havaalanı polisi bulunan pasaportların son dört saat içinde kayıp olarak rapor edilmiş pasaportlar olduğunu söyledi" dedi. "Ancak, havaalanında rapor edilenler arasında kayıp ya da çalıntı bir beşinci yabancı pasaport varmış, ama bu beşinci pasaport bulunanlar arasında değilmiş."

"Pasaport kime aitmiş?"

"Alman vatandaşlığına geçmiş bir Türk kadının pasaportuymuş."

"Adı ne?" diye sordu Uzun sertçe.

"Sevim Yaver, otuz yedi yaşında."

Uzun, pasaport sahibinin profilini duyunca kalbinin sıkıştığını hissetti. "Bu pasaportların kayıp olduklarının bildirilmelerinin ardından herhangi biri bu pasaportu kullanarak yurtdışına çıkış yapmış mı?"

"Evet efendim, işte zaten ben de sizin bunu öğrenmek isteyeceğinizi düşündüm. Kadının pasaportu Frankfurt'a uçan bir Lufthansa uçağına biniş için kullanılmış, uçak akşam saat altıda hareket etmiş."

Uzun'un gözlerinde âdeta şimşekler çaktı, dönüp masanın maşına oturdu ve kasette ilgisini çeken o siyah türbanlı kadının görüntüsünü yeniden oynattı. Allah kahretsin işte o. Kadın eşarbı yüz hatlarını gizleyecek şekilde ustalıkla kullanmıştı. Ama kasette kayıtlı saat 17:34'tü. Uçağın kalkışından yirmi altı dakika öncesini gösteriyordu.

içinden bir ses bu kadının Kate Moran olduğunu söylemişti zaten.

96

Greensvitie, Virginia

Frank Moran Interstate 95 karayolundan çıktı ve Greensville Ceza-evi'nin gözetleme kulelerini gören tel örgü duvann hizasından arabasını sürdü. Camaerro marka arabasını ziyaretçi park yerine çekti ve cezaevinin girişine yürüdü. Elindeki yazı tahtasını sallandıran kadın cezaevi görevlisi resepsiyon masasında oturuyordu ve birinin geldiğini görünce başını kaldırdı. "Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim efendim?"

"Yüzbaşı Gary Tate'le öğlen görüşmek için randevu almıştım. Adım Doktor Frank Moran."

"Bir kimlik görebilir miyim?"

"Tabii ki." Moran sürücü ehliyetini çıkarıp gösterdi.

Görevli ehliyeti inceleyip iade etti. "Yüzbaşı Tate sizi bekliyor Dr. Moran. Siz buyurun oturun ben kendisine geldiğinizi haber vereceğim."

Yüzbaşı Gary Tate uzun boylu, güçlü bir fiziği olan ve görünüşü insanda saygı uyandıran oturaklı bir zenciydi. Moran'ı koridordaki ofisine doğru götürürken mesafeli bir tavırla, "Zannederim siz bir araştırma yapıyorsunuz Dr. Moran" dedi.

"Doğru. Size birkaç soru sormama izin verir misiniz?"

Tate omzunu silkti. "İstediğinizi sorun Doktor. Islah îşleri'ndeki arkadaşımız bana telefon edip size her türlü kolaylığı göstermemi söyledi."

"Greensville'de ne kadar zamandan beri çalışıyorsunuz Yüzbaşı?"

"Gelecek ay on yıl olacak. Neden?"

"Birkaç infazda bulunduğunuzu duydum."

Tate başmı salladı. "Duyduklarınız doğru."

"Kaç idam cezasının infazında bulunduğunuzu sormamda bir sakınca var mı?"

"Tanı sayı seksen dokuz" yanıtını verdi Tate sakin bir sesle.

"Bunlardan kaç tanesi zehirli iğneyle gerçekleşti?"

"Büyük çoğunluğu. Altısı elektrikli iskemledeydi, eskiden Sparki dediğimiz şeyle."

Moran, "O zaman konuşmam gereken kişi sizsiniz dedi. "Söyler misiniz Yüzbaşı, bir uzman olarak, idam cezasına çarptırılmış bir mahkûmun zehirli iğneyle gerçekleştirilen bir infazdan kurtulabilmesi mümkün mü?"

97

Birleşik Devletler Doğu Sahili açıkları

Omzumda bir el hissettim ve korkuyla uyandım. Başımı kaldırıp baktım ve mavi takım elbiseli, ince yapılı genç bir adamın başımda durduğunu gördüm. Paniğe kapılmak üzereydim, "içecek bir şey ister misiniz Madam?"

Adam içki arabasını iten bir kabin görevlisiydi, ama korkudan ödümü koparmıştı. "Bir bardak su lütfen."

"Buz ve limon da ister misiniz Madam?"

"Evet, teşekkür ederim."

Görevli bir bardağa su koydu, sonra buz küpleri ile bir dilim limon parçası ekleyip bardağı bana uzattı. Soğuk suyu hemen içtim, ama kendimi hâlâ sersem gibi hissediyordum; ne zamandır uyuduğumu merak ediyordum. Saatime baktım; saat altıya yaklaşıyordu. O kadar yorgundum ki, uçuş boyunca uyumuştum. Tuvalete gidip elimi yüzümü yıkadım ve yerime döndüğümde pilot kırk beş dakika içinde Baltimore Havaala-nı'na iniş yapacağımızı anons etti. Pencereden dışanya baktım ve Birle-şik Devletler anakarası üzerinde uçtuğumuzu gördüm

işte yeniden tedirginleşmeye başlamıştım Lou Raines beni havaalanında bekliyor mudur? Frank 'a söylediğim şey doğruydu; kafamda içine düştüğüm bu pislikten beni kurtaracak bir plan vardı, ama planımı bitirebilmem için kafamın sakinleşmesi gerekiyordu. Titreyen ellerle emniyet kemerimi bağladım ve kendimi inişe hazırladım.

Mürit, Artık fazla bir zamanın kalmadı, diye düşündü.

Adam hâlâ Kate Moran'ın sekiz koltuk arkasında oturuyordu. Bu kadınla son kez hesaplaşacağı yerin neresi olduğunu da gayet iyi biliyordu. Burası doğal bir mağara ya da tünel olmayacaktı, ama daha uygun, eve daha yakın bir yer olacaktı. Kadını alıp oraya götürmek büyük bir sorundu, ama bu işi de kafasında ayrıntılarıyla planlamıştı. Çağrı düğmesine bastı ve kısa bir süre sonra yarana bir hostes geldi. "Buyurun?"

324

"Buzlu bir viski rica edeceğim. Bir de şu minyatür şişelerden birkaç tane. Bir

tanesini açın, ama ötekinin kapağı kapalı olsun."

"Tabii efendim."

Birkaç dakika sonra hostes elinde minyatür içki şişeleriyle geldi. Hostes gittiğinde kapağı kapalı olanı cebine koydu. Sonrası için. Bu da planının bir parçasıydı. Viskisini doldururken Kate Moran'ın şunun şurasmda on adım ileride oturuyor olması, ama hiçbir şeyden haberinin olmaması ona heyecan verdi.
www.cizgiliforum.com

Şu aptal karı bir de ona birazdan çektireceğim acıları bir bilse. Hesap verme saati geldi bebek.

Büyük uçağın sarsıldığını hissedip inişe geçtiklerini anlayınca içkisini bitirdi, sırtını koltuğa dayadı, kemerini bağladı ve yüzünde aptalca bir sırıtış belirdi. Çok kısa bir süre sonra bu karıya canımın istediği her şeyi yapacağım. Sabırsızlıktan yerinde duramıyordu.

98

GreensviUe, Virginia

"Bakın bu meseleyi hiç dolambaçlı yollara girmeden doğrudan konuşalım. Şimdi siz bana zehirli bir iğne enjekte edilerek gerçekleştirilen bir idamdan sağ çıkan olabilir mi diye soruyorsunuz, öyle mi?" Ta-te'in kaşları şaşkınlıktan çatılmıştı.

"Çok doğru" yanıtını verdi Moran. "Bu konuda akademik bir çalışma yapıldı mı, bilmiyorum. Sizce böyle bir şey mümkün mü?"

"Siz tıp doktoru musunuz?"

"Doktorluğum kriminal psikoloji üzerine" yanıtını verdi Moran. "Ama olaya sizin bakış açınızla bakarsam, infaza müdahale edebilecek herhangi bir teknik hata mümkün mü, merak ediyorum."

Tate omzunu silkti, cezaevi şapkasını kafasından çıkardı, elini saçları seyrekleşmiş kafasında dolaştırdı. "Bir sürü hata olabilir Doktor, ama çok nadiren. Gerçeği söylemek gerekirse bir idam mahkûmunun idamdan kurtulabilmesi söz konusu olamaz. Yani büyük bir olasılıkla."

"Ama olabilir, değil mi?" dedi Moran üstüne basa basa.

"Olabilir. Ama başka bir sürü şeyin de bu arada yanlış yapılması gerekir."

"Mesela infaz sırasında kullanılacak ilaçların yanlış ilaçlarla yer değiştirmiş olması ihtimali mevcut mudur?"

Tate başını "hayır" dercesine salladı ve şapkasını kafasına taktı. "Böyle bir şey gerçekten de olamaz. İdamda kullanılan ilaçlar Islah işleri Komisyonu tarafından sağlanıyor. Bunlar mühürlenmiş bir şekilde gelir ve kullanılacağı ana kadar kilit altında tutulur, bu yüzden yerlerine başka ilaçların kullanılması mümkün değildir."

"Üç kimyasal kullanılıyor, değil mi? Sodyum tiyopental, pankuronyum bromit ve potasyum klorit, zaten o da en son olarak kalbi durduruyor"

Tate başını salladı, "Dersinize iyi çalışmışsınız Doktor Mahkûma serum takılıp göğsüne örtü örtüldükten sonra kimyasallar verilir. Peki, neden soruyorsunuz?"

Moran kaşlarını çatarak bir şeyler düşündü. "Sadece merak ediyo-

rum, peki ya serumun içine panzehir katılırsa?"

Tate gülümsedi. "Siz çok roman okuyorsunuz galiba. Bu kimyasalların panzehiri var mı onu bile bilmiyorum."

"Yüzbaşı, bildiğim kadarıyla bütün zehirli kimyasalların birer panzehiri var. Hatta VX ve sarin gazı gibi en tehlikeli sinir gazlarının bile var. Yani bir kaşığıyla koca bir köyü ortadan kaldırabileceğiniz güçteki kimyasalların bile panzehiri mevcut."

Tate bir şeyler düşündü ve omzunu silkti. "Bu söylediklerinizi aklımda tutacağım. Ancak idam mahkûmu birine herhangi bir şekilde panzehir verilmesi durumunda cezaevi içinden bir yetkiliyle karşı karşıya gelirsiniz."

"Burada adı geçenin seviyesi ne kadar yüksek olabilir? Mesela Cezaevi Müdürü Clay kadar mı yüksek?"

Tate omzunu silkti. "Zannederim daha yukarıya gidemezsiniz. Eğer yanlış ilaçlar bilinçli bir şekilde tatbik edilmişse, başka bir yöne sapmak her şeyi karmaşık bir hale getirir. Bilmem söylediğimi anladınız mı? Ama biz burada konuyu romanlardaki dünyaya saptırdık Doktor. Böyle bir şeyin içeriden olabileceğini asla düşünemem. Tabii cezaevi görevlisinin çok önemli bir nedeni yoksa."

"Peki, idamın gerçekleşmemesi için neler yapılması gerekir?"

Tate bu soru üzerine önce biraz düşündü. "Kötü durumdaki kimyasallar kullanılabilir. Ama böyle bir şeyin olduğunu hiç duymadım. Ya da mahkûmun çok güçlü bir yapısı vardır ve zehirlere karşı bir şekilde dayanıklıdır. Ama tekrar ediyorum, gerçekleşme olasılığı imkânsıza yalan bir durum bu. Aklıma gelebilecek tek şey kimyasalların tüp içinde bazen kristalleştiği oluyor, o zaman kimyasal tortulaşıp tüp içinden akmaz. Ama biz her idamdan önce tüpleri kontrol ederiz."

Moran bu bilgiyi içine sindirdi. "Peki ya idam esnasında? Tüplerde kristalleşme

var mı bakar mısınız?"

"Yok, bakılmaz. Ama ben böyle bir sorunun ortaya çıktığını hiç duymadım."

"Peki, yolunda gitmeyen başka bir şey olabilir mi?"

Tate bir an durup düşündü ve omzunu silkti. "Her mahkûmun farklı bir vücut ağırlığı ve kimyasallara karşı toleransı var. Tolerans derken eğer mahkûmun geçmişinde uzun süreli bir barbitürat kullanma alışkanlığı varsa, o zaman vücudu da ilaca karşı daha dirençli olacaktır, bu durumda onun öldürülmesi için normalden daha fazla ilaç verilmesi gerekecektir. Bence eğer cellat kullanılacak olan kimyasal oranında bir hata yaparsa, böyle bir faktör ortaya çıkabilir. Ama yine de, doktor tarafından yapılan muayene neticesinde ölü olduğu resmen ilan edilmeden idam odasından çıkamaz, yani cellatların ölüm gerçekleşene kadar kimyasalları mahkûma pompalamaya devam etmesi gerekir."

"Siz hiç apnoeist diye bir şey işittiniz mi Yüzbaşı?"

"Ap... ne?"

"Apnoeist bir insanın nefesini olağanüstü uzun bir süre tutmasına denir, bazı durumlarda sekiz dakikaya kadar tutanlar olmuştur. Audrey Ferrera serbest dalış yapan bir kadın; bu kadın yüz yirmi beş metre suyun altına dalış yapma ve bu arada da kalp atışlarını yavaşlatma dünya rekorunu elinde tutuyor. Ayrıca Hindistan'daki Sadhu ruhbanlar medi-tasyon yoluyla metabolizmalarını denetim altına alabilme yeteneğine sahipler. Bu ruhbanlar zihin kontrol yöntemiyle solunumlarını ve bağırsak hareketlerini yavaşlatabiliyor, kalp atışlarını durma noktasına kadar getirebiliyorlar."

Tate bu bilgilerden çok etkilenmişti. "Siz öyle diyorsanız öyledir."

Moran gülümsedi. "Küçük bir araştırma yaptım da."

"Ayrıca verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim Doktor. Yani şimdi sizin bana sorduğunuz soru, eğer bir idam mahkûmu infaz esnasında böyle bir şey yaparsa bunu anlayabilir miyiz anlayamaz mıyız?"

"Ben de aynen bunu soruyordum."

Tate bu soruya yanıt vermek için biraz enine boyuna düşündü. "Şimdi bakın bu farklı bir durum. Eğer mahkûm kalp atışlanm sıfıra yakın bir seviyeye getirebiliyorsa ilaçları tatbik etmekle görevli kişi kalp atışı seviyesinin düştüğünü ECG monitöründe görecek, bu durumda ekranda miyokardiyal ölüm olan düz çizgi gözükecek ve işte o zaman mahkûmun gitmek üzere olduğunu, yeterince ilaç almış olduğunu düşünecek, işte o zaman tüpleri erken çıkarabilir."

"Yani mahkûm idamdan kurtulmuş mu olur?"

"Evet, çok uzak bir olasılık bile olsa böyle bir şey olabilir" dedi Tate omzunu silkerek; ardından sırıttı. "Ama daha sonraki aşamada başka biri bu durumu anlar. Çünkü mahkûmun idamdan sonra ceset torbasına konularak otopsiye götürülmesi gerekir, değil mi?" Yüzbaşı saatine baktı, sanki başka bir yerde işi vardı da hemen kalkması gerekiyormuş gibiydi.

"Aklıma gelmişken idamlar videoya kaydediliyor mu?" diye sordu Moran.

"Hayır efendim, kaydedilmiyor."

"Peki ya Constantine Gamal'ın idamında? Zannederim onun idamı sırasmda bir video aleti kullanıldı."

Tate şüpheli bir sesle, "Bunu size kim söyledi?" dedi.

"Tanıklardan biri. Gamal'ın idamı üzerine akademik bir çalışma yapmaya karar verdim."

Tate biraz düşündü, sonra, "Tabii o idamın istisnai bir tarafı vardı."

"Niçin?"

"Adli tıptan bize idamın videoya kaydedilmesi için izin verilmesi talebi geldi. Zannederim araştırma amaçlıydı. Bir kereliğine yapılan bir şeydi."

Moran ne cevap vereceğini bir süre düşündü. "Peki mahkûmun öldüğünün ilan edilmesinden sonra tam olarak ne yapılır?"

Tate, "Mahkumun ölüsünü daha soğumaya bile fırsat vermeden buradan götürürüz. Bir anda ölü beyaz ceset torbasına konup fermuarı çekilir, ayak parmağına künyesi takılır, et arabasına konur ve buradan yüz kilometre kadar uzaklıkta bulunan Richmond'daki adli tıbba götürülür."

"Otopsi hemen mi yapılır?"

Tate salladı. "Hayır, hemen yapılmaz. Mahkûm ertesi sabah saat yediden önce torbadan çıkarılmaz, ancak o saatten sonra otopsiye alınır."

"Adli tıp uzmanı mı girer otopsiye."

"Her zaman girmez."

Moran kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu konuda emin olabilmek için Richmond'daki adli tıp merkezine danışmanız gerekiyor, ama ben orada otopsilere genelde stajyer doktorların girdiklerini biliyorum. Yani ileride adli tıp uzmanı olacak olan doktorların eğitimi için. Çünkü idam mahkûmlarının otopsileri çok önemli vaka olarak görülmez orada. Çünkü biz o mahkûmun nasıl öldüğünü biliriz. Adli tıp uzmanının ölüm metodunun idam olduğunu bilmesi yeterlidir."

Moran bu bilgiyi kafasının bir yerine kaydetti. "Bir soru daha, Yüzbaşı. Bugüne kadar Greensville'den hiç kaçan oldu mu?"

Tate gülümsedi. "Biri kaçmıştı, bundan birkaç yıl önce. Gece vakti personel çıkış kapısından kaçmıştı. Mevsim kışın ortası olmasına rağmen üzerinde turuncu renginde hapishane tulumu vardı, o halde ana yola kadar çıkabilmiş."

"Ona ne oldu?"

"Geri zekâlı orospu çocuğu kamyonun tekini durdurup şoföre Ver-mont'a nasıl gidileceğini sormuş. Kalkıp kamyonu kaçırmaya teşebbüs bile etmemiş, şoföre teşekkür etmekle yetinip kalkıp kuzeye doğru yürümeye başlamış. Adamı bir saat içinde yakaladık."

Moran, "Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Yüzbaşı. Ama ' birkaç sorum daha olduğunu şimdi hatırladım."

"Hemen sorun."

"Cezaevi Müdürü Clay katıldığı konferanstan ne zaman dönecek?"

"Galiba bugün dönüyor. Ama ertesi güne kadar izinli kalacak. Neden sordunuz?"

"Onunla konuşmak isteyebilirim. Ev adresini biliyor musunuz?"

Tate gözlerini kocaman kocaman açıp ziyaretçisine baktı. "Bu tür bilgiler güvenlik gerekçesiyle kamuya verilemez."

Moran gülümsedi. "Tabii, anlıyorum. Son bir soru. Adli tıp merkezinde Gamal'ın idamının videoya kaydedilmesini tam olarak kim talep etti?"

"Cevap veremem efendim."

"Ama talebin bir üst makamdan gelmiş olması gerekir değil mi? Yani böyle bir şeyi ancak adli tıp başkanı talep edebilir, öyle mi? Ya da başkan yardımcılarından biri. Yani en tepeye çok yakın olan biri."

"Evet efendim, bence de öyle."

99

Chinatown, Washington, DC

Stone iki sığ mezarın üzerini elektrikli el fenerini tutarak aydınlattı. Çürümüş cesetlerin kokusu burun deliklerini dolduruyordu. O ve Ra-ines, Chinatovm istasyonundan seksen metre uzaklıktaki bakım onarım tünellerinden birindeydi. Olay yerini birkaç tane güçlü halojen lambanın ışığı aydınlatıyordu. Yakın bir yerde bir rögar vardı. Yere yağan yağmur buradan aşağıya akıyor, sular tam tepelerindeki metal havalandırma ızgarasından aşağıya ve tünel zeminini kaplayan yumuşak kayaların üstüne dökülüyordu.

Diaz, Raines'e, "Yaklaşık bir metre derinliğinde, yan yana konularak gömülmüşler. Bunu her kim yaptıysa on beş santimlik kaya parçasını kaldırmaya mecbur kalmış, sonra da birkaç metre toprağı kazıp cesetleri gömdükten sonra üstünü de yine aynı kayayla örtmüş."

Raines, iskelete dönüşmek üzere olan yan yana konmuş, içler acısı durumdaki iki insan kalıntısını mezarlarında inceledi. Biraz ileride üst üste yığılı bir halde çürümeye terk edilmiş kumaş parçaları ve diğer kanıtlar incelenmek üzere torbalara konulmayı bekliyordu. Raines etrafı inceledi ve tünelin bir aşağısına bir yukarısına göz attı. "Yerdeki gevşek kayalar epey sert, o yüzden pek kolay bir iş sayılmaz. Katilin bu pis işi bitirebilmesi için kazma, kürek bir sürü de zamana ihtiyacı ol-' muştur. Yani bu olay bakım ekiplerinin burada bulunmadığı ve metro trenlerinin çalışmadığı bir sırada meydana gelmiş olmalı."

Diaz kafasını sallayarak Raines'in söylediklerini onayladı. "Aksi takdirde katilin görülmesi riski vardı."

"Ölülerin cinsiyetlerini belirleyebildin mi?" Raines paltosunun yakasını kaldırdı. Arabadan inip koşar adımlarla metro istasyonuna girerken yağmura yakalanmış, üstü başı ıslanmıştı ve şimdi de eliyle yüzünü siliyordu. Cesetler büyük oranda çürümüşlerdi, ama kurbanlardan birinin yetişkin olduğu anlaşılıyordu; ikinci iskelet de buluğ çağındaki birine benziyordu.

Diaz, "Biri erkek, otuz beş ile elli yaşlarında, diğeri de yetişme ça-

331

ğında bir kız, on beş ile yirmi yaşlan arasında Laboratuvar çalışmalarımız sona erene kadar yapabileceğim en iyi tahmin bu" yanıtını verdi. Eliyle saydam plastik torbaları işaret etti. "Giydikleri kıyafetler buradaki aşın rutubet yüzünden büyük oranda çürümüş, ama giydiklerinin öyle pahalı şeyler olduğunu söyleyemem. Erkeğin paltosunun cebinden bir hayır kurumunun etiketi çıktı. Washington'daki

Baptist kilisesinin giyim yardımı mağazasının etiketi. Bak gördün mü?"

Raines diz üstü çöküp kanıt torbalarından birine yakından baktı, torbada baskısı solmuş sararmış bir kâğıt parçası vardı. Baptist kilisesinin yoksullara giysi dağıtan mağazasının logosunu tanıdı. Gamal'ın kurbanlarını bulduklarına emindi ve içinde öfke kazanlan kaynamaya başladı. "Böyle evsiz barksız bir baba ile çocuğunu öldürmek gibi bir zalimliği yapsa yapsa şeytan ruhlu bir canavar yapabilir. Tann günahla-nnı affetsin."

Stone yağmur geçirmeyen naylon pantolonla arkasında parlak renklerle FBI yazan bir yağmurluk giymiş olan Diaz'a döndü ve acaba içinde hâlâ Speedo takımı var mıdır, diye merak etti. "Dikkatini çeken başka bir şey oldu mu?"

Diaz göz kırptı. "Yani şu giydiğin boktan ceket dışında mı?"

"Çok komiksin Armando."

"Şunlar gözüme çarptı." Diaz diz üstü çöktü ve bir cımbız kullanarak kanıt torbalarına doldurulmayı bekleyen çürümekte olan kanıt yığını arasmdan iki ıslak kâğıt parçası çekti. Daha iyi görebilmek için bunları beyaz plastikten kare şeklinde bir örtünün üzerine koydu.

"Ne var burada?" diye sordu Raines.

"Selamet Ordusu yurdunda kalanlara kesilen makbuzlar, iki yataklık makbuzlar, Gamal'ın kurbanlarını öldürdüğünü söylediği tarihten bir gece öncesine ait. Zannederim tahminlerimiz tutuyor, en azından zaman açısından. Kasım yirmi üç, yani yaklaşık on beş ay önce. Şükran Günü'nde, eğer yanlış hatırlamıyorsam."

Raines birbirine kenetlediği dişleri arasından derin bir nefes alıp sıkıntılı bir ifadeyle nefesini bıraktı. "Tabii o sırada metroda da düzenli seferler yapılmıyordu, böylece kurbanları gömmek kolay oldu."

Stone tatmin olmuş görünüyordu. "Zannederim artık Gamal'ın doğrulan söylediği gerçeğiyle yüzleşmemiz gerekecek Lou. Cesetler konusunda kesinlikle doğru söylemiş."

Raines Stone'un söylediklerini duymazdan geldi ve Diaz'a kafasını salladı. "Sağ ol Armando."

"Hey, siz şimdi bana şu laboratuvardaki döpiyes hikâyesinin ne olduğunu bir anlatsanıza. Stone onun Kate'e ait olduğunu söylüyor. Birazcık kafam kanştı da ondan soruyorum."

Stone tam bir şey söylemek üzereyken Raines, Stone'a bir bakış attı ve ilkin o konuştu. "Biz de öyle, o yüzden bu bilgi şimdilik aramızda

kalsın Armando. Öncelikle Kate'le aramızda açıklığa kavuşturulması gereken bazı meseleler var, oldu mu?"

"Artık her neyse." Diaz aldığı yanıttan tatmin olmadığını ifade etmek ister gibi kaşlarını çattı, sonra omzunu silkip işinin basma döndü.

Raines kafasını kaldırıp içeriye yağmur damlalarının aktığı rögara baktı, yüzünde bomboş bir ifade vardı, sanki aklı uzaklara bir yere gitmiş gibiydi.

Stone da ona katıldı. "Tamamen emin olabilmemiz için öncelikle birtakım soruşturmaları tamamlamamız gerektiğini biliyorum, ama ben Bryce'lan bir başkasmm öldürdüğünü iddia ediyorum. Ve belki de bir başka iddiada bulunup bu olayda parmakların kimi işaret ettiğini söyleyebilirim. Sen ne düşünüyorsun Lou?"

"Biliyorsun, ben iddiacı bir adam değilim. Bence sen dereyi görmeden paçaları sıvıyorsun Stone. Bryce vakasında peşin hüküm veriyorsun ve bundan emin olduğunu söylüyorsun, ama kuvvetli deliller de sunamıyorsun. Belki de Garnal'ın Bryce'lan öldürmediği konusunda haklı olabilirsin, belki de bu konuda seni dinlemem gerekir."

Raines'in cep telefonu vızıldadı. Telefona cevap vermek için birkaç adım geri gitti, telefon görüşmesini bitirince kapatıp cebine koydu, o sırada yanına Stone geldi. "Bir sorun mu var?"

Raines elini ceplerine atıp alabaşının anahtarlarını ararken yüzünde gergin bir ifade vardı. "İstanbul'dan Komiser Uzun aradı. Moran'la ilgili bir bilgiye ulaşmış. Moran uçaktaymış, buraya geliyormuş."

Stone'un yüzü panldadı. "Nereye?"

"Baltimore Uluslararası Havaalam'na inecekmiş. Haydi yola koyulalım."

100

Baltimore Uluslararası Havaalanı, Maryland

Uçak piste indiğinde koltuğumda kaskatı kesilmiştim. Beş dakika sonra uçak havaalanında ilerleyerek kapılardan birine vardı, bedenim gerilmiş bir yay gibiydi. Aklıma ilk gelen Josh oldu. Ona bazı şeyleri açıklamak ve ondan özür dilemek artık boynumun borcu olmuştu, üstelik uçaktan iner inmez onu hemen aramak istiyordum, peki ama ya telefonum dinlenirse, yakalanma ihtimalimi yükseltmez mi?"

Uçak personeli uçağın çıkış kapısını iterek açtı. Yolcular koltuklarından kalkmaya ve üst bölmedeki eşyalarına uzanıp almaya başladılar. Ama ben koltuğa çakılıp

kalmıştım. Polisler şimdi beni tutuklamak için uçağın kapısında bekliyorlar mıdır? Yoksa pasaport kontrolünden geçtikten sonra mı üzerime çullanıp kelepçeleyecekler?"

Bir şey biliyordum. Eğer şimdi tutuklanırsam Gamal'ın ölü mü yoksa diri mi olduğunu kanıtlama çabalarım boşa gidecekti. Bunu bir an önce öğrenmek istiyordum ve öğrenmek için de tutuklanmamam, serbest olmam gerekiyordu. Lou'yla yüzleşme meselesini halledebilirdim; sonuçta karşılaşmamız kaçınılmaz bir şeydi; ama bu yüzleşmeyi kendi şartlarımda yapmak istiyordum. Koridoru dolduran yolcular önümden geçmeye başladılar. Derin bir nefes alıp, kalkmaya ve yukarıdaki gözden çantamı almaya kendimi zorladım. Göz ucuyla bir hareketlenme gördüm ve kafamı uçağın arka tarafına çevirip baktım. Son yolcu ben değildim. Güneş gözlüğü takmış bir yolcu sekiz koltuk geride oturuyordu. Kafasına taktığı gri yün berenin altından sarı saçları çıkmıştı ve çenesinin ortasında parmak büyüklüğünde sarı,bir sakal parçası bırakmıştı. Üzerinde gri renkte bir Reebok anorak vardı ve sırt çantasıyla dolaşan bir turisti andırıyordu. Telaşla gülümsedi ve eşyaları toparlamaya çalışırken kafası koltukların arasında kayboldu.

Kafamı çıkış kapısına doğru çevirdim. Üç kabin personeli durmuş büyük bir sabırla uçaktan inmemi bekliyorlardı. Çantamı alıp koridora çıkarken her tarafımı korku sardı.

334

Mürit Kate Moran'ın uçaktan indiğini gördü, ama ondan önce kadın ona bakmış ve o da kadına gülümsemişti. Salak karı! Ben seni görüyorum, ama sen beni göremiyorsun. Demek kılık değiştirmede çok başarılıyım!

Kadının özgürlüğünün biteceği sürece artık girilmişti. Yanındaki koltukta duran çantasını aldı ve çantanın içini karıştırarak deri altı şırıngasını buldu. Şırınganın içini benzoyla doldurmuştu... İçinde yüz kiloluk bir adamı uyutmaya yetecek oranda benzo vardı. Moran'ın vücudu gibi bir vücudu olan kadını ise hiç sorunsuz uyuturdu. Sonra çantasının astanndan iki tane plastik örgü şişi çıkardı. Şişlerden birini cebine attı ve diğerini de anorağının sağ kolunun içine soktu. Ayağa kalkıp yeni kurbanının peşinden yürüdü.

101

Washington-Baltimore Interstate karayolu

Stone var gücüyle gaz pedalına bastı ve Ford'un motoru öfkeli bir hayvan gibi homurdandı. Sirenler avaz avaz çalıyordu. Hız göstergesi yüz seksen kilometreyi gösteriyordu ve on beş dakika içinde kırk kilometre yol yapmışlardı. "Beş dakika sonra oradayız" dedi Stone; havaalanı uzaktan belirmişti ve bir uçağın inişe geçmek üzere olduğunu görmüştü.

Sürücü koltuğunun yanında oturan Raines yaptığı telefon görüşmesini bitirdi ve

cep telefonunu kapattı. "Havaalanı polis müdürü elindeki bütün adamları varış terminaline gönderiyor. Lufthansa uçağının yirmi dakika önce iniş yaptığını ve bazı yolcuların pasaport kontrolünden geçmiş olabileceklerini söyledi."

"Kahretsin.Onu ellerinden kaçırmış olabilirler mi?" diye sordu Stone endişeli bir sesle.

"Olabilir. Müdür bu ihtimali de biliyor. Ama Moran'm halen terminalde olduğundan emin."

Baltimore Uluslararası Havaalanı, Maryland

Pasaport kontrolü için sıraya girdiğimde kalbim piston gibi çalışmaya başladı. Etrafta her zaman görülen görevliler dışında kimseyi göremedim, tabii bir de orada burada silahlı havaalanı polisleri vardı. Bunlar üzerime çullanmak üzere mi bekliyorlar yoksa? Belki şüphelerini çekerim diye polislerle göz teması kurmamaya karar verdim.

Kuyrukta önümde birkaç yolcu bekliyordu: ayakta zor durabilen yaşlı bir karıkoca ile sırt çantası taşıyan, yırtık kot pantolonlu genç bir kızdı bunlar. Yaşlı kankocanm işleri çarçabuk bitti ve pasaport polisi sırt çantalı genç kıza ileriye gelmesini işaret etti. Genç kız pasaportunu görevliye verirken benim de avuçlarım terlemeye başladı; pasaportumu gösterir göstermez tutuklanmaktan çok korkuyordum.

Arkamda herhangi bir polis göremedim, ama uçaktaki yolcunun arkamda olduğunu fark ettim; sarı saçlı adamdı bu, incecik bir sarı sakalı

356

ve yün beresi vardı. Bulunduğum kuyruğun yan tarafındaki kuyrukta bekliyordu, ama bu sefer benim ona baktığımı görmedi. Bilmiyorum neden, ama içimden bir ses bana, bu adamda tuhaf bir şey var, dedi. Ama o sırada bununla uğraşacak vaktim yoktu.

"Sıradaki lütfen!"

Önüme döndüm ve pasaport polisinin eliyle bana işaret ettiğini gördüm. Pasaportumu avucumda sıkıp bir adım ileri atarken bacaklarımın titrediğini hissettim.

102

Pasaportumu pasaport polisine verdim ve görevlinin pasaportumu incelemesini bekledim. Korkudan geberecek gibiydim. Kadın görevli pasaportumu inceledi, kafasını kaldırıp bana baktı ve sonra da pasaportumu bir bilgisayarda taradı. Şimdi tutuklanacak mıyım? Birkaç saniye sonra görevli kafasıyla sertçe tamam işareti yaptı, pasaportumu geri verdi ve gür bir sesle, "Vatana hoş geldiniz, Bayan Moran.

Sıradaki!" dedi.

Mürit, Kate Moran'ın pasaport kontrolünden geçtiğini gördü. Şimdi onun pasaport kontrolü sırası gelmişti ve işlemleri yapan memur çok yavaştı. Adam iriyarıydı, çam yarması gibiydi, dağ gibi bir göbeği vardı ve sanki günde on öğün yiyordu. Mürit Moran'ın gümrük kısmına doğru ilerlediğini görünce ter dökmeye başladı; çünkü kadının görüş alanının dışına çıkmasını istemiyordu. Pasaportunu rehavet içinde tarayıcıdan geçiren pasaport polisine sabırsızlıkla baktı. Çabuk olsana ulan. Ama memur hâlâ ağırdan alıyordu. En sonunda pasaportu kapattı ve ona uzattı. "Sıradaki!"

"Tembel göt" dedi Mürit mırıldanarak.

Memurun yüzü kıpkırmızı kesildi. "Bir şey mi dedin birader?"

"Ben mi?Yoo, bir şey demedim." Mürit el çantasını yerden aldı ve gümrük kontrolünden geçmekte olan Kate Moran'a doğru yürüdü.

103

Stone arabanın tekerleklerine patinaj yaptırarak varış terminali önünde durdu. O ve Raines Ford'dan atlarken karşılarına bir havaalanı polisi çıkıverdi. "Hey, buraya park edemezsin birader. Burası özel park yeri. Arabanı hemen çek buradan!"

Raines verilen emri duymazlıktan geldi. "Telsizin çalışıyor mu?"

Polis ona sorulan soruyu anlayamadı. "Sana arabanı buradan çek dedim, değil mi?" dedi.

"Havaalanı polis müdürüyle temasa geç. Ona varış terminalinin kordona alındığını teyit etmesini söyle."

Polis ellerini kalçalarının üzerine koyup otoritesini kanıtlamaya çalıştı. "Sen de kimsin Bayım?"

Raines kimliğini adamın suratına tuttu. "Sana söylenenleri yapmazsan senin hayatını kaydıracak adamınum ben, pronto. Burada bir kadın var, adı da Kate Moran, biraz önce Frankfurt'tan gelen uçaktan indi, o kadının görülür göriilnıez tutuklanmasını istiyorum."

Gümrüğe doğru yürürken içimi yeniden bir korku sardı. Altı yedi kadar üniformalı polis memuru yan tarafta durmuşlardı. Hiç durdurulmadan gümrükten dosdoğru geçtiğime inanamıyordum.

İçime birdenbire bir umut doldu. Kimse beni tutuklamak için beklemiyordu. Ka da varış terminalinde üzerime çullanmak üzere bekliyor olabilirler mi? Varış terminalinin kapısı açıldı ve önümde havaalanından çıkanları bekleyen bir sürü

insan yüzü gördüm: özel şoförler, li-muzin şoförleri, şirket temsilcileri, çoğu ellerinde üstüne isim yazan kartonlar' tutuyorlardı; ama aralarında tek bir tane ünifoımalı polis göremedim . Rahatlayıverdim.

Yoksa Uzun, benim İstanbul'dan kaçtığımı çakozlama-dı mı?Ama Uzun gibi uyanık bir polisin böyle bir şeyi anlamamış olması imkânsızdı. Hemen ortaya çıkarmış olması gerekirdi. Yani bu da, onun bu durumu, l.ou Raines'e bildirdiği anlamına geliyordu, o da kesinlikle hava-

359

alanlarında tedbir aldırmış olmalıydı. Sağımdaki solumdaki yolcularla birlikte vanş terminalinin ortasına doğru yürürken korkulanının gerçek olduğu ortaya çıktı ve olduğum yerde donakaldım.

Tam benim önümde, yedi sekiz metre kadar ilerimde üniformalı altı polis yoiculann önünü kesti. Bunların birkaçının ellerinde telsiz vardı ve silahlarını her şeye hazır bir halde ellerinde tutuyorlardı. Sakinleşmeye çalıştım, ama bacaklarım titremeye başladı ve hastalıklı bir yenil-mişlik duygusuna kapıldım:

Buraya kadar, yakalandım,.

Bu polislerin beni tutuklamak için orada beklediklerinden hiç şüphem yoktu. Ama benim serbest dolaşmam gerekiyor. Polislerden bir tanesi yolcular arasında yüzümü görünce aniden kaşlarını çattı. Yanındaki polisi dirseğiyle dürttü ve iki polis diğer polislere bir şeyler söyleyip hep birlikte bana doğru yürüdüler. "Kate Moran!" dedi içlerinden biri yüksek sesle. Cevap vermedim ve yolcuların arasına doğru yumdum, bir anda eğilerek bariyerin altından geçtim ve kalabalık terminalde koşmaya başladım.

104

Kate Moran kalabalığın arasında yürürken Mürit de onun peşinden geliyordu. Sol cebinde deri altı şırıngası vardı, sağ cebinde de minyatür viski şişesi. Doğru andan başka bir şeye gereksinimi yoktu.

Kahretsin.

Bekleyen polisleri görür görmez her şeyin bittiğini anlayıverdi. Mo-ran'm havaalanı polislerinin bariyeri önünde ansızın çakılıp kaldığını gördü.

Planlarını en ufak ayrıntısına kadar yapmıştı; kadını çıkış kapısına kadar takip edecek, şırıngasını kadına saplarken viskiyi kadının üstüne dökecekti. Bir anda kadın yürüyen ölü gibi olacaktı. İşte o anda o da karısı uçakta içip içip sarhoş olmuş sinirleri tepesinde koca rolünü oynayacak ve karısını eve götürmek üzere bir taksiye bindirecekti. Hatta kadını arabadan çıkarırken taksi şoförüne utanan gözlerle bakıp, kanın uçağa binmekten çok korktuğu için çok içti, falan diyecekti.

Hatta taksi şoförünün de gülümseyerek kafasını sallayıp söylediklerini tabii ya, karın iyice kafayı bulmuş, diyerek onaylayacağını hayal etti.

Tabii bütün bu planları bu durumda yatmıştı ve bu yüzden öfkeden kuduruyordu. Moran'ın istanbul cinayetlerinin şüphelileri arasında olduğu kesindi, ama Baltimore'da polislerin gelip onu tutuklayacaklarını hiç beklemiyordu. Küfretti; yoksa oıijinal planına mı dönmeliydi? Ama şimdi onun için de çok geçti. Moran'ın bir an tereddüt ettiğini gördü, ama tam o sırada üniformalılardan biri bir adım öne çıkıp, "Kate Moran!" diye bağırdı.

Polis kadına doğru adım atarken Mürit Moran'ın eğilip metal bariye-rin altından geçtiğini ve terminal kalabalığına daldığını gördü. Kadın deli gibi koşuyor, polisler de kadının arkasından koşuyorlardı.

Kahretsin. Polislerden önce ben yakalamahyım.

O da polislerin peşine takıldı.

105

Kalabalığa daldım. Elli metre kadar ilerledikten sonra cesaretimi toplayıp arkama doğru baktım. Polislerden ikisi yirmi metre kadar ge-rimdeydiler, yolcu kalabalığını yara yara bana ulaşmaya çalışıyorlardı. Polisler tabancalarını ellerine almış koşarlarken millet de çığlıklar atmaya başlamıştı.

Ansızın bir ses duydum: "Dur yoksa ateş ederim!"

Merminin gelmesini bekledim, ama gelmedi. Polisin beni blöf yaparak durdurmaya çalıştığını anladım. Aklı başında bir polis memuru kalabalığın içindeki silahsız bir şüpheliye ateş etmezdi. Bu da benim için bir avantajdı; şimdi biraz daha hızlanmış, polislerle aramı açmıştım. Zikzaklar yapmaya, eğilerek koşmaya başladım, "Çekilin, çekilin!" diye bağırarak kalabalığın arasında koşuyordum.

İnsanlar kenara çekilerek bana yol açıyorlardı. Bir elli metre kadar ilerledikten sonra arkama dönüp baktım, ama kalabalığın arasında beni kovalayan polislerin kafalarım göremedim, ileriye dönüp baktım ve sağ tarafımda upuzun, geniş bir koridorun uzandığını gördüm. Tam yarı yolda, bu koridorun çıkışının olmadığını fark ettim.

Yan taraflardaki kapıları açmaya çalıştım. Kapılar kilitliydi. Kapılardan birinin üzerinde TEMİZLİK MALZEMELERİ diye yazıyordu.

Son kapının üzerinde erkekler tuvaleti simgesi vardı. Bayanlar tuvaletini görememiştim. Kapının açık olduğunu gördüm. Gidebileceğim başka bir yer yoktu o yüzden içeriye girdim, lavaboların, kabinlerin ve pisuarlann önlerinden geçtim, umarsız bir şekilde bir yerlerde bir pencere falan arıyor, oradan sürünerek çıkıp

kurtulmayı umut ediyordum.

Tuvalette kimse yok gibiydi. Yukarıda bir pencere gördüm. Pencerenin önünde metal bir kapak vardı ve kapak yarı açık durumdaydı, ama oraya kadar tırmanamadım, çünkü tam o sırada koridordan ayak seslerinin geldiğini işittim.

Kabinlerden birine daldım ve kapıyı kilitledim. Bir saniye sonraayak sesleri tuvalete girdi. Fayanslarla kaplı zeminde deri ayakkabı tabanlarının iç gıcıklayıcı seslerini işittim. Sonra nefes nefese kaldıklarını, biraz durup soluklandıklarını anladım. Küfrederek dişlerimi gıcır-

342

dattım. Şu pencereye çıkabilseydim hemen kaçacaktım, sadece on saniye kadar bir zaman yetecekti ve buradan kurtulmuş olacaktım, diye geçirdmı içimden.

Tuvalete sessizlik çökmüştü. Kabin kapısının aralığından dışarısını incecik bir çizgi halinde görebiliyordum. İlk gördüğüm şey beyaz fayanslar oldu, ama birkaç saniye sonra mavi üniformaları gördüm ve yüreğim ağzıma geldi. Artık yakalanacağımdan adım gibi emindim; yakalanır yakalanmaz da her şeyin biteceğini biliyordum.

Yeniden kapı aralığından dışarıya baktım ve polism ileriye doğru uzattığı kolunu, silahın siyah şeklini, ardında da polisin yüzünü bir an gördüm; bu, daha önce de gördüğüm iriyan adamdı, kalabalığa daldığımda bana doğru ilk hamleyi yapan o olmuştu. Polis ileriye doğru gitti ve hemen ardından kapılardan birinin açıldığını duydum ve kalbim gümbürdemeye başladı, artık bütün kaçma umutlarımı yitirdiğimi biliyordum.

Polisler tuvalet kapılarım açmaya çalışıyorlar.Kabinde geriye doğru çekildim ve dua etmeye başladım.

106

Polis memuru Chuck Delano elinde Glock tabancasıyla tuvalete girdiğinde nefes nefese kalmıştı. Lavabo bölümünü, pisuarlan ve kabinleri gözleriyle tararken ter içindeydi.

Delano duvarın en sonundaki pencerenin yarı açık olduğunu gördü. Aklına çıkıp pencereyi gözden geçirmek geldiyse de içinden bir ses önce tuvaletteki işini bitirmesini söyledi. Eğer kadın buraya girmişse pencereye tırmanarak kaçacak zaman bulamamış olabilirdi; muhtemelen kadın, kabinlerden birinde saklanıyordu.

Delano polis arkadaşı Maguire'i geride bırakmış, kalabalığın arasında bir kadının koştuğunu görünce hemen ona doğru koşmaya başlamıştı ve şimdi Maguire'nin de arkasından geleceğini düşünüyordu. Bu Maguire de nerede kalmıştı? Silahını iki eliyle sımsıkı kavrayarak tuvaletin arka tarafına doğru yürümeye başladı, birden

bir ses duyunca arkasını döndü.

Karşısında görmeyi beklediği Maguire yerine tuvalete bir adam girdi. Adamın çenesinde incecik sarı bir sakal, kafasında da yün bere vardı ve sırtında bir sırt çantası taşıyordu. Adam sırıttı ve birden ileriye doğru eliyle hamle yaptı. Delano keskin bir şeyin etine girdiğini hissedince homurdandı.

Tanrım!

Korku dolu gözlerle aşağıya bakınca kaburga kemikleri araşma bir şişin saplanmış olduğunu gördü. Göğsüne dayanılmaz bir acının yayıldığını hissetti, küçük bir çığlık atmaya çalışırken çuval gibi yere yığıldı.

Mürit şişi çıkarmadı, eğildi ve Glock'u polisin elinden aldı. Şu Morun da nereye kayboldu? Onun burad-a bir yerde olduğunu biliyorum. Kabinlere, doğru yürüdü ve kapılardan birini dikkatlice açtı.

107

Bir homurdanma duymuştum, acıdan kıvranan birinin boğuk boğuk çıkan sesine benziyordu. Tuvaletin içinde bir yerlerden geliyordu.

Şaşırmıştım, cesaretimi toplayıp yeniden kapı aralığından dışarıya baktım. Gördüklerime inanamadım; yerde bir polis yatıyordu. Göğsünün ortasına bir şiş saplanmıştı, göğsünden akan kanlar beyaz fayanslardan kabinlere doğru ilerliyordu.

Aman Tanrım...

Kızıl rengin bacaklarımın arasından kabinin içine girdiğini gördüm. Ardından yeniden bir ses duydum, bu sefer duyduğum ses kabin kapılarının açılma sesiydi, işte o anda kafama balyoz yemiş gibi oldum; katil tuvalette!

Avazım çıktığı kadar bağırmak isterken katilin kapıları açarken çıkardığı sesi duydum. Peki ama burada olduğumu nereden biliyor? Panik içinde nefes alıp verişimi kontrol etmeye çabaladım. Silahım yoktu. Hiçbir şeyim yok. Çaresiz olduğumu hissettim. Kendimi nasıl koruyabileceğimi bile bilmiyordum. Ama katilin kabinin içine dalmasını da bekleyemezdim, biliyordum. Peki ne yapabilirim? Kapıyı açarsam öldürülebilirdim.

Klik.

Kabinlerden birinin daha kapısının açıldığını duydum, derken uzun bir sessizlik oldu.

Klik.

Bir kabin daha açıldı.

Klik.Ve ardından çok garip bir şey oldu. Uzaktan bazı sesler kulağıma geldi ve seslerin şiddeti giderek arttı. Derken sesler çoğaldı; artık sesler tuvaletin içinden geliyordu; hızlı hızlı adım sesleri, bir iki homurtu sesi sonra gıcırtı sesi. Neler olup bittiğini anlayamıyordunı, o yüzden de sinirlerime hâkim olmaya çalışarak kapı aralığından dışarıya baktım.

Polisin hâlâ yerde yattığını gördüm, göğsündeki şişten kanlar akıyordu. Gözkapaklan kıpırdıyordu ve nefes alıp verdiğini duyduğumdan emindim. Hâlâ yaşıyor. Bütün cesaretimi toplayarak klozetin üzerinde

ayağa kalktım ve kabin kapısının üzerinden aşağıya baktım. O görmüş olduğum pencerenin sonuna kadar açık olduğunu gördüm.

Katil gitmiş miydi? Yoksa benimle oynuyor, beni tuvalette kimsenin kalmadığına inandırmaya mı çalışıyordu? Peki, eğer gittiyse neden pencereden çıkıp gitti?

Klozetin üzerinden indim, kapıyı açtım ve kafamı çıkarıp meraklı gözlerle dışarıya baktım. Tuvalette başka kimse yok gibiydi. Peki ya katil kabinlerden birinde saklanmış da üzerime saldırmak için bekliyorsa? Ama aradan birkaç saniye geçmesine rağmen kimse ortaya çıkmayınca, katilin artık tuvalette olmadığını düşünmeye başladım. Diğer kabinlere baktım. Boştu. Ne olduğunu anlayamadım. Katil beni avucunun içine düşürmüşken neden çekip gitsin ki?

Polisin dudaklarından hırıltılı sesler geldiğini duydum ve polisin yanında diz çöktüm. Polisin nefes alıp verişi yavaşlamıştı ve acilen tıbbi müdahale olmazsa kısa bir süre içinde öleceği belliydi. Ansızın sol eli havaya kalktı ve göğsüne gömülü olan şişi kavradı.

Elini yakaladım. "N'olur dokunma ona! Hiç kımıldamadan yat, hareket etme."

"Çok... acıyor. Acıyor... çok fena. Ah Tanrım!" Polisin sesinden çok acı çektiği anlaşılıyordu, derken ansızın bedeninin titrediğini, ağzının açıldığını, sanki kusacakmış gibi öğürdüğünü gördüm; ama boğazından kusmuk yerine kan geldi. Gözkapakları kıpırdamaya başladı, elleri titredi ve onun artık ölmek üzere olduğunu anladım.

"Ölme. N'olursun!" diye yalvardım.

Birkaç saniye sonra gözleri kaymaya başladı ve dudaklarının arasından son nefesini verdi. Kendimi çaresiz hissettim. Ardından arkamdan ayak seslerinin geldiğini işittim, aniden arkama döndüm. "Ellerini havaya kaldır ve bir milim bile kıpırdama!" Bir polis silahım bana tutuyordu.

Sonra bir başka polis ortaya çıktı, silahını çekmiş bana bakıyordu. "Yakaladık onu!" diye kükredi biri.

Başımın döndüğünü hissettim. Koridorda bağırtılar çağırtılar yankılanıyordu. Şimdi katilin neden kaçtığını anladım... Takviye güçlerinin sesleri geliyor. Dört adam daha silahları ellerinde tuvalete girdi. Bunlardan ikisi havaalanı polisiydi, diğerleri Raines ile Stone'du. Beni ölü polisin önünde diz çökmüş bulunca şok geçirdiler; yerler kan içindeydi. "Kalk ayağa!" diye bağırdı Stone.

Ayağa kalkmaya çalıştıysam da, Stone'un saçlarımdan bana acı verecek şekilde tutup ayağa kaldırmasını önleyecek kadar çabuk davrana-madım; kelepçeleri çıkarırken yüzünden zafer sarhoşluğu okunuyordu. "Kate Moran, seni Otis ve Kimberly Fleist cinayetlerinin şüphelisi olarak tutukluyorum."

108

Virginia

Frank Moran kiralık kamyoneti Bellevue psikiyatri kliniğinin önüne çekti. Gözlüklerini taktı ve cebinden çıkardığı takma dişleri ağzına yerleştirdi ve dikiz aynasında sırıtarak nasıl göründüğüne baktı. "Vay be, çıkık üst dişler bana çok yakıştı."

Bellevue'ye doğru baktı ve bir an tereddüt etti, sonra yeniden aynadaki görüntüsüne baktı ve kendine kızdı. "Bu kadar basit bir şey için ölüp ölüp dirilmekten utanmıyor musun! Cesur ol ve git hallet şu işi."

Gary Vasem uzun boylu, kaslı, saçları permalı ve bembeyaz dişleri olan yakışıklı bir adamdı. Bellevue Akıl ve Ruh Sağlığı Enstitüsü'nde gece nöbetçisi olarak görev yapıyordu ve mavi tulum giymiş orta yaşlı bir adam içeriye girdiğinde önünde duran dosyaları karıştırıyordu. Vasem kafasını kaldırıp gülümsedi. Önündeki adam Tommy Lee Jones'un uzun boylusuydu, tabii onun dişleri daha düzgündü. "Buyurun?"

Adam, Vasem'in yakasındaki isim kartına baktı. "Buradaki yetkili sen misin Gary?"

"Evet, efendim, benim."

"Profesör Jenks buralarda mı?"

"Burada değil efendim, evinde."

Ziyaretçi kimliğini çıkarıp gösterdi. "Şanslı adam demek gece nöbetlerine kalmıyor. Benim adım Moran. telefon şirketinin mühendisiyim. Aslında orijinal santralı buraya ben kurdum. Ama yıllar önceydi. Sen burada yoktun o zamanlar delikanlı."

Vasem adama gülümsedi, ona delikanlı denmesinden hoşlanmıştı, çünkü sonuçta kırk yaşma gelmiş sayılırdı. Geçenlerde botox için sekiz yüz dolar harcamıştı ve bunun harcadığı paraya değdiğini görüyordu. "O zamandan bu yana epey değişiklik olmuştur herhalde efendim."

Moran başını salladı. "Öyle, zannederim santrala birazcık yeni boya

çekmenin zamanı gelmiş. Hey, sen güçlü kuvvetli bir delikanlıya benzi-yorsun Gary. Spor yapıyor musun?"

Vasem'in gözleri parıldadı. "Hemen hemen her gün." Fiziğiyle gurur duyuyordu, günde en azından iki yüz kere şmav çekiyordu; baldırları ve pazıları taş gibiydi.

Moran hayran hayran, "Çivi gibisin. Ama telefonların arızalı baksana. Herhalde durum çok acil."

Genç hastabakıcı kaşlarını çattı. "Hatlarda bir sorun yok diye biliyordum ben. Servis çağıran kim?"

Moran elindeki yazı tahtasına baktı. "Burada Profesör Hicks'in bakım istediği yazıyor. Birkaç telefonda aralıklarla vınlama sesi duyulmuş. Bütün gün başka yerlerde işlerimiz vardı. Buraya ancak bu saatte gelebildim."

Gary şüpheli gözlerle baktı. "Sizin telefon hatları üzerinde çalışmanıza izin verme yetkisine sahip değilim efendim."

Moran omuzlarını kaldırdı ve arsız bir yüz ifadesiyle, "Benim hiç umurumda değil Gary, ama beni çağırdığınız için servis ücretim de ödenecek. Bağlantı kutusu bodrumda değil mi? Belki de Dr. Hodge sana izin verebilir. O kadını geçen seferden hatırlıyorum. Doktoru arayıp Moran'ın burada olduğunu söyle ona."

"Dr. Hodge bir haftalığına Vegas'ta, bir tıp konferansına katılmaya gitti efendim."

Moran sırıttı. "Şanslı karı. Eminim boş vakitlerinde fındık kınyordur."

Vasem gülümsedi. "Sizce öyle midir efendim?"

"Kesinlikle. Peki, benim ne yapmamı istiyorsun Gary? Gideyim mi, kalayım mı? Buranın amiri şu anda sensin. Konuşma sırası sende."

Hastabakıcı omzunu silkti. "Eh, bence bir sorun yok."

Moran kafasını salladı, "işte erkek adam böyle senin gibi kararlı olmalıdır Gary. Gidip şu kablolara bir bakayım."

109

Baltimore Uluslararası Havaalanı, Maryland

Tutuklanmamdan beş dakika sonra beni varış terminalinin dışında bekleyen, ama kime ait olduğunu bilmediğim yeşil bir Ford'a götürdüler. Stone ile Raines beni aralarına almış havaalanının kapısından çıkarırlarken ellerim kelepçeliydi.

Yanımda Raines'in olmasından rahatsızlık duyuyordum. El çantamı o, taşıyordu, içini arayıp kimliğime el koydu, yüzünde sanki aramızdaki dostluğun sona erdiğini gösteren bir ifade vardı. Ama her şeyi açıklamaya büyük bir ihtiyaç duyuyordum. "Lou, konuşmamız gerekiyor..."

Lou bana buz gibi bakışlarla baktı. "Konuşacağımızdan hiç kuşkun olmasın Kate. Cevaplaman gereken bazı sorularımız var. Arabada konuşuruz."

Ford'a ulaştık, Stone beni arka koltuğa itti ve içeriye dalarak yanıma oturdu, Raines de direksiyona geçti. "Bu kelepçeler gerçekten de gerekiyor mu?" dedim yalvaran bir sesle.

Raines bana gözlerini dikti. "Peki ya sence gerekmiyor mu Kate? Seninle Fleist cinayetlerinin işlendiği yer arasında bağlantı olduğunu gösteren kanıtlar bulduk. Tabii bu arada biraz evvel tuvalette gördüğüm manzaraya daha gelmedim."

"Ne kanıtı be?"

Stone, "Masumum numaralarını yemezler senin Moran. Senin giydiğin bir kıyafete ait lifleri Fleist'ların karavanında bulduk. Ayrıca tanıklardan biri Fleist'ların öldürüldükleri gece senin adamla tartıştığını gördüğünü söyledi. Bizim merak ettiğimiz konu şu, neden adamı ve kızını öldürüp cinayete kopyacı katil süsü vermeye çalıştın?"

Kulaklarıma inanamıyordum, şok içindeydim. "Tamamen saçma bunlar. Ben ne Fleist'ı öldürdüm, ne kızım, ne de başka birini."

Stone, "Göreceğiz bakalım" dedi. "Peki ya havaalanındaki polisi?"

"Katilin yüzünü göremedim, siz gelmeden az önce tuvaletin camından kaçtı. Ama onun istanbul'da cinayetler işleyen katil olduğunu biliyorum."

Stone küçümseyen bir tavırla, "iyi numara. Neden sana inanacak-

mışım ki Moran? Sen bize birinin kalkıp dünyanın dört bir yanında cinayetler işlediğini ve tek amacının sana iftira atmak olduğunu söylüyorsun."

"işte ben de size tamı tarama bunu söylüyorum. Ve bana inanmak zorundasınız Stone."

"iyi ama ben inanmıyorum. Benim tek inandığım şey kanıtlardır. Haydi anlat bakalım Moran, Otis ve Kimberly Fleist cinayetleri hakkında ne diyeceksin bakalım."

Öfkeden kuduruyordum. "Stone belki bana karşı nefret duygularıyla dolu olmasaydın benim Fleist'lan asla öldürmeyeceğimi de bilirdin."

"Sen onu git elinde gün gibi kanıtlar tutan savcıya anlat. Olaylar zannettiğinden çok daha ileri bir boyutta Moran."

Raines'e döndüm. "Lou... senden beni dinlemeni istiyorum."

Raines arabayı çalıştırdı, sinirliydi, "Doğru söylüyorsun, konuşmamız gerekiyor. Ayrıca bir sürü konuda açıklama yapman gerekiyor, istersen açıklamalarını yapmaya şimdi başla, ister misin?"

Mürit varış terminali yolcu salonunun dışındaydı; Kate Moran'ı elleri kelepçelenerek götürülürken gördü. Aptal karı bu kez kendisini yakalatmış ve bütün planlarını suya düşürmüştü.

Tuvaletin penceresinden son anda kaçabilmişti; eğer bir saniye daha gecikmiş olsaydı başı büyük derde girecekti. Pencereden iki bina arasındaki dar bir alana inmişti; birkaç dakika sonra terminalin yan tarafındaki personel kapısından dışarıya çıkıyordu.

Tombala.Polislerin Moran'ı ön taraftan alacaklarını düşünmüştü ve tahmini doğru çıkmıştı. Peki ama şimdi bu kadını nasıl ele geçirecekti?

İki Federal'in kadını bir arabanın arka tarafına bindirdiğini gördü ve elini çabuk tutmaya karar verdi. Dikkat çekmemeye çalışarak taksi durağına geldi, sıranın, fosforlu kırmızı papyon kravat takmış zenci bir taksi şoförünün taksisinde olduğunu gördü ve şoföre, "Hey, eğer istediğimi yaparsan sana iki yüz dolar bahşiş veririm" dedi.

Şoför ciddi bir yüz ifadesiyle, "Sen yanlış adam buldun birader. Ben senin sandığın tiplerden değilim."

"Senden bir arabayı takip etmeni istiyorum." Taksi eski bir şeydi ve Mürit arabanın artık hurdası çıkmış olduğunu gördü, kırmızı koltuk derisi çatlamış ve yırtılmıştı. Adamın böyle bir işe atlayacağım düşünmüştü.

Sürücünün gözleri parıldadı. "O zaman olay farklı, iki yüz dolar bahşiş dedin, değil mi? Atla bakalım içeri."

Mürit arabanın arka tarafına geçti, tam o sırada yeşil Ford'un yolun karşı tarafına doğru hareket ettiğini gördü ve şoföre, "Şu yola çıkan yeşil Ford'u gördün mü?" dedi.

350

Sürücü kafasını arka tarafa çevirip ilerideki arabaya baktı. "Gördüm. Göz testi falan mı yapıyorsun? Ben kör falan değilim Bayım."

"İki yüz değil. O Ford'u kaçırmazsan sana beş yüz dolar veriyorum."

110

BeUevue Akıl ve Ruh Sağlığı Enstitüsü, Virginia

Frank Moran bir saat boyunca bodrum kattaki dosyaları karıştırdı. Bellevue'ye gelmek aklına gelmiş ve Kate'e bundan bahsetmemişti, ama bu ziyarete değeceğini ummuştu

Bazı dosyalan kutularından çıkarmış ve masanın üzerine yaymıştı, ama ölgün ışıklı, kirli floresan lambalar pek işine yaramıyordu. Telefon santralının bağlantı panelinin kapağını açık bırakmıştı, ortaya bir sürü renkli teller çıkarmıştı, bunu da hastabakıcının şüphelenip kontrole gelme ihtimaline karşı yapmıştı.

Tam başka bir kutudaki dosyaları çıkarmak üzereyken merdivenlerden inen ayak sesleri duydu. Büyük bir telaşla belgeleri toplayıp masanın altına sakladı. Permalı saçlı Gary merdivenlerin başmda belirdi; tam yan yolda durdu ve içeriye doğru seslendi. "Orada bir sorun yok ya?"

Moran adama doğru dişlek dişlek gülümsedi ve adama eliyle karanlık tarafa gelmesini işaret etti. "Gayet iyi gidiyor. Bir tek ışıklar çok zayıf burada, ama burada ne gördüm bir bilsen, aklının ucuna bile gelmez."

"Ne?"

"Fare gördüm, burada fare var."

"Fare mi?"

"Evet efendim. Burada bir sürü fare var, o yüzden de haşere servisini çağırmanız gerekiyor galiba. O küçük şeylerden nefret ederim, beni korkuturlar. Hep beni ısıracaklarından sonra da kemirgenlerin yol açtığı o hastalıklardan birine yakalanacağımdan korkanm. Benim gördüğüm koskocamandı."

Gary irkildi ve huzursuz adımlarla merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladı. "Ben sadece siz iyi misiniz diye sormaya gelmiştim."

Moran tekrar dişlek dişlek gülümsedi. "Sen beni boş ver evlat. İşim biter bitmez yukarı geliyorum."

"Peki, tamam." Hastabakıcı geri geri birkaç adım gitti ve kapıyı Mo-ran'ın yüzüne kapatmadan önce belli belirsiz gülümsedi.

Moran dosya yığınları arasından eski ve kalın sayılabilecek, kahve-

rengi bir dosya çıkardı, dosyanın sayfalarını çevirmeye başladı ve suratını buruşturdu. Dosyayı masanın üzerine bıraktı ve el feneriyle sayfalan gözden geçirdi. Yirmi dakika boyunca dosyanın içindeki belgeleri okudu ve san sayfalı bir not defterinden kopanlıp sayfalardan birinin arkasına iliştirilmiş bir kâğıt parçasını görünce neye uğradığını şaşırdı. Kâğıdın üzerindeki el yazısını okudu ve yüzü kireç gibi oldu. "İsa H. Mesih."

Moran yüzünde şaşkm bir ifadeyle not defterinden kopanlmış kâğıda baktı ve kendi kendine, "Oğlum Frank, bire on bahse girerim, akıllara durgunluk verecek bir şey buldun sen."

111

Washington-BaLtimore Karayolu

Lou Raines'e her şeyi anlattım, ta en başından en sonuna kadar, ayrıca emirlerine neden uymadığımı da açıkladım. Raines sık sık dikiz aynasından bana baktı. Stone da dinledi, ama söylediklerime zerrece ilgi göstermedi; suçlu olduğuma kesin kararım vermiş olduğunu düşündüm.

"Bitti mi Moran?" diye sordu Stone duygusuz bir sesle.

"Size bildiğim her şeyi anlattım. Bir tanığın beni karavan parkında nasıl görmüş olabileceğini anlamış değilim. Buna bir yanıt bulamıyorum, bana komplo kurulduğu dışında." Gözlerimi kocaman kocaman açıp dikiz aynasından Raines'e baktım, ama Raines bakışlarımı görmezden geldi. Artık kendimi tutamayacak bir noktaya gelmiştim. "Neden bana artık inanmadığını anlayamıyorum Lou?"

Raines cevap vermekten kaçındı. "Şimdi sence bu işin içinde bir komplo mu var?"

Sesimin umutsuz çıktığını fark ettim. "Fleist cinayetlerinde bana bir komplo kurulduğuna adım gibi eminim. Ama neden böyle bir komplo kurulmuş, bunu bilemiyorum, tek bildiğim, bunları Gamal'ın yapmış olabileceği."

Raines bana "haydi oradan sen de" der gibi baktı. "Bu delice bir şey. Yemezler.

Sen hiç zehirli iğneyle idam edilen bir insanın idamdan kurtulduğunu duydun mu?"

"Duymamış olmam böyle bir şeyin olamayacağı anlamına gelmez Lou."

"Bu tamamen boktan bir teori" yorumunda bulundu Stone ve Lou'ya dönerek, "Sana söylemiştim bu kadın deli diye. Başka kanıt gerekir mi?" dedi.

Raines aynadan bana baktı. "Bence sen o konuyu salon açma Kate, çünkü bu konuşmaya bile değmez. Gamal'a otopsi yapıldı, ölü olduğu ilan edildi ve gömüldü."

Israrlıydım. "Ölüsünün gömüldüğünden nasıl emin olabiliriz? Ga-

mal'm mezarı açılmadan böyle bir şeyi nasıl bilebiliriz?"

Raines sıkılmıştı. "Sabrımı taşırma. Söyledim sana, o öldü."

"Peki ya yazlık evdeyken aldığım o tüyler ürpertici telefonları kim açtı bana?"

"Zaten gerçekten telefon mu edildi yoksa bunu uydurdun mu, sen bile tam olarak emin değilsin, bunu sen söylemiştin."

"Ama ikinci telefondan adım gibi eminim" dedim.

"Belki eminsin, ama şu anda beni düşündüren tek şey verdiğim emirlere uymaman ve yüzüne baka baka Cooper'a yalan söylemen."

"Kötü bir amacım yoktu ben sadece istanbul'daki cinayet mahallini görmek istedim Lou."

"Cooper'ın başını da belaya soktun. Bugün döndü, erken bir uçak bulabildi."

Tam Cooper'ın başına nasıl bir bela geldiğini soracaktım ki Stone lafa girdi, "Olguları tartışamazsın Moran... Lifleri bulduk ve tanığımız var."

Stone'a sert sert baktım. "Ben bir soruşturmacıyım Stone. Suç mahallinden adli tıp kanıtlarının nasıl toplanacağını biliyorum. Sen gerçekten de benim Fleist'ları öldürebileceğimi mi sanıyorsun ya da artık aklına ne türlü saçma bir düşünce geliyorsa, böyle bir şey yapsam bile geriye kanıt bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Stone, "Benim yanıtım yok Moran, ama senin var. Ama bana zaman ver ve en önemli sorunun yanıtını bulayım... Peki David ile Megan'ı neden öldürdün ve neden kopyacı katil öldürmüş süsü verdin bu cinayete?"

Kendimi kaybetmek üzereydim, eğer ellerimde kelepçe olmasaydı Stone'un ağzını burnunu dağıtırdım. Stone'un keyfi yerindeydi. "Elimdesin Moran. Artık işin bitti, neden itiraf etmiyorsun? Tatlımızın üzerine bir de kocaman bir dondurma parçası koyduk."

"Ne dondurması?"

Stone, "Göründüğü kadarıyla diğer iki cinayeti de aynı itiraf ettiği gibi Gamal işlemiş. Kanıtları bulduk."

Kalbim küt küt atıyordu, Raines'e döndüm, "Bu ne kanıtından bah-. sediyor?" dedim.

Raines lafı dolandırmadı, "Gamal cesetler konusunda doğruyu söylemiş. Cesetleri Chinatown tünelinde bulduk, tam onun söylediği yerde ve adli kanıtlar üzerinde çalışmaya devam ediyoruz. Ama göründüğü kadarıyla David ile Megan'ın öldürüldüğü sıralarda onun da China-town'daki cinayetleri işlediği ortaya çıkacak."

112

"Hey, cebinde beş yüz dolar nakit olduğuna emin misin Bayım?"

Ford arabayı Baltimore-Washington yolunda on kilometre kadar takip ettikten sonra taksi şoförü biraz şüphelenmiş bakışlarla arkaya baktı.

"Tabii ki var."

"Kusura bakmazsan görebilir miyim? Bu taksiye her türlü insan biniyor da Bayım. Ortalıkta bir sürü dolandırıcı var. Ben sana sen de öylesin falan demiyorum, ama eğer o yeşilleri gösterirsen memnun olacağım, bilmem anlatabildim mi?"

Mürit'in aklında o sırada başka şeyler vardı ve dalgın bakışlarla arabanın ön camından ileriye bakıyordu.

Taksi, Ford arabanın yaklaşık yüz metre kadar gerisindeydi ve Kate Moran'ı arabaya bindiren bu iki adamın Washington'a gittiğinden artık emindi; büyük bir olasılıkla da Adalet Meydanı'ndaki FBI yönetim bürosuna gidiyorlardı. Kadını durdurması gerekiyordu. Peki, ama nasıl?

"Bayım, sen beni dinliyor musun?" dedi taksi şoförü.

"Evet, nakitim var ve parayı da göreceksin. Şimdi Ford'u geç ve ilk cepte dur" komutunu verdi sürücüye. Cebinden cüzdanını çıkardı ve banknotları saymaya başladı.

"Geçecek miyim?"

"Sana geç dedim. Hem de hemen" dedi Mürit sabırsızlanarak. Sürücü gaza bastı, taksi sol şeride geçti ve Ford'un hizasından gitmeye başladı. Ford'un yanından geçerlerken Mürit arabanın içine baktı. Moran'ı arka koltukta Federallerden biriyle gördü, diğeri arabayı sürüyordu. Taksi yeniden yavaşladı. "Devam et!" dedi şoföre.

"Edemem Bayım, ışıklara geliyoruz."

Mürit ileriye baktı ve ilerideki trafik ışıklarının yeşilden sarıya geçtiğini gördü. Tüh be! Ford'la yan yana gelmek istemiyordu. Şoför hâlâ frene basıyordu, Mürit kükredi. "Devam et. Boş ver ışıkları!"

"Bayım, polis böyle bir şey yaptığımı görürse siker beni..."

"Geç dedim sana, Tann'nın cezası, geçersen bin dolara çıkarıyorum parayı."

"Bin dolar mı?"

"Duydun işte. Şimdi dediğimi yap."

Şoförün aç gözlülüğü Mürit'in işine yaradı; gaz pedalını kökleyen şoför, ışık tam kırmızıya dönecekken dört yol ağzından geçti. Mürit yüz metre kadar ileride bir cep gördü ve eliyle orayı işaret etti. "Şuraya çek."

"Hey, senin yüzünden yasaları çiğnedim Bayım, senin derdin ne?" diye sordu şoför.

Mürit cüzdanı cebine koydu. "Planda küçük bir değişiklik oldu. Sen beni burada bırak."

"Bayım istersen seni ta Kentucky'ye bırakırım, yani burada inmen gerekmiyor ille de, sen sadece bana söz verdiğin binliği öde yeter."

Mürit taksiden dışarıya adımını attı ve arabanın camından şoföre bir deste banknot uzattı. "Çok teşekkürler."

"Ben teşekkür ederim." Şoför desteye baktı.

Mürit boştaki eliyle çabucak şırıngayı kaptı ve iğneyi şoförün boynuna batırdı.

"N'oluyor be..."Şoför inledi, kafası yana düştü ve gözleri kaydı.

Mürit şoför kapısını açtı. Eski taksinin ön tarafı epey genişti, ama bilincini kaybeden adamı yan koltuğa taşımak için epey bir manevra yapması gerekti,

ardından da direksiyona geçti. Dönüp arka camdan baktı ve trafik ışıklarının yeşil yandığını gördü. Birkaç saniye sonra da Ford önünden geçti. Kate Moran dümdüz ileriye bakıyordu, arka koltukta dimdik oturuyordu, "işte buraya kadar kaltak karı" diyerek tükürdü Mürit ve arabayı çalıştırıp Ford'un peşine takıldı.

113

Raines'in söylediklerini kaldıramamıştım. Gamal cesetler konusunda doğru söylemiş. Cesetleri Chinatoum tünelinde bulduk, tam onun söylediği yerde. Başım döndü ve bayılacak gibi oldum.

"Sen beni dinliyor musun?" dedi Raines.

"E...Evet."

"Kurbanlar evsiz bir zenci ile on iki yaşındaki kızıymış, Selamet Ordu-su'nun sığınma evinde kalıyorlarmış. Chinatovvn bölgesinde görülmüşler ve David ile Megan'ın öldürüldüğü sıralarda ortalıktan kaybolmuşlar."

Raines'in yaptığı açıklamanın şoku bende kusma isteği uyandırdı. "Midem bulanıyor. Kenara çekebilir miyiz?"

Stone ifadesizce baktı. "Merkeze varana kadar arabada kalacaksın. Senin numaralarınla uğraşacak halimiz yok Moran."

"Numara yapmıyorum. Midem bulanıyor."

Stone kararlıydı. "Eğer kusman gerekiyorsa kus, çünkü bu araba Washington'a varana kadar durmayacak."

Raines de müdahale etmeyince kendimi yapayalnız hissettim. Ona döndüm, "Ben... ben Gamal'ın yalan söylediğinden emindim. Metroda bir şey bulabileceğimiz hiç aklıma gelmedi."

Raines, "Ama bulduk" dedi. "Adli tıp bulgularından ve cinayetin işleniş tarzından kurbanların katilinin Gamal olduğu anlaşılıyor ve böylece David ile Megan'ın öldürüldükleri sırada Gamal'ın Chinatovra'da olduğu ortaya çıkıyor."

Gittikçe artan bir paniğe kapürtıaya başladığımı hissettim ve nefes alıp vermede zorlanmaya başladım. "Ama o iki ayrı çifte cinayeti de işlemiş olabilir."

"Olabilir" dedi Raines beni onaylarcasına. "Böyle bir şey her zaman olabilir. Ama emin değilim. Sen anlat, Stone."

Stone, "Gamal gömerken bir metro çalışanı tarafından görülmüş, işçinin ifadesi Gamal'ın iddialarını destekliyor; çünkü işçi Garaal'i o gün öğleden sonra saatlerinde tünelde görmüş. Yani onun aynı saatlerde David ile Megan'ı öldürmüş

olma olasılığı böylece ortadan kalkıyor. Ama biri öldürmüş."

358

Stone'un sesinde açık bir suçlama vardı. Masumiyetime Raines'i ikna edebilme umudunu hızla yitirmeye başlamıştım. "Lou, Tanrı aşkına, sen benim David ile Megan'ı ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Ben onları neden öldüreyim ki?"

Stone lafa girdi, içine düştüğüm ikilemden büyük bir keyif alıyormuş gibi bir hali vardı. "Neden öldürdün biliyor musun?"

"Nedenmiş?"

"Para için. Çünkü büyük bir mirasa kondun da ondan."

"O paranın tek kuruşuna dokunmadım ben. Ayrıca beni mirasçısı olarak göstermek David'in fikriydi."

Stone parmağını bana uzatırken pis pis sırıttı. "Ona bu fikri aşılamadığından emin misin Moran?"

"Cehennemin dibine kadar yolun var." Stone'la konuşarak sadece zamanımı boşa harcıyordum, bu yüzden de Raines'e döndüm. "Lou, katili tuvalette gördüm. Yanılmıyorum."

Raines bana dikiz aynasından baktı. "Görmedin demiyorum, ama havaalanı polisi etrafta arama yaptı ve hiçbir şey bulamadı. Ayrıca kaçmaya çalışan şüpheli kimseye rastlamadılar."

"Baltimore Havaalanı büyük, kalabalık bir yer. Katil kolayca izini kaybettirmiş olabilir."

"Bütün havaalanı güvenlik personeli olaylara karşı alarma geçmişti ve onlara gördüğün adamın profili verilmişti. Güvenlik amiri eğer bir şey ortaya çıkarsa bize haber verecek. Beni dinle Kate. Biz seninle çok uzun zamandır dostuz, ama cevaplanmadığı sürece başım büyük derde sokacak bir sürü soru işareti var. Ayrıca senin mesleğinde birinin yıllar içinde bir sürü düşman edindiğini gayet iyi biliyorum, o yüzden biri sana komplo kuruyor da olabilir. Bu olasüığı kabul ediyorum, yani seni yalnız bırakıyorum sanma sakın. Ama ofise varınca kaldığımız yerden başlayalım. Stone sen de ofise varana kadar çeneni kapa Tamam mı?"

Stone geriye yaslandı, yüzünde hâlâ alaycı bir sırıtış vardı. "Sen ne derseu o oıur."

"Lou, sana tamamen dürüst olduğumu ve sadece gerçeği söylediğimi bilmeni istiyorum."

"Kapa bu konuyu şimdilik Kate. Şimdi varana kadar biraz kafamı dinlemek istiyorum."

Raines dikkatini direksiyona verdi. Beni yalnız bırakmadığını söylemişti, ama yanımda olduğunu da pek hissedemiyordum. Çaresiz olduğumu, ihanete uğradığımı düşünüyordum; Raines'in açıklamaları bana aşırı gelmişti. Midem altüst olmuştu, boğazım ekşidi ve öğürdüm.

"Tanrım, Moran" diye bağırdı Stone ve kafasını çevirdi.

Raines derdimi anladı ve arabayı kenara çekmek üzere yavaşladı. "Çıkar onu arabadan Stone, Tanrı aşkına! Şu siktiğimin arabasında koltuklara istifra etmeden dışarı çıksın."

114

Mürit ortalama yüz yirmi küometre hız yapıyor ve Ford'un yüz metre kadar gerisinden gidiyordu. Çenesindeki küçük sakalı sökmüş, gözlüklerini çıkarmıştı. Taksi şoförünün şapkasını taktı ve şırıngayı yine eline aldı. Direksiyonu kontrol edebilmek için dirseklerini kullandı ve iğnenin ucunu kauçuk tıpalı şişeye daldırdı ve şırınganın pistonunu çekti, hazneyi benzoyla doldurdu.

Şimdi yapması gereken tek şey Ford'a yaklaşmak ve planını uygulamaktı.

Şırınganın içini doldurunca şişeyi cebine attı, sonra da şırıngayı dizinin üstüne koydu, direksiyonu tekrar iki eliyle kavradı. Ford karayolundan çıktığında işini halletmek için gaza basıp orospu çocuklarının arabasına arkadan bindirecekti, sonra da taksiden çıkacak, özür dili-yormuş gibi yapacak ve taksideki yolcusunun hasta olduğunu söyleyecekti. Hasta yolcu için onlardan yardım isteyecek ve işte o anda, Federaller yardıma gelip şoförü dışarıya çıkarmaya çalışırlarken iğneyle içlerinden birinin işini bitirecek, öteki Federal'in işini de silahla halledecekti. Birazcık tehlikeli bir iş yaptığını biliyordu, ama başaracağından emindi. Sonra da Moran'la arasındaki meseleyi halledecekti.

Şoförün ağır ağır horuldadığını duydu, adam hâlâ baygındı. Herhalde fazla benzo kullanmıştı, bu yüzden de adamm felç olduğunu düşündü. Ama umurunda bile değildi. Elini yan tarafa uzattı ve şoförün nabzına baktı. Zayıftı. Ve gittikçe de zayıflıyordu.

Sürücü koltuğuna sırtını dayadı. Hey! Bu da ne?

İncecik, siyah bir nesnenin yerde yattığını gördü. Demir bir cop olduğunu anladı; sallayınca uzayan ve sertleşen yaylı metalden yapılma bir çubuktu bu. Mürit şoförün bunu arabasında kendini korumak için tuttuğunu düşündü. Copu küçültüp cebine koydu. Federallerle uğraşırken işine yarayabilirdi.

Bir yol işaretinin yanından hızla geçti. Tabelaya göre Claremont Crossroads

dümdüz ilerideydi ve Eisenhower Freeway'e gelmeden önceki dönemeçte bir alışveriş merkezi vardı. Ama Ford araba ansızın frene basıp yavaşlamaya başlayınca kalbi duracak gibi oldu, araba ar-

360

dından sert bir sağ yapıp alışveriş merkezine doğru döndü. Araba boş bir park yerine doğru ilerledi ve kapılar ardına kadar açıldı.

Moran'm arabadan çıkıp eğildiğini gördü, sanki kusacakmış gibi bir hali vardı. Federallerden biri arabadan çıkmış kadının yanına geliyordu. Bu işte mükemmeldi. Frenlere bastı, sağa doğru virajı sertçe alıp park yerine doğru sürdü.

Hemen hemen Ford'dan yüz metre uzağa varınca yavaşladı. Kafasının içi şimdi motor gibi çalışıyor, planlarını değiştiriyor, yeni bir plan yapmaya çalışıyordu ve ne yapacağını artık çok iyi biliyordu, şimdi bütün plan kafasında şekillenmişti. Moran hâlâ iki büklümdü, kusacakmış gibiydi, Federallerden biri de yanında duruyordu.

Mürit emniyet kemerinin iyice takılı olup olmadığına baktı ve aniden gaz pedalına bastı, motor homurdandı ve Moran'a doğru âdeta şaha kalktı. Birkaç saniyede hedefiyle arasında elü metreden az bir mesafe kalmıştı. Artık kadının kaçacak zamanı kalmamıştı. Moran kafasını kaldınp arabanın hızla ona doğru geldiğini korku dolu gözlerle fark edince Mürit sırıttı. Çok geç, orospu.

Mürit ayağım gaz pedalına iyice bastırdı ve araba ileriye ok gibi fırladı.

115

Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım bir türlü kusamadım. Kuru kuru öğürüyordum, sinir, korku hep bir araya gelmişti. Gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissediyordum. Lou Raines'i katil olmadığıma ikna edemediğimin farkındaydım.

"Çıkaracak mısm yoksa bütün gün burada mı duracaksın?" dedi Sto-ne parmağını bana uzatarak.

Tam benim yanımda duruyordu, açık halde duran arka kapıyı tutuyordu. Raines şoför koltuğundaydı, sabırsızca bekliyor, parmaklanyla direksiyonda tempo tutuyordu.

"işim bitmedi" dedim.

Stone gerilmişti. "O zaman bir tarafını siktirtmeden yürü bakalım Moran."

Alışveriş merkezine doğru baktım ve aklımdan bir şey geçti. Peki ya oraya doğru koşarsam ne yapar?

Raines seslendi, "Nasıl oldu?"

Stone cevap vermedi, parmağını bana doğru sallamaya devam etti, ama bu sefer yumruğunu da sıkıyordu. "Haydi Moran. Ya kus ya da arabaya gir."

Stone'dan yaklaşık iki adım ötedeydim ve Stone'un eli hâlâ arabanın açık kapısındaydı. Ağırlığı yüz kilo kadar vardı ve hantal bir adamdı. Alışveriş merkezi iki yüz metre ilerideydi; depara kalkarsam onun bana yetişemeyeceğini düşündüm. Ama bileklerimde kelepçeler vardı ve Stone'un iyi bir nişancı olduğunu biliyordum. Ben daha elli adım atamadan işimi bitirirdi.

Tam arabaya doğru yürümek üzereyken tuhaf bir şey oldu. Eski, gri bir taksinin karşı taraftan bize doğru aşın hızla geldiğini gördüm. Arabanın ön camının gerisinden şoförün yüzü seçilemiyordu. Gördüğüm şeye inanamıyordum; taksi Ford'la çarpışmak üzereydi.

"Stone! Arkanda! diye bağırdım.

Stone hemen elini tabancasına attı. "Bana oyun oynamaya kalkma Moran."

Oradan çekilsin diye avazım çıktığı kadar bağırmak istedim, ama

herhalde Stone taksinin motorunu duymuş olacak ki aniden kafasını çevirip baktı, ama o kafasını çevirip bakana kadar taksi tepemize çıkmıştı bile. Kendimi yere attım ve yuvarlanarak uzaklaştım. Bir saniye sonra frenlerin acı feryadını duydum ve taksi muazzam, metalik bir çarpışmayla Ford'un içine girdi.

Ford'la çarpışmadan üç saniye önce, Mürit frene bastı. Böylece arabanın hızı azaldı, ama çarpma etkisini hissettiğinde araba hâlâ elli beş kilometre hız yapıyordu.

GÜM!

Çarpışma gök gürültüsü gibi duyuldu. Mürit bedeninin havaya fırladığını hissetti, taksi Ford'a arkadan bindirirken emniyet kemeri onu tam zamanında arkaya dayadı.

Bir an sonra, taksinin motor kapağının altından dumanlar çıkmaya başladı. Mürit bu antika taksinin hava yastığının olmadığını düşündü ve böyle düşünmekte haklıydı da. Çarpışmanın etkisiyle her tarafı sarsılmıştı, ama hâlâ tek parça halindeydi.

Müthiş!Sonunda becermişti.

Moran son anda yerde yuvarlanmıştı, ama Mürit Federallerden birinin çarpışmanın etkisiyle havaya fırlayıp yan taraftaki Buick'in üzerine düştüğünü görmüştü. Federal arabanın üzerine çarpmış top gibi sıçrayıp yere düşmüştü. Diğeri de hava yastığı açılınca sürücü koltuğunda sıkışıp kalmıştı, şimdi oradan kurtulmak için uğraşıyordu.

Mürit taksiden atlayarak indi, tam o sırada yerdeki Federal doğrulmaya çalıştı. Şaşkındı, bilinci tam olarak yerinde değildi, burnundan kanlar akıyordu. Mürit adama arkadan yaklaşırken sırıtıyordu. "Sen nereye gittiğini sanıyorsun?"

Kurbanı daha arkasını dönmeye fırsat bulamadan Mürit yaylı copunu açtı ve Federal'in kafasına vurmaya başladı. İşini iyice görmüş olmak için iki kere daha cop indirdi. Federal homurdandı ve yere yığıldı. Kafatasının arka tarafından parmak genişliğinde kan akıyordu ve akan kan yağlı, kızıl bir gölcük oluşturuyordu.

Mürit Moran'ın olay yerinde gördüklerinden dehşete kapılmış, topallayarak kaçtığını gördü. Onun işini birazdan görecekti; ama önce buradaki işini bitirmesi gerekiyordu. Diz çöktü, Federal'in ceketini açtı ve belindeki Glock silahı gördü. Silahı belinden çıkardı, tabanca kılıfında duran iki adet içi dolu yedek şarjörü ve FBI kimlik kartını aldı. Ayağa kalktı ve Ford'a doğru yürüdü.

364

Lou Raines'i sürücü koltuğunda otururken görünce onu tanıdı ve sırıttı. Hava yastığı tamamen şişmişti, Raines'in kafasını cama doğru bastınyordu, Raines'in cama yapışmış suratmda bir gözü yarı açık, diğer gözü kapalıydı, cama yapışmış dudaklarını geriye doğru çekerek hava yastığından kendisini kurtarmaya çalışıyordu. Ne komik. Aynı filmlerdeki gibi. Tabii aradaki tek fark bu sahnenin trajediyle son bulacak olması.

Mürit sırıtarak, "Hey, Lou" dedi. "Bak yine karşılaştık. Şeytana merhaba demeye hazır mısın?"

Raines başını kaldırıp bakmaya çalıştı, katilinin kim olduğunu görünce gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı. Mürit Glock'u kaldırdı ve Raines'in kafasına iki el ateş etti, mermiler arabanın camını ve hava yastığını deldi. Hava yastığı fıslayarak indi ve krem rengi bez kıpkırmızı kesildi.

Mürit kendi etrafında yüz seksen derece döndü ve Moran'ın yetmiş adım kadar ileride olduğunu, canmı kurtarmak için alışveriş merkezine doğru koştuğunu gördü.

Mürit kadının peşinden koşmaya başladı.

117

Şok içinde alışveriş merkezine doğru koşmaya başladım. Çarpışmayı kafamda başa sarıp duruyordum; taksi Ford'a çarpıyordu, Stone havada uçuyordu, yandaki arabanın üstüne yığılıyordu, oradan da bedeni yere kayıyordu.www.cizgiliforum.com

Ardından taksinin sürücü tarafındaki kapısı ardına kadar açılıyordu. Neye uğradığımı şaşırmıştım, bulanık bir şekilde taksiden bir adamın indiğini gördüm. Adamın kafasında taksici şapkası vardı ve kasılarak Stone'a doğru yürüdü ve Stone'un kafasına copla vurmaya başladı.

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyordu: Bu öyle sıradan bir kaza falan değil. Gerisin geri sendeledim; şaşkın gözlerle hayatımın korkunç olaylarından birine tanık oldum; Lou Raines soğukkanlı bir katil tarafından öldürüldü. Ardından katil bana dönüp baktı, işte hayatımın en büyük şokunu da o zaman yaşadım. Bu adam uçakta gördüğüm adam. O olduğundan emindim. Benim gördüğüm adamın kafasında gri yün bere ve çenesinde sakal vardı, ama şimdi bere ile sakal yoktu. Derken aklımdan mermi hızıyla bir düşünce geçti. Dernek adam kılık değiştirdi. Demek bu adam Gamal; demek Gamal kılık değiştirip duruyor. Yoksa paranoyaklaştığım için mi böyle bir sonuç çıkarıyorum? Ama hiç de paranoyaklaştığımı falan sanmıyordum. Emin olamasam bile adam kılık değiştirme konusunda ne kadar maharetli olduğunu göstermişti ve bu adam da Gamal'la aynı boyda ve aynı yapıdaydı. Katil bana doğru yürüyordu.

Ben de alışveriş merkezine doğru koşmaya başladım.

Mürit otoparktan geçerken adımlarını sıklaştırdı. Bedeni bir atlet kadar sağlıklıydı, ayrıca akciğerleri hızla koşabileceği kadar güçlüydü. Moran'ın alışveriş merkezine daldığını gördü.

Park yerindeki birkaç kişi dönüp ona baktı, ama o tabancayı ceketinin içine saklamıştı. Hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu; birazdan polislerin ve alışveriş merkezinin özel güvenlik ekiplerinin ortaya çıkacaklarını biliyordu.

366

Birkaç saniye sonra ana giriş kapışma adımını attı ve onu havalandırma sisteminin püskürttüğü sıcak hava karşıladı. Gözleriyle alışveriş merkezinin içini taradı ve Moran'ın elli metre ötede koştuğunu gördü, derken kadm yana saptı ve gözden kayboldu.

Bir avcı gibi, ilerlemeden önce etrafı gözleriyle kolaçan etti. Alışveriş merkezinde birkaç müşteri dolaşıyordu ve etrafta güvenlik elemanları görünmüyordu; bebek arabalarıyla dolaşan birkaç anne, birkaç da yaşlı müşteri vardı, alışveriş merkezinde çalışan birkaç genç de sıkmtı dolu yüz ifadeleriyle mağazalarının kapısında duruyordu. Mürit ava başlamanın keyfini çıkarıyordu, birazdan Moran'ı

avucunun içine düşüreceğinden gayet emindi. Glock'a dokundu, elini cebine götürdü, öteki cebinde de deri altı şırıngası duruyordu. Bu sefer onu yakalamıştı.

118

Stone inledi, bilinci yavaş yavaş yerine geliyordu. Yürümeye çalıştı, bulanık görüyordu. En sonunda Ford'a yaslanarak dik durabilmeyi başardı. Sanki kafasına balyozla vurulmuştu ve baş ağrısından kusacak gibiydi. Ardından kafasından akan sıvıyı hissetti ve kanının yere aktığını gördü.

Tanrım. Sarhoş gibi sallanarak elini kafasının arkasına koydu. Kafa derisinin parça parça olduğunu hissetti ve elini derisine sürer sürmez dayanılmaz bir acı duymaya başlamıştı. Kafatasında kırık olmamasını umdu. Yavaş yavaş, kafasının içindeki sisler dağılmaya başladı ve sağına soluna baktı, gözlerini kırpıştırdı.

Lou Raines'in kanlar içindeki suratı paramparça olmuş sürücü camından dışarıya sarkmıştı. Kafasmda iki mermi deliği vardı; biri sol gözünün üstünde, diğeri burnunun hemen üzerindeydi, kan ve beyin parçalan arabanın iç tarafına sıçramışlardı ve artık inmiş olan hava yastığı da kanlar içindeydi.

Stone arabaya doğru şaşkın gözlerle sendeledi. Çok geç kalındığını biliyordu, ama yine de Lou'nun nabzına baktı. Ölmüştü. Peki ama ne oldu burada? Tek hatırladığı şey arkadan saldırıya uğradığıydı ve sonra her şey kararmıştı. Paramparça olmuş gri taksiye doğru gitti; arabanın motor kapağı ile motoru sanki dev bir preste ezilmiş gibiydi.

Arabanın ön tarafındaki yolcu koltuğunda orta yaşlı bir zenci bilinçsiz bir halde yığılmıştı.

Stone adamın nabzına baktı ama atmıyordu. Arabanın güneşliğinde duran ölü adamın kimliğine baktı. Yoksa taksici kalp krizi geçirip kaza mı yaptı? İyi ama o zaman adam neden yan koltukta duruyor?

Peki Raines'i kim vurdu? içgüdüsel olarak elini silahına götürdü. Yerinde yoktu. Yere baktı, ama silahını hiçbir yerde göremedi.

Kafası ağrıdan çatlıyordu, ama el yordamıyla cep telefonunu bulup çıkarıp bir numarayı tuşlayabilmeyi becerdi. Burundan gelen bir ses cevap verdi. "Norton."

"Gus, benim, Stone."

"Hayrola Vance? Sesin biraz komik geliyor."

368

"Ama benim gülecek halim yok, Gus, burası kesin. Raines vurularak öldürüldü. Zannederim Moran öldürdü onu ve şimdi de kaçıyor. Silahlı, tehlikeli ve ne

yapacağı belli olmaz."

"Moran mı?"

"Beni duydun. Etrafta tetiği çekebilecek tek kişi oydu. Hatta orospunun benim silahımı kullandığını tahmin ediyorum. Silahım kayıp."

"Moran, Lou'yu mu vurdu?"

Stone öfkeden gürledi. "Sen sağır mısın? Sana kaç kere anlatacağım?"

"Peki hangi cehennemdesiniz?"

Stone nerede olduklarını anlattı. "Tam önümde bir alışveriş merkezi var. Moran oraya girmiş olabilir. Ulaşabildiğin herkese haber ver, orada burada artık ne polisi varsa kalkıp gelsin. Ayrıca alışveriş merkezinin güvenliğiyle irtibata geçmeye çalış. Her taraf kontrol altına alınsın. Ve ben Moran'ı istiyorum, ölü ya da diri."

"Hey, ağır ol, Vance."

"Ben ne diyorsam hemen yap. Ben hatta kalıyorum. Bir de bana ambulans çağır."

"Yaralı mısın?"

"Tabii ki! Gebermek üzereyim ben burada! Moran kafamı paramparça etti. Şimdi sana ne diyorsam onu yap."

Stone cep telefonunu kulağına dayadı ve kafasını alışveriş merkezine doğru çevirdi, sonra büyük bir çabayla tek dizinin üstüne oturdu. Tanrım, kafası çok acıyordu. Pantolonunun sağ paçasını çekti ve uzanıp kısa namlulu 38 mm çapındaki toplu tabancasını aldı. Acil durumlar için hep yedekte tutmuştu bunu.

Moran'ı bulur bulmaz 38'liğini kullanacaktı, ne uyan ne de şans verecekti ama. Artık işler çığırından çıkmıştı. Ayağa kalktı ve topallayarak alışveriş merkezine doğru yürümeye başladı. Her adımı bin bir güçlük içinde atıyor, her adımda kafasındaki ağrı biraz daha şiddetleniyordu. Pembeler giymiş yaşlıca bir kadının parlak mavi boyalan dökülen, kir pas içindeki eski bir Cadillac'la önünden yavaşça geçtiğini gördü. Stone elini kaldırdı, silahını arabaya doğrulttu, ama kimliğini göstermek için elini cüzdanına götürdüğünde yerinde olmadığını fark etti. Hadi be.

"FBI. Dur, kadınj"

Kadın aniden frene basıp durdu, korkudan elini ağzına götürdü. Stone arabanın yan kapısını öyle sertçe açtı ki yaşlı kadın korkudan avaz avaz bağırmaya başladı, sanki kafasının içindeki ağn yetmiyormuş gibi şimdi de bu kadının bağırtısını çekiyordu. Arabaya bindi ve arka koltukta Wal-Mart alışveriş merkezinin içleri dolu büyük kesekağıtlannı gördü. "Sakin ol be kadın! Ben FBI ajanıyım. Beni alışveriş

merkezine götürmeni istiyorum senden."

Kadın ona şaşkın gözlerle baktı. "Nedenmiş? Sen yürüyemiyor musun?" işte o zaman Stone kendini tamamen kaybetti, elini kafatasının

369

arkasına götürdü, parmakları kanlandı. "Yürüyemiyorum tabii, çünkü kafamın arkasında bombok bir delik var, kadın bak ben aranan bir suçlunun peşindeyim. Şimdi sen beni şu siktiğimin alışveriş merkezine götür arabanla!"

119

Alışveriş merkezine girdim ve her şeyi göze alarak arkaya baktım. Katili yaklaşık yüz metre geride gördüm. Bana doğru hızla koşuyordu.

Kalbim duracak gibiydi. Etrafa bakından, ama güvenlik elemanı göremedim; alışveriş merkezi bomboş sayılabilirdi; ama işte tam o sırada özel güvenliği alarma geçirmenin hiçbir anlamı olmadığını, kendimi ele vermekten başka bir işe yaramayacağını düşünüp koşmaya devam ettim. Buradan hızla uzaklaşmaktan başka bir şey yoktu aklımda, bir şekilde Frank'ı aramanı gerekiyordu. Cep telefonumu denedim ama telefon çekmiyordu. Toys "H"üs mağazasını geçtikten on metre sonra bir tabelanın sağ tarafta tuvaletler ve ankesörlü telefonları işaret ettiğini gördüm. Tabelayı takip ettim ve koridorunun tam orta kısmmda, yürüyen merdivenlerin altındaki telefonları buldum.

Bozuk para çıkarmak için el yordamıyla cüzdanımı aradım, sonra omzumun üzerinden arkama baktım, ama peşimden gelen kimse göremedim. Cep telefonumun rehberinde numarasına baktıktan sonra Frank'ı cebinden aradım. Telefon çaldı, ama cevap vermedi. Frank FBI'dan ayrıldıktan sonra cep telefonunu yanında taşıma âdetini bırakmıştı. Ev telefonunu aradım. Ona da cevap vermedi. Kahretsin, ne cehennemde bu? Umarım kafayı çekmeye falan gitmemiştir.

Bu sefer ona bir mesaj bırakarak indiğimi, onunla acilen görüşmem gerektiğini, onu cep telefonundan arayacağımı söyledim. Ardından ba-' na yardım edebileceğini düşündüğüm tek insan olan Josh'ı aramak geldi aklıma.

Jösh. Onur. telefonunu da cep telefonumun rehberinde buldum.

Bana nasıl davranacak? Bana kızıp telefonu suratıma mı kapatacak yoksa söylediklerime inanacak mı?Bunu anlamanın tek bir yolu vardı. Tereddüt ettim, onunla telefonda konuşmaktan âdeta korkuyordum, ama sonra kalkıp onun numaralarını tuşladım.

ikinci zilde Joslı'm sesini duydum. "Cooper."

"Josh, ben Kate."

Uzunca bir sessizlik oldu "Demek sonunda aramaya karar verdin. Neredesin?"

371

Josh'm sesinden artık onun gözünden düşmüş olduğumu hemen anladım. Raines ile Stone acaba ona katil olduğumdan şüphelendiklerini söylemişler miydi? "Claremont Mail Alışveriş Merkezi diye bir yer, Doksan beşin çıkışında. Hiç duydun mu?"

"Tabii, Neal'in alışverişini genelde oradan yaparım. Sen orada ne yapıyorsun?"

"Josh, bir şey demeden önce, şimdi sana söyleyeceklerimi dikkatlice dinlemeni istiyorum, çünkü çok önemli. Baltimore Havaalanı'na yaklaşık bir saat önce indim."

Olan biten her şeyi ona anlatmak için deli oluyordum, özellikle de Raines'in öldürülüşünü anlatmak istiyordum, ama suçluluk duyuyordum ve bir şekilde kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmıyordu. Bu suçluluk duygusunu aşmam gerektiğini de biliyordum. Josh'ın tepkisini bekledim, ama hatta hiçbir ses duyulmuyordu. Herhalde tutuklanmamın istendiğini biliyor, diye geçirdim içimden. "Seninle konuşmam gerekiyor Josh. Neler olup bittiğini sana anlatmam gerekiyor. Hâlâ orada mısın?"

"Evet, buradayım" yanıtını verdi Josh sesi duygudan yoksundu.

Sesinden bana karşı mesafeli olduğu anlaşılıyordu, aslında soğuk davrandığım bile söyleyebilirdim. Ya da belki merkezdeydi ve o yüzden de benimle rahat konuşamıyordu. "Sen ofiste misin?"

"Hayır evdeyim. Ama bir şey anlayabilmiş de değilim. Lou mu sana beni aramanı söyledi? Çünkü eğer Paris'te bıraktığın bavulunu arıyorsan, onu yanımda getirdim ve ofiste bıraktım, tabii Lou'nun talimatı üzerine."

Evde demek.Evi Gretchen Woods'daydı, yani buradan beş kilometre ötedeydi. Gerçeği ağzımdan kaçırdım. "O yüzden aramadım. Ben havaalanında Lou ve Stone tarafından tutuklandım, ama kaçtım."

"Kaçtın mı?Şaka yapıyorsun galiba? Sen deli misin? Senin derdin ne?"

"Seni gördüğümde her şeyi anlatacağım. Senin yardımına ihtiyacım var Josh, beni bu büyük beladan ancak sen kurtarabilirsin. Son zamanlarda benimle ilgili duyduklarının hiçbiri doğru değil. Biri bana komplo kuruyor, ama neden kurduğunu da bilmiyorum. Ama lütfen inan, ben masumum."

Yine kısa bir sessizlik oldu, ardından Josh sakin bir sesle, "Senin neden bahsettiğini bilmiyorum Kate. Dinle, seni suçlamak gibi bir niyetim yok, ama

Paris'ten kaçtığında beni bombok bir durumda bıraktın. Lou beni geçici olarak görevden aldı. Soruşturma yapılmasını istiyor."

"Çok özür dilerim Josh. Senin başım derde sokmayı aklımın ucundan bile geçirmedim." ,

Eğer Josh kızağa çekildiyse o zaman olan biten hiçbir şeyin de farkında değildi. En azından bana adımla hitap ediyor, bu da benim için bir şey, diye geçirdim içimden. Ama Lou'nun adını telaffuz ettiğin-

de içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Kendimi ne kadar zorlar-sam zorlayayım, ona Lou'nun öldürüldüğünü söyleyemedim. "Özür dilemek için çok geç olduğunu biliyorum, ama cinayet mahallini görmek için benim şahsen kalkıp istanbul'a gitmem gerekiyordu. Cinayetleri aydınlatabilecek bir ipucuna ulaşabilmeyi umut etmiştim. Ama cinayetler çözüleceği yerde her şey rayından çıktı. Senden şimdi tek isteğim bana yardım etmen Josh. Gerçekten de yardımına ihtiyacım var. Alışveriş merkezine gelip beni buradan alman gerek. Bunu benim için yapar mısın? Sana olanlan anlatmak istiyorum, belki seninle ortak bir noktada buluşuruz."

Hatun diğer ucunda sessizlik çöktü, ardından bir iç çekiş duyuldu. "Evde olmamın bir başka nedeni var Kate. Neal hasta. Sürekli olarak mide krampları geçirip terliyor. Lupus hastalığmda çok görülen bir şey bu, şu anda da doktor yanında, iğne yapıyor. Gelip seni alamam."

"Neal'e çok üzüldüm." O anda Josh'm beni kurtarmak için yapabileceği hiçbir şeyi olmadığını anladım, yani artık tamamen yapayalnızdım. "Haklısın, orada, oğlunla kalman çok daha önemli. Zaten kalman da gerekir."

"Kate, kendini düşün, aslmda ben de dahil herkesi düşün ve teslim ol. Benim için böyle bir şey yapar mısın?"

Sesi endişe doluydu ve onun beni düşündüğünü çok iyi biliyordum, tabii bu arada çok güzel bir ilişkinin içine ta en başından ettiğimin de farkındaydım. İşte o anda her şeyi, ama her şeyi, Lou'nun öldürülmesi de dahil her şeyi ona anlatmak istedim, onun her şeyi bilmesini istedim. Lou'nun süahla öldürüldüğünü gördüm, biri Lou'nun kafasına ateş etti, bence ateş eden Gamal'dı. iyi ama böyle bir şeyi şimdi ona anlatmak neye yarayacaktı ki? Josh sonuçta yardım edemeyecekti. Hatta bana inanmakta güçlük bile çekebilirdi. "Bunu düşüneceğim" diyerek yalan söyledim ve ağlayacak gibi oldum.

"Bence" dedi Josh. "Herkesin iyiliği için yapman gereken teslim olmak."

Umudumu tamamen kaybetmiş bir ses tonuyla, "Gerçekten de bana yardım edemez miydin?" diye sordum.

"Özür dilerim Kate, gerçekten de edemem, zaten oğlumu şu anda bırakıp gidemem. Hiç kimse ve hiçbir şey için."

"Anlıyorum... Tlabü." İçimden kalkıp ondan aynı şeyi istemek gelmedi. Josh'ın oğlunu bırakıp başına başka dertler almaşım bekleyemezdim.

"En yalan polise teslim ol Kate. Haydi durma Lütfen."

Ah Josh, olaylar neden bu hale geldi ki?"Dilerim Neal iyileşir."

"Ben de. Doktor beni çağırıyor. Gitmem gerek."

"Kendine dikkat et, Josh."

"Sen de" diye geldi yanıt ve bir an sonra karşı taraf telefonu kapattı.

120

Ahizeyi yerine koydum ve Josh'la ilgili içimde sakladığım bütün umutların uçup gidiverdiğini hissettim. Onda sevdiğim, beğendiğim bir sürü şey vardı, ama belki de çok şey beklemiştim, içimden bir ses, Josh'ı unut, dedi. Bu ilişki bir yere gitmez. Tabii eğer masumiyetini kanıtlayamazsan senin de gideceğin tek bir yer var, o da hapishane.

Umutsuzca elimi saçlarımda dolaştırıp ne yapacağımı düşünmeye başladım. Çok fazla seçeneğim yok. Belki de alışveriş merkezine teslimat yapan bir kamyona gizlice binerek buradan kaçabilirim ya da belki bir araba çalabilirim. Öyle ya da böyle yakalanmamı çabuklaştıracaktım sadece. Tam Frank'ın numarasını yeniden aramak üzereyken gerçeklik duygusu üzerime bir beton duvar gibi çöktü. Yoksa Josh haklı mı? Yoksa teslim olmanın zamanı geldi mi?

Ayak sesleri duydum, arkaya baktım ve en korkunç kâbusumun şokuyla elim ayağım tutmaz oldu. Otuz adım kadar ilerimde, gözlerimin içine bakan adam katilin kendisiydi.

Mürit Toys "R" Us mağazasına geldi ve sağ tarafa döndü. Kendini bir koridorda buldu. Kate Moran'ın bu koridora doğru koştuğunu görmüştü. Ama koridorun sonu, alışveriş merkezinin çeşitli bölümlerine ayrılan yolların kesişme noktasıydı.

Hassiktir.

Moran'ın bu yollardan birine sapmış olması gerekiyordu. Mürit'in hepsine tek tek girip çıkması gerekiyordu. Cebinden FBI rozetini çıkardı, sonra da silahı. Şansı yüzüne gülüverdi. Sağ tarafa döndüğünde kadını orada gördü, yürüyen merdivenlerin altmda ankesörlü telefonda konuşuyordu.

Kadın berbat bir haldeydi, saçı başı. darmadağınıktı, gözlerinin altı morarmıştı. Bir saniye sonra kadın başînf kaldırdı ve bakışları karşılaştı. Adam kadının ağzının korkuyla açıldığını görünce pis pis sırıttı. Kadının ondan böylesine korkmasından büyük bir haz duymuştu.

• "İ

374

Kadın geri geri gitti, topukları üzerinde geriye döndü ve koridorda koşmaya başladı.

Mürit de kadının peşinden koşuyordu.

121

Koşarken geriye dönüp arkama göz attım, beni öldürmek isteyen katilin nasıl biri olduğunu bir an da olsa görmek istiyordum. Çok emin değildim, ama içgüdülerim bu katilin Gamal'ın kılık değiştirmiş hali olduğunu söylüyordu. Tabii buna benden başka inanan çıkarsa!

Adam kırk adım kadar gerimdeydi ve aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyordu, ama karşısına çıkan bebek arabalı birkaç annenin onun hızım kestiğini gördüm. Şimdi alışveriş merkezinin tam ortasmdaydım bütün personel ve müşteriler durmuşlar benim koşuşuma bakıyorlar, ama müdahalede bulunan çıkmıyordu. Tabanları iyice yağladım ve kendimi asansörlerden birine attım, oradan da mağazalar arasındaki geniş bir yoldan geçip en sonunda başka bir asansörle aşağıya indim. Ne cehenneme doğru gittiğimi hiç bilmiyordum. Ama katil hâlâ peşim-deydi, ayak seslerini duyabiliyordum; artık kafamı çevirip arkama bakmak aklıma bile gelmiyordu.

Yürüyen merdivenlerden aşağıya koşarak indim ve inerken güreşçi gibi iriyarı bir özel güvenlik görevlisi yoluma çıkıverdi. Elini kaldırıp, "Hey! Hanımefendi! Dur, duydun mu?" dedi.

O bana, "Dur, kal orada, dur bakalım Hanımefendi" diye bağırırken ben de bir sağıma bir soluma bakıp adamın ne tarafından kaçacağımı kestirmeye çalıştım.

Güvenlik görevlisi beni ceketimden yakaladı, ama ben ani bir hareketle adamın elinden kurtuldum; koşmaya başlamıştım ki bir adamın bağırdığını duydum. "FBI. O kadın tehlikeli bir suçlu."

Geriye döndüm ve katilin elinde silahıyla güvenlik görevlisine kimlik gösterdiğini gördüm. Bu silah Stone'un Glock'u mu?

Şimdi hem güvenlik görevlisi hem katil peşime takılmıştı. Tamım, ne kadar da saçma bir durumdu bu. Bir alışveriş merkezinin ortasında gözü dönmüş bir katil ve bir güvenlik görevlisi tarafından sanki sabıkalı biriymişim gibi kovalandığımı aklım almıyordu bir türlü.

Buradan çıkıp kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım yoksa öleceğim.

Birden iki güvenlik görevlisi daha karşıma çıktı, önümü kesti. Epey hızlı koştuğum için adamların ellerinden teğet geçerek sıyrılmayı be-

çerdim. On saniye sonra alışveriş merkezinin çıkış kapısına ulaştım, nefesim tamamen tükenmek üzereyken otomatik kapılardan hızla geçtim ve Stone'u görüp tekrar şoka uğradım. Yaşlı bir kadının kullandığı hurdası çıkmış, mavi bir arabadan zorlanarak inmeye çalışıyor, bir yandan da sol eliyle kafasının arkasını tutuyordu. Durmadım ve o da fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktı. Birkaç saniye sonra arkamdan bağırdığını duydum. "Moran!"

Tam o sırada benden otuz metre gerideydi, park etmiş arabaların arasından zikzaklar yaparak geçiyordum, ciğerlerim yanıyor, bacaklarım ağrıyordu.

Ansızın iki el ateş sesi duydum.

Pat!

Pat!

Seslerin yanımdan geçtiğini işittim, mermilerden biri ilerimdeki asfalta isabet etti, ama ben kafamı eğerek ve zikzaklar çizerek koşmaya devam ettim, ciğerlerimin yanmasına aldırmıyordum, derken park yerine geldim ve hızımı yavaşlattım. Geriye dönüp baktım ve nefesimi toparlamaya çalıştım. Katil ile güvenlik görevlisinden eser yoktu, ama Stone seke seke gözü dönmüş bir halde bana doğru geliyordu.

Yüz metre kadar koştum, sonra bana ateş ederek vurabileceği mesafenin dışına çıktığımı düşündüm. Ama tam o anda içimde bir şey koptu ve tüm irademi, kaçıp kurtulma isteğimi yitirdiğimi hissettim.

Niçin? Niçin yapıyorum bütün bunları kendime? Neden kendimi öl-dürtmeyi göze

alıyorum?

İşte o an kesin kararımı verdim ve Stone'a teslim olmaya karar verdim. Asfaltın üzerine yığıldım, sanki ciğerlerimin içi suyla dolmuş gibi bedenimden oluk oluk ter boşalıyordu ve Stone'un yanıma gelip beni tutuklamasını bekliyordum. Perişan bir halde orada öyle otururken bir aracın bana doğru yaklaştığını duydum. Alışveriş merkezinin özel güvenliği olabileceği geçti aklımdan. Kafamı çevirdiğimde mavi bir Landcruiser'in durduğunu gördüm. "Gir içeri" dedi sürücü.

Gözlerime inanamıyordum. Ağzım bir karış açık, sürücü koltuğunda oturan Josh'a baktım.

"Sağır mısın sen? Buraya gelebilmek için akla karayı seçtim Kate. Gir içeri hemen. Eğer Stone biraz daha yaklaşırsa beni hemen tanır."

Tek kelime etmeden yerden kalktım, arabaya bindim kapıyı hızla çekip kapattım. Josh acı acı patinaj sesleri çıkara çıkara geri geri gitti, Landcruiser'i 180 derece döndürdü ve alışveriş merkezinden hızla uzaklaştı.

122

Altı dakika sonra Gretchen VVöods'ta iki katlı şirin bir evin önünde durduk. Josh uzaktan kontrolün düğmesine bastı. Garaj kapısı açıldı ve Landcruiser'i içeriye sürdü. Briket duvarlardaki raflara boyalar ve aletler sıralanmıştı ve bir köşede eski bir buzdolabı çürümeye terk edilmiş duruyordu.

Josh, "Landcruiser'i kız kardeşimden ödünç aldun, çünkü benimkini tamire vermiştim. Endişeleniyor musun bilmem, ama Stone epey uzakta olduğu için arabanın plakasını görememiştir."

"Peki ya sürücüyü gördüyse?" Garaj kapısının otomatik olarak kapanma sesini duydum, ama arabadan inmedim.

"O zaman onu birazdan öğreniriz. Ama hiç sanmıyorum. Zaten havada hiç polis helikopteri de görmedim, o yüzden sakinleş. Şimdi bana orada olan bitenleri anlatacak mısın? Gördüğüm kadarıyla Stone seni öldürmek üzereydi."

"Sadece Stone değil." Bir anda hem duygusal hem de Fiziksel olarak tükendiğimi hissettim. "Uzun ve korkunç bir hikâye Josh, ama bana inanacağından eminim. Ama çok samimi olarak söylüyorum seni oğlunun yanından ayırmayı istemezdim. 0 her şeyden önce gelmeli, ama bana yaptığın bu iyiliği asla unutamam. Oğlun nasıl?"

Josh bitkin bir halde elini yüzüne götürdü. "Seninle telefonda konuşmamız bittiğinde doktor da işini bitirmişti. Neal steroyid iğnelerini yediğinde hep toparlanıyor, doktor da zaten düzeleceğini söyledi. Kız kardeşim Marcie acaba bir yardımım dokunur mu diye aradı, zaten şu anda yukarıda, Neal'in yanında, ona

bakıyor. Arka sokakta oturuyor."

"Birbirinize bağlı bir ailesiniz demek?"

Josh sırıttı. "Yok, her zaman öyle sayılmayız. Ama zorda kaldığında en azından bana ellerini uzatırlar tabii."

"Peki neden fikrini değiştirip beni kurtarmaya geldin?"

Dosdoğru önüne baktı, bu soruya ne cevap vereceğini biraz düşündü ve sonra dönüp bana baktı. "Çok samimi söylüyorum, bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, belki de şimdi verebilecek durumda değilim. Başımı büyük bir derde sokup mesleğimi mahvedebileceğimi

gayet iyi biliyorum, ama bir yandan da sanki her şey altüst olmadı mı diye de düşünüyorum. Belki de Paris'te aramızda olanlarla ilgili bir şey bu. Benim için anlamının büyük olduğunu düşünüyorum. Sana güveniyorum ve bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Ta beni Paris'te bırakıp gittiğin andan itibaren. Tamam mı?"

Bırakıp gitmek mi?Bunu öyle vurgulayarak söylemişti ki, sanki ben Josh'ı terk etmiştim ve belki de hakikaten terk etmiştim, anıa olaya bu yönden bakmak istemiyordum. "Peki, bırakıp gitmek yerine sadece gitmek desek olur mu? Böylece kendimi bir kaltak gibi hissetmemiş olurum."

Josh gülümsedi ve Landcruiser'den inmeye davrandı. "Paris'te ya-nundan ayrıldıktan sonra, diyelim o zaman.Mutlu musunşimdi?"

Kelepçeli ellerimi kaldırdım. "Bunun haricinde."

"Garajda bu sorunu çözecek alet edevatım var. Sonra da içeri gireriz. Sen artık bir açıklama uydurursun eminim."

On dakika sonra Josh kelepçelerimidemir testeresi ve kalın birmakasla keserek ellerimden çıkardı, sonra garajdaki bir kapıyı açarakmutfaktan içeri adım atü. Josh ile Neal'in resimleri duvarlarda asılıydı,bir tanesi okuldaki beyzbol maçı sırasında çekilmişti, bir diğeri de Dis-neyland'de. Nealdebabası gibi siyah saçlı, kahverengi gözlüydü.Bakımlı çimenlerde gayet bakımlı bir okaliptüs gördüm, ağacın dallarındanbirine salıncak kurulmuştu ve yerde san plastikten bir taneçocuk kaykayı duruyordu.

Josh ceketini çıkardı. "GalibaMarcie hâlâ yukarıda. Gel haydi sizitanıştırayım."

Merdivenlerden yukarı çıkarakasma kattaki bir yatak odasınagirdim. Neal tek

kişilik bir yatakta yatıyordu ve tıpkı fotoğraflardakigibiydi, tabii steroyidler yüzünden şimdi biraz şişmişti. Otuz yaşlarında, kestane rengi saçlı, çekici bir kadın da oğlanın yanında, yatağın üzerindeoturuyordu. Biz içeri girince o da ayağa kalktı.

"Hey, Marcie. Nasıl bizim delikanlı?" dedi Josh Neal'in yatağınadoğru yürürken.

Yatak odasının duvarlarına futboltakımlarının posterleri asılıydı ve bir deFBI beyzbol şapkası ile Neal'in bir resmi vardı. Raflarda FBI sembollü başka hediyelik eşyalar da vardı; mesela bir tanesi sahtebir kimlik rozetiydi ve bence Neal babasının bir FBI ajanı olmasını çok önemsiyordu. Başköşede de çerçeve içindeki bir resimde Josh ile oğluFBI mezuniyet gününde FBI direktörüyle birlikte poz vermişti.

Neal bana tereddüt dolu bir bakış attı sonra babasına dönüp, "Ben iyiyim baba" dedi.

Josh oğluna sarıldı ve kız kaidesi de Josh'ın koluna dokunup sakin birsesle, "Gayet iyi" dedikten sonra bana dostça gülümsedi. "Doktor vücut ısısına sürekli dikkat etmemiz gerektiğini söyledi, sonra tekrararayacakmış. Ama endişelenecek düzümü yok, rahatlayabilirsin."

Josh'ın yüzünde beliriveren büyük rahatlamayı fark ettim ve beni al maya gelerek nasıl bir fedakârlıkta bulunduğunu anladım. Aklı hastaoğlunda kalmıştı demek. "Teşekkürler, Marcie, geldiğin için çok sağ oi.

Size iş arkadaşım Kate Moran'ı tanıştırayım." Marcie elini uzattı. "Josh bana senden bahsetti."

"Seninle tanıştığıma sevindim Marcie." Josh'ın benden ne kadar bahsettiğini merak ettim. "Pekiyi şeyler söylememiştir herhalde?"

Marcie gülümsedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse fazla bir şey anlatmadı Sadece birlikte çahştığmızı söyledi. Ama inan bana, Josh'tan bu kadarım bile duymak büyük bir komplimandır. En keyifli olduğu zamanlarda bile ağzından tek kelime alamazsın."

Az kalsın kalkıp, "Senin kardeşin iyi bir insan ve ben de ona çok şey borçluyum" diyecektim ama bunun dangalakça olacağım düşündüm ve sustum.

"Kızlar hemen beni çekiştirmeye başladınız" dedi Josh, Neal'in yanına otururken. Oğlunun saçlarını okşadı ve uzanıp yanağından öptü. "Nasılmış bizim delikanlı? Hayrola? Dilini mi yuttun? Bayan Moran'a merhaba demeyecek misin?"

Neal yorgun gözlerle odadaki yabancıya baktı, ama konuşmadı, sadece başmı

salladı.

"Bana Kate de" dedim. "Bakıyorum futbolu seviyorsun Neal. Büyüyünce ne olmayı düşünüyorsun? Futbolcu mu yoksa FBI ajanı mı?"

En sevdiği konulardan laf açılınca Neal'in gözleri canlandı ve masum masum, "Zannederim her ikisini de olmak isterim. Hem ajan hem de Redskins oyuncusu, o zaman harika olur" dedi.

"Peki, ama neden ikisi birden?"

"Hem kötü adamlarla dövüşebilirim hem de maç yaparım."

Dönüp Josh'a baktım. "Bence oğlunun önünde çok parlak bir kariyer dönemi var."

"Yani babasının tam tersi" dedi Josh kuru bir sesle.

"Ajan olmak hoşuna gidiyor mu Kate?" diye sordu Neal ciddi ciddi.

"Bazen güzel yanları da var tabu."

Neal'in kaşlarım çattığını gördüm, sanki ne dediğimi anlamamış gibi bakıyordu bana, bunun üzerine oturup açıklama yapmaya çalıştım. "Aslında şunu demek istiyorum, çoğu zaman yaptığım işi seviyorum Neal. Ama bazı günler işlerim çok zorlaşıyor."

Neal kafasını sallayarak bana hak verdiğini gösterdi. "Babam da zaten öyle diyor, bazen seviyormuş o da."

"Öyle mi? Ama baban çok özel bir ajan. Değil mi?"

Neal ciddi bir yüz ifadesiyle kafasını "evet" dercesine salladı ve Josh da yüzünde yarım bir gülümsemeyle kaşlarını çatarak bana baktı. Marcie, "Neal ile baba biraz yalnız kalsalar olur mu? Bu arada biz de Ka-te'le mutfağa iner birer kahve içeriz" dedi.

"Kahve iyi olur, teşekkür ederim."

Marcie odadan çıktı. Tam ben de Marcie'nin arkasından gelmek üzereyken Josh göz kırptı. "Güvenoylaması için teşekkürler. Ben de biraz-

dan aşağı geleceğim. Bu arada banyo koridorun sonunda, hani elini yüzünü yıkamak falan istersen."

Üstüm başım muhtemelen darmadağınıktı. "Her şey için teşekkürler Josh. Çok samimiyim. Neal hastayken beni kurtarmaya geldin... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Birazdan konuşuruz." Birkaç saniye bakıştık. Tekrardan Neal'in saçlarım okşadı. "Haydi git kahveni iç."

Banyoda elimi yüzümü yıkayıp saçlarımı fırçaladıktan sonra aşağıya mutfağa indim. Marcie kahve yapmıştı, gidip masaya oturdum. "Sütle şeker burada, al lütfen" dedi.

O anda beni canlandırabilecek tek şey güzel bir kahveden başka bir şey olamazdı, bir kaşık şeker koyup sütsüz kahvemi aldım. "Böyle zor bir zamanda, Neal hasta yatağında yatarken kardeşini sokaklara sürüklediğim için çok özür dilerim."

Ama Josh'ı neden sokaklara sürüklediğimden bahsetmedim, çünkü onun gerçek nedeni kız kardeşine açıklamadığını düşünüyordum. Zaten Marcie de bir yorumda bulunmadı, sadece kafasını hafifçe salladı. "Neal iyileşecek. Bu krizleri arada sırada yaşıyor, bazen de endişe verici bir hal alıyor, ama her defasında paçayı sıyırıyor."

"Senin çocuğun var mı Marcie?"

"İki tane, bir oğlan bir kız, oğlan beş, kız sekiz yaşında" dedi Marcie. "Çocuklar hayatımda başıma gelen en güzel şey, arada sırada annelerini öflceden kudurtsalar c';ı. Eşim Dean işinden bir hafta izin aldı, çocuklarla New York'a uçtu, büyükannesi ile büyükbabası görsün diye. Ben de evde kaldım, çünkü evde ufak tefek değişiklikler oluyor, ustaların başında duruyordum. Senin çocuğun var mı?"

Soruyu sorar sormaz da morardı, bir eli ağzına gitti, öteki eliyle de beni avutmak ister gibi elime dokundu. "Özür dilerim Kate. Şimdi konuşunca hatırladım. Josh bana nişanlının ve kızının başına gelenlerden bahsetmişti. Ve o sırada olayları gazetelerde okuduğumu hatırlamıştım."

"Hiç önemli değil. Zannederim sen ve Josh çok iyi anlaşan kardeşlersiniz."

"Oldukça yakınızdır. Sen bizi bir de lisedeyken görseydin, duşa kim girecek diye bir kavgaya başlardık, birbirimizin saçını başını yolardık. Josh çok iyidir, işini hep ciddiye alır ve her zaman da almıştır. Bana sorarsan adam gibi adamdır, bilmem ne demek istediğimi anladın mı? Sıkıdır, güvenilirdir, arada sırada çılgınlıklar yapan bir tarafı olsa da"

Hayranlığımı belli etmemeye çalıştım. "Josh çılgınlık yapıyor mu?"

"Sana rock'çuluk yularından bahsetmedi mi? Springsteen hayranı-

dır. Çok iyi elektrogitar çalar. Üniversitedeyken arkadaşlarından birinin sevgilisinin kurduğu rock grubunda çaldı. Gruba... dur neydi... 'Jo-anie Salt and Shakers' adını vermişlerdi." Marcie gülerken ağzını kapattı. "Ne isim ama değil mi? Ona sakın bunu benden duyduğunu söyleme. Bana sorarsan ben Rhythm and Blues kızıyım. Rock kulağımı tırmalamaktan başka bir işe yaramaz."

"Seni çok iyi anlıyorum."

Marcie kahvelerimizi tazeledi. Birbirimize ısınmaya başlamıştık. "Josh da bana evliliğinden biraz bahsetti" dedim hafifçe, ağzını arar gibi olmamaya özen gösteren bir tavırla söyledim bunu.

Karşılaşmamızdan bu yana Marcie'nin yüzünde hep gördüğüm esprili ifadeden bir anda eser kalmadı. "Onun için çok zor oldu tabii. Erkeklere zor gelir, istatistik olarak erkekler boşanmalar ve ayrılmalar son- rasında kendilerini kadınlardan daha zor topluyorlar. Buna inanıyor musun?"

İnanıyordum, çünkü sonuçta boşanmanın David ile Paul üzerinde nasıl bir zarara yol açtığını biliyordum. "Nasıl başa çıkabildi?"

"Boşandıktan sonra yaklaşık bir yıl boyunca Josh içine kapandı, bu konudan hiç bahsetmedi. En sonunda tünelden çıktığında, durumu iyiydi. Ama bana sorarsan o ve Carla birbirlerine hiç uymuyorlardı. Üniversiteyi bitirdikten birkaç yıl sonra bir rock konserinde tanışmışlardı."

"Nasıl biriydi?" Bu soruyu sorar sormaz Marcie muhtemelen Josh'a karşı bir ilgi duyduğumu anlamıştı, ama bunu belli etmedi. "Carla pek sık rastlanmayan türden bir kız, yarı Porto Rikolu, egzotik ve ateşli dersem onu çok iyi anlatmış olurum herhalde. Josh kızın cazibesine kapılmıştı, ama kız aynı zamanda aksi, kaprisli, huysuz, bencil ve zalimdi, biraz da kafadan kontaktı. Carla anneliğe ve evlilik hayatına uygun bir kız değildi. Derken bir gün yakışıklı ve zengin birine rastladı, havada takla attı ve her şey bitti. Adamla San Franeisco'ya gitti, Josh'a da 'Çok üzgünüm' diye bir mektup bıraktı. Oğluyla vedalaşmadı bile. Gerisini artık sen düşün."

"Neal için çok zor oldu herhalde."

Marcie kahvesini yudumladı ve fincanı masaya koydu. "Zavallı çocuk annesini çok özledi, aslmda annesinden bir annelik görmedi, ama çocuk özlüyor tabii. Uzun bir süre annesinin neden gittiğini anlayamadı, geceleri hep ağlardı. Ama Josh ona hem annelik, hem de babalık yaptı, hani bazı zamanlar öyle çok kolay da oldu sayılmaz."

"Carla oğlunu hiç arayıp sormadı mı?"

"ilk gittiğinde, birkaç hafta telefonla arayıp sordu, ama sonra telefonları kesildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bence Carla'nm kıçının güzelliğinden başka bir derdi yoktu, kıçından başka da bir şeyi özlene-biJecek bir kadın değildi o,"

Marcie'nin söylediklerine güldüm. Dürüstçe konuşuyordu ve sev-

Josh'a anlattım ve bitirdiğimde içimi dökmüş olmanın rahatlığını hissettim. Josh kafasını iki yana salladı ve derin bir of çekti. "Şu son dört günde olanların çok garip olduğuna kesinlikle inanıyorum. Ama senin başm FBI'la hâlâ büyük dertte, Kate."

"Bunu kafama vurman gerekmez."

"Belki vursam iyi olur. Belki de teslim olmak yapılabilecek en iyi şey. Düşün bunu."

Kafamı "olmaz" dercesine salladım. "Josh, bunu düşündüm. Eğer teslim olursam bu soruşturmayı derinleştirme fırsatını asla bulamayacağım. Kendimi hapishanede buluvereceğim ya da şansım yaver giderse kefaletle tahliye edileceğim, ama savcınm vereceği bir kararla evimin önünden uzaklaşamayacağım. Bir de senin bilmen gereken başka bir şey daha var." Ona Lou Raines'ten henüz bahsetmemiştim. Ama her şeyi tüm acımasızlığıyla konuşmanm zamanı gelmişti. Josh'm gözlerinin içine baktım. "Lou öldü."

Josh öyle kalakaldı. Oturmuş bana bakıp duruyordu, gözlerini kocaman kocaman açmıştı, ona her şeyi, hatırlayabildiğim en ufak detayına kadar anlatırken bana bakıp durdu. Koluna dokundum. "Çok üzgünüm Josh. Onun sana ve ailene çok yakın olduğunu biliyorum."

Josh alnına avucunu dayadı. "Tanrım."

"Sana anlattıklarıma inanıyorsun, değil mi?" dedim.

Kafasını iki yana salladı. "Şu anda ben sadece Lou'nun öldüğüne inanmakta zorlanıyorum."

"Katil onu başından vurdu, en ufak bir acıma duymadan. Kurtulabilmesinin hiç yolu yoktu. Bunu yapan da Gamal'dı, adım gibi eminim."

Josh yanıt vermedi.

"Sence beni deli zannederler mi?" dedim.

"Onu demek istemedim." Ama bunu dedikten sonra Josh kaşlarını çattı ve bana endişeli gözlerle baktı. "Stone'a ne oldu?"4

Stone'u saldırıya uğrarken gördüğümü söyledim. "Ama yine de bana ateş etmeye çalıştı, o yüzden fazla bir şeyi olmadığma inanıyorum. Çar-

mistim onu. "Peki ya şimdi? Hiç aramıyor mu? Hani en azından Noel'de ya da Neal'in doğum gününde" diye sordum.

"Hiç. Belki günün birinde suçluluk hissedecektir, ama şimdilik böyle bir şeyin söz konusu olduğunu sanmıyorum."

Marcie kahvesini bitirdi. "Ben kalkıp Neal'e baksam iyi olacak. Eğer istersen biraz daha kahve al, ben şu kardeşim denilen adamı getireceğim. Özel bir şeyler konuşmak isteyeceğinizi düşünüyorum."

Mutfakta oturup Marcie'nin merdivenlerden yukarıya çıkan ayak seslerini dinledim. Bütün bu karmaşadan kurtulabileceğim bir planım olduğunu zannederek kendimi kandırmıştım, ama aslında planım tutmamıştı. Bu hem riskli ve hem de tehlikeli bir plan ve benim Josh'ın yardımına ihtiyacım var. Peki, ama yapmak istediğim şeyi ya delice bulursa?

Kendime biraz daha kahve koyarken Josh aşağıya inip mutfağa geldi. "Neal nasıl?" diye sordum.

"İyi, yatıp uyudu. Zannederim bugün onun için epey zor bir gün oldu." Josh kahvedanlık ile fincanlara bakarken yüzünde gergin bir ifade vardı. "Marcie sana yiyecek bir şey ikram etti mi?"

"Sohbete dalmıştık herhalde o yüzden unutmuştur, ama ben iyiyim, doğru söylüyorum. Peki ya sen?"

"Birazcık soğuk su içsem olur. Bitkin düştüm." '

"Sana su koyayım. Musluk suyu olur mu?"

"Tabu."

Bardağına su ve buz koydum, o da benim karşıma oturdu, bardağı alnında dolaştırıp kendini serinletti ve sonra endişeli bir sesle, "Peki sen ne durumdasın?" dedi.

"Gerçekten de bilmiyorum. Biraz önceye kadar iyi olduğumu zannediyordum, ama şimdi kafamda bir sürü soru dolaşmaya başladı" itirafında bulundum.

"Hangi konuda?"

"Masumiyetimi kanıtlayabilmek için yaptığım plan konusunda. Ve senden tek istediğim bana yardım etmen, ama o zaman da delir1diğimi zannetmenden korkuyorum."demek istiyordum. Düşündükçe başımın üzerinde kapkara bir bulut dolanıyormuş ve ben altında ezili-yormuşum gibi hissettim. "Her şeyle ilgili. Ben yanlış hiçbir şey yapmadım Josh, gerçekten de yapmadım. Bana bu konuda inanmanı çok istiyorum. Şu son günlerde hayatımda neler olup bittiğini anlayamıyorum. Her şey beni korkutuyor ve kafam büsbütün karıştı."

Josh elimi sıkı sıkı tuttu, onun bütün gücünü hissettim. "Başlanabilecek en iyi yer her şeyin ta en başıdır. 0 zaman neler olduğunu başla anlatmaya Kate. Bütün bu saçmalıkları belki ancak o zaman anlayabilirim. Ta en başına dön ve ne olup bitti, bana her şeyi anlat"

pışmaya çok şaşırdı, herhalde o şaşkınlıkla kafasına vuranın ben olduğumu sanmıştır."

Josh derin derin içini çekti, bazı şüpheleri olduğunu hissedebiliyordum. "Lou'ya ateş edeni net olarak gördüğüne emin misin?"

"Yüzünü öyle çok yakından gördüğümü söyleyemem. Zamanım olmadı. Ama Gamal'la aynı boyda ve yapıdaydı; ayrıca kılık değiştirmişti. Zaten bu yüzden onu uçakta hemen tanıyamadım. Onun aslında neyin peşinde olduğunu tam olarak anlayamıyorum."

Josh kafasını iki yana sallarken yüzü hâlâ kireç gibiydi. "Haydi Kate. O adamın Gamal olması imkânsız."

"Anlattım sana, Yeta ağabeyinin idamdan kurtulduğuna inandığını söyledi. Ayrıca ben de gördüğüm adamın o olabileceğinden artık tamamen eminim."

"Ne anlattığını biliyorum, ama işte, gördüğün katilin Gamal olmasına bir türlü kafam basmıyor." Josh ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü ve bahçeye baktı, parmaklarının boğumlarını mutfak tezgâhının üzerine koydu. Uzaklara doğru baktı durdu.

O sırada içgüdüsel olarak benden uzaklaşmaya mı çalışıyordu, merak ettim. "Ne düşünüyorsun?" dedim. "Bana yardım ettiğin için pişman mı oldun? Paris'te aramızda geçenlere pişman mısın,.hani belki her şeyi zora soktu diye düşünebilirsin?"

Bana doğru döndü ve kafasını yavaşça salladı. "Hayır, öyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi."

"O zaman düşündüğün şey nedir?"

"İki şey. Nedir bu uğursuzluk ve battığın bu pislikten seni nasıl çekip çıkaracağız? Bu konuda oturup biraz kafa yormamız gerekiyor Kate. Olaylara gerçekçi bir gözle bakalım. Eğer Gamal değilse, o zaman bütün bunların ardında kim olabilir? Şu anda sana diş bileyen herhangi biri aklına geliyor mu?"

"Stone geliyor. Ama onun kaza sırasında çok şaşırdığını gördüm."

Josh omuz silkti. "Açık etmemek için çok şaşırmış da olabilir bir şekilde bu işlere karışmamış da olabilir. Başka biri var mı?"

"Biliyorum belki tuhaf gelecek sana, ama Paul var, yani ayrıldığım kocam, son aylarda bana karşı akıl almaz ölçüde tuhaf davranıyor. Sal-dırganlaştı, bana tehditler savurmaya başladı."

"Sence böyle bir işin içine girebilecek biri mi?"

Bu soruya yanıt vermeden önce uzun uzun düşündüm. "Eskiden ol- sa böyle bir soruya hemen 'hayır, yok' diye cevap verirdim ama şimdi pek emin olamıyorum. Sanki Paul'ü hiç tanımamışım gibi. O artık tümüyle farklı biri. Onunla ilgili bir şey daha bilmen gerekiyor. Bundan altı yıl önce Washington'da Gamal'ın çifte cinayet vakalarından birinde çalıştı, o yüzden Gamal'ın cinayet yöntemlerini ve işlediği suçların ayrıntılı dökümünü biliyor. Paul ayrıca şu anda izinde ve onun şu anda

nerede olduğunu bilen yok. Onun en son Dulles Havaalanı'nda görüldüğünü öğrendim."

Josh alnını kırıştırdı. "Bu da çok ilginç bir tesadüf."

Ayağa kalktım. "Bazı sorularımıza yanıt olabilecek bir fikrim var."

Bir kaşım kaldırdı. "Dinliyorum."

"Gamal'ın mezarını açalım."

"Sen benimle şaka yapıyorsun galiba?"

"Onun gömüldüğünden kesinlikle emin olmalıyız. Başka yolu yok."

Josh şaşkın gözlerle bana baktı. "Böyle bir şey yaparsak ikimizin de başı fena halde derde girer."

"Bana yardım edecek misin? Ha, bir de bana cevap vermeden önce, eğer bana hayır dersen bunu anlayışla karşılayacağımı bilmeni istiyorum."

Josh bir elini itiraz edercesine kaldırdı. "Çok fazla şey istiyorsun Ka-te.

Düşünmem gereken oğlum Neal var. Onun da işi gücü olan bir babaya ihtiyacı var, FBI'dan atılmış işsiz bir babaya değil. O benimle gurur duyuyor. Benim için hiç önemli değil, ama işten atılmam onun üzerinde çok kötü bir etki yapabilir." Başparmağı ile işaretparmağını kaldırdı ve iki parmak ucunu birbirleri arasmda çok az bir açıklık kalacak kadar yakınlaştırdı. "Zaten olan bitenler yüzünden suçlanıp işten atılmama bu kadar kalmıştı."

Josh'ın isteğimi reddetme gerekçesini gayet iyi anlasam da suratıma şamar yemiş gibi olmuştum, ama yine de hissettiklerimi ona belli etmedim. Ondan benim için kariyerini mahvetmesini bekleyemezdim. Hatta hapse bile girebilirdi ve zaten bana yeterince yardım etmişti. "Anlıyorum. Kötü bir şey hissetmiyorum."

"Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Bu işi kendi başıma yapmaya çalışacağım. Önce biraz dinlenmem gerekiyor eğer izin verirsen. Sonra hava kararınca; yakandan düşeceğim." Yaşadığım onca stres ve yaptığım yolculukların yorgunluğunu hissetmeye başlamıştım; sanki iliğim kemiğim çekilmiş gibiydi.

Josh kafasını iki yana salladı. "Çok kavgacısın, biliyor musun?"

"Annemden geçmiş bana Üç çocuğu kendi başına büyüttü de ondan."

"Gerçekçi ol Kate. Vazgeç bu işten. Böyle bir şeyi tek basma yapamazsın."

"Belki yapamam, ama en azından deneyebilirim."

Josh beni misafirlerin kaldığı yatak odasına götürdü. Neal hâlâ uyuyordu ve Marcie gitmiş, giderken o gün akşamüstü döneceğine söz vermişti. "Kötü haber, bu oda evin en kötü odası. Yandaki komşuların liseye giden çocukları heavy metal çalmaya bayılıyorlar."

"Hiç merak etme, şu anda ip üzerinde bile uyuyabilirim."

Josh'm yüzünde dalgın bir ifade belirdi, sanki bir şey kafasını kurcalıyor gibiydi. "Fikrimi değiştirebilir miyim?"

"Hangi konuda?" diye sordum.

"Mezarlığa gitme konusunda"

"Olmaz, gerçekten de artık senin başmın derde girmesini istemiyorum Josh."

"Battı balık yan gider derler, artık hiçbir şey umurumda değil. Ayrıca, senin böyle bir şeyi kendi basma yapamayacağına karar verdim. Bu konuda çok katıyım."

Şaşırıp kalmıştım. "Aniden fikir değiştirmenin nedenini merak ettim, öğrenebilir miyim?"

Josh içini çekti ve gözlerimin içine baktı. "İçimden bir ses o mezarlığa gidersem başımın derde gireceğini söylemeye çalıştı çalışmasına ama bir işe yaramadı. Eğer kendime karşı dürüstsem ki bana da yakışan o olmalıdır, senin doğruyu söylediğine inanıyorum. Bu da zaten her şeyi özetliyor."

"Bana da yakışan o olmalıdır dedin." İşte zaten benim de işitmek istediğim böyle bir şeydi, ayağa kalktım ve ona sarıldım.

Yanağımı öpücüklerle doldurdu, sonra boynuma inip beni boynumdan öptü. Karşı koymadım. Yumuşak ve sevgi dolu öpüyordu, ansızın dudakları dudaklarımla buluştu. Uzunca bir zaman orada durup öpüştük, onun kollarında bir ileri bir geri sallanıp durdum; yeniden bir erkeğin kollarında olmak, onun tarafından sevilmek, korunmak bana çok iyi gelmişti. En sonunda öpüşmeyi bıraktık. "Sen iyi misin?" diye sordu Josh.

"Böyle bir şeyi tekrar başlatmak niyetinde değildim" yanıtım verdim.

Sırıttı. "Ben de öyle, ama hissettiklerim çok güzeldi. Öyle güzeldi ki,

tekrar yapmak isterim. Farklı şartlar altmda, benimle sevişmeni bile isteyebilirim senden."

"Farklı şartlar altmda, kabul edebilirim." Josh'ın yüzüne dokundum.

Elini uzatıp elimi tuttu. "Şimdi Neal'in yaranda kalmam gerekiyor, çünkü Marcie'nin de biraz dinlenmesi gerekiyor. Oğlumun iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Anlıyorum. Sen iyi bir dostsun, Josh Cooper."

Bana göz kırptı. "Ve sen de iyi öpüşüyorsun. Seni saat dokuz gibi uyandırmamı ister misin? Böylece altı saat uyumuş olursun."

"Peki ya Neal? Biz gittiğimizde o ne olacak?"

"Marcie onunla kalır." Josh odadan çıkmadan önce dönüp bana baktı; yüzünün endişeli olduğunu fark ettim. "Tann'dan tek dileğim mezarlıkta yakalanmamak yoksa bu olaydan sonra sepetle cehenneme doğru yol alırız."

"Fikrini değiştirmek için hâlâ zamanın var."

Kafasını "hayır" dercesine salladı. "Ben kararımı verdim. Haydi sen biraz uyumaya çalış." Bana göz kırptı, sonra usulca odadan çıktı, kapıyı sessizce kapattı.

Yorgunluktan gebermek üzereydim hemen yatağa serildim. Sonra tekrar Amerika'da olduğumu hatırladım ve Stone'un cep telefonu sinyallerinden yerimi tespit edebileceği aklıma geldi; çünkü cep telefonunu kullanmasam bile alıcı merkezlere kendisini tanıtan bir işaret gönderiyordu. Telefonu kapattım, SİM kartı ve pili çıkardım. Böylelikle telefon sinyal gönderemeyecekti. Daha sonraları, eğer cep telefonumu kullanacaksam konuşmaları kısa tutup, konuştuktan sonra SİM kartı ve pili hemen çıkartırdım. Kafamm içi Josh'a Stone ve Paul hakkmda söylediğim şeylerle meşguldü, ikisinden biri bu işin içinde olabilir miydi? Peki, ama neden? Kafamdaki sorunları bir kenara bırakıp uyumayı denedim. Tekrar yatağa uzandım ve gözlerimi yumdum. Yumar yummaz da dudaklarımızın buluşmasını, Josh'ın nefesini boynumda hissedişimi ve böyle bir olaylar zincirinde başrolde oynamak için nasıl bir hata yaptığımı düşündüm ve düşünürken uyuyakaldım.

Altıncı

Bölüm

127

Claremont Alışveriş Merkezi, Virginia

Alışveriş merkezi kameraların bulunmadığı bir film setini andırıyordu. Stone altı tane şerif arabası, iki ambulans saydı, birkaç helikopter de havada dolanıyordu. Helikopter pervanelerinin gürültüleri de onun baş ağrısını hafifletmeye yetmemişti; sağlık görevlilerinden biri kafasını bantlamış ve onu hastaneye götürmek için ısrar etmişti, ama Stone kabul etmemişti. Sağlık görevlisi, "inat etmeyin, kafatasınızda bir sorun meydana gelmiş olabilir, efendim. Röntgen çektirmelisiniz" dedi.

"Sonra çektiririm, Şimdi yapacak işim var" dedi Stone üstüne basa basa

Sağlık görevlisi kızıp, "Kafan hakikaten de odun gibiymiş" dedi.

Stone park yerindeki boş yere doğru ayaklarını sürüye sürüye yürüdü, neye uğradığını şaşıran sağlık görevlisi arkasından ağzı bir karış açık bakakaldı. Şimdi havada üçüncü bir helikopter vardı, Bell helikopter inişe geçiyordu, Stone kafasını kaldırıp helikoptere bakü, helikopter siyah asfalta desteklerini koymadan önce havada bir tur attı. Pervane motorları durunca, uzun boylu, kambur bir adam helikopterden indi. Adamın arkasından Gus Norton geliyordu, ileriye doğru koştular, kafalarım pervanenin altından geçerken eğdiler.

Stone elini Washington yönetim bürosundan Ajan Bob Fisk'e uzattı, iki adam birbirini çok uzun bir zamandan beri tanıyordu. "Buraya bu kadar çabuk geldiğiniz

için çok teşekkür ederim efendim."

Fisk yakışıldı, sert yüz hatlı, Harvard mezunu biriydi. Ayrıca sağı solu belli olmayan ve dikkatli davranılması gereken bir pislikti. "Tanrı aslana burada ne oldu böyle? Burası savaş alanına dönmüş."

Fisk, Stone'un bandajlı kafasına, ambulanslara ve sağük görevlilerine, çarpışmış iki otomobil ile üstleri örtülü taksi şoförünün ve Lou Raines'in cesetlerine baktı. Alışveriş merkezine alışveriş yapmaya gelenlerin ve mağazalarda çalışanlann oluşturduğu kalabalık yerel polis ve alışveriş merkezinin özel güvenliği tarafmdan olay yerinden uzak tutuluyordu.

394

Stone, Fisk'i çarpışma yerine doğru götürdü. "Size göstereyim efendim."

Lou Raines'in kafasından örtüyü çekti. Kafası bir tarafa kaymıştı, ağzı açıktı. Fisk cesedi inceledi. Duygulanmıştı, sesi boğuk boğuk çıkıyordu. "Lou'yla aynı tarihlerde katılmıştık FBI'a" dedi, "hatta aynı zamanlarda mezun olmuştuk. O benim gerçek dostumdu, sapma kadar da iyi bir adamdı. Bu vahşetin sorumlusunun kim olduğunu ve bu vahşeti neden yaptığını biliyor muyuz?"

Stone örtüyü tekrar örttü. "Ajanlarımızdan biri olduğundan şüphe etmekteyiz."

Fisk neye uğradığmı şaşırmıştı. "Bu da nereden çıktı?"

"Adı Katilerine Moran."

"Ben Moran'ı tanırım. Sen onun Raines'e ateş ettiğini gözlerinle gördün mü?"

"Hayır efendim. O sırada aldığım darbeden dolayı bilincimi kaybetmiştim. Ama olay yerinden kaçtığını biliyorum ve şu anda da kaçıyor. Zannederim benim silahımı da çaldı ve belki de onu Raines'i öldürmekte kullandı. Onun alışveriş merkezinden kaçışıyla ilgili güvenlik kamerası görüntülerini edindiğimizde ayrıca konuşuruz. Hemen hemen her yerde kameralarının olduğunu söylüyorlar."

"Peki Raines'i neden öldürsün ki?"

"Bunu henüz bilmiyoruz efendim" yanıtını verdi Stone.

"Peki buradaki cinayetle ilgili kamera görüntüleri var mı?" diye sordu Fisk.

"Herhalde kameralar buraya kadar ulaşmıyorlardır. Kameralar sadece alışveriş merkezinin çevresini görüntüleyecek şekilde kurulmuşlar, giriş ve çıkışları ve de birkaç park yerini."

Fisk içini çekti ve alışveriş merkezinin ne kadar geniş bir alanı kapsadığını

düşündü. "Peki ya tanıklar var mı?"

"Park yeri olayın olduğu sırada bomboş sayılırdı ve ortaya çıkıp da olayı gördüm diyen de olmadı." Stone bandajlı kafasına eliyle dokundu. "Ateş edilirken bilincim yerinde değildi, bu yüzden de emin olabilmemiz için Lou'nun kafatasındaki mermilerin balistik incelemesini bekleyeceğiz."

Fisk bu söylenenlere pek itibar etmemiş gibiydi. "Ben böyle bir şeye inanamam. Ajanlarımızdan biri. Pek mantıklı gelmiyor bana"

"Moran'dan başkası değildi efendim. Yoksa neden kaçsın ki? Onu kovaladım, ateş ettim ama emirlerimi ciddiye almadı ye kaçtı."

"Her şeyi tek tek anlatsan iyi olacak. Alışveriş merkezine vardığında tam olarak ne gördün?"

"Moran'ın mavi Landcruiser'in ön koltuğuna oturup hızla uzaklaştığını gördüm. Bulunduğum yer çok uzak olduğu için birinden yardım mı aldı yoksa sürücüyü rehin mi aldı, göremedim. Yollan helikopterlerle

tarıyoruz, ama şu ana kadar ne onu ne de Landcruiser'i bulabildik."

Fisk şaşırmış görünüyordu. "Neye inanacağımı şaşırmış durumdayım... Lou'nun soğukkanlı cinayetine mi yoksa Moran'ın elimizdeki en önemli şüpheli olmasına mı? Bu kadmm bir psikiyatrik geçmişi var mı?"

"Geçmişte terapi gördüğünü biliyorum" dedi Stone.

"O çok önemli değil. Memleketin yarısı terapi görüyor. Nişanlısı ve nişanlısının çocuğunun Gamal tarafından öldürüldüğünü biliyorum. Moran son zamanlarda psikolojik olarak garip davranışlar, tutarsızlıklar gösterdi mi? Herhangi bir şekilde dengesizlik yaptı mı?" "Belki siz de Gamal'ın iddiasını duymuşsunuzdur, Gamal, Bryce cinayetlerini işlemediğini söylemişti." Fisk başını salladı "Bunu Lou'dan duymuştum, peki ama bunun bütün bu olaylarla ilgisi ne?"

"Şey, siz bana Moran'ın psikiyatrik geçmişi var mı diye sordunuz. Bu sabah Moran, Lou'ya Gamal'ın idamdan kurtulmuş olabileceğine inandığını ve bütün bu kopya cinayetleri onun işlediğini düşündüğünü söyledi."

"Ne? Sen benimle dalga geçiyorsun galiba?"

"Bu kadın deli efendim. Ama siz olayların dışındaydımz, o yüzden kaçırdığınız tarafları size anlatmama izin verin." Stone ayrıntıları anlattı ve Kate Moran'ın Baltimore'daki tutuklanmasıyla başlayıp alışveriş merkezindeki cinayete kadar her şeyi anlattı. "Bilmem Lou size söyledi mi, ama benim teorim nişanlısı ile

nişanlısının kızını Moran öldürdü. Biz kendisini Fleist'larm çifte cinayetini işlediği şüphesiyle tutukladık ve bence tutuklanması onu böyle çıldırttı."

Fisk dehşete düşmüş bir halde kafasını iki yana salladı. "Lou hiçbir şeyden söz etmedi."

"Bir de bir gerçek var, Moran ile Lou yakın arkadaştılar ve Lou bizim ekipten birinin cinayet işleyebileceği gerçeğini kabullenmede zorlandı. Ama ben Moran'ı işlenen suçla ilişküendiren bir kanıt ve bir tanık buldum."

"Devam et."

Stone her şeyi abarta abarta anlattı, o anlattıkça Fisk şaşkınlıktan donakaldı. "Bütün bunları ilk kez duyuyorum. Peki, bütün bunlar neden benim kulağıma gelmedi?"

"Bence Lou inanamıyordu." Stone, Raines'in cesedine baktı. "Maalesef, eğer inansaydı şimdi hâlâ yaşıyor olacaktı. Eğer benim görüşümü sorarsanız, Moran şimdi bütün foyalarmm ortaya döküldüğünü ve bizim de onun peşinde olduğumuzu biliyor. Bu sahne de bunu kanıtlıyor."

Fisk ölü sürücüyü parmağıyla gösterdi. "Peki bütün bunlarda bu ne rol oynadı?"

"Sağlık görevlileri onun kalp krizi geçirip aracın hâkimiyetini kaybetmiş olabileceğini düşünüyorlar. Anlaşıldığı kadarıyla Moran çarpışmayı kaçması için bir fırsat bildi." Fisk dudaklarını büzdü ve avucuna

yumruğuyla vurdu. "En geç bugün öğleden sonra bütün bu olaylarla ilgili bir raporu masamda görmek istiyorum. Bu işi kişisel olarak ben üstleniyorum, anladın mı?"

"Anlıyorum efendim."

Fisk helikoptere doğru döndü. "Seni bu soruşturmayla görevlendiriyorum Stone. Moran'ın tutuklanmasını istiyorum. Ne gerekirse yap."

"Evet efendim."

Fisk heükoptere doğru yürürken Stone bandajlı kafasını eliyle tutup Norton'a, "Moran'ın yardıma ihtiyacı olacak. Bu durumda kime koşabilir?" dedi.

"Sen onu benden daha iyi tanıyorsun."

Stone parmaklarını kütürdetti. "Onun erkek kardeşi vardı. Evini dikizle, yirmi saat izle, haydi hemen. Kardeşiyle temasa geçmeye çalışabilir. Cooper nerede?

Elimizdeki bütün ajanlara ihtiyacımız olacak."

"Lou onu kızağa çekmişti unuttun mu?"

"Nerede oturuyor?" diye sordu Stone.

"Gretchen Woods'un oralarda bir yerde."

Stone adresin neresi olduğunu öğrendiğinde kaşlarını çattı. "Burası arabayla on dakikalık bir mesafe."

"E ne yapalım?"

"Onun Moran'la arası iyi gibiydi, değil mi? Cooper'ın arabası ne marka?"

"Eski bir BMW."

"Bundan emin misin?"

"Eminim, neden?"

Stone düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu ve dişlerini gıcırdattı. "Çünkü aklıma başka bir şey geldi, o yüzden. Onun açık adresini bul."

"Herhangi bir gerekçe belirtecek miyim?"

"Saçmalama, onu ziyarete gideceğiz."

128

Richmond, Virginia

Lucius Clay, Richmond'un kuzeyindeki evinin bahçesinin ön tarafındaki gülleri budamakla meşguldü. Üzerinde dirsekleri deri yamalı büyün hırka vardı, ayağına eski çizmeler giymişti ve gülleri budarken yan taraftaki kulübelerinde Alman çoban köpeklerinin havladığım duydu.

Mavi bir Camarro garaj yolunun önünde durdu ve bir adam arabadan indi. Clay eve doğru yaklaşan bu adamdan şüphelendi. Köpekler delirmiş gibi havlıyorlardı. Mülkünün dört bir tarafında güvenlik kameraları vardı; eski ya da yeni mahkûmlardan biri gelir de hesap sormaya kalkar diye evin her tarafına silahlar gizlemişti. Ziyaretçi uzun saçını arkadan atkuyruğu bağlamıştı, yüzü çiçekbozuğuydu ve eski bir mahkûmu andırıyordu. "Olduğun yerde kal Bayım" diye seslendi Clay.

Adam gülümsedi. "Güzel bir bahçe. Bu güller de çok özel."

Clay ziyaretçisini bezgin bakışlarla baştan aşağı süzdü. "Eğer bir şey satıyorsan karım mutlaka almıştır. Eğer almamışsa eminim ihtiyacımız da yoktur."

"Müdür Clay! Ben satıcı değilim. Adım Doktor Frank Moran, eski bir FBI mensubuyum."

Clay bu adamı daha önce bir yerlerde gördüğünü düşündü ya da bir artiste benzetiyordu. Neydi şu, Tommy Lee Jones mu? Ama bunun incecik atkuyruğu saçı vardı. "Seni tanıyor muyum?"

"Hayır, ama kız kardeşimi tanıdığınıza eminim, kendisi Ajan Kate Moran'dır. Acaba konuşabilir miyiz Beyefendi?"

Clay ıslık çaldı, köpekler sakinleştiler. "Kimliğiniz var mı Dr. Moran?"

Adam sürücü ehliyetini buldu ve cezaevi müdürünün görmesi için cüzdanını açık tutup gösterdi. Clay kimliği inceledi, ama hâlâ dikkatliydi. "Hangi konuda konuşmak istiyorsun?"

Moran ehliyeti pantolonunun arka cebine koydu. "Eğer size birkaç soru sorabilirsem çok memnun olacağım, Müdür Bey. Bana yardımcı olabileceğinizi düşünüyorum."

"Bütün bunları sana Yüzbaşı Tate mi söyledi?"

"Evet Müdür Bey, o söyledi."

Clay derin bir of çekti. "O zaman Tate'in çok büyük bir düş gücü varmış da bizim haberimiz yokmuş. Doktor Moran, idama mahkûm olmuş biri infazdan hiçbir şekilde kurtulamaz. Bir sürü ihtiyat tedbirleri alınır. Şu yazdığım söylediğin akademik kâğıt da neyin nesi?"

"Saygın bir tıp dergisi" dedi Moran öylesine. "Bir gün bu konuyu Ka-te'e açmıştım o da sizin fikrinizi öğrenmemi önermişti bana."

Clay köpek kulübelerine yürüdü, o yaklaşırken köpekler ağlamaklı sesler çıkardılar. "Bayan Moran'ın yurtdışında olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet, öyle dedim."

"Ne zaman dönecek?"

Moran, "Tam bilmiyorum. Neden sordunuz?" dedi.

Clay kafasını iki yana salladı. "Gerekçesi yok. Ama senin tartışmana dönecek

olursak, idama mahkûm edilmiş birinin idamdan kurtulması imkânsız. Ölü numarası yapamaz. Böyle bir şey olamaz."

Moran, "içerideki yöneticilerden birinin yardımı varsa peki?" dedi. "Birinin yetkisini yasadışı olarak kullanabileceği aklıma geliyor. Örneğin sizin konumunuzdaki birinin, Müdür Bey. Eğer isterseniz böyle buseyi gayet güzel yapabilirsiniz."

Clay köpek kulübesinin önünde durdu ve ziyaretçisine ters ters baktı. "Sen ne ima etmeye çalışıyorsun Doktor?"

Moran cezaevi müdürünün ısrarla ona bakmayı sürdüren gözlerine dikti bakışlarını. "Ben sadece varsayımlardan bahsediyorum. Tate böyle bir şeyin sadece içeriden bir yardımla mümkün olabileceğini söyledi. Ben de fikrinizi öğrenmek istedim."

"Fikrimi öğrendin işte" dedi Clay sertçe.

"Yani siz şimdi bana bir cezaevinde sizin gibi yüksek rütbeli bir görevlinin yetkisini suiistimal edeceğine inanmadığınızı mı söylüyorsunuz Müdür Bey?"

Clay Moran'ın sabit bakışlarından gözlerini kaçırdı, sonra tekrar dönüp Moran'a baktı, bu sefer bakışları şüphe doluydu. "Tate'in istediği gibi düşünme özgürlüğü var. Bir şey söylersem, bir mahzur olur mu acaba?"

"Katiyetle."

"Bence bu görüşmenin birtakım akademik çalışmalarla hiç ilgisi yok, peki sence ben neden böyle bir hisse kapılmış olabilirim?"

Moran basitçe, "Neden böyle bir hisse kapıldınız Müdür Bey?" dedi.

Clay pervasızca konuştu. "Çünkü kafamda bir bok detektörü var da ondan. Sen şimdi bana martaval okumayı bırak da derdin ne onu söyle bana. Bana kalırsa sen buraya belli bir amaçla geldin, değil mi Doktor?"

Moran kafasını çevirip Alman çoban köpeklerine baktı; hayvanlar

onu büyük bir ilgiyle seyrediyorlardı, sonra, kafasını kaldırıp Clay'e bakmadan önce ayakkabısıyla birazcık çakıl eşeledi. "Söylediklerime çok dikkat ettiğimi düşünüyordum, ama gördüğüm kadarıyla bundan sonra ihtiyatlı konuşmam zor olacak. Söylentilere bakılırsa Islah îşle-ri'yle başınız dertteymiş, çünkü ölüm cezasının bir faydasının olmadığını düşünüyormuşsunuz. Kendi idarenizde bulunan mahkûmların ölüm cezalarını infaz etmede etik sorunları yaşıyormuşsunuz."

"Ben bu sözlerle nereye varmaya çalıştığınızı anladığımı sanmıyorum."

"Ben sadece işittiğim bir dedikodudan bahsediyorum" dedi Moran. "işittiklerim doğru değil mi yoksa?"

Clay kıpkırmızı kesildi. "Yani sen şimdi benim birtakım kişisel inançlarımdan dolayı idamın infazına müdahalede bulunabileceğimi mi ima etmeye çalışıyorsun?"

"Siz söyleyin Müdür Bey."

Clay'in tepesi atmıştı. "Ne söyleyeceğim? J3u senin kafandan çıktıysa epey komik bir şey uydurmuşsun diyebilirim sadece."

Moran ısrarlıydı. "Peki ya Constantine Gamal'ın idamı konusunda ne diyeceksiniz? Bu idamda siz neler hissettiniz?"

"Sen kim oluyorsun da bana hesap soruyorsun Moran ve ayrıca neden bu konular seni bu kadar ilgilendiriyor? Yoksa ağzımdan çıkan cümleleri çarpıtan gazetelerden biri hesabına mı çalışıyorsun? Bence öyle."

"Bu konuda baltayı taşa vurdunuz Müdür Bey" dedi Clay sertçe.

"Artık söyleyecek bir şeyim yok. Ayrıca senin ne ima etmeye çalıştığını da bilmiyorum, tabii sözlerimi çarpıtmaya çalışman dışında. Başkasının özel mülküne girdin Moran ya da her ne boksan. Şimdi özel mülkümden hemen çıkmanı istiyorum yoksa köpeklerimi salarım seni ta arabana kadar kovalar."

"Ben gazeteci değilim Müdür Clay, doğru söylüyorum. Eğer bana birkaç dakika daha konuşma fırsatı verirseniz, açıklayacağım."

"Sana çık git dedim." Clay köpek kulübesinin kancasına elini götürdü ve tel örgülü kapının kancasını yukarı kaldırır gibi yaptı.

Moran, Clay'in yüzündeki buz gibi kararlılığı gördü, parmağıyla alnına dokunarak müdürü alaylı bir şekilde selamladı. "Her neyse Müdür Bey. Merak etmeyin, ben kendi yolumu bulabilirim."

129

Gretchen Woods, Virginia

Uyumaya çalıştım, ama bir sağa bir sola döndükten sonra sersemlemiş bir halde yataktan kalktım. Gözlerimin önünde Paris ve İstanbul'da gördüğüm korkunç görüntüler belirip duruyordu: Jupe'a ateş ettiğim aklıma geldi, sonra gözlerimde hunharca katledilmiş Yeta ile bekçilerin cesetleri canlandı.

Yüzleri gözlerimin önüne gelip duruyordu. Ter içinde kalmıştım. Sonra aklıma Josh geldi. Bana yardım ederek büyük bir cesaret örneği göstermiş, hatta kariyerini bile tehlikeye atmıştı. Ona fazla bir seçenek tanımadığımı düşünerek suçluluk hissettim.

Aniden garaj yolunda bir arabanın durduğunu işittim, ardından arabanın kapıları açılırken çıkan ses ve patika yoldaki ayak sesleri duyuldu. Kalp atışlarım hızlandı. Yataktan kalkmayı ve pencereden dışanya bakmayı düşünürken Josh'ın yukanya koşturduğunu işittim. Kapımı aniden açtı, yüzü kireç gibiydi, sesi endişe doluydu. "Stone ile Norton, evin önündeler."

Hemen ardından da kapının zilinin çalındığını işittik. Kalbim yerinden oynadı. "Burada ne işleri var?"

Josh'ın alnında boncuk boncuk terler birikmişti, terleri elinin tersiyle sildi. "Bilmiyorum Kate. Ama bu odadan çıkma, ses de çıkarma."

Josh aşağıya inerken korkudan elim ayağım kesilmişti. Ön kapıyı açtığını duydum ve holde aralarında bir şeyler konuşuyorlardı, ko-nuşmalan bana mırıltı halinde ulaşsa da normal bir tondaydı, öyle bağırıp çağırmıyorlardı. Neler konuşuyorlar acaba?

Josh'ın uyarısına rağmen yavaş yavaş kapıya yaklaşırken Neal'in asma kattaki odasından çıktığını gördüm. Çocuk pjjamalanylaydı ve karşısında beni görünce şaşırdı, yüksek sesle, "Babam nerede?" dedi.

Donup kaldım; çocuğun sesi aşağıdan duyulabilirdi. Paniğe kapılıver-dim, ne yapacağımı bilemedim; sonra tehlikelerden kurtulma içgüdüm harekete geçti. "Neal, kıpırdama tatlım. Baban şimdi yukan geliyor..."

"Hemen gelsin ama. Karnım çok acıyor."

Tanrım. Peki ya Neal şimdi aşağıya inip benden bahsederse ne olacaktı? "Kate neden hâlâ yukarıda baba?"

Böyle bir şeyi düşünmek bile istemiyordum. Çocuk merdivenlere doğru adım attı, ama hemen elini tuttum. "Neal, tatlım, n'olursun dediğimi yap."

Ama çocuk dinlemiyordu. Elini kurtarmaya çalıştı, sonra da ağlamaya. "Neal, hiçbir yere kımıldama" dedim fısıldayarak.

"Olmaz, ben babamı göreceğim..."

Çocuğun aşağıya inmesine izin vermek ölmeyi göze almak demekti. Çocuğun

elini aldım, ama bu sefer benden kurtulmak için elini çektiğinde fısıldayarak, "Ben küçük kızken hasta olduğumda ne yapmayı severdim, biliyor musun?"

Neal elimden kurtulmaya çalışmaktan vazgeçti, kafası karışmıştı, ama ağlamaya devam ediyordu. Kafasını iki yana salladı. "Ben babamı görmek istiyorum."
www.cizgiliforum.com

Sonra sızlanmaya başladı. Sesimi oldukça alçak tutmaya çalıştım. "Neal, baban aşağıda çalıştığı yerden gelen birileriyle çok önemli bir şey konuşuyor, rahatsız edilmemesi gerekir, ama baban sana göz kulak olmamı söyledi, karmmn iyileşmesi için ne istersem yaparım. İstersen ovarım. Annen senin kanımı hiç ovdu mu?"

Neal bana baktı, ne cevap vereceğini bilemiyor gibiydi.

Elimi uzattım ve çocuğun karnını yumuşak yumuşak ovmaya başladım. "Anne sana eğer iyi çocuk olursan sürpriz yapacağına hiç söz verdi mi?"

İşte bu çocuğun ilgisini çekmişti. Neal gözlerini kocaman kocaman açtı. "Ne tür bir sürpriz?"

"Kocaman bir sürpriz." Küçük küçük dairler yaparak oğlanın karnını hafifçe ovmaya devam ettim. "Güzel mi canım?"

Oğlan başını sallayarak onayladı ve uykulu uykulu sol gözünü ovuşturdu. "Evet, ama ben babamı istiyorum."

"Biliyorum istiyorsun, ama çok sessiz olmamız gerekiyor Neal."

"Karnım hâlâ acıyor."

"Biraz daha ovarsam çok iyi gelecek. Ve eğer sessiz olursan sana çok güzel bir sürpriz sözü verebilirim. İster misin canım?"

Neal başını salladı, hallolmuştu. Birden aşağıdan gelen seslerin yükseldiğini işittim. Stone bizi duydu mu yoksa? Peki, ya yukarı gelirse? Kafamdan bir kaçış planı geçmeye başladı. Sağıma soluma bakındım ve yan tarafta bir pencere gördüm, elimle orayı gösterdim. "O pencerenin dışında ne var Neal?"

"Bahçe."

Pencerenin zar zor da olsa geçebileceğim büyüklükte olduğunu gördüm. Ama Neal'in doğruyu söylediğinden emin değildim. Arabayla buraya geürken Josh'ın evinin gördüğüm kadarıyla krokisini gözüm-

de canlandırmaya çalıştım ve pencereden aşağısmm beton zemin olabileceği ihtimali aklıma geliverdi, ürperdim. Ama eğer iş oraya gelirse, aşağıya atlayacağım. Stone yukarıya gelmesin diye dua etmeye başladım.

130

Stone kapı zilini yeniden çaldı, Norton yanındaydı ve buzlu camın ardında birinin silueti belirdi. Cooper kapıyı açtı, üzerinde eşofmanlar vardı.

Stone o çok nadir gülümsemelerinden biriyle gülümsedi. "He>, Ccojj, rahatsız ettiğimiz için özür dilerim. Ama buraya yalan bir yerdeydik, u& rayıp bir şey konuşalım dedik."

"Ne hakkmda konuşacaksınız?" dedi kaşlarını çatarak Cooper. "BaK, oğlum hasta. Daha sonra olur mu?"

"Zannederim olmaz. Çok acil bir sorunumuz var" yanıtını verdi Stone herhangi bir açıklama yapmadan ve Cooper'a gözlerini dikti. "Bizi içeri buyur edecek misin, Coop?" Cooper sıkmtılı sıkıntılı içini çekti. "Dedim size, oğlum hasta diye. Bütün gece onunla uğraştım..."

Norton lafa girdi. "Sen bizi dinlemiyorsun, Coop. Vance bir şey acil diyorsa o şey acildir. Konu Moran'la ilgili."

"Ne olmuş ona?"

Stone Cooper'ın tepkisini ölçtü. "Eğer bir mahzuru yoksa bu meseleyi içeride konuşmak isterim."

Cooper isteksizce salona geçti ve kanepeye oturmalarını işaret etti.

"Peki Kate'e ne olmuş?"

"Onu yakınlarda gördün mü?" diye sordu Stone.

"Paris'te gördüm, ama bunu siz de biliyorsunuz zannediyordum." Cooper suratım buruşturdu. "Bakın, bana bir açıklama yapacak mısınız?"

"Senin çocuk nasıl?" diye sordu Norton.

"Size söyledim işte. Neal hasta. Doktor yaklaşık bir saat önce çıktı."

"Sence çocuk iyileşecek mi?" diye sordu Norton.

"Doktor iyileşeceğini söylüyor, ama özen gösterilmesi gerekiyor; ben ve kız kardeşim çocuğun başında nöbetleşe kalıyoruz. Peki, bundan size ne arkadaşlar? Bu işle ilgili bir sorun mu yoksa başka bir şey mi?"

Stone suratını ekşitti. "Tamam bir sorunumuz var Coop. Birinci sınıf hem de" dedi, olup bitenleri özetledikten sonra da tepkisini görmek için Cooper'm yüzüne baktı.

"Lou Raines öldü mü?" Cooper şoke olmuş gibiydi.

Stone pencereye doğru yürüdü, perdeyi çekti ve dışarıya baktı.

"Öldü işte. Büyük bir olasüıkla da öldüren senin arkadaşın Moran. Şu anda elimizdeki tek şüpheü şahıs o."

"Bu çok saçma bir şey. Ben Kate'in Lou'yu öldürebileceğini hiç sanmıyorum. Asla."

"Neden?"

"O kadın katil değil. Haydi Stone, saçmalama"

Norton bakışlarını kaldırdı. "Katil değü mi? Peki onunla Fleist cinayetleri arasında bulduğumuz bağlantılara ne diyeceksin?"

Cooper, "Belki elinizde bir şeyler olabilir, ama böyle bir şeye inanabilmek çok zor. Ben yerinizde olsam sonuçlan beklemeden böyle konuşmazdım. Ama Kate Moran'ın Lou'yu öldürmesine gelince, bu biraz haddini aşan bir suçlama gibi geliyor bana arkadaşlar. Korkunç bir durum bu."

Stone odanın içinde dolaşmaya başladı, tembel tembel kitap raflarına, Cooper'ın CD koleksiyonuna bakıyordu. "Sen de bu meslekte benim kadar uzun süre kalırsan olaylara farklı gözle bakmayı öğrenirsin. Cinayeti bu kadın işledi Coop ve bu konuda hiç şüphem yok ve bu kadını yakalayıp içeri atacağım." Stone, Cooper'ın bir resmini çekti, resimde Cooper oğlu ile bir BMW'nin yanında poz vermişti. "Sen hâlâ BMW mi kullanıyorsun?"

Cooper kaşlarını çattı. "Tabii... Neden?"

"Güzel araba. Sende Landcruiser var mı?"

"Yok." Cooper şaşırmamış görünmeye çalıştı. "Hey, siz lafı nereye getirmeye çalışıyorsunuz? Eğer bir şey diyeceksiniz söyleyin."

Stone kafasını iki yana salladı, resmi yerine koydu. "Sadece merak ettim, işin içinde başka işler var, Coop. işte bu yüzden mümkün olduğunca geniş yardım almamız gerekiyor bu soruşturmada Yirmi dört saat çalışıyoruz ve senin de tekrardan işbaşı yapmanı istiyoruz. Şimdi soruşturmanın başmda ben varım ve

senin kızağa çekilme durumunu kaldırıyorum. Belki senin için çok zor bir durum, ama Moran tutuklanana kadar hepimizin bir şeyler yapması gerekiyor. Kız kardeşin oğlunun yanında kalabilir mi?"

Cooper omuz silkti. "Belki sonra, işten çıktığında gelebilir, yani on birde."

Stone kapıya doğru yürüdü. "0 zaman seni saat on bir otuzda ofiste bekliyorum. Yardımların için şimdiden sağ ol, Coop."

Stone yanında Norton'la patika yolda yürürken dönüp arkasına baktı. Cooper kapıyı arkalanndan kapar kapamaz buzlu camın ardında

kaybolmuştu. Stone dudaklarım düşünceli bir ifadeyle büzdü. "Gus sen de benim aldığım elektriği aldın mı?"

"Yemek yemekten başka bir şey hissetmiyorum. Öğlen yemeğini kaçırmıştım. Peki, sen ne elektrik aldın?"

"Ben Cooper'da bir rahatsızlık hissettim. Lou'nun öldüğünü duyunca şok oldu, tamam, bana sorarsan o kadar da fazla şok olmadı. Arkadaş biraz rol yaptı. Ve iyi de yaptı rolünü, onu bu konuda tebrik ederim."

Arabaya bindiler ve Norton omzunu silkti. "Ben böyle bir şey gördüğümü söyleyemem. Peki sen nasıl bir tepki bekliyordun? Halıiun üzerinde gözyaşları içinde yuvarlanmasını mı?"

"içgüdülerim Cooper"ın bir şey sakladığını söylüyor, bu konuda kıçımın üstüne iddiaya girerim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle düşünüyorum. Ben bu adamı tanıyorum Gus. Ayrıca onun bana güvenmediğini de hissettim."

Norton Stone'un bandajlı kafasına baktı. "Sence kafandaki o bantlar sana bütün bu hayali şeyleri gördürüyor olmasın Vance?"

"Çok komik. Bekleyeceğiz ve benim haklı olduğumu göreceğiz. Evi yirmi dört saat yedi gün izleyelim. Ama bunu tamamen gizli yap, en iyi adamları kullan. Cooper profesyonel biri ve izlenmenin kokusunu bir kilometre öteden alır. Yani adamlar da çok dikkatli olsunlar. Bir şey daha."

Norton motoru çalıştırdı. "Evet?"

"Bak bakalım Cooper'ın ailesinde ve çevresinde mavi Landcruiser'i olan biri var

mı?"

131

Holde bazı mırıltılardan sonra ön kapının kapandığını duydum. Josh koşa koşa yukarıya çıktı, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı, benimle Neal'i asma katta gördü. "Siz iyisiniz değil mi?"

"Kate benim karnımı ovdu" dedi Neal, sonra babasının kollarına atıldı.

Josh oğlunu bir hamlede havaya kaldırdı sonra yanağından öptü. "Gördün mü bak bazı erkekler şanslı oluyorlar işte. Sen iyi inisin Kate?"

"Galiba Neal beni birazcık endişelendirdi." Olanları anlattım.

Josh oğlunun midesine baktı. "Doğru mu? Hâlâ acıyor mu?"

"Belki birazcık. Ama Kate bana bir sürpriz sözü verdi."

Josh gülümsedi. "Bak gördün mü dört ayak üstüne düştün. Hem karnın ovuldu hem de hediye kaptın. Sence kamın iyileşecek mi asker?"

"Zannedersem. Şimdi biraz daha iyi."

"Çok iyi. Seni ıslak bezle serinletmemi ister misin, epey bir faydası olur bence." Josh Neal'i tekrar öptü ve bana göz kırptı. "Ben bu küçük adamı yatırır yatırmaz geleceğim."

Neal'i yatak odasına taşıdı, ben de odama döndüm. Çok gergindim ve Josh'ın yanımdan aynlmasını istemiyordum, ama perdenin arkasmdan dışarıyı gözetlemek Stone ile Norton gittiler mi bakmak geldi aklıma

Bir arabanın motoru çalışana kadar bekledim sonra perdenin aralığından dışarıya baktım ve arabanın uzaklaştığım gördüm. Yatağın üze-. rine oturdum ve Josh merdivenlerden yukarıya çıkarken yüzünde gördüğüm endişeli bakışları hatırladım. Bir sorun olduğunu düşündüm. On dakika sonra Josh elinde bir leğen soğuk su ve ıslak havluyla geldi. Bunları köşedeki masaya koydu.

"Nasıl oldu?" diye sordum.

"Birazcık gergin, ama şimdi uyur." Josh yatağın ucuna oturdu.

"Tanrım, az kalsın her şey ortaya çıkacaktı."

"Peki neler konuştunuz?" Büyük bir merakla anlatmasını bekliyordum.

Josh'ın yüzü gerginleşti. "Stone aynı fare avına çıkmış bir teriyer köpeği gibi, tek

derdi bir an önce seni bulmak. Zannederim senin için yaptıklarımı öğrenirse, benim de FBI'la işim biter. Ondan sonra işsiz güçsüz dolaşırız artık."

407

"Josh çok özür dilerim..."

"Yahu ben pişmanım falan demedim ki, sadece görüşümü söyledim."

"Ama seni bu işin içine ben soktum."

"Hayır, sen sokmadın. Son nokta burasıydı ve ben de kendi kararımı verdim." Cesurca gülümsedi.

"Eğer elektrikli iskemleye oturursam elimden tutar mısın?"

"Söz. Ayrıca saç modelini de değiştirebilirim."

Josh gibi ben de durumu biraz hafife almaya çalışsam da gerginlikten elimden gülümsemekten başka bir şey gelmedi. Elini elimin üzerine koydu. "Biliyorum, pek komik değil, ama arada sırada insanın kendini gülmeye zorlaması gerekiyor."

"Peki Stone sana ne anlattı?"

"Hemen hemen aynı şeyleri, aradaki tek fark onun olaylara senin baş suçlu olduğun gözüyle bakması. Senin kelleni tepside istediğinden hiç şüphe yok ve elindeki bütün ajanları bu operasyonda çalıştırmayı düşünüyor. Bu adamın sana komplo kurduğunu söylemek çok zor, ama ben bu adama öyle tam anlamıyla güvenmiyorum. Sadece nişlerimden bahsediyorum."

Öfke ve çaresizlik arasında sıkışmıştım, ağlamak üzereydim. Josh bunu hissetti herhalde, çünkü elimi sıktı. "Senin suçlu olmadığını biliyorum. Bu konuda hiç şüphen olmasın. Ama kafamı kurcalayan birkaç şey var.

"Nedir?"

"Sezgilerim bana Stone'un sana yardım ettiğimi anladığını söylüyor."

"Peki bundan emin misin?"

"Yok, o kadar da değil. Hiç mavi Landcruiser kullandım mı, diye sordu."

Kalbimi saran korku biraz daha büyüdü. "Sen ne dedin?"

"Hayır, dedim, ama onun bakışlarından çıkardığım kadarıyla, aşağıdaki bu kısa konuşmanın ardından evi gözetlemeye aldırabilir. Benim evime gelmesini de beni işbaşıma çağırmak olarak açıklayabilir. Bence çok ironik bir durum var ortada,

değil mi? Ben sana saklanmanda yardımcı olurken bir yandan da senin saklandığın yeri bulmaya çalışıyorum."

Yataktan kalktım. "Ben burada kalmıyorum Josh. Gamal'm mezarını açtıktan sonra senin yakandan düşüyorum. Ne bulursak bulalım."

"Öyle bir şey yapmana gerek yok" dedi güven dolu bir sesle.

"Evet gidiyorum. Seni ve Neal'i daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum."

"Peki, nereye gideceksin?"

"Bir yer bulurum" yanıtını verdim.

Josh havluyu ve leğeni aldı. "Bunu sonra konuşuruz. Gidip Carla'nm eski kıyafetlerinden getireyim. Sana olur onlar. Sonra Marcie'ye saat

sekiz gibi gelmesini söylerim. Mezarlıkta işimizi yapmaya gideriz sonra ben de saat on birde ofise giderim."

Odadan çıktı, o çıkarken endişelendiğimi hissettim. "Nereye gidiyorsun?"

Josh, "Garaja gidiyorum" dedi. "Eğer Gamal'ın mezarını kazacaksak küreğe ihtiyacımız olacak."

Yenilginin o bok gibi hissi hayatta en nefret ettiğim şeydir. Kaybetmekten nefret ederim.Ama Kate Moran bana yaptıklarının hesabını mutlaka verecek.

"Burada mı iniyorsunuz Bayım?"

Mürit bakışlarım onu düşüncelerinden ayıran servis aracının şoförüne çevirdi. "Teşekkürler."

Sürücü ileriyi işaret etti. "Taksi durağı tam şurada, şuradan da Was-hington'a otobüsler kalkıyor, tabii oraya gitmek isterseniz Bayım."

"Çok naziksiniz." Arada sırada biraz nezaket işe yarıyordu, insanların senden şüphelenmelerini önlüyordun.

"Rica ederim." Şoför parmak ucuyla kafasındaki beyzbol şapkasının siperliğine dokunup Mürit'i selamladı.

Mürit alışveriş merkezinin servis otobüsünden aşağıya indi. Biraz ileride de şehir

içi otobüsleri kalkıyordu. Çok az bir mesafe kalmıştı. Eğer o facia olmasaydı ve Federaller ortaya çıkmasaydı Moran'ı yakalayacaktı, ama Federaller bir çuval inciri berbat etmişlerdi

Moran'ı alışveriş merkezinin çıkış kapısına kadar kovalamış ve kadının dışarıya fırladığım görmüştü. Tam kadının peşine düşmek üzereyken Federal yaşlı bir kadının sürdüğü eski, mavi bir Cadillac'tan inmişti. Ben de bu herifi öldüresiye copladım zannetmiştim. Ardından Fe-deral'in silahını çıkarıp Moran'a ateş ettiğini gördü, ama kadın kaçmayı sürdürdü, alışveriş merkezinin önündeki alanda koştu ve mavi bir Landcruiser'e binip oradan kaçtı.

Peki, o Landcruiser'i kullanan kimdi, ayrıca Moran'ın kaçışına neden yardım etmişti? Bu da onu şaşırtmıştı.

İşte o zaman alışveriş merkezinden hemen uzaklaşmaya karar vermişti; çünkü orasının kısa süre sonra Federallerle ve polislerle dolup taşacağım biliyordu. Eski hesaplan göreceğim diye planlarını tehlikeye atmak istemiyordu. Alışveriş merkezinin kapılarından birinden çıkmış, servis otobüsünü görmüş ve otobüse atlarruştı. Şimdi otobüs bir taksi durağının karşı tarafında duruyordu, otobüsten indi.

Şimdi son kez taarruza geçmeden önce hazırlıklarını tamamlayabil-

mesi için güvenilir bir yere ihtiyacı vardı, bu yerin neresi olduğunu da artık çok iyi biliyordu.

Peki, ama Moran ne olacaktı? Moran nerede saklanacaktı? Kadının onun alışkanlıklarım bildiği kadar o da kadının alışkanlıklarını biliyordu. Kalkıp yazlık eve gitmeyeceğini biliyordu, çünkü Federaller ve polisler peşindeyken kalkıp evine gidemezdi. Fazla da bir seçeneği kalmıyordu. Mürit bu seçeneklerden birinin Moran'ın erkek kardeşi Frank olduğunu düşündü. Ama Federaller şimdi onun da evini ablukaya almışlardı muhtemelen, tabii bu arada Frank da Moran'a güvenli bir yer bulma konusunda yardım edebilirdi.

Yine de, neresi olursa olsun, Kate Moran'ın saklandığı yeri o kadar kolay bulamayacağını düşündü. Cebindeki Glock tabancanın, şırınganın ve yedek şişelerin şişkinliğini hissetti. Eğlence yine başlayacaktı. Beklemekte olan taksilere doğru yürüdü. Sıranın başmdaki taksinin sürücüsü bir Pakistanlı'ydı, altın dişli, yakışıklı bir adamdı. Mürit arabaya bindi, şoför, "Nereye gitmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Washington'a doğru sür. Yolda karar vereceğim."

133.

Washington, DC

Park, Adalet Meydanı'ndaki FBI yönetim bürosundan yürüme mesa- fesindeydi. Frank Moran bankta oturmuştu, elleri koyu renkli kabanının ceplerindeydi ve parmaklarını nefesiyle ısıtıyordu. Bir sağına, bir soluna baktı ve beş dolarlık güneş gözlüklerini düzeltti. Güneş gözlüğünü ihtiyacı olduğu için takmıyordu, kara bulutlann gerisinden bir türlü çıkamayan güneşe baktığında fırtınanın yaklaştığını fark etmişti zaten.

Diaz'ın caddenin sağ tarafından ona doğru kaykay yaparak geldiğini gördü. Diaz, siyah Speedo ve kalın siyah bir süveter giymişti, bale dansçısını andıran atletik vücudu kaldırımda yürüyenler arasında hemen göze çarpıyordu. Moran'ın yanında durdu ve sırıttı. "Hey Frank, n'aber arkadaş?"

"İdare ediyoruz Armando. Elimden geldiğince şeytana uymamaya çalışıyorum.".

Diaz'm gözünde ince bir RayBan gözlük vardı. Banka çöktü ve selamlama mahiyetinde Moran'ın avucuna bir şaplak indirdi. "Yani ateş suyundan uzak mı durmaya çalışıyorsun?"

"Deniyorum. Seni uzaktan gördüm. Böyle kaykay yapmaya devam edersen günün birinde arabanın birinin altında kalırsın, biliyorsun, değil mi?"

Diaz sırıttı. "Sence öyle mi?"

"Tabii ki."

"Telefonda seninle konuşamadım. Özel konuşmamızın daha iyi olacağını düşündüm."

Moran elini yine nefesiyle ısıttı. "Önemli değil."

"Sen Kate'i aradığım söylemiştin" dedi Diaz.

Moran başmı "salladı. "Telefonuma bir iki mesaj bıraktı, ben de ona ulaşmaya çalışıyorum, ama telefonunu açmıyor. Belki onun nerede olduğunu biliyorsundur diye düşündüm. Ve senden bir iyilik yapmam istiyorum Armando. Seninle uzun zaman çalıştık ve bir sürü soruşturmayı beraber götürdük, seninle eski arkadaşız da, şimdi geçmişin hatın için

senden şu kopyacı katil vakasını bana biraz anlatmam rica ediyorum."

Diaz kaşlarım çattı. "Niçin? Sen artık oyuna dahil değilsin ki."

"Diyelim ki profesyonel bir ilgi duyuyorum. Kate'ten haberin var mı? Onu bir türlü

bulamıyorum."

Diaz'ın yüzü gerildi. "FBI'ın yansı da onu arıyor zaten."

Frank kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kate'i arıyorlar."

"Anlayamadım" dedi Moran.

Diaz siperliğini çıkardı. Bakışlan ciddiydi. "Biliyorsun ben Kate'i severim Frank. Bu işi en iyi yapanlardan biridir o.- Ama duyduğum kada-nyla senin kız kardeşin birinci sınıf bir boka batmış."

Moran, "Neden bahsediyorsun sen oğlum?" dedi.

Diaz içini çekti ve siperliğini tekrar kafasma geçirdi. "Sana anlatmadı mı? O zaman sana bir özet geçeyim."

134

Gretchen Woods, Virginia

Duş yapıp Josh'm eski karısının giysilerini giydim: siyah bir Levi's ve lacivert balıkçı yaka bir yün kazaktı bunlar. Carla ile ben aynı ölçülerdeydik. Tam saçımı bağlamıştım ki Josh kapıyı çaldı, kafasını kapıdan içeri uzattı ve bana yarım yamalak gülümsedi.

"Fikrini sorabilir miyim?" dedim.

"Bu kıyafetlerin üzerinde Carla'da durduğundan çok daha güzel durduğunu söyleyebilir miyim?"

"iltifatın için teşekkürler, ama bence yalan söylüyorsun."

Josh'ın gülümseyişi odaya girerken bütün yüzünü kaplamıştı. "Doğru söylüyorum. Mezarlık ziyareti için koyu renkler. Yaslı görünmemiz gerektiğini düşündüm."

"Sen hep böyle uyanık mısındır?"

"Olmaya çalışıyorum."

Üzerine siyah balıkçı yaka bir kazak, koyu renkli kot pantolon ve eski bir çizme giydiğini fark ettim. Koyu renk giysiler içinde gayet yakışıklı görünüyordu; çünkü bu renk onun vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu.

"Keyiflerimiz nasıl?" diye sordu Josh.

"Biraz gerginim."

"Galiba Gamal'm ölüsünü mezardan çıkarmak üzere olmak herkesin sinirlerini altüst eder."

"Ölüsü orada mı değil mi bahse girelim ister misin?" diye sordum.

Josh bir kaşını kaldırdı. "Ben genelde kumar oynamaktan hoşlanan biri değilim, ama Stone'un etrafa gözcü diktiğine dair her şeyime iddiaya girerim." Perdeye yürüdü, perdeyi hafifçe aralayarak dışarıya bakmak istedi ama bakmadı.

Ona zarar verme korkusuyla yine suçluluk hissediverdim. "Josh, senin bana yardım ederek daha fazla risk almanı istemiyorum."

"Ben de öyle." Gülümsedi, gülümserken ne kadar kararlı olduğunu da göstermişti. "Ama söyledim sana, biz anlaşmamızı yaptık, o yüzden kendini yorma."

Onunla tartışmanın yararı olmayacağı sonucuna varmıştım. "Neal nasıl?"

"Şimdi gidip bakacağım. Sen de benimle gelebilirsin eğer istersen."

Yatak odasına girdik, Neal orada yatmış uyuyordu. Pyaması üzerindeydi, para şeklinde yeşil bir yastığa sarılmıştı. Saçları terlemiş ve yana yatmıştı, bir bacağı örtünün dışına çıkmıştı. Josh oğlunun bacağını alıp örtünün altına soktu, yanağından öptü. "Bu küçük adam doğmadan evvel millet bir çocuğa hayat vermelisin falan derdi, yani bir çocuk dünyaya getirmem gerektiğini söylerdi herkes. Ama olaym aslında tam tersi olduğu hiç aklıma gelmezdi. Çünkü esas onlar sana hayat veriyor-Jar. Bilmem ne demek istediğimi anladın mı?"

Onun sesindeki heyecanı duyunca yeniden güçlü bir suçluluk dalgası sardı beni. "Senden böyle bir şey yapmanı isteyemem Josh. Hayatındaki önemli şeyleri tehlikeye atmanı isteyemem. Neal'in güvenliği, mesleğin..."

"Sen bu tartışmayı hâlâ sürdürmek mi istiyorsun?"

"Hayır, ben sürdürmek istemiyorum, ama lütfen dinle beni."

Josh içini çekti. "Kate, sonuçta hep aynı kapıya çıkıyoruz. Ben senin masum olduğuna, Fleist'lara da David ile kızma da zarar vermediğine inanıyorum; Stone ne derse desin ben söylediklerime inanıyorum. Bunu kanıtlayabilmen için de sana yardım etmek istiyorum."

O kadar duygulanmıştım ki, uzanıp onu yanağından öptüm. "Hey, sağ ol. Ama bu iş bir kere sona erdi mi ve tabii öteki taraftan tek parça halinde dönersek, bu sana bir öpücükten çok daha pahalıya patlayacak."

"Ne gibi?"

"Birlikte hafta sonu bir yerlere gideceğiz, hani ciddi ciddi yatak odası oyunları oynamaya, tabii bu sadece bir başlangıç olacak."

"Sen hep böyle sıkı pazarlıkçı mısın?"

Göz kırptı. "Sadece önemsediklerimle."

"Anlaştık" diye söz verdim.

Josh kapıya doğru yürüdü. "Bence sen şu giyinme işini bitir, sonra aşağıya ineriz. Marcie buraya her an gelebilir ve bu evden tek parça hat ünde çıkmak istiyorsak kaçış planlarımızı da yapalım.

Birkaç dakika sonra Josh'la birlikte mutfağa indim; mutfakta iki adet genişçe bahçe küreği ve kapının arkasında da bir kazma duruyordu. Bana masanın üzerinden çekip aldığı birkaç tane eski bahçıvan eldiveni verdi, bir de güçlü bir el lambası ile aküyle çalışan bir matkap. "Sen bunları toparla, ben kazı aletlerini toparlayacağım. Zannederim ihtiyacımız olabilecek her şey var burada."

Aküyle çalışan matkaba dokundum, sonra da kazmaya. "Neden boy-

le korkunç görünen bir kazma alma ihtiyacı hissettin?"

Josh, lafı dolandırmadan, "Doğrusunu söylemek gerekirse, boşanma işlemleri sırasında Carla'yı öldürmeyi ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım. O yüzden de bu kazmayı aldım" dedi.

Şaka yapıyorsun der gibi ona baktım. "Şaka mı?"

Mutfak iskemlesinin arkasından eskimiş bir yün süveteri çekip alırken bana sırıtarak baktı. "Wal-Mart'ta indirimli satıştaydı. Hani bir işime yarar diye alırsın sonra hiçbir işe yaramadan öyle durur ya, işte bu da öyle bir şey. Ama bak sonunda kullanacak bir yer buldum." Josh'in ifadesi ciddileşiverdi. "Aklıma gelmişken, sen giyinirken ben de yatak odama gittim, karanlıkta perdenin aralığından baktım."

Kalbim hızlandı. "Bir şey gördün mü?"

"Sokağın ucunda kablo tv tamir minibüsü var, daha önce gördüğümü hiç

hatırlamıyorum. Ama ben Stone'un böyle eski bir numaraya başvuracağını hiç tahmin etmiyorum, ama çaresizlikten de yapmış olabilir. Bir de elli metre ötede daha önce hiç görmediğim iki özel araç var. Belki de komşulara misafir gelmiştir falan, ama ben yine de pek sanmıyorum. Ama hiç umursamıyorum, kafamda bizi bu kovboyların arasından geçirecek bir strateji var."

Tam nedir o diye soracaktım ki ön kapının zili çaldı ve kalbim yerinden oynadı.

Josh, "Marcie herhalde" dedi. Mutfak kapısının arkasındaki askıdan koyu renk bir kaban ile bir eşarp alıp bana uzattı.

"Bunları giysen iyi olur, dışarısı soğuk olacak. Çıkmadan önce ben gidip Marcie'yle biraz konuşayım."

"Ona nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Söylemeyeceğim. Ne kadar az şey bilirse o kadar iyi."

Matkabı inceledim. "Bu arada bu ne işe yarayacak?"

"Tabut kapağını açmaya."

Josh ön kapıya cevap vermeye giderken ben de mutfakta bekledim. Marcie'yi yukarıya götürürken aralarında konuştuklarını, kısa bir süre sonra da seslerinin birazcık yükseldiğini duydum, ama tartışıyormuş gibi de değillerdi. Birkaç dakika sonra Josh yanında kız kardeşiyle mutfağa geldi.

"Bu cinler sana çok yakışmış" dedi Marcie bana. "Keşke ben de küçük bedenlere girebilseydim Belki bütün bu sorunlar bitince ben de biraz kilo verebileceğim." Marcie erkek kardeşine döndü ve şaşkındı, kaşlarım çatarak, "Neden bana ne planladığınızı söylemiyorsunuz?" dedi.

"Marcie, sana karşı saygısızlık etmek niyetiyle değil, ama ne kadar az bilirsen o kadar iyi olacak" dedi Josh.

Marcie hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Tamam. Eğer öyle istiyorsanız öyle olsun."

"En iyisi öyle. Seninkiler nasıl?"

"Dean'ı aradım, çocuklar büyükannelerindeler, keyifleri yerindey-miş. Zannederim Dean birkaç gün ayağımın altında dolaşmadığı için hayatından memnun." Marcie erkek kardeşinin hazırladığı aletlere ve eldivenlere baktı. "Sanki arka bahçeye bir şey ekecekmişsiniz gibi geliyor bana. Bu arada benim küçük bahçemi de halledersiniz belki."

Şimdi bu kıza ne diyecektim ki? Hayır, biz bir ölüyü mezarından çıkarmaya gidiyoruz mu diyecektim? "Özür dilerim ama sana söyle-, yemeyiz Marcie. Ama Josh haklı, sen ne kadar az bilirsen o kadar iyi olacak."

Marcie omzunu silkti. "Neyse önemli değil."

"Tehlikeli bir şey değil" diyerek yalan söyledi Josh, gülümsedi. "Birazcık bahçe işi, aynı senin dediğin gibi."

Erkek kardeşiyle konuşurken Marcie'nin sesi suçlayıcıydı. "Peki ama neden böyle kaçamaklı konuşuyorsunuz? Bence siz bu gece çok dikkatli olun, tek söyleyeceğim bu. Neal'in hatırı için buraya tek parça halinde gelmenizi istiyorum. Bu çocuğun senden başka kimsesi yok."

Marcie'nin söyledikleri suçluluk duygularımı yeniden depreştirdi, ama Josh kolumu tutuverdi. "Tamam, haydi arkadan çıkalım. Marcie sen

de kendini topla yukarı çık. Sen ne yap, biliyor musun? Eğer herhangi bir sorun olursa beni cep telefonumdan ara." "Dikkatli olun." Marcie dışarı çıktı ve hemen ardından yukarıya çıktığını duydum.

Josh bana baktı. "Hazır mısın?"

"Josh, Marcie haklıydı..."

Ben tek bir şey daha söyleyemeden o beni kararlı bir şekilde arka kapıya doğru götürdü. "Bak işte şöyle olacak. Sen şimdi beni takip et ve gerekmedikçe hiç konuşma, tamam mı?" Işıkları kapattı ve mutfak karanlığa gömüldü. Sonra arka kapıyı açtı ve zifiri karanlığa çıktık.

Patika yoldan bahçenin sonuna kadar Josh'ın arkasından gittim. Aniden çıkan rüzgâr bir fırtınanın habercisi gibiydi, ayın yüzü kara yağmur bulutlarının ardından zaman zaman çıkıyordu. Ağaç eve geldik ve Josh'ın komşusunun duvarın ötesindeki evini gördüm; iki katlıydı, yukarıdaki odalardan birinde, kapalı perdelerin ardında ışık vardı. Josh fısıldayarak, "Burası Calvinlerin evi" yalnız oturuyorlar. Marcie'nin evi karşı tarafta kalan sokakta. Tek yapacağımız iş bu duvarı aşmak, yan kapıdan çıkmak ve oradan Marcie'nin arabasına yürümek" dedi.

"Gören olmayacağından emin misin?"

"Sana Calvinlerin kulağı çok iyi duyan bir Alman çoban köpeği olduğunu söylemiş miydim?"

"Aman Tanrım, Josh..."

Josh sırıttı, duvara tırmandı ve beni de yanma çekti.

"Merak etme, Rufus da aileden. Ayrıca, onu meşgul edecek bir şey var bende." Ceketinin cebinden gazete kâğıdına sarılmış bir şey çıkardı, açtığında etrafa taze et kokusu yayıldı. "Yarın akşam yemekte pirzola vardı. Bak gördün mü senin için neler yapıyorum. Aç bile kalıyorum."

"Gurur duydum." Alman çoban köpeğinin de et kokusunu almış olduğunu düşündüm, çünkü bir kere havladıktan sonra otların arasında yaklaşan pati seslerini duydum. Karanlıktan, siyah ve san renklerde, iri bir köpek çıktı.

"Gel bakalım Rufus, gel oğlum." Josh et parçasını çalıların üzerine bıraktı ve köpek eti âdeta paralarcasına gövdeye indirmeye başladı. "Peşimden gel."

"Güvende olduğumuzdan emin misin?"

"Köpek göründüğü kadar tehlikeli değil."

Bunu kanıtlamak için, Josh bahçenin içine atladı. Köpek Josh'ı umursamadı bile ve Josh gelip elime uzandı. Elini tuttum, aşağıya atla- dun; tam köpeğin yanma inmiştim, köpek aniden kafasını kaldırıp baktı ve hırladı, sanki yanındaki yabancının kim olduğunu çıkarmaya çalı- şır gibiydi. Josh bir parça kemik daha çıkardı. "Al oğlum." Eti bahçenin biraz ilerisine attı, köpek de koşa koşa etin peşinden gitti, ardından

Josh kolumu tuttu ve beni yan kapıya doğru götürdü. Kapının kancasını açtı, kapıdan geçtik ve kancayı tekrar yerine taktı. Önümüzde bir yol vardı, burası her iki tarafı da çift katlı, bahçe içinde güzel banliyö evlerinin olduğu bir sokaktı, sokak lambaları yanıyordu.

"Bekle burada" dedi Josh ve sırtım bahçe duvarına dönük bir halde beni bırakıp sokağa bir göz atmaya gitti. Fazla gecikmeden de döndü. "Göründüğü kadarıyla hiçbir şey yok. Bu sefer Marcie'nin kocasının arabasını alacağız."

Yine peşinden gittim, bu sefer cumbalı pencereleri olan bir evin önüne vardık, evin önünde park etmiş mavi bir Volvo steyşın vagon vardı. Josh arabanın anahtarlarım çıkarırken rüzgâr yüzümüzü yaladı, arabanın kapılarını açtı, sürücü koltuğuna geçti ve yan kapıyı açtı. Kontak anahtarını yerine takarken ben de bindim arabaya, İşte tam o sırada Josh'ın cep telefonu çaldı. Ekrandaki numaraya baktı. "Stone" dedi. "Acaba ne istiyor?"

"Cevap verecek misin?"

Josh telefonu sessize aldı. "Siktir et. Bırak terler döksün."

Hava buz gibiydi ve gökteki kara bulutlar yağmura gebe gibiydi. Rüzgâr gittikçe kötüleşiyordu, güçlü esinti arabayı sarsıyordu. "Göründüğü kadarıyla berbat bir gece."

Tam o anda gök gürüldedi ve sağanak bir yağmur Volvo'nun tavanına yağmaya başladı. "Mezarlık ziyareti için mükemmel bir hava"

"Boş ver yahu." Josh arabayı çalıştırdı, silecekleri açtı ve arabayı kaldırımdan indirdi.

iki FBI ajanı termoslarındaki sıcak kahvelerini içiyorlardı, ikisi de lacivert Ford Taurus'un içine gömülmüşler ellerindeki kupalarla oyalanıyorlardı. Cooper'ın evine bir kadının girdiğini gördüler. Ajanlardan biri, "Anlaşıldığı kadarıyla adamın kız kardeşi geldi. Ne yapmamızı istiyorsun?" dedi.

Meslektaşı saatine baktı. "Biraz bekleyelim. Bakalım Cooper işe gidecek mi?"

On beş dakika sonra Ford'un tavanını yağmur damlaları dövüyordu, ama evden çıkan olmamıştı. Ajan cep telefonunu çıkardı ve numarayı taşladı, ikinci çalışta telefon açıldı. "Stone konuşuyor."

"Ben Jackson. Cooper'ın kız kardeşi on beş dakika önce geldi, ama Cooper hâlâ ortaya çıkmadı ya da çıkma girişiminde bulunmadı."

Stone biraz üzgündü. "Onu telefonundan arayayım önce. Bakalım geliyor mu?"

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Stone, "Sesli mesaj servisi çıkıyor. Cevap vermiyor."

"Sen ne düşünüyorsun, Vance?"

"Arabası hâlâ garajda mı?"

"Garajda olması gerekir. Biz buraya geldiğimizden beri kimse arabayı dışarı çıkarmadı."

"Kız kardeşi yürüyerek mi geldi yoksa arabayla mı?"

"Yürüyerek. Kusura bakma, ama buraya sanki bardaktan boşalırca-sma yağmur yağıyor. Bu yağmurun altmda nasıl dışan çıkılır bilmiyorum, ama gidip kız kardeşiyle konuşmamızı ister misin?"

Kısa bir sessizlikten sonra Stone, "Hayır" dedi. "Beni bekleyin. Geliyorum."

137

Interstate 95, Richmond'un güneyi, Virginia

Yan aynadan bakıp duruyordum, ama peşimizde kimseyi göremiyor-dum. Şimdi Gamal'm mezarını kazacağımız için iyice gerginleşmiştim ama Josh kontrollü görünüyordu. "Böyle sakin ve derli toplu kalabilmeyi nasıl becerdiğini sormamda bir mahzur var mı?" dedim.

Josh eliyle göğsüne vurdu. "Hey, sen de çok çabuk kanıyorsun. Belki öyle görünüyorum, ama içimde fırtınalar esiyor."

"Aman yine de sükûnetini bozma. İçimizden birinin sakin olması gerekiyor."

Arabayı sürerken Josh'a dikkatlice baktım ve soracağım sorunun onu rahatsız etmemesini diledim. "Bana Carla'dan bahsetsene."

"Neyinden bahsedeyim?" Josh soruyu sorarken bana dönüp baktı, sonra dikkatini tekrar yağmurla ıslanan asfalta çevirdi.

"Onu çok sevdin mi?"

"Hani aşkın ne olduğunu böyle bir deneyimin sonunda öğrendim diyebilirim."

"Peki neymiş?" diye sordum.

Josh sileceklerinin hızmı iki katma çıkardı. "Olması gerekenin dışında bir şeydir; yani sevinç, karşılıklı destek, arkadaşlık gibi; sonsuz bir affediştir. Her güne birlikte yepyeni bir hayata başlar gibi her türlü acıdan, kavgadan uzakta başlamak demektir. Ama Carla öyle değildi. Bir teriyer köpeğin ölü farenin tepesine dikilmesi gibi bir münakaşayı sürdürür dururdu. Ben ise aramızdaki herhangi bir anlaşmazlığın hemen o gün çözülmesini isterdim, ama Carla tartışmayı aylarca sürdürmeye bayılırdı. Neal için çok üzülüyorum çünkü zaman zaman annesini çok özlüyor. Bazen de Neal büyürken yanında değil diye Carla için üzülüyorum, ama bu onun seçimiydi."

Josh'ın cep telefonu çaldı. Ekrana baktı, ama cevap vermedi.

"Stone. iddiaya var mısın, bence o şimdi mesaj bırakacak."

Demeye kalmadan telefon bipledi ve mesaj geldi haberini verdi.

Josh gülümsedi. "Aynen şöyle, 'Sen ne cehennemdesin Cooper? He-

men beni ara. Çok acil.' Nasıl beğendin mi? Amirim çok sinirli."

Şüphelendim. "Bu ifadelerden çıkardığım kadarıyla Stone şimdi peşimizde."

"Boş ver, öyle olsa Marcie arardı" dedi Josh.

"Eğer Stone tekrar evi arayıp soru sorarsa Marcie konuşur mu onunla?"

Josh güldü. "Stone'un Marcie'yi korkutması biraz zordur. Bizim kızda mangal gibi yürek var. Eee, ne cehennemde bu mezarlık?"

Gamal, Chesterfield Beldesi, Virginia'daki Sunset Memorial Park'ta Interstate 95 üstündeki özel mezhepsizler mezarlığında gömülmüştü. Haritaya baktım. "Bir sonraki sağdan sap ve düz devam et Orada görmemiz gerekiyor."

Josh direksiyonu sağa kıvırdı ve karşımıza birkaç dükkânı olan küçük bir belde çıktı, dükkânların arasında Cracker Barrel adında bir lokanta ve birkaç tane zincir motel vardı. Oraya varmamızla yağmurun şiddeti de artmış, gök gürültüsü çoğalmıştı, tepemizdeki kara bulutların içinde şimşekler çakıp duruyordu. "Mezarlık sol tarafta herhalde" dedim.

Geniş bir caddeye çıktığımızda "Gördüm" yanıtını verdi Josh.

Mezarlığı ben de gördüm. Mezarlık ileride soldaydı. Kahretsin. Mezarhğm tam karşısında yerel şeriflik binası vardı; burası bej rengine boyalı ahşap bir binaydı; ışıklar da açıktı. Artık içimde kalan üç kuruşluk kendine güven de orada yok olup gitmişti.

Josh, "Şansımız yaver gitmiyor. Öteki dünyaya göçmüşler görüldüğü kadarıyla çok iyi korunuyorlar. Hatta yolun karşı tarafındaki bir polis mağazası, işleri daha da tehlikeli bir hale sokuyor." Mezarlığı inceledim. Mezarlığı granitten bir duvar çevreliyordu, duvarın üzerine de işlemeli, sivri demirler konmuştu. Duvarlann ardmda mezar taşlarının karanlık şekillerini gördüm; çakan şimşekler altmda mezarhğm içindeki haçlar bir anlığına parıldıyorlardı. Gamal'ın mezarım açmaya kararlıydım.

Burada ne bulacağız? Karşımıza Çonstantine Gamal'ın çürümüş ölüsü mü çıkacak yoksa içi boş bir tabut mu?"

Kaygılanmıştım çünkü öyle ya da böyle her iki sonuç da beni korkutuyordu. Ve sanki başımızda yeterince dert yokmuş gibi şerifin ofisinde panjurların hareketlendiğini gördüm. Peki, bizi iş üstünde yakalarlarsa ne olur?
www.cizgiliforum.com

"Tedirgin gibisin" dedi Josh.

"Öyle. Çok tedirginim" yanıtını verdim.

"Biraz da hırçın mısm yoksa?"

Korktuğum çok belliydi, çünkü tırnaklarımı Josh'm koluna gömmüştüm. "Özür dilerim, acaba ne bulabiliriz diye düşünüyordum."

"Ne bulacağımızı birazdan göreceğiz, yani polisler kafalarım içeriye sokar sokmaz." Josh mezarhğm önünden geçti ve ileride birkaç ağacın

gölgelediği karanlık bir yola rastlayana kadar da yola devam etti. Dönüp o yola girdi, otuz metre kadar sürdü, arabayı durdurdu ve el frenini çekti. Sulu kar arabayı dövüyordu. "Buradan daha fazla yaklaşanlayız, îyi ki yanımızda yağmurluk da getirmişiz. Arka tarafa yürüyüp mezarlık duvarından atlayacağız."

Arabadan dışarıya adımımızı atar atmaz sırılsıklam olacağımız aklıma geldiyse de o anda kafam başka sorunlarla doluydu.

Josh kendi kapısını açtı ve "Mecbur kalmadığın sürece el fenerini kullanma, yoksa polisler bizi caddenin öteki tarafından görürler. Ben bagajdan eşyaları çıkaracağım, haydi gidip şu sırrı çözelim."

Arabadan çıkar çıkmaz sulu kar üzerimize çullandı ve yağmurluklarımızı savurdu. El fenerini, matkabı, eldivenleri ve küreklerden birini aldım, Josh da diğerlerini aldı, yelken bezinden çantayı sırtına vurdu.

Mezarlığa doğru yürüdük. Josh parmaklıklara tırmandı ve elini bana uzattı. Beni yukanya çekti ve ikimiz birden duvara tırmanıp mezarlık tarafından aşağıya indik. Yüzlerimize sulu kar vurmaya başladı. Josh, "Hani çocukken gördüğün o korku filmlerindeki gibi tıpkı" dedi.

"Ne vardı o filmlerde?"

"Korku; o filmlerin toplamından daha fazla korku duyacağız."

"Sen de bir kızı neşelendirmeyi çok iyi biliyörmüşsün."

"Alışkanlıktan işte." Josh ıslak yüzünü südi, ben de onun peşinden patika yola girdim, mezarların arasından geçerek mezarlığın iyice iç tarafına girdik. "Seni bilmiyorum, ama ben hayatunda hiç mezar açmadan."

"Ben de açmadım" dedim.

"Peki mezar nerede?"

Mezarlığın arka tarafına doğru yürümüştük, sokak lambalarının ışığı sayesinde etrafımızı zar zor da olsa görebiliyorduk ve varacağımız yere çok az kaldığını düşünüyordum. "Mezarlığın kuzeydoğu köşesinde, üzerinde bazı rakamlardan başka bir şey olmayan tahta bir işaret olmalı. Mezarın yeri kamuya açıklanmadı, ama Lou Islah tşleri tarafından bilgilendirilmişti."

El feneri elimdeydi; gerek gördükçe düğmesini açıp kapatıyordum. Arkamı yüz metre kadar ilerideki mezarlığın duvarına vermiştim. Polisin el fenerini görmemesini umuyordum. Yeni kazılmış birkaç mezarın yanından geçtim ve en nihayetinde üzerinde sadece No. 1134562 yazan tahta tabelayı gördüm.

İşte bu Constantine Gamal'm cezaevi numarasıydı, şimdi de mezarının işareti olmuştu. Tam onun yanında yeni bir mezar kazılmıştı ve içine girecek tabutu bekliyordu. Gamal'ın mezar işaretinin yanına toprak yığılmıştı ve açık mezarın üstü yeşil muşambayla kapatılmış, muşambanın üzerinde yağmur sularından küçük bir gölcük oluşmuştu. Şimdi birazdan yapmak üzere olduğumuz iş aklıma gelince midem altüst oldu.

425

Josh ellerine eldivenleri geçirdi ve topuğuyla toprağı tekmeledi. "Zemin yumuşak gibi, belki kazma kullanmamız gerekmeyecek. Ama en iyisi hemen başlayalım yoksa bütün gece burada kalırız. Bu arada madem bu senin fikrindi, bu işin şerefine de sen nail olmak ve ilk küreği sen daldırmak istiyor musun?"

"Çok naziksin ortak."

Josh dayılanır gibi yaparak gülümsedi. "Hanımlara nasıl davranılma-sı gerektiğini çok iyi bilirim."

Küreği ıslak zemine daldırdım, ayağımla toprağa doğru ittim ve yukarı kaldırdım. Toprak yumuşaktı ve kolayca geliyordu, ilk küreği yandaki çalıların üzerine boşalttım. Sonra Josh kendi küreğini daldırdı, ikimiz birden canla başla yeri kazmaya başladık, var gücümüzle.

139

Gretchen Woods, Virginia

iki ajan siyah Chrysler'ın kendi arabalarının önüne park ettiğini gördü. Farlar söndürülmüştü ve Stone arabadan çıkıp bardaktan boşanır-casma yağan yağmurun altında peşinde Norton'la birlikte onlara doğru koştu, iki adam Ford'un arkasından içeriye girip üstlerindeki sulan silkelediler. "Ne haltlar dönüyor burada?" diye sordu Stone.

Ajanlardan biri, "Hiçbir değişiklik yok" dedi. "Kız kardeşi hâlâ içeride, ama Cooper dışarıya çıkmadı, en azından görebildiğimiz kadanyla çıkmadı. Onu cebinden aradın mı?"

Stone dişlerini gıcırdattı. "Aradım, hatta ona mesaj da bıraktım, ama göt herif cevap vermedi."

"Sizin tarafta başka neler oldu?"

Stone yüzündeki sulan sildi. "Biz Frank Moran'ın evini kuşattık, ama kız kardeşi ortaya çıkmadı. Benim başıma başka bir şey geldi, bu kadın Lou'ya Gamal'm mezannın açılması gerektiğini söylemişti. Sizce böyle bir şey mantıkh mı? Zannederim karının kafasında bir tahta eksik. Ama ben yine de Moran ortaya çıkar diye mezarlığı da gözetlettiriyorum."

"Biz burada oturup moralimizi bozmaktan başka bir iş yapmayacak mıyız?" diye sordu ikinci ajan en sonunda.

Stone kafasını kaldınp eve baktı. "Hayır, bence şimdi kız kardeşle • konuşmanın sırası geldi, bakalım ne anlatacak bize."

Stone sağanak halde yağan yağmura daldı, patika yola saptı, arkasından da Gus Norton ve iki ajan geldi. Stone Cooper'ın kız kardeşinin ziyaretçilerin kim olduğuna göz deliğinden bakacağını düşündü ve zili çaldı.

"Evet, kim var orada?" dedi bir kadın sesi en sonunda.

Stone kimliğini göz deliğine kaldırdı. "Ben Uzman Ajan Stone, Han'fendi, erkek kardeşinizin iş arkadaşıyım. Kiminle konuştuğumu sorabilir miyim?"

Sessizlik. "Ben Marcie, Josh'ın kız kardeşi."

"Ben onunla konuşmak istiyorum Han'fendi. Gerçekten çok önemli."

"Josh burada değil. Yarım saat önce işe gitti."

Stone gözlerini iki ajana çevirdi ve kadına, "Öyle mi?" dedi.

"0 zaman sizinle bu konuda konuşmam gerekiyor Han'fendi."

"Özür dilerim, ama Josh'm oğlu hasta, yatakta ve onu bırakamam. Siz Josh'la telefonda görüşün."

Stone kabaca, "Han'fendi, telefonla ulaşmaya çalıştım zaten. Şimdi ya bu adi kapıyı açacaksınız ya da biz kırarak açacağız. Karar vermeniz için sadece beş

saniyeniz var, anladınız mı?"

Stone'u belirsiz bir sessizlik karşıladı, tek işittiği şey kapı saçakhğı-nm üstüne vuran yağmur damlalarının sesiydi. Derken sonunda ön kapı kestane saçlı bir kadının saçlarının görüneceği kadar aralandı, kadının kızgm bir ifadesi vardı, adamların içeriye giremeyeceği bir şekilde kapıda durdu. "Ajan Stone, bütün bunlar ne anlama geliyor bilmiyorum, ama ben yasal haklarımı çok iyi biliyorum. Buraya girebilmeniz için arama izni almanız gerekir. Eğer arama izniniz yoksa size tavsiyem çekip gitmeniz yoksa hemen polis çağırırım."

"Söyledim size, kardeşinizle konuşmam gerekiyor." Stone sabırlı olmaya çalışıyordu.

"Ve size söyledim, Josh işe gitti diye..."

Stone kapıyı itip içeri girdi. "Her ne cehenneme gittiyse, işine gitmedi hanım. Zannederim sen ve ben şimdi oturup biraz konuşacağız."

140

Sunset Memorial Park, Chesterfield Beldesi, Virginia

Kazmaktan kemiklerim ağnmıştı, o yüzden küreğime yaslanıp dinlendim, insanın belini koparan bir işti bu ama bir metre kadar bir toprağı kazıp çıkanları Gamal'ın mezarının yanındaki toprak birikintisinin üzerine yığdık. "Aklı başında hangi insan kalkıp mezar kazıcısı olmak ister?" dedim.

Josh nefesini toparlamak için durdu ve boştaki eliyle alnını sildi. "Artık mezar kazıcıları bellerini kırmıyorlar, mini kazıcı aletler kullanıyorlar."

Yüzüme gelen yağmur sularını silmek için süveterimi kullandım. "O zaman gelecek sefer unutturma da kendimize bir mini kazıcı kiralayalım."

"Sence yeni bir mezar daha olacak mı?" diye gülümsedi Josh, ama gülümsemek gerginliğine çare olmaya yetmedi ve sanki işimizi daha da zorlaştırmak istercesine sulu sepken tepemize yağan kar bir türlü durmak bilmiyordu. Kara bulutlarda şimşekler çakıyordu ve mezann içi buzlu suyla doluyordu. Tekrar kazmaya döndük ve beş dakika sonra bir buçuk metreye inmiştik. Toprak peltemsiydi yan tarafa yığdığımız topraklar şimdi yandaki kazılı mezarın içine dökülmeye başlamıştı.

Sulu kar yüzümüzü yakıyordu ve arada sırada durup gözlerimi silmem gerekiyordu, ama Josh küreği sert bir yere değinceye kadar kazmaya devam etti. "Zannederim tabuta ulaştık" dedi.

Biraz daha toprak çıkardık ve el fenerini tutup mezarın içine baktık ve ucuz bir tahta tabutun vernikli kapağını gördük, içinde ne bulacağız?

Josh kapağın üzerinden toprağı kazıdı, ama su seviyesi hızla yükseliyordu ve açık delik çamurlu bir bataklığa dönüşüyordu. "Tabutu çıkarmaya çalışacağımıza sadece kapağını açabiliriz. Genelde kapağı yerinde tutan vidalar oluyor ama fazladan vida kullanmış olma ihtimaline karşı ben yanımda akülü matkap getirdim."

"Bu benim fikrimdi Josh. Ben yapacağım."

"Sen hayatında hiç akülü matkap kullandın mı?"

"Bir kere kullanmıştım, banyoya raf takmaya çalıştığımda" dedim.

"Çok etkilendim, ama madem aşağıya ben indim o zaman bu işin şerefine de ben nail olayım."

El fenerini aşağıya tuttum ve Josh da tabutun kapağının üzerindeki vidaları sökmeye başladı. Bir süre sonra durdu. "Zannederim hepsini açtım, yani matkaba gerek kalmadı. Kapağın şimdi kolayca açılması gerekiyor. Buna hazır mısın?"

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. "Şaka mı yapıyorsun? Böyle bir şeye asla hazır olamam."

"Açıyorum." Josh mezarın yan tarafındaki iki basamağa ayaklarını yerleştirdi, şimdi tabutun yarım metre kadar üzerine çıktı. Ayaklarını basamaklara iyice dayadı ve dengesini sağlama aldı, sonra eğilip kazmanın ucuyla kapağı kanırttı. Tahta önce yerinden bile kıpırdamadı, ama birkaç kere denedikten sonra kapak çatırdayarak açıldı.

"Oldu." Josh eldivenli elleriyle kapağı kaldırdı ve kaldırır kaldırmaz burnumuza iğrenç bir koku geldi.

"Korkunç... çok kötü kokuyor."

Çürüyen et kokusu burnumun direğini kırdı. Kötü bir gaz gibi kokuyordu. Şoka uğramıştım. Aklıma gelen tek şey, demek ki Gamal'm ölüsü mezardaymış, oldu.

Ağzımı kapattım ve Josh kapağı kanırtarak tamamen açarken ben de el fenerini tabuta tuttum ama öylesine korkuyordum ki, tabutun içine bakamadım.

Josh, "Tanrım! Kate, el fenerini tabutun içine tut."

Kendimi zorlayarak el fenerini tabutun içine tutmaya çalıştım ve çürüyen bir ceset gördüm, ama bu gördüğüm cesedin insan ölüsüne benzer bir tarafı yoktu. Toynakları olan bir tür bir hayvandı bu ve postu iğrenç görünüyordu. Yaratığın

kafasından iki tane kıvrık boynuz çıkmıştı. Şok içinde geriye çekildim.

"Ne... Tamı aşkına nedir bu?"

"Bir koç" diye cevapladı Josh. "Hayvanın boğazı kesilmiş."

Hayvanın boynunun kesilmiş olduğunu gördüm ve donuk kan hayvanın postunu kırmızıya boyamıştı. Geçirdiğim şok yüzünden ağzımı açıp konuşamadım bile ve hemen ardından Josh kolumu tuttu. Bir arabanın motor sesini duyduk ve bir çift far ışığı yolu tarayarak mezarlığa doğru yöneldi.

¦

Gretchen Woods, Virginia)

¡

"Peki kardeşin hangi cehennemde?" Stone mutfağa girip durdu ve Cooper'ın kız kardeşine delici bakışlarla baktı. "Ben sana bir soru soruyorum kadın ve sana bana cevap vermeni tavsiye ediyorum. Cooper bana oğlunun hasta olduğunu ve senin de buraya gelip çocuğa bakacağını söyledi. Ondan sonra da bu gece işbaşı yapacaktı. Ama şu ana kadar ortaya çıkmadı."

Marcie Stone küçümseyen bakışlarla baktı. "Senin Josh'ın evine böyle paldır küldür girme hakkın yok..."

"Benim her türlü hakkım var. Ben çok önemli bir cinayet vakasını soruşturmakla görevliyim. Senin kardeşinin de bu vakada çalışması gerekiyordu, ama tabii şimdi ortalıkta olmadığına göre, şüpheli koşullarda kaçtı sayılır."

"Şüpheli koşullar da ne demek?"

"Benim adamlarım bu evi gözlüyorlardı. Cooper bu evden hiç çıkmadı. Ya da çıktıysa bile, ön kapıdan çıkmadı, bu da gizlice evden kaçtı demektir. Peki, ama neden böyle bir şey yapmış olabilir? Ayrıca yukarıda oğluyla birlikte de değil, çünkü evin içini aradık. Bu adi evin hiçbir tarafında değil. O zaman hangi cehennemde?"

Marcie hiç de boyun eğecek gibi değildi. "Ajan Stone, acaba biri size pis ağızlı bir adam olduğunuzu hiç söyledi mi?"

Stone saldırgan bakışlarla kadının yüzüne baktı. "Bana bak kadın, bana sorarsan Cooper itaatsizlik suçu işlemiş bulunuyor. Ve bu çok ciddi bir suçtur, bundan dolayı işinden de olabilir. O yüzden sorduğum soruya doğru dürüst cevap ver."

"Vermezsem ne olacak? Suratımı mı tokatlayacaksın?" dedi Marcie pabuç bırakmayan bir sesle.

"Hayır, ama seni engel olma suçundan tutuklayacağım" yanıtını verdi.

Gus Norton odaya girdi. "Bunu yatak odasının birinde iskemlenin arkasında buldum." Bir kadın pantolonu ile gri üstüydü bu.

Stone giysileri inceledi ve pis pis gülümsedi. "Bak bak sen Marcie.

431

Bak ne bulduk burada? Bunun kime ait olduğunu biliyor musun?"

"Josh'ın eski karısının."

"Bu sefer doğruyu söyle."

"Ben sizin neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum..."

Gus Norton, "Ben bu kıyafeti hatırladım. Bunlar Kate Moran'ın. Onu tanıyorsun, değil mi?"

Marcie kıpkırmızı oldu. "Hayır, ben..."

Stone saldırgan bir sesle, "Bizimle kafa bulma kadın. Bunların kime ait olduğunu söyle, bunlar senin yataklık ettiğin aranan suçlu Kate Mo-ran'a aitler. O yüzden ne halt biliyorsan söyle bize yoksa seni beş-on suçtan hemen tutuklarız. O zaman kardeşinin çocuğuna kim bakar?"

Marcie alt dudağını ısırdı. Bir an sonra garaj kapısı açıldı ve arabadaki iki ajandan biri geldi. Yüzü pırıl pınıdı. "Ne bulduğumuzu asla tahmin edemezsiniz."

"Şaşırt beni" dedi Stone kısaca.

"Mavi bir Landcruiser."

142

Sunset Memorial Park

Arabanın farlarının mezarlık kapısının dışına vurduğunu gördüm.

"Aletleri sakla" dedim; o sırada Josh da mezardan çıkıp yanıma gelmişti, ikimiz birden eğildik. Elimizdeki bütün aletleri, el feneri dışında, yan taraftaki açık mezarın içine attık. El fenerinin düğmesini kapattım ve Josh'la birlikte pis çamurlann arasında sürünerek mezar taşlarının arkasına çömeldik.

Koyu renkli cipten bir karaltının indiğini ve mezarlık kapısından içeriye girdiğini gördük. Cipin kapısı açık duruyordu ve elindeki güçlü el feneriyle mezar taşlarını tarıyordu. "Herhalde etrafı kolaçan eden güvenlik görevlisi olmalı bu" dedi Josh fısıldayarak.

Ben ikna olmamıştım. "Böyle bir gecede mi?"

"Belki de bulunduğumuz el fenerini gördü ve gidip bir bakayım dedi."

"Tüh."

Adam mezar taşları arasında dikkatlice dolaştı, el fenerini sağa sola tuttu ve bulunduğumuz tarafa doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra adam tepemizde olacaktı.

Josh fısıldayarak, "Ben tekrar Gamal'ın mezarına gireceğim. Sen de benimle gelirsen iyi olur. Eğer muşambayı üzerimize çekersek ikimiz de korunuruz."

"Boş ver, ben aşağıya inmiyorum. Kazdığım yeter zaten." Titredim, aklıma çürüyen hayvan leşi geldi. "Tüylerim ürperiyor."

"Orası saklanabileceğimiz tek yer Kate, Tanrı aşkına."

Gamal'ın mezarına baktım, açık taraflardan aşağıya su damlıyordu. Josh aniden elimi kavrayınca karşı koyacak zamanı bulamadım, Josh beni mezarın köşesine çekti yan taraftaki mezarın üstündeki muşambayı bizim bulunduğumuz tarafa aktardı.

"Benimle birlikte içeri gir" dedi ve çamurlu mezarın içine girdi. Ayaklarını tabutun iki yanına koydu, göğsü mezarın ağzı hizasmdaydı, o şekilde elini bana uzattı. Bize yaklaşmakta olan adamın el feneri ışığının gittikçe güçlendiğini görüyordum. Ama ben hâlâ yerimden kıpır-

dayamıyorum. Sanki bedenim olduğu yere çakılıp kalmıştı.

Neyin üstünde durduğumuzu biliyordum; koçun kurtlanmış leşiydi bu üzerinde durduğumuz şey. O an beni neyin korkuttuğunu bilmiyorum, bir mezarın içine sürünüp girmek mi, yoksa Gamal'ın hâlâ sağ olduğundan artık emin olmak mı?

'Tanrı aşkına Kate, gir şuraya..."dedi Josh.

Kendimi mezarın köşesine girmeye zorladım ve Josh beni deliğin içine doğru çekti. Çürümüş et kokusu mide bulandırıcıydı. Josh muşambayı kafalarımızın üzerine çekti ve karanlıkta gizlendik. Josh'm tepesinde durduğum halde yüzünü

zar zor görüyordum. Rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken bedeninin bedenim altında ezildiğini hissediyordum. Ağırlığımın altında kaldığı belliydi. "Canını acıtıyor muyum?" diye sordum.

"Konuşma" dedi fısıldayarak. Muşambanın aralığından içeriye yağmur giriyor ve yüzümüzden yol yol akıyordu. Yüzümü Josh'm boynuna sürtüyordum ve mis gibi sabun kokan tenini koklayabiliyordum, bu da bana çok iyi geliyordu, çünkü altımızdaki çürüyen hayvanın iğrenç kokusunu az da olsa maskeleyebiliyordum böylece. "Hiç sesini çıkarma, Kate" dedi fısıldayarak.

Bir şeyin sol bacağımın üzerinden hızla geçip gittiğini hissettim. Neydi o, böcek mi yoksa fare mi? tam geriye doğru çekiliyordum ki çamurda şap şap sesler çıkaran adımlan işittim. Sanki ziyaretçimiz tam da tepemize geliyor gibiydi. Muşambanın incecik aralığından el fenerinin gümüşümsü çakan ışığını gördüm. Işık bizim saklandığımız yeri deşti ve ben içgüdüsel olarak kafamı çevirdim ve işte o sırada koçun solucanlar basmış kafasını Josh'ın omzunda gördüm. Kusacak gibiydim, ama Josh eliyle ağzımı kapadı.

Birkaç saniye sonra el fenerinin ışığı görünmez oldu ve adamın uzaklaştığını işittim. Hâlâ yerimizden kımıldamıyorduk. Beş dakika daha orada öyle bekledikten sonra adamın arabasının hareket ettiğini duyduk, derken Josh, "Yavaşça kalk" dedi.

Mezarın yan taraflarına tutunup kendimi yukarıya ittim, sonra Josh da ayağa kalktı ve muşambayı çekip aldı. "Pek de hatırlanacak bir gece olduğu söylenemez. Bekle burada, ben bakayım arkadaşımız gitmiş mi" dedi.

"Ben de seninle geleceğim."

"Olmaz, birimiz yeter, görülmemeliyiz." Josh mezardan dışarıya çıktı ve mezar taşlan arasında kayboldu, beni iğrenç kokulu delikte yapayalnız bıraktı. Paniğimi kontrol etmekte zorlanıyor ve mezardan dışarı çıkmak istiyordum. Josh fazla gecikmeden gelince sevindim. "Tamamdır, etrafta bir şey yok. O her kimse artık, arabasına binip gitti."

Josh bana elini uzatıp beni mezardan dışarıya çıkarırken kırmızı arka lambaların yolun alt tarafında gözden kaybolduğunu gördüm, için-

de Gamal'm ölüsünün yatıyor olması gereken mezara baktığımda, bütün o hapsedilmiş korkular ve iğrenmeler depreşti ve geri çekildim. Josh elini arkama koydu. "Takma kafaya, bitti artık. Kendini daha iyi hissediyor musun?" dedi.

Mezara baktım. "Hayır. Dürüst olmak gerekirse, Gamal'ın yaşıyor olduğunu bilmek korkudan ölmeme yetiyor. Katilin o olduğundan artık eminim."

Josh aletleri toplamak için diz çöktü. "Dur yahu, o konudan henüz tam olarak emin değiliz. Bir şeylerin tuhaf olduğu çok açık, ama dereyi görmeden paçaları sıvama Kate. Ben de, havadan nem kapan biri olarak, onun cellatları kandırabileceğine pek inanamıyorum."

"Ama kandırmış işte."

"Kate, mantıklı ol, şu anda aklı başında kararlar veremeyecek kadar sarsılmış durumdasın."

Belki de Josh haklı.Aşağıdaki ölü koça baktım. "Başka biri ortaya çıkmadan mezarın üstünü örtelim."

"Toprakla doldurmak istemiyor musun?"

"Ne işe yarayacak ki? Bizimkilere bulduğumuz şeyi göstermek istiyorum. Belki o zaman bana inanırlar. Sadece muşambayla örtmemiz yeterli olacak, sonra da sen işe gidersin Josh, yoksa Stone nereye kaybolduğunu merak edecek. Belki de şüphelenmeye başlamıştır bile."

"Peki ya sen ne yapacaksın?"

"Ben de Frank'ı göreceğim ve ona ne bulduğumuzu söyleyeceğim."

"Tamam, mantığımızı kaybetmemeye çalışalım. Şimdilik planlarımıza bağlı kalalım olayların nereye gittiğine bakalım." Josh mezarın içine girdi ve tabutun kapağını kapattı, ardından da muşambayı açtığımız deliğin üzerine çektik. "Ben ofise gittikten sonra arabayı alabilirsin."

"Josh sen zaten bana yeterince yardım ettin, daha fazlasını istemiyorum..." dedim.

Kafasını iki yana salladı. "Otobüse binmek istiyorsan buyur bin, ama araba senindir. Bu gece sen beni çok garip bazı şeylerin olup bittiğine ikna ettin." Bulduğumuz kanıta karşın hâlâ çok zorlu bir mücadelenin ortasında olduğumuzu biliyordum. "Peki Stone'u nasıl ikna edeceğiz?"

Josh küreği sıkıca kavradı ve kafasını İM yana salladı. "Eğer bunu da inandırıcı bulmuyorsa, neyi inandırıcı bulur bilmiyorum artık."

143

Washington, DC

Elli dakika sonra Adalet Meydam'ndaki yönetim bürosunun önünde durduk; Josh kapıyı açarken, "Stone'u şahsen konuşup ikna etmeyi istemediğine emin misin?"

Kafamı iki yana salladım. "Ona güvenmek demek kolayca teslim olmak demektir, ama sana iyi şanslar dilerim."

Josh ileriye doğru eğildi ve beni yanaklarımdan öptükten sonra yağmurun içine daldı.

"Elimden geleni yapacağım. Araşalım, duydun mu?"

"Söz." O ön kapıya varana kadar bekledim ve sonra arabayı çalıştırıp sürmeye başladım. Tam yüz metre kadar gitmiştim ki cep telefonu mesajlarıma bakmak aklıma geldi, kaldırıma çıktım, SİM kartımı cep telefonuma taktım, pilini de yerine yerleştirdim ve cep telefonumu açtım. Birkaç dakika sonra telefonda beş-on kere bip sesleri duyuldu. Sekiz sesli mesaj almıştım, mesajları dinlemek üzere düğmeye bastım.

Mesajların üçü Paul'ün cep telefonundandı, ama hiç konuşmamış, sadece dinleyip telefonu kapatmıştı. Diğer beş mesaj Frank'tandı, son birkaç saat boyunca beni aramıştı, onu acilen aramamı söylüyordu ve her mesajında sesi biraz daha gergindi. En son mesajını yirmi dakika önce bırakmıştı.

Telefonu kapattım, SİM kartını ve pili çıkardım ve arabayı çalıştırdım, on-on beş cadde kadar gittim ve Potomac'a bakan bir benzincide durdum. Dışarıya çıktım, ankesörlü telefonlardan birinin tepesindeki plastik kubbenin altına girdim ve Frank'ı cep telefonundan aradım, ikinci çalışta açtı. "Moran."

"Frank, benim."

Sesi telaş içinde çıkıyordu. "Kate! Saatlerden beri sana cep telefonundan ulaşmaya çalışıyorum. Hangi cehennemdesin?"

"Mesajlarını henüz aldım. Dinle beni Frank..."

"Hayır, sen beni dinle. Diaz'la konuştum. Bana Lou Raines'in vurularak öldürüldüğünü söyledi. Stone bunu senin yaptığını söylüyor ve her

yerde seni arıyor, hatta elinde kanıt bile olduğunu söylüyor."

"Lou'nun ölümü benim işim değildi..."

Frank güven vermeye çalışarak, "Bak canım, ben de zaten başka türlüsünü düşünemiyorum. Peki, ama Tanrı aşkma orada neler olup bittiğini bana bir anlatır mısın?"

"Çok sansasyonel bir gelişme oldu. Bunu telefonda konuşamam ve güvenli bir yerde buluşmamız gerekiyor. Zannederim Stone seninle buluşacağımı düşünüp

seni ya izletiyor ya da telefonunu dinletiyordur."

Frank kısa bir süre konuşmadı. "Nerede buluşmayı düşünürdün?"

"Öğle yemeklerinde gitmeyi sevdiğin yeri hatırladın mı?"

Neresi olduğunu tahmin edeceğini düşünmüştüm: Falgo's adındaki bir Cajun lokantasıydı, Constitution Bulvarı'nın çıkışındaydı. Frank, "Pekâlâ. Bir saat sonra diyelim" dedi.

Bu da bana Brogan Lacy'yle çok önemli bir telefon görüşmesi yapabilme zamanmı kazandınyordu. "Frank, önemli bir şey var, eğer takip edildiğin hissine kapılırsan gelme ve cep telefonuma bir mesaj bırak. Sonra ben seni tekrar ararım."

"Artık bakalım ne olacak. Bu arada, sansasyonel haberi olan bir tek sen değilsin."

Frank'm sesindeki heyecanı duyabiliyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"İşte zaten ben de seni bu yüzden arıyordum. Bir şey buldum Kate. Öylesine tuhaf bir şey ki, duyduğun zaman aklın duracak."

144

Arabayla Falgo's lokantasına gittim, Volvo'yu caddenin karşı tarafındaki boş yere park ettim ve lokantaya yürüdüm. Pencereden sarı masa lambaları ve masalarıyla, masalarında yemek yiyenlerle sıcak ve konforlu bir yer gibi görünüyordu. Karla karışık yağan yağmur kesilmişti, ama dışarıda hâlâ buz gibi bir hava vardı.

Bir an içeriye girip güzel bir kahve söylemek, içimi ısıtmak istedim, ama geri dönüp Volvo'nun içinde bir on beş dakika daha bekledim. Derken randevu saati geldi ve beş dakika geçti ve kalbimi her saniye birazcık daha heyecan sardı. En büyük korkum Frank'ın takip edildiğini anlaması ve buluşmaya gelmekten vazgeçmesiydi.

On dakika daha geçti, ama Frank'tan hâlâ eser yoktu. Cep telefonumu çıkarıp SİM kartımı ve pili yerlerine takarken çaresiz olduğumu hissettim. Tıpkı beklediğim gibi, birkaç saniye sonra bir mesaj zarfı ekranda yanıp sönmeye başladı. Mesaja baktım: Frank'tan bir sesli mesajdı bu.

"Kate, umarım bunu alırsın. Takip edildiğimden eminim. O yüzden de buluşma saatini değiştirmemiz gerekecek. Beni ara."

Mesaj dokuz dakika önce bırakılmıştı. Frank'ın numarasını ararken kalbim heyecandan küt küt atıyordu. Daha ilk çalışta cevap verdi, sesi panik içindeydi. "Buluşma yerinde misin?" diye sordu.

"Olduğun yerde kal. Belki biraz bekleyeceksin, ama bir yere gitme. Telefonunu

hemen kapat Kate. Seni izlemelerini istemiyorum. On dakika sonra mesajlara bak."

Kahretsin, hiçbir şey yolunda gitmiyor.SİM kartı ve pili çıkardım. Bir on dakika daha parmaklarımı kemirdikten sonra, kartı yerine takayım mı takmayayım mı diye düşünüp dururken birden Frank'ın mavi Camarrosunun hızla solumdan geçtiğini, geçerken de acı acı fren yaptığını gördüm. Falgo's'un önünden geçip giderken egzoz borusu soğuk havaya beyaz bir duman bıraktı. Son dakika sağdaki araba park yerine doğru sert bir dönüş yaptı ve bana doğru gelirken farları söndürdü.

Frank'ın artık benim Volvo'ya çarpacağından emindim, kendimi dışarı attım, ama ansızın Frank Camarro'vu iki araba arasındaki karanlık

bir yere çekti. Arabadan hemen indi, kapıyı kilitledi ve bana doğru koştu. "Takip ediliyorum" diye bağırarak kendisini Volvo'nun içine attı. "Arabanın içine gir, başmı yere eğ."

Arabanın içine atladım, tam arabanın içine çökerken büyük, lacivert bir araba farlarıyla etrafı tarayarak köşeyi döndü. Araba dönerken savrulmuştu, sürücü arabayı sağ şeride geçirdi, elli metre kadar sonra yavaşladı. Arabanın içinde iki adam görmüştüm. Araba tekrar hızlanıp uzaklaşmadan önce adamlar caddeyi gözleriyle taradılar. Frank'a döndüm ve suratının boncuk boncuk terlerle kaplı olduğunu gördüm. "Piçler beni evden çıktığımdan beri takip ediyorlar. Stone herhalde seni yakmayı kafaya koymuş olmalı."

"Öyle görünüyor."

"Bekle bir dakika. Arabamda bir şeyler bıraktım."

Ben beklerken Frank arabamın ön koltuğundan hızla inip jet gibi Camarro'ya geçti. Arabasının içinden spor çantası gibi bir şeyle büyük bir sarı zarf aldı, arabayı kilitleyip yine aynı hızla benimkine döndü, "idamın videoya kaydedilmesi konusunda haklıymışsın. Bu talep Rich-mond Adli Tıp Kurumu tarafından araştırma amaçlı yapılmış. Tate kimin olduğunu bilmiyordu. Ama bence adli tıp başkanı ya da oradaki üst düzey görevlilerden biri tarafından yapılmış."

Kaşlarımı çattım. "Bunu yaptıran sence Brogan Lacy olabilir mi?"

"Kim olduğu konusunda herhangi bir isim veremeyeceğim, belki de arayıp ona sorabilirsin."

"Peki, yaptırdıysa neden yaptırmış olabilir?"

"İşte ben de bunu merak ediyorum. Bu kadınla görüşmeyi ister misin?"

Başımı salladım. "Bu akşam saat sekizde. Onu bir saat önce aradım ve Gamal'm

otopsisi konusunda onunla konuşmak istediğimi ve çok acil olduğunu söyledim. O da bana geç saatlere kadar adli tıpta olacağını söyledi ve orada görüşmeyi kabul etti. Şimdi oraya doğru yola ko-yulsak iyi olur."

"Tamam, ama ben de birkaç fikrim üzerinde çalışmaktayım" dedi Frank.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sırayla gidelim. Önce sen" dedi Frank zarfı ceketinin cebine sokup çantayı da arka koltuğa atarken.

"Bana inanmayacaksın Frank." Volvo'yu çalıştırdım ve sol yapıp park yerinden çıktım.

Frank gaddarca, "Sen de bana, bakalım hangimizinki daha akıl almaz."

Kiralık yeşil Nissan araba köşeyi dönerken sulu sepken yağan kar durmuştu. Sürücü arabayı kaldırıma çekti ve motoru çalışır halde bı-

raktı; yağmur sularının bulanıklaştırdığı ön camdan dışarıyı seyretmeye koyuldu. Camarro'yu ta Frank Moran'ın evinden beri takip etmişti, arada hep güvenli bir mesafe bırakmıştı, ama Camarro şimdi ortadan kaybolmuştu. O kadar dikkatli olmasına rağmen, aradaki mesafeyi gayet iyi korumasına rağmen takip ettiği arabayı kaybetmişti, şimdi kendine küfürler yağdırıp caddeyi gözleriyle tarıyordu.

Görünürde tek bir tane bile kırmızı arka lamba ışığı yoktu. Şu Tan-n'nın cezası şey kayboldu gitti.

Bir lokanta gördü, neon ışıklarla FALGO'S yazan tabeladaki yazı karanlıkta yanıp sönüyordu, sonra lokantanın karşısındaki park yerine gitti gözleri. Park yerindeki araçları gözleriyle taradı, ama Camar-ro'nun izine rastlayamadı.

Hey, dur bir dakika...

Volvo'nun ön tarafında, sürücü koltuğunun yanında bir adamın kafası belirdi, ardından yanındaki koltukta da bir kadının başı. Hava çok karanlık olduğu için arabadaki kadın ile erkeğin kim olduğunu anlayabilmek zordu; ama gördüğü bir sonraki şey adamın Volvo'dan inip karşı taraftaki bir başka arabaya geçmesi oldu; bu koyu renkli bir Camarro'ya benziyordu, arabanın bulunduğu yere hiç ışık düşmüyordu. Mürit bir bakışta Moran'ın erkek kardeşini tanıdı ve adam Caınarro'dan bir şey alıp koşa koşa tekrar Volvo'ya dönerken zafer kazanmış olmanın sevinciyle sırıttı; Volvo adamın arabaya girmesinin ardından hareket etti, park yerinden çıktı ve Potomac'a doğru ilerledi.

Mürit Nissan'ın motorunu yavaşça çalıştırdı, ön farı söndürdü ve Volvo'yu takip

etti.

145

Birkaç kilometre boyunca içimi döküp durdum; Frank'a Paris'e indiğim andan itibaren yaşadığım her şeyi, istanbul'daki cinayetleri ve Josh'la mezarlıktaki keşfimizi anlattım.

Bütün bunlan dinledikten sonra Frank allak bullak oldu. "Peki doğru mezarı açtığınızdan emin misiniz?"

"Adım gibi eminim."

"Tannm, akıllara durgunluk verecek bir şey bu."

"Gamal hâlâ hayattaysa hayatım tehlikede demek." Son iki gündür gözüme uyku girmiyordu, sürekli korkulara kapılıyordum, kafam sanki mengeneyle sıkılıyormuş gibi hissediyordum. Arabayı sürerken alnımı ovdum.

"Sanki savaştan çıkmış gibi bir halin var senin" dedi Frank, Eisenho-wer Ekspress Yolu'nda güneye doğru giderken.

"Ne halde olduğumu sen özetledin işte. Peki, senin öğrendiğin o önemli şey ne?"

Frank hâlâ şoktaydı, kafasını iki yana salladı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de çok sansasyonel bir şey yakaladığımı sanıyordum, ama seninkinin yanında benimki solda sıfır kalır."

"Anlatsana."

Frank, "iki şey var" dedi. "Önce Clay. Onu görmeye evine gittim. Onun bir şey sakladığını düşünüyordum hep. Ona bir mahkûmun içeriden yardım alarak idamdan kurtulması mümkün mü diye sorduğumda bana karşı epey hırçınlaştı. Bir de benim onu boka batırmaya çalışan bir gazeteci olduğuma inandırmıştı kendini. Ya da beni başından savmak için böyle bir numara yaptı. Sonra bana, ya özel mülkümden çıkarsın ya da köpeklerimi üstüne salarım, dedi. Ne menem bir adam olduğunu görüyor musun?"

"Tanıştığım Lucius Clay'e hiç de uygun olmayan tavırlar. Ne saklamaya çalışıyor sence?"

Frank dudaklarını büzdü. "İşte en önemlisi de bu. İkincisi Belle-vue'ye gittim. Eğer elime geçirebilirsem Gamal'ın çalışırken tuttuğu kayıtlara bakmayı düşündüm. Hani belki dosyalardaki bazı notlar bizi

başka taraflara yönlendirebilir dedim. Acaba Gamai'm Bellevue'de tanıdığı ya da tedavi ettiği, sonra da işlediği cinayetlere özendiği bir psikopat var mı dedim."

"FBI hastaneden o dosyalan alabilmek için mahkemeye başvurmuştu" dedim.

"Biliyorum, ama ben daha kolay bir yola başvurdum ve orijinal belgeleri ele geçirdim, tabii bu orijinallere hasta gizliliği yüzünden FBI'm asla elde edemeyeceği bir sürü hasta dosyası ve kaydı da dahil."

"Bunu nasıl basardın."

"Sevimlilikle ve kandırarak."

Frank'ın dizinde duran kaim dosyaya baktım. "Bahsettiklerin burada mı?"

Başıyla onayladı. "Hepsini oturup tek tek inceleme fırsatı bulamadım, ama müthiş bir şey buldum. Ve işte işin bu kısmına şaşırıp kalacaksın."

"Neymiş?"

"Brogan Lacy bir zamanlar Constantine Gamai'm hastasıymış."

Frank'ın bu sözü üzerine donup kaldım ve arabayı otobanda kenara çektim.

"Ne zaman?"

"Yaklaşık altı yıl önce boşanmasının ardından ruhsal sorunlar yaşamış. Bellevue hastanesinde birkaç ay hasta olarak kalmış ve bu kadını tedavi eden psikiyatristlerden biri de Gamal'mış. Belki çok önemli bir bilgi olmayabilir, ama ironik bir durum olduğu kesin, öyle değil mi sence? David sana onun böyle bir tedavi gördüğünden hiç bahsetmedi mi?"

"Tek kelime bile etmedi. Ama bence eski karısının özel hayatına karşı saygılı davranmak istemiş de olabilir." Frank'ın ortaya çıkardığı şey karşısında irkilmiştim ve kafamı çevirip arka koltuğa attığı çantaya baktım.

"Onda ne var?"

"Benden değiştirmek için elbise getirmemi istemiştin ya, onlar."

Arka koltuktan çantayı aldım, fermuarını açtım ve içinden mavi bir süveter, yeşil bir tayt ve uzun, kahverengi çizmeler çıktı. Elbiseler en azından bir beden büyük görünüyorlardı. "Sende göz nizam olmadığını söyleyen olmadı mı sana?"

Frank sırıttı. "Biliyorsun yahu, ben renk körüyüm, elimden ancak bu kadarı geldi. Bunlar bir arkadaşımın eski karısının."

Tekrar otobana çıktım. Sekize çeyrek kala adli tıp binasına varmıştık. Caddenin karşısındaki park yerine arabayı çektim. Otopark bomboş sayılırdı, sadece dört araba duruyordu. "Benim de seninle içeri gelmemi ister misin?" dedi Frank.

Üstümü değiştirmeye başladım. "Hayır, bu işi tek başıma halledeceğim. Birlikte olursak zor olabilir. Neyin var? Endişeli görünüyorsun."

Frank kaşlarını çattı. "Brogan Lacy'nin bir zamanlar Gamai'm hasta-

sı olması durumu karmaşıklaştınyor. Sence kadının bu olaylarda parmağı olabilir mi?"

"Tek bildiğim, bir kadının kızını öldüren bir adama yardımcı olmaya kalkışacağını aklımın almayacağı."

"Ama Gamal o cinayeti işlemediğini söyledi" diye hatırlattı Frank.

O sırada bir şeyden emin olabilecekmişim gibi hissedemiyordum. Bir tek Brogan Lacy'nin bazı önemli soruların yanıtını bulmamda bana yardımcı olabileceğini düşünüyordum. Frank'ın getirdiği süveteri üstüme giydim. "Benim bu kadınla konuşmam gerekiyor. Ayrıca Stone'un peşimi bırakmasını sağlamak için FBI'da tanıdığım kim varsa onunla görüşmem gerekiyor."

"Gamal mezarında değil Tanrı aşkına, bu da yeterince önemli değil mi?"

Frank, Yüzbaşı Tate'in idam mahkûmu birinin idamdan nasıl kurtulabileceğine dair anlattıklarından bahsetti. "Zannederim Gamal'ın ölümü üstüne büyük bir soru işareti koymak için elimizde yeterli sayıda kuşkulu nokta var."

"Kabul ediyorum." Frank'a Yeta'nın bana söylediklerini anlattım. "Ama emin olmamızı istiyorum. Her şeyi sıkı sıkıya garantiye almak istiyorum, böylece elimde yeterli sayıda kanıt var diyebilirim."

Frank adli tıp binasına doğru baktı. "Tamam, ama eğer Lacy'den şüphelenecek olursan hemen binadan çık. Ayrıca eğer yarım saat içinde dışarıya çıkmazsan seni cebinden arayacağım, o yüzden cep telefonunu açık tut. Sen beni merak etme, burada bir sürü okuyacak şey var." Arka koltuktaki çantayı aldı, tavan lambasına doğru tuttu. "Burada daha dosyaların yarısını okumadım bile. Zannederim bütün bunları gözden geçirmek birkaç saatimi alır, ayrıca bunlardan başka neler çıkacağını hiç bilmiyoruz."

Üstümü değiştirmeyi bitirmiştim. "Bana şans dile."

Frank eliyle kolumu sıkıca tuttu. "Sakın telaşa kapılma, tamam mı? Ayrıca çok dikkat et."

"Ben de sana dikkat et diyorum." Vblvo'dan indim.

146

Richmond, Virginia

Adli tıp merkezinin lobisine doğru yürüdüm, içeride bir güvenlik görevlisi bulacağımı sanmıştım, ama kimseyi göremedim. Cep telefonuma pil ile SİM kartımı taktım, telefonumu açtım ve numarayı tuşladım. ilk çalışta açıldı. "Brogan Lacy"

"Ben Kate Moran, dışarıdayım" dedim.

"Hemen geliyorum oraya" yanıtını verdi Lacy. Telefonu sadece on saniye kadar açık tutmuştum, o yüzden Stone'un bulunduğum yeri belirleyebilmesi için yeterli zaman bulamayacağını düşündüm. Hemen ardından da Lacy holün diğer tarafında göründü. Koyu renkli bir döpiyes giymişti ve elinde beş-on tane anahtar taşıyordu. Bana doğru yürüdü ve kapıyı açmadan önce duvardaki elektronik kilidin üzerinde birtakım tuşlara bastı.

"Buyurun, Bayan Moran." Epey soğuktu beni içeri alırken.

"Burada güvenlik görevlisi nöbet tutmuyor mu?" diye sordum.

"Evet, ama Mac herhalde etrafta tur atıyordur" dedi Lacy, beni ofisine aldı ve oturmam için yer gösterdi. "Siz beni Gamal'ın üstünde yapılan otopsi için mi görmek istediniz."

"Bu otopsiyi şahsen mi yaptınız Dr. Lacy?"

Sanki kötü niyetle söylemişim gibi algıladı sorumu. "Hayır, ben yapmadım. Genç bir uzmandı, John Murphy adında bir arkadaş."

"Yani ortada bir ceset olduğu kesindi, değil mi?"

Kadın kaşlarını çattı. "Tabii ki bir ceset vardı. Siz ne demek istiyorsunuz?"

"Size daha sonra açıklayacağım. Peki, otopsiden ne çıktı?"

"Ne çıkabilirse o çıktı. Yani ölüm zehirli iğneyle enjeksiyon yapılarak gerçekleşmiştir."

"Sizde otopsi resimleri var mı?"

"Evet, tabii ki Bakın, bütün bu sorularla nereye varmak istiyorsunuz?"

"Bunu daha sonra konuşuruz. Önce, fotoğrafları görebilir miyim?"

Lacy isteksiz göründü. "Fazla zamanım yok Bayan Moran. Bir iş ar-

444

kadaşımla yemek için sözleşmiştim geç kalacağım."

"Lütfen" dedim ısrar ederek. "Bu beni birçok dertten kurtaracak, ayrıca sizin canınızı daha fazla sıkmamış olacağım. Ne siz ne de ben adli tıp ile FBI arasında bir sorun ortaya çıkmasını istemeyiz, ama gerçekten de resimlere ihtiyacım var Dr. Lacy."

"Gerekçeniz nedir?"

"Bu konu üzerinde şimdilik ayrıntılara giremem."

Brogan Lacy içini çekip saatine baktı. "Burada bekleyin."

Odadan çıktı ve birkaç dakika sonra büyük, sarı bir zarfla geldi. Zarfı açtı ve on-on beş tane renkli resmi masanın üzerine yaydı. "Vücut üzerinde çekilen resimler; otopsi öncesi, otopsi sırasında ve otopsiden sonra."

Resimlere doğru elimi uzattım ve içlerinden bir tanesini aldım; paslanmaz çelik masa üzerinde yatan bir adamın baş-omuz resmiydi bu ve adamın kapalı gözlerinden ölü olduğu anlaşılıyordu. Resimde adamın yüzü çok yakın plandan çıkmıştı. Adamın profilini gösteren iki resim daha aldım.

Derin derin nefes aldım. Hata olduğunu gösteren bir durum söz konusu değildi. Tabii tek olasılık bu resimlerin sahte olmasıydı, onun dışında resimdeki adam ölüydü. Baktığım adam Constantine Gamal'm ta kendisiydi.

147

Orada birkaç dakika oturup kaldım, neye uğradığımı şaşırmıştım. Gamal'ın ölü olduğu çok net görülüyordu, işte burada çuvallamıştım. Mermer masa üzerinde başka bir ölü görmeyi bekliyordum, birazcık da olsa. Acaba resimler Gamal'a sanki ölü havası verildikten sonra çekilmiş yani sahte olabilir miydi?"

"Neyiniz var?" diye sordu Lacy.

Resimleri incelerken tepkimi belli etmemeye çalıştım, ardından resimleri toplayıp zarfa koydum. "Bir şeyim yok. Adli tıp kurumunun idamı videoya kaydettiğini zannediyorum. Tabii araştırma amaçlı."

Lacy'nin buna tepkisi şaşırmak oldu. "Siz... siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Cezaevi müdürü beni gözlem odasına götürdüğünde orada birinin tek yönlü

aynanın arkasından video kamerasını çekime hazır hale getirmek için çalıştığını görmüştüm. İdamlar genellikle videoya kaydedilmezler, o yüzden de basit bir mantık yürüterek bunun adli tıp tarafından talep edilmiş olabileceği sonucuna vardım."

Lacy sakin bir sesle, "Zannederim adli tıp kurumu başkanı cezaevi müdürü Clay'e şahsen böyle bir talepte bulundu, ama bu bilgiyi teyit etmem lazım."

"Siz değil miydiniz?"

"Hayır, tabii ki değildim."

"Siz kaseti seyrettiniz mi?"

Lacy başını salladı. "Hayır, seyretmedim, idamı yeniden izleme cesareti gösteremedim."

"Ben görebilir miyim?"

Lacy isteksiz göründü. "Bunun mümkün olabileceğini hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Lacy saatine baktı. "Söylediğim gibi, benim randevum var. Şimdi idam seyretmenin zamanı değil ve bazı protokollerin yerine getirilmesi gerekir. Resmi başvuruda bulunmanız lazım zaten."

"Siz benden bir şey mi gizlemeye çalışıyorsunuz Dr. Lacy?"

Lacy rahatsız olmuştu. "Bir şey mi sakhyormuşum? Ne demek istiyorsunuz?"

"Bakın, ben de idama tanıklık ettim. O gece olan her şeyi ben de gördüm. Bunu bir kere daha görsem ne olacak ki? ikimizin resmi dilekçelerle ve işlemlerle uğraşması da gerekmeyecek bu durumda. Bu durumda kimseyle de uğraşmamış olacağız."

Lacy bir an durdu düşündü. Hâlâ isteksizdi, ama en sonunda yelkenleri suya indirmiş gibiydi.

"Pekâlâ. O zaman benimle gelin bakalım".

"Nereye?"

"Holün sonunda bir izleme odası var, video aleti orada duruyor."

Dr. Lacy beni holün sonundaki bir odaya götürdü. Büyükçe bir dolaptan daha da geniş değildi, bir tane masa, iskemleler, elektronik kayıt cihazları ve bir de çelik kasa duruyordu. Çelik kasayı elektronik şifre girerek açtı. İçerisinde gayet düzenli olarak videolar sıralanmıştı. Yan taraflarında kasetlerin tanıtım etiketleri vardı. Dr. Lacy kenarında OCAK 14 LİSTE NO 2315B yazan bir kaseti çekip aldı.

Lacy video aletinin üzerindeki bir düğmeye bastı ve yeşil bir ışık yandı. Kaseti içine sürdü, ama kaset başlamadan durdurdu.

"Hazır mıyız?"

Kendimi toparladım. "Buyurun, başlayalım."

Ekranda bir mavilik gitti geldi. İdam odasının çerçeve içinde belirmesi birkaç saniye aldı; sonra içinde madeni sedye dışında bir şey olmayan oda ekranda belirdi. Görüntü biraz bulanık gibiydi. Odadaki kapının açıldığını işittim, kır saçlı bir adam kafasını kapıdan içeriye uzattı ve videokameraya doğru, "Hazır mısın, Tod?" dedi.

"İstediğiniz zaman başlayabilirim" yanıtı geldi kameranın arkasından.

Lacy, "Burada kamerayı kuran Tod Simpson ile Fred Banks'ı görüyoruz, ikisi de adli tıp kurumu personelidir."

Adamlardan biri lensleri ayarlarken birkaç kere ekranda parmaklar dolaştı, parmak görüntüleri bir netleşti, bir bulanıklaştı. En sonunda görüntü odaklandı, sonra görüntü sanki kameranın düğmesi bir süreliğine kapatılmış gibi kapandı. Görüntü iki dakika kadar sonra yeniden başladığında kapı tekrar açıldı ve Gamal idam odasına, ellerinden kurtulmaya çalıştığı altı gardiyan tarafından sokuldu, sonra da sedyeye bağlandı.

Gamal'ın elleri, kollan deri kayışlarla bağlandı ve mavi plastikten perde birkaç dakikalığına kapatıldı. Perde tekrar açıldığında Gamai'm kollarına serumlar bağlanmıştı ve her bir koluna üç tüp takılmıştı. Sırtını sertçe arkaya atarak kayışlardan kurtulmaya çalıştı, odada dolaşan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Gamal'ın nefret dolu bakışlarının bana yöneldiği anı hatırladığımda tüylerim diken diken oldu.

"Sen eğlen bakalım. Unutma, bunu ödeteceğim sana. inanmıyorsun, değil mi? Belde bak göreceksin. Ölümü yeneceğim, geri gelip seni de yanımda cehenneme götüreceğim Kale. Söz ver'yorum, bak göreceksin."

Bu sahne gözlerimin önünde tekrarlandığında aklıma bu sözler geldi ve sanki elektrik çarpmış gibi oldum, tepeden tırnağa sarsıldım. Kısa bir süre sonra, zehirli maddelerin karışımı öldürücü kimyasallar verildi. Gamai'm gözleri açılıp kapandı

ve onu uyutacak olan sodyum tiyo-pental damarına eryekte edilirken kafası sedyenin üzerine düştü.

Ardından öksürük nöbetine tutuldu, çünkü pankuronyum bromit akciğerlerini felç etmeye başlamıştı. Nefes almaya çabaladı, bedeni

şiddetle sarsıldı. Ardından dudakları titredi ve en sonuncusu potasyum klorit kalbini durdururken son nefesini verdi ve hareketsiz kaldı.

Gardiyanlardan biri perdenin gerisine adım atarken ortalığa bir sessizlik çöktü, sonra gardiyan yeniden ortaya çıktı ve odanın diğer ucuna geçip cezaevi müdürü Clay'in kulağına bir şey fısıldadı, Clay kolundaki saate baktı ve kırmızı telefondan İnfaz Departrhanı'nın direktörüyle konuştu. "Bay Direktör, mahkûm Constantine Gamal saat yirmi bir on dokuz itibarıyla ölmüştür."

Cezaevi müdürü odayı terk etti ve ardından bir gardiyan görüntü perdesini kapattı. Ben acaba soluk alacak mı diye dikkat kesildim, ama Gamal'ın göğsü kıpırtısız kaldı. En ufak bir yaşam belirtisi yoktu, en ufak bir kıpırtı bile. Gamal ölü gibiydi. Ama bu pislik öldü mü? Herkesi kandırdı mı?

Yanımda oturan Brogan Lacy, "Neyiniz var?" dedi.

"Bir şeyim yok... iyiyim." Ama vücudumun titrediğini hissedebiliyordum.

Lacy öne doğru eğildi ve videonun düğmesini kapattı. "Bu kadar işte."

"Daha başka görüntü yok mu?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani idam sonrasının."

"Zannederim hastane görevlilerinin ölüyü kaldınrlarkenki video görüntüleri var" yanıtını verdi Lacy.

"Onlar da kasette mi?"

Lacy omzunu silkti. "Zannedersem, ama tam bilmiyorum."

"Kaseti en sonuna kadar görmek istiyorum."

Lacy kaşlarını çattı. "Bilmem falcında mısınız, ama siz hâlâ bana bu kaseti görme nedeninizi açıklamadınız. Neden bana bunun nedenini söylemiyorsunuz Bayan Moran?"

"Size bunu daha sonra söyleyeceğime söz veriyorum. Tekrardan ta en başa dönebilir miyiz?"

"Tam olarak ne arıyorsunuz?"

"Eğer bunu bulursam, ilk bilen de siz olacaksınız." Atladığımız bir ¦ şey olduğundan emindim. Gamal'ın hepimizi bir şekilde kandırdığını biliyordum. Ama nasıl, onu bilmiyordum.

Lacy başa sarma düğmesine bastı.

149

Gretchen Woods, Virginia

"Kaybettin mi onu? Sen onu nasıl kaybedebilirsin? İşe gönderdiğin adamlar kör müydüler?" Stone cep telefonunda avaz avaz bağırıyordu. Öfkesinden bir iskemleyi Josh Cooper'ın mutfağının ortasında tekmeledi, iskemle paldır küldür yere düştü.

Saat gecenin onuydu ve Cooper'm kız kardeşinin sorgulanmasından hiçbir şey çıkmamıştı; kadmm hiçbir şey bilmediği ortaya çıkmıştı ve sadece orada öylece oturmuş, arsız arsız bakarak, tutuklama tehditlerini ciddiye almadan durmuştu.

Marcie Cooper yeğenine bakmak için üst kata çıkmıştı ve Gus Norton da kadın hemen telefona sarılmasın diye peşinden gitmişti. Üst kata çıktıktan bir dakika sonra Stone'un cep telefonu titreşim yapmıştı ve yaptığı görüşme onu öfkeden kudurtmuştu.

"Frank Moran ortalıktan kayboldu Vance" diye telefondaki ajan çekingence devam etti. "Ve kız kardeşinin evini hâlâ izliyoruz, ama kız kardeşi henüz ortaya çıkmadı."

"Sen bana erkek kardeşinden bahset" diye kestirip attı Stone.

"iki ekibimiz evini izliyordu. Kırk dakika önce arabayla yola çıktı ve bizimkiler arabasını takip ettiler, ama onu kaybettiler."

Stone küplere bindi, "iki ekip mi? Ama hiçbir bir işe yaramıyor; bu iş hele bir bitsin birinin canını çok fena yakacağım. Bokun içinde çakılıp kaldık. Ne yöne gittiği konusunda en ufak bir fikriniz var mı bari?"

Ajan, "Eisenhower Ekspres Yolu'na doğru gittiğini zannediyoruz."

"Müthiş. Bunun anlamı bu herif canının istediği her yere gidebilir demek. Her şeyine iddiaya girerim ki bu herif kız kardeşiyle buluşmaya gitti. Bu adam bu kadının hayatta tutunabileceği birkaç daldan biri ve biz adamın izini kaybediyoruz."

"Denemelerimize devam ediyoruz. Kate Moran eninde sonunda radarımıza yakalanacak. Ve yakalandığında, elimize geçireceğiz." Ajanın sesi kendinden gayet emindi.

"Tabii sizden bir iş çıkarsa" dedi Stone sertçe. "Şimdi neredesiniz?"

450

, "Yeni geldik, ofisteyiz."

Stone hattın diğer tarafında seslerin karıştığını duydu. Sanki arka plandan bazı sesler gelir gibiydi ve hemen ardından ajan tam bir şaşkınlıkla "Bir dakika bekler misin Vance?" dedi.

"Neden, ne oldu?"

"Bir dakika bekleyiver lütfen..."

Stone hattın diğer tarafından gelen boğuk seslere ancak on saniye kadar dayanabildi, ardından kükreysn bir sesle telefona, "Hey, ne haltlar karıştırıyorsunuz siz orada?" dedi.

Birkaç saniye daha geçtikten sonra ajan hatta yeniden belirdi. "Vance! Burada kim var, söylesem inanmazsın. Cooper burada. Seninle hemen konuşmak istediğini söylüyor."

Richmond, Virginia

Frank Moran harita ışığının altında Volvo'da oturmuş elindeki dosyalan kanştınyordu. Yaklaşık yansını elden geçirmişti ve hâlâ ilgisini çekebilecek bir şeye rastlamamıştı.

Volvo'nun dışından bir ses işitti ve sanki bir karaltı hareket ediyormuş gibi geldi ona. Kaşlarını çattı ve arabanın ön camından kararmakta olan otoparkı gözden geçirdi ve hiçbir şey göremedi, derken daha iyi görebilmek için yan kapının camını indirdi-

Yoksa hayal mi görmüştü? Hayır, bak yine çıktı, bir karaltı arabala-nn arasında hareket ediyor. Tam ne oluyor diye Volvo'nun arka tarafına bakacaktı ki birden bir tabancanın namlusunun boynunu dürttüğünü hissetti. Bir ses, "Mermiyi kafana yemek istemiyorsan arkanı sakın dönme. Anladın mı?" dedi.

Frank Moran kafasını salladı. "Evet."

"Söylediklerimi yaparsan hayatta kalırsın Moran. Eğer yapmazsan kalbini deşerim senin."

150

Washington, DC

"Peki Cooper, anlat bakalım arkadaşım."

"Ben Stone'un buraya gelmesini istiyorum, nerede bu adam?" diye bağınp çağınyordu Cooper FBI'ın yönetim bürosunda üçüncü kattaki odasında otururken. Karşısında iki ^jan duruyordu, bunlardan biri Jeb Walsh adındaki hastalıklı suratlı bir kıdemli ve diğeri de Branson adında bir ajandı, ikisiyle de göreve başladığı gün tanıştınlmıştı.

Walsh, "Stone yolda. Ama vakitten tasarruf için söyleyeceklerini bana söylemeni istedi."

Cooper sesini çıkarmadı. Walsh, "Bütün gece uyumadık Cooper. Ya konuş yardım et bana da kafana bir şey fırlattırma, bak raflar kafana atılacak kitaplarla dolu. Konuş Coop."

Cooper hikâyesini anlattı ve mezarlıkta olan bitenlerden ayrıntılarıyla bahsetti. İki ajan birbirlerine şaşkın gözlerle baktılar ve ardından Walsh ciddi bir sesle, "Sen ilaç falan mı kullanıyorsun Cooper? Sen hiç madde kullandın mı, eğlence amacıyla ya da başka bir amaçla?"

"Hayır."

"Bu anlattıkların baştan sona palavra oğlum."

"Size bu söylediklerimin tamamı doğru" yanıtını verdi Cooper.

Walsh içini çekti ve bir elini sağlıksız yüzünde dolaştırdı. "Bak, bütün bu mezarlık martavalının inanılacak bir tarafı yok, sen şimdi bütün bu palavraları bırak da, kısaca söyle bakalım Moran nerede? Bu kadına yardım edebilmenin tek yolu onun nerede olduğunu söylemen ve ancak o zaman senin bu anlattıklarını teyit edebiliriz. Sana bir şey diyeyim mi, gidip o kadınla şahsen konuşacağım ve onu buraya getireceğini, yani Stone pençelerini kadına geçirmeden ben her şeyi halledeceğim."

"Sana nasıl güvenebilirim?" dedi Cooper.

"Senin güvenebileceğin başka kimse yok. Sana son bir şans veriyorum Coop. Ya konuşursun ya da yürürsün. Sen gerçekten de FBI'dan atılmak mı istiyorsun?"

452

"Eğer FBI şu Stone denilen adamlarla doluysa, atılmak hiç de fena bir fikir

sayılmaz."

"Sen bu adamı hiç sevmiyorsun, değil mi?"

"Ona güvendiğimi söyleyemem. Onu New York'ta tanıdığımdan bu yana çok değişti. Kin ve nefret dolu bir adam oldu çıktı."

Walsh öne doğru eğildi, parmaklannı masaya dayadı. "Yahu Stone o kadar da kötü biri değil. Sen bu işi onun istediği gibi yap o da sana iyi davranır, söz veriyorum bak."

"Ama Moran'ı sen getireceksin, Stone getirmeyecek, tamam mı?"

"işte aynen öyle olacak. Haydi söyle nerede Moran?"

Cooper biraz düşündü, ardından, "Kate Richmond'daki adli tıp kurumuna doğru yola çıkmıştı."

"Niçin?"

"Orada Dr. Brogan Lacy'yle Gamal üstünde yapılan otopsi konusunda konuşması gerekiyordu."

"Moran'ın orada ne zaman olması gerekiyor?" diye sordu Walsh.

"Richmond'a doğru bir saat önce yola çıktı. Şimdi oraya varmış olması gerekir."

"Sen bana doğrayu söylesen iyi olur Coop. Yoksa Stone senin hayalarını koparıp golf topu niyetine oynar."

"Doğruyu söylüyorum. Şimdi söz verdiğin gibi git ara onu ve şahsen görüş onunla."

Walsh gülümsedi ve telefonu eline aldı. Numaraları tuşlamaya başladı ve Cooper, "Sen kimi arıyorsun?" dedi.

"Stone'u."

"Yalancı pisliğin tekisin sen Walsh!"

Walsh omuz silkti. "Bana daha kötü küfürler de edildi bugüne kadar. Ama bu işin başında Stone var evlat. Ben sadece onun emirlerine uyuyorum."

151

Richmond, Virginia

Video yeniden başladı ve Brogan Lacy'ye öyle fazla düşünüp taşınmadan "Gamal'a ilaçların ilk verildiği kısımdan başlamanızı isteyebilir miyim?" dedim.

Lacy tereddüt etti, sonra hızlı ileri sarma düğmesine basarak kaseti gardiyanların Gamal'a sonda takmaya hazırlandıkları kısma getirdi.

"Tam buradan başlayalım" dedim.

Lacy başka bir düğmeye bastı ve kaset normal hıza geçti. Gamal'ın sedyeye kayışlarla ellerinden, kollarından ve ayaklarından bağlanmasıyla ben de gözlerimi dört açarak olan bitenleri izlemeye koyuldum. Sonra mavi plastik perde birkaç dakikalığına kapandı ve tekrar açıldığında Gamal'ın damarlarına serum sondalan takılmıştı. Lacy'ye, "Bu işlem size düzgün yapılmış gibi geliyor mu? Yani, ilacın uygulanma şekli" dedim.

Lacy, "Evet. Niçin?"

"Daha sonra açıklarım" dedim ve izlemeye devam ederken kaset sodyum tiyopentalm verildiği yere geldi. "Bu da size normal geliyor mu?"

"Her şey normal."

Ekrana büyük bir dikkatle baktım, ufacık bile olsa kuraldışı bir şey arıyordum. "Bence bu görüntüleri izleyen biri ne tür ilaç verildiğini tahmin edemez. Bilebilmek imkânsızdır, değil mi? Gamalın damarlarına enjekte edilen şişelerde herhangi bir şey de olabilir."

Lacy kafasını iki yana salladı. "Böyle bir şey mümkün değil. Ben ilaçların verilmesi esnasında bütün protokollerin en ince ayrıntısına kadar uygulandığına manıyorum. Burada ilacı karıştırmaları mümkün değil, eğer sizin meseleniz buysa."

"Lütfen Doktor, yanlış ilaç uygulanabildiğim hepimiz biliyoruz. Hastanelerde olmuyor mu?" dedim.

Lacy kaşlarını çattı. "Evet, ama cezaevi ve infaz uygulamaları söz konusu olduğunda sadece üç ilaç belli bir şuayla uygulanır, o yüzden

de karıştırma ihtimali yok. Böyle bir şeyin daha önce olduğunu hiç işitmedim. Sizin niyetiniz nedir?"

"Ben sadece yüksek sesle konuşuyorum. Devam edelim." Gözlerimi ekrana diktim ve en sonunda üçüncü ilaç, potasyum klorit Gamal'm koluna verildi. Birkaç saniye sonra Gamal'ın bedeni katılaşmaya başladı. Nefesini tutmaya bu noktadan itibaren mi başladı?

Yok, burası değildi. Gamal'ın yüzü morardı ve ardından gözkapaklan kıpırdadı. Onun işte bu noktada öldüğü konusunda ikna oldum ve burada anormal hiçbir şey görmedim. Hem de hiçbir şey. Ama kafamın bir yerinde bir soru beni dürtüp duruyordu. Neyi kaçırmış olabilirim? Bir şeyi kesin kaçırdım.

152

Tüm dış görünümüyle Gamal artık ölü olarak sedyenin üzerinde yatıyordu. Sağ tarafta cezaevi müdürünün telefonda direktörle konuşmasını tekrar izledim. Ardından cezaevi müdürü odadan çıktı ve muhafız izleme perdesini çekti.

İzleyiciler çıkarken ayak sürüme sesleri duydum ve ardından infaz odasının kapısı tekrar açıldı ve beyaz ceketli erkek hastabakıcılar içeri girdi. Hastabakıcılardan biri gözlük takmıştı ve koyu bıyıklıydı, ama ikinci hastabakıcının yüzünü sürekli olarak birinci kapatıyordu, sırtı da kameraya dönüktü, o yüzden de yüzünü göremedim. Serumlar Gamal'ın kolundan çıkarılmıştı ve hastabakıcılar Gamal'ın yüzünü beyaz bir örtüyle örtüp ölüyü ceset torbasına koydular, sedyeyi kapıya doğru götürdüler.

"Bu adamlardan herhangi birini tanıyor musunuz?" diye sordum Lacy'ye.

Lacy kaşlarını çattı. "Bunu biliyorum..." Parmağıyla ekrandaki koyu saçlı adamı gösterdi. "Zannederim ismi Buck Ryan. Cezaevi gardiyanlarından biri. Ama ikinci adamı tanımıyorum. Nasıl olur? Adamın yüzünü göremiyorum ki."

ikinci adama baktım; başını başka tarafa döndürmüştü, yüzü profilden bile görünmüyordu. Yoksa yüzünün kameraya gözükmemesi için bilerek mi kafasını çeviriyor? Bu bana öyleymiş gibi geldi. Adamın yüzünü yakalamak imkânsızdı. Adam kapıya doğru yürüyüp odadan çıkarken sedyeyi kapının eşiğinden geçirebilmesi için hafifçe sağa dönmesi gerekmişti, ama yine de adamın yüzünü yakalayamamıştım. Bir şey mi yakaladım yoksa konuyla ilgisiz bir şeyin mi peşindeyim? Kafam karışmıştı, bir cevap bulamıyordum

Konuyu değiştirdim ve çok samimi bir şekilde, doğrudan, "Siz neden bana bir zamanlar Bellevue'de yattığınızı ve Gamal tarafmdan tedavi edildiğinizi söylemediniz?" diye sordum.

Lacy'nin yüzü kireç gibi oldu. "Siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Soruya cevap verecek misiniz?"

Kadın aniden savunmaya geçti. "Özel hayatıma burnunuzu sokmaya hakkınız yok. Hiç doğru değil."

456

"Ben bir açıklama yapmanızı beklerdim. Yoksa benden bir şey saklamaya

çalıştığınızı mı düşüneyim?"

Lacy büyük bir şaşkınlık içinde, "Saklayacak neyim olabilir?" dedi.

"Onu siz söyleyin" dedim.

Lacy bana düşmanca gözlerle baktı. "Size hiçbir şey söylemem gerekmiyor. Ama ille de bilmek istiyorsanız, David'den boşandıktan sonra depresyona girmiştim. Evliliğimi sona erdirme kararını vermek benim için kolay olmadı."

"Buna inanabileceğimden emin değilim. David bana boşanma kararını kendisinin verdiğini söylemişti."

Lacy sinirli bir tavırla, "Canınızın istediğine inanabilirsiniz. Ama Bel-levue'de kalmam sizi hiç ilgilendirmez" dedi.

"David ile Megan'ın ölümlerini araştırdığımızda eğer FBI sizin Ga-mal'la aranızda bir ilinti olduğunu bilseydi o zaman beni de ilgilendirirdi."

Lacy bana kaşlannı çatarak baktı. "Ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Hiçbir şey demeye çalışmıyorum. Sadece yüksek sesle düşünüyorum."

"O zaman burnunuzu özel hayatımdan çekmeye ne dersiniz Bayan Moran? Özel hayatım sizi asla ilgilendirmez."

İlk kez Brogan Lacy'nin bir başka tarafım gözlemliyordum. Tamamen farklı bir kadm gibiydi. Özel hayatı ihlal edildiği için gerçekten de sinirlendi mi yoksa işin içinde başka bir iş mi var? "Sadece son bir sorum var. Niçin Bellevue?"

"Ben bunun neden olduğunu bildiğinizi sanıyordum" dedi Lacy hır-çmlaşmıştı.

Kafam karışmıştı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Video cihazının üzerindeki bir düğmeye bastı ve kaset videodan çıktı. "Bellevue oraya bir şekilde girmemden dolayı çok mutluydu, çünkü Da-vid'in babası bir zamanlar hastanenin vakıf yöneticisiydi, ayrıca hastaneye cömert bağışlar yapan biriydi. David'in erkek kardeşi Patrick'e karşı da bana davrandıkları gibi davranmışlar ve onun ileri derecedeki ruhsal bozukluklarının tedavisine aynı şekilde yardımcı olmaya çalışmışlardı."

"Nasıl yani?"

Lacy bana sanki aptalmışım gibi bakıyordu. "Başka şeyler arasında, Patrick'te bölünmüş kişilik bozukluğu vardı... yoksa David size bundan bahsetmedi mi?"

Şaşırmıştım. "Hayır. Bana sadece Patrick'in depresyon geçirdiğini söyledi."

"Depresyondan çok daha derindi. Patrick'te çok sayıda komorbid psikiyatrik bozukluklar saptandı, bu yüzden de bütün bir yetişkinlik yaşamı boyunca Bellevue'ye girip çıktı. Bunun en kötüsü de ondaki psikopatlığa olan eğilimdi. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, Pat-rick kim olduğunu bilmiyordu. Durumu kötüleştiğinde farklı seslerle

konuşur ve kendisi dışında herkesi, bir sürü farklı karakteri taklit ederdi. Onu bu durumda izlerken insan karşısında rol yapan bir aktör olduğu sanısına kapılabilirdi. Bölünmüş kişilik bozukluğu gençliklerinde cinsel taciz ya da dayak gibi travmalar geçirmiş kişilerde görülen bir durum. Anladığım kadarıyla ölerek acılardan da kurtulmuş oldu."

"Siz Patrick'e çocukluğunda bir şey olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Böyle bir şeyi tartışmak bana düşmez." Lacy bir anda ketumlaşrruştı.

"Patrick, Gamal tarafından da tedavi edildi mi?"

"Zannederim edilmiştir, çünkü Gamal Bellevue'de ciddi vakalara bakan önde gelen psikiyatristlerden biriydi." Lacy ayağa kalktı, sabrının sonuna geldiği çok belliydi, sesinde hâlâ sinirli bir ton vardı. "Şimdi lütfen gitmenizi rica edeceğim, bitirmem gereken işlerim var."

David'in erkek kardeşi hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum ve öğrenmek için can atıyordum. "Patrick'in mesleği var mıydı?"

Lacy kaseti videonun içinden aldı. "Babası onun tıp fakültesine gitmesini istemişti, ama öğrenciliği sırasında sinir krizleri yoğunlaşmaya başlayınca mezun olamadı."

Daha başka şeyler sormak istiyordum, ama Brogan Lacy saatine baktı ve soğuk bir sesle, "Ve şimdi işimi bitirmem gerekiyor. Siz de buradan çıksanız iyi olur."

Videokaseti kasaya koyarken cep telefonum çaldı ve telefona cevap verdim. Kısa bir sessizlik oldu ve sonra Frank'ın sesini duydum. "Kate, hemen buraya gelmeni istiyorum. Dosyada bir şey buldum."

"Ne buldun?"

Yeniden bir sessizlik oldu ve ardından Frank, "Bence sen gel kendi gözünle gör Kate, sakın..."

Hat kesildi.

Frank'ın sesinde bir telaş vardı. Çantamı aldım. "Benim gitmem gerekiyor" dedim Lacy'ye.

"Hani bana açıklama yapacaktınız?" dedi.

"Sizi sonra arayacağım Doktor." Elimden geldiğince çabuk kapıya doğru yöneldim.

153

Güvenlik görevlisi beni ön lobinin kapısından dışarıya çıkardı, ben de caddenin karşısındaki otoparka doğru koşmaya başladım. Kasetten hiçbir şey çıkaramamış olmam sinirlerimi bozmuştu. Ayrıca David'in gerçeği benden saklamış olması da moralimi bozmuştu. Hiç ona yakış-tıramayacağım bir durumdu bu. Ama. belki de kardeşinin ruh hastalığını konuşmakta zorluk çekmiştir.

David ile Megan öldürülmelerinden altı ay sonrasına gitti aklım: Bel-levue'deki doktorlardan birinden bir telefon almıştım ve doktor telefonda Patrick'in kardeşini kaybettikten sonra derin bir bunalıma girdiğini, Potomac Nehri'ne yürüdüğünü ve suda boğularak intihar ettiğini anlatmıştı. Üstündeki giysiler Headland Burnu'nda kıyıda terk edilmiş bir durumda bulunmuştu. Odasında da bir intihar notu bırakmış, notta artık acılara dayanamadığını yazmıştı. Ancak cesedi asla bulunamamış, nehrin güçlü akmtılanna kapılarak denize sürüklendiği sonucuna varılmıştı.

Ve ardından kafamı karmakarışık düşünceler dolduruverdi ve ayaklarım titremeye başladı. Frank'ın unsurumuzla ilgili çizmiş olduğu profillerden birini anımsadım: erkek, yirmi beş ile kırk yaşlarında ve fiziksel olarak sağlığı yerinde, psikopatlık eğilimleri olan paranoyid şizofren teşhisi konmuş, zekâ seviyesi ortalamanın üzerinde, üniversite mezunu. İşte profilin bu kısmı Patrick'e tamamen uyuyordu. Uymayan tek şey Patrick'in yaşamıyor oluşuydu.

Ama kafamdan bir sürü düşünce geçti. Patrick tıp eğitimi görmüştü o yüzden tehlikeli zehirler konusunda bilgisi vardı. Ayrıca o, büyük bir olasılıkla Gamal'ı tanıyan bir Bellevue hastasıydı. Polis cesedinin güçlü akıntılarla denize sürüklenmiş olabileceğini söylemişti, ama bu iddiayı doğrulayabilecek tek bir kanıt yoktu. Peki ya Patrick hâlâ yaşıyorsa ve bütün bu olaylara karışmışsa? Peki ya bizim kopyacı katil Pat-rick'se? Ya da Gamal'ın kaçışına yardım ettiyse?

Ama eğer Patrick yaşıyorsa ve bu olaylara bulaşmışsa niçin Cons-tantine Gamal'ın cellatları kandırmasına yardımcı olacak kumpası kuracaktı ki? Ayrıca neden herkesi öldüğüne inandırarak kandıracaktı ki?

459

Kafam öyle karışmıştı ki, mantıklı olabilecek tek bir neden bile gelmiyordu aklıma

Park yerine doğru yaklaşırken ileride duran Völvo'yu gördüm. Eğer bunları Frank'a söylersem benim delirdiğimi zanneder mi? Arabaya biraz daha yaklaşınca içerideki harita lambasının açık olduğunu gördüm, ama arabada kimseyi göremiyordum. Arabanın içine baktım. Boş.

Anahtarların hâlâ arabanın üzerinde olduğunu gördüm. Frank nereye gitti? Bir iki saniye kadar korkudan donup kaldım, ama sonra belki çişini yapmaya falan gitmiş olabileceği aklıma geldi, başımı çevirip karanlık arsaya baktım. İşte o an tuhaf bir şey gördüm. Daha önce arsada dört araba görmüştüm, ama şimdi araba sayısı beşe çıkmıştı; bunlardan biri de yarısı gölgede olan yeşil bir Nissan arabaydı. Direksiyonda karanlık bir siluetin oturduğunu görür gibi oldum.

Bir saniye kadar sonra bir Taurus tekerleklerinden acı acı patinaj sesleri çıkararak arsaya girdi, arabanın farları gözlerimi kamaştırdı. Paniğe kapıldım, tam Volvo'ya doğru koşarken Taurus gürleyerek durdu ve Stone arabadan indi, onu iki dedektif takip etti. Stone silahını elinde tutuyordu. "Seni tutukluyorum Moran! Hemen yere yüzükoyun yat, ellerini arkaya al, haydi!

Volvo'dan beş metre kadar uzaktaydım. Eğer kaçmaya teşebbüs edersem Stone'un beni vuracağından adım gibi emindim... Adamın yüzündeki ifade bana onun hiç de tartışacak bir ruh hali içinde olmadığını söylüyordu. Onda mantık aramanın artık hiç gereği yoktu. Ama kaçmam gerektiğini de biliyordum. Tam da ihtiyacım olduğu bir sırada Frank nerede?

Zaman kazanmaya çalışarak, "Tamam, ne dersen yapacağım" dedim.

Stone silahını bana doğrultmuştu, ben de ellerim havada duruyordum ve Stone bana eliyle yere yatmam gerektiğini işaret ediyordu. Ama ben kendimle Volvo arasındaki mesafeyi kapatıyordum ve arabaya yeterince yaklaştığım an kapıyı bir hamlede açıp kendimi arabanın içine attım. Stone bir şarjör mermiyi arabaya boşalttı. Mermilerden birinin arabanın ön camını parçaladığım gördüm, büyük bir çaba harcayarak kontak anahtarını çevirdim ve arabanın motoru aniden canlandı. Stone'un bir boğa gibi bana doğru atıldığını gördüm, bütün gücümle gaz pedalına bastım, tam o esnada bir el daha silah sesi duydum; bir mermi başımı sıyırarak geçip arabanın tavanını deldi. Ardından bir el daha ateş edildi, o da sol omzumu sıyırarak geçip arka pencereyi parçaladı. Ateş eden Stone muydu, yoksa adamlarından biri miydi anlayamadım, ama onun avazı çıktığı kadar bağırarak "Dur yoksa seni gebertirim Moran!" dediğini duydum.

Gaz pedalını kökledim, Volvo'nun motoru vahşi bir hayvan gibi kük-redi ve yanan lastiğin acı çığlıklanyla park yerinden hızla çıktım.

Volvo'ya üç mermi daha isabet etti; ön camdan bir mermi daha geçti ve diğer iki mermi tavanı delip geçti. Var gücümle gaza basıp yarısı parçalanmış ön camdan dışarıyı görmeye çalıştım.

Arabanın farları kapalıydı ve nasıl yaptığımı bilemeden sol tarafa doğru savruldum, yüksek bir hızla park yerinden çıktım ve kaldırımdan sıçrayarak indim. Önüme çıkan her türlü trafik ışığını ezip geçtim ve bu aıada silah seslerinin artık kesilmiş olduğunu fark ettim, ama iki yüz metre kadar ileride, tam bir dönemece yaklaştığım sırada, dikiz aynasından gözlerimi kamaştıran farları gördüm. Bunların Stone ile adamları olduğundan adım gibi emindim.

Ama aramızda epey bir mesafe vardı. Önümdeki yola dikkatimi verdim, önümdeki dönemece kadar ayağımı gaz pedalından hafifçe kaldırdım, sonra yine bütün gücümle gaza bastım. Volvo'nun motoru hız almaya başlarken bir kez daha kükredi ve Ford Taurus'u artık peşimde görmez oldum.

Stone, Ford'un yolcu koltuğundaydı ve arabayı Norton sürüyordu, iki araba arasındaki yüz metrelik mesafeyi kapatmaya çalışırken arabasının motoru da homurdanıp duruyordu. Stone öfkeden kuduruyor- • du; ateş edebilmek için Volvo yeterince yakın değildi. Ansızın Norton dikiz aynasından bir çift güçlü farın onlara doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. "Bu da ne be?"

"N'oluyor?" diye sordu Stone.

"Tam arkamızda dallamanm teki var. Sanki bize arkadan bindirecek gibi geliyor!"

Stone daha iyi görebilmek için yolcu koltuğundan arkaya doğru eğildi, lüks bir yeşil Nissan araba hızla yanlarına yaklaştı, uzağı gösteren farlar pırıl pırıl göz kamaştırıyorlardı. Sürücünün yüzünü göremedi; çünkü gölgede kalmıştı; ama sürücü her kimse bile bile sol yaptı ve Ford'a tasladı. Madeni bir ezilme sesi duyuldu ve Norton direksiyonu kontrol et-

meye çalışırken araba sarsıldı. "Tanrım, bu herif delinin teki..."

Stone ileride bir viraj gördü ve panik içinde, "Yola dikkat et Gus..." dedi avazı çıktığı kadar.

Ama araba onlara yeniden, bu sefer çok daha güçlü bir şekilde tos-ladı ve Ford yolun karşı tarafındaki bariyere doğru yan yan sürüklenmeye başladı. Stone çığlık attı. "Tanrım..."

Norton çılgınca direksiyonu düzeltmeye çalıştı, ama kontrolü kaybetti. Korkunç bir patinaj sesi duyuldu ve Ford bariyere çarptı.

Tekrar aynaya bakmadan önce yüz metre kadar gitmiştim. Sanki iki araba aynı anda virajı almaya çalışıyor gibiydi, ama derken arabalardan biri aniden yolun

karşı tarafına savrularak gözden kayboldu. Gözlerimi kırptım, çünkü gördüklerim gerçek mi değil mi artık anlayamayacak bir durumdaydım, işte o sırada arabalardan birinin bariyere çarpmış olduğunu kavrayabildim.

Şimdi arkadan bir arabanın çift fan geliyordu. Cep telefonum aniden titreşti. Herhalde Frank arıyordur diyerek bir elimle direksiyonu kullanıp bir elimle de çantamın içinden telefonumu bulmaya çalıştım, ama telefona cevap verdiğimde karşı tarafın sesini duyamadım. "Frank! Sen misin?"

Kısa bir sessizlikten sonra bir adamın boğuk sesi, "Kate" dedi, "Sonunda konuşabildik."

Bu ses Frank'ın sesi değildi, tanıdığım birinin sesi de değildi, paniğim gittikçe artıyordu.

"Kimsin sen?"

"Ben de sesimi hemen tanırsın sanmıştım Kate. Tamyamadıysan söyleyeyim mi?"

Ses şimdi kulağıma daha aşina gelmişti: hemen hemen David'in sesi gibi. Derken jeton düştü ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibiydi. "Patrick!"

"Kim bu akıllı kız bakayım?"

"Neredesin?" O kadar şaşırmıştım ki aklıma gelen tek şey onun nerede olduğunu sormak oldu.

"Arkandaki arabada, ama arkana bakmanı tavsiye etmem sana Senin hurdahaş olmanı istemeyiz ama değil mi?"

Dikiz aynasından geriye baktım ve farların arkamdan bana iyice yaklaştığını gördüm. "Frank nerede? Ne yaptın ona?"

Patrick ciddi bir sesle, "Kapa çeneni, yolun kenarına çek ve telefonunu açık tut."

"Frank nerede?" diye tekrar sordum.

"Arka koltuğumda. Ama onun hayatta kalması ya da kalmaması se-

nin işbirliğine bağlı bir mesele Moran. Eğer canımı sıkarsan tek kurşunda kafasını dağıtacağım. Anladın mı?"

"Evet... Anladım."

"O zaman ben ne dersem yapacaksın. Çek kenara, motorunu stop et ve arabadan

dışarıya çık. Kapıyı kapat, ellerini yan tarafında tut ve benim arabama bak. Hemen şimdi! Çek kenara."

Arabayı kaldırıma çektim ve bana ne dediyse yaptım; arabadan aşağıya indim, Volvo'nun kapısını kapattım ve arkama döndüm. Koyu yeşil lüks bir Nissan arabanın frenlere basarak yavaşladığını ve tam lapa lapa kar yağmaya başlarken arkamda durduğunu gördüm.

Sürücü dışarıya çıktı ve uçaktaki adamı tanıdım. Bu adamın Patrick olduğunu biliyordum, ama değişmişti; saçı daha seyrekti ve yüzü fotoğraflarda gördüğüm yüzünden daha inceydi; ama ona bakar bakmaz Da-vid'in erkek kardeşi olduğunu anlamıştım.

Elinde otomatik bir silah tutuyordu ve Nissan'ın yolcu koltuğu tarafına yürüdü, kapıyı sonuna kadar açtı ve bana sürücü koltuğuna geçmemi işaret etti. "Direksiyon basma geç bakalım."

Arabaya bindim, o da yanıma oturdu. Arkama bir göz attım ve Frank'ın bedeninin arka koltukta boylu boyunca uzanmış yattığını gördüm. Elleri arkadan kalın, mavi, naylon iplerle bağlanmıştı. Frank ölü mü yoksa sağ mı, anlayamadım.

Patrick, "Sür" dedi.

"Nereye?"

Yüzüme baktı ve tabancayı kaburga kemiklerime dayadığında yüzünde delirmiş bir ifade gördüm. Smtışı bütün yüzüne yayıldı. "Derinde bir yerlere ve kendini evinde hissedeceğin karanlık bir yerlere Moran."

156

Kar daha da yoğun yağmaya ve Nissan'ın ön camını kaplamaya başlamıştı. Sileceklerin yerlerini bulabildim, düğmesine bastım, ama ıslak yola dikkatimi vermekte büyük bir zorluk çekiyordum. Patrick silahını bana doğru tutmaya devam ediyordu ve direksiyonu sıkı sıkı kavrayan ellerim titriyordu.
www.cizgiliforum.com mehmetalper

Patrick, "Interstate karayolunda kal, güneye git. Ve eğer bana bir numara yapmaya kalkarsan seni de kardeşini de kırbaçlarım."

"Ben senin öldüğünü sanmıştım."

Patrick gülümsedi. "Herkes öyle sandı. Müthiş bir şey değil mi? İntihar notuma da herkes hüzünlensin diye David'i ne kadar özlediğimi yazmıştım. Ne de komik be. Ben ondan hep nefret ettim."

Şaşırmıştım. "Neden?"

"Merak etme, belki ölmeden önce gerekçelerini de öğreneceksin. Ben senin tepkilerini merak ediyorum sadece. Sürmeye devam et."

Arka koltukta, Frank aniden inlemeye başladı, sonra tekrar hareket-sizleşti kaldı. "Ne yaptın ona?" diye sordum.

Patrick elleriyle şırıngayı işaret etti. "Ona tekiladan birazcık daha sertçe bir şey verdim. Merak etme, birazdan ayılır."

"Gamal'a ne oldu? Öldü mü, sağ mı?"

Benim merakım Patrick'e çok eğlenceli geliyordu. "Öğrenmek isteyeceğini hiç sanmıyorum. Ama sana şimdilik şunu söyleyebilirim; eski dostun Constantine seninle karşılaşmayı bekliyor."

Bir anda her tarafımı bir korku dalgası sardı. "O nerede? Ona panzehir vererek ölmemesini mi sağladın? İdamdan bu yolla mı kaçtı?"

Patrick tabancayı salladı. "Birazdan onu gördüğünde bunların hepsini öğreneceksin. Ayrıca eğer nasıl bir plan yaptığımızı merak ediyorsan, onu da öğreneceksin. Şimdilik, sen arabayı sürmeye devam et."

Midem altüst olmuştu. Demek Gamal yaşıyor. Frank'in da benim de kısa bir süre sonra öldürüleceğimizi ve benim öldürülmeme Gamal da katılacaksa, ölümümün çok büyük acılarla gerçekleşeceğini biliyordum. Araba yağmuru hızla delip geçerken, gerinüzde kalan ıslak yola kırmızı ışıklar yansırken kalbim deli gibi çarpıyordu. "Benim sana ne

zararım dokundu ki? Gamal'ın bana olan nefretini anlayabilirim, ama senirıkini anlayamam."

Bir anda Patrick'in bakışlarından saf zehirler fışkırdı, bakışları o kadar yoğundu ki, sanki kendi bakışlarındaki zehirle zehirlenecekmiş gibiydi. "Sen hiçbir şey anlamıyor musun aptal kan? Yoksa salak numarası mı yapıyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Patrick'in ağzı iğrenç bir görünüm aldı. "Bana saf numarası yapma salan. Benim annem babam bana tek kuruş para bırakmadı. Her şeyi benim küçük kardeşime bıraktılar. Hem de her şeyi. Benim olması gereken para David'e gitti ve o ölünce de bütün para sana kaldı."

Şaşırmıştım, "Peki bütün mesele para mıydı?"

Patrick'in nefret dolu bakışları öfke dolu bakışlara dönüşmeye başlamıştı. "Benim olması gereken her şeyi sen aldın! Sonra da kalkmış senden neden nefret ettiğimi soruyorsun bana!"

İşte o zaman her şeyi anlamıştım, öfkem kabarmaya başlarken kafamdaki bütün parçalar da yerine oturmaya başlamıştı.

"Peki, o zaman öz kardeşini ve yeğenini soğukkanlılıkla nasıl öldürdün?"

Patrick'in yüzünden zehir yayıldı. "David ile o orospu kızı ölümü hak ettiler. Her zaman David aşağı, David yukarıydı. David mavi gözlü çocuktu, David her şeyi en mükemmel yapandı, en iyi sporcu oydu, en iyi meslek sahibi oydu, en iyi ilişkileri o götürüyordu. Onun her şeyi vardı ve benim de karanlığın içinde yaşamam gerekiyordu. Peki, bana annemden ve babamdan ne kalmıştı? İçi paramparça olmuş bir kafa kalmıştı, onun da bir tımarhaneye tıkılı kalması gerekiyordu." Patrick manyak manyak güldü. "Hey, ama hiç merak etme, David bana yaptıklarının cezasını çok fena çekti. Megan da çekti, o yüzden de ben berabere kaldığımızı düşünüyorum. Belki de bunu bilmek istersin."

Patrick'in acımasız sözlerini duydukça ona karşı gittikçe artan bir nefret hissetmeye başladım. Oturup hüngür hüngür ağlamak istiyordum, Patrick'i bütün bu yaptıklarından dolayı öldürmek istiyordum. David ile Megan'a acı çektirdiği aklıma gelince göğsüme berbat bir ağrı saplanmıştı. Nasıl olur da bir insanda böylesine korkunç bir kötülük yapma kapasitesi olabilir? Şeytandan başka kim kalkıp da on dört yaşındaki bir kızın acılar çekerek ölmesini rahat rahat izleyebilir?" "David sana yardım etmekten başka bir şey istemedi. Ve sen onu bu yüzden mi öldürdün?"

"Hey, belki onu öldürmüşümdür, belki de öldürmemişimdir."

"Ne demek istiyorsun."

"Anlayacaksın. Şu anda David benim şeyimde bile değil. O bana yardım edecek ne yaptı ki? Hafta sonlarında gelip kapımı mı çaldı? Kardeş kardeşe bir dayanışmaya girdi de benimle, ben devamını mı getirme-

dim? Ama Gamal, işte bu adam karanlık ve tehlikeli bir beynin neler yapabileceğini bana gösterdi."

"Ne demek istiyorsun?"

Patrick alay etti. "Artık onu da kendin bul. Ana yoldan sola dön."

Virginia'nm kırsal kesimlerine doğru yol almaya başlamıştık ve ana yola doğru ilerlerken Patrick'in dünyaya mantıklı bakabilmesinin olanaksız olduğunu

anlamaya başlamıştım. Yirmi yıl boyunca akıl hastanesine girip çıkmalar bir işe yaramamıştı, o yüzden de fazla bir umudum kalmamıştı. "Gamal bizi gideceğimiz yerde mi bekliyor?" diye sordum.

Patrick bana şeytani gözlerle baktı. "Aynen öyle, bizi bekliyor. Dur yahu, siz ikinizi tekrar birlikte görmek çok komik olacak. O yüzden sen şu pislik gözlerini yolda tutsan iyi edersin."

157

Washington, DC

Josh Cooper içinde tutulduğu ofisin kilidine anahtar sokulduğunu işitti. Kapı içeriye itildi ve Ajan Walsh ağzında çiğnediği sakızıyla kapı çerçevesinde durdu. "Burada rahatın yerinde mi sevgilim?"

Cooper omzunu silkti. "Bir yatak olsaydı iyi olurdu. Birkaç dergi, kablo TV ve biraz da yiyecek içecek olmalı bence."

Odanın içine adım atar atmaz Walsh'ın yüzündeki sırıtış kayboldu. "Çok komik ama bu tür bir lükse ihtiyacın yok senin Cooper. Bazı kötü haberler yüzünden buradan çıkıyorsun."

Cooper adama baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Stone, Richmond'da bir kaza geçirdi. Arabası hurdaya döndü, ama o ve Norton kurtuldular, ayrıca kazayı birkaç yara bereyle atlattılar. Galiba Tanrı haklıyı koruyor."

Cooper ayağa fırladı. "Ne oldu?"

Walsh ağzından sakızı aldı, iki parmak ucu arasında yuvarladı ve çöp kutusuna attı. "Duyduğum kadarıyla, senin şu Moran yine ortalıklardan kaybolmuş. Bu kadın Scarlet Pimpemel romanındaki gibi; burada arıyoruz, orada arıyoruz, her yerde arıyoruz. Bu kadını bulacağız diye kafayı yiyoruz. Sen bu kadının kayboluşuyla ilgili bir şey biliyor musun Cooper?"

"Nereden bilebilirim ki? Ne biliyorsam anlattım işte."

Walsh avuçlarım birbirine sürttü, başparmağını kapıya doğru kaldırdı. "Stone seni görmek istiyor, bizimle Interstate 95'te buluşacak. Hey, biraz akıl ister misin Coop? Bence siz ikiniz karşılaştığınızda bu adama doğruyu söyle. Çünkü Stone senin dilini kıçından çıkartacak kadar öfkeli."

Kırk dakika sonra, Cooper beraberinde Walsh'la birlikte Rich-mond'un sekiz kilometre kuzeyindeki Comfort Inn Oteli'ne doğru gidiyordu. Norton onlara kapıyı açarken Stone da yatakta cep telefonuyla

konuşuyordu. Boynunda bir boyunluk vardı, ayrıca yüzüne de birkaç tane bant yapıştırılmıştı. Sol bileği sarılmıştı, sağ gözü morarmıştı, kan çanağına dönmüştü.

Stone telefon görüşmesini bitirdi ve gözlerini ziyaretçisine çevirdi. "Sana bir uyan Cooper. Bana biraz bilgi vereceksin Cooper, ben de sana bir kıyak yapacağım." Bir iskemleyi çekip aldı ve Cooper'ın karşısına oturdu.

Norton çikolata yiyordu, Cooper'a, "Bir şey ister misin? Kahve, Kola. Biraz bisküvi falan" dedi. Cooper, "Kahve iyi olur. Az sütlü olabilir. Belki üstüne birazcık tarçın da serpebilirsin. Tatlandırıcılı olsun, şeker istemez. Yanında da kek olur mu? Hani şu üstünde küçük küçük bir şeyler olan ahududulu keklerden."

"Ben Stone'a soruyorum salak" yanıtını verdi Norton.

Stone homurdandı ve yumruğuyla masaya vurdu. "Boş verin şimdi " kahveyi, keki falan, Gus. Otursana Cooper."

"Ben de ne istediğimi sordu zannettim. Ben de ona söyledim."

Stone'un yüzü kıpkırmızıydı. "Tepemi attırmayın. Şimdi sen bana baştan anlat bakalım, mezarlıkta ne oldu?"

Cooper Stone'a baktı. "Walsh'a anlatmıştım."

"Bana anlat, Cooper. Ve çabuk anlat, çünkü ne zamanım var ne de sabrım."

"Ben sana güvenmiyorum Stone. Bence senin kafanda üçkâğıt var."

Stone sabırsızca, "Cooper, canın nasıl hissetmek isterse öyle hissedebilirsin, ama ben bu soruşturmanın başındayım ve sana şunu söz veriyorum, eğer içeri boylamak ve oğlunu ancak kocaman bir adam olduğunda görmek istemiyorsan, en iyisi ötmeye başla, hem de çabuk. Anlaşıldı mı?"

Cooper bir Norton'a bir Stone'a baktı. "Stone'un derdi ne bilmiyorum, ama siz umarım adilsinizdir."

"Bununla ne demek istedin?" diye sordu Norton.

"Yani, Stone'a güvenmiyorum, demek istedim."

"Konuş Cooper, yoksa sabrım tükenir" dedi Stone. "Bana her şeyi anlat." Cooper birkaç dakika konuştu ve lafını bitirdiğinde Stone ayağa kalktı, içini çekti ve elini yaralı yüzüne götürdü. Derin bir düşünceye dalmış gibiydi ve karar vermekte zorlanıyordu sanki.

Cooper, "Şimdi bana inanıyor musunuz?" dedi.

Stone Cooper'a döndü. "Sen beni ne zannediyorsun? Mezarlığa gidip bakmadan hiçbir şeye inanmam. Şimdi oraya başkalarını gönderdim. Tek aklıma gelen şey sizin yanlış bir mezar açtığınız. Ayrıca şimdi öncelik Moran'ı bulmaktır. Bana kalırsa kardeşi Frank ona yardım ediyor; çünkü o da ortalıktan kayboldu. îş telefonuna, ev telefonuna son birkaç gün içinde gelen telefonlara bakacağız, bir de e-postalarını gözden geçireceğiz, bakarsınız bize ipucu veren bir şey çıkar. Cooper, sence bu kadın nerede olabilir?"

Cooper sinirlenerek ayağa kalktı. "Bilmiyorum. Sen şimdi bana Mo-ran'ın masum olduğuna hâlâ inanmadığını mı söylüyorsun?"

Stone Cooper'ın yüzüne baktı. "Lou'nun öldürülmesinden sonra mı? Üstünde onca şüphe varken mi? Hadi araba kazasıyla beni bile bile öldürmeye çalışmasını saymıyorum. Bana kalırsa yoldan çıktığımızda Gus'ın arkasındaki arabayı da Frank sürüyordu."

"Bunu hiç sanmıyorum Stone. Ayrıca Kate'in Lou'ya bir zarar verebileceği aklımın ucundan bile geçmez. Sen ta en başından beri her şeyi tersinden okuyorsun. Ne Kate ne de Frank kalkıp birini öldürebilecek insanlar dır."

"Sen de çok dokunaklı konuştun yani." Stone boynundaki boyunluğu gösterdi. "Sence ben bunu fiyaka olsun mu diye takıyonım? Dinle beni Cooper. Sen bana martaval anlatıp duruyorsun. Bana sorarsan, o kaltak bütün bu olayların tek sorumlusu. Bugün beni ikinci kez öldürme girişiminde bulundu. Dahası, bu kadın bir kere daha karşıma çıkar yine benimle kavgaya tutuşmaya kalkışırsa, bu sefer kendini öldü bilsin."

Cooper, "Seninle bu kadın arasında ne var Stone? Tamam, bu kadın seni aptal yerine koyuyor ve ayrıca az kalsın ölüyordun da. Ama derdin ne senin, göze göz, dişe diş mi?"

Stone, Cooper'a baktı. "Ben iki gözü de alan tipte adamlardanım."

Cooper içini çekti. "Senin derdin ne biliyor musun? Öylesine nefrete gömülmüşsün ki, artık gerçeği kabul edemiyorsun. Aptallık ediyorsun Stone. Cidden aptallık ediyorsun. Ya da belki çok akıllısın da hepimizi kandınyorsundur."

"Yani ne demek istiyorsun?"

"Kate'ten öylesine nefret ediyorsun ki, bu kadını ortadan kaldırmak için her yolu kullanmaya çalışıyorsun. Belki de bütün bunların altında böyle bir neden yatıyordur."

Stone'un yüzü öfkeden allak bullak oldu, Cooper'ın boğazına sarıldı ve sertçe duvara itti. "Öyle mi sanıyorsun? O zaman ben de sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Sen moronun tekisin Cooper. Çünkü bu olaydan sonra FBI'dan kovulacağım sana garanti ederim." Cooper'ın yakasını bıraktı ve Norton'a, "Bu dallamayı güvenli odaya geri tıkın ve gidip Moran'ı bulup bu işi bitirin."

158

Virginia

Virginia eyaletinin kırsal kesimine doğru arabayı sürerken ellerim titriyordu. Kar durmuştu, ama hava öyle soğuktu ki kısa bir süre sonra karın, daha da yoğun bir şekilde tekrar yağmaya başlayacağını düşündüm. Yanımızdan araçlar gelip geçiyordu, hatta bir polis arabası bile geçti, ama Patrick'in beni vurmasını göze almadan hiçbir şey yapamazdım. "Peki Gamal'ın kaçışma neden yardım ettiğini anlatacak mısın bana?" Sesimdeki korkuyu kontrol edebilecek durumda değildim.

Silahı bana doğru tuttu. "Gittiğimiz yere vardığımızda anlayacaksın. Sürmeye devanı et hadi."

Adamı konuşturmaya çalışmanın boşuna olduğunu fark ettim, çünkü benim hep bir bilinmezlik içinde kalmamı istiyordu. Gamal gibi, o da güç kullanmaktan zevk alan biriydi. Ama hâlâ bazı sorulan cevaplasın istiyordum. "Peki, beni neden beni boşu boşuna koşturup durdunuz? Sizdiniz değil mi? Sen ve Gamal."

Patrick'in sırıtışı bütün yüzüne yayıldı. "Sen kedi fare kovalamaca-sından hiç?hoşlanmaz mısın Moran?"

"Pek değil, ben sadece bu oyunu neden oynadığınızı merak ediyorum."

"Çok kolay. Seni bir hayvan gibi avlamak nasıl bir şey görmek için, yani senin Gamal'ı avladığın gibi senin de avlanmanı görmekti bütün mesele. Tabii kafanın içini karıştırmak, kimin kazanacağını görmek fikri de çok hoşumuza gitti. En müthiş tarafı da neydi, biliyor musun? İstediğim an seni öldürebilecek olmamdı Moran. İstediğim an hem de. Öleceğin anı istediğim gibi kararlastırabilirdim. işte en eğlenceli tarafı da buydu."

"Yeta da bu yüzden mi öldürüldü? Eğlence olsun diye mi?"

Patrick'in suratında yine kin dolu bir ifade belirdi. "O kaltak kendi kardeşine ihanet etti, o yüzden de ölümü hak .etti,"

"Kim öldürdü onu? Sen mi, Gamal mı?"

Patrick alaycı bakışlarla baktı. "Hâlâ anlayamadın, değil mi? Sen hâlâ ne olup bittiğini, seni nelerin beklediğini bilmiyorsun."

"Neyi bileceğim ki?"

Cevap vermedi. Bir dönemece yaklaştım ve ansızın Angel Körfezi yakınlarında bir yerde olduğumu fark ettim; daha önceden bilmediğim bir yoldan yaklaşmıştık oraya Ağaçlık bir yere geldik, ara ara kar yağıyordu. Toz karabiber renginde kirli bir yol çizgisi ağaçların arasına doğru uzanıyordu. "O yola gir" diye emretti Patrick parmağıyla yolu göstererek ve tereddüt ettiğimde sinirlendi. "Sen beni duymadın mı?"

Ellerim titrediğinden direksiyonu yola çeviremiyordum. "Seni duydum. Bütün bu cinayetlerin bir anlamı yok Patrick. Niçin işlediniz? Neden?" Korku içinde, şimdi beni ve Frank'ı iki psikopat katilin beklediğini, hayatlarımızın artık onların insaflarına kaldığını düşünüyordum.

Patrick hiçbir uyanda bulunmadan öfkeyle döndü. Silahı arka koltuğa doğrultup tetiği çekti. Susturuculu silahtan boğuk bir ses çıktı. Mermi bir şeye isabet ettiğinde pof diye kuru bir ses çıktı, ama Frank'tan herhangi bir ses gelmedi. Patrick Frank'ı öldürdü mü? Korku içinde arkaya baktım ve merminin Frank'ın kafasının biraz üzerinde arabanın koltuk döşemesini deldiğini gördüm. Dumansız bir barut kokusu arabayı doldurdu.

"Gelecek sefere kafasına isabet edecek" dedi Patrick öfkeyle. "Şu siktiğiminin yolundan gitmeye devam et!"

Direksiyonu tutarken ellerimin titremesini engellemeye çalıştım, ama Patrick'in korkumdan büyük bir zevk aldığını gördüm. "Neden benim adımı David ile Megan'ın cinayetlerine karıştırdığınızı anlamıyorum."

"Oyunu daha keyifli bir hale getirebilmek için, salak. Eğer seni onların cinayetlerinin zanlısı olarak görürlerse ortaya müthiş bir ironi çıkar diye düşündük. Seni eziyet dolu bir kovalamacaya sokmak ve en sonunda Constantine ile benim kucağıma düşürerek bedeli sana hayatınla ödetmek içindi hepsi. Yavaşla burada Moran."

Dar bir nehir üzerindeki bir taş köprüye yaklaşırken yavaşladım. Köprünün öteki tarafında dikenli tellerle çevrili bir duvarda demir parmaklıklı bir kapı vardı. İşte o zaman Manor Malikânesi'nin arka tarafında olduğumuzu anladım. Burası eski ve kullanılmayan bir yoldu ve bir keresinde David'le birlikte burada yürüyüş yapmıştım.

"Sürmeye devam et" emrini verdi Patrick. "Sana dur diyene kadar sürmeye devam et."

Köprünün üzerinden geçerken araba sıçradı ve arka koltuktaki Frank inledi, sonra

da sessizliğe gömüldü. Yüz metre kadar sonra malikânenin arka tarafına geldik. Arabanın farları binanın taşlarını aydınlattı. Ev karanlık ve kasvetli görünüyordu. "İn arabadan" dedi Patrick.

Kanım dondu ve birazdan başıma geleceklerin korkusuyla sanki koltuğa yapıştığımı hissettim.

"Çık dışarı!" diye bağırdı Patrick silahı bana doğrultarak.

Arabadan çıktım, bacaklarım tutmuyordu.

Patrick yanıma geldi ve aşağıya, bodruma inen merdivenleri işaret etti. "işte oraya gidiyoruz. Bir kaçmaya çalış, önce kardeşini vururum, sonra da seni arkadan vururum."

Cebinden bir el feneri çıkardı. "Kardeşini arabadan çıkar."

Bunu kendi başıma yapamazdım. "Çok ağır ama..."

Patrick silahını kaldırdı ve arabanın arka koltuğunda boydan boya yatan Frank'a doğru nişan aldı. "Çok kötü; ya onu bodruma taşırsın ya da hemen burada öldürürüm. Sen karar ver. Nasıl istersin, sağ mı ölü mü?"

Frank'ı koltuktan çekmeye çalıştım, iki elimle var gücümle çektim, ama yerinden kımıldatamadım bile. Patrick silahını salladı ve öfkeyle, "Geç arkaya" dedi.

"N'olursun öldürme onu" diye yalvardım.

"Geç arkaya dedim sana!" Silahı yüzüme doğrulttu ve beni geriye doğru itti, sonra arabanın içine uzanıp Frank'ı yakasından tutup dışarıya çekti. Zannettiğimden çok daha güçlüydü, Frank'ı tek eliyle tutup bodrumun basamaklarına doğru sürükledi. "Ayaklarından tut" dedi.

Frank'm bacaklarından tutmaya çalışırken yeniden kar yağmaya başladı ve Frank'ı merdivenlerin dibine sürükleyip çürümekte olan, menteşelerinden sarkan tahta kapının önünde durduk. Frank hâlâ kendinde değildi, gözleri kapalıydı, ağzı açıktı, vücudu çuval gibiydi. Onu taşımak için çaba harcamaktan belim kopmuştu, ama ağzımı açıp en ufak bir şikâyette bulunamazdım.

"Bırak onu" dedi, Frank'ın bacaklarını tutmayı bıraktım. Sonra Patrick kapıyı tekmeleyerek açtı. Karşıma başka bir merdiven çıktı, Pat-rick'in elindeki el feneri basamakları aydınlatıyordu. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar korku içindeydim.

Patrick, "ikinizin işini birlikte halletmek harika bir şey olacak. Çifte ölüm,

Constantine'in en bayıldığı şeydir. Ama bu sefer erkek kardeş, kız kardeş olacak" dedi.

Herhangi bir uyarıda bulunmadan Patrick Frank'm kendini bırakmış bedenini itti. Frank kapkara merdivenlerden aşağıya bir çuval gibi yuvarlanarak indi ve birkaç saniye sonra kuru bir düşme sesi geldi, sanki Frank sert bir yere çarpmış gibiydi. Midemin ağzmıa geldiğini hissettim. Ya kafatası çatladıysa?

"Gaddar herif!" diye bağırdım.

Patrick beni saçlarımdan acımasızca tuttu, içine düştüğüm korku onu çok eğlendiriyordu, yüzümü yüzünün hizasına kadar kaldırdı. "Dur bakalım, eğlence henüz başlamadı bile Horan. Bence seni aşağıda nelerin beklediğini merak ediyorsundur. Ama biliyor musun? Birazdan siktiğiminin hayatındaki en büyük sürprizi yaşayacaksın."

Patrick beni kabaca itti, merdivenlerden aşağıya paldır küldür yuvarlanarak indim. Bir düğmeye bastı ve ışık açıldı, bodrum katını aydınlattı. Frank merdiven boşluğunun dibine yakın bir yerde yatıyordu. Bilinci hâlâ yerinde değildi ve alnındaki bir yaradan kanlar akıyordu. Diz üstü çöküp nabzına baktım. Yaşıyordu ve onun yaşadığını bilmek beni rahatlatmıştı.

"Yürü hadi" dedi Patrick ve silahı arkama dayadı. "Sen Frank'ı merak etme. Dosdoğru yürü bakalım."

Yanan tütsü kokusu burnuma geldi. Tütsü kokusunun altında yatan başka bir koku daha olduğundan emindim, ama o kokunun ne olduğunu bir türlü çıkaramadım. Patrick Frank'ı ceketinin yakasından tutup yerde sürüklemeye başladığında ben de istemeden de olsa yürüdüm. "İleriye bak Moran. Ve de acele et yoksa kardeşin mermiyi yer."

İleriyi görebilmeye çabaladım ve kemerli bir geçit gördüm, geçidin yan tarafındaki tozlu raflara şarap şişeleri dizilmişti, buradan da bodrumun başka bir tarafına çıkılıyordu. Yerde bir tane paslı mutfak tulumbası ve kırılmış porselen bir çanağın parçaları duruyordu. Kafamda tek bir soru dolanıp duruyordu: Gamal nerede?

Hatıralar- tekrar gözümde canlandığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu; her suç mahallinde Gamal'ın kanlı elişini görüp duruyordum. Birazdan yaşayacağım işkencelerle ilgili her türlü düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyordum, ama yapamıyordum. Ölüm beni bu mahzende bekliyor. Kemerli geçidin sonuna ulaştık ve genişçe bir odaya girdik. Patrick Frank'ın yakasını bıraktı. Kafası yere çarparken bilinci hâlâ yerinde değildi, ileride bir mumun yandığını gördüm, ama Frank birden inleyerek ayılmaya başlayınca düşüncelerim dağıldı. Ama daha fazla ayıla-madı, çünkü Patrick tabancasının kabzasını Frank'ın kafasına indirdi.

Çenesine doğru kan akmaya başladı. Gözleri kapalıydı ve ağzından hırıltılı sesler geliyordu. Frank'ın kafası yarı tarafa yuvarlandığında midem altüst oldu. Onu kurtarmak için umarsız bir çaba harcadım, ama Patrick beni yine saçımdan tuttu ve ileriye doğru fırlattı. "Sen şimdi hemşirecilik oyunu oynamayı bırak Moran. Gelip onun işini halledece-

474

ğim. Yürü bakalım. Seni ileride güzel bir sürpriz bekliyor. Yüzünün ne hale geleceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir başka kemerli yoldan sendeleyerek yürüdüm. Patrick elini uzatıp duvardaki bir elektrik düğmesini yaktı, bir saniye sonra da bir elektrik jeneratörünün uğultuyla çalıştığım duydum. Zemin kat güçlü halojen lambalarla aydınlanıverdi. Odanın köşesindeki duvarda bir ameliyat masasını andıran çelik bir masa gördüm. Masanın yanındaki tahta sehpanın üzerinde cerrah aletleri ve kasap bıçakları diziliydi. Aralarında bir matkap, elektrikli testereler, çekiçler, korkunç görünüşlü, testere dişli bıçaklar, et satırları vardı. Bu ölüm araç gereçlerinin yanında bir de ten renginde bıçak bileme kayışı duruyordu.

"Geldik" dedi Patrick.

Kafamı korkuyla iki yana sallarken Patrick'in bunu bana söylemediğini fark ettim. Gözlerimi Patrick'in baktığı tarafa, odanın karşı duvarına, büyük mumlann yandığı daireye doğru çevirdim, işte orada gördüğüm şey kanımı donduruverdi.

Dairenin içinde duran, yüzü mumların titrek ışığıyla aydınlanan ve ellerini sanki kutsal bir rahip gibi iki yana açmış adam Constantine Gamal'dı.

160

Sunset Memorial Park, Chesterfield Beldesi, Virginia

iki özel ajan sağanak halde yağan yağmurun altındaki arabalarının içinde oturuyorlar, mezarlığı izliyorlardı. Sulu sepken kar durmuştu, adamlardan biri kahvesini yudumlarken diğeri de mezarlığa gözlerini dikmiş bakıyordu. Mezarlığın önüne park etmek üzere olan bir aracın ölgün far ışığını gördü. Arabadan bir karaltı indi, karaltı elinde el fene-riyle mezarlığa girdi. Ajan kahvesinden son bir yudum aldı ve kahvesini bardaklığa koydu, sonra arka koltukta duran yağmur şapkasını aldı ve yandaki koltukta uyuklamakta olan arkadaşını dirseğiyle dürttü. "Hey, Sullivan, kaldır kafanı, galiba iş çıktı."

Silahlarını çektiler ve açık kapıdan mezarlığa girdiler. El fenerinin mezarlığın arka tarafını taradığını gördüler ve iyice yaklaştıklarında yağmurluk giymiş karaltının mezarlardan birinin başında el fenerini mezara doğru tutarak durduğunu gördüler.

Karaltı da onları görmüştü muhtemelen, çünkü arkasına dönmüş, el fenerini

yukarıya kaldırmıştı. Silahını karaltıya doğrultan ajanlardan biri "FBI" dedi bağırarak. "Bir tarafına bir şey yapmadan şu ışığı suratımdan çek ve ellerini de görebileceğimiz bir yere koy!"

Karaltı emre hemen itaat etti ve iki ajan hedeflerine yaklaştılar. Ajanlardan biri yağmurluğu çekti ve korku içinde onlara bakan orta yaşlı bir adam ortaya çıktı; adamın kafasındaki şapkanın üstünde ATLAS GÜVENLİK diye yazıyordu.

"Senin burada ne işin var bakalım?" diye sordu ajanlardan biri.

"Ben sadece işimi yapıyorum. Çalıştığım şirket mezarlıklarda bekçilik işlerine bakıyor."

"Senin kimliğin var mı?"

"Aslında aynı soruyu ben size soracaktım."

Federaller kimliklerini gösterdiler. "Mutlu musun şimdi?"

"Zannederim." Bekçi de boynundaki plastik muhafaza içinde duran kendi kimliğini gösterdi. "Kusura bakmayın, ama sizin gibi Federallerin

böyle bir havada burada ne aradıklarını sorabilir miyim?"

"Zannederim önce ben sana soru sordum" diye yanıtladı ajan.

Bekçi omzunu silkti. "Mezarlıkta ışık görüldüğüne dair bir bilgi geldi bize. Ben de birkaç keredir gelip bakıyorum."

"Işık mı? Işık demekle neyi kastediyorsun?" dedi ajan.

"El feneri gibi bir ışık. Ama ben anormal bir şey görmedim, tam arkanızdaki mezar dışında."

Mezarlık bekçisi el fenerini yerinden oynanmış yeşil muşambaya tuttuklarında ajanlar da kafalarını o tarafa çevirdiler, muşamba tam orta-' dan batmıştı ve yansı çamurlu suyla dolmuştu. Üzerinde birtakım rakamlar olan bir haç orada bir mezarın bulunduğunu gösteriyordu. Bekçi, "Sizin gibilerin mezarlıklarda ödü koparken işte benim işim de bunlara bakmak. Aslında mezarlıklar korkulacak yerler değildir arkadaşlar."

"Sen anormal derken neyi kastettin?"

"Gamal adında idam edilmiş bir katil birkaç hafta önce buraya gömüldü. Biri geldi mezarın üstünü muşambayla örttü. Muşambayı kaldırdım baktım, adamın

mezarının kazılmış olduğunu gördüm."

"Neeee?"

"Evet ya, ayrıca mezarın içinde ne olduğu aklınıza bile gelmez arkadaşlar."

161

Washington, DC

Josh Cooper öfke içinde hücrede volta atıyordu. Walsh'ın yan tarafta bir şeylerle oyalandığını, kendisine kahve yaptığını işitebiliyordu. Hücrenin demir parmaklıklarının ardında koridorun duvarında ilk yardım dolabının asılı olduğunu gördü ve "Walsh!" dedi, "buraya gelsene."

Walsh antrenin girişinde elinde sandviçiyle belirdi. "Ne oldu, Cooper?"

"Gardiyanlık nöbetini tek tutan sen misin?"

Walsh ağzı dolu bir halde konuştu. "Öyle gibi. Neden sordun?"

"Susadım da ondan. Biraz su içmek istiyorum."

Walsh sandviçini bitirdi ve ellerini kâğıt peçeteyle sildi. "Sen sonra da kalkıp dışarıdan yemek getirin falan dersin."

"Su kâfi."

Walsh gözden kayboldu ve içi soğuk su dolu plastik bir bardakla döndü.

"Sonra kalkıp da bana bakmadılar falan deme."

"Sağ ol dostum."

"Ben senin dostun değilim Cooper."

"Bence de değilsin." Walsh tam gitmek üzere döndüğünde Cooper başıyla duvarı işaret etti. "Ama yine de sen bana bir kereliğine mahsus bir iyilik yap da şu duvardaki ilk yardım kutusundan bana bir bandaj ver."

Walsh duvardaki ilk yardım kutusuna baktı. "Neden verecekmişim M?"

"Galiba Stone beni duvara ittiğinde elimi incittim. Çok kötü acımaya başladı."

Walsh sırıttı ve gözlerini şüpheyle kıstı. "Dinle Cooper, ben dün doğmadım. Nöbetim sırasında komiklik istemiyorum, oldu mu? Stone seni hiçbir şart altında çıkarmamamı söyledi ve ben de seni buradan çıkarmayacağım, eğer bu hücrede

yangın çıkarsa, sen de fırında rosto et olup çıkacaksın oğlum."

"Ben sana beni buradan çıkar demiyorum ki. Bak, bana şuradan bandaj ver sadece, ben de kolumu sararım. Stone geldiğinde bana doğ-

ru dürüst bir tıbbi tedavi uygulanmasını isteyeceğim. Haydi, çabuk ol, tamam mı? Canım fena acıyor."

VValsh kaşlarını çattı. "Bilmiyorum..."

"Sence ben buradan kaçmayı deneyecek kadar aptal mıyım? Karnemde yeterince kırık notum var zaten."

"Evet, şey, aslına bakarsan Moran'a yardım etme salaklığında bulunmaman gerekirdi" dedi Walsh.

"İnsan ne olacağını her zaman kestiremiyor. Büyük bir hata yaptım. Haydi Walsh, ben bu boktan hücreye tıkılı bir haldeyim ve hiçbir yere gidecek değilim. Şuradan bir tane bandaj ver Tanrı aşkına. Ne yapacağım, kendimi mi asacağım yani?"

Walsh, Cooper'ın yüzünü inceledi, acaba yalan mı söylüyor diye baktı, ardından ileriye doğru adım âttı ve duvardan ilk yardım kutusunu aldı. Kutuyu açtı ve kalınca bir gazlı bez buldu. "Bu işine yarar."

"Sağ ol. Ağrım gittikçe kötüleşiyor."

Walsh gazlı bezi verdi ve Cooper gazlı bezi eline sardı. "Şu kitin içinde bir de makas olması lazım Walsh. Hadi bana bir iyilik yapıp şu bezi kesiver. Bunu tek elimle yırtamam."

VValsh tedbiri elden bırakmamaya kararlıydı. "Makas mı? Sence ben kafayı mı yedim?"

Cooper sıkılmış bir sesle, "O zaman makası boş ver, şu gazlı bezi yırt, yeter."

VValsh gazlı bezi yırtarken, Cooper'ın elleri aniden demir parmaklıkların arasından uzandı, VValsh'ı boğazından tuttu ve kolunu VValsh'in boynuna dolayarak acı verecek derecede sıktı. "Beni boğuyorsun!" dedi VValsh boğuk boğuk çıkan bir sesle.

Cooper, VValsh'm silahım kalçasının üstündeki tabanca kılıfından çekip aldı, ardından VValsh'm ceplerini el yordamıyla karıştırdı ve hücrenin anahtarlarım buldu. VValsh kurtulmak için debelendi, ama hiçbir işe yaramadı ve sesi artık fısütıyla çıkıyordu. "Sen delirdin galiba Cooper. Stone bunu öğrendiğinde, boku yiyeceksin."

"Çocukların sana Kurbağa Kermit'e benzediğini söyledi mi hiç VValsh?"

İşte tam o sırada kapı sonuna kadar açıldı ve karşılarına Stone çıktı, Norton da onun arkasındaydı. Stone hemen toparlandı ve elini Glock'una götürdü, silahı Cooper'a doğrulttu ve sertçe, "Sen ne bok yediğini sanıyorsun Cooper?" dedi. "At şu silahı ve VValsh'ı da bırak."

Cooper yerinden kımıldamadı. "Zaten gırtlağıma kadar boka battım. Silahı atmam için artık bir neden mi var Stone?"

"Var. Çünkü anlaşıldığı kadarıyla sana bir özür borcum var."

162

Angel Körfezi, Virginia

Gamal'a gözlerimi diktim. Tüyler ürpertici görünüyordu, yerlere kadar sarkan siyah bir cüppe giymişti ve kollan iki yana açılmış duruyordu. Her tarafımdan buz gibi terler boşandı.

Patrick'in yüzünden sevinç fışkırıyordu. "Hey, çok korktun galiba Moran."

Taş kesilmiştim. Gamal benden intikamını alacak. Frank'la birlikte çekeceğim acıları düşünmek midemi bulandırmıştı. Gamal'ın işkencelerine maruz kalacağıma aniden öldürülmeyi tercih ederdim.

Patrick, Gamal'a döndü ve sesi zemin katta uğuldadı. "Bu kaltağa neler yapacağımızı söylememi ister misin benden Constantine? Ne düşünüyorsun? Sıra sende ortak."

Ama Gamal daha cevap vermeden, Patrick kahkaha attı. "Hey Moran, en dibine kadar gideriz, grup seks ve şiddetin âlâsını yaparız. Seni merhamet için yalvarana kadar düzeriz. Sonra da seni canh canlı kesip finali yaparız. Ne düşünüyorsun? Buna dayanabilir misin Katie, bebeğim?"

Sendeleyerek geri geri gidip duvara dayandım, bu adamlarla aynı odada bulunmak beni korkutuyordu. Hafif hafif dalgalanan mum ışıklarının altında kaçabileceğim bir yer olmadığını gördüm.

Patrick bana biraz daha yaklaştı, yüzü bana öylesine yakındı ki, leş gibi kokan nefesini duyabiliyordum. "Bir kadının yalvarması beni çok tahrik eder. O yüzden eğer yaşamak istiyorsan bana yalvarmayı öğren. Çünkü, eğer yalvarmazsan, durumun iyice kötüleşecek. Değil mi Constantine?"

Yüzümden aşağıya boncuk boncuk terler akarken gözlerimi Gamal'a çevirip baktım. Gamal hâlâ yanıt vermemişti, gözleri dümdüz ileriye bakıyordu sanki şimdi

neler yapacağını kafasında tasarlıyormuş gibi.

Patrick yüksek sesle, "Şu karıya başına ne tür kötü şeyler geleceğini sen mi söyleyeceksin Gamal, yoksa ben mi söyleyeyim?"

Ve işte o anda aklıma bir şey geldi ve kokulu mumların altındaki iğrenç kokunun ne kokusu olduğunu anlamaya başladım. Bu koku çürü-

480

mekte olan etin kokuşuydu. Gamal'ın ayaklarına baktım, ayaklarının altında mumlardan başka bir şey yoktu.

Gamal'm kıpırtısız yüzüne bakmaya devam ettim. Mumun gölgeli ışığının altında Gamal'm derisi solmuş parşömeni andırıyordu. Ve işte o anda korkunç bir gerçekle karşı karşıya olduğumu anladım; artık iğrenç kokunun nereden geldiğini biliyordum. Gamal ona sorulan sorulara cevap veremez tabii. Ağzım bir karış açık Patrick'e baktım ve kekeledim.

"O... ölü..."

Patrick'in zevkten ağzı kulaklarına varıyordu; duvardaki elektrik düğmesine elini götürdü, kemerlerin üzerindeki lambalardan biri yandı ve Gamal'm cansız bedenini aydınlattı. Sonra Patrick masaya uzandı ve masanın üzerinden korkunç görünen bir kasap bıçağı aldı. "Hey, sonunda anladın durumu Kate. Zannederim oyun bitti; işte bu noktadan itibaren de gerçek eğlence başlıyor."

163

"Neler oluyor Stone?" Taurus, Virginia'nın kırsal kesimine doğru yola koyulduğunda Josh dehşet içindeki gözlerle arabanın ön camından dışarıya baktı. "Söylesene!"

Josh'ı apar topar bir asansöre bindirmişler, oradan da hızla garaja indirmişlerdi ve şimdi de sirenleri çalan, Stone'un delirmiş gibi sürdüğü, Norton ile Walsh'm arkada oturduğu bir arabanın içindeydi. Altı araba daha otoparktan hızla hareket etmiş ve ikişerli ikişerli farklı yönlere dağılmışlardı.

Araba Eisenhower Ekspres Yolu'na dönerken Stone, "Adamlarım mezarlıktaydı ve mezarı gördüler" diyerek âdeta bir itirafta bulundu.

Josh da öfke dolu bir sesle, "Sana söylemiştim Stone" dedi, "neden dinlemedin sen beni?"

Stone içini çekti, keyifsizce bir parmağım gırtlak borusunun alt kısmına koydu ve "Çünkü ben geri zekâlı götün tekiyim de ondan" dedi. "Ayrıca bilmen gereken başka bir şey daha var. Karavanda ölen Otis Fleist hakkında. Bu adam eskiden

Bryce ailesinin yanında çalışıyordu."

"Ciddi misin?"

"Beş yıl önce, annesinin ve babasını ölümünün hemen ardından, Da vid Bryce, Fleist'i malikânenüı bahçe işlerine yardım etsin diye tuttu. Her şey şen şakrak gidiyordu, derken Fleist bazı nahoş şikâyetlerde bulunmaya başladı."

"Hangi konuda?"

Stone gaz pedalını iyice kökledi ve motor kükredi. "Buna cevap vermeden önce başka bir şey bilmen gerekiyor. David Bryce'm Patriek adında bü'ağabeyi vardı."

Josh kaşlarını çattı. "Bunun konuyla ilgisi ne?"

"Çok ilgisi var. Patriek uzun bir süredir psikiyatri tedavisi görüyordu ve Bellevue'nün eski hastalanndan biriydi. Ben onu bir keresinde görmüştüm, Lou'yla birlikte ona erkek kardeşinin ve yeğeninin öldürüldüğü haberini vermeye gitmiştik. Hatta adama Kate Moran'la ilgili sorular sorduğumuzu bile hatırlıyorum, Kate'in kardeşiyle ilişkisi konusunda bildiklerini öğrenmeye çalışmıştık. Ama Patriek üzüntüden kahrolnuış-

tu karşımıza çıktığında, ayrıca gözeneklerinden bile ilaç fışkmyordu." Stone önündeki arabaya farlarını yakıp söndürdü. "Çekil önümden be arkadaş,"

"Dinliyorum, Stone."

"Ama şimdi çok merak ediyorum, yoksa bütün o ağlamalar sızlamalar numaradan mıydı diye. Neyse, senin öğrenmen gereken hikâye Fle-ist'ın suçlamaları. Patrick'e yeni bir tedavi uygulanıyordu ve çok ciddi düzelme belirtileri gösteriyordu, o yüzden de David Bryce ağabeyinin tımarhaneden çıkarılması için gerekli imzayı verdi ve yasal açıdan ağabeyinin velisi oldu; düzelmenin kalıcı olmasını diliyordu."

Josh kafasını salladı. "Devam et."

"Ama kalıcı olmadı. Bir ay kadar sonra Fleist yerel polislere Patrick Bryce'm o zaman dokuz yaşında olan kızma cinsel taciz teşebbüsünde bulunduğunu söyledi. Çocuğun travma geçirdiği ve psikiyatrik yardım alması gerektiği anlaşılmış. Mahkeme kararıyla David ağabeyi Patrick'i dava sonuçlanana kadar Bellevue'ye geri göndermek mecburiyetinde kaldı. Sonra Fleist kızının tacizden dolayı psikolojik olarak çöktüğü iddiasıyla David'i aleyhine dava açmakla tehdit etti. Fleist'ın avukatı Da-vid'den Patrick'in sorumlusu olduğu için hatırı sayılır bir sus parası kopardı ve bir hafta sonra da Fleist davadan vazgeçti ve olay hiç mahkeme aşamasına gelmedi. Herhalde şimdi Kimberly Fleist'ın neden karavanın dışında pek görülmediği anlamışsındır."

"Peki, sen bütün bunları nereden biliyorsun Stone?"

"Moran bir bildiri yayınlayarak teşkilat içinde çalışanlardan Otis Fleist hakkında bilgisi olanların bildiklerini rapor etmelerini istemişti. Bundan birkaç gün önce Angel Körfezi mıntıkasında görev yapan yerel bir polis bizimle temasa geçmiş ve beş yıl evvel Fleist'ın cinsel taciz vakasında çalıştığını söylemiş. Bugün Moran'ın ses kayıtlarını gözden geçirirken polisin mesajını bulduk, onunla temasa geçtik ve bize işin içyüzünü anlattı."

"Peki, bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Çok tuhaf bir şey söyledi bize. Bundan birkaç hafta önce gece nöbe-; tinde devriye gezdiğini ve Moran'ın yazlık evinin yakınına park etmiş bir arabadaki adamı sorguladığını anlattı. Polisin iddiasına göre adam cep telefonuyla konuşmak için arabasını durduğunu ve Moran'ı ziyaretten döndüğünü söylemiş. Polis ertesi gün olayı tekrar gözden geçirirken bu adam ile Patrick Bryce arasında benzerlik olduğunu fark etmiş. Daha doğrusu konuştuğu kişinin Patrick Bryce olduğuna ikna olmuş."

"Sen ciddi misin?"

"Aynı adamın boğularak ölmüş olması gerektiğini, üstelik cesedinin de asla bulunamamış olduğunu düşünürsen tabii böyle bir karşılaşma insanın çok tuhafına gider."

Josh kaşlarını çattı. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Stone'un kafası karışık gibiydi. "Bilseydim zaten çoktan müdür olmuştum. Sonuncu şaşırtıcı olaya gelince, ben Patrick'in alışveriş merkezinde olduğu ve orada Moran'ı öldürmeye çalıştığı kanısındayım. Hatta bu arada Lou'yu öldürecek zamanı ve benim silahımı çalma zamanını bile buldu. Kamera görüntüleri var. Alışveriş merkezinin güvenlik görevlilerinden biri bize kaseti verdi ve Moran'm peşinden koşan adamın bir FBI ajanı olduğunu iddia etti. Göster Josh'a bütün kareleri Gus."

Norton ceketinin iç cebinden bir zarf çıkardı ve Cooper'a güvenlik kamerası görüntülerinin yazıcı çıkışlarını uzattı. Cooper görüntülerdeki adamı inceledi; adam kırk yaşlarındaydı, kot takım ve spor ayakkabılar giymişti ve üzerinde koyu bir kaban vardı. "O olduğundan nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu Cooper.

"Emin değilim" yanıtını verdi Stone. "Ben sezgilerime güvenirim."

"Senin eski sezgilerinin yanlış olduğu kanıtlandı."

"Haklısın Cooper. Ama bu seferkine emeklilik maaşım üzerine iddiaya girerim."

Josh resimleri geri verdi ve önlerinde uzanan Virginia kurlarına baktı. "Böyle acele acele nereye gittiğimizi söyler misin bana? Ayrıca bizimle aynı anda otoparktan ayrılan diğer araçlar nereye gidiyorlar?"

Stone Norton'a dikiz aynasından anlamlı bir bakış attı, "Gerisini sen anlat, Gus" dedi.

164

Angel Körfezi, Virginia

Garnal'ın ölüsüne bakıp durdum; ölü güçlü halojen lambaların ışığıyla aydınlanıyordu, ayrıca koku da gittikçe dayanılmaz bir hal alıyordu. Garnal'ın derisi kurtlar tarafından kemirilmişti. Patrick'in suratında bir sırıtış belirdi ve ona korkumun büyük bir haz verdiğini anladım. Aklıma gelebilen tek bir soru vardı ve oriu da sormak istiyordum, ama o soruya yanıt vermek üzereydi zaten.

"Sen de kendine neden diye soruyorsun, değil mi Kate? Garnal'ın cesedini neden kazıp çıkardığımı, neden bütün bunlan yaptığımı merak ediyorsun, değil mi?"

"E...evet."

"Çünkü bütün bunlar planın bir parçasıydılar Katie bebeğim."

"Ne planı?"

Patrick sorumu duymazdan geldi. "Ona yaklaş haydi. İkinizin karşı karşıya gelmenizi istiyorum."

Sen hastanın tekisin,demek geçiyordu içimden. Yerimden kımıldamadım ve Patrick elinin tersiyle aniden ağzıma vurdu ve tabancanın namlusunu kafama doğrulttu. "Sana ne dediğimi duymadın mı? Yaklaş haydi, yüzleş onunla. İkinizin eskiden olduğu gibi yine tanışmanızı istiyorum."

Dudaklarımdan kan tadı aldım ve kendimi Garnal'ın ölüsüne doğru yaklaşmaya zorladmı. Tütsülerin rayihası bile çürümüş et kokusunun korkunçluğunu bastıramıyordu ve ben orada kusmak istiyordum.. .

Patrick güldü. "Uzan ve dokun ona. Senin Şeytanın Müridi'yle el sıkışmanı istiyorum."

Parmağımı bile kıpırdatamazdım, geri çekildim, ama Patrick'in eli havaya kalktı, silahını salladı. "Şu güzel .suratına bir mermi çakmamı mı istiyorsun? Kararını ver artık sevgilim."

Onun bütün bu tehditlerinin sadece güçle ilgili olduğunu biliyordum: Patrick gibi katiller başkaları üzerinde hâkimiyet kurmaktan büyük haz alıyorlardı ve başkalarının acı çektiğini görmek qnlara büyük zevk
veriyordu.

485

"Sana ne bok diyorsam onu yap. Elini sık onun, kaltak."

Patrick acıtana kadar silahı şakağıma bastırdı. Gözlerimi kapattım ve elimi Gamal'ın eline doğru uzatırken gücümü kaybetmemeye çalıştım. O anı sanki kâbustaymış gibi yaşadım; korkunçtu... Gamal'm ölü eti çürümüştü.

Patrick tekrar kahkaha attı. "Sık şunun elini! Hani ona yaptığın şeyden dolayı özür dilediğini söylesen çok iyi olur."

O an yaşadıklarım korkunç şeylerdi ve yaptığım şey gözlerimi kapatarak çürüyen eti tutmak oldu. Hareket etmedi. Gözlerimi açtım. İşte o anda Gamal'ın elinin ayasına bir inşaat çivisinin çakılı olduğunu fark ettim. Öteki eün de aynı şekilde çivilenmiş olduğunu gördüm ve tüyler ürpertici gerçeği anladım. Gamal'm iki eli birden onu havada tutan, tahtadan siyah haça çivilenmiş, çiviler uzun cüppe kollarının ardına saklanmıştı. Patrick benim tepkimi gördü ve kıs kıs güldü. "Beğendin, değil mi Moran? Siyah haçın güzel bir ayrıntı olduğunu düşündüm."

Patrick tabancasıyla suratıma vururken geri çekiliverdim. içime işleyen bir acıyla gözlerim görmez oldu ve ardından sol koluma bir şey geçirdiğini hissettim. Kelepçelendim. Bilincimi toparlayabilmem birkaç saniyemi aldı, ama tam direniyordum ki Patrick ikinci kelepçeyi de öteki bileğime geçirdi, ellerimi önden bağladı.

Suratıma yediğim darbeden dolayı çenem yanıyordu, Patrick beni saçlarımdan vahşice tutup kaldırdı ve yüzüme baktı. "Neden olduğunu merak ettin değil mi Kate? Belki de sana bütün bir hikâyeyi anlatmanın zamanı geldi."

165

Patrick önümde durdu ve tabancayı pantolonunun beline soktu. "Onları ben öldürmedim. Constantine öldürdü."

"Neyi?"

"Bütün bunları yapan oydu. David ile Megan'ı Şükran Günü yazlık evden o kaçırdı. David ile kızı akşam yemeğini hazırlarken eve girdi, ikisinde de iğne kullandı ve David'in arabasıyla götürdü onları ve madende öldürdü. Onun son anda yaptığı itiraf bir yalandı, oyunumuzun bir parçasıydı. Sana ne oldu Moran?"

Yine donup kalmıştım. "Suç mahallinde hiç anlayamadığım tutarsızlıklar vardı.

Orada haç Megan'ın ayağının dibine konmuştu. Ve David silahla öldürülmüştü..."

Patrick gülümsedi. "Ben sadece Constantine'in bana söylediklerini biliyorum, Moran. David'i madene sürükleyip götürdüğünde David ayılmış ve mücadele etmeye başlamış, o yüzden de Constantine kafasına iki el ateş ederek David'i öldürmüş. Haç kimin umurunda ki? Belki hayvanın teki yerini değiştirdi ya da Constantine aceleyle haçı oraya atıp gitti, Ama ha öyle ha böyle siz yine de mesajı aldınız."

"Peki ya Chinatown metrosundaki cinayetleri kim işledi? Çünkü Ga-mal onları kabullendi."

Patrick, "Onları da o işledi" dedi. "Constantine, David ile Megan'ın işini hallettikten sonra kafasının iyi olduğunu ve canının biraz daha öldürmek istediğini söyledi. O gün öğleden sonra da zenci adamın ve çocuğunun işini halletti, günü kârlı kapattı."

Patrick'in sesindeki buz gibi acımasızlığı duyunca içim isyanla doldu. "Nasıl böylesine kalpsiz olabilirsiniz?"

Onun masanın üzerinden bir şey aldığını ve arkasına koyduğunu gördüm. Göremeyeceğim derecede hızlı hareket etti, merakım uyandı. Bıçaklardan birini mi seçti? Bacaklarımın beni taşıyamadığını hissettim. Patrick gözlerini üzerime dikti. "Senin ne hissettiğin sanki çok mu umurumda? Bak, mesele şu, bence bütün bunlar kader, David ile Megan zaten öleceklerdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Constantine onları halletmeden önce, ben öldürmeyi planlıyordum. Annem ve babam vasiyetlerinde onu tek mirasçı olarak gösterince eğer onu ve Megan'ı öldürürsem istediğim her şeye kavuşacağımı düşündüm. Para, kadın, güzel bir hayat. Hatta Bellevue'den kaçış planlarımı da yapmıştım, rögar kapağmı kullanarak oradan kaçacaktım. Hiç kimsenin ruhu bile duymadan hastaneden kaçıp, onları öldürüp, yine aynı şekilde hastaneye geri dönecektim. Hatta bunu Constantine'in işiymiş gibi yapacaktım. Senin arkadaşların Stone ile Raines beni Bel-levue'de görmeye gelip de, David ile Megan'm öldürüldüklerini söylediklerinde, benden kesinlikle şüphelenmediklerinden emindim. Ama bir şey bilmek ister misin? O günü gayet iyi hatırlıyorum. Senin arkadaşın Stone, seninle ilgili bir sürü soru sordu, hatta bana Gamal'm bu işi yaptığına pek de ikna olmadığı hissini verdi. Ben de salak numarası yaptım, kendimi çok kötü hissediyormuşum gibi davrandım; bu haber karşısında yıkıdığımı zannettiler benim. Ama işin gerçeği, ben kardeşimi öldürmeyi yıllardan beri tasarlıyordum, hatta sen ortaya çıkmadan önce bile. Tatlı, paracı Kate."

Patrick'in yüzünde zehir gibi bir ifade gördüm ve "Ben David'in parasını asla

istemedim" yanıtını verdim. "Onunla parası için evlenme-yecektim."

Patrick masadan yağü bir paçavra aldı. "Öyle mi? Ama sen yine de parayı aldın Kate."

"O paranın tek kuruşunu bile harcamadım" yanıtım verdim.

Patrick arkasından ağzı tırtıklı bir bıçak çıkardı ve bıçağı paçavrayla parlatmaya başladı. "Eminim zaman bulsaydın harcayacaktın. Benim en büyük hatamın ne olduğunu biliyor musun? Benim ev ödevlerimi yapmam gerekiyordu. Constantine'in David'i ve veledini öldürmesinin ardından aile avukatı beni görmeye geldi ve ben ne keşfettim, biliyor musun? Senin her şeyi aldığım, David'in her şeyi sana bıraktığını. Peki ya ben? Ben akü hastasıydım, o yüzden de mirasçı olamazdım. îyi iş becermiştin Kate. Gerçekten de iyi iş. Ama bu Constantine'in hatası değildi. Bu senin hatandı."

Ağzı tırtıklı bıçağı Patrick'in elinde görünce az kalsın yığüıp kalıyordum. "David vasiyetini kendi başına yazdı, bunun benimle bir ilgisi yoktu. Yemin ederim..."

Patrick suratıma yine can yakıcı bir darbe indirdi ve sendeleyerek geri geri duvara gittim. "Bana yalan söyleme. Başka bir şey daha bilmek ister misin? Eğer miras bana kalmasaydı, başka kimseye de kalmayacaktı. O parayı sonuna kadar hak etmiştim çünkü o moruk babam bana yapmadığını bırakmamıştı."

Ellerim kelepçeliydi, kaçamadım, ama yine de Patrick kasap bıçaklarını kullanmaya başladığında kaçıp kurtulmaya çabaladım. Konuyu değiştirdim. "Sen Gamal'la nerede tanıştın?"

"O beni Bellevue'de tedavi etmişti. Constantine'in beni anladığım hissetmiştim, bana bok kadar değer vermeyen berbat bir aileden sonra beni anlayan tek insan oydu. Ama sen onu yakalayana kadar onunla aramızda ortak noktalar olduğunu bilmiyordum. Sonra onunla ilgili her şeyi gazetelerde okudum. Akıllara durgunluk veren şeylerdi, vahiy gibi bir şeydi. Ben çocukken yaramazlık yaptığımda benim moruk beni eşek sudan gelinceye kadar döver sonra da kömürlüğe kapatırdı, işte o yüzden Constantine'le ortak noktalarımız olduğunu anladım. Korkunç babalar ve sana hiç değer vermeyen kardeşler."

"David sevgi doluydu..." dedim.

Patrick öfke içinde, "O bir bok yemedi" dedi. "Ama Gamal bambaşka biriydi. Sen pırıl pırıl bir adamı öldürdün Kate. Hep kafamda olup da yapamadığım şeyleri yapmaya cesareti vardı; yani hayatını mahveden aileyi ortadan kaldırmak gibi. Senin hatan yüzünden benim tapındığım bir adam idam edildi, işte bu yüzden Constantine'e intikamını alacağım sözünü verdim."

Patrick'in Constantine'e saygı dolu gözlerle baktığını gördüm, onun büsbütün kafadan çatlak olduğunu artık biliyordum. "Peki, ama nasıl gördün Gamal'ı? Sen Bellevue'de yatıyordun."

Patrick bıçağı parlatma işine yeniden başladı. "Greensville'deki cezaevi müdürü Clay tesadüfen ailemin eski bir dostuydu. Ben Belle-vue'ye geri gönderilince bana mektup yazdı, eğer istersem hapishanenin deli doktorlarından birinin yönettiği cinsel tacizci programlanndan birine katılmayı bana teklif etti. Programın iyi sonuçlar verdiğini söylemişti, ama ben bu mektuba cevap vermeyi bile düşünmedim. Ama Constantine'm Greensville'e transfer olduğunu öğrenince fikrimi değiştirdim. Onu tekrar görmek istiyordum, o yüzden de Clay'e yazarak eğer teklifi hâlâ geçerliyse, gelip katılmaktan büyük memnunluk duyacağımı söyledim. Salladım, tuttu. Ama benim tek derdim Constantine'le karşılaşmaktı."

Patrick'in bıçağı parlatmasını seyrederken kalp atışlarım hızlanıyordu. "Clay sana yardım mı etti?"

Patrick başını sallayarak onayladı. "Salak herif her türlü işlemi tamamladı ve benim Greensville Cezaevi'nin psikiyatri bölümüne yatmamı sağladı, o bölümde Constantine bulunuyordu. Havalandırma sırasında mahkûmlar birbirlerinden ayrı tutuluyorlardı ve avludaki özel kafeslere konuluyorlardı, ama çelik parmaklıklar arasından ona yazılı notlar verebiliyordum. Ona yardımcı olmak istediğimi söyledim. Teklifimle ilgilendi.

"Nasıl yardım yani?"

Patrick sırıttı. "Onu hapishaneden kaçırmaya çalışacaktım. Bu benim büyük planımdı, ama tutmayan bir plan olarak kaldı. Eğer Greens-ville'in krokilerini incelersen, içeriden bir yardım almadan kaçabilme-

nin imkânsız olduğunu anlarsın. Bu yüzden de başka bir plan yaptık, bu seferki planda idamdan sonra seni ele geçirmek vardı. Benim intiharım ve kopya cinayetler, hepsi bu planın birer parçasıydı."

Patrick kahkaha attı, bu sefer ben de, "Neye gülüyorsun?" dedim.

"Clay'e. Anlamadın mı? Onun sayesinde rehabilitasyon programına gittim ve sonra da kendimi öldürdüm. Salak herif bence hâlâ ölümüme neden olduğunu sanıyordur."

Clay'in konuşmayı istemeyişinde suçluluk duygusunun payı var mıydı acaba. Bu arada Frank'ın acılar içinde olduğu, kanaması yüzünden gittikçe ölüme yaklaştığı aklıma geldi ve endişelenmeye başladım, ama ya kafamın içindeki düşünceleri söküp atacaktım ya da bu düşünceler yüzünden aklımı kaçıracaktım. "Peki daha sonra hayatını sürdürebilmek için parayı nereden buldun?"

"Constantine, Frederickburg'daki kullanümayan madenin dışına bir çanta saklamıştı. Çantanın içinde aceleyle kaçması gerekirse eğer, birkaç yüz bin dolar para vardı. O parayı istediğim gibi kullanmama izin verdi. Hatta Washington'da sahte pasaport ve klonlanmış kredi kartı yapan adamın adını da verdi. O yüzden de işlerim yolunda gitti, kendime yeni bir kimlik çıkardım, Alexandria'da bir apartman dairesi tuttum ve orada planlarımı yaptım. Constantine ve ben kopya cinayetlerin akimi karıştıracağını düşünmüştük, bu sayede onun hâlâ yaşadığını ve öldürmek için senin peşinden geldiğini sanacaktın: Yani ödeyecektin. Böyle de oldu zaten. Ölmekten amma da korktun değil mi?"

"Ölüyü kazıp çıkarmak kimin fikriydi?"

Patrick yeniden sırıttı. "Böyle bir şeyin senin kafanı tamamen karıştıracağını düşündük. Özellikle de cesedi yerine ölü koçu mezarda bulunca, işte seninle yine bir oyun oynayacaktık. Ama onu da başardık değil mi?"

"Gamal'm gömülü olduğu yeri nereden öğrendin?"

Patrick parlattığı bıçağı masanın üzerine bıraktı. "İdamdan sonra adli tıp arabasını ta hapishaneden Richmond'daki adli tıbba kadar takip ettim, çünkü ölünün oraya götürüldüğünden iyice emin olmak istiyordum. Ertesi sabah adli tıbbı aradım ve cenaze levazımatçısı numarası yaptım ve ölünün ne zaman alınacağını sordum. Akıllıca değil mi? Ondan sonra yaptığım tek iş cenaze arabasını Sunset Memorial Park'a girene kadar takip etmek oldu. O gece mezarlığa girdim ve Constantine'i mezardan çıkardım. Temiz iş, değil mi?"

Hâlâ bazı yanıtlara ihtiyacım vardı. "Madenin girişinde ayak izleri yoktu. Onu nasıl becerdin? Fırçayla mı yok ettin yoksa yaktın mı?"

"Tabii, lehimci lambası kullandım ve çıkarken izleri hafifçe yaktım. Bunları eğer o zaman akıl edemediysen tüh sana derim. Sen de kendini krüninal soruşturmacı falan sanıyorsun değil mi?"

Patrick masadan bir nesne aldı. Aldığı şeyin ne olduğunu göreme-

dim, ama arkasında tuttu. Yoksa başka bir bıçak mı seçmişti?

"Bence sen Fleist'ı da anlamamışsındır" dedi. "Beş yıl önce bu adam David'in yanında çalışıyordu, sonra kızma tacizde bulunduğumu iddia etti. Ettim de, zaten onları planın bir parçası olarak seçmemin nedeni de oydu, bir düşmanla daha hesaplaşmıştım. Akıllıca, değil mi?"

"O zaman yanlış yere yönelmemize neden olan kanıtlan koyan da sendin. Karavan evdeki eşyalar, Greensville hapishanesinin krokileri ve kara cüppe, onların hepsini

sen koydun oraya."

Patrick başını eğdi. "Hepsi senin o pislik kafanı karıştırmak içindi Moran. Sen de soruşturmayı yanlış noktaya yönelttin."

"Hatta Fleist'la tartışır gibi yaptın" dedim.

"Bak işte gördün mü sonunda anlamaya başladın sen de. İş arkadaşlarının katil olduğunu zannetmesi başını daha da fazla belaya sokacaktı. Amma da akıllıyım değil mi?"

"Ve geceyarısı telefonları? Onları da yazlık evden mi yaptın?"

Patrick bana şaşkın gözlerle baktı. "Sen neden bahsediyorsun be?" Saatine sabırsızca baktı. "Zaman doldu. Haydi, şimdi gösteriye başlayalım ve biraz kesme işi yapalım, Katie, bebeğim. Önce senin, sonra da Frank'ın işini bitireceğim."

Verdiği yanıt kafamın içini allak bullak etmişti, etmesine, ama zaten başka bir şey düşünecek vaktim de kalmamıştı çünkü o sırada Patrick üzerime çullanmıştı. Geriye doğru sendeledim, ama beni kendine doğru sıkı sıkı tuttu ve deri altı şırıngasını koluma batırdı. İğnenin derime girdiğini hissettim ve birkaç saniye sonra bütün vücuduma dalgalar halinde tuhaf bir duygu yayıldı. Bodrum fini fini dönüyordu, güçlü halojen lambalar sönüyordu ve derken her şey zifiri karanlığa gömüldü.

Uyandığımda duvann yanındaki tahta masaya kayışlarla bağlanmış bir halde buldum kendimi. Başım dönüyordu, ne kadar süredir soğukta olduğumu bilmiyordum. Kımıldamaya çalıştım, ama kollanm ve ellerim kayışlarla bağlıydı. "Yine hoş geldin Kate. Göründüğü kadarıyla gösteriye başlayabiliriz artık."

Kafamı çevirdim Patrick'i masanın üzerindeki ameliyathane aletlerini dizerken gördüm. Geri çekildim. Bu bir kâbus değil. Öleceğim.

Şimdi beline kasap kemeri takılıydı, kemerin üstü korkunç görünen bıçaklarla doluydu. Patrick paslanmaz çelikten yeni bir bıçak çıkardığında ve parmağının ucunu bıçağın kenarında dolaştırdığında kendimi çok çaresiz hissettim. "Sence bunlara bir bütün olarak baktığında çok temiz bir iş yapmıyor muyum? Bu şekilde seninle hem Constantme için ve de hem kendim için hesaplaşıyorum. Aslında ilk başta senin üstünde bıçak kullanmayı düşünüyordum, ama ne oldu biliyor musun? Senin

491

üzerinde birazcık daha ilginç bir şey denemeye karar verdim."

Patrick bıçağı kemerindeki yerine koydu ve daire şeklinde keskisi olan minyatür bir elektrikli testere çıkardı. Düğmesine bastı ve testere vızıldayarak korkunç bir

hızla çalışmaya başladı. "Bunda elmas uçlu bir bıçak var, kemikleri kesmek için. Kesilip biçilme deneyimlerinin en muhteşemine hazır mısın Kate?"

166

"Gittiğimiz yer neresi?" diye sordu Josh.

Norton, "Angel Körfezi" dedi. "Patrick'in eski malikâneye gitmiş olabileceğini düşünüyoruz."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

Bu sefer Stone cevapladı. "Onun için orası bir yuva Patrick gibi katiller baskı altında olduklarında yuvalarında olmayı tercih ederler. Orada kendilerini güvende hissederler. Ve şu anda ben onun baskı altında olduğunu düşünüyorum. Peşine takıldığımızı çok az zamanı kaldığını biliyordur." www.cizgiliforum.com

"Peki ya yanlış bir karar vermişseniz?" diye sordu Cooper endişeli bir sesle. "Peki ya evde değilse?"

Stone, "Haklısın" yanıtını verdi. Bu yüzden de kendimizi sağlama alalım diye altı arabayı Gamal'm geçmişte bu bölgede kullandığı üç farklı yer altı bölgesine gönderdik, Patrick'in öldürmeden önce Mo-ran'la eğlencesini uzatmak için bu yerlerden biline gitmesi olasılığına karşı. Biz bunun son oyun olduğunu düşünüyoruz. Oyunun ortaya çıkış şeklinden, onun Moran'ı öldürmek istediği sonucuna varıyoruz, ama öldürmeden önce Moran'la oyunlar oynamak isteyecek. Onun gerekçelerini bir tek Tanrı bilir. Bana sorarsan, hiç bilmiyorum."

Cooper'ın sesi öfkeliydi, "Bütün bunlar büyük bir oyundu, ama sizin bu oyunu çözebilmeniz epey bir zaman aldı. Kate'i dinlemeniz gerekirdi." .

"Evet, öyle, ben hatalarını kabul edecek kadar erkek adamım" diye itiraf bulundu Stone.

"Tabii bu arada senin hataların yüzünden Moran öldürülmüş olabilir."

Stone yüzünü ekşiterek, "Farkındayım o yüzden yaranın üstüne tuz basma. Ve aptal olma, gördüğün gibi ben de endişeliyim Cooper."

Telsiz açıktı ve Cooper madeni bir sesin, "Ckarlie Üç'ten Alfa Bir'e, orada mısınız, tamam?" dediğini duydu.

Stone telsizin mikrofonunu eline aldı ve "Alfa Bir'den Charlie Üç'e. Ne buldunuz?" dedi.

"Biz ikinci mevkideyiz ve burada her şey normal, Bryce'ın izi yok, tamam."

"Orada kalın, Charlie Üç ve irtibatı kesmeyin, görüşme bitti."

Stone mikrofonu elinden bıraktı ve Cooper, "Yerel polisleri alarma geçirdiniz mi?" dedi. Stone kafasını "evet" dercesine salladı. "Her halükârda. Oraya varışımızdan önce sivil araçlarla belirttiğimiz mevkilerde izleme işi yapacaklar, ama sadece bizim talimatımızla harekete geçecekler yani acil bir durum olduğunda."

"Peki ya Gamal? Onun hâlâ yaşıyor olma ihtimali var mı?"

Norton, "Hiç ihtimal yok Cooper" dedi. "Ölüsüne ne oldu bilmem, ama mezarından çıkıp gitmediği kesin, idam gecesi öldü o, bu kesin. Onun otopsisini yapan adli tıptaki stajyer doktorla görüştüm ve Ga-mal'ın katılaşmış olduğunu, sağ olma olasılığının sıfır olduğunu söyledi bana. Hatta mermer masanın üzerinde ölünün çekilmiş resimlerini gösterdi bana. O yüzden de biz cinayetleri Patrick'in işlediğini zannediyoruz, ama niçin diye sorarsan, aynı Vance'm dediği gibi, elimizde hiçbir ipucu bulunmuyor.Patrick eskiden Gamal'ın hastalarından biriydi, ama elimizdeki tek bağlantı bu."

Stone yavaşça frene basarken Taurus da yavaşladı. Cooper yazlık evi elli metre kadar ileride gördü, ışıklar yanıyordu. Sivil bir araç yolun üstünde park halinde duruyordu, aracın farları söndürülmüştü. Cooper yakmlaşıncaya kadar arabadakileri görmedi, arabada bir çift oturuyordu, sanki öpüşüyof gibiydiler. Federaller durduğunda çift de dışarıya çıktı. Stone Cooper'a silahını geri verdi. "Al şunu Cooper, içi dolu. Sabah olmadan kullanman gerekebilir."

Cooper silahı aldı ve Stone arabadan inerken şarjörü kontrol etti. Hava soğuktu, körfez sakindi. Arabadaki çift onlara doğru geldi ve Stone kendini tanıttı. "Peki, bir şey gördünüz mü?"

"Ben de tam sizi çağırmak üzereydim arkadaşlar" dedi sivil kıyafetli erkek polis. "Malikânenin arkasında bir tur atmaya karar verene kadar hiçbir şey görmedik. Arka tarafta bir araba park etmiş duruyor."

"Ne tür araba?" diye sordu Stone.

"Koyu yeşil bir Nissan. Sanki kaza geçirmiş gibi bir hali var, yolcu tarafında biraz hasar var, ön taraftaki panel çökmüş. Plakasını da araştırdım, tam sizi aramak üzereydim. Araba Washington'da Hertz'den kiralanmış bir hafta önce, kiralayanın adı Patrick Swan'mış."'

Stone bir kaşını kaldırdı. "Eh, en azından adını kullanmış. Bu aracın onun ilk kiraladığı ya da çaldığı araç olduğunu sanmıyorum. Etrafta. herhangi birinin izine rastladınız mı?"

Polis başını salladı. "Hayır, ayrıca hiçbir şey de duymadık. Sadece mahzen

kapısını andıran bir kapının arka tarafta açık olduğunu gördüm. Ama içeriye kendi başıma girmektense hemen buraya gelip size rapor edersem iyi olur diye düşündüm."

Stone tabancasını çıkardı. "Sen ve arkadaşın burada kalıp çıkışı kapatın."

494

"Nasıl isterseniz" yanıtını verdi sivil polis.

"Peki, plan nedir?" diye sordu Cooper gergin bir sesle, tam o sırada Angel Körfezi'nden esen buz gibi bir rüzgâr yüzlerini yaladı.

"îşin kötüsü planımızın olmaması" dedi Stone, arabadan aldığı Mag-lite el fenerini açarken. "Bir bakıp göreceğiz."

"Malikânenin ön ve arka taraflarına mı dağılacağız?" diye sordu Cooper el fenerini alırken.

Stone başım sallayarak onayladı. "Cooper, sen Gus'la git ve arkadaki bodrum kapısına bak, Walsh sen benimle gel. Telsizleri sadece mecbur olduğunuzda kullanm ve Tann aşkına dikkat edin, ses çıkarmayın. Eğer Patrick Bryce içerideyse, o pisliğin geldiğimizi anlamasım istemiyorum yoksa Kate'i hemen o anda öldürür... Tabii eğer henüz öldürmediyse."

167

Suratıma atılan acı bir şamarla tekrar ayıklığımda Patrick'in kahkahasını işittim. "Uyan, duydun mu beni? Uyansana be!"

Bana tekrar, bu sefer yumrukla vurduğunda çenem acıdı. Elektrikli testerenin çığlığı andıran sesi mahzenin dört bir tarafında yankılanırken Patrick'in suratında manik bir ifade gördüm. Buradan kaçış yoktu, buradan dönüş yoktu. Eğer öleceksem Tanrım ne olur bir an önce olsun. Bilincimi kaybedeyim ki bir şey hissetmeyeyim.

Ve işte o an bir şey oldu: Ölmeyi artık öylesine kabullenmiştim ki, artık korkmuyordum. Birkaç saniye sonra Patrick'in yüzündeki alaylı sırıtışın yok olduğunu gördüm ve testereyi kapattı, kesme aletinin gürültüsü durdu.

Ne olup bittiğini anladım. Yüzümde korkudan eser olmayınca zevk almıyor. Ölümü artık kabullendiğimi fark etmiş olmalıydı; haz alabilmesi için bana tekrar korku duymam gerekiyordu. Sanki bunu kanıt-larcasına elektrikli testereyi masanın üzerine bıraktı ve ardından keskin kenarlı bir et satınnı dikkatlice seçer gibi yaptı.

Patrick tekrar gözlerimde ona daha önce verdiğim adrenalini, yani terörü aradı. Satırın keskin ucunu kolumun yumuşak etine bastırıp kanlı bir çizgi çizerken

içimde korku yeniden uyandı. Acı içinde sıçradım. Kahkaha attı. "Hey, acıttı mı?"

Kanlar elime doğru akarken konuşamadım. Patrick sanki her anın keyfini çıkarıyormuş gibi yüzüme baktı, ardından bakışlarını mahzenin içine yöneltti. "Hoşuna gidiyor değil mi? Burası tavşan yuvasıdur. Ben çocukken yaramazlık yaptığımda bizim moruk beni aynı Gamal'ın babası gibi buraya kapatırdı. Derken sonunda burayı sevmeyi öğrendim, çünkü burada istediğim her şeyi yapabiliyordum. Ormanda yabani hayvanları yakalayıp buraya getirir, burada onları keserdim. Aynı ötekileri kestiğim gibi. Aynı seni de keseceğim gibi." Boştaki eli bluzumun düğmelerini koparmaya başladı."

"Hayır!"

"İstediğin kadar çığlık at, kimse seni duyamaz." Patrick bluzumun önünü açtı, satırı sutyenimin ortasından kaydırdı ve keskin tarafıyla

sutyenimi kesip kopardı, göğüslerim ortaya çıktı. Ardından eğildi ve sol meme ucumu yalamaya başladı. "Hoşuna gitti mi Katie? Heyecanlanıyor musun? Söyle bana tatlım."

Parmakları pantolonuma doğru inmeye başladığında korkudan sesimi çıkaramadım. Bitsin artık bir an önce. Patrick pantolonumu sertçe çekip beni külotumla ortada bıraktı.

"Şimdi eğlenme zamanı." Sırıttı, dilini bir yılan gibi uzattı. "Partiye başlayalım." .

Cooper malikânenin arka tarafına doğru ilerledi, olabildiğince hızlı hareket ediyordu. Tabancası elinde hazırdı. Norton da arkasından geliyor, tabancayı iki eliyle birden tutuyordu. Taş basamaklara geldiklerinde Cooper el fenerini aşağıya tuttu, cürümü:, tahta kapı menteşeden sarkıyordu. "Şuraya bir bakalım" dedi Coopdr, "Ben önden gireceğim."

"Tartışacak halim yok" dedi Norton fısıldayarak.

Cooper basamaklardan aşağıya sessizce indi, aşağı, a inerken el fenerini dikkatlice tuttu. Aşağıya geldiğinde çürük kapıya baktı, el fenerini sağa sola salladı, bir merdiven boşluğu daha gördü. Kulak kesildi, ama bir ses duyamadı, sonra kafasını çevirip Norton' > baktı, Norton onun arkasını yukarıdan koruyordu. Cooper kafasıyla iç tarafı işaıet ettiğinde, Norton aceleyle onun peşinden aşağıya inmeye başladı ve burnunu kapattı. "Tanrım. Sen de duydun mu? Kokulu mum gibi bir şey bu. Ama başka tür bir koku daha var." ,

Cooper havayı kokladı. "Duydum. Koru beni." Kapıd n geçti ve merdivenlerden

indi. Merdiven boşluğunun sonunda Mag ite feneri yaktı ve farklı yönlere birkaç tane geçidin olduğunu gördü.

Norton tam onun arkasındaydı, el fenerini duvarlarda dolaştırıyordu, derken fısıldayarak, "Yukarıdaki malikânenin hacmiyle kıyaslarsak bu mahzenin de çok geniş bir alana yayılıyor olması gerekir. Hey, sen de duydun mu Coop?"

"Neyi duydum mu?" dedi Cooper heyecanla

"Dinle. Bana sanki biri konuşuyor" dedi Norton.

Cooper dinledi ye kulağına fısıltıyla konuşuluyormuş gibi gelen sesleri işitti; gerginleşti.

"Orada biri var" dedi.

Norton, "Dur yakınlaşayım, bakalım neler konuşuyorlar."

Norton, Cooper'ın önünden geçerken madeni bir şeye bastı ve gürültüsü geçitlerde şangır şungur yankılandı.

"Hadi be!" dedi Norton fısıldayarak. El fenerini yere tuttu ve paslı bir tulumbaya çarptığını ve yere saçılmış porselen parçalarını gördü.

498

"Tanrım Norton" dedi Cooper korkuyla fısıldayarak. "Gürültü yapmanın zamanı mıydı!"

İşte tam o sırada bir çığlık işittiler; çığlık mahzende peri kızının inlemeleri gibi yankılanmıştı.

"Siktir!" dedi Norton dişlerinin arasından. "Bu Moran olmalı!"

Cooper yanıt bile vermedi. O sırada Cooper kemerli yollardan birine girmişti, silahı elindeydi ve kalbi piston gibi atıyordu.

169

Patrick'in parmakları bacaklarımın üzerinde dolaşırken sesimi çıkaramamıştım. Ondan nefret ediyordum, onun beni aşağılamasından nefret ediyordum. Bitsin bu iş artık.

"Hoşlanıyor musun Kate?"

Parmaklarının baçaklarımm arasında dolaşmaya başladığım hissedince az kalsın kusacaktım. Aklıma, "N'olursun bunu yapma demek" geldi.

..

Tabii böyle bir şey demem onu daha da tahrik edecekti. Patrick'in yüzünün zevkten dört köşe olduğunu gördüm. Beni aşağılamaktan büyük bir zevk alıyordu. Gauıal, David ile Megan'a işkence yaparken de böyle mi davranmıştı? Megan'ı öldürmeden önce kirletmiş miydi? Ya da daha da kötüsü, babasının önünde mi kirletmişti? Onların başlarından geçebilecekleri düşünmek bile bir eziyetti. Öfkeyle deri kayışları koparmaya çalıştım, ama faydasızdı, kayışlar sıkı sıkı bağlanmışlardı.

Patrick öne eğildi, elindeki satın salladı. "Hey, bak şimdi Gamal sedyeye bağlandığında tıpkı böyle hissetmiştir. Şimdi sen de aynı yerdesin, değil mi Moran?"

Onun alaycı sözlerine artık tahammülüm kalmamıştı. "Cehennemin dibine kadar yolun var!"

Patrick'in gözleri neşeyle parıldadı. "Cehenneme gidecek olan sensin tatlım ve seni oraya gönderecek olan adam da benim, tabii canını azar azar almadan önce."

Ansızın mahzende bir gürültü duyuldu, küçük bir patlamaya benzeyen, madeni bir ses çıkmıştı. Bedenim yay gibiydi ve şimdi daha da gerginleşmişti; kafamdan bambaşka şeyler hızla geçmeye başladı. Bu sesi çıkartan neydi? Yoksa Frank ayılmış mıydı?

Patrick gerginleşti mahzende bir yerlerden öfkeli bir haykırış duyulurken arkasına baktı. "Hassiktir!"

Ses geçitlerin birinden gelmişti. Ve Frankın sesi değildi, tnanamı-yoıdum. Orada biri var.

Elimden gelen tek şeyi, yaptım ve avazım çıktığı kadar haykırdım.

Patrick öfkeden kudurdu ve çeneme vahşice bir yumruk attı, yedi-

ğim yumruk yüzünden kulaklarım çınladı. "Kes çeneni Moran!"

Yediğim darbeden sersemlemiştim, o sırada Patrick geçitten gelen sesi dinlemek için odanın öteki tarafına gitti. Bir saniye kadar sonra da koşan birilerinin ayak sesleri anlaşılır netlikte kulağıma gelmeye başladı. İşte o anda Patrick aklım kaçırır gibi oldu, eğlencesinin yarıda kalmış olmasına öfkelenmişti; üzerime elinde bıçakla çullandı. "Öldün sen!"

O bana doğru gelirken hayatta kalabilme içgüdülerim çalışmaya başladı. Düşün! Bir şeyler yap! Bedenim hemen içgüdüsel olarak tepki verdi. Gövdemi kıvırdım, iki büklüm oldum ve ellerimle kollarımla öyle bir tepinmeye başladım ki, tahta sehpa

yere devrildi ve ben de yan tarafımdan, hâlâ kayışlara bağlı bir biçimde yere düştüm. Patrick'in masayı tekmelemesi hatırladığım bir sonraki şeydi; tekmeleriyle diğer yanıma yuvarlandım. Tepemde durdu, bakışları nefret doluydu, suratını ekşitti, satan hâlâ elinde tutuyordu. Öldüm. Artık kaçış yok.

Patrick satırı kaldırdı ve havada salladı. Ben tekrar döndüm ama satar feci bir darbeyle üstüme saplandı, satır kolumun etini keserken bütün vücuduma sıcak bir ağrı yayıldı. Patrick zafer kazanmış olmanın sevinciyle kahkaha attı ve beni doğramak üzere elindeki satırı tam havaya kaldumıştı ki bir ses, "At onu, Bryce" dedi, "Hem de hemen yoksa seni vururum."

Josh geçitlerden birinin ağzında duruyordu, Glock'u iki eliyle tutuyordu. "Haydi, at onu Bryce kendini cehenneme yollatma!"

Patrick hareket etmedi ve tüm yüzüne bir sırıtma yayıldı.

"Son şansın Bryce!" diye kükredi Josh.

Patrick pis pis sırıttı. "Hey, sen ne diyorsan öyle olsun. Galiba yakaladın beni." Satın bırakmak için yere doğru eğildi, ama bir kolu inerken diğer kolu kalktı ve duvardaki elektrik düğmesini kapattı, mahzenin içi zifiri karanlığa gömüldü.

Josh'ın silahı ateş aldı, içerisi silah sesiyle sarsıldı, silahın namlusundan çıkan ateş bir an flaş gibi patladı, mahzenin içi bir saniyeliğine gümüş beyazına döndü ve tekrardan karardığa gömüldü.

Bir iki saniye hiçbir şey olmadı. Kalbim çılgın gibi çarpıyordu. Ve ardından Josh el fenerini yaktı ve Patrick'in geçitlerden birine kaçtığını gördüm.

"Onun kaçmasına izin verme!" diye bağırdım.

Josh tünele doğru koştu, el fenerini geçidin karanlığına doğru tuttu ve döndü. "Kahretsin, kaçmış."

"Onu yakalamamız gerekiyor Josh." Çılgına dönmüştüm.

"Frank yaralı, o da geçitlerin birinde..."

Josh eğildi ve beni bağlı tutan deri kayışları çözdü. "Biliyorum, üzerine bastığımızda ayılmış buraya gelmeye çalışıyordu. Norton onunla ve tıbbi yardım çağırmaya çalışıyor; Stone ile Walsh dışarıdalar, Patrick bir yere kaçamasm diye bekliyorlar." Ellerimi bağlayan kayışları çözdü ve sonra elbiselerimin düğmelerinin koparılmış olduğunu ve kolumdaki yarayı fark etti. "Sen iyi misin? Sana bir zarar verdi mi?"

Deliler gibi uğraşarak Josh'ın kalan kayışları ayaklarımdan çıkarmasına yardım ettim, yırtılmış giysilerimi düzelttim ve kot pantolonumun önünü iliklediм. "Sadece kolum, ama beni çok korkuttu. Josh burası tavşan yuvası gibi tünellerle dolu bir yer ve Patrick evin her noktasmı biliyordur, kendine bir kaçış yolu bulacaktır."

"Sakinleş Kate. Onu sardık biz." Josh kolumdaki yaraya baktı ve ayağa kalkmama yardımcı oldu. "Çok kötü bir durumda değil sanki."

"Bana silahını ver." Ayağa kalktım.

"Ne?"

"O herif benim. O piçi istiyorum" yanıtını verdim.

Josh cebinden bir telsiz çıkardı. "Kate salaklaşma."

"Mahzeni birlikte ve diğerleriyle birlikte arayacağız ve onu bulacağız." Telsizi ağzma götürdü. "Stone, orada mısın?"

"Evet, buradayım" hemen yanıt geldi.

Josh tam telsizle meşgulken ben de onun silahını kaptım. 'Yapma! Kate, saçmalama!" Çılgınca davranışım Josh'ı şaşırtmıştı.

Josh'ın koluna atılıp silahı almaya çalışırken kendimi şeytan ruhlu bir kadınmış gibi hissettim. "Onu bana ver dedim sana!"

Josh benimle boğuşurken el fenerini ve telsizini elinden düşürdü, ikimiz de Stone'un arka plandan çatır çutur parazitli sesler arasında gelen sesini az da olsa duyabilmiştik. "Orada mısın Coop? Neler oluyor orada?"

Josh beni arkadan kavramıştı ve bana karşı koydukça çenemin altından geçirdiği kolunu daha da sıkıyordu. "Kate, delirdin mi sen... Mantıklı ol lütfen... eğer dikkatli olmazsan silah ateş alacak!"

Ama artık bende akıl mantık diye bir şey kalmamıştı. Bütün bu yaptıkları yüzünden Patrick'i öldürmeyi istiyordum. "Bırak silahı!" diye bağırdım.

"Kate, deli misin sen? Kendini öldürtmek mi istiyorsun?"

"Ölmek umurumda değil, sen bana silahı ver sadece!" O anda aklım-daki tek şey Patrick'i bir an evvel yakalamaktı. En sonunda Glock'u Josh'ın elinden almayı başardım, ama silah elime geçtiğinde ikimizden birinin ölümüne kazaen neden olmamak için silahı kendiliğinden bıraktığını hissettim.

"Kate!" diye karşı çıktı bana. "Dinle beni Tanrı aşkına!"

Ama onun bağırışı bir kulağımdan girip öteki kulağımdan çıktı, elime el fenerini aldığını gibi Patrick'in arkasından geçide daldım.

171

Klostrofobim yok olup gitmişti. Kafamın içi pınl pırıldı ve tek bir amacım vardı. O da Patrick'i bulmak. Sanki Gamal tekrar canlanmış gibiydi ve madalyonun bir yüzünde Patrick'in yüzü varsa öteki yüzünde de Gamal'm yüzü vardı. Geçitte hızla ilerledim, Glock'u elimde sıkı sıkı tutuyordum ve her girinti çıkıntıyı el fenerimle aydınlatıyordum. On adım kadar gerimden Josh'ın peşimden geldiğini işittim. "Kate... dinle-sene! Bunu yapamazsın..."

"Söyledim sana, o benim."

Josh ısrar ediyordu. "O senin olsun, ama kendini öldürtme. Aklını basma toplayıp silahımı bana iade etmeye ne dersin? Artık biraz sakinleşmenin ve ölçülü olmanın zamanı geldi, aklımızı kaçırmanın sırası değil. Öfkenin mantığına hâkim olmasına izin verme sakın."

Yavaşladım. Patrick'i öldürmeye can atıyordum, hayatta hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim ve bunun bedelini canımla ödemek hiç umurumda değildi artık. David ile Megan'ı o öldürmemişti, ama onca insanın hayatını paramparça eden şeytanla ortaktı o ve bunu ona ödetmek istiyordum. Ama Josh'ın haklı olduğunu biliyordum. Öfkemin beni ele geçirmesine izin veriyordum ve biraz sakinleşmem gerekiyordu. Biraz daha yavaş nefes alıp vermeye çalışırken kalbim hızlı hızlı çarpmaya devam ediyordu:

"Kendini biraz iyi hissediyor musun?" diye sordu Josh.

"Birazcık." Yoksa değil mi?

Ve derken aynı anda işittik. Önce yere basan deri ayakkabının sesini, ardından gittikçe uzaklaşan ayak seslerini. El fenerini sesin geldiği yöne doğru tuttum. Burası dar bir girintiydi, on metre kadar ilerimdey-di. Mahzenin başka bir kısmına çıkan siyaha boyalı çelik bir kapı açıktı. Ayak sesleri hızla uzaklaştıktasın üzerinden şap şap sesleri gelmeye başladı ve ardından bir sessizlik oldu. "Bu o, Josh!"

"Kate bir dakika durur musun lütfen, yoksa ikimizin de ölümüne neden olacaksın!"

Ama Josh bunu diyene kadar ben kapı girişine doğru koşmaya başlamıştım bile.

172

Kapının dışında durdum ve Glock'u hazır bir durumda tuttum. El feneriyle duvarlara baktım ve köşelerde eski zamanlardan kalma tahta kutuların üst üste yığılı olduğu kocaman bir oda gördüm. Bu kutuların büyük bir çoğunluğu çürümek üzereydi. Burası depo gibi bir yere benziyordu. Burada başka bir çıkış göremiyordum. Patrick burada mı? Onun burada olduğundan emindim. Alnımdan yüzüme akan terleri sildim.

"Kate" dedi arkamdan gelen Josh fısıldayarak, "bir durup toparlanalım, Stone her an burada olabilir..."

Parmağımı dudağıma koyarak ona sessiz olmasını işaret ettim. Pat-rick'in orada olduğunu tenimde hissediyor gibiydim. Ardından ağır ağır soluk alıp vermeyi andıran bir ses duydum. Işığı odaya tuttum ve yerde yeni akmış kan izleri gördüm. Bunlar kırmızı noktalardı, bazıları kuruş büyüklüğündeydi, her tarafa yayılmıştı. "Herhalde mermi ona isabet etmiş, burada bir yerde" dedim Josh'a fısıldayarak.

Josh daha yanıt vermeden ikimiz de bir inilti duyduk. El fenerini sese doğru tuttum ve yerde daha yoğun oranda kan gördük. Işığımla kan izlerini takip ettim ve işte o zaman Patrick'in bir köşeye sıkışmış olduğunu gördüm. Kan izleri Patrick'in ayaklarının dibindeki bir kan gölcüğünde sonlanıyordu. Göğsünün sol tarafından vurulmuştu.

Hâlâ içim öfke doluydu, Patrick'in yaptığı kötülüklerin cezasını ödemesini istiyordum. Ama suratınm ter içinde kaldığını, kan çanağına dönmüş gözlerinde acı çeken, uzak bakışlar olduğunu gördüm. Bizi tanımamış gibiydi. Bana sanki korkular içindeki on yaşındaki bir çocuk gibi bakıyordu. "N'olursun... n'olursun vurma bana. Canımı acıtma benim, baba. Artık iyi bir çocuk olacağım, söz veriyorum" diye yalvarı-yordu. "Sen ne dersen ben onu yapacağım, ama beni sopayla dövme."

Neler oluyor? Baskı altında ortaya çıkan bir tür çocukluğa dönüş durumu mu bu? Babasının onu kapatıp dövdüğü yer burası mı?"

"Ne olur baba..." Patrick yalvardı ve elleriyle yüzünü kapattı.

"Lütfen bana artık vurma."

Şimdi bir çocuk gibi ağlıyordu, yanaklarından aşağıya yaşlar süzülü-

yordu ve görünüşü çok acıklıydı, ama içimdeki alarm zilleri çalmaya başladı. Bu rol mü yapıyor yoksa gerçek mi?

"Cinnet geçiriyor galiba" dedi Josh. "Bir tür trans durumu."

"Josh ben emin değilim" dedim fısıldayarak.

Jösh dikkatlice, "Ben de öyle" dedi. "O yüzden burada dikkatli olalım ve paniğe kapılmayalım. Patrick, beni duyuyor musun? Sana tıbbi yardım getireceğiz."

Patrick tepki vermedi, ama ağlamaya devam etti. Bizi tanıdığına dair hiçbir emare yoktu bakışlarında Hâlâ elleriyle yüzünü kapatmış bir haldeydi ve korkmuş bir çocuk gibi başparmağım ağzına sokmuş emiyordu. Sanki kendine ait bir korkuyu yaşıyor gibiydi. Yarasından akan kanların gittikçe arttığım fark ettim. Josh, "Sanki çok şiddetli bir şoka girmiş gibi, çok kan kaybetti. Ama şunun bir üstünü arayayım ben en iyisi."

Josh yeniden Patrick'e seslendi. "Ellerini benim görebileceğim bir şekilde duvara daya ve şu bacaklarını da ayır" emrini verdi, ardından - kafasını arkaya çevirip bana, "Beni koru" dedi.

Ama Josh çok çabuk hareket etti; Glock'la onu korumama fırsat bırakmadı ve "Josh, ateş hattımdan çekil!" diye bağırdım.

Herhalde hatasını anladı, ama çok geç kalmıştı. Patrick ileriye doğru hamle yaptı, elinde bir bıçak panldadı. Josh'ı saçlarından yakaladı ve diğer elindeki bıçağı Josh'ın boğazına dayadı.

Patrick sırıttı. "Seni aptal herif. Düşmanına asla güvenmeyeceğini bilmiyor musun?" Bıçağı Josh'ın boynuna bastırdı. "Geri git ve arkadaşının ölmemesini istiyorsan o silahı elinden bırak Moran. Yoksa kan görürsün."

İki adım geriledim. Patrick'in yüzü ve vücudu net bir şekilde nişan almamı engelleyecek yakınlıktaydı. Ateş edersem büyük bir riski de göze almam gerekecekti ve eğer hedefi vuramazsam bu sefer ben daha ikinci mermiyi sıkmaya vakit bulamadan Patrick Josh'ın boğazını kesecekti. Patrick boş eliyle Josh'ın üzerini yokladı, silah aradı, ama sadece kimliğini ve cüzdanını buldu. Cüzdanı açtı ve cüzdanın içindeki Neal'in resmini bana gösterdi, sonra da cüzdanı fırlatıp attı.

"Arkadaşının çocuğu mu? Eğer sen şimdi o silahı elinden hemen bırakmazsan artık babası olmayacak. Anladın mı beni Moran? Yoksa aynı Constantine'in David ile Megan'a yaptığı gibi arkadaşını kesmemi mi istiyorsun?

Patrick'in alaylı konuşmasını duyduğumda başımdan aşağıya kaynar sular boşalır gibi oldu. Josh'ın gözlerini bana diktiğini fark ettim ve Josh gözleriyle sağa baktı ve sağ eliyle yine aynı yöne doğru bir hareket yaptı. Bana ne söylemeye çalışıyor? Hareketini iki kere daha tekrarladı, o zaman ben de, aynı Paris katakomplarındaki Laval gibi. Josh bana hareket edeceğini anlatmaya çalışıyor, diye geçirdim aklımdan.

Eğer sağ tarafa doğru yeterince gidebilirse bana Patrick'i açık bir

hedef olarak vurabilme şansı verirdi, ama yine de boğazını kestirme riski taşıyordu. Sanki, beni anladın mı, der gibi gözlerimin içine ısrarla bakıyordu.

Çok kısa bir şekilde başımı "evet" dercesine salladım ve tam o sırada Patrick bağırarak, "Sen beni dinliyor musun Moran?" dedi.

"Evet, dinliyorum."

"O zaman at o silahı yoksa bu herifi öldürürüm!"

Yavaş yavaş silahı yere doğru koymaya başladım, işte tam o esnada Josh bütün gücüyle kendini sağ tarafa doğru attı. Bu hareketi öylesine ani yapmıştı ki, Patrick ne olduğunu anlayamamıştı bile. Bıçakla bir şeyler yapmaya ve kendisini Josh'ın arkasmdan atmaya çalıştı, ama bir iki saniyeliğine kafasının sağ tarafını bana gösterdi.

Hedefe nişan aldım ve tetiği çektim, çekerken, N'olursun Tanrım ıskalamayayım, diye dua ettim. Glock patladı. Mermi Patrick'in kafasının yan tarafına girdi, kulağının bir tarafını kopardı ve eliyle yarasını tutmaya çalışırken acı içinde haykırdı. Josh kendini kurtardı ve Patrick'in öteki elini tuttu ve arkaya kıvırdı.

"Seni kaltak orospu!" diye haykırdı Patrick, avucunu kafasının yan tarafına bastırdı, parçalanmış kulağından kanlar akıyordu. "Seni geberteceğim Moran."

Ama Josh kolunu boynuna dolayarak onu yakaladı ve hemen ardından Stone ile Walsh ellerinde silahlarını sallayarak koşar adımlarla içeriye girdiler ve bir anda mahzenin içi bağırış çağırışlar ve el fenerleriy-le doldu. Walsh Josh'ın Patrick'i kelepçelemesine yardımcı olurken Patrick de vahşi bir hayvan gibi hırlayıp duruyordu. "Seninle işim bitmedi Moran! Göreceksin! Sana bunu ödeteceğim!"

Artık kalkıp cevap vermeye gerek görmedim, ama öfkemi zapt edemedim, gittim Patrick'in suratına bir yumruk attım. Kafası arkaya doğru gitti, dudağı yarıldı ve kanadı; bakışlarını gördüm. "Senin bana borcun var bu senin ödediğin ilk taksit" dedim. "Bunu ödeyeceksin. Umarım hayatının bundan sonrasını hapishane hücresine tıkılmış olarak geçirmek çok hoşuna gider, şeytan herif."

Ardından Stone ile Walsh kollarından sıkıca tutup avazı çıktığı kadar bağıran Patrick'i götürdüler.

173

Kolumu Mary Washington Hastanesi'nde sardılar ve o gece saat on biri geçe eve gittim. Frank benim kadar şanslı değildi. Kafasına dikiş atılması gerekmişti, ayrıca beyin sarsıntısı şüphesiyle hastaneye yatırılmıştı, ama doktorlar durumundan umutluydular. Yatağının kenarmda beklerken Frank'm elini tuttum ve olan bitenleri

konuştuk. Onun ölmemesi beni sevinçten çılgına döndürmüştü ve sürekli olarak onu ne kadar sevdiğimi söyleyip durdum.

Frank kafasını yastığına dayadı ve bana hafifçe gülümsedi. "Hey, benim öldüğüm falan yok yahu. En iyisi sus, yoksa beni gözyaşlarına boğacaksın. Sonra oturur her şeyi konuşuruz, ama önce biraz uyu. Birazcık akıl vermemi ister misin sana?"

"Ne aklı?"

Endişeli bir sesle, "Bu gece Josh'm evinde kal. Ya da bir otele git. Ama tek basma yazlık eve gitme. Bütün bu yaşadıklarımızı yemden hatırlamana gerek yok."

"Bu konuda düşüneceğim" dedim ciddi bir sesle.

"Bu da sadece düşüneceksin anlamına gelir. Yapma böyle bir şey Ka-te. Sadece kendine eziyet etmiş olursun."

"Sen beni merak etme. Sen doktorların sözüne uy, tamam mı?" Dönmeye mecbur olduğumu biliyordum. Kendime ait gerekçelerim vardı. Kardeşimin elini sıktım, sarılıp vedalaştık ve bir süre sonra Josh beni arabayla eve bıraktı. Sahilden gelen rüzgâr buz gibiydi ve Josh arabadan inmeme yardım ederken kar yeniden yağmaya başladı. Bitkin bir haldeydim ve yazlık eve adımımı attığımda yığılıp kalacaknuşım gibi hissettim. Josh benimle ön salona geldi ve salonun ışıklarını yakıp perdeleri benim için çekmeden önce onun dalgın gözlerle körfeze doğru baktığını gördüm. "Sanki aklında bir şey varmış gibi Josh" dedim.

"Lou'yu hatırladım" dedi ve dönüp benimle göz göze geldiğinde bakışlarının keder dolu olduğunu gördüm. "Bizim delişmen moruğun çekip gittiğini kabullenmem zor olacak. Onu çok özleyeceğim."

İçim hüzünle doluverdi, oturup hüngür hüngür ağlamak istedim. "Hep özleyeceğiz onu. 0 olmadan bizim ekip bir daha eskisi gibi olma-

yacak. Yarın benimle karısına başsağlığı dilemeye gelir misin?"

Josh kafasını salladı. "Tabii. Ama şimdi sen yatağa girip uyuyana kadar yanında durmanın iyi olacağını düşünüyorum. Sen ne diyorsun?"

"Sen beni merak etme. Senin Neal'in yanında olman gerekiyor." Buyanın Josh'ın yanımda kalmasını istiyordu; ayrıca benimle ilgilenmesinden dolayı hoşnut olduğumu da belli etmek istiyordum, ama kafamın içi öylesine karmakarışıktı ki biraz toparlanmam gerektiğini biliyordum. "Birazcık yalnız kalmak istiyorum. Umarım beni anlarsın. Ama seni yarın görmek çok güzel olacak."

Josh elini kaldırıp yüzüme dokunurken gözlerini gözlerime dikti. "Bu gece bizim

evde misafir olman teklifi hâlâ geçerli."

Bir bilsen böyle bîr şeyi ne kadar istediğimi.Böyle bir şeyi canım çok istiyordu, ama yapmam gereken başka bir şey olduğunu da biliyordum. "Çok isterdim, ama burada kalmam gerekiyor Josh."

"Gerekiyor mu?"

"Hani yarış arabası sürücüsünün kaza yapması gibi. Eğer sürücü kazadan kurtulursa ne yapar biliyor musun?"

"Ne yapar?" diye sordu Josh.

"Hemen yarış pistine döner ve arabasını sürmeye başlar, işte Manor Malikânesi de benim için böyle. Korkuyu yendiğimi kendime kanıtlamak istiyorum. Ne Patrick'in ne de Gamal'm burada David ve Megan'la yaşadığım güzel hatıraları yok etmesine izin vermeyeceğim."

"Bu konuda tamamen haklısın." Josh elimi tuttu ve avucumun içini öptü. Birbirimize sıkı sıkı sarıldık, bana fısıldayarak, "Eğer bana ihtiyacın olursa, bir telefon etmen yeter. Ben öğlen gibi gelip seni bir yoklarım, oturup biraz daha konuşuruz, oldu mu?" dedi.

Yanımda kalmasını ne kadar çok istesem de kafamın içindeki kavgayla hesaplaşamayacağımı düşünüyordum ve o hesaplaşma artık her neyse, yapmak istiyordum. "Bence de çok iyi olur."

Beni dudaklarımdan öptü, kafasını sallayarak bana veda etti ve ben de onu kapıya kadar geçirdim. Arabasına bindi ve gitti, arkasından el sallarken kırmızı stop lambaları çakıllı yolda gözden kayboldu.

Ön kapıyı kapattım, buzdolabına gittim ve kendime bir kadeh soğuk Chardonnay şarabı doldurdum. Şişeyi alıp salona geçtim. Lapa lapa yağan karların camıma vurmasını seyrederken kendimi yeniden huzursuz hissetmeye başladım; telefonlardan bahsedince Patrickin neden bahsettiğimi anlayamadığını hatırladım ve bu konu bir teneke kutunun içindeki taş gibi kafamın içinde takırdamaya başladı.

"Sen neden bahsediyorsun be?"

Pencerenin önünde durdum ve körfeze baktım. Hayatımın en delice on beş günü olmuştu bu ve düşüncelere dalıverdim: Paris'i, istanbul'u ve Patrick'i hatırladım, her şeyden de öte David ile Megan'ı hatırladım.

Kafamın içindeki bir ses sanki acılarımı hafifletmek istercesine aynı

cümleyi sürekli olarak tekrar edip duruyordu. Artık her şey bitti ve suçlu cezasını buldu. Bu kelimeleri içimde tekrarlayarak kendi kendimi rahatlatmaya çalışıyordum, ama suçlunun cezasını çekmesinin asla yeterli olmadığmı da biliyordum; çünkü öç duygusu ne acıyı alıyordu ne de insanın kaybettiklerinin ıstırabını söküp atabiüyordu.

Ve ardından Patrick'in lafı bir kez daha aklıma geldi ve bir kez daha allak bullak etti. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Patrick telefon aramaları konusunda yalan mı söylüyordu? Cevap verirken sesinin ton doğru söylediğine işaret ediyordu. Peki, ona güvenebilir miydim? içgüdülerim güvenmemem gerektiğini söyledi. Kafamı geriye çevirir çevirmez kalbim duracak gibi oldu. Yatak odamın kapı eşiğinde, elinde silahla duran kadın Brogan Lacy'ydi.

ı

Salonun içine adımım attı. Yüzünde hiçbir duygu izi yoktu. "Kadehi elinden bırak" emrini verdi.

Şoke olmuştum. Yoksa telefonla beni arayan Lacy miydi? Peki, ama neden? Aynca Patrick'e bir şekilde yardımcı olmuş olabilir miydi? Çok delice bir şeydi bu. Peki, ama kızmı ve eski kocasım öldüren bir adama neden yardımcı olacaktı ki?

Lacy beni dikkatlice izlerken silahıyla işaret etti. "Kadehini yere koy ve camın orada otur."

Sesi renksiz ve ölü gibiydi, sanki uyuşturucu almış gibi çıkıyordu. Kendimi savunabileceğim silahım yoktu, Josh da şu anda yolun yarısında olmalıydı, ayrıca cep telefonum da kanepenin üzerindeki çan-tamdaydı. Ama tabii yüzüme biri silah doğrulturken telefonumu çantamdan alıp kullanamazdım. Yastığımm altmdaki yedek Glock aklıma geldi, ama yatak odası uzaktı. Şarabımı yere koyarken ellerim titredi ve bir iskemleye oturdum. "Nasıl içeri girdin sen?"

Lacy elinde bir anahtarlık salladı. "Burası bir zamanlar benim evim-di, bilmem hatırladın mı?"

Sesimdeki ürpertiyi fark etmiştim. "Ne zamandan beri yatak odam-dasın?"

"Uzun zamandan beri. Ama artık buradasın ve biz de artık bu işi biti- . rebiliriz."

Kadına gözlerimi dikip baktım. "Sona erdirmek mi? Ben sana beni öldürmeni gerekecek ne yaptım ki Brogan?"

Kederli bir sesle, "Ben de bunu şimdiye kadar anlamışsındır diye düşünmüştüm."

"Benim anladığım tek şey bana içi dolu bir silah doğrulttuğun ve muhtemelen beni öldürecek olduğun."

"Muhtemelen değil, kesinlikle."

Boğazım kurudu. "Peki, neden diye sorabilir miyim?"

"Sen benim çocuğumu öldürdün. Sen benim için her şeyin anlamı olan bir insanı öldürdün."

"Megan'ı ben mi öldürdüm? Nasıl yani?"

Kadının dudakları öfkeyle büzüldü. "Sen Gamal'ı yakalamak için öylesine kararlıydın ki, David ile Megan'ın hayatlarını da tehlikeye attm. Kendi bencil inatçılığın yüzünden onlan hedef haline getirdin. Onların kurban olmalarına neden oldun."

Kadının gözlerini inceledim. Gözler bomboştu, sanki hiçbir şey algı-lamıyormuş gibiydi, mantık sınırlarını aşmıştı, ama ben yine de kadının mantıklı olabilmesini umut ettim. "Brogan, belki de söylediğin bir parça doğru olabilir. Belki de benim Gamal'ı yakalamakta gösterdiğim kararlılık onların hayatlarını tehlikeye atmış olabilir. Ama benim asla böyle bir niyetim olmadı. Öldürüldükleri günden beri acı çekmediğimi mi sanıyorsun? Neden olduğum sonuçtan ötürü vicdan azabı çekmediğimi mi sanıyorsun? Ama hayatımı sürdürmem gerektiğini öğrendim. Brogan, bugün olan bir şeyi sana açıklamam gerekir. Belki sana çok saçma gelecek, ama yine de beni dinlemeni istiyorum... Patrick Bryce ölmemiş, yaşıyor. İntihar etmemiş..."

Kadının yüzünde nefret dolu bir bakış belirdi. "Beni şaşırtıp kafamı karıştırmak isteyeceğini biliyordum. Sakın bana böyle saçma sapan yalanlardan bahsetme. Sen Megan'ı öldürdün. Senin onun hayatına girmen onun ölümüne neden oldu. Beni ilgilendiren tek mesele de bu."

"Brogan senin travma geçirdiğini biliyorum ve acım hafifletebilmek için elimden hiçbir şey gelemeyeceğini de biliyorum, ama beni dinlemen gerekiyor. Ben sence neden videokaseti görmek istedim? Yeni seri cinayetler işlendi, bu sefer katil Patrick'ti..."

Kadın önüme geçti, silahıyla alnımın ortasına nişan aldı. "Hiçbir şey dinlemeye mecbur değilim. Ben bana gerekli olanı biliyorum. Senin arkadaşların Stone ve Raines beni görmeye geldiler. Senin David ile Megan cinayetlerinde parmağın olduğu konusunda şüpheler taşıyorlardı. Onlann bu ziyaretinden sonra tamamen haklı olduğumu anladım."

"Ne konusunda haklıydın?"

"Cüretkârlığın yüzünden kızımın hayatını gencecik yaşında mahvettiğinden. Ve bu işi burada bitirmekten başka hiçbir şey çözmez bunu. Sesini çıkarma ve diz çök."

Mantık hiçbir işe yaramamıştı, ama umutsuzluk beni yeniden bir şeyler yapmaya zorlamıştı. "Brogan, ne yaptığım bir düşün. Beni öldürmekle neyi başarmış olacaksın?"

"Diz çök yoksa hemen çeker vururum seni."

Eğilirken ayaklarım titredi. Kadın kararlı... Beni öldürmeyi kafasına koymuş. Bana doğru yaklaştı, silahın namlusunu şakağıma dayadı. Soğuk çeliği tenimde hissettim ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm, "insanın hayattaki tek çocuğunu kaybetmesi nasıl bir duygu biliyor musun sen?" dedi.

"Megan'ı ben de kaybettim."

Ağzını şiddet dolu bir ifadeyle büzdü. "Beni etkilemeye çalışma. Sen

sadece tanıdık birini kaybettin. Megan senin kızın değildi. Benim ne hissettiğimi sen nereden bilebilirsin ki?"

Gözlerimi yumdum ve dışarıda esen rüzgârın sesini dinledim, artık yapayalnız olduğu biliyordum, artık kimsenin beni kurtaramayacağını biliyordum. Hayatta kalabilmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bulunduğum yerden yatak odama nasıl gidip Glock'u alabilirim diye düşünmeye başladım. Gözlerimi açtım ve Brogan Lacy'nin gözlerinin içine baktım ve samimi bir ses tonuyla, "Seni avutabilmemin hiçbir yolu olmadığı biliyorum, ama senin neler çekmiş olabileceğini hep hissetmeye çalıştım. Senin acılarının ne kadar korkunç olduğunu anlamaya çalıştım. Ama inan bana, Patrick konusunda söylediğim doğruydu..."

"Yalancı. Sen benim kafamı karıştırmaya çalışıyorsun, ama işe yaramayacak. Söyledim sana, sakın beni kandırmaya ya da etkilemeye çalışma diye. Halin çok acıklı."

"Bana telefonları sen ettin değil mi? Ama ben David'in sesini duydum. Bunu nasıl yaptın?"

Lacy'nin parmağının tetik üstünde gerildiğini gördüm. Gözleri yaşlarla doldu ve "Ben her gece yatmaya gitmeden önce ne yapıyorum sen biliyor musun? Bir zamanlar David ile Megan'ın Angel Körfezi'nde çektiğim videokasetini seyrediyorum. Seyrederken bir zamanlar ne kadar mutlu olduğumuzu düşünüyorum, onları yeniden görmek ve işitmek bana mutluluk veriyor. Bu bana

acı verse de yine de seviyorum o kaseti seyretmeyi. Bu acıyı hissetmeye mecburum, çünkü bu acı sayesinde kızımı ne kadar çok sevdiğimi hatırlıyorum ve bir zamanlar David'e nasıl âşık olduğumu da."

Lacy'nin boş bakışları ansızın tiksinti doldu, "işte senin de o acıyı paylaşmanı istedim, işte bu yüzden atölyeye geldim ve telefondan sana kasette David'in konuştuğu kısmı dinlettim. İlk başta seni öldürmek aklıma gelmedi. Sadece yaptıklarından dolayı acı çekmeni istedim, iki kere gelip Megan'ın en sevdiği parçayı çaldım ve David'in sesini sana dinlettim, ama seni ortadan kaldırmaya cesaretim hâlâ yoktu. Ama şimdi senin ölmeni istediğimi anladım. Bu sana daha uygun bir ceza"

"Cana can mı?" diye sordum boğuk bir sesle.

Lacy kafasını "evet" dercesine salladı ve derin bir nefes aldı sanki bir şeyin sonuna ulaşmış gibi. "Anlamıyor musun? Kendimi rahatlata-bilmenin tek yolu bu, Megan'ın ölümünün en büyük sorumlusu olarak gördüğüm birine günahını ödettirmek."

işte o anda Brogan Lacy'nin mantığını tamamen kaybetmiş olduğunu anladım ve kafamın içindeki bir ses, Belki de ben buna müstaha-kım, dedi. Belki de benim de David ile Megan'ın yanına gitmem lazım. Ama ansızın öfkelendim. David ile Megan'ı ben öldürmemiştim ki. Ben yanlış bir şey yapmamıştım. "Beni öldürmek Megan'ı nasıl geri getirecek?" dedim. "Nasıl?"

513

Rüzgârın sesini işittim ve sonra da perde esintiyle dalgalandı. Bro-gan döndü ve odanın diğer tarafına baktı, ben de bunun tam zamanı olduğunu düşündüm. Kadının üzerine doğru bir hamle yaptım, ama kadın döndü ve silahını ateşledi. Sağ kolumda içime işleyen bir sıcaklık hissettim, tam o sırada ben de Lacy'nin midesine çöktüm. Kadın derin derin solurken ben de kadmın üzerine düştüm, sehpayı ve şarap şişesini devirdim. Silah elinden düşmüş odanın öteki ucuna kaymıştı. Sendeleyerek ayağa kalktığımda vurulduğumu biliyordum. Lacy'nin tabancasının nerede olduğuna baktım, ama göremedim, bunun üzerine yatak odama doğru hızla koştum. Daha kapıya bile ulaşmaya fırsat bulamadan kadının tüm ağırlığıyla bana çarptığını hissettim ve ikimiz birden yere yığıldık.

Kadın ellerini boğazıma geçirdiğinde yere çakılmıştım. Kadın zannettiğimden çok daha güçlüydü ve boğazıma geçirdiği elleriyle beni boğmaya başlamıştı. Yatağımdan sadece bir metre uzaklıktaydım ve kollarımla çırpınarak kurtulmaya, saklı duran Glock'a ulaşmaya çalıştım, ama Lacy'nin eli aniden şarap şişesini kavradı. Şişenin havada ıslık çalarak kafama indiğini hatırlıyorum. Ağrıdan gözlerim karardı, Lacy'nin yüzü bulanıklaştı ve dünyam karardı.

Bir el suratıma bir şamar indirdi, sersem bir halde ayıldım. Yatak odasının zemininde yatıyordum ve Lacy elinde tabancasıyla tepemde dikiliyordu. "Niçin

öldürmedin beni?" diye sordum.

Kadının gözleri yaşlıydı, silahı bana doğru tuttu. "Çünkü senin acı çekmeni istiyorum; Megan ne kadar acı çektiyse, senin de aynısını yaşamam istiyorum. Onun çektiği ıstırapların hepsini teker teker çekeceksin. Ve bundan da kurtuluşun olmayacak, söz yeriyorum sana."

Silahından çıkan mermiyle yaralanmıştım: merminin etimi deştiği yerde dirseğimin bur ucundan diğer ucuna kıpkırmızı bir kan izi vardı. Kanım damlaya damlaya halının üzerinde küçük bir birikinti oluşturmuştu ve kendimi zayıf hissediyordum. Glock sadece bir iki metre ötedeki yastığımın altındaydı, ama eğer kıpırdarsam, Lacy'nin bana ateş edeceğini biliyordum.

Aniden şiddetlenen rüzgâr perdeleri uçurdu. Bu sefer Lacy rüzgârın sesine hiç aldırmadı, ama sonra holün dışındaki kapının zangırdadığmı duyduk. Kadın bir an kafasını çevirip yatak odasının kapı eşiğine baktı Ve ben de bunu fırsat bildim. Sol elimi yastığın altına kaydırdım ve Glock'u kılıfından çıkarıp aldım. Çabucak emniyet kilidini açıp Lacy'nin yüzüne nişan aldım. Kadın tepemde, ben yerdeydim ve kadın silahın elimde olduğunu görmüştü, ama kendi silahını da, ne olursa olsun diye bakan gözlerle, bana doğru tutmaya devanı ediyordu.

514

,"Bırak şu silahı Brogan. Lütfen. "

"Bırakmam hiçbir şeyi değiştirmez" dedi bön bön bakarak. "Hani ikimiz birlikte ölürsek o başka."

işte tam o esnada odanın başka bir yerinde bir erkek sesi duydum. "Ne diyorsa yap Brogan; at silahını elinden."

Lacy şaşkm bakışlarla kafasını kaldırıp baktı ve Stone'un kapı eşinde belirdiğini gördüm. Stone bana göz ucuyla bakıp tüm dikkatini Lacy'ye çevirdi. "Brogan, mantıklı ol ve bırak şu silahı. Kate'in canını almanın hiçbir anlamı yok, haydi, bırak şunu."

Stone'un birdenbire ortaya çıkmasındaki ironiye inanmakta zorlanıyordum, ama Lacy bir an bile gözünü kırpmadan silahı bana doğru tutmaya devam etti. "Çok yanılıyorsun. Ayrıca sakın beni bu kadım öldürmekten vazgeçirmeye çalışma."

Stone kafasını iki yana salladı. "İnan bak ben senden daha iyi nişancıyım. Eğer öyle bir şey yapmaya kalkarsan seni önce ben vururum. 0 zaman zafer bu işin neresinde? Koy şu silahı yere Brogan. Lütfen. Sana ateş etmek istemiyorum. Silahını yere bırak, hemen şimdi."

Brogan Lacy tereddüt etti, ardından deliliğe yakın bir bakış gözlerinde çaktı ve parmağı tetiğin üzerinde hareketlendi. "Artık çok geç. iş işten geçti..."

"Hayır!"diye çığlık attım ve silahın patladığını duydum.

175

Böylesine karanlık bir gece, böylesine soğuk bir kış olmamalı. Saatlerin geceyansına yaklaştığı bir sırada verandada oturmak için dışarıya çıktım. Gardırobumdan çıkardığım bir paltoyu üzerime geçirmiştim; oturup Angel Körfezi'ni seyretmeye koyuldum; yağan kara baktım, polis araçlarının karanlığın içinde yanıp sönen mavi ışıklarına baktım ve sanki her biri merhametsiz birer gözmüş gibi beni seyreden Angel Kör-fezi'nin milyonlarca ışığına baktım.

Yaşadığım son bir saat gözümde sadece bulanık bir görüntü olarak canlanıyordu ve şoktan henüz kurtulamamıştım. Stone'un cep telefonuna yapışıp 911'i aradığım, benim de o sırada yatak odasından getirdiğim çarşafla Lacy'nin göğsünden akan kana tampon yapmaya çalıştığımı, sağlık görevlilerin gelmelerini beklediğimi hatırlıyorum. Sonra sağlık görevlisi kolumu sardı ve bir ambulans Lacy'yi hastaneye yetiştirmeye çalıştı. Kafam öylesine karışıktı ki, ondan sonra olan bitenleri hiç hatırlamıyorum.

Ayak seslerini işittim ve Stone'un sallana sallana evden çıktığım gördüm. Yanıma oturdu ve hırıltılı bir sesle konuştu. "Bütün kemiklerim sızlıyor. Sen ne durumdasın Moran?"

"Sadece berbatım. Sence bu kadın kurtulacak mı?"

Stone omuz silkti. "Belki. Ama asıl sorulması gereken soru, eğer kurtulursa bir daha mutlu olacak mı. Bence olamayacak. Ama sen de tek çocuğunu kaybetsen mutlu olamazdın bir daha" iyi niyetli gözlerle bana baktı. "Yani Megan'm ölümü seni hiç etkilemedi demek istemiyorum, ama sen onun annesi değildin..."

"Ne demek istediğini biliyorum. Anladım."

Stone içini çekti. Ve bir elini yorgun yorgun yüzüne götürdü. "Başka bir seçeneğim yoktu, ona ateş etmek zorundaydım."

"Onu da biliyorum" yanıtını verdim.

Stone ceketinin cebinden sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktı ve dumanını soğuk havanın içine üfledi. "Ve sen de haklıydın. Ben de duygulanma hâkim olamayıp çizmeyi aştım."

"Seni affediyorum. Canımı kurtardıktan sonra artık affedilmeyi hak ettin."

Stone samimi bir ifadeyle gülümsedi. "Oooo, teşekkürler Moran. Bu geceyi asla unutamayacağım. Ama belki sen hâlâ benim pisliğin teki olduğumu düşünüy örsündür."

"Belki görüşlerimi ileride değiştiririm. Peki, ama şunu merak ediyorum, neden kalkıp buraya geldin? Lacy'nin beni öldürmek niyetinde olduğunu bilemezdin."

Stone kafasını iki yana salladı. "Bu gece halletmem gereken iki işim vardı. Birincisi Lacy'nin evine uğrayıp ona Patrick'le ilgili haberi vermekti. Çünkü bu kadının olan biten her şeyi bilmesi gerekir diye düşünmüştüm. Diğer işim seni arayıp özür dilemekti, çünkü bunun tam zamanı olduğunu düşünüyordum, ilk önce Lacy'yi aradım, evde değildi, cep telefonundan da ulaşamadım, o yüzden de o işi yarma ertelemeye karar verdim ve kalkıp arabamla buraya geldim, işte gelir gelmez de silah sesini işittim. Ama bilmem biliyor musun? Şimdi düşünüyorum da, ta en başından beri Lacy'de tuhaf bir şey olduğunu hissetmiştim."

"Nasıl yani?" dedim.

"Lou'yla onunla görüşmeye gitmeden önce telefonda konuştuğumda, sanki loruma noktasına yakın bir kadınmış gibi gelmişti bana. Ardından onu dün arayıp hatırını sordum o da iyi olduğunu söyledi. Ama sesi bana iyi gelmedi, sanki köşeye sıkışmış bir kadın gibiydi sesi, sanki çok ciddi sorunlan varmış da yoğun bir ilaç tedavisi görüyormuş gibiydi. O yüzden de Norton'a adli tıptaki bir bağlantımız üzerinden bu kadım araştırmasını söyledim, işte o zaman Lacy'nin son bir yıl içinde sürekli olarak akü hastanesine girip çıktığını öğrendim. Çok kötü bir dönem geçirmiş ve zannederim kafasında bazı hasarlar meydana gelmiş."

Stone'a uzun uzun baktım. "Bu önümde duran Stone yeni ve insan sevgisi olan Ajan Stone mu? Biliyor musun, bu yeni Stone senin ününü lekeleyecek."

"Beni anlamaya çalış Moran. Ayrıca kötülük yapma."

"Ben hâlâ şoktayım. Beni bir daha rahatsız etmeyeceğine söz veriyor musun? Bir daha dediğimden asla şüphelenmeyeceğine söz veriyor musun?"

Stone gözlerini yukarıya dikti. "Sen de çok şey istiyorsun yahu. Ama dinleyeceğim."

"Zannederim sende iş var."

Stone yakasına dokunup sırıttı. "Avukatımla konuşana kadar böyle bir şey deme. Belki de senin aleyhine dava açmamı söyler bana. Hastaneye gidip şu koluna ciddi ciddi baktırmamızı ister misin?"

Kafamı salladım. "Birkaç saat sonra. Zaten çok kötü durumda olsaydı sağlık görevlileri beni götürürdü. Şu anda tek isteğim uyumak. Son iki gün hiç uyumadım ve zannederim birazdan uyuyup kalacağım."

Stone ayağa kalktı ve dostça bir hareketle koluma dokundu. "Fazla uyuyabileceğini hiç sanmıyorum, yani pek uyuyamayacaksın sen bence."

"Neden M?"

Stone pantolonunu düzeltti ve bana sabit bakışlarla baktı. "Çünkü Cooper'ı aradım, yola çıktı, buraya geliyor. Zannederim o, seni hastaneye götürmek isteyecek."

"Bunu neden yaptın?"

Stone göz kırptı. "Hepimizin bizi teselli edecek bir arkadaşa ihtiyacı var. Görüşürüz Moran."

"Sağ ol Vance."

"Sonra bana bir kahve ısmarlarsın" dedi Stone.

"Sana borcum olsun, iki şekerli mi?"

"Altı, ama karıştırma." Ve Stone parmağını alnına götürüp şaka yollu beni selamladıktan sonra yürüyüp gitti.

Aradan üç gün geçtikten sonra kendimi yeniden iyi hissetmeye başlamıştım. Üç günüm kısa bir tedavi, dinlenme ve Frank'ı ziyaretle ve bir de Brogan Lacy'yi ne zaman ziyaret edeceğim diye düşünmekle geçti. Ölüm tehlikesini atlattığını duymuştum, şimdilik hastaneden kalıyordu, aslında on saat komada kalmış, tam bütün ümitler tükendiğinde iyileşmeye başlamıştı, bir süreliğine hastaneden çıkamayacaktı. Vücudunun durumunu bilmiyordum, ama ruhunun iyileşeceğinden hiç umudum yoktu. Tek çocuğunu kaybeden bir insan nasıl tamamen iyileşebilir ki? Elimden gelen tek şey ona dua etmekti.

Frank hastaneden çıkamıyor diye sızlanıp duruyordu, ama durumu her geçen gün biraz daha iyiye gidiyordu ve onu hastanede ziyaret edip eve döndükten sonra Paul'ün.beni telefonla aramasıyla yeni bir şaşkınlık yaşadım, tabii bu sefer özür dilemek için aramıştı. Telesekreterime bir mesaj bırakmıştı: "Sana olanları duydum Kate. Umarım iyisindir. Dinle, sana karşı yaptıklarımdan ötürü kendimden utanıyorum. Biliyorum, çizmeyi haddinden fazla aştım, ayrıca bana profesyonel psikolojik yardım almam gerektiğini söylediğinde hakhydm. İşte zaten ben de son birkaç günden beri terapi görüyorum. Burada Phoenix'te bir kliniğe başvurdum. Zannederim senden boşanma kararı vererek büyük bir hata yaptım ve içine düştüğüm pişmanlık beni başka taraflara savurdu. Kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum ama ben yine de seninle bir gün yeniden arkadaş olmayı umut ediyorum."

Aynı gün öğleden sonra Paul'den bir buket çiçek geldi, kartta sadece, "Sana kur yapmaya çalışmıyorum. Ama sadece birlikte geçirdiğimiz o güzel günler için sana teşekkür etmek istiyorum."

Bu kelimeleri okurken gözlerim yaşardı. Birkaç gün içinde Paul'ün yine eskisi gibi olacağını ve yine beni rahatsız etmeye başlayacağını biliyordum, ama yine de rahatlamıştım.

518

O akşam Josh beni körfezin oradaki Starlights Bistro'da yemeğe götürdü, sonra da yazlık eve bıraktı, eski BMW'sinin içinde birbirimize sarılıp öpüştük. Kendimi yeniden on yedi yaşındaymışım gibi hissettim. Bir şey içer misin diye içeriye davet ettim, kadehlerimize kırmızı şarap doldurdum ve geceyansını geçe yatak odama gidip seviştik.

Onunla yaşadığım David'le yaşadığımdan farklıydı. Farklı, ama güzeldi. Arka planda yumuşak sesiyle Norah Jones şarkı söylemiyordu, o gece körfezde rüzgâr da esmiyordu, ama hava sakindi, ay karanlıktı. Norah yerine Josh'ın fısüdayarak beni tanımayı ne kadar çok istediğini söylediğini duydum; benimle sevişmeyi ne kadar çok sevdiğini söyledi bana, ben de aynısını söyledim ona. Ayrıca sevişmemiz duygu doluydu, yumuşacıktı, parmak uçları hayalet gibi dolaşmıştı tenimin üzerinde, sırtımda, ayaklarımda, karnımda ve yüzümde.

Bu adamı beğeniyorum,dedim içimden. Çok beğeniyorum, hatta zannettiğimden de çok. Sonra, çok haklıydı, dedim içimden. Bizler incinen, yaralanan yaratıklarız. Ve bazı yaralar vardır ki asla sağalmazlar. Ve bir de onun haklı olduğu başka bir şey daha vardı: hayatta kalmanın tek sun hayata devam etmekti. Eğer dayanıklı olmak istiyorsak yapacağımız tek şey işte budur. Bir sonraki günün bir önceki günden daha iyi olmasını ummaktır. Umutlar ve düşler bizleri hayatta tutan şeylerdir.

Seviştikten sonra uyuyup kaldık. Uyandığımda şafak söküyordu. Josh'ın uyuyuşunu seyrettim ve yüzünün yumuşak hatlarına bakıp durdum, onu perdelerden içeriye dolan platin rengi ışıkta seyrettim ve yatak odasından çıktım, giyindim, yazlık evden çıktım, çimlerin üzerinde birkaç adım atıp durdum.

Gözlerimi limana doğru çevirdiğimde hava soğuktu. Ardından yapmaya bir türlü cesaret edemediğim bir şeyi yaptım; verdiğim bir sözü yerine getirmem gerekiyordu. David'in alyansını parmağımdan çıkardım. Yüzüğü elimde tutup kaldırdığımda gözlerim yaşlarla dolmuştu. Birazdan yüzüğü durgun suyun içine atacaktım, yüzük culp diye bir ses çıkaracak, halkalar oluşturacak, suya batacaktı ve içimden buraya kadar, diyecektim.

Ama bir şey beni engelledi. Buna hazır değildim. Henüz geçmişi silip atmaya hazır değildim. Henüz hazır olmamak da güzel bir şeydi. Yüzüğü parmağıma tekrar

takarken arkamdan ayak sesleri duydum ve Josh'm bana doğru yaklaştığını gördüm. Bana kollarıyla arkadan sarıldı, beni o halde tutup uykulu uykulu boynumu öptü. "Seni buraya getiren şey ne?"

"Bir söz."

"Neyi yapmak için verilmiş bir söz peki?" dedi kulağıma fısıldayarak.

Ona anlatmak istiyordum, ama ona da hazır olmadığımı düşündüm. Yeterince birbirimize yakınlaştığımızda. Yüreğim sağaldığında. işte o zaman sana bütün sırlarımı, bütün umutlarımı anlatacağını.

519

Tek istediğim senin de sırlarını, umutlarını anlatman bana.

"Bana anlatmak ister misin?" diye sordu Josh.

Cevap vermedim ve bir şeyler söylemeye başlayınca dönüp dudaklarıma parmağımı koydum ve fısıldayarak, "Bir gün birbirimizi daha iyi tanıdığımızda" dedim.

Hiçbir şey söylemedi, bir şey de sormadı ve bu da hoşuma gitti. Onun bana karşı sabırlı oluşunu seviyordum; bu da iyi bir işaretti. Kollarımı onun boynuna doladım. Beni öptü ve ardından elimi tutup beni yazlık eve götürdü.

Yeniden uyuyup kaldık suyun sesini dinleyerek. Huzurlu bir unutuluşun içine dalmadan hemen önce işittiğim son şey Potomac Nehri üzerinden hızla geçen bir yaban kazının kanat sesleri oldu. Yaban kazlarının hiç durmayan müziği Angel Körfezi'nin uzaklarında, soğuk bataklıklarında dolaştı, derken yaban kazları uçup gittiler ve her şey ve her yer yeniden sessizliğe gömüldü.

içimden bir ses doğanın bu seslerinin David'le ilgisinin olmadığını söyledi bana.

Ama bir yanım hep öyle sanacaktı.